

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08161556 3

Homer

11

— 11. 1

9513

HOMERI CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDUNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVA-
TIONES VETERVM GRAMMATICO-
RVM CVM NOSTRAE AETATIS
CRITICA

CURANTE

C. G. HEYNE

TOMVS OCTAVVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD L. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

THE
NEW
YORK
PUBLIC
LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
125 WEST 4TH STREET
NEW YORK, N. Y.

**VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES**

**IN
I L I A D E M**

**C V R A N T E
C. G. H E Y N E**

**VOLVMINIS SECVNDI PARS TERTIA
L I B. XX—XXIV**

**L I P S I A E
I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A
L O N D I N I
A P V D L P A Y N E E T M A C K I N L A Y
M D C C C I I**

NOTES
ON
THE
HISTORY
OF
THE
CITY
OF
NEW
YORK

I N I L I A D E M
V A R I A E L E C T I O N E S
E T
O B S E R V A T I O N E S

Obsj. Vol. II P. III

A

IN LIBRVM XX. (Τ) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Si, quod in carminis principio praefixum est exordium, nihil aliud exsequi voluit poeta, quam ut ira Achillis, per Agamemnonis resipiscentiam et satisfactionem pro iniuria, placata argumentum Iliadis constitueret: absolutam iam carminis argumentum videri poterat. Effectum iam erat id, quod Thetidi promissum erat a Ioue, *τιμῆσαι φίλον νόον*. A, 508. Ultio tamen Patroeli caeli ab Hectore sumenda cum argumenti summa hactenus necessario erat coniuncta, ut Achillis virtus tantopere desiderata opinioni de ea factae fidem faceret. Quod itaque nunc in hoc libro expectabatur, erat noua pugna, Achillis virtus insignis et Hectoris caedes: haec quidem in tertium hinc librum (XXII) differtur; episodiis pluribus, magna ingenii vbertate interpositis, deorum maxime interuentu; quo Homerici carminis indoles tanquam fonte summae admirationis vitur; eumque parat poeta et instruit concilio deorum a Ioue habito, et venia data, ut praeliis Achiuorum cum Troianis, a quibus abstinere se iussi erant inde a libro VIII (Θ) et iterum, minis adiectis, libro XV (Ο) dii iterum interessent. Poeta, nihil praefatus, nec, quorum haec spectent, monens, initium facit a concilio deorum et venia diis data: cuius causam inde a v. 26 exponere orditur, speciosam satis: vereri Iouem, si Achilli soli omnis pugnae fortuna permittatur, ne nimis magna Troianorum caedes fiat, et ipsa vrbs expugnetur. Ponitur his, quod e superioribus

nouimus, fata prohibere ne, vrbs ab Achille capiatur. Dicas, ita satis fuisse, vt dii Troianorum rebus studentes in pugnam prodire et Troianis suppetias ferre iuberentur. Enimvero ita et iniqua conditio fuisset, et Iuno cum diis suarum partium, quod de Iouis iniquis consiliis conquirentur, habebat. Danda itaque erat diis omnibus copia immiscendi se praelio; negata antea a Ioue; eo tamen attemperanda erant omnia, vt Achilles, etsi victor, ab internectione exercitus Troiani et ab vrbis expugnatione auerteretur. Hoc quidem tanquam generale aliquod poetae consilium bene perspicere licet; non autem omnia, quae narrata sunt, eo spectare putanda et sollicitate ad rerum summam referenda sunt; verum agit hoc vnum poeta, vt euentorum factorumque magnitudine et varietate mirationem moueat et animos detineat. Rē iam ad ἀμὴν deducta, diis ipsis inter se pugnantibus ipso terrore miratio increscit. Notabimus sigillatim nonnulla, quae suspicionem mouere possint, etiam hanc carminis partem aduentitiam esse; et principio tantum Achillis strenue facta narrata fuisse. Verum de his pro suo cuique sensu statuendi libertas relinquenda est.

1. Nanes *κρηνηδας* ab inflexa puppi vidimus iam B, 392.

2. ἀμφὶ δὲ, Πηλεὺς υἱὲ, μάχης ἀκρόρητον, Ἀχαιοί. (excidit stigma {—}) „quod Achilles nunc totius exercitus dux constituitur.“ Schol. A. Scilicet poeta ad eum vnum omnium maxime animos nostros conuertit. Nec tamen statuendum est, Achillem summo imperio totius exercitus exuisse Agamemnonem; verum suos tantum Myrmidones ille educit, et de his v. 1. 2. agitur; etsi hi duo versus nexus causa interpositi esse videri possunt, quo tempore in rhapsodias, quas nunc habemus, distributum fuit carmen. Lectum quoque fuit *μάχη ἀκρόρητοι Ἀχαιοί*, vt ex Schol. A. B. apparet: minus bene; quandoquidem maior vis epitheti est in Achille; exhibent tamen idem Schol. br. Vrat. A. duo Vindob. et pro var. lect. Townl. etiam add. excepta ed. Romana, e qua Barnes reposuit ἀκρόρη-

των codicum quoque assensu. add. Apollon. Lex. ἀπέρη-
τον. ἀπλήρωτον. adscripto hoc versu.

Porro Schol. A. monet de iono: ἀμφὶ σὰ scriben-
dum esse, non ἀμφὶ σε. Addit idem: quinque esse per-
sonas heroicas, Achillem, Melanippum, Patroclum, Eu-
maeum, Menelaum, quos alloquatur poeta, et inter
deos, Apollinem, ἀμφὶ σὰ, ἥτις Φοῖβος. (inf. 152.) nimis
subtilis, et si recte iudico, inanis observatio, cum illa
appellatio nihil aliud sit, quam poetica inuersio metro
flagitante.

Πηλεὺς νῆε. Πηλέως Mori. quod alibi vidimus ex-
pulsam. T, 216.

3. Τρῶες δ' αὖτ' ἐτέρωθεν. αὖτ' δ. vitium est ed.
Turneb. et Steph.

ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Schol. A. et B. cum br. hanc
campi, accliuiorem versus urbem, planitiem confundunt
cum Callicolone, quam v. inf. 53. At θρωσμὸν πεδίου in-
ter Simoentem et Scamandrum inde a castris versus vr-
bem fuisse iam ad K, 160 vidimus, vbi Schol. br. recte
utrumque locum discernunt; quod et hisdem verbis facit
Etymologus in θρωσμός. Verbo, est h. l. appellatio
campus βοσνοσιδής, vt a Suida redditur.

4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα πέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι.
ζ. „quod non Iride vititur.“ Schol. A. Disertiora ha-
bent Schol. B. „cum alias ab Iride, aut si maius quid in-
cidisset, a Mercurio iussa Iouis nuntientur: nunc Them-
ide Iouem vti ad conuocandum deorum concilium, ὡς
ἐπιματᾶτης οὔσης τῆς ἀγορᾶς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μαλλού-
σης τοῖς πράγμασι. nec tamen tanquam praeconem eam
adhibet, sed quia illa est ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἡ-
δὲ καθίζει. (Od. B, 69.) vt ex lege omnia agantur.“
Bene haec; et similia sunt ap. Eustath. notabile tamen
est, hoc solo loco praeter morem a Themide geri id
quod alibi ab Iride et Mercurio. Ceterum respondet
hoc concilium deorum alteri sup. Θ. pr.

Θέμιστα πέλευσε laudat quoque sic Apollon. Lex. in
Θέμει. Schol. A. et B. dictum notant pro Θέμιστι. et hoc

ipsum Θέμιστι κέλευσε habet Townl. Cant. cum edd. Flor. et Aldd. mutatum e Rom. a Turnebo. — Θέμιστ' ἐκέλευσε. vita Hom. Ζεὺς δ' ἐκέλευσε Θέμιστι Lipsi.

5. κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. ξ., „quod Olympus nunc mons est, vnde epitheton πολυπτύχος, conuullosus. v. ad A, Excurs. VIII, nec audienda sunt inepta commenta ap. Eustath. et al. Monent quoque vterque Schol. esse iungenda κέλευσε κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο καλέσσαι. ibi enim Iouem habitare.“ Volunt ita Iouem e vertice, in quo sedet, Themidi mandata dedisse. At naturalia verborum ordo erat Θεὸς ἀγορήνδς καλέσσαι κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο π. Haeserunt in voc. κρατὸς, quod nimis subtiliter dictum acceperunt. Puta simpliciter dictum esse pro *toto Olympo*, in quo passim dii habitant; quemadmodum familiae per agros sparsae olim in Graecia habitabant. Fateor tamen vel sic malle me scriptum esse κρατὸς ἀπ' 'Ο. In quod etiam Bentleium incidisse video.

„ἄρα. proinde ut iusserat Iupiter.“ Clarke.

7. οὔτε τις οὐν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο. ξ., „quod Oceanum facit Fluvium. (id sane saepius iam vidimus; etiam circumfluentem terras; et ex Homero repetitum a multis: v. Schol. Eurip. Or. 1384.) poetam autem eum non adduxisse in Olympum, ne auctoritate sua contentiones deorum comprimeret, aut, ne ipse πρόγονος interesset posthac ἀπογόνων pugnae; et ut Scamandrum eo absente induceret; aiunt Schol. A. cum Schol. br. prius illud, alterum Schol. Townl. et Victor. Alias argutias addit Schol. B. cum Oceanus abfuerit, mirandum non esse, quod nec Terra adfuit in deorum concilio; et recte hoc factum esse, ne rerum elementa loco monerentur.“ Ea ipsa, et plura, inepta subtilitate, κατ' ἀλληγορίαν, affert Eustathius ex antiquioribus.

Omnino de toto hoc loco ita erat pronuntiandum: aduersari omni antiquae doctrinae de diis terrestribus, marinis, vno Neptuno, Iouis fratre, excepto, et inferis, quod in Olympum adducuntur, eumue adeant. Non ita-

que tam mirandum erat, Oceanum abesse, quam, Nymphas et Fluvios admitti; eoque ipso gravissima suspicio suboritur, versus 7. 8. 9. esse senioris commenti: cuius causam subodorari licet fuisse hanc, quod Scamander infra in pugnam deorum inducitur; credidit itaque rhapsodus, locum quoque ei esse debuisse in concilio deorum, addiditque ei comites ceteros Fluvios.

Locum inde a v. 7 lepide παραθεῖ Lucian. in Ioue Trag. 6 confutis variis lacinis ex his et Θ, 7. B, 281. Z, 70. Ante oculos habuit versus Philostratus Imagg. II, 27. in natalibus Minervae, quibus adesse iussi omnes dii una cum Nymphis et Fluviis.

8. Νυμφῶων, καὶ τ' ἄλλα καλὰ νέμονται. Sunt Nymphae ἄλσῆτες. Plura Nympharum genera et nomina apponunt Scholia A. B. br. Nympharum rara est in Iliade mentio: Oreades Z, 420 ad Acheloum, Ω, 616 in Odyssea frequentissima: in qua Z, 123. 124. hi ipsi versus occurrunt. Schol. Townl. et Victor. observant Latonam a poeta inter Nymphas referri: ὅθεν καὶ καίρουσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ Νύμφαι. γέγηθε δέ τε Φρένα Νύμφαι. (Od. Z, 106.) Scilicet Latona infra interest pugnae deorum Φ, 497.

καὶ τ'. αἴτ' Barocc. Vrat. b. A. Mosc. 2. cum Veneto; vulgatum erat καὶ τ'. nulla, dixeris, de causa τ' poni post Νυμφῶων. Videbatur itaque tollendum esse; atqui est hoc Ionicum, cuius generis lectiones innumeras in Homero mutatas esse sit probabile. v. Excurs. ad h. v. de Ionismo Homeri.

9. καὶ πίσα κοιήεντα. Legitur πίσα ex ed. Rom. inde ab H. Stephano: conveniunt codd. in his Ven. tum Etymol. Suidas, cum Schol. Townl. a πῖω, ποτίζω. unde est πῖω ap. Pindar. At Schol. B. πῖσα a πῖω, πῖω, ποτίζω, cum Schol. Vict. sicque edd. Flor. Aldd. Schol. br. m. Lips. Cant. Vrat. A. Mosc. 2. πῖσα Harl. πῖσα Vrat. d. πῖσα et πῖσα Hesych. Variat quoque scriptura in Apollon. Arg. I, 1266. III, 1218. In notione

conueniunt omnes, et primo loco Apollon. Lex. *πείσσει, οἱ πότιμοι τόποι καὶ πᾶν ἀνιέντες.*

II. *Ξεστῆς' αἰθούσῃσιν ἐνίζανον.* *Ξ.* „quod Zenodotus scribit *ἐφίζανον.*“ Sch. A. Haec tamen fuit vulgata lectio, absurda per se, cum porticibus non insiderent, sed sub porticibus in sedilibus; quod non sensit Eustathius, qui haec adnotauit: *αἰθούσῃσιν. ἔδραι στυλῶταις, κατὰ τοὺς παλαιούς, αἰθόμεναις, ὅ ἐστι, καταλαμπόμεναις Φωτὶ. ἐφίζανουσι δὲ ταύταις οἱ νῦν ἀγαρθέντες, οὐχ ὡς θρόνοις, ἀλλ' ἐν αὐταῖς περὶ τὸ ἔδαφος* (cur hoc, humi? nec in sedilibus?) *καθεζόμενοι.* Miscentur in his ex antiquis descriptis plura; quod etiam in Scholiis factum videmus. Sic *αἰθουσαι*, inquit Schol. A. non sunt sedilia, (*θρόνοι; ἢ καθέδραι*) quibus insideri possit; sed sunt porticus, *στοαὶ καὶ στυλῶται ἔδραι, ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι.* aut vt Schol. B. *τόποι πρόστοι, ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι.* de his v. Obss. ad Z, 243. Schol. Townl. et Victor. *αἰθουσαι. ἐξέδραι στύλων τε* (leg. *στυλῶται*) *εἰσίν. sedilia in porticu columnis ornata.* Etymol. *αἰθουσαι αἱ στυλῶται καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι* (saltem ab vna parte; ab altera enim potest paries quoque esse) *apponitur Jl. I (IX, 468) ad quem v. Obss. de porticu ante aedes. pergit: σημαίνει δὲ τὴν καταφωτιζομένην στοάν. καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα* (sic quoque reddit Schol. ad Apollon. Arg. III, 39. at Apollon. Lex. *παραστάδα.* De his v. sup. ad I, 669 p. 634.)

Dixi misceri in his plura ac diuersa: modo *αἰθουσαι* sunt *porticus*; et hoc recte ac proprie; porticus ante aedes, interdum cum vestibulo; modo intelligunt grammatici *sedilia* in his porticibus. hac opinione imbuti legerunt *ἐφίζανον.*

Nunc autem difficultas exoritur haec: sic necesse esset deos consedissee ante aedes et consultasse; quod et praeter morem fieret, et repugnat verbis: *ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διός.* si intrarunt, non sederunt ante aedes. Nec satisfacit, si memores sup. Z, 242. 3. *νβι ἦσαν ἐς Πριάμοιο δόμον, Ξεστῆς' αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ*

παντήκοντ' ἔνεσκον θάλαμοι, vt δῶμα quoque sit, vti δόμος, totus plurium aedium complexus intra vnum ἔρκος. nam nunc consultantēs sedent ἐν δώματι et sequitur: ὥς εἰ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατο. Nec magis placet iungi δῶμα ξεστῆσ' αἰθούσῃσι domum habentem porticus, ambientes externos parietes, aedium frontem.

Restat itaque alterum, vt δῶμα sit magnus ille oecus, atrium Latini dicunt, (Saal) in quod per vestibulum columnis plerumque suffultum, intratur. Ita vero nec minus est, ipsum δῶμα, atrium interius, ab utroque pariete columnarum ordinem habuisse, ad morem templorum; si modo ad HomERICA tempora haec reuocare licet. δώματα, seu oecos solitarios, ad coetus populi et conciones recipiendas, non ad habitationem, factos temporibus heroicis memorari non memini: alioqui et hi pro parietibus habere poterant porticus columnis subnixas, ad quas sedilia essent, in quibus sederent qui conuenerant.

Addit Schol. A. cum Townl. et Victor. fuisse, qui, accipientes et ipsi αἰθούσας pro sedilibus, ἐνδρανον scriberent; (nona vocis forma, ex ἰδρύω, ἰδρύνω. τὸ ἔδρανον) κατ' ἔδρας οἰκθύντες εἶναι τὰς αἰθούσας.

Scribitur αἰθούσῃσι in Ven. A. B. vt sup. Z, 243.

12. ἃς Διὶ πατρὶ Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυῖναι κραπίδασσι. Sch. A. „οὕτως, διὰ τοῦ ι. τὸ τέλειον τὸ ποίησα.“ Grammaticus scriptum reperit ποίησε ἰδ. cum in aliis ποίησ' esset αἰδυῖναι. distinxere quoque inter duo haec, vt αἰδυῖα esset ἡ γυνώσκουσα, ἰδυῖα ἡ ἐπιστημενική. v. Eustath. ad li. v. Mirum tamen, haec nunc demum moneri, cum toties iam corrupta haec lectio occurrerit. v. ad A, 608. Nunc nostro in loco vbique legitur ἰδυῖναι.

13. ὥς εἰ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'. Ἐ quod Διὸς ἔνδον est pro ἐν Διός. vt εἶσω ἄλδς εὐρέα πλόκον (Φ, 145) Schol. A. dicas verius ἐν esse omissum et subintelligendum, pro ἔνδον ἐν Διὸς δώματι. Eustath. supplet ἔνδον τοῦ κατὰ τὸν Διὰ δώματος.

οὐδ' Ἐνοσίχθων νηκούσῃσσι θεῶς. Schol. A. B. br. obseruant, Neptunum, etsi antea e pugna inuitum recedentem O, 211. nunc tamen Iouis imperio parere.

15. Ἰζε δ' ἄρ. alii Ἰζε scribunt, vt Eustath. sic et alibi. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν. tuetur ἐξείρετο vñs. v. ad E, 756. At ἐξήρετο et h. l. Barocc. Mori. Lipf.

16. τίπτ' αὖ, Ἀργινέρανυς. ita edd. αὖ. quod retinui, quia sic aliis in locis pro emendatiore lectione illud habitum est. Attamen h. l. αὖτ' ipse Venetus, tum Barocc. Lipf. Mori. Harl. Vat. etiam Vita Homeri Vrat. b. d.

ἀγορήνδε κάλασας Lipf. recte si κάλασας, et hoc habent Cant. Mori. Vat. Ven. Eustath. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. quod reposui pro vulgato ἀγορήνδ' ἐκάλασας.

17. ἦ τι παρισπᾶσθαι monet accurate Sch. A. idque propter alia loca: Od. Λ, 171. et A, 175. Nouimus fluctuantes in hac vocula grammaticos. — „γρ. ἦ τε. ἦ τι et ἦ τι.“ Barnes.

18. ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδωκε hoc de pugna bene nouimus: v. sup. N, 736. At ἄγχιστα de tempore desiderabat futurum: *confestim fiet* pugna: in eo res est vt fiat. Est ergo pro δαίεται.

20. ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν — Versum non aliter laudat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. f. hiatus tamen in eo occurrit ab Homericis poesi alienus; nec tam parata medicina, quam alibi. Sed sunt in hoc libro plura huius generis, vti mox 22. vt inter ea sint, quae de auctore dubitationes moueant. Possis Φίλοις vel τοῖς ἐν στήθεσι vt solet γινῶναι ἐν φρεσὶ dicere suspicari. Bentl. μετὴν hic et aliquoties alibi, adscripserat: vocem cuius auctoritatem ignoro. ἐν Lipf. Eustath. male ante σπ.

21. ὦν ἔνεκα ξυνάγεται. posse haec et superioribus adiungi, nit Sch. A. et sequentibus. Alterum hoc vix commode; videtur tamen amplecti Sch. B. dum supplet ὦν scil. ἀνδρῶν.

ἄλλοι μὲν περ. Schol. B. παρέλκει ὁ πέρ. atqui περ est quidem. siquidem pereunt.

22. μενέω πτυχὶ Οὐλύμπῳ. Vidimus iam κατὰ πτύχας Οὐλύμπῳ de iugis et conuallibus montis Olympi sup. Δ, 77. At h. l. hiatus inest versui. Videtur adeo fuisse Pindarica forma, πτυχῇ. eamque iam Benl. adscripserat.

23. ἥμενος ἔνθ' ὁρώων φρένα τέρψομαι. Fuisse apparet e Sch. A. B. qui iungerent ἥμενος ἔνθ' ὁρώων. De delectatione hac deorum ex adspectu pugnae, seu potius virtutis pugnantium v. sup. ad H, 61. Θ, 51 et al.

26. εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται. Venit antiquioribus in mentem, quod Sch. B. cum aliis monuit, deorum interuentu hoc non impediri, quo minus Achilles sit superior; siquidem dii ei aderunt validiores, quam illi qui auxiliantur Troianis. Soluit ille quaestionem sic, vt Apollinem tamen nunc inductum esse dicat, cuius fraude mox vtendum erit ad fallendum Achillem, (inf. Φ, 599 sq.) nec non vt inducere posset Scamandrum. " Verius dixeris: poetam hoc spectare, vt inducendo in pugnam deos, pugnam efficeret tanto magis horrendam, Achillis autem virtutem tanto illustriorem et vt varietate rerum delectaret. Eustathius quoque hanc inter veteres ἀπερίαν et λύσιν attigit. „γρ. μαχῆται et μάχεται.“ Barn. ἐνὶ Τρ. Vrat. A. b. male. Mox ἔξουσιν v. ad 51.

27. ἔξουσιν. sic sup. N, 51 pro *sustinebunt*, auerrent; vt aliquoties. Hesych. ἐφάξουσιν. καλύσουσι Vrat. A. gl. ὑπομανοῦσι.

28. „καὶ δέ τί μιν.“ Aristarcheum est μίν. Sch. A. Fuit ergo in aliis μὲν καὶ δέ τι Cant. Koeppen desiderabat particulam: *vel conspectum modo*. sed supplendum est, vt alibi quoque καὶ vel γε.

ὑποτρομέσκον. *contremiscere solebant*. Clarke.

29. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χόεται αἰνῶς. Obseruant. A. B. in ἐταίρου supplendum esse περί, et αἰνῶς

iungi. posse. et cum *χάεται* et cum *δεῖδω*. Benti. coni. κατὰ θυμόν. At καὶ h. l. auget, *insupers*.

30. ὑπὲρ μόρον. Aristophanes una voce extulerat ὑπέρμορον; (quod est in ed. Rom.) in Cant. et Ascalonita sic, ut pro aduerbio positum sit, ut ὑπέρμορα B, 155. Sic καλὸν et καλὰ variare Jl, Z, 326. et Od. T, 294. Prouocat grammaticus ad librum suum τῆς προσωδίας. (vnde patet Scholion esse ductum ex Herodiani Ἰλιάκῃς προσωδίας.) Adiicit tamen posse hic et Od. A, 35 et distincte ὑπὲρ μόρον accipi, ut ὑπὲρ μοῖραν inf. 336. Sch. A. attingunt duplicem scripturam, Schol. B. Eustath. hic pro Aristophane memorat Aristarchum; vnde suspicio firmatur, aliis quoque in locis, quae vidimus, nomina haec esse apud eum corrupta. In Townl. et Victor. legitur: τινας γρ. ἀντὶ τοῦ δεῖδω μὴ καὶ τεῖχος.

„οὐ μὲν τοι μοῖρ' ἐστὶν ἐπὶ ζώῳ Ἀχιλλῆος“

„Ἴλιον ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον“

„ἔπερσε (s. πέρσε δὲ) δουράτεος ἵπκος καὶ μῆτις Ἑκτοῦ“
πῶς γὰρ ὁ εἰδὼς τὴν μοῖραν ἀμμορίην τε (ex Od. T, 76) νῦν διστάζει; Non meminerat is, cui haec debentur, Iovem Homericum non ad subtilem doctrinam esse adumbratum. Videntur tamen hi tres versus non tam pro vs. 30 scripti, quam potius in margine aliunde adscripti fuisse.

31. πόλεμον δ' ἀλίσστον ἔγχεις. πόλεμον ἀλίσστον. Pugnam pertinacem, iam vidimus ad B, 797. In fine ὄρωρς Vat. ἄγχεις Vrat. d.

32. βᾶν δ' ἔμμεναι πόλεμόνδε. „ἔναι et ἔμμεναι“ Harl.

33. ξ adscripta sigme, sed Scholion excidit, quod spectasse suspicor ad ἀγῶνα νεῶν. v. ad O, 428. Interponit ad h. v. et ad 38. Schol. B. causas, cur dii hi ex ceteris in pugnam descendant, a grammatico acumine petitas; quas etiam cumulat Eustath. p. 1194. Adscripsit idem Schol. B. quaesitum esse, cur Pluto, Dionysus et Ceres absint a pugna. At quaeras potius, cur non omnes dii, et cur hi potissimum in pugnam prodeunt? Quaeras nec minus, vnde repente Mercurius, qui alias nullis par-

tibus in rebus Troianis studet, in hunc deorum Troianis infestorum ordinem adscitus sit? unde Diana et Latona? et vero Vulcanus? qui tamen arcessitus esse videtur, ut Scamandri aquas exsiccaret. Praeparatum tamen videtur esse drama versu O, 214. quem tamen ab interpolatore profectum esse iam tum suspicabar. Nam de Iunone, Neptuno et Minerva in Troianos saeuientibus iam saepe moniti eramus. Forte antiquiore fama et carminibus hoc ante Homerum iam erat constitutum, utri parti adfuisse dii hi vel illi. Pugnas deorum omnino reprehensas esse a Platone notum est: de Rep. II. sub f. p. 377 sqq. et Euthyphr. p. 5 sqq. et a Numenio ap. Euseb. Praep. Eu. XIII, 5. Addit Barnes Proclum defendere eas ad Plat. de Rep. c. 6. dum theologicè exponit: Quod idem facit auctor Allegor. Homeric. 5a et al. ap. Barnes ad h. l. Vide inf. ad 68. 69. vbi plura in Schol. B.

34. ἢ δ' ἐριούνης Ἑρμείας. ἐριούνης. Patet ab ὀνέας ductum esse, ut sit ὁ μέγας ὀφελῶν. sicque Hesych. Sch. br. Infra 72 et al. ἐριούνιος idem est; in quo tamen ad alia deflectunt grammatici. Vtrumque tamen nomen non nisi hac rhapsodia et in Ω. et Od. Θ, 322 occurrit.

35. ὃς ἐπὶ φρεσὶ πενκαλίμῃσι κέκασται. Legebatur κέκαστο. Est tamen prudentia illa perpetuum aliquid quod Mercurio inest: praefendum ergo alterum, quod Schol. A. ait Aristarchum legere. Sicque legitur in Lips. Vrat. b. d. Mosc. 2. vno Vindob. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. probat quoque Ernesti contra Clarkium. Intulit κέκαστο Ald. 2.

Aliam difficultatem facit ἐπὶ vel ἐν, quod vulgo legebatur. Nam κέκασται τις φρεσὶ πενκαλίμῃσι, simpliciter, ornatus, insignis est, ut semper tertio casu; sic ἐγχείῃ κέκαστο B, 530 et al. quoties quartus casus adiicitur, subintell. κατὰ. περὶ pro ὑπέρ. v. ad N, 431. Iungenda itaque, nam alla ratio grammaticae consentanea haud suppetit, praepositio cum verbo. Nec tamen vsu probari potest, ἐγκάσθαι. Per analogiam tnearis forte ἐγκάσθαι, iungitur enim ἐπὶ saepe sine vlla vi, ut

ἐπιμάχεσθαι, pro μάχεσθαι, modo vñ. 26. Legunt autem ἐπὶ Φρσσι h. l. Eustath. Vrat. b. et Venetus.

36. ἩΦαιστος — σθένει βλεμμαίνων. pro σθεναρός, seu, vt Apollon. Lex. ἐπιβρώννυμενος. est enim βρεμμαίνειν, βλεμμαίνειν, fremere, viribus collectis et ex ira intentis. v. ad Θ, 337. Vulcano autem robur proprie tribuitur ex opere fabrili faciendo; etsi idem pedibus claudis incedit.

δ' ἅμα τοῖσι κίς. Cant. δ' ἄρα.

37. ὑπὸ δὲ πνῆμαι ῥώνοντο ἀραιαί. est pro ὑπεκινουῦντο, vt iam vidimus sup. Σ, 411. vbi idem versus lectus, cf. ad 417. Α, 50. Scholia et h. l. sequuntur vulgare: ἐρρώμενως ἐπειρῶντο βαδίζειν, Schol. B. et ἐρρώνουντο αἱ ἀσθενεῖς Schol. A. Add. Eustath.

38. Ἀρης κορυθαίολος. de epitheto v. ad B, 816 vñ. sq. ἀερσευόμενης hoc vno loco occurrit, intonsus Apollo propter perpetuam inuentam: agunt de voce Apollon. Lex. ex eo Hesych. Etymol. Schol. B. et br. ἰοχέαιρα v. ad B, 53.

40. Ξάνθος τε. ξ- „quod, cum nondum docuisset, Xanthum et Scamandrum eundem esse, nunc tanquam exploratum illud aut notum ponit. cf. inf. 74.“ Non satis allequor grammaticum; Ξάνθον iam memoratum vidimus diserte Z, 4. Θ, 185. 556 et al. Σκάμανδρον quoque E, 774 et al.

Φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη. Pro epitheto lectum fuit ab aliis Διὸς θυγάτηρ Ἀ. Sch. Townl. et Victor. „γράφεται Διὸς θυγάτηρ. ἄτοπον γὰρ Φιλομμειδής ἐπὶ τῆς πολεμούσης.“ perperam, cum epitheta perpetua non spectent ad contextum et sententiam. De voce vidimus ad Γ, 424. Duplex scriptura per vnum vel duo μ etiam h. l. occurrit: vno μ Townl. aliique.

41. ἕως passim, vt in edd. Ald. sec. et hinc ductis. μὲν ἀπάνευθε sine ρ Townl.

42. τέως ἄρ' Ἀχαιοί — ἄρ' extat in ed. Wolfii priorē; recte receptum, vel sine auctoritate. Vulgata: τέως Ἀχαιοί haud dubie est corrupta, etsi omnes libros obli-

det. Vitium natum ignoratione metri; quod nunc Barnes pro amphibrachy habet; quem pedem in heroice locum habere, nondum persuasum mihi est. Pronuntiatum autem esse τῶσε Ἀχαιοί sine fundo tradit Clarke. Etiam Bentl. emendauerat inserto ἄρ. sicque dudum refinxeram et vnusquisque facile refingat. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τόφρα Ἀχαιοί. " male cum hiatu. Nisi fuit quod vere suspicari arbitror, τόφρα δ' Ἀ. Porro μέγα κῦδανον vn. Vindob. et al. scriptum in Eustath. incerta tamen fide, sed certior est Lips. Harl. Vrat. A. b. Vindob. pro vulgato μέγ' ἐκῶδανον. Ceterum κυδαίνειν, quod vbique transitive dictum occurrit, h. l. absolute positum est pro κυδαῖν, animo, laetitia, efferrī. cf. ad E, 448.

43. ἦρῶν δὲ μάχης ἐπέκλυτ' ἀλαλαγῆς. Ἐπέκλυτ' h. l. constanter in edd. lectum: donec Barnes reposuit ἀπέκλυτ' vt constaret sibi lectio in hoc versu bis iam lecto T, 46 et Σ, 248. Contra vero mutanda fuit lectio ibi in edd. obuia in hanc alteram, ἐπέκλυτ', quam codd. tuentur, etiam h. l. meliores, Ven. Townl. Vrat. b. v. ad Σ, 248.

44. — sigme sine Scholio: quod spectasse suspicor ad γυνῆ ἔκαστον. quod vulgari vsu γυνῆ ἐκάστου esset. Pro ὑπῆλυθε γυνῆ est ἐπῆλυθε in Mosc. 2.

48. — quod δ' abundat in αὖς δ' Ἀθήνη. Sch. A. Apodestin igitur hinc ab αὖς δ' Ἀθήνη constituit. Immo vero a priore membro: ὥρτο δ' Ἔρις illa facienda est; nam deorum aduentu mutata rerum facies; nunc conferre manus, facta pugna, ὥρτο Ἔρις. Tum quoque exortus est clamor bellicus: quem inde a Minerva, hinc a Marte editum narrat poeta, vt tanto augustius esset phantasma. Sane alibi etiam Eridi hic hortatus pugnantium in primo conflictu tribuitur.

Eris λαοσσόος. vidimus iam Athenen λαοσσόον N, 128. et Martem λαοσσόον P, 398. Mox vl. 79 etiam Apollinem videbimus. Nunc Eridem, cum et ipsa, pro furore pugnantium posita, ad arma concitet: v. ad N, 128. τοὺς λαοὺς σείουσα, καὶ παρορμῶσα. Male ex etymo praeue

constituto per σώζουσα reddentes haesere in loci sententia grammatici: Schol. B. et hinc ducti. Maluere itaque λαοσσός αὖς δ' Ἀθήνη iungere. Meminit quoque Eustath.

49. στᾶς ἐτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐντός. Barocc. Ven. τείχεος ἐντός. male, ut e τειχοποιία constet; extra vallum erat fossa: Excurs. II ad lib. VII. p. 402.

50. ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων. Lipsi, ἐριγδούπων. sic sane alibi. poterat et hic ita scribi, sed pronuntiatione γ ex-trudi.

51. αὖς δ' Ἀρης ἐτέρωθεν. Strabo XIII. p. 893 A. ὦρτο δ' Ἀρης. vbi VII. 51. 2. 3 recitat. *coortus est, irruiit*, instar procellae, λαίλαπι ἴσος. vt Λ, 746 αὐτὰρ ἐγὼ ἐνόρουσα καλαινῇ λαίλαπι ἴσος. Verum seqq. tuentur αὖς hortatus est vociferando Mars Troianos, vt Athene Achivos. Legerat quoque αὖς Etymologus in αὖω.

ἐραμνῇ λαίλαπι ἴσος Mars, procellosae, eoque atrae, nubis similis, ad terribilem eius adspectum declarandum; mirifice est inuentum; vt Apollo A, 47 incessit νυκτὶ ἐοικώς. vbi cf. Obfl.

52. κατ' ἀκροτάτης πόλιος. h. e. κατ' ἄκρης. κατ' ἀκροπόλεως. a Pergamo. πόλιος erat in Flor. Aldd. Recepit Turnebus πόλεως e Romana. Nil refert; sed habent πόλιος Barocc. Vrat. A. b. d. vterque Venetus, Victor. et Townl. etiam Strabo I. c. πόλεως cod. ap. Dionem Or. II, p. 91.

53. ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνη. In Veneto A. et B. Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνη. ξ- „quod locus hic in Ida vocatur Θεῶν καλλικολώνη, nec bene nonnulli acceperε θέων pro τρέχων.“ Schol. A. E seqq. apparet, fuisse eam lectionem Aristarchi, eodem modo, quo Ἀχαιῶν λιμὴν dictus fuit. Et Schol. br. θέων ἐπὶ K. ὅστις, τρέχων. Ἀρίσταρχος ἀνέγνω περισπωμένως, τὸ χωρίον θεῶν λέγων. Bene haec, si Θεῶν κολώνη esset; et probabile fieret, nomen hoc colli inditum fuisse ex vl. 151 quod dii in eo confederant.

Ad hanc lectionem spectat id, quod notatur in Schol. A. nonnullos scripsisse *ἐπι*, quia est *θεῶν ἐπι*. Ascalonita tamen (Ptolemaeus) vetuit hoc facere, *ἐπι* enim cum *Καλλικολώνη* iungendum esse: *καὶ οὕτως ἐπέ-σθη ἡ παράδοσις*. probabile sit, eum et ipsum *θεῶν* legisse.

Altera lectio *θεῶν* fuit Herodici, eaque in codd. nostris recepta, ut sit pro *τρέχων*, haud dubie conveniens, modo huc, modo illuc procurrens Mars. nec aliter ipse Strabo legere potuit. *θεῶν* non video e codd. notatum, praeterquam ex Harlei. sicque glossa ap. Hesychium.

Callicolone iterum inf. 151 memoratur. Notas loci suppeditat poeta, collem *apud Simoentem* esse et in parte aliqua *ab urbe diversa*. Minerva hortatur Achivos *stans modo*; propius modo remotius ab acie; putes itaque in altero quoque Pergama esse remotiora, *Callicolonen* propius ad aciem Troianorum: a dextro utique coram; num vero cis, an ultra *Simoentem*, haud apparet; hoc tamen alterum probabilius. In Strabone XIII p. 89a. 3. e Demetrio Scepsio, qui, in vicinia natus locorum peritissimus esse debuit, XXX stadiis supra *Ilium* novum fuisse narrat *Ilienſium pagum*, et X stadiis supra hunc, *Callicolonen*, collem quem *Simois* alluit; unde Strabo argumentatur, non *Ilium* novum, sed *Ilienſium pagum*, *Ἰλίων κόμην* esse locum, in quo veteris *Ilii* vestigia quaerenda sint, utpote remotiore a littore loco siti. Difficultatem facere potest in Strabone usus τοῦ ὑπέρ. Ait enim ὑπὲρ δὲ τούτου (scil. τοῦ αὐχένος τῶν ἁγίων), quo loco duo collium iuga, quorum medio Campus Troianus continetur, in angustum coeunt,) *μικρὸν ἢ τῶν Ἰλίων κόμη ἐστίν*, — ὑπὲρ δὲ τῆς Ἰλίων κόμης δέκα σταδίους, ἐστίν ἡ καλὴ Κολώνη, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ρεῖ, πενταστάδιον ἔχων. Si ὑπὲρ est linea recta accipiendum inde a littore, utique in iugis *Idae* supra *Ilium* *Callicolone* est quaerenda; nisi ὑπέρ, supra urbem, etiam a dextra urbis versus borealem plagam accipi potest; ita collis ille a boreali parte urbis abesse

Obſſ. Vol. II P. III

B

potuit X stadiis. In tabula Lechevalerii Callicolone recte in boreali Simoentis ripa notatur, sed infra Ilium versus mare. Cum plures sint in eo tractu colles, nihil sane definiri potest. Callicolonem cum *Θρωσμῶ πεδίοιο* confundi a viris doctis, monui iam ad vf. 3.

Ex Strabone sua petiere Schol. A. B. br. additis his: in eo colle deas, indice Paride de forma certasse, (pro eo colle vulgo Ida commemorari solet, in Luciano remotior ad austrum Idae pars, Gargarum: D. D. Dial. XX, 1. vbi multa congesta sunt ab Hemsterh.) nomen autem collem habere, quia maxime insignis esset inter loca vicina. (At in Schol. Townl. et Victor. *Θεοῖς δὲ ἀνατίθῃσιν αὐτὴν, ὡς πλῆθουςαν λιβάσι καὶ λειμῶσι*) Subiicitur: *ἡ ἱστορία παρὰ τῷ Δημητρίῳ Σκηψίῳ*. admodum tamen dubito, grammaticis ipsum Demetrium iis fuisse inspectum; probabilius sit eos exscripsisse ea, quae apponunt, e Strabone.

Ad vf. 53 Scholion B. habetur, doctum quidem, sed corruptum: *Δημήτριος ὁ Σκήψιος εἶναι Φησι μεταξὺ Ἰλίων (non Ἡλίων. et adde κώμης) καὶ Σιμοῦντος. ὅς ἀπέχει κατὰ Σιμοῦντος μὲν στάδια πέντε, Ἰλίων δὲ (adde κώμης) στάδια δέκα.* Luxata haec, et refingenda: *ὅς ἔχει κατὰ περίμετρον στάδια πέντε. ἀπέχει δὲ Ἰλίων κώμης στάδια δέκα.* Ita conuenit locus Strabonis p. 892 D. paullo ante memoratus, *λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ῥεῖ, πενταστάδιον ἔχων.* pro *περίμετρον πέντε σταδίων*. Habet paria Eustath. p. 1195, 29. Enimvero vel sic plura excidisse, docet Schol. Townl. et Victor. in quibus haec habentur: *Δημήτριος ὁ Σκήψιος Καλλικόλωνον αὐτὸν καλεῖσθαι Φησι λόφον, σταδίων πέντε τὴν περίμετρον. καῖσθαι δὲ μεταξὺ Ἰλίων κώμης καὶ Σιμοῦντος. ἀπέχειν δὲ Σιμοῦντος μὲν στάδια 5, Ἰλίων δὲ κώμης 1.* Sed nec his satis confidere licet.

Occurrunt ex iis, quae dicta sunt, pleraque ap. Eustathium quoque p. 1195, 28. 39 *ἔστι δὲ Καλλικολώνη, ἣ κατὰ τινὰς Καλλικόλωνος, τόπος ἢ λόφος σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, ἐπὶ τῇς Ἰδῆς κειμένη, μεταξὺ κώμης Ἰλιέ-*

ων καὶ Σιμουντίων. (Σιμουῦντος) Μοχ τὸ δὲ θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ γράφεται καὶ θεῶν, ἥτοι τρέχων, ὃ Ἄρης ἐπὶ τῇ Καλλικολώνῃ. ταύτην δὲ τινες φασὶν εἶναι καὶ τὸν παρὰ ποιητῇ λεγόμενον θρωσμὸν ποδῶν. φαίνεται δὲ καλὸς τις εἶναι ὁ θρωσμός. διὸ καὶ κλῆσιν ἔσχε τὸ Καλλικολώνῃ, καὶ θεῶν εἶναι διατριβὴν πέπλασται ὡς οἶα καὶ βραχυτάτος τις Ὀλυμπος. περὶ ταύτης καὶ ὁ Γεωγράφος φησὶ· (p. 892 D.) Καλλικολώνης λόφος τις πενταστάδιος, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ρεῖ. ἔστι δὲ ὑπεράνω τῆς Ἰλίων πόλεως, ἐν ᾗ τὸ παλαιὸν Ἴλιον ἴδρυτο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν Ἰλίου στάδια μ̄.

Liquet ex his vnum esse omnium fontem, locum Strabonis ex Demetrio Scepsio petittum, ita tamen descriptum, ut iis quidem, qui tum viverent, cum novi Ilii et pagi Ilienſium litum noſſent, notitiam aliquam Homericæ Troadis impertire poſſet, nobis autem parum lucis aſſert. Cum Strabo ipſe loca non adieſſet, cumque ipſe non tam tanquam geographus, verum grammaticæ et criticæ reſpectu Homerici carminis, de his agat, multo minus ſubtiliter ſatis de his egit. Eſt locus Scylaciæ p. 85 ed. Gronov. in quo XXV ſtadiis a mari abſuiſſe dicitur Ilium. Putes non niſi de Ilio nouo hoc accipi poſſe, quod tum erat. Nec tamen hoc conuenit cum reliquis rationibus, et ambigua ſunt ipſa verba: De Hellesponſo dixerat: Inde, inquit, ἐντεῦθεν δὲ Τρωὰς ἄρχεται, καὶ πόλεις Ἑλλήνιδες εἰσὶν ἐν αὐτῇ αἶθε· Δάρδανος, Πόρτειον, Ἴλιον. ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάττης στάδια κέ, καὶ ἐν αὐτῇ ποταμός Σκάμανδρος. Quaeras ad ἀπέχει δὲ, quodnam ſit ſubiectum? num Ἴλιον? atqui ſequitur καὶ ἐν αὐτῇ haud dubie Τρωάδι. ergo et Troas ἀπέχει. quomodo tamen hoc ἀπέχει ἀπὸ τῆς θαλάσσης? et quidem XXV ſtadia? Erit itaque pro interpoſita ſententia habendum et interpunctione quoque ad Ἴλιον referendum, hunc in modum: — Ἴλιον ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης στάδια κέ· καὶ etc. Nunc autem difficultas in numero oritur.

Omnino ex ipſo poeta petenda eſt locorum, qualem ille ſeu nouiſſet ſeu ſinxiſſet, ratio et facies; et ſecun-

dum hanc vl. 52. 53. vix aliter ea se habuisse videtur, quam vt infra acropolin ad Simoentem, versus mare decurrentem, collis aliquis fuerit, Callicolone dictus. Excussa haec sigillatim sunt iam aliquoties, necdum ita, vt ad liquidum res perducere posset, in *Commentar. Soc. R. Scient. Gotting.* tum in *Troade Lecheval.* germanice versa p. 260 sq. iterum a Lenzio nostro in *Ebene von Troja nach dem Grafen Choiseul Gouffier* p. 293 sqq. et noua Lecheval. recensione, *Reise nach Troas* p. 157. add. sup. Excurs. ad lib. VI. p. 304.

54. μάκαρας θεοὶ ὀτρύνοντες. Ven. ὀτρύναντες.

55. σύμβαλον. ambigua est, si subtiliter excusseris, loci sententia; et diuersissimis modis accipi potest, vnde diuersa iudicia de toto loco duci possunt. Scilicet aut ipsi dii inter se conflixerunt, aut vtramque aciem vt pugnaret commiserunt. Possunt enim verba: ὡς τοὺς ἀμφότερους μάκαρας θεοὶ ὀτρύνοντες σύμβαλον transitive accipi, ei θεοὶ συνέβαλον αὐτοὺς, vt sit, συνῆγον τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶας οἱ θεοὶ εἰς μάχην. vel etiam ipsi dii congressi sunt pugna, vt absolute συμβάλλειν dicitur Π, 564. 565. fere vt conferere, conflagere. Ambiguum quoque est, quod sequitur: ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, ipsine dii? et inter se? an, ἐν αὐτοῖς, inter Troianos et Achiuos?

Vt de ipso deorum conflictu intelligamus, monere nos potest vl. 66 τόσος ἄρα κτύπος ὥρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. et postulare videtur ipsa res: nam ingens ille caeli terrarumque tumultus, non nisi diis in aciem progressis, probabilis heret: vt iterum iteratur ille tumultus renouata deorum pugna Φ, 387. 388.

Altera tamen ex parte pugna deorum nulla in seqq. nunc committitur, sed in librum sequentem Φ differtur. Videri itaque potest nunc tantum hoc commemorari: vtramque aciem Troianorum et Achiuorum a diis commissam esse vt pugnam inirent; et pro auspiciis fuisse ingentes tonitruum fragores. Ita autem locus, qui sequitur, plus tumoris habet, quam sublimitatis; versus autem 66

omnino erit tollendus propter verba: *Θαῦν ἔριδι ξυνιόντων* et vs. sequ. vaque ad vl. 75. Manet tamen vel sic importunum, quod cum terrae motus et tremor ex tonitru describendus esset, Neptunus accedit, terram concutiens. In his omnibus iudicium poetae subactius desidero.

Ex his ipsis duci videbimus alia, quae dubitationes de toto hoc loco faciunt.

ἔριδα ῥήγγυντο. non est, ut alibi, perumpere, nec potest esse *συνδάσαι*, quod Eustathius coniebat p. 1195, 57. Sed est *ῥήγγνυμι* et *ῥήγγνυμαι*, *facio erumpere*; quo sensu a scriptoribus *ῥῆξαι Φωνήν, δάκρυα*, dici coepit, et a Latinis *vocem rumpere*. Sollemne est, *ἐγαίρειν μάχην*.

56. *δεινὸν δὲ βρόντησε* vel sine codice scripsissem, pro vulgato *δεινὸν δ' ἐβρόντησε*. Nunc codd. tuentur, Vrat. b. Venetus.

57. *αὐτὰρ νέρθε*. „Ita Aristarchus Ionice.“ Schol. A. pro vulgato *ἐνερθε*. etsi nil interest. *ἐνερθε, κάτωθεν*. vnde Neptunus est *ἐνοσίχθων*.

58. *γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄρεων τ' ἀλγεῖνὰ κάρηνα*. „quod poeta terram et montes distinxit: *γαῖαν* et *ὄρεων*.“ Schol. A. non distinxit, sed coniunxit, ut totum cum parte.

ἀπειρεσίην Schol. B. ad formam rotundam refert, male. Est terra immensa, ut *ἀπείρονα* alibi dixit, v. H, 446.

59. *πόδες πολυπίδακες Ἰδης*. Duplex est forma et lectio: *πολυπίδακον* ut antea edebatur, et *πολυπίδακος*, nec quicquam interest. Hoc loco tamen *πολυπίδακος* scriptum in potioribus codd. Townl. Victor. Veneto utroque, tum in Vindob. cum Schol. A. *οὕτως Ἀριστάρχης, πολυπίδακος*. ἄλλοι δὲ, *πολυπίδακον*. alterum hoc, *πολυπίδακον* obsedit edd. etiam Eustathium: adde Hesych. Aristidem Quintil. loco mox laudando. *πολυπίδακος* firmatur vsu Homérico Θ, 47. Ξ, 283; Ο, 151. versu ter repetito. Variat tamen lectio quoque Ξ, 157 et inf. 218.

Versum recitat et sublimitatem inesse observat Aristi-
des Quintil. de Musica lib. II. p. 82. in eo, quod mo-
tum et tumultum ad ipsas res immotas et inanimatas
transtulit poeta.

60. Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν. πόλις Vrat.
b. καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν Cantabr.

61. ἄδδεις δ' ὑπέρθευ ἀναξ ἐνέρον, Ἀιδωνεύς. Ver-
sus 61 — 65. praemisso vl. 388 ex Φ, ἀμφὶ δὲ σάλπιγγα
μέγας οὐρανός, αἶε δὲ Ζεὺς, quasi eodem loco lectos,
recitat Longinus l. 9, 6. et ὑπερφυᾶ Φαντάσματα in iis
miratur. Sunt in verbis omnia scripta ad vulgarem le-
ctionem.

62, δαίσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερ-
θε. aut interpolata haec sunt, aut a seriore poeta profe-
cta, qui digamma haud norat: καὶ ἴαχε. nam Homero
est *φιαχε*. Facilis tamen est medicina: ἄλτ' ἰδὲ *φιαχε*,
aut *φιφιαχε*. v. Excurs. II ad T. At Eustathius p. 1195,
49 recitat: ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ὑπέρθερεν, ἦ, ἴαχε, μή
οἱ ὑπερθευ — idemque expressum in ed. Rom. ἄλτο, καὶ
ὑπέρθερεν, μή οἱ ὕ. Saltem scriptum ita esse debebat
ἄλτο καὶ ὑπέρθερε. aut, quod metrum requirit, καὶ ἐκ-
θερε. proprium tamen vocabulum esset ἀνέθερεν. Bentl.
coniiciebat ἄλτ' ἰδὲ ὑπέρθερε. Addit tamen et alterum:
ἄλτ' ἰδὲ *φιαχε*. Non tamen dubito Eustathii lectionem
glōssēma esse τοῦ ἄλτο.

ἄλτο. „in alio ὄρτο. sicque Massiliensis“ Sch. A. vt
alibi: Λ, 644 τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὄρτο Φα-
εινοῦ. Nec aliter legerant Townl. et Victor. vt e Schol.
apparet.

μή οἱ ὑπερθε. Longin. l. 1. μή οἱ ἐπειτα.

64. εἰμὶα δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι Φανήη. ita scripti,
vt scriptura sibi constaret: v. sup. ad T, 375. E, 81. B,
34. E, 598. Vulgus: *Φανείη*, quod et in Platone editur de
Rep. III, pr. p. 386 C. vbi vl. 64. 65. recitantur, et in
Sexto Empir. p. 280. Variat scriptura hoc quoque loco;
Φανήη Lips. Mosc. 2. Φανήη Harl. Φανήη Ven. Vrat. b. d.
Φανήη Townl. simili modo trini codd. Vindob. variant.

Ceterum hic Hades terrae fundo subiectus parum conuenit cum Odyssaeae locis K et Λ. Frustra tamen labores in his inter se conciliandis: cum sint antiquae opinionones diuersimode traditae a maioribus et ornatae a poetis. In eoque peccarunt, qui *σύστημα* aliquod mythorum ex Iliade et Odyssaea contextum condere volueret, immemores, pro variis locis vtriusque carminis varia esse phantasmata. Videtur autem mihi totus hic locus translatus esse ex aliqua Titanomachia, aut alio carmine, in quo deorum praelia similem in modum erant descripta. Vide vel fragmentum in Hesiodi Theog. 665 sq. et de pugna cum Typhoeo 842 sqq. vbi 850 conuenit cum vl. 62. h. l.

Indigna diis haec ac similia esse visa senioribus, qui philosophica placita in poetam antiquissimum intulere, et iam Platoni de Rep. II. sub f. et III pr. vt iam ad v. 33 monitum est, haud miraberis; itaque ad allegorias confugerunt; quas etiam Longinus attigit loco memorato. Vide paullo post ad vl. 68.

65. *σμερδαλή, εὐρώαυτα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ-
εὐρώαυτα*, squalida. hand dubie ab *εὐρώς*. mucilago e fitu, humiditas immoto aere; vt sit in loco tenebricoso, vnde est pro *σκοτεινός*. occurrit iterum in Odyss. tum in Hesiodi *Erg.* 153. et Theog. 731. versu aliunde Plato. Mirum est grammaticos, ipsamque Apollonium Lex. eo aberrasse, vt mallent ducere ab *εὐρος*, aduersante grammatica, vt sint loca *εὐρέα, ἀνατεταμένα*. Coniungunt vtrumque Hesych. et Etymol. Apud Sophoclem est *εὐρώδης Τροία*, Ai. 1177. vbi v. Schol.

τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ. Schol. br. *δεδοίκασι. Φαβοῦνται*. Sic quoque Schol. Apollonii II, 630. versu adscripto. Immo vero est, *auerfantur*. bene Virgil. VIII, 245 in loco hinc expresso reddidit *regna pallida, dis inuisa*. Versus recitatur a Plutarcho de facie in orbe Lunae p. 940 F.

περ, est pro *καὶ περ θεοὶ ὄντες*.

66. τόσος ἄρα πύκος ἦτο. „τόσος ἄρα, tantus utique.“ Clarke.

Post hunc versum Barnes inferit versum:

Δὴ τότε θηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
etiam inter fragmenta Homerica relatum; quem ille sublegit Etymologo in *θηρις*, ubi versus sine auctore laudatur. Est tamen ille non modo otiosus, sed et iuncturae sententiarum et structurae infestus.

67. ἦ τοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος. Vrat. d. ἦτοι γὰρ ἔσ' ἄντα.

Ποσειδάωνος ἄνακτος peccat in digammum: quod tenebis, si modo meminieris sup. O, 8. et 57. Viderat Bentleius et medelam paraúerat Ποσειδάωνι ἄνακτι. Obstat tamen, quod ἄντα, ἔναντα, semper cum casu secundo iuncta video. ut statim vl. 69 ἄντα δ' Ἐνυαλλοιο. Dicas casum tertium iungendum esse cum ἔσθη, ut ἔναντα absolute positum sit. Ita tamen ἀντέστη locum habuisset; ut vl. 70 Ἡρῇ δ' ἀντέστη Ἀρταμις. Suspiciari licet totum locum profectum esse a rhapsodo seriore antiquae rationis ignaro. Paullo acerbius sententiam pronuntiat Dawes p. 152. „si locum hunc, inquit, ab Homero profectum crederem, leui satis negotio scribi posset: ἦτοι μὲν γὰρ ἄνακτος ἔναντα Ποσειδάωνος. verum in hac pugna deorum plura reperiuntur ridicula, stolidia, absurda ac barbara, quam quae huius sunt loci.“ Ernesti, qui haec ipsa verba apposuit, adscripsit: „haec sunt absoluta decreta!“

Versus 66—72 recitantur a Instino Cohortat. ad Graecos p. 8. cum exprobratione leuitatis Graecanicae; et vl. 67—74. a Cyrillo in Iulianum p. 27. sine vlla varietate lectionis, probata interpretatione allegorica.

68. § 69. § „quod a secundo saepe ad prius rediit poeta; ut h. l. dum primum Neptunum Achivorum rebus studentem superiore versu memorat, altero loco subiungit deum Trojanis fauentem, Martem.“ Schol. A. subtilitas grammatici aliquoties recocta.

Ad hos versus 66. 67. 68. in Schol. A. B. (pauciora sunt in Schol. Townl. et Victor.) et ad vl. 75 in Schol. A. cum Schol. br. inserta sunt Excerpta variorum auctorum, qui pugnam deorum allegorice exposuerant, partim vt ad elementa rerum referrent, partim vt ethice de pugna virtutum et vitiorum acciperent, et si non omnia eundem ad modum. Est in his scriptoris antiqui fragmentum, in quo reperio memoratum: οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ τοῦ Θεαγένηος Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὀμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως. Heraclides tandem Alleg. Hom. 52—53 adscripto hoc loco haec ita interpretatur, vt parim ethice parim physice ea exponat. Adde inf. ad Φ, 385. Repetita ea sunt sine nomine auctoris in Sch. B. ad v. 69. et potest locus mutuam emendationem comparatione facta lucrari. Adscripti quoque sunt versus 67—73 sed sine varietate. Quod primo loco in Sch. B. positum est p. 451. extat quoque in Sch. br. Corrasit plura vndique et suo more contextuit Eustathius. — Ad Scholion de Ἐνυάλιος v. 69 et Schol. ad P, 211.

68. Φεῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα notabile, quod hoc solo loco τὰ ἰὰ dicta sunt, quae in toto Homero ἰοί sunt, et licebat enuntiare τοὺς πτερόεντας. Notatum iam ab Eustath. et Barnes. An et hoc diuersum auctorem horum versuum arguit? Quod Barnes adscripsit: „γρ. πτερόεντας οἷστους, variatio ex aliis locis est, non varietas lectionis. Bentl. etiam coni. βέλεια πτερόεντα.

70. Ἦρῃ δ' ἀντίστη. fuit quoque scriptum ἄντ' ἔστη, vt esset ἄντα. nam Sch. A. B. monent ita casum secundum adiungendum fuisse, vt 69. 73.

χρυσήλακατος. ἢ χρυσᾷ βέλῃ ἔχουσα Ἄρτεμις. χρυσέτατος apud Sophocl. Trach. 647. (638) χρυσαλάκατος πέρα· de hoc iam vidimus ad II, 183. vbi et de παλαμίνῃ, quae clamores venaticos excitat. Suidas: κυνηγός. θέρουβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιῶσα. Hemistichium est ap. Hesych. in ἡλακιάτη.

71. Ἄρταμις ἰσχυάιρα. pro hoc ἀγροτέρη ap. Apollon. Lex. voc. κελαιδαινῇ legitur, sed permutatis locis. Φ, 471. vt Villosif. notauit.

Ἐκάτοιο. vidimus iam A, 385. antiquum nomen, cuius notionem tantum ex etymo constituere licet, τὸν ἐκάς ὄντα, et βάλλοντα ἐκ τοῦ ἐκάς.

72. σῶκος. Tyrannio voluerat σωκὸς scribere; meliora docet Schol. A. aut is, quem exscripsit. Est autem σῶκος varie expositum a grammaticis, cum ea vox vsu exoleuisset. v. Scholion disertum in Apollonii Lex. h. v. Ex eo hoc vel illud reperias in Schol. Etymol. Hesych. Suid. Eustath. Praefero ceteris quod redditur σῶκος, ὁ ἰσχυρὸς, ἀπὸ τοῦ σῶκειν, ἰσχύειν. Ita idem Hermes epitheton habet κρατὺς Ἀργεαφόντης vt Π, 181 et al. Laudatur iam ab Apollonio, tum in aliis, ex Electra Sophocelis 120 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ. Λυτῆς ἀντίρροπον ἄχθος, vt est in Apollonio l. c. vulgg. ἀντίρροπον.

ἐριούνιος. supra 34 ἐριούνης, vbi ὁ μεγάλως ὄντων, ἢ ὀνίσκων, ὠφελῶν, communi assensu redditur; in ἐριούνιος tamen variat sententia, nam ab aliis ὁ χθρόνιος redditur ab ἔρα, χθών. vid. inprimis Etymologus a quo et ἐριχθόνιος Ἑρμῆς laudatur. Apollonius tamen p. 299 et 628 recentiores ita statuere monet. Inter eos quoque, qui alterum sequuntur, acceptum est ἐριούνιος, non qui aliis utilitates, sed qui sibi lucrum parat, nam Etymol. in ἐριούνιος locum ex Phoronide recitat; (quem adscripserat quoque Barnes sup. ad 34 et recte pro ἐξάνυτο, legit ἐκαίνυτο.)

73. μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. Quod Scamander exiguus amnis, vorticofus appellatur, mirationem facit: δινήεντα tamen dictum vidimus aliquoties, iam B, 877. Scilicet licuit poetae in maius efferre omnia, vt mirationem faceret, nec geographicam aut physicam subtilitatem curare. Narratur tamen hic amnis nunc quoque aquis insigni modo augeri hiberno tempore.

74. ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρας δὲ Σκάμανδρον. ξ, quod duplex appellatio fluminis nunc a poeta constituitur.

tur " scilicet cum nomina iam saepe fuerint commemora-
ta. cf. sup. ad vl. 40. Versus extat ap. Platon. in Craty-
lo p. 391. E. vbi ille de nominum origine arguitur ve-
rius quam philosophatur. Alio modo versum memorat
et miro errore cum Haly confundit Maximus Tyr. Disl.
XXVIII, p. 83. To. II. De etymo Scamandri ἀπὸ τοῦ
σκάνδαλον est ineptum commentum in Schol. B. idem cum
aliis commemoratum in farragine Eustathiana. De colo-
re autem ouium Xanthi aqua pota mutato famam fuisse,
ipse Aristoteles meminit H. An. III, 2.

Κάναρδρον etiam h. L. Harlei. vn. Vindob. vt alibi
alii. nec inficiabor, pronuntiando sibilum omitti potuisse.
v. ad B, 465 et al. Potuit & serius adiectum esse, po-
tuit quoque serius a grammaticis eici vel omitti.

De diuersa appellatione a diis et a mortalibus peti-
ta v. ad A, 403. 4. Domesticum nomen fuisse Scaman-
dram probabile sit; at in priscis carminibus frequentatum
fuisse nomen Xanthi, probabile sit.

75. Ὡς εἰ μὲν ἴσοι ἄντα ἴσῳ ἔσαν. Expectabamus
iam ingens certamen, diis pugna congressis. At ecce
poeta ad Achillem, Hectorem, Aeneam digreditur. Quor-
sum igitur terribiles illae minae et terrores vll. 56 sqq.?
Dicas, interea deos pugnare; quae ratio per se ieiuna
esset, nam de ipsis diis memorandum erat; nec tamen
vel sic excusatur poeta, cum paullo post vll. 112 sqq.
142 sqq. prorsus recedant e pugna dii; vt adeo magnifi-
ca illa pugnae ineuntis descriptio inutiliter apposita sit;
nec illa pugna deorum pugnatur, nisi libro demum se-
quente vll. 385 sqq. vbi otiose interposita est. Interea
omnis deorum opera vll. 134. 154. 291 sq. eo reuoca-
tur, vt adfint dii pugnae spectatores; neque illud qui-
dem faciunt, cuius rei potestas his a Ioue data erat sup.
vl. 25. vt Iane quisque parti succurreret. Vnus est Sca-
mander, qui Achillis audaciam indignatus fluctus in eum
monet, quo facto ei timens Iuno hortata suo Vulcanum
in Scamandrum excitat. Atque hic vetus carmen substi-
tuisse videtur; attexta esse videntur reliqua ex alio carmi-

ne. Neque ergo haec operis descriptio referri potest ad notum illum artis dramaticae morem, quo expectatio spectantis fallitur et ad alia traducitur *παρὰ τὸ δοκῶν*; neque potest comparatione alterius loci Jl. Γ. defendi, vbi similis carminis oeconomia occurrit, dum pugna, magnifice parata et instructa, Paride iam progresso, ad singulare certamen deducitur: nam hic ordine suo aguntur omnia, at Jl. Φ. pugna deorum nullum usum ad rerum summam, nullum nexum, habet. Itaque nec satisfacit, si dixeris, dilata pugna tanto maiorem expectationem moueri. (v. locum mox ex Eustathio apponendum).

Sensere vanitatem apparatus ad pugnam deorum commemorandam viri docti; praeiūnte iam Popio; videtur talis sensus inesse iam iis, quae ab Eustathio apposita sunt p. 1203, 13. ad vl. 186. *ex veteribus*: σημειῶσαι δὲ καί, ὅτι ὁ μὲν ἀκροατὴς μεγάλην τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὁ Φασι, καὶ νῦν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ· ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ὧδε μαλακωτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχήν, ὥς καὶ ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε, καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Ἀινείου συνιστᾷ τῶν ἀρίστων, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀπαλλάττει ἀλλήλων, ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς. — Αἰεὶ γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν ἐθέλει, καὶ ὥς οὐκ ἂν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατὴς. cf. inf. ad vl. 177. 178. Procliue est, suspicari, quod et Koeppen bene suspicatus est, vl. 56 δεινὸν δὲ βρόντησθαι vsque ad 78. aliunde esse illatos. Attamen nec minus aliunde insertos esse necesse est vl. 112 vsque ad 156.

76. λιλαίετο δύναι ὅμιλον μάλιστα ἅντα Ἕκτορος. h. e. ὡς σῆναι ἅντα. Antea λέγει. Θεοὶ ἅντα θεῶν ἴσαν. Reddit Sch. A. εἰς τὴν κατ' Ἕκτορος ἐναντίαν μάχην.

77. 78. τοῦ γὰρ μάλιστα ἐ θυμὸς ἀνάγει αἵματος ἄσαι Ἄρηα. μάλιστα γε. vulgg. cum ipsa Ven. nec male per se. Sed, quod docent Schol. A. Aristarchea lectio erat μάλιστα ἐ, non sane ab ipso inuenta, sed in libris reperta. Habet quoque illam Ven. B. Schol. Townl. et Victor

cum Mofc. 2. ut sit ε θυμὸς ἀνῶγει εἰ, μιν, αὐτὸν ἄσαι
 Ἄρηα μάλιστα αἵματος τοῦ (τούτου τοῦ Ἑκτορος.)

ἄσαι Ἄρηα αἵματος. Versum iam vidimus E, 289.
 vbi v. disputata; (male et ad h. l. Ἄρηα per enssem red-
 dunt. Eustath. etiam ταλαυρινὸν, ὑπομονητικὸν, vel ut ad
 h. l. Sch. B. καρτερικόν.) βα in τοῦ γάρ βα haud vaca-
 re, sed connectere, diligenter monet Clarke. (Est *visi-
 que. ἄρα.*)

79. ζ— Excidit Scholion: quod forte ad λαοσσόον,
 pugnam concitantem, spectavit. cf. sup. ad 48. — Cete-
 rum non male observat Sch. A. obici nunc Achilli Ae-
 neam ad retundendum Achillis impetum: ἀμβλύνων αὐ-
 τοῦ τὴν καὶ Ἑκτορος ὀρμήν.

80. ἐνῆκε δὲ εἰ μένος ἦν. „ἐνῆκε et alibi. inf. 110
 ἔμπνευσε“ Clarke.

82. Τῷ μιν δεισάμενος. Non male Koeppen versum
 inutilem expungere suavit insertum ex simili loco P, 74.

83. Prius hemistichium Αἰνείας, Τρώων βουληφόρε, re-
 citat Strabo XIII p. 876 C. ut doceat etiam Dardanios
 dictos fuisse Troes.

τοῦ τοι ἀπειλῶ — ἄς ὑπέσχεο. *magnifica promissa.*
 Comparat Koeppen loca similia, Π, 200 sq. H, 96.
 Θ, 229.

84. τὰς — ὑπέσχεο εἰνοποτάζων. ζ— quod gloriatio
 sit inter potum; respectu observationis ad Θ, 231 ἔσθον-
 τες πρὸς πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων qui versus repudiatur.
 At h. l. recte aiunt, gloriatur inter vina, εἰνοποτάζων, non
 inter vescendum: quasi non utrumque iunctum esse possit.

ἄς Τρώων uterque Venetus. Barocc. Cant. Mori. Vat.
 Vrat. A. b. d. et ὑπέσχεο. Ven. A. B. cum Schol. Vrat.
 d. Townl. Victor. Mofc. 2. cum Suida in πλάστιγξ sup-
 peditant, pro τὰς et ὑπέσχεο. Nil refert. βασιλεῦσιν.
 esse simpliciter ἄρχουσιν, ut Od. Θ, 390 et respici epu-
 las a regibus praeberi solitas, Schol. monent.

89. οὐ μὲν γὰρ ἐν πρῶτα edd. Fl. Aldd. νῦν illatum
 ex Rom. a Turnebo. quod et codd. tuentur; in his duo
 Vindob. ἐν et νῦν Eustath. habet.

ne. Neque ergo haec operis descriptio referri potest ad notum illum artis dramaticae morem, quo expectatio spectantis fallitur et ad alia traducitur *παρὰ τὸ δοκῶν*; neque potest comparatione alterius loci Jl. Γ. defendi, ubi similis carminis oeconomia occurrit, dum pugna, magnifice parata et instructa, Paride iam progressio, ad singulare certamen deducitur: nam hic ordine suo aguntur omnia. at Jl. Φ. pugna deorum nullum usum ad rerum summam, nullum nexum, habet. Itaque nec satisfacit, si dixeris, dilata pugna tanto maiorem expectationem moueri. (v. locum mox ex Eustathio apponendam).

Sensere vanitatem apparatus ad pugnam deorum commemorandam viri docti; praeiūnt iam Popio; videtur talis sensus inesse iam iis, quae ab Eustathio appositae sunt p. 1203, 13. ad vl. 186. *ex veteribus*: σημαί-σαι δὲ καί, ὅτι ὁ μὲν ἀκροατὴς μεγάλην τινα καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὃ Φασι, καὶ νῦν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ· ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ὥδε μαλακωτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχήν, ὥς καὶ ἐν τῇ γ ῥαψωδίᾳ ἐποίησε, καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Αἰνείου συνιστᾷ τῶν ἀρίστων, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀπαλλάττει ἀλλήλων, ἐν μόνῃ λογομαχείᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς. — Αἰεὶ γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν ἐθέλει, καὶ ὥς οὐκ ἂν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατὴς. cf. inf. ad vl. 177. 178. Procline est, suspicari, quod et Koeppen bene suspicatus est, vl. 56 δεινὸν δὲ βρόντησε vsque ad 78. aliunde esse illatos. Attamen nec minus aliunde insertos esse necesse est vl. 112 vsque ad 156.

76. λιλαίετο δύναι ὅμιλον μάλιστα ἅντα Ἑκτορος. h. e. ὥς σῆναι ἅντα. Antea λέναι. Θεοὶ ἅντα Θεῶν ἴσαν. Reddit Sch. A. εἰς τὴν κατ' Ἑκτορος ἐναντίαν μάχην.

77. 78. τοῦ γὰρ μάλιστα ἐ θυμὸς ἀνάγει αἵματος ἄσαι Ἀργα. μάλιστα γε. vulgg. cum ipsa Ven. nec male per se. Sed, quod docent Schol. A. Aristarchea lectio erat μάλιστα ἐ, non sane ab ipso inuenta, sed in libris reperta. Habet quoque illam Ven. B. Schol. Townl. et Victor

cum Mosc. a. vt sit ὁ θυμὸς ἀνώγει δ', μὴν, αὐτὸν ἄσαι Ἄρηα μάλιστα αἵματος τοῦ (τούτου τοῦ Ἑκτορος.)

ἄσαι Ἄρηα αἵματος. Versum iam vidimus E, 289. vbi v. disputata; (male et ad h. l. Ἄρηα per enssem reddunt. Eustath. etiam ταλαυρινόν, ὑπομονητικόν, vel vt ad h. l. Sch. B. καρτερικόν.) ῥα in τοῦ γάρ ῥα haud vacare, sed connectere, diligenter monet Clarke. (Est νεῖ-
que. ἄρα.)

79. ζ Excidit Scholion: quod forte ad λαοσσόον, pugnam concitantem, spectauit. cf. sup. ad 48. — Ceterum non male obseruat Sch. A. obiici nunc Achilli Aeneam ad retundendum Achillis impetum: ἀμβλύνων αὐ-
τοῦ τὴν καὶ Ἑκτορος ὀρμήν.

80. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ῥῆ. „ἐνῆκε et alibi. inf. 110 ἔμπνευσε“ Clarke.

82. Τῷ μιν δεισάμενος. Non male Koeppen versum inutilem expungere suavit insertum ex simili loco P, 74.

83. Prius hemistichium Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, recitat Strabo XIII p. 876 C. vt doceat etiam Dardanios dictos fuisse Troes.

τοῦ τοι ἀπαιλαί — ἄς ὑπέσχεο. magnifica promissa. Comparat Koeppen loca similia, Π, 200 sq. H, 96. Θ, 229.

84. τὰς — ὑπέσχεο οἰνοποτάζων. ζ quod gloriatio sit inter potum; respectu obseruationis ad Θ, 231 ἔσθον-
τες πρὸς πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων qui versus repudiatur. At h. l. recte aiunt, gloriatur inter vina, οἰνοποτάζων, non inter vescendum: quasi non vtrumque iunctum esse possit.

ἄς Τρώων vterque Venetus. Barocc. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. et ὑπέσχεο. Ven. A. B. cum Schol. Vrat. d. Townl. Victor. Mosc. a. cum Suida in πλάστιγξ sup-
peditant, pro τὰς et ὑπέσχεο. Nil refert. βασιλεῦσιν. esse simpliciter ἄρχουσιν, vt Od. Θ, 390 et respici epu-
las a regibus praeberi solitas, Schol. monent.

89. οὐ μὲν γὰρ ἐγὼ πρῶτα edd. Fl. Aldd. νῦν illatum ex Rom. a Turnebo. quod et codd. tuentur; in his duo Vindob. ἐγὼ et νῦν Eustath. habet.

93. *Λυρνησσόν*, v. B, 691. duplici *σ* et h. l. codd. vt Townl. Aeneae sedes, Dardanium, aliquantum aberat a Lyrnesso et Pedaso ad sinum Adramyttenum sitis. Credendum ergo est, armenta in Idae remotioribus locis errasse: vnde Aeneae opportunior fuga erat Lyrnessum. Eo enim ille confugerat: *ἐνθεν δ' εἰς Λυρνησσόν ὑπέκφυγας*, inf. 190. Itaque Achilles eam urbem obsederat, e qua tamen iterum fuga se subtraxit Aeneas; ibid. Recitat verbum Strabo XIII p. 875 C.

93. *φειρυσσθ'* esset ab *ἐρύω*, traho, *φερνω*, media brevi: quod alienum ab h. l. ductum esse debet ab *ἐρύω*, seruo: Ita vero difficultas inest prosodica. *ρύομαι* et *ἐρύομαι*, *seruo*, mediam habet productam. Licet suspicari fuisse *εἴρυσθ'* pro *εἰρύσσο*, quod Π, 542 *Ὅς Λυκίην εἴρυστο δίκησι* — v. Excurs. IV ad A. vbi p. 180 hic ipse locus assertur.

ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γυῖα. Iterum sic X, 204. Alias *ἐνῶρσε*, quod etiam Townl. h. l. habet et simpl. *ῶρσε*. vt H, 38 *Ἐκτορος ὄρσσωμεν κρατερὸν μένος*.

95. *ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει Φάος*. Dii, qui aliquem tuentur, adesse, comitari, et antecedere eum, quem tuentur, dici solent. Ita et in anaglyphis dii, imprimis Minerva Herculem modo antecedit modo ad latus incedit.

τίθει Φάος, ἐποιήσατο, sollenni loquendi more, de salute, victoria, et gloria ex victoria, vt ap. Pindarum. v. sup. Obsl. ad Z, 6. Minerva eum semper incolumem praestitit, quod vl. 98 *αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λαιγὸν ἀμύνει*. Etiam Schol. B. *Φάος δὲ, τὴν σωτηρίαν. ὡς τὸ, ἦν τοῦ τι Φόως Δαναοῖσι γένωμαι* (Π, 39. adde Θ, 282. Λ, 796. Eustathio in mentem venerat Minerva vere facem gestans, *Φωςφόρος*, ex Od. T, 33. 34. vnde ille in hanc sententiam descendit, vt noctu Achillem armenta Aeneae aggressum putaret, quemadmodum Lycaonem noctu ceperat, (inf. Φ, 37 *ἐννύχιος*) face itaque indigebat, et dicitur *ὀδηγεῖσθαι ὑπ' Ἀθηναῖς Φωςφορούσης*. Forte ad imitationem huius loci et interpretamenti Mar-

cellus Carmine in Regillam, Herodis Attici uxorem Mercurio Aeneam Troia educenti tribuit lucem fulgentem ad pedum talos, vss. 24 sq. v. ad Virgil. Disquis. II. de Aeneide l. 7. p. LXXXIII.

ἤδ' ἐκέλευεν. Ionicum ex cod. Vindob. Vulgo ἤδ' ἐκέλευε. conuenit cum τῖσαι. Mori et Mosc. 2. ἐκέλευσαν.

96. Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν. Non illi aderant Aeneae, cum opprimeretur ab Achille; nam ille tum solus erat apud armenta, vs. 198 μῶνον ἔόντα. verum Aeneam in fugam se conicientem insequutus cum Lyrnessum ille petisset, urbem cepit et diripuit. Lyrnessum autem et Pedasum Leleges illo tempore incolere: v. sup. Obss. ad B, p. 438.

98. αἰεὶ γὰρ παρὰ εἰς γὰρ θεῶν. Est in his hiatus. Mutat Bentleius: παρὰ τῆς γὰρ θεῶν. vt in loco simili E, 185 sq. ἀλλὰ τις ἄγχι ἔστην' ἀθανάτων. Omnino hoc episodium plura habet, quae suspicionem faciant, expressum id esse ex episodio de Pandaro, loquacissimo homine.

99. τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται. quis expectet vitium tam apertum codices et edd. Flor. Aldd. Rom. insidere, vt ἰθὺς metro violato scribant! Ipse Venetus ἰθύς. adscriptum in Schol. A. ἐν ἄλλῳ, ἰθύ. Emendauit Turnebus, etsi codd. non habuit; sed ex Eustathio nunc video eum sapere didicisse. Pro τοῦ γ'. Clarke ait al. τοῦδ' legere.

οὐδ' ἀπολήγει scil. πέτεσθαι. οὐ παύεται.

100. πρὶν χρόος ἀνδρομέου διαλθέμεν. Venetus διαλθεῖν. Scholion tamen A. „γρ. διαλθέμεν.“

101. εἰ δὲ θεός περ (quidem) ἴσον τείναις πολέμου τέλος. sin pugna vtrunque aequa fuerit, vt Achilli numen non adfit. A lancibus ductum esse, ἀπὸ τῶν ζυγῶν obseruat Schol. B. Non tamen τείναις de lancibus dici credo, sed τιτάναις. Liceret ad iugum boum referre. Sed comparatione aliorum locorum satis constare arbitror, ductam esse formam loquendi a fune qui vtrunque intenditur. v. ad A, 336. Aliquoties fortuna pugnae, cum pa-

res vtrunque sunt viribus animisque, ita declaratur, vt M, 436. O, 413.

πολέμου τέλος pro pugna iam aliquoties vidimus, interdum cum notione euentus, aut vt sit summa belli seu pugnae, cf. ad Π, 630. interdum sine vi, periphrastice, vt quoque Θανάτω τέλος dicitur, sicque h. l. Ex critico vsu scriptum esse debet τείνεις πολέμου.

Ἰσον, ἐπὶ τὸ ἴσον. ἴσως. ἐπὶ τὰ ἴσα.

οὐ με μάλα ῥέα νικήσει. ῥέα legebatur iam in ed. Flor. Apertum est vna syllaba efferri, vt iam P, 461 vidimus: ῥέα μὲν γὰρ Φεύγεσκον. vt nolim in eo haerere, aut offendi. Ita quoque legebat Eustath. sicque codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. vn. Vindob. cf. inf. ad 263. ῥεῖα inuito metro habent edd. Aldd. Rom. Turn. et ceterae ante Barnes. Venetus cum Harl. Townl. οὐ με μάλα ῥέα. ita οὐ νικήσει με dictum erit, quod melius cum Benuleio scribas νικήσει pro νικήσει. In Vat. est νικήση. Ex lectione cod. Veneti modo laudata Payne Knight suspicatur fuisse οὐ με ῥεῖα. In Lips. et vno Vindob. οὐ με καὶ μάλα ῥεῖα. Verum με aegre manibus dimittam.

104. ἀλλ' ἄγε καὶ σύ. iam Ernestio probatum ex ed. Rom. et Eustath. pro vulgato ἀλλά γε. add. Harl. Ven.

105. καὶ δὲ σὲ Φασι. δὲ σὲ scribere iussit Ascalonita, non δὲ σε, vt solet scribi: quia vis in σὲ spectatur. Idem accipiebat δὲ pro γάρ, et recte. Schol. A. B.

107. ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐστ' — ζ —, quod parum opportune interponitur hoc versu Aeneae genealogia; et quod Venus h. l. est Iouis filia. Sch. A. quae iam alibi, vt Γ, 374 vidimus.

ἡ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος. vt dicta erat iam A, 538. Versus, si sublatus esset, sane a nemine requiretur: multo minus ab ipso Aenea. Iterum genus Aeneae exponitur inf. 206 sq.

109. λευγαλίοις ἐπέσσει, φεσσσι pro χαλεποῖς, asperis. Sch. A. videtur stigma habuisse; ait enim: „ὅτι λευγαλίοις, οὐ διύγροις, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ', ἐλαθρίοις

κατὰ τὸν λόγον. Spectant haec ad alium locum sup. I, 119 ubi v. Obfl. Sch. B. εὐταλέσι καὶ ἀχρείοις πρὸς τοὺς ἐκδεχομένους (*audientes*). ἀρετῇ pro ἀπειλῇ iam vidimus P, 431. sunt *dicta minacia*, add. Φ, 339 ab ἀρά. At Sch. B. c. Sch. br. τινὰς τὸ ἀρετῇ, τῇ ἀπὸ τοῦ Ἄρεως βλάβῃ. — Videntur autem haec viam parare iis quae inf. 177 sq. sequuntur in Achillis verbis et in Aeneae responso 200 sq.

110. ὡς εἰπὼν. Versus recitatur ap. Plutarch. de Virt. mor. sub f.

111. 112. Βῆ δὲ, Aeneas. Potest interpungi post χαλκῷ. possunt et iungi χαλκῷ, οὐδ' ἔλαθε. Praestat prius, imprimis si scribas οὐδ' ἔλαθ'. Nec vero. aut potius οὐδὲ λάθ'. si tamen diligentius expenderis, videbis versum 111 βῆ δὲ διὰ insertum structuram et iunctionem turbare. De oeconomia carminis cf. ad 75.

113. ἀνὰ εὐλαμόν. Alias ἀνὰ κλέονον. ἀν' ὄμιλον. De voce v. Δ, 251.

114. ἣ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον εἵπτε. ξ— quod Zenodotus scribit: θεοὺς βεῖτα ζῶντας. vnde apparet eum initio versum legisse ἥ pro εἵπῃ. ἥ δ', ἄμυδις καλέσασα θεοὺς βεῖτα ζῶντας. vt in illo ἥ καὶ κυανέησι (A, 528) Contra quod monetur: eum ignorasse, ἥ sic non in principio eorum, quae dicta sunt, sed in fine orationis poni, vt in modo laudatis A, 528 praecellerant iam verba Iouis, et subiicitur: dixit haec, ἥ, εἵπῃ. Aristarchus ἣ pro articulo accipiendum esse docuit, quod et Herodianus probavit: hic tamen praeterea δ' pro δὴ dictum esse voluit. atqui nihil est quod reprehendas in hoc: ἣ δὲ, at illa. illa vero. Sicque Schol. br. ἣ δὲ τῷ θεοῦ δμοῦ συγκαλέσασα.

In Schol. A. praeterea legitur: „Ἀριστάρχος δὲ, ἣ δ' ἄμυδις στήσασα, καὶ αἱ κλειῖσται.“ at e nostris codd. στήσασα nusquam notatum est. nec video qua ratione grammatica ita scriptum esse potuerit.

Obfl. Vol. II P. III

C

ἄμυδις. scriptum fuit et ἄμυδις ex ἄμα. Schol. A. ait debuisse esse ἀμάδις, vt χαμάδις, factum tamen esse Aeolicis ἄμυδις, vt ἄλλυδις. De voce v. ad I, 6.

115. Ποσειδάων. Harl. Cant. Ποσειδάων. vt saepe.

116. τάδε ἔργα. pro τοῦτο. v. B, 252 et al.

119. ἀποτροπῶμεν. Cant. ἀποτροπώμεν. et ipsum recte.

120. αὐτόθεν· ἧ τις ἔπειτα. αὐτόθεν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, vel τοῦ χρόνου, illico. Eustath. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλεύως. εἴ τις Vat. Vrat. b.

121. 122. παρσταίη, δόιη τε κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ δευέσθω. ἵνα εἰδῇ. Parum haec cohaerent. Includi possunt in parenthesi haec: (μηδέ τι θυμῷ δευέσθω.) aut per inuersionem dicta sunt, pro δόιη τε — μηδέ τι θυμῷ δεύοιτο, δεύηται. Praestet tamen interpunctione loco consulere, vt feci.

δόιη δὲ (τις) μέγα κράτος, det victoriam, faciat vt superior sit pugnando. v. N, 743. Z, 387. O, 216. Reddunt vulgo: *det ei robur*. quo sensu vox semel et vnico loco dicta occurrit Π, 524 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὲ δὲ κράτος.

μηδέ τι θυμῷ δευέσθω. Graeca ratio est δεύεσθαι τινος. Itaque est supplendum: μηδὲ δευέσθω τινός (ἐν) θυμῷ (κατά) τι. *ne qua re indigeat*. omnia adsunt ipsi quae efficiant, vt superior sit: h. e. suppetiae a diis ipsi obtingant. Eustathius supplet: μὴ δεύεσθω κράτος μεγάλου. aut: μὴ δεύεσθω τοῦ παραστῆναι αὐτῷ τινα ἡμῶν. Nec vero potest suppleri μὴ δευέσθω τοῦ Αἰνείου *ne inferior sit Aeneas*. Nam dicitur quidem δεῖσθαι τινός, superari ab aliquo: non vero θυμῷ adicitur. At animo concidere esset δεύεσθαι θυμοῦ, quod Kœppen quoque vidit.

123. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμῶνιοι. De rebus vanis occurrebat dictum E, 216 et al. Nunc sunt μεταμῶνιοι, ἀσθενεῖς, imbelles.

124. οἱ τὸ πάρος περ, ἐξαρχῆς, ἀμύνουσι Τρωσὶν (ἀπὸ τῶν Τρώων, a Troianis propellant) πόλεμον καὶ δηιδτῆτα. vt λογὸν, ἀρῆν, ὅλεθρον ἀμύνειν, scil. τι, ἀπό τι-

πες. hoc autem facit is qui auxiliatur. Ergo h. l. qui Troianis auxilium ferunt, ab eorum partibus stant. — τὸ πάρος, antea, pro, ad hoc tempus, adhuc, ex more, h. e. semper. Εrat πτόλεμον et hic scribendum post — σι.

125—128. — ἀΐετοῦνται στίχοι δ. quod Iupiter contraria dixerat sup. 26—30. si Achilles in pugnam processerit, fore ut nemo e Troianis eum sustineat; at nunc descenderunt dii, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃ Achilles. Sch. A. B. Nullus dubito, esse haec a rhapsodo efficta ex illis v. 26 sq. et recordatione versus A, 416 ἐπεί σὺ εἶσα etc.

126. ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι. Turnebi ed. μή τι μέγα. errore operarum. πάθῃ τε Lips.

127. ἄσσα, ἄτινα, οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, pendo destinavit. hic manifestum est vestigium Parcarum nentium fila. Sunt duo alii loci, quibus occurrunt eadem Od. H, 196. 7. ἔνθα δ' ἔπειτα Πείσεται ἄσσα οἱ Αἶσα κατακλώθεις τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ et II. Ω, 210 τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταίῃ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή. vbi Schol. A. contendunt „versum (qui hic 128 est) ibi repetitum, recte legi, at de Achille male.“ Saltem h. l. per hunc versum protrahitur sententia; et videri potest v. 127 ἄσσα οἱ Αἶσα, quod per se bonum sensum habet, ab alio rhapsodo amplificatum esse adiecto v. 128. Tandem et ad ipsum Iouem translatum Od. Δ, 208 ἀνέρες, ἃς τε Κρονίων Ὀλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντι τε γεινομένῳ τε. Ernesti laudat ad h. v. Spanhem. ad Callim. L. P. 104. — ὅσσα — γινομένῳ ap. Theod. Gazam p. 115. γινομένῳ prae v. Vindob.

129. Θεῶν ἐκτεύσεται ὁμφῆς. seu proprie de voce ex ei deo audita, seu omnino significatione aliqua per osientum.

„γρ. Θεῶν ἐκ π.“ Barnes.

130. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεός ἔλθῃ. Lips. cum vno Vindob. ἔλθει At recte ὅτε κεν ἔλθῃ. ὅταν ἔλθῃ.

131. χαλεποι δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἀναργεῖς. Schol. br. χαλεποὶ δὲ καὶ δαινοὶ οἱ θεοὶ, φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Ex graecismo est dictum pro: χαλεπὸν δέ ἐστι, h. e. δαινόν, τοὺς θεοὺς φαίνεσθαι ἀναργεῖς. *terribile est, terrorem iniicit, si dii manifeste in conspectum veniant, h. e. ita, vt agnoscantur.* Paullo aliter inflectitur sententia ab aliis ad communem opinionem de vitae discrimine in occurſu numinis. vt accepit Aelian. H. An. XI, 17. *periculosa res est, cernere deos specie sua diuina.* Pausan. X, 35. τὸ ἄπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὀμήρου, σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἀναργεῖς ὁρᾶσθαι. Récitat hemistichium Macedonius in epigrammate Anthol. IV, 19, 33. Br. Anal. III, XXX. p. 119 quae iam Barnes laudauit.

ἀναργεῖς, manifesti, quod Virgil. Aen. IV, 358 *manifesto in lumine vidi.* Od. II, 161 οὐ γὰρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἀναργεῖς. add. Od. I, 420. H, 201.

133. μὴ χαλέπαινε παρὰ νόον. οὐδέ τί σε χρὴ. Schol. A. παρὰ τὸν καθήκοντα νοῦν. Vidimus iam K, 391. Scribitur et h. l. *πάρεκ* vt in Flor. Aldd. et vna voce *παρέκνοον* Cant. οὐδέ τε σε χρὴ. Eustath.

134. θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. ξυνελάσαι pars codd. et edd. ante Barnes. contra metrum: qui 'correxerit. Addunt Schol. Victor. et Townl. ad ξυνελάσσει. *λείπει τὸ μάχεσθαι.* (f. ὥστε μάχεσθαι.) ἢ ᾗ, ὥς τὸ τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ξυνέηκε; (ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;)

135. Versus abest a Rom. nec Eustath. eum videtur legisse. Legitur tamen in edd. Flor. Aldd. etsi statim in Flor. adscriptum est: νόθας. Et manifeste aliena sunt verba a sententia: ἐπειὴ πολὺ φέρτατοι ἐσμεν adscriptum forte ad verba οὐδέ τί σε χρὴ. Animaduertit versum esse spurium Ernesti. In Lips. erat scriptus in margine, vt et in Cant. Harl. Abest a Vat. Townl. Vrat. b. d. vno Vindob. At Venetus habet, nec quicquam monuit; habuit quoque eum Mori codex.

In fine ἦμεν erat in edd. εἰμὲν Venetus. sic quoque Cant. Harl. Mosc. 2. εἶμεν Barocc.

137. ἐκ πάτου, ἐς σκοπὴν. „ἔξω. πόρρω.“ Schol. Townl. Victor. ἐκ στίβου. ἐξ ὁδοῦ. Hesychius reddit ἐκ τοῦ. v. ad Z, 202.

138. εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φεῖβος Ἀπόλλων. (Ξ-) „quod Zenodotus scribit: ἄρχησι. Aristarchus autem praetulerat ἄρχωσι, nota figura, qua pluralis ponitur ante alterum cum priore copulandum; quod Alcmænicum schema vocant.“ Schol. A. adde B. Eustath. Vidimus iam E, 744 ἦχι βοῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἢ δὲ Σείμανδρος. vbi v. Schol. et Obfl. adde Od. K, 513. 514. Fuisse quoque qui legerent: εἰ δέ κεν ὥς ἄρχωσιν Ἄρης καὶ Φεῖβος Ἀπόλλων. disce e Schol. Townl. et Victor. Eadem Scholia: ἢ Φεῖβος Ἀ. οὕτως Ἀρίσταρχος. καὶ ὁ ἢ ἀντὶ τοῦ, καί.

In codd. ἄρχησι erat in Cant. Harlei. et vno Vindob. etiam Flor. Ald. 1. Induxit ἄρχωσι Ald. 2. accessit ed. Rom. Redierant tamen ad alterum Turnebus et Stephanus. iterum expulit hoc Barnes. Vitiose λάχωσι est apud Lesbouactem de figuris p. 179.

μάχης ἢ Φ. Barnes intulerat καί, satis audacter. At Cant. ἰδὲ, hoc praeferam.

140. αὐτὴν ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται Φυλόπιδος. παρ' αὐτοῦ τοῦ τόπου vel χροῶνου. εὐθείως. Schol. br. et Eustath. παρ' αὐτὰ καὶ αὐθωρόν. At Schol. B. „παρ' αὐτοῖς. εὐ παρ' αὐτά. προσῖτα γὰρ αὐτὶνα“ non vult bis eandem notionem reddi; atqui hoc non insolens est, aliquid quod cum maxime agitur, binis ita verbis declarari.

ὀρεῖται. Eustath. ὀρεῖται ἢ ὀρεῖται. διεγερθήσεται. Agnoscit ὀρεῖται Etymol. p. 633, 13.

141. διακρινθέντας. vitiose διακρινθέντας Cant. Mori. Lips. ed. Rom. vt alibi quoque. v. ad Γ, 102.

143. ἀνάγκη ἔφιν δαμέντας. Schol. A. „γρ. ἀναγκαίηφι.“ utrumque bene. Nam ἔφιν δαμῆναι aliquoties occurrit, vt T, 417 et ἀνάγκη δαμῆναι, vi adhibita, vt Σ, 113 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη. Alterum tamen ἀναγκαίηφι praeferam equidem. Occurrit quoque

Δ, 300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ. Legitur quoque in Vrat. d. et forte Turnebus exhibere voluit, qui edidit: ἀναγκαίῃφι. Harlei. ἀνάγκης Ἰφι male.

144. Κυανοχαίτης. Cant. Κυανοχαῖτα καὶ Κυανοχαίτης.

De oeconomia carminis v. ad v. 75.

145. τεῖχος ἀμφόχυτον. περιεχυμένον, vt χεύειν Ψ, 257 et quidem ἐξ ἀναχωμάτων. Sch. B. (terra aggregata: e qua vallum fit, et hoc declaratur per τεῖχος, vt de vallo castrorum Achinorum vidimus.) Similia Apollon. Lex. περιεχυσμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μαρῶν, ὥς τε προβάσεις (an προσβάσεις?) ἔχειν· versu adscripto: Paria Hesych. add. Eustath.

146. τό βα οί. Fabulam de Hesione ab Hercule liberata exponit Scholion in Sch. A. B. br. ex Apollodoro II, 5, 9. vbi cf. Not. adde Sturz. ad Hellenici fragm. CXXXVII.

τό βα quem scilicet Clarke.

147. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο. ξ- „quod τὸ κῆτος cum articulo, tanquam de re per narrationes vulgata.“ Sch. A. (notam illam belluam) bona nota! Notat articuli usum h. v. Plutarch. Qu. Platon. p. 1010 D. (p. 199. To. X.)

ἀλέσαιο ἢ ἀλέοιτο Eustath. et explicat ἐκκλίνοι, ἀλέγεται Barocc. Mori. ἀλέαιτο Lips. Margo Steph. Vat. vn. Vindob. Vulgatum habet Schol. Pind. Nem. I, 96.

148. ἐπτότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος peccat non modo in metrum hiatu, verum etiam in grammaticam rationem; nam σεύεσθαι seu passionem seu actionem immanentem habet, *conspicere se*, ἐρμᾶσθαι, eoque insolens est μιν σεύαιτο. Bentleyium vitium non latuit. Tentabat: ἐπτότε κέν μιν σεύοι ἀπ' ἡϊόνος. Sic inf. 189 Σεῦα κατ' Ἰδαίων. h. εἰδώξα et 325 Αἰνείαν δ' ἐπέσειεν. Dubitat tamen de subiecto; dubium non est, τὸ Κῆτος fugasse Herculem, vt ille in vallum se reciperet. Expeditior tamen est ratio, si statuas μιν fuisse: ἐπτότε μιν σεύηται ἀπ' ἡϊόνος πεδίωνος. cum ipse quidem fugeret

inde a littore versus campum: scil. vt vallum ipsi esset pro refugio, propugnaculo. Nec aliter potuit legere Schol. br. qui σούαιτο reddit, ἐπείγεται διακόμενος. Potest tamen et hic versus serius interpretationis causa a rhapsodo adiectus esse. Pro σούαιτο in Harl. Vrat. A. erat σούοιτο, in Vat. σούατο.

150. ἀμφὶ δ' ἄρ' — ὅμοισι ἔσαντο. ὅμοις ἔσαντο Vrat. b. ἄβρηκτον νεφέλην. *luci haud peruiam.* Comparat Eustath. ὑπερβράγη ἄσπετος αἰθήρ. O, 554 h. e. αἰθρία γέγονε διαβραγέοντας παντὸς νέφους ἐπιπροσθεῦντος, *officiensis, offuscantis, nubis.*

151. ἐπ' ὄφρυσι Καλλιολῶνγε. Frequens post Homerum et notatus multis vocis usus, vt sint τὰ κρημνῶδη καὶ τραχέα τῶν ὄρων (vt Hesych. reddit) etiam *superolium montis* apud Romanos: vt Virgil. Ge. I, 108. et inf. X, 411 ὄφρυόσσεσσι Ἴλιος, in aspero colle sita.

152. ἀμφὶ σὲ cum tono scribendum esse monent Schol. A. B. vt in illo: ἀμφὶ σὲ, Πηλεὺς υἱέ. (sup. v. 2.)

Ad ἥϊς Schol. B. affert sollennia illa, esse aut ἀπὸ τοῦ ἔναι τὰ βέλη tumque ἥϊς scribi, aut παρὰ τὴν ἵαριν, et scribi ἥϊς. De his iam dictum satis ad O, 365 ὡς βασὺν, ἥϊς Φαίβη. Hiatus infertur, in σε ἥϊς. Cui facile medearis, ἀμφὶ σέ γ' ἥϊς. aut ἀμφὶ σ' ἱήϊς, nam et sic pronuntiatum esse vidimus ibid. Emendarat quoque sic Bentlei.

153. ὡς αἱ μὲν β' ἐκάτερθε, fuit μὲν ἑκατέρθε. Monuit Bentl. „μὲν βα. vt iam dictum est“ Clarke. μὲν β' ἀπάνευθε Cant. Vrat. d.

καθεύδατο. Barocc. Lipsi. Mori. cum vno Vindob. καθεύδατο. v. ad A, 76.

154. δυσηλαγὸς πολέμοιο. hoc solo occurrit loco et Od. X, 325 θάνατόν γε δυσηλαγέα. Itaque vox grammaticis notabilis visa. Aristarchus de morte dictum, μακροκαίμητον, de pugna, κακοκαίμητον exposuerat: ap. Apollon. Lex. h. v. p. 233. Duxit ideo ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, cubare, ἀλαγῆς, et δυσαλαγῆς, vt sit δυσκαίμητος. *qui facit male cubare*, scil. seu vulneratum seu *caesum*. Et

iam Sch. B. *κακοκοιμήτου*. sed alio sensu: *οὐκ ἔστι γὰρ αὐτὸν κοιμηθῆναι δίχα πολλῶν θανάτων*. quod pugna seu bellum non potest sopiri, finire, sine caedibus. Addit tamen ἡ *κακὰς Φροντίδας ἔχοντος*. Paria sunt in Schol. Exc. Vtrumque habet analogiam; prius, quod est etiam *ταυτολεγῆς θάνατος*, Θ, 70. Ita quoque Etymol. add. Hesych. Eustath. alterum, quod est *ἀπληγῆς*, v. ad I, 309 qf. sine omni respectu et cura. Praetermitto alia deteriora in Sch. Exc. Suida. In Sch. br. generalis est notio ex ipsa re: *δεινοῦ χαλεποῦ δυσκόλου*. Vt est quoque ap. Hesiod. Theog. 652 *δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ*. et *Ἔργ.* 505 de glacie: *δυσηλεγέας πηγάδας*. Bene in h. v. versatus est Koeppen.

155. *ὄκνεον*. „secundum nonnulla exemplaria *ὄκνεον*“ Sch. A. hocque est in Townl. et est Ionicum.

156. *καὶ ἐλάμπετο*. Sch. br. Aristarchus *καὶ λάμπετο*. Ionice. Ergo arripimus hoc.

157. *κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεςσιν*. Sch. A. nil monet. Sch. B. *ἐκπραδαίνετο. ἐσείετο. ἐψόφει*. Sch. br. *ἐκινεῖτο. ἤχει. ὀνοματοποιεῖται ὁ τρόπος*. — Apollon. Lex. hemistichio adscripto hoc vnum habet: *ἰδίωμα ἤχου*. Sic et Hesych. ad quem excitatur Schol. Aristoph. Acharn. 3. (translatum in Suidam To. III p. 699. 700) vbi *γαργαῖραιν* de multitudine pro eodem habetur. Est ergo ad sonum factum (vt nostrum *Krachen*). Sic et Eustath. At Etymol. a *σκαίρω* duxit quod fuit *καίρω, σείωμαι*.

160. Aberat versus a Barocc. sed exciderat primae vocis repetitione. At Cant. 159. 160. mutato ordine exhibebat.

161. *πρῶτος. ἔδει εἰπεῖν πρότερος*. Schol. Townl.

162. *νευστάζων. ἐπινεύων* Apollon. Lex. h. v. Iterum sic inf. X, 314 *κόρυδι δ' ἐπένευσε Φασινῇ*. Alias ipsa *κρίβα νεύει* vt Γ, 227 et al.

165. *λέων ὡς σίντης*. epitheton iam vidimus Λ, 481. videtur h. l. cum vi positum: Schol. B. *λέοντι εἴκασται, οὐ πεινᾶντι, ἤτοι πῖαρ ἐλεῖν θέλονται, ἢ σκυμναγωγοῦντι, ἢ σταθμούς πορθεῖντι, ἀλλὰ ὅλην χάραν λυμαينوμένῳ. ἤν*

γεωργεῖν μὴ θανάμενοι συνίασι κατ' αὐτοῦ. quae etiam ap. Eustath. sunt. ὃν τε καὶ ἄνδρας ἀποκτάμενοι μεμῆσιν. haereo in καί, nam ὄντε pro ὄν, nihil amplius, frequentatur. Visitatus erat ἐν τα τοι.

166. ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος. ζ— propter figuram: πᾶς ἔμεος cum ἀγρόμενοι. Schol. A. br. Suidas in ὤς.

ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται. ἀτίζων, ἀτιμάζων Apollon. Lex. Schol. br. ὑπερορῶν addit Etymol. h. v. et καταφρονῶν, Schol. A. occurrit vox hoc vno loco: quod A, 412 erat οὐδὲν τίειν. οὐδὲν ἔτισας. At post Homerum vsus frequens fuit: quod et glossae Hesychianae testantur: in his exemplum est ex Aeschyli Cercyone. Adde aliud Sept. in Theb. 443. Eurip. Alcest. 1058. Apollon. Arg. IV, 1100 vbi Brunck. ἀτίσσαι scripsit. Si tamen prior in τίω producitur, debet quoque ἀτίζω productam syllabam habere. Plinius VIII, l. 19. *generositas in periculis maxime deprehenditur; — spernens tela, diu se terrore solo tustur, ac velut cogi testatur; coortiturque non tanquam periculo coactus, — vulneratus, observatione mira, percussorem nouit, et in quantalibet multitudine appetit.* Praeiuenerat Aristot. H. A. IX, 44. Haec sunt decantata illa de leonum generosa virtute, quam recentiores iis denegant. Ita non mortalibus modo inuidetur gloria et nomen; animantibus quoque denegatur. Ceterum locus est ex nobilissimis cum altero A, 113 sq.

Pro verbis: ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων est in ms. Lips. ὁ δὲ πρεῖον (πραιῶν) ἐρατίζων, ex A, 550. et P, 660. notante quoque Ernestio.

168. ἐάλη τε χανών. ἐφαλή fuit. ergo scrib. ἐάλη. v. sup. ad N, 408. et Excurs. de digamtho. iterum inf. 278 occurrit. Scribitur vulgo ἐάλη. Est tamen ἐάλη etiam in codd. et grammaticis: Sic Townl. Est ab ἄλημι, quod erat φαλημι, vt φαλεω. φαλεω. φαλω. contrahō me. ἐάλη. Schol. B. συναστράφη πρὸς τι κηδῆσαι. Rem graphice declarat Theocr. XXV, 245 κυρτὴ δὲ ῥάχισ γένετ', ἥντε τόξον, πάντοθεν εἰλυσθέντος, ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύ, quo

facto ille confectum irruit in aduersarium. Confandit
versum cum O, 607 Apollon. Lex. in ἀφλοισμός.

Iungenda: ἀλλ' ἐάλη τε. non vt apodosis v. 172
demum sequatur.

169. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ Schol. B.
cum inde ductis, etiam Eustath. monet, „etiam κραδίη le-
gi, casu recto: ita esse κραδίη et ἦτορ per appositum; et
esse hoc Ὀμηρικώτερον. vt in illo: τέτλαδι κραδίη Od. Υ,
18 vbi sequitur v. 22 καὶ θαντόμενος Φίλον ἦτορ.“ recte
quidem haec per se; at h. l. durior ita sit oratio.

Idem: θερμός δὲ φύσει ὦν, ἐπὶ πλεόν θερμαίνεται.
διὸ στένει. hoc vt intelligas, reputandum est στένειν inge-
miscere, esse proprie στενὸν εἶναι, angustari, copia quam
capere vas nequit, ita nec sanguine a bile in praecordia
congesto. Solent sane pro diuersis haberi στείνω et ἔστε-
γεν, quod tantum cum notatione ingemiscendi occurrit;
at praestat dicere, duas fuisse formas στένω et στείνω,
proprio et tropico sensu vsurpari solitas. Gemitum au-
tem nunc de sono indignantis accipio, quem latini per
fremitum reddunt. Apud Virgil. fremit ore cruento; et
Lucan. I, 208 *et vasto graue murmur hiatu in-*
fremuit.

γίγνεται. Etiam hic in aliis libb. γίνεται. v. ad
B, 468.

170. καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. Schol. A.
„γρ. ἀμφοτέρωσα ἔν τισιν, εὐ φαύλως.“ per se puto nil
refert; hoc est in vtramque partem, illud ab vtra-
que parte.

At ἰσχία ἀμφ. facit hiatum ingratum; etsi sic quo-
que versus memoratur in Schol. Apollonii IV, 1614. Ety-
mol. p. 66, 7. 642, 8. Bentley. coniiciebat ἰσχίον. idque
editur in Longino l. 15, 3 vbi v. 170. 1. laudantur,
quibus vitur de Euripide se interdum ad magnitudinem
orationis stimulante. Non bene Toup. illud refinxit in
vulgare; etsi ap. Nonnum quoque est XIV, p. 396 οὐρὰ
ἰσχία μαστίζουσα. quid enim hoc ad rem? Attamen sin-

gularis *ισχίον* non conuenit cum *πλευράς τε*. Corrigen-
bam itaque *ισχίω*.

Vnus vocis *μαστιίειν* hac in re pro *πλήσσειν* est nota-
bilis. A grammaticis tantum forma notatur, quod *μα-
στιίω* est pro *μαστιίζω*. Cum media breuis sit,
debuit vox fuisse, *μάστις*, nam a *μάστιξ*, *μάστιγος*, me-
dia producit. Apud Hesiod. Sc. 466 est *ἴππους μα-
στιέτην*. male tamen ibid. in vll. e nostro ductis vl. 431
editur *οὐρῇ μαστιγῶν* et vl. 389 *μαστιγῶντι*.

Tandem in Ven. B. est Scholion, repetitum in
Townl. Victor. Schol. br. et Eustath. habere leonem sub
canda aculeum, quo se flagellet, *ἔχει γὰρ ὑπὸ* (an in
extrema canda?) *τῇ οὐρᾷ κέντρον μέλαν, ὡς παράτιον, δι'
οὗ ἑαυτὸν μαστιίζει, καὶ ὅφ' οὗ τυπτόμενος πλέον ἀγριοῦται*,
vana haec esse, docent viri docti. Omnino popularis
haec opinio, ita leonem se ipsum stimulare ad iram, vn-
de et *οὐρὰ* leonis proprie dicta *ἀλκαία*, nimis operose
petita est ab interpretatione ignotae causae; cum tamen
is omnino naturalis motus sit animantium ira, effere uel con-
uiuium. Monuit quoque Koeppen,

171. *ἔς δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσθαι*. quod alias
simpliciter *ἔ — αὐτόν*. Notatum grammaticis: Sch. A.
Apollon. Dysc. ap. Reiz. p. 426. Apollon, h. v. adscripto
vl. JI. Ω, 134. Hesych. *ἔς δὲ, ἑαυτὸν δέ*. Scribitur vtro-
que loco et ap. Eustath. nec non in ed. Rom. Steph. et
ap. Longin. l. c. *ἔδ* — at *ἔς* apud Etymol. cf. ad Ω,
134. sicque factum ex *ἔς ἑαυτὸν* non *ἑαυτὸν*. in Theog. 145.
ἔ δὲ αὐτόν Barocc. interpolate. et pro *ἔς*, *αὐτὸν* Vrat. A.
inscite; multo magis Cant. *μαστιίειν*, *αὐτὸν δ' αὐτόν*. a
Toup. editum in Longino *αὐτόν*, minus bene. nam *ἔ —
αὐτόν* Homericum est, *μαχέσθαι* Barocc. cum Lips. Harl.
et vno Vindob.

172. *γλαυκῖδων*. hoc vno loco occurrit et in Sc.
Here. 430, (de quo cf. dicta ad A, 416.) *Γλαυκῖδων ὄσ-
σεως δεινόν, πλευράς τε καὶ ὄμφης οὐρῇ μαστιγῶν* (leg.
μαστιγῶν) *πᾶσι γλάφει* quod v. 426 erat *δεινόν ὄρῳ ὄσ-
σεισι, λέων ὡς* — Ibid. 429 *ἐμμένεας δ' ἄρα τοῦγε κα-*

λαινὸν *πίμπλαται ἦτορ*. leg. *ἐν μένεος*. h. *ἐμπίμπλαται μένεος* vt I, 675 et iam A, 104 in nostro loco 172 *ἰθὺς φέρεται μένει. σὺν μένει. διὰ μένεος*. *γλαυκιᾶν oculis terribilibus intueri* esse, ex ipsa re patet. proprie *γλαυκοῖς ὄμμασι βλέπειν*. Apollon. Lex. p. 208. laudato hemistichio *γλαυκιδῶν* — *οἶον πυρῶδες βλέπων*. paullo latius. Et Hesych. *καταπληκτικόν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπων*. Et iam Sch. B. et Eustath. *ἔμπυρον ὄρων*. et ducit vocem *ἀπὸ τοῦ γλαύσειν, ἀφ' οὗ καὶ γλαύξ*. et hoc venit a *λάω, βλέπω*. v. ad A, 206. — *γλ. ὁ δ' ἰθὺς Cant. aduerbio metro*.

173. ἢ *αὐτὸς φθίσται*. post *πέφνη* debebat esse *φθίγεται*. cf. sup. in Obsl. ad A, 192. sed potest videri structuram mutasse, et haec absolute efferre, *aut, nisi hoc fecerit, perit*.

177. 178. *τὸν πρότερος προσέειπε*. Sermones in media acie haberi inter promachos, ex heroicæ vitæ vfu feram equidem; at h. l. intolerabili modo ineptire videtur poeta, qui Achillem tanto cum impetu in pugnam ruentem et in solum Hectorem oculis animoque defixum longos sermones cum eo, qui primus obuius factus erat, seuisse narrat. Agnosco imitatore[m] congressus Diomedis cum Glaucō in Il. Z. Nec latuit τὸ ἀπρᾶπτες veteres. Est praeclarus ex antiquioribus locus ap. Eustath. p. 1203, 13 sq. quem supra adscripsi ad vl. 75. vbi etiam perhibetur poeta agere hoc studiose, vt expectationem factam fallat, et auditorem, rerum exitum iam in prospectu habentem, traducat ad alia quam quæ ille sperauerat; laudandum quoque esse in eo, quod in oratione Achillis et altera Aeneae narrationes antiquarum aetatum inferuit, quarum notitiam lucrantur legentes: *κερδαίνουσι δὲ καὶ ἐκ τούτῳ τοῦ τόπου οἱ Ὀμηρίδαι* (sunt ergo nunc Homeri interpretes? an studiosi?) *πολλά τε ἄλλα τεχνικὰ, καὶ στοιβὴν δὲ ἱστοριῶν, αἷς ἢ ὁμιλία τῶν ἡρώων τούτων καταπύκνυνται*. Simile Scholion est in Ven. B. ad vl. 214. vbi vide.

178. ὀμίλου πολλὸν ἀπελθὼν, pro διελθὼν, vt accipi potest: πολλὴν δ' ἀπελήλυθα γὰρ Od. Δ, 268. nam διελθεῖν et προσελθεῖν nequibat Aeneas, nisi per turmas via facta. Etsi vulgaris notio τοῦ ἀπελθεῖν est accedere ad aliquem; quod si sequendum ac retinendum putabis, expediendum erit cum Enstath.: ἀπελθὼν (ἐμοί) τέσον πολλὸν (διὰ vel πρὸ) ὀμίλου. vt sup. Γ, 22 ἐρχόμενος προπάροιθεν ὀμίλου. Erat ἀπελθὼν in Harl. Vat. vno Vindob. et ἀποστάς laudat Bentl. ex L. qui Lipsi. cod. est; ex eo tamen non hoc apposuit Krnesti, sed τί νυ τόσον idque probat.

179. μαχέσασθαι. γρ. μαχέσθαι Barnes. scil. sup.

171. At μαχέσασθαι adscripserat Bentl.

180—186. Spectat ad hos versus Scholion in Schol. A. at in Ven. B. (et ex eo in aliis repetitum) ad vs. 178 perperam adscriptum: quo damnantur versus septem: — ἀθροῦνται στίχοι ἑπτὰ, ὡς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπαιῶς, καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς. πῶς γὰρ ὁ τοσοῦτον σκεῦδων κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἡμβλυνται τοσοῦτο; h. e. quomodo enim Achilles, qui tam concitatus in hostem prodibat, nunc tantopere impetum remittit?) Subiliciuntur statim nonnulla ad tuendum poetam: „esse versus cum arte appositos: si Aeneas perterrefieri potuerit, magnum hoc terrorem iniecturum fuisse Troianis; esse hoc imperatoriae artis, hostem superare sine pugnae discrimine; tum Hectori Achilles imminebat.“ Possunt haec quae partim iam a Popio disputata sunt, recte memorari siue ad reprehendendum siue ad excusandum locum; at vim criticam non habent. Constat hoc vnum, esse locum personae Achillis et poetae sagacioris parum consentaneum.

181. τιμῆς τῆς Πριάμου. Schol. B. „λείπει ἀντὶ, ἢ μετὰ“ malim διὰ, substituere, vt sit idem ac ἀνάξιν σὺν τιμῇ. si quidem τιμὴ h. l. esse debet dignitas, locus regis. Schol. br. „ἔνεκεν τῆς βασιλείας“ respondere enim aiunt vs. sequ. οὗτοι τοῦτου γε, τοῦτου ἔνεκα.

Iunxere veteres ἀνάξιν Τρώεσσι· et iungitur verbum cum casu tertio, vt in illo: Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Iun-

gitur tamen etiam cum secundo casu: vt in illo: Τενέ-
δοιο τε Ἰφι ἀνάσσεις. itaque iunxere alii ἀνάξιν τιμῆς τῆς
Πριάμου (έν) Τρώσσιν. Dubitari tamen potest, an re-
cte dicatur ἀνάσσειν τῆς τιμῆς, τοῦ γέρας, τῆς ἀρχῆς.
Laudes forte Od. Ω, 3ο ὡς ὄφθαλς, τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς
περ ἄνασσεσ, δῆμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπι-
σπεῖν. verum hic est δι' ἧς, vel ἔνεκα, vt etiam Eustathius
eo loco reddit; οὐ γὰρ τιμῆς ἀνάσσει τις, ἀλλὰ χάριν, ἣ
ἔνεκα τιμῆς.

ἀτὰρ, εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς. ἐξαναρίξαις Barocc. Cant.
Mori. praeſtat vulgata. εἴ κεν μ' ἐξαναρίξῃς Vrat. A.

183. εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος. In Flor.
Aldd. et Rom. erat εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες. quod cum meti-
rentur viri docti sic, vt putarent εἰσὶ γάρ | οἱ παῖδες, ef-
ſe: mutarunt Turneb. Stephanus: ὁ δ' ἔμπεδος in ὁ δὲ
ἔμπεδος et hiatum intulerunt. Barnes εἰσὶ mutauit in εἰ-
σὶν, alterumque vitium ſuſtulit, quod Erneſti repetere
non debebat. Eſſi non dubito, veteres, in hoc poſitu τὸ
ν ἐφελκυστικὸν ignorare, admittam tamen ἐστὶν, ne of-
fendat lector. Exhibent quoque codd. Barocc. Cant. Mo-
ri. Vat. Lipſ. Townl. Ven.

ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀειφρων. Schol. A. „κούφος καὶ
ἀσύνετος τὴν φρένα. In Schol. br. redditur ματαιόφρων.
et, Heſych. ὁ ματαιόφρων. ὁ κούφας ἔχων τὰς φρένας.
Idem quod ſup. Γ, 108 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες
ἡερέθονται. Infra Ψ, 603 iunguntur παρήγορος ἢ ἀειφ-
φρων. Non putes aliunde eſſe ductum, quam a notione
τοῦ flare: ἄω, ἀέω, ἄημι.

At Apollon. Lex. p. 5. ἀειφρων et ἀειφρων memo-
rat, et ex eo Heſych. cum Eustath. qui alia admifcet.
Idem Apollonius τὸν ἔχοντα κακομημένας τὰς φρένας, καὶ
οὐ διεγυγερμένους reddit, et p. 44. in ἀειφροσύνησι. Sic
quoque Etymol. ex Orione. Duxere ergὸ ἀπὸ τοῦ ἀέσαι
quod pro dormire dictum occurrit Odyl. O, 40. et ali-
bi. Et ſane verum eſt, in notione τοῦ flare, ſpirare,
non occurrere, in Homero, niſi ἄημι.

184. ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τέμενον. Quid sit τέμενος, notum est. v. Z, 194. I, 574.

185. καλόν, Φυταλιῆς καὶ ἀρούρης. Venetus: ἐσθλόν. Φ. Schol. A. „γρ. καὶ καλόν.“ Est quoque ἐσθλόν in Barocc. Mori. Repetiti hi duo versus ex Z, 194. 195. ad quos vide.

186. χαλεπῶς δὲ σ' ἔολπα τὸ βέξαι. De ἐφολπα v. Excurs. de Digammo. τὸδ' ἔρξαι Barocc. τὸδε βέξαι praeue Lipsf. τὸδ' ἔρδειν vn. Vindob. alter βέξαι a m. sec.

187. ἦδη μὲν σέ γε, Φημι, καὶ ἄλλοτε δουρὶ Φόβησα. Φοβῆσαι Harlei. Cant. Vat. Vrat. A. d. Mosc. 2. cum Lipsf. et binis Vindob. quod cum Ernestio facile probem; forte etiam praestat ex vsu Homérico; vt in illo: μοῖραν δ' οὔτινα Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνθρώπων. et Il. O, 165 ἐπεὶ ἔο Φημι βίη πολὺ Φέρτερος εἶναι. potest ergo nec minus placere: σέ γε Φημι — Φοβῆσαι.

188. ἦ οὐ μέμνη, ὅτα κέρ σε. ἦ οὐ vna syllaba: vt O, 18. ἦ οὐ μέμνησ' Barocc. ὅτι vn. Vindob. male.

βαῶν ἄπο, μῶνον εὐντα. Esse ἄπο scribendum, monent Schol. A. B. Ait Schol. A. fuisse, qui ἀπὸ ad οὐμ referrent. Iungenda tamen hand dubie: ἔσενά σε ἀπὸ βοῶν. non enim esse potest μῶνον εὐντα, ἀπὸ βοῶν. seorsum ab armentis. sed erat apud armenta. „Chia recensio habuit βοῶν ἔτι μῶνον εὐντα, idemque ed. Rhiani et Aristophanis, nec inscite!“ οὐκ ἀχαρίστως. et potest hoc recipi, si quis totum Homerum refingere velit ad labitum; nunc intempestive id hoc vno loco fieret.

Apposuit vss. 188. 9. et 191. 2. Strabo XIII, p. 905 A. ex vulgata lectione.

190. τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο Φεύγων. In Etymol. p. 345, 36. recitatur πρὶν δ' οὔτι: μετατροπαλίζεο. ὡς ἐπέστρεφες. forma vocis haeret animo ex ἐντροπαλιζόμενος A, 546. P, 109. Z, 496. Corrupta vox est ap. Hesychi. μετατροπαλίζεο erat in Cant. Harl. Mosc. 2. et in edd. ante Stephanum, qui adsciuit alterum ex ed. Rom. idque consensus codicum tuetur.

191. *ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγας*. Strabo, qui quatuor versus recitat, lib. XIII p. 305 A. habet: *κεί-θεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγας*. *Λυρνησσὸν* et *Λυρνησσὸν* variant et hic, vt sup. vl. 92. *ὑπέκφυγας* Barnes se emendasse putabat e cod. Bodlei. pro *ἐπέκφυγας*, quod tamen nil nisi vitium operarum erat editionis Turnebi, quam Stephanus expressit, et eum sequentes omnes, etiam Cantabrigienles. *ὑπέκφυγας* tamen recte Flor. et Aldd. cum Rom.

193. *ληϊάδας δὲ γυναῖκας — ἦγον*. Harlei. *ληϊδας*. vitiose, etiam Apollon. Lex. *ληϊάδας*, τὰς ἀπὸ τῆς λείας εἰλημαμένας καὶ αἰχμαλώτους. Emendate voc. legitur ap. Hesych. Etymol. Schol.

ἐλευθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἀφελόμενος, αὐτάς. Vidi- mus iam Z, 455. et de ἀπαύρειν ad A, 356.

194. *ἀτὰρ σε Ζεὺς ἐρύσσει καὶ θεοὶ ἄλλοι*. recte *ἐρύσσει* seruauit a *ρύσσει*. v. Excurs. IV ad A. modo ante v. ad vl. 93.

Ceterum vel hic locus docere potest, ad meram loquendi formulam rediisse hanc deorum compellationem in rerum euentis. Achilles v. 194 Iouem ait Aeneam seruasse, at paullo ante 192 eundem Iouem ait se ad aggradiendum Aeneam duxisse. Non ita cogitandum est in sermone antiquo de vlla subtilitate, quoties ad deos aliquid refertur. Ita quoque, cum paullo ante dixisset *μεθ' ὁρμηθαίς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ*, nunc memoratur *Ζεὺς καὶ θεοὶ ἄλλοι*, vt vice versa aliis locis, quod Ioui tributum erat, aliis diis, et quod alijs diis, Ioui tribuitur. Quidni similia in antiquis libris Hebraeorum euenisse putemus!

195 — 198. ✕ — Appositi asterisci cum obelo declarant, quatuor hos versus ex alio loco, vbi recte legebantur, male huc esse translatos. Scilicet tres saltem, 196. 7. 8. lecti sunt P, 30, 31. 32. vbi in pugna Menelai cum Euphorbo locum suum bene habent, Achilles vero nunc prorsus ignaue agere videtur, eadem pronuntiando.

195. ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύσσαι ὀτρύναι. Versus hic multo magis interpolatorem rhapsodum arguit. Vidimus superiore versu ἐρύσσαι, α. φύμαι. In Veneto erat οὐ νῦν σε ρύσσαι ὀτρύναι. recte, ad sensum; nam requirit sensus notionem τοῦ *servare, tueri*. Iam autem, ut Exc. IV. ad lib. A. declaratum est, φύμαι priorem habet longam. Sane est alterum verbum ἐρίω, media brevis; sed illud significat *trahere*. Dicas esse *subduco*: recte; tum vero alterum obstat, nam ubique cum digammo scriptum fuit *ῥῥυνω*. ergo nec hoc legi potuit: σ' *ῥῥυεσσαι*. Attamen Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐρύσσαι, χωρὶς τοῦ σ. At quam durum hoc: ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύσσαι ὀτρύναι. Immo vero in Scholio scriptum fuit: χωρὶς τοῦ ε. Lectio Aristarchi ea ipsa fuit, quam Venetus exhibet: νῦν σε ρύσσαι. etsi vitiosa est, et manet; nisi aliunde opem feras. Scilicet scriptum esse potuit: νῦν σε ῥῦσσαι, contracte, aut ρύσσαι binis syllabis, ut K, 259 ρύσαι pronuntiatum ῥῦται. Hactenus ita disputavi, ut versus antiqui poetae esse concederem, si tamen senioris rhapsodi sunt, potuit ille ἐρύσσαι et ρύσσαι scribere, ὃ correpta, ex ignoratione rei metricae. Retraxi tamen σε ρύσσαι, quia id quoque offerunt, cum Eustathio, Barocc. Harl. Townl. Vrat. A. duo Vindob.

197. μὴδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο. Male ἐμεῖο et h. l. Eustath. Vrat. b.

198. βεχθέν δέ τε νήπιος ἔγνω. „γρ. βεχθέν δέ τι“ Barnes. quod et P, 32 apposuerat, de suo liberalis, plus quam velles; videtur enim sic ipse variasse, ut multa alia.

200. 201. μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἔγχε — ἔλπεο δειδίξασθαι. Fuisse *με ῥῥεσσι γε* in aperto est; monuitque iam Bentl. Aberat μ' ab Cant. unde legi possit: μὴ δὴ ἐπέεσσ' *με*. Iterantur hi duo versus inf. 431. 432. Est utroque loco δειδίξασθαι pro ἐκφοβῆσαι. de qua notione v. ad B, 190. ubi erat pro φοβασθαι. Ibidem etiam notatum est esse δαδίσσομαι et δαίδισσμαι. δειδίξασθαι Vrat. b. exhibet, quod et in Hesychio est; qui addit: ἐκφοβῆσαι τὰ παῖδιά (ut h. l. νηπύτιον ὦς.) ἀπὸ φρέατος εἰς δέος Obss. Vol. II P. III

D

ἄξιον, (f. ἄξιον) διώκειν. Emendauit Ruhnken. ἀπὸ τέρατος, in Not. ad Timaeum p. 182 ubi vocem δεδίστασθαι cum μερμολύττεσθαι comparat. δεδίστασθαι autem, pro ἐκφοβεῖν, in Atticorum vsum cecidisse, docet Moeris, ad quem v. Pierſon. p. 118 qui etiam h. l. illustrat.

202. ἡμῶν κερτομίας ἥδ' αἴσυλα μὴθῆσασθαι. haec supra erant λευγαλέα v. 109. μὴδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτραπέτω καὶ ἀρειῇ, contumeliose dictis et minis, et inf. 246 ὀναίῃα. Sunt proprie αἴσυλα, nefaria, iniusta. v. ad E, 403. refert tamen ad minas etiam h. l. Schol. B. τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπειλάς, et κερτομίας reddit σαρκασμούς.

204. πρόκλυτ' ἀκούοντας ἔπεα. Vox hoc vno loco obuia; πρόκλυτα, Schol. B. προηκουσμένα, προηγνωσμένα. Schol. br. τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα. πάλαιά. Apollon. Lex. τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα. In eundem modum Hesych. h. v. et in πρόκλυτα. quod iam Bentl. emendauerat. Koeppen πρόκλυτα accipiebat e longinquo, procul, auditam famam; scilicet alterius Troiani, alterius ex Achivis. „γρ. προκλύτ'“ Barnes ex Etymologo in βροτολογέ. Idem „γρ. ἀκούοντές ῥ' ἔπεα“ indocte.

205. 6. 7. 8. 209. — „ἀδελφεύονται στίχοι πάντε, quia non necessaria haec ad generis notitiam sunt. Schol. A. Praeclare haec; valent tamen ad iudicium quidem de poeta ferendum, non vero ad rationem criticam tollendi aut seruandi versus: nisi quatenus ingenio magni alicuius poetae et subtiliore iudicio indigni sunt. Si tamen totus hic locus a rhapsodis, vno an pluribus, confarcinatus est, potuere et haec eorum esse commenta. Ita nec pronuntiare licet de vll. 347. 348 qui ad h. l. respiciunt.

Leguntur vll. 203—208. omisso versu 205. ap. Plutarch. de nobilitate p. 177. 178. qui liber et ipse fetus adulterinus est.

205. σὺ ἐμούς, hiatum facile explebis, σὺγ' ἐμούς. οὗτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς. οὐτ' αὐτ' ἄρ, vitiose edd. Rom. Aldd. cum sequacibus.

207. μητρός δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου, ἁλοσύδνης.
 Occurrit nomen hoc, et altero loco Od. Δ, 404. Esse
 deam *μαρίναμ* in aperto est; etsi ratio grammatica ob-
 scurior est. Apollon. Lex. τὴν ἐν ἅλ' αὐνομένην. εἶν' ἐνέ-
 λιν. Hesych. ἁλοσύδνης, τῆς θαλάσσης, ὕδαρ. obscura.
 Nec multo clarius Etymol. ἁλοσύδνα· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς
 θαλάσσης. Ὅμηρος· νέκτοας καλῆς ἁλοσύδνης (Od. Δ,
 404) λέγεται δὲ καὶ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τῶν Φωκῶν. Aliqui
 sunt eo loco phocae progenies pulchrae *δεσπο μαρίνας*
 sine Amphitrite est sine Thetis vt h. l. Apollon. Arg. IV,
 1599 θύγατραις ἁλοσύδναι Nereides, vbi Schol. θαλάσσιαι.
 ἐπὶ τοῦ ἐν ἅλ' ὄναι, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ θαλάσσῃ ὄρμῃ. alto-
 rum videtur respondere τῷ αὐνοῦν. Recitat haec et
 alia Etymologus l. c. praestat ceteris hoc, quod fuit ad-
 iectiua forma ἁλοσύνης, vt γηθόσυνος, inde interpolito δ
 factum ἁλοσύδνης. vt μόλιβδος ex μόλιβος. Ad Hesychia-
 nam glossam ὕδαρ, τρέφειν, κρύβειν, αὔξειν, et ὕδαρ,
 ἔγγειναι, σύντροφοι, confugerem, si apertiora et certiora es-
 sent.

Apud Clarke est: „al. ἁλοσύδνης“ debet saltem
 monere, vbi sic legatur. Scilicet in Harlei. est ἁλοσύδνης
 ἢ ἁλοσύδνης. Putabatur hoc vocabulum latere in versu.
 nondum expeditis Arati Diof. 186. 7. πολλάκι δ' ἀγριόδες
 νῆσαι, ἢ εἰν ἅλ' ὄναι αἰθρῆναι χερσαῖα τινέσονται περὶ-
 γισσι. cum inter prognostica sit, si anates in sicco plan-
 gunt alis: si forte ἢ καὶ ἁλοσύδναι locum haberent. Ve-
 rum nec hoc, nec aliud quid satisfacit; nam εἰν ἅλ' ὄναι
 alienum est a sensu loci: cum in sicco, non in mari,
 plangere dicantur.

μητρός τ' ἐκ est in Mori cod. vno Vindob. et in Ety-
 mol. l. c. corrupte μητρός τ' ἐκ δατα καλῆς ἁλοσύδνης.

Interpuncti post καλλιπλοκάμου. nam sunt duo diuerſa
 epitheta: pulchricoma, marina, Thetis. Etiam in Odyſſea
 δῖας est supplendum. recte ergo Schol. br. ἀναλίσκας θεῶν.
 ἐν θαλάσσῃ κατοικοῦσας.

208. αὐτὰρ ἐγὼν υἱός. grammaticis debet ἐγὼν et
 h. l. cenſeo pro ἐγός.

210. τῶν δὲ νῦν ἄτεροί γε. Observat. Schol. B. ergo Homernum quoque novisse Anchisen adhuc vinere. Schol. br. argutantur in κλαύσονται σήμερον, quod non eodem pugnae die ad Peleum in Thessalia degentem nuntius pervenire potuit; ἢ λατταὶ τὸ ἀναιρέθοντα aiunt: flebunt filium hodie occisum. Non reputavit, multa poni sic, ut causa cum effectu permisceantur.

211. εὐ γάρ φημι ἐπέσσι γε. Barocc. γε. νηπυρίοσι. Bentl. coni. νηπυρίω γὰρ. potest hoc commendari per similia: paullo ante vl. 200. item 244. N, 292. H, 235. X, 127.

212. ἄδα διακρινθέντα. Barocc. cum al. et edd. Ald. 2. Rom. vitiose διακρινθέντα. μάχης ἐξ ἀπονέσθαι. dirempta sunt ut sup. H, 252.

213. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς. — „quod. infinitivus pro imperante δάηθι.“ Sch. A. Distinxit ergo post εἰ δ' ἐθέλεις, et δαήμεναι noto more accipit, (μέμνησο) δαήμεναι h. e. δάηθι. Versus iam vidimus Z, 150. 1. — „γρ. ὅφρα εὖ εἰδῆς“ Barnes. h. e. putavit ille ita scribi potuisse: pluribus metricis vitiis cummulatis. Si quid est quod conicere liceat, malim ὅφρ' εὖ scribere. Potest autem quoque accipi ταῦτα, κατὰ ταῦτα, οὕτως, δαήμεναι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς, ἡμετέραν γέναν. ut iungantur δαήμεναι γέναν. v. sup. ad eundem versum Z, 151.

214. ἀνδρες φισσεῖ vitiose. De utroque versu 213. 214. vide sup. ad Z, 150. 1. vbi iam lecti erant; vbi et alter hic 214. pro spurio est habitus.

Est porro ad hos vsq. observatio Sch. B. „factum esse a poeta digressionem, ut discamus origines Troianas, facere etiam generis claritatem ad virtutis opinionem in pugnante; tandem poetae hoc solenne esse, ut prisca stemmata interponat: ut fecit in pugna Glauci et Diomedis.“ Recte quidem; et opportunius quam hic, vbi aestuans ira et morae impatiens; cum vni Hectori inimicet, longam orationem imbibit Achilles; Forte ex illa ipsa totus hic locus imitatione expressus est. Disputatum est de his sup. ad vl. 177. 178. et ad 180—6.

Versus a 215 ad 240 exscripti sunt ap. Plutarch. de nobilitate p. 180 sq. sed ad vulgatam lectionem. 215 cum seq. hemistichio laudat Strabo XIII p. 885 B. et Maximus Tyr. Diss. XXVIII, p. 63. Est in his quor. que αὖ quod alienum ab h. l. esse videtur, cum nihil praecesserit, cui hoc subiungatur, ut sit *porro*. In Lips. est Δάρδανον ἔρ πρώτον quod recte Ernesti praeferebat et Wolf. recepit. Nunc video et in Cant. legi et a Bentl. probari, it. Vrat. d. Impugnat versum inepte Theophil. ad Antolycum I, 30. Conditum Ilium ab Ilio: unde et eius monumentum, σῆμα Ἰλίου ἐν τῷ πεδίῳ sup. A, 160. v. Strab. XIII. p. 886 B.

216. πῖσσα δὲ Δαρδανίην, ἐκαὶ οὕτω Ἰλίου ἰρή. ζ. quod ἡ Ἰλίου est, non τὸ Ἰλίον et quod diversa est Dardania ab Ilio, ὥςπερ καὶ ἡ Φρυγία. Schol. A. Ultima, Sch. A. nisi pannus attextus sunt, mutila tamen, et ad Phryges Troianosque confundi solitos spectant, non assequor. At prius eo spectat, quod recentiores Dardaniam et Ilium pro synonymis habent, v. c. Euripides et Virgilius. Δάρδανος vrbs est ap. Stephan. Byz. ἡ πρότερον Ταυρίς. vid. Strabon. XIII, p. 885 A. B. 889 B. cf. ad B, 819. Strabonis tempore ne vestigium quidem supererat vrbs. Ab Abydo LXX stadiis abfuisse Dardanum, Strabo ait l. l. p. 889 B. cumque Abydus ab Ilio CLXX stadia abfuerit ib. p. 883 D. patet, a Dardanio ad Ilium iter trium fere milliarium nostrorum fuisse. Memorantur VII. 216. 217. 218 a Strabone l. c. et a Platone, quem ille nominat.

πῖσσα recte ed. Rom, pro πῖσσα quod ἀμέτρως alii. πῖσσα vn. Vindob. et Ald. 2. cum seqq.

218. ἀλλ' ἔτ' ὑπερείας ᾤκεον πολυπιδάκος Ἰδης. Vulgo editum et h. l. πολυπιδάκου Ἰδης, quod et Apollon. Lex. habet, et edd. Platonis de Legg. III, p. 681. ubi VII. 216. 7. 8. recitantur, et ap. Strabon. XIII. p. 886 A. Norat quoque Schol. A. Agnoscunt tamen h. l. ut sup. vl. 59. πολυπιδάκος codd. Mori. Harl. Lips. Ven. cum vno Vindob.

Pro ἔκκευν probabile sit fuisse ex more ἔκκευν iudice quoque Bentleio.

In Platone quoque editur ἔκκευν. Docet ille ex h. l. quomodo a primis sedibus in montium iugis sensim ad camporum planitiem processerint mortales.

Apollonius l. c. in ὑπερλας. τὰς πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους, versum sic laudat: αἱ γὰρ δ' ὑπερλας ἔκκευν πολυπιδάκνου Ἰδης.

De Dardano, cuius fata attingunt Schol. ad h. l. nihil moneo, quia de eo eiusque stirpe dicta sunt potiora in Excursu VI ad Aen. lib. III. Virgilii. cf. sup. ad B, 819. et primo loco Apollod. III, 12. et Not.

220. ὅς δὲ ἀφνειότατος. pronuntiatum esse ὅς δὲ φνειότατος, censet Clarke cum Barnes; vt sup. 188 ἢ οὐ vna syllaba; et recte. Ernesti malebat αφν pro breui habere.

221. τοῦ τριχλίου ἵππου ἔλος κατά βουκολέοντο. ἔλος κατά scribendum esse, monent Schol. A. B. fuere enim alii qui vna voce καταβουκολέοντο scriberent; vt Eustath. ed. Rom. Vrat. A. Mori.

τριχλίοι ap. Maximum Tyr. Disl. XXXIX, p. 239. quod probabat Barnes, ne θήλεια otiosum esset. Assentitur Clarke; repugnat Ernesti, quia vñus fert, femininum genus promiscue, adeoque etiam de maribus poni; non itaque otiosum esse θήλεια. Vulgata lectio est quoque apud Iulian. Or. II, p. 52 B. et apud Aelian. H. An. IV, 6. vbi τὰ ἔλη amare equorum armenta docet.

βουκολέοντο de equis, vt apud Euripidem ἵπποβουκόλοι ἄνδρες Phoeniss. 28. vbi Schol. h. l. excitat. add. Eustath. qui pluribus exemplis illustrat. Res nunc nota. v. Valken. ad l. laud. cf. sup. ad Δ, 3.

Duo versus 220. 221. Diodor. IV, 75 recitat, vbi ex Homérico loco stirpem Trois enarrat.

222. πάλαισι — ἀταλῆσι. ἀταλεῖσιν Barocc. Lips. Vrat. b. cum vno Vindob. ἀταλεῖσιν Vrat. A. ἀταλῆσιν est vitium Ald. 2. πάλαισιν Harlei.

223. τῶν καὶ Βερέης ἡράσατο βοσκομενάων. ζ— „quod ad τῶν supplendum est τινῶν, τεύτων τινῶν. non enim equas omnes amavit“ Schol. A. B. ἐκ τῶν, ἐκ τούτων Schol. br. Memorat versum Aelian. l. c. Observat Schol. B. incertum esse, τῶν spectetne ad πῶλος. ait enim: ἄλλων, μὴ τῶν πῶλων ἡράσθη.

224. ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ. ζ— „quod παρελέξατο improprie dictum pro ἐπεβήσατο. utique, si de equo; at si de Borea ut deo, recte. Schol. A. Victor. et Townl. et br. cum Suida in h. v. In hiedem notatum, legi a nonnullis: ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἐμῇ φιλότῃ καὶ εὐνῇ.

In δ' εἰσάμενος vsui digemmi repugnat; etsi Bentlei. non ipsoius damnat. Apud Aretaeum de Morbis diuturn. II, 13. ed. Wigan. codices habent ἵππῳ εἰσάμενος. quod Homericum est. Non tamen dē abesse potest, nisi mutes interpunctionem, ut plene interpungas post βοσκομενάων. ἵππῳ εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ· αἱ δ' ὑποκυσσάμενοι etc. Nisi versus fetus est rhapsodi, qui disertus esse volebat in sententia dilatanda; nam in codd. Cant. Harlei. praemissus erat alius quoque post βοσκομενάων· ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθρασι λευκοῖσι, quem e m. Mediceo notarat et damnavat Dorvill. ad Charit. p. 618.

225. αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι. Duplicitum σ ut syllaba brevis producat. Dubitari potest, recte ne hoc statuatur. v. ad Z, 26. Editionum auctoritas nulla in metricis rebus est. vnum σ exaratum in codd. nescio an omnibus.

226. αἱ δ' ὅτε δὴ versum scribit Schol. Apoll. Arg. I, 184. pro ὅτε μὲν.

227. ἄκρον ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν θάον, ἐδὲ κατέκλων. ζ— „quod ἀνδρείους nunc sunt αἱ ἐν τοῖς στάχυσι λεπτοὶ ἀνδρείς (acumina in aristis Hesychio ἐντρα sunt). Cum proprie ἀνδρείος sit ὁ τοῦ ἀσφιδέλου καυλός. Pro ipsis aristis ut ἀνδρείς, ita nunc ἀνδρείους (pro ἀνδρείς) dicti sunt. Hesiodus quoque dixit: ἐπὶ πυραμῆνους ἀνδρείας φρίττασθε κόδεσσιν.“ Sch. A. Elenius est et variatum fragmentum

Hesiodum de Iphiclo ap. Eustath. h. l. et pluribus locis memoratum: ἄκρον ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν θάεν οὐδὲ κατέκλεχ, Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσας πόδεςσι. Priorem versum laudat Lucian. pro Imag. 20. tanquam exemplum laudis augentis quidem rei virtutem, non tamen mentientis, quod adulator faceret. Locum meminerat Ernesti. At plenius fragmentum proposuit iam Ruhnken. Epist. crit. p. 108. 9. Alia grammaticorum loca apponere necesse non est: cum adscripta sint Hesychianae glossae. Copiose de hac voce egit Spanhem. ad Callim. Del. 193. ut notatum est ad Hesych. Proprie dixit Nicander Ther. 535. improprie τὸ ἄνθος τῆς σκίλλης Arat. 1060. ut asphodeli florem ἀνθέρινα interpretati erant alii. — ἐπ' α. καρπῶν vitiose Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. et Rom. οὐδὲ κατέκλεχ non *infrangebant culmina*: unde in Virgil. Aen. VII, 808 *infraotae* inferebat Wakefield Silu. Crit. P. III, p. 140.

228. ἄλλ' ὅτε δὴ — Schol. A. „Ἀριστάρχος· ἄλλ' ὅτε δὲ σκ. (At Sch. B. Ἀριστάρχος ἄλλο τε, ὁ δὲ Ἡρώδιανός, ἄλλ' ὅτε. Vtri fidem habebimus?) ἄλλοι δὲ, ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ τοῦ ἡ.“ Concinnunt Schol. Townl. et Victor. αἱ Ἀριστάρχου· ἄλλ' ὅτε δὲ. αἱ ποιναί, ἄλλ' ὅτε δὴ. hocque receptum vulgo. Etsi nil interest, videtur tamen δὲ in alterum mutatum esse vano metri metu. Ap. Schol. Apollonii I, 184 recitatur αἱ δ' ὅτε δὴ σκ.

229. ζ. „σημαιοῦνται τινες, ὅτι ἁλὸς παλιὰ εἶπεν“ Sch. A. De hoc v. ad A, 360.

θάενον currere solebant Clarke.

ἐπὶ, ὑπὲρ, τὰ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς „τῆς ἐπιφανείας, ὡς τὸ ὑμεῖς μὲν κόπησιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε“ (Od. M, 214.) Sch. B. et A. cum in aliis locis sit littus, ad quod fluctus franguntur, tum, ipsi fluctus, v. Apollon, Lex. h. v. Hesych, Etymol. Eustath.

231. Τρωὲς δ' αὖ τρεῖς παῖδας ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ἀμύμονας Vrat. A. h. Masc. 2, vn. Vindob.

Suscepti liberi tres ex Callirrhoe; ap. Apollodor. III, 12, 2, Schol. Townl.; Τρωὲς καὶ Καλλιρρόης, τῆς Σκαμάν-

δρου ὡς Ἑλλάνικος. scil. ἐν ταῖς Τρωϊκαῖς. o quibus nonnulla sunt in Sturzii Fragmentis Hellenici. Apparet inde, ex Hellenico petita esse ea, quae in Apollodoro habentur, et Hellenico pro fundo fuisse HomERICA.

232. Ἴλας δ'. Ἴλλος hic et 230. Lips. Cant. Vrat. d. cum aliis. edd. Flor. Aldd. Turn. nec emendatum nisi ab Henr. Stephano ex ed. Rom.

233. ὅς δ' ἡ κάλλιστος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων. ἔ., quod κάλλιστος positum est ἐγκωμιαστικῶς. Nam et alios dixit καλλίστους (ergo dictum puta, pro, *valde pulcros*) — et quod ultimo loco positum Ganymedem nunc primo loco memorat, illum autem altero“ Sch. A. B.

234. τὸν καὶ ἀνρρείψαντο θεοὶ Διὶ εὐνοχέουσιν. ἔ., quod repugnat recentioribus, qui a Ioue raptum edant Ganymedem propter amorem“ Schol. A. Ganymedem nouit Homerus, hic et E., 265. vbi Iupiter equos pro pretio Ganymedis Troi dedit: vnde hoc ipsum ductum esse videtur, quod de amore adiectum est a ferioribus, et de raptu, aquilae ope facto; imprimis comparato loco hoc, quo *diī* rapuerunt Ganymedem propter pulcritudinem, *ut Ioui ministraret*; nulla de Iouis amore memoratio facta: notante Scholiasta Apollon. Arg. III, 115 versa hoc allato. cf. Hemsterh. ad Lucian. D. D. IV, 2. Anterior est narratio Hymn. in Ven. 203 sq. De ea v. ad Virgil. Excurs. IV. ad Aen. V. Argutias in flagitio Iouis ad virtutis amorem, et in Ganymedis laude ad animi, non corporis, pulcritudinem reuocanda, memorare nil attinet; etsi iam in Xenophont. Sympos. 8, 30 occurrit cum etymo ἀπὸ τοῦ γάνυσθαι ταῖς μέλισσιν, ἥξουσιν τῇ συνέσει. quae Cicero respicit Tusc. Qu. I, 26. Illud saltem notabo, esse hoc inter exempla mythorum doctorem ex simplici formula loquendi priscorum hominum; pulcher adolescens dignus est qui a diis ametur; et vere amatur; inde a diis in Olympum abductus; inuenta causa, ut esset a pœculis; natum hinc ornamentum ex amore Iouis.

Iam alia a grammaticis notata apponemus. Ait Sch. A. καὶ abundare; at legi in nonnullis τὸν μὲν ἀνὴρ.

ἀνὴρ/ψαντο vna voce scripsit Aristarchus, ut sit ἀνὴρ-
 πασαν. Alii δὲ ἡρ/ψαντο, in quibus Apollonius Theonis
 f. ut sit: *et rapuissent eum*: quia, vere factum esse,
 apud Homerum non reperitur memoratum, nec ille mi-
 nistrat Ioni, sed Vulcanus aut Hebe. Respondet inter
 alios Ascalonita: primo: ἡρ/ψαντο, voc. simplex, inquit,
 non occurrit in Homero; secundo: post δὲ deberet ali-
 quid sequi: εἰ μὴ, ut Λ, 504. 505. (suppletur quidem in
 Schol. B. εἰ μὴ ἐταδνήμει. valde importune!) Tertio,
 quod in duobus locis, in quibus ministerii inter deos
 memoratio sit, J. A. sub fin. et Δ, pr. Vulcanus et He-
 be locum suum recte occupabant, Ganymedes non aequè
 memorari poterat. Tandem καὶ δὲ iungi nequeunt: hoc
 et Schol. B. contendit: in quo eadem, quae supra com-
 memorata sunt ex Ven. A. repetuntur. Adduntur prae-
 terea haec mythica quae multo pleniora et emendatiora
 sunt in Townl. et Victor. Mnaseam narrare, raptum esse
 Ganymedem a Tantalo, et in venatione necatum sepul-
 tum esse in Olympo Mysiae apud templum Iouis Olym-
 pii; pro Tantalo memorari Minoem a Dosiada, inde et
 dictum esse portum Ἀρπύγιαν, ap. Eustath. Ἀρπύγην,
 (in Creta puto; nam fuit alius ad Cyzicum τὰ Ἀρπύγια
 et Ἀρπύγια ap. Strabonem et Stephan. Byz. alius τὸ
 Ἀρπύγιον apud Chalcidenses, quo loco Ganymedem a
 Ioue raptum aiebant ap. Athen. XIII. p. 601 F) Gany-
 medem autem, compellatum a Minoe de stupro, de rupe
 se praecipitasse, Minoem vero patri nuntiasse a procella
 eum esse abreptum; Alios narrasse, eum in venatione
 somno oppressum a feris esse dilanatum; alii fulmine
 percussum; ἤρξατο δὲ ἀπὸ Λακωνίων παιδεράστεια (ita scri-
 bitur) τῶν γυμνασίων ἐπινοησάντων. βῆτας δὲ Φησι, ὅτι
 οὐ Ζεὺς ἤρπασεν, ἀλλ' ἐφ' ἱστοί, καὶ ἵνα εὐνοχοῖ. ἔδοξ' γὰρ
 ἦν, ὡς καὶ Σαπφὸς Φησι, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς εὐνοχοῖν
 (cf. Athen. X, p. 424 extr.) additur νοῦροι μὲν κρητῆρας
 etc. J. A. 470 et Od. O, 141. ἴσως οὖν, νέου ἀποθανόντος

αὐτοῦ, ἐπλάσαντο, καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸ ἀλαζμονικὸν τῶν βαρ-
 βάρων εἰδὼς, οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν μῦθον εἶπεν, ἀλλ' "Ἡβην
 Φησὶν εὐνοχεῖν. τῇ γὰρ εὐεξίᾳ τῶν σωμάτων ἐκινήθησαν
 κατ' ἀλλήλων. Editum erat Scholion e Leidenſi a Valken.
 diſf. de Scholiis p. 136. ſed truncatum; exſcripſerat non-
 nulla iam Euſtath. p. 1205, 10. et addidit de εὐνοχόις
 alia, quae ex Athenaeo petita ſunt, lib. X. p. 424 ext.

ἀνῆρέψαντο. ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναβάστασαν. Schol. A. In
 Hefychio legebatur ἀνῆρέψαντο. Occurrit quoque in eo
 ἀνερψάμενοι et ἀνερῖψαντο. Legebatur quoque ἀνερῖψατο
 in Apollon. Rh. I, 214. In Apollonii Lex. haec haben-
 tur: εἶρηται δὲ, (ὥς) ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνουσιν, ἀνερ-
 πταιν. quae etiam Etymologus habet. Certe communem
 habent originem ἀράπτω, ἐραίπτω, et ἀρείπτω, ab ἐράπω,
 quod potuit eſſe eruo e terra; vnde ἀράπτομαι abiit uſu
 in notionem veſcendi, pabulandi, et ἐραίπτω, evertio, vnde
 τὰ ἐραίπτω. ἀνῆρέψαντο occurrit aliquoties in Odyſſea.
 adde Apollon. Rh. II, 505 et al.

Ultima verſus: Διὶ εὐνοχεύουσιν excitat Ariſtoteles de
 poet. 25. p. 202. Harleſ. p. 102. Tyrwh. et verſus 234.
 235. Achilles Tatius de Cl. et C. Amor. lib. II, 36. vbi
 etiam editum erat ἀνῆρέψαντο. ὃν καὶ Ἀ. recitat Apol-
 lon. de ſyntaxi lib. II, p. 155.

235. κάλλος εἴνεα οἷο. ✕ „quod idem hic verſus
 occurrit de Clito Od. O, 251. ſed parum commode“
 Schol. A. Mihi quidem inuerſa ratione a loco noſtro
 melius abeſſe videbatur, ex interpretatione vocis κάλλι-
 στος ſubmiſſus; abſoluta tamen iam erat ſententia poſt
 εὐνοχεύουσιν. etſi et hic verſus a tali narratione inter duas
 acies abeſſe debebat.

Peccat quoque verſus hiatus: οἷο ἔν' etſi in medi-
 verſus caeſura ferri poteſt. Bentleius adſcripſerat εἴνεα
 εἴνε, quod necelle non eſt; nam fuit εἴνεα ſc. ex ſc,
 ſη, ſον, quod nunc ὅς. Vt tollatur hiatus, putari poteſt
 ἔν' ἀθανάτοις μεταίη, in καὶ ἀθανάτοις μεταίη, vt iunga-
 tur cum Διὶ εὐνοχεύουσιν. Similis ſere iunctura eſt in Hym-
 no in Venerem 204. 5. ἔτοι μὲν εὐνδὲν Γανυμήδεα μη-

είτα Ζεὺς ἤρπασ' εἰδὲν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι με-
τείη, καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιὶ οἴνοχοιοι.

Notant quoque Schol. A. posse verba κάλλος εἶνεκα οἷο iungi et cum antecedentibus et cum seqq. utrumque recte; prius tamen praeferendum.

„γρ. κάλλος εἶνεκα εἶο et κ. εἶνεκεν εἶο.“ Barnes. Voluit dicere, ita scribi posse. Est tamen εἶο in Vrat. b. ecte et hoc. Vulgata scriptura est in Schol. Pindari, Ol. X, 122 vbi de Ganymede ob formam rapto, versum hunc laudat Apollonius de Syntaxi lib. II, p. 155. ut doceat esse οὐ ab ὁς, quod non modo est fons, sed etiam αὐτὸς, haec habet: κάλλος εἶνεκα οἷο. ἔστι γάρ, ἔνεκα αὐτοῦ κάλλους. Ipse Ganymedes ἡρπάγη ἔνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους, at dii eum ἤρπασαν διὰ τὸ κάλλος τὸ αὐτοῦ, eius.

236. Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱόν. ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου (quod etiam ap. Apollodor. III, 12, 3 extr. legitur) ἐκ Βατίας τῆς Τρύφου, ὡς Ἑλλάνικος. Schol. Townl. et Victor. Vix ultima sana. Teucer ille multo antiquior, cuius filiam duxerat Dardanus advena. v. Apollod. III, 12, 1. vbi est Βάτεια. de hac v. Sturz Fragm. Hellenici p. 100.

237. Λαομέδων δ' ἄρα. „ἄρα, deinceps“ Clarke. τέκετο. ἐκ Τρομῶς τῆς Συναμάνδρου. Schol. Townl. et Vict. Lege Στρυμῶς. v. Apollod. l. c. p. 246 et Not. p. 752.

238. Λάμπων τε K. versus iam supra lectus Γ, 247.

240. Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον. Magis Ioni cum esset δὲ τέχ' et habet hoc Vrat. d.

242. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσι — respectu fugae vs. 191. dicta sunt haec, quam Aeneas excusat. Similis est Hectoris oratio, P, 177. 178. Hoc melius, quam alterum, quod Schol. B. affert, ad dignitatem regiam haec referens, quam affectare Aeneam suspiciatus erat Achilles vs. 180 seq. Est ergo ἀρετὴ, ἡ ἀνδρία, non ἀρχικὴ δύσουλια, ut est apud Eustathium. Reddunt Schol. br. εὐδαιμονίαν, ἀνδρίαν, duo interpretamenta cumulans. Improb-

tur sententia a Plutarcho de aud. poet. p. 24 E. Versus uterque 242. 3. etiam ap. Stobaeum legitur Ecl. phys. I, 3, 4. p. 26. ed. Heer. et prior ap. Theoph. ad Anatolyc. I, 8. corrupte.

243. ὅπως κεν ἐθέλῃσιν. duriores numeri. Semper alibi: ὅπως κ' ἐθέλῃ. Conuenit id, quod pro altero hemistichio: ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων in Veneto legitur: ὁ γὰρ κ' ὅχ' ἄριστος ἀπάντων, non minus durum; Schol. A. tamen: ἐν ἄλλῃ· κάρτιστος. Veram lectionem esse cenleo: ὁ γὰρ ὅχ' ἀ. eiecto κ' quod importunum est, interpositum forte ab eo, qui ρ geminari pronuntiando haud norat.

244. ἀλλ' ἄγε, μήκετι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὄν. Bentl. ἀλλά γε. perpetua fluctuatione, ut sup. vl. 104.

λεγόμεθα. passim a grammaticis obseruatum est, in Homero haud occurrere λέγειν pro εἰπαῖν (et si loca contraria memorantur) multo minus λέγεσθαι. v. ad B, 435. et ad N, 292 ubi hic idem versus iam est lectus, et ad N, 275. Itaque Eustath. bene monet, hunc locum aduersari grammaticorum obseruationi. Equidem dicere malim, damnari potius hunc versum ex ea ipsa obseruatione, si nullum aliud exemplum istius vsus τοῦ λέγεσθαι pro διαλέγεσθαι, μυθεῖσθαι, memorari potest; est tamen vnum N, 275 et τοῦ λέγειν, B, 222 λέγ' ὀνειδεα.

245. ἐν μέσση ὑσμένη δηϊοτῆτος. Nouum hoc, quod iuncta sunt duo hoc modo. Alibi perpetua sunt: ἐν πολέμῳ καὶ δηϊοτῇτι, vel simpliciter ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι. Similiter πόλεμος καὶ Φύλοπις. μάχη καὶ Φύλοπις vel simpliciter Φύλοπις. nunquam πολέμου Φύλοπις, nisi vno loco Od. N, 313 Φυλόπιδά στήσαι πολυδάκτος πολέμου. voc. autem ὑσμένη nunquam iunctum cum alio.

246. Vix dubitari potest, sequentia esse a rhapsodis profecta, vix ab vno: nam dicta 246—250 iterantur aliis verbis vl. 251—255.

247. οὗτ' ἂν νηῦς εκατόνζυγός ἄχθος ἄροιτο. Prodit se interpolatio serioris aevi, nam HomERICA aetate naues C. remigum fuisse vix credas: cum maximus numerus L.

remorum erat, et ipsa Argo πεντηκόντερος ναῦς. Est tota oratio ab epica gravitate abhorrens cum ipsa re; mira est comparatio: probrorum facile tantam copiam ingeri posse, ut etiam navem oneret. multo magis mireris ab Eustathio addi: Scilicet si perscribantur in charta: εἰν γραφαῖν θαλαδῇ, καὶ βιβλίοις ἐντεταῖν. Magis probabiliter dictum est quod in prouerbio habetur, ap. Lucian. Eunuchō pr. obuium: ἕλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. quod nimis acute Ienſius a plaustro Theſpidis ductum esse volebat.

Navis quae centum ζυγὰ, καθέδρας, transtra habet, dicta εκατόνζυγος. ut εκατόγχειρ. εκατόμπεδος et alia. sicque legitur inde ab Aldd. Schol. br. Hesych. Exhibent tamen εκατόζυγος meliores magno consensu Townl. Victor. Ven. cum Vrat. A. d. Eustath. edd. Flor. et Rom.

Schol. Townl. et Victor. ad εκατόζυγος: ἥδη εὖν καὶ ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν τηλικαῦται νῆες; (haec sagacitatem arguunt) ἢ τὴν πολύκαρπὸν φησι. onustam frugibus centum iugorum, s. plaustorum. Schol. Pindari P. IV, 503 pro πολύζυγον dictum accipit.

248. στραπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. est volubilis. Schol. br. εὐκίνητος. Eustath. ὕγρα καὶ εὐλύγιστος. Schol. A. πολύστροφος. εὐματάματος. alienum id ab h. l. conueniens aliis locis: sic sup. O, 203 στραπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν. et ipsi δι' στραπτοί. I, 493 qui facile flectuntur et placantur. Koerppen meminerat ex Xenoph. Hell. VI, 3, 7 ῥήτωρ ἐπιστροφός. sollers, ἀγχίνους, ut Lexica reddunt; quod potius est ὁ ἐπιστρέφων τὸν νοῦν. Conueniret potius ὁ ἐπιτροχάδην ἀγορεύων sup. Γ, 213. In Vrat. d. et yno Vindob. est τραπτή. Locus aliquoties a Scrip- toribus excitatus, a Diog. Laert. IX, 73 in Pynhone, vll. 248. g. 250. Eodem recitat Clemens Alex. I. Strom. p. 280. ed. Par. qui laudat: στραπτὴ γάρ καὶ γλῶσσε βροτῶν. et Dio Or. XII p. 408. R. στραπτὴ γὰρ γλῶττ' ἐστὶ βροτῶν.

249. πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι. ἐνεῖσι. Vrat. b. cum al. ἐν, ut ἐν etiam pro ἐνεῖσι.

ἐπέων δὲ πολὺς νομός ἐνθα καὶ ἔνθα. Nono vsu νο-
 μός, ἀπὸ τοῦ νέμειν distribuere, νέμειν τὰ ἔπη, disferere.
 νομός autem, pro visitatiore forma νομή. distributio. Schol.
 A. reddit νέμῃσις. Eustath. ἐπινέμῃσις. Schol. br. διάταξις.
 a rixantibus verba hinc et inde iaciuntur, volant, vtrin-
 que sunt. Laudatus iam est versus Hesiodi: Ἔργ. 405
 εὐ δ' ἐτάσσεια πόλλ' ὀγορούσαις, ὀχρεῖός θ' ἔσται ἐπέων νο-
 μός. atque hoc sensu erat accipiendum, si quis vellet in
 Hymno in Apoll. 20 πάντῃ γὰρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλή-
 κται ῥῶδῃς scribere: vbique materia carminis, sparsa est tibi.
 νομοὶ ῥῶδῃς, pro ipsis ῥῶδαῖς, et haec pro materia ipsa car-
 minis. βάλλεσθαι ita a satis duci posset. Clarke laudat
 Menag. ad Diog. Laert. IX, 73. qui scilicet et ipse νομὸν
 distinguit a νόμος et adscribit ad vl. 252 verba Li-
 vii: (lib. III, 68) *sedemus desides domi; mulierum*
situ alteroantes inter nos. Clemens L. I. παντοίων ἐπέ-
 ων δὲ πολὺς νομός recitat et Dio l. I. παντοῖος δ' ἐπέων
 πολὺς νομός. et Diog. Laert. L. c. ἐπέων δὲ πολὺς νομός
 ἐνθα καὶ ἔνθα. νόμος pro lege in Homero non occur-
 rere vulgatum est. De accentu monuere iam Scholia.
 Editur quoque νομός statim inde a Flor. ed. solus Tur-
 zebus diaccessit scribendo νόμος.

250. ὅπποιον κ' εἴρησθα ἔπος. Inest vitium κ' φαίτη-
 σθα. Efficienda est copula, ut sit: ὅπποιον φαίτησθα.
 quod iam Bentleius monuit. Verum versum aliunde, et
 forte ex gnomieo aliquo, esse adsumtum nunc copulae
 defectus multo magis arguit. Laudatur ad Hesiodum a
 Proclo et Tzetta p. XCII. b. in hoc est ἐπακούσεις. re-
 petitur a Diogene Laert. l. c.

251 ad 255. — „ἐδάτευνται στήχεσσι, tanquam ine-
 pti et molesti, cum iam antecessisset v. 244 ἀλλ' αἶψα —
 quorsum nunc initio facto eadem, et personis tam indi-
 gna, iterantur? Est quódque hoc mulierum, apud barba-
 ros, non apud Graecos, prodire domo in viam et sibi
 mutua probra facere: ut apud Aegyptios“ Schol. A. Vi-
 tima respiciunt locum Herodot. II, 35. Tenebimus hoc:
 a rhapsodis fuisse locum communem interpositum haud

uno modo; omninoque e laciniis diuersis carmen hoc coactuisse.

251. Ἀλλὰ τίη. Mirum grammaticos A. B. br. Eustath. ad hunc demum locum de voce, *τίη* monere: quae iam toties occurrerat, et statim A, 365. nisi Scholia ad e. l. exciderunt. Volunt scilicet scribi *τίη* (non *τιή*) at *ἐπειή* (non *ἐπειή*.) Vide Etymol. p. 356 in *ἐπειή* et in *τίη* p. 758. et Eustath. in Ind. In nostro loco est, vel *πρὸς τί* vel *διὰ τί*, *τίνας ἔνκα*. quid nos cogit mutuo facere iurgia?

ἐν ἄλλῳ· καὶ ὀναίθεα νῶν ἀνάγκη. Sch. A. quod conueniret cum 254. 255.

252. γοναῖνες Vrat. A.

253. χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροισι. Sch. B. περὶ ἔριδος εἰς χόλον ἀχθεῖσθαι. Debebat monere περὶ esse h. l. *διὰ* — Vidimus iam H, 301. et *ἔρις θυμοβόρος*, aliquoties: H, 210: Π, 476. T, 58.

254. νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς ἄγνιαν ἰῶσαι. ἄγνιαν scripsi cum Barnhesio auctoritate veterum grammaticorum ex metrica obseruatione, quia *ἀγνιαν* ὀξυνόμενον extremam haberet productam. v. Etymol. in *ἀγνία*. et in *εἰς* p. 305, 36. Similis obseruatio est de *ὀργνιαν* quod est *ὀργνιαν* Od. I, 325. K, 167. — μέσσην ἐς ἄ. Barrooc. Dio Or. XL p. 173. R. Vol. II. memoriter recitat: αἶψα χολωσάμεναι ἀγορῆς ἐς μέσσην ἰῶσαι Νεικεῦσ' ἀλλήλησι, χόλος δὲ τὰ καὶ τὰ κελεύει. Tum *νεικεῖν* h. l. cum tertio casu bis iunctum occurrit, quod alias vbique est *νεικεῖν* *τινα*. Nisi supplendum est ἐν ἀλλήλησι.

255. πόλλ' ἔτσα καὶ οὐκί. Emendatiores in hoc versu habemus edd. quam codices. In Venetis A. et B. expressum est: πολλὰ τὰ τε καὶ οὐκί. Adscribam Scholia: οὕτως Ἀρίσταρχος· πολλὰ τὰ τε καὶ οὐκί. (in Schol. Townl. et Victor. πολλὰ τε ὄντα καὶ οὐκί. ἀντὶ τοῦ) τὰ τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα, καὶ μή. τὰ δὲ φανέστερα (apud Eustath. εἰκαιότερα, sicque Schol. Townl. et Victor.) τῶν ἀντιγράφων· ἔτσα ἔχειν, (f. ἔτσα τε καὶ οὐκί scriptum erat) τουτέστιν ἀληθῆ. (Corrupta superiora arbitror. Ari-

flarchus legerat: πολλά τάτ' ὄντα καὶ οὐκί.) "Ἄλλως· οὕτως Ἀριστάρχος. ἄλλοι δέ· πολλά τ' ὄντα τὰ δ' οὐκί. (in quibus velligia emendationis sunt) In Sch. B. γρ. πόλλ' ἔτι τε καὶ οὐκί. "Ἄλλως· πολλά τε ὄντα (f. πολλά τ' ὄντα) καὶ οὐκ ὄντα. πολλά τῆς ἀληθείας ἐχόμενα, καὶ πολλά ψευδῆ. Ita et Eustath. videtur legisse p. 1206, 53. 54. Norat tamen et nostram lectionem l. 58. et iterum l. 63. 64. πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. Ex omnibus apparet, veriozem esse lectionem πολλά τ' ὄντα καὶ οὐκί. aut Aristarcheam emendatiorem: πολλά τάτ' ὄντα καὶ οὐκί. Vulgata est quoque in Sch. br. Townl. Victor. et in codd. Mori. Barocc. Townl. etiam in ceteris nostris. Nihil enim notatum video. Bentleius eleganter eam refingit πόλλ' ἔτι ἤδ' καὶ οὐκί. Est autem iungendum νεικεῦσι πολλά νι ante ναικεα ναικεῖν — χόλος δέ τε καταπελεύει mīlra corruptela Vrat. b.

256. οὐ μ' ἐπέσσειν ἀποτρέψεις. „γρ. ἀποστρέψεις“ Sch. A. Cant. Vat. Mosc. 2. Sic et Eustath. ἀποτρέψης Vrat. A. ἐπέσει μετατρέψεις Ven.

257. μαχέσθαι Harl.

258. γευσόμεθ' ἀλλήλων. γεύσασθαι. ἀποπειρᾶσθαι, primo nunc occurrit. Versum laudat Schol. Pind. P. IX, 61 et adscribit: γευσόμεθα ἀντὶ τοῦ πολεμήσομεν. proprie ἐφίπτεσθαι.

259. ἐν δαινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἄγχος. In Veneto: ἐν δαινῷ σάκει. Schol. A. „οὕτως ἡ Ἀριστάρχου. διαιμετέον τὸ σάκει, καὶ Ἰακῶς τὸ ἤλασσα. καὶ τὸ δινῷ δὲ ἔξω τοῦ ε, ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι. δινωτὴν φορέουσα.“ (N, 407. δινωτὴν φορέσεως sc. ἀσπίδα) Haec partim obscurá, partim corrupta, partim falsa sunt. ἐν δινῷ σάκει Aristarchus acceperat dictum pro δινωτῷ. δινωτὸν autem σάκος, seu sculpiis signis ornatus clipeus, seu rotundus, τορνωτός, ap. Apollon. IV, 222. et sup. N, 407 δινωτὴ ἀσπίς. δινωτὰ λέγει Od. Γ, 391. δινωτὴ κλισίη ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ Od. T, 55. 56. Credere itaque debuit Aristarchus esse adiectivum δινός, δινῆ, δινόν, vt infra Φ, 25 alii legerant ποταμοῖο κατὰ δινεῖο, qui alias δινῆεις ποταμός. quod vīnam

ille aliis exemplis docuisset! Nunc praestat retinere ἐν δεινῷ σάκει. quod iam de Aiakis scuto vidimus H, 245. est terribile, ingens, scutum. Porro Aristarchus scripserat: σάκει ἔλασσε, ut is contraciae vnam syllabam facerent; non video quam bene. debebat saltem σάκις ἤλασσε scribere; quod etiam est in Mosc. 2. Schol. B. agnoscit ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν, ut sit ἐπληξεν. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν Ω, 421.

ὄβριμον ἔγχος. repositum ex Cant. Mori. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Ven. etsi mox vl 267. iterum occurrit. In edd. vulgatum erat ἤλασσε χάλκεον ἔγχος, quod et codd. pars habet.

Subiicitur in Schol. B. longa ζήτησις, quae versui 269 apposita esse debebat, de diuersis clipei πτύχεσι. cuius summam ad e. v. apponemus.

260. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωνῆ. ζ., quod μύκε, ἤχησε καὶ οὐ διακόπη“ Schol. A. quorsum hoc spectet, videbis ad vl. 269. De voce μύκον v. ad E, 749.

ἀκωνῆ repositum est a Barnes ex Eustathio, qui monet ita quoque lectum fuisse, et melius, quam alterum, quod et edd. ante ipsum obsidebat, ἀκωνή. p. 1207, 19. Ita ἀκωνῆ δουρὸς ἔμυκεν ἀμφὶ σάκος. melius vtiq̃ue dicitur resonare id, quod percutitur, quam qui percutit. Itaque praeferenda altera lectio, quam habet Vrat. b. Mosc. b. cum aliis, quae etiam e Venetio expressa est, etsi in Scholio ἀκωνῆ legitur. Nunc σάκος ἔμυκεν ἀμφὶ ἀκωνῆ δουρὸς. vel ἀμφὶ — ἔμυκε τῇ ἀκωνῇ δουρὸς, per, διὰ τῆς ἀκωνῆς, qua percussus erat clipeus. Aliquoties ἀμφὶ et περὶ ambiguitatem talem inferunt. N, 571 ὁ δ' ἐσπόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρε. Clarke comparat P, 295 ἤριπε δ' ἱκποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωνῆ.

In capite versus σμερδαλέω induxit Stephanus ex edit. Rom. sicque codices, praeter Cant. Vrat. A. et vn. Vindob. a pr. m. in quibus est σμερδαλέον, quod et ante eum editum erat. Displicet sane epitheton geminatum. Si duo epitheta iunguntur, id sit eo modo, vt al.

terum alteri continuo submittatur; ita deberet esse *σάκος δεινῷ, σμερδαλέῳ*. non seiunctim, ut h. l. Altera tamen ex parte *σμερδαλέον* non bene convenit, si *ἔγχος σμερδαλέον* iungitur, quod non facile occurrit: nec cum verbo iungi potest, *σμερδαλέον*, pro — *ως, ἤλασε*. Sollemne est de clipeo *σμερδαλέον σάκος*, ita ut suspicari liceat fuisse: *σμερδαλέον δὲ μέγ' ἀμφὶ σάκος μύκας*. ita *σάκος μέγα μύκας σμερδαλέως*. seu malis, *σμερδαλέον σάκος μύκας μέγα*.

261. *σάκος μὲν ἀπὸ ἔο — εἶχε*. ζ „quod Zenodotus scripserat ἀπὸ οὗ. Sane ἔο abiit in οὗ, aut hoc in illud, certe utrumque in usu fuit: *ἀπο φο* et *ἀπο φοῦ* bene se habet. v. Excurs. VII. ad lib. I. cf. ad B, 293 et al. At Zenodotus incusatur, qui crediderit οὗ esse ex ὁς $\frac{1}{4}$ ὄν. v. Apollon. de Syntaxi p. 164. Barnes ait, scribi posse *ἀπαί εἰς* perperam. Sensus autem verborum est: τὸ σάκος ἔξω (longius a se, interius) ἀνέτεινεν ἐαυτοῦ. Schol. A.

263. *ῥέα διαλεύσεσθαι*. Vulgatum erat *ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι*, quod mireris non correctum esse vel sine libris; cum sensum non haberet; cum Eustathius tamen ipse apposuisset, *Φάμενος ῥεῖα τὸ ἔγχος διαλθεῖν*.

ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι ζ Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ἔξω τοῦ ι, *ῥέα*. ita vero versus claudicabat; nisi ille scripserat, quod verum est, *ῥέα διαλεύσεσθαι*, ut *ῥέα* una syllaba pronuntiaretur, ut sup. v. 101. cf. ad N, 144. Contra *ῥέα* mutandum erat in *ῥεῖα* M, 58. Est quoque *διαλθεῖν* proprium hac in re, ut H, 247. 251. Convenit mox v. 269 *διαλάσσει*. Reperit tandem verum *ῥέα δ'* Ernesti in Lips. *ῥεῖα διαλεύσεσθαι* est in Townl.

264. *νήπιος οὐδ' ἐνόησα*. formula, haud inelegans, aliquoties obvia, ut B, 38. ubi v. Obfl. adde B, 873 et inf. 466. hoc libro. nescio an h. l. satis congrua.

265. *ὥς οὐ ῥῆιδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γὰρ θνητοῖσι δαμήμεναι*. Schol. A. „ἐν τισιν ἔργα.“ haud dubie melius; nam Vulcani opus vulgari hominum operi par haberi indignum erat: ἡΦαιστόταυρον σάκος ἀδάμαστρον, impenetrabile esse, Achilli persuasum esse debuerat.

repetitur quoque paullo post vl. 268 δῶρα θεοῖσιν, unde mutatio fieri potuit.

„ρήϊδια, τὰ δυνατά.“ Schol. B. Spectat et hoc ad grammaticum acumen: non quidem facile, possibile tamen fuisse, vt arma deorum ita penetrarentur, vt Martis E, 857. Areithoi H, 146. Diomedis E, 281. et ipso hoc loco vl. 269. Schol. Townl. et Vict. αἰεὶ δὲ τρωτὰ τὰ ἡφαιστότευνκτα. ὥς δῆλον ἐξ ὧν Ἑκτωρ Φέρων τὰ Ἀχιλλέως ὑπὸ Ἰδομενέως βάλλεται· ἐν καυλῷ δ' εἰσὶν δολιχὸν δόρυ P, 607. et de ipso Achille, ab Asteropaeo petito Φ, 164. 5. Addit alia; et hoc: fuisse quoque qui ἔλασεν, ἔκρουσεν redderent, non potuisse συγκρούεσθαι πάσας τὰς πτύχας.

266. ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν. Ζ „πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν. ἄτρωτα γὰρ καὶ ἀθλαστα τὰ ἡφαιστότευνκτα.“ Schol. A. Spectat et hoc, quod contrarium est superioris Scholii, ad vl. sequ. 269. hinc patere non penetrare intra clipeum potuisse hastam.

οὐδ' ὑποείκειν h. e. οὐ δὲ αὐτὰ ὑποείκειν. repetiit hoc in quod codd. consentiunt, Turnebus ex edit. Rom. cum in edd. Flor. Aldd. esset ἡδ' ὑποείκειν. Est sane varietas frequens in hoc verborum positu. Qui volebant, clipeum perturbare hasta potuisse, vim quaerebant in his: οὐχ' ὅσον τραῦθῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐνδοῦναι. πρὸς τὰ ἐξῆς ἀθετούμενα. Schol. Townl. et Vict.

267. 8. οὐδὲ τότ' — ἔγχος ῥῆξε σάκος — Comparat Clarke e Scuto Herc. 414 σάκει ἔμβολο χαλκόν, οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖσιν. Occurrit haud semel illud οὐ ῥῆξε σάκος, vel χαλκόν. Γ, 348. H, 259. P, 44. saepe autem id fieri debuit, vt hasta ab aerea superficie clipei resiliret, aut in vna vel altera clipei lamina fixa haereret: quod et alii poetae ornarunt, vt Virgil. Aen. II, 545. Ouid. Met. XII, 95 sq. Conuenit cum loco nostro H, 246. 7. 8. vbi Hector proiicit hastas et ferit Aiacis clipeum, ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν, ἐπ' αὐτῷ. 8. δὲ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαίτῳ χαλκὸς ἀτρεπής, ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ φινῶ σχέτο.

οὐ ῥῆξε ἐστὶ οὐ διέρρηξε. Contra inf. 276. 7. de Aeneae clipeo, quem Achilles hasta penetrauit: ἢ δὲ διὰ πρὸ Πηλιδὸς ῥῆξε μελίη. Laborant tamen in hoc quoque grammatici propter seqq. et volunt esse οὐ πάντως διέθλασε. Schol. B.

269—272. ἀλλὰ (Aeneas hasta clipeo Achilles immissa) οὗ μὲν θλασε διὰ πύχας, αἱ δ' ἄρ' ἐτι τρῖς ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πύχας ῥλασε Κυλλοποδίων, τὰς δὲ χαλκείας, οὗ δ' ἐνδοθι κασσιτέρειο, τὴν δὲ μίαν χρυτέην τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Expediissimū est locus, si teneas, e quinque illis laminis, quibus Achilles clipeus inductus erat, Σ, 481. duas superiores fuisse aereas; duas inferiores ex cassitero, mediam intercessisse auream: ab hac resilientem hastam haesisse in medio clipeo.

At grammatici tanquam exploratum posuerant hoc: auream esse debuisse superficiem clipei; intra eam duas laminas ex aere, tum duas ex cassitero. Nunc non videbant, quomodo hasta in auro haerere potuerit, binis tamen laminis iam perruptis.

Fuit itaque hic locus inter cyces aut potius inter ineptas grammaticorum quaestiones: quam etiam Gellius attigit XIV, 6. *et ex quinque oportimentis, quibus Achilles clipeus munitus est, quod factum ex auro est, summum sit, an medium.* Inde commentī sunt plurima, et fuere qui multa immiscerent, haud relatu digna. Sunt enim Scholia plura, eaque sibi repugnantia, qui diversa tuentur; habuit eorum partem ante oculos Eustathius. Accipere itaque ῥλασε v. 259 et 269 non pro διέκοψε, sed διέθλασε, contudit, pertudit; voluere quoque nonnulli scribere οὗ μὲν θλάσαν, laminas aereas, ut recederent introrsum, depressiorque fieret ea pars, cum ipsum aurum in extrema superficie tanquam in sinum paululum reductum et hastae impetu depressum esset, cavum aliquod, non foramen. ἐκοιλάνθη, καὶ ἐγένετο κοιλότης, οὐ τρῶσις.

Inter eos, qui primam ac summam superficiem auream esse contenderant, πρώτην, ὡς τιμίαν, memoratur

Autochthon aliquis in Schol. B. ad vl. 271. et in Eustath. p. 1207, 41. Idem de laminarum, τῶν πτυχῶν, ordine diuerso modo statuerat, alii alio: quae, cui lubet, videnda sunt in Schol. B. et Eustath. in his modis est vnus, quem Heraclides sequitur Alleg. c. 51. qui in clipeo zonas mundi expressas fuisse credebat. cf. ad Σ, 581.

Longa hac de re est ζήτησις, Porphyrii haud dubie, quod et firmatum video in Eustathii verbis p. 1208, 12. inserta Schol. B. ad vl. 259. in qua omnis haec difficultas ad taedium vsque enarratur; ipse tamen Porphyrius perspexit id, quod verum est, mediam inter ceteras laminam interiectam fuisse auream τῆς εἰσενέας χάριν et εἰς συνοχὴν τοῦ παντός σάκου. Ex aere fuisse superficiem exteriorem, apparere quoque ex eo, quod in ἐπλοποιίᾳ narrat poeta anaglypha aurea expressa in aere, vt Σ, 516. Martem et Athenen; item 541. 8. 9. 561. 573. 597. alia ex argento et cassitero, nulla autem, ait, memorantur in aere facta, vel caelata: figurae itaque ex eius sententia seu signa erant extantia et habebant aeream laminam pro fundo, cui non tam inserta erant, emblematum more, quam ferruminatione illigata: fecerat ea Vulcanus ἢ ἐγκυκλῶν, ἢ ἐγκολλῶν ἢ ἐντορεύων. Quantopere errarint veteres in notione τῶν πτυχῶν, vidimus ad Σ, 481.

Cum ex his expedire se non possent, fuere, qui totum locum damnarent; itaque est in Ven. A. in seqq.

269 ad 272. — ἀθροῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι διασκευασμένοι εἰσὶν (interpolatione infiti sunt; vides διασκευαστάς non esse eos qui redegerunt rhapsodias in corpus) ὑπό τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιῶν. (an qui voluere quaestionem proponere, eiusque λύσιν?) μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις. ἄπρωτα γὰρ τὰ ἡφαιστότεσκευα συνίσταται. apposuisse quoque istum hominem λύσιν, quod hasta per auream superficiem impetu fracto ad tertiam laminam elanguisse, vt de Menelai vulnere Δ, 138 ex hypothefi modo memorata, quod laminam superiorem ex auro esse volebant, quodque hoc repugnabat, si aurum inhibuit hastam, et hasta tamen per duas laminas trans-

ierat. Schol. Townl. et Victor. οὔτοι καὶ προηδυστοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν· ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο.

269. ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. δύο erat in edd. Ernesti ex Lipsi. protulerat δύο, cum verbis: „non male, ut post. sic et Eustath.“ vnde Wolf. adsciuit. Nolebam iterum mutationem inferre, cum res tanti non sit. δύο etiam Ven. δύο Townl. Victor. Scripsisse nonnullos e veteribus ἀλλὰ δύο μὲν θλάσσε, aut quod debebat scribi θλάσσε, iam supra narraui: est quoque ap. Eustath. p. 1208, 9. et p. 1207, 50 Antiochthoni tribuitur. Barnes hinc effingere volebat μὲν θθλάσσε. ita quoque fuisse emendatum ait in Cant. θθλάσσε. Occurrebat vox sup. E, 307. M, 384. cf. Od. Σ, 96. Scilicet adsciuerant hanc emendationem, ut interpretationem tuerentur de superficie clipei aurea. Eam amplexus quoque est Schol. br.

270. πάντα πτύχας ἔλασσε. Dictum nunc ut M, 295, 6. de metallo ducendo et fabricando; aliter superiore versu.

271. τὰς δύο χαλκοῖ, haud dubie exteriores; vnde δύο δ' ἐνδοθι, interior. nunc μίαν, quae sequitur, mediam esse necesse erat.

272. τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκῃσιν ἔγχος. χάλκῃσιν est quoque in Aristotele. In ed. Rom. erat μαιλινον, firmatum per Vrat. A. Mosc. 2. et Venetum. itaque recepi: etsi nil refert.

ἔσχετο. τῆς ὀρμῆς ἐπαύσατο. ἐνεσχέθη. „τῇ ῥ“, qua utique, qua scilicet“ Clarke. Grauior est observatio, primo quod omnes veteres non modo auream laminam in superficie positam esse vellent, verum etiam τῇ ῥα ad hanc ipsam referrent ex proximo: τὴν δὲ μίαν χρυσέην. cum tamen ad superiora referri posset ac debere; ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. τῇ ῥα (χώρᾳ) quod antecedit: χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε. Grauior quoque est altera, quod Aristot. de poet. 25. hoc hemistichium laudans, pro exemplo: quomodo in interpretatione interdum contraria rei reputare; δεῖ δὲ καὶ, ὅταν ὀνομά τινος τι δοκεῖ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν, ποταχῶς

νεῖς τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ. εἶδον τῇ ρ' ἔσχετο χάλασεν ἔγ-
 χος, τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. τὸ δὲ ποσαχῶς, (scil. σημήναι-
 εν ἂν τὸ κωλυθῆναι, vox ἔχασθαι,) ἐνδέχεται (ἐκκοπεῖν) ὥδ' ἰ-
 πως μάλιστα, ἂν τις ὑπολάβῃ (εἰρημένον) κατὰ τὴν κατ'
 ἐντικρύν. (sc. πληγὴν.) Cum respectu haec dicta esse vi-
 dentur ad istam grammaticorum disputationem, quam su-
 pra memoravi; vnde loco quem omnes in obscurissimis
 habent, lucem affundi posse censeo; hoc, quod hasta sub-
 stitit, quia prohibebatur vltterius procedere, ita potest in-
 telligi, si quis cogitet esse dictum respectu totius, quo
 traicitur totus olivus; scilicet, possunt esse plures gra-
 dus, quam alte descendere possit hasta; scilicet ut ita
 non necesse sit in superficie aurea haesisse hastam. Vi-
 detur itaque nec ad proximum retulisse: τὴν δὲ μίαν χρυ-
 σέην, τῇ ρα. sed iunxisse cum superioribus: δύο μὲν ἤλασ-
 σε διὰ πτύχας. omnino hastam traiecitse laminas binas,
 ibique substituisse. Convenire videtur huic ipsi loco quod
 sequitur de Glaucone, qui observat grammaticos male
 aliquid e coniectura ponere, idque tum pro perperam
 dicto habere, quod eorum praeiudicatae opinioni haud
 conveniat. Itaque ἢ ante ὥς Γλαύκων delendum esse cen-
 seo, quod nec in Victorii libro erat. Glaucon autem in-
 ter rhapsodos Homeri fuit.

273. δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχεος
 ζ. „quod Zenodotus mutavit (μεταποίησεν; potuit tamen
 ille hoc ex aliis libris habere) sic: δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς
 μέλιν ἰθυπτιῶνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν ἀμύμονος Αἰνείας.
 Sane quidem μέλιν ἰθυπτιῶνα inf. Φ, 169 videbimus;
 vnde potuit huc traductum esse; potuit quoque ex supe-
 rioribus ἤλασε repeti; aut scriptum esse μέλιν ἰθυπτιῶνι.
 Ex Townl. et Victor. colligere licet scriptum fuisse ab
 Zenodoto altero versu νύξεν ἔπειτα δὲ χαλκὸν ἀμύμονος
 Αἰνείας. Nam in his est: post ἰθυπτιῶνα. ἔπειτα νύξε
 χαλκὸν α. A. ὥστε ἐκ χειρὸς τετραῶσθαι μὴ βαβλῆσθαι.
 Atqui, aiunt βέβληται, ut ex βέλος patet vl. 283. et ex
 toto iactu.

274. πάντοσα ἴσῃν. vbique variat; nunc vbique obtinet πάντοσα ἴσῃν. Ita sollemnis varietas mox διαπρὸ, pro διὰ πρό.

275. ἄντυγ' ὑπὸ πρώτῃν. Sch. A. τὴν ἄκραν. vt, ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. Z, 40. In extrema hac parte attenuatum credere necesse est et corium et aeream laminam, vt clavis facilius affigi et firmari ora posset. Eustath. p. 1208, 30. 30. 31.

ἢ λεπτότατος θάε χαλκός. ἔθας, περιέκαστο. pro ἦν. iam Z, 320. Θ, 495.

276. λεπτοτάτη ἐπέην ῥινός. Si ἐπῆν proprie dictum est, necesse est superficiem clipei fuisse e corio, et aeream laminam ei subiectam. Id quod iis, quae de clipeis memorantur, repugnare videtur, cum σάκη sint Φαιναί, ἀσπίδες Φαιναί, et saepe splendore celebrentur. Aiacis clipeus erat ἐπταβόστος, et ἐπὶ δ' ὄγθεον ἦλασε χαλκὸν H, 222. Suspicioris itaque fuisse ἐπέην. Videtur quoque aereae laminae subiectum in ora corium memorari per ἄντυγα δέρμα καλαινὸν in clipeo Hectoris, sup. Z, 117. 118. Forte tamen ἐπέην non alienum est, si accipias, ἐνῆν, in ea erat.

ἢ δὲ διὰ πρό vitur h. l. ad illustrandum v. l. Δ, 138. Scholion ad e. l.

277. λάκκ. Sch. B. διακόπη. ὡς καὶ ἐν ἱματίοις λακίδες λέγονται αἱ διακοπαί. At Apollon. Lex. h. v. ἐψέφησαν. ἤχησαν quo sensu N, 616 iam vidimus. Vtrumque commemorant Sch. br. Hesych. Quaeri potest, vtrum prius sit vi et significatu, num sonitus ex ruptura, an declaratio rupturae per sonum; pronior sum in hoc, vt λακιδῶν de sono antiquius sit, et accipio hic quoque: resonuit perrupto aere clipeus ἤχησε διακοπεῖσα. vt bene Eustath.

278. εἰλή. συνειλῆθη Sch. B. συνεστράφη Etymol. hoc versu adscripto, et Apollon. h. v. e. Hesych. συνήχθη. συνεστάλη. (cum Sch. br.) συνεστράφη. Eustath. συνεστράφη συσταλεις ἢ καὶ συνισῆσας. Est ab εἰλέω. ἄλημι. idem quod εἰλέω. v. ad N, 408. add. sup. 168. Possis putare fuisse Αἰνείας δὲ φαλῇ vt est φαλεις, et potuit ita

ναις τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ. εἶδεν τῇ ῥ' ἔσχετο χάλασον ἔγ-
 χος, τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. τὸ δὲ ποσαχῶς, (scil. σημήναι-
 εν ἂν τὸ κωλυθῆναι, vox ἔχασθαι,) ἐνδέχεται (σκοπεῖν) ὥδ' ἰ-
 πως μάλιστα, ἂν τις ὑπολάβοι (εἰρημένον) κατὰ τὴν κατ'
 ἀντικρύν. (sc. πληγὴν.) Cum respectu haec dicta esse vi-
 dentur ad istam grammaticorum disputationem, quam su-
 pra memoravi; vnde loco quem omnes in obscurissimis
 habent, lucem affundi posse censeo; hoc, quod hasta sub-
 stitit, quia prohibebatur vterius procedere, ita potest in-
 telligi, *si quis cogitet esse dictum respectu ictus, quo*
traiecitur totus olivus; scilicet, possunt esse plures gra-
 dus, quam alte descendere possit hasta; scilicet ut ita
 non necesse sit in superficie aurea haesisse hastam. Vi-
 detur itaque nec ad proximum retulisse: τὴν δὲ μίαν χρυ-
 σέην, τῇ ῥα. sed iunxisse cum superioribus: δύο μὲν ἔλασ-
 σε διὰ πτύχας. omnino hastam traiecitse laminas binas,
 ibique substituisse. Convenire videtur huic ipsi loco quod
 sequitur de Glaucone, qui observat grammaticos male
 aliquid e coniectura ponere, idque tum pro perperam
 dicto habere, quod eorum praeiudicatae opinioni haud
 conveniat. Itaque ἢ ante ὡς Γλαύκων delendum esse cen-
 seo, quod nec in Victorii libro erat. Glaucon autem in-
 ter rhapsodos Homeri fuit.

273. δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖαι δολιχόσκιον ἔγχεος
 ζ. „quod Zenodotus mutavit (μεταποίησεν; potuit tamen
 ille hoc ex aliis libris habere) sic: δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς
 μέλιν ἰθυπτιῶνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν ἀμύμονος Αἰνείας.
 Sane quidem μέλιν ἰθυπτιῶνα inf. Φ, 169 videbimus;
 vnde potuit huc traductum esse; potuit quoque ex supe-
 rioribus ἦλασε repeti; aut scriptum esse μέλιν ἰθυπτιῶνι.
 Ex Townl. et Victor. colligere licet scriptum fuisse ab
 Zenodoto altero versu νύξεν ἔπειτα δὲ χαλκὸν ἀμύμονος
 Αἰνείας. Nam in his est: post ἰθυπτιῶνα. ἔπειτα νύξε
 χαλκὸν α. A. ὥστε ἐκ χειρὸς τετραῶσθαι μὴ βαβλῆσθαι.
 Atqui, aiunt βέβληται, ut ex βέλος patet vl. 283. et ex
 toto iactu.

274. πάντοσε ἴσῃν. vbiq̃ue variat; nunc vbiq̃ue obui-
net πάντοσε ἴσῃν. Ita sollemnis varietas mox διακρὸ, pro
διὰ πρό.

275. ἄντυγ' ὑπὸ πρώτῃν. Sch. A. τὴν ἄκραν. vt, ἐν
πρώτῳ ῥυμῷ. Z, 40. In extrema hac parte attenuatum cre-
dere necesse est et corium et aeream laminam, vt clavis
facilius affigi et firmari ora posset. Eustath. p. 1208, 30.
30. 31.

ἢ λεπτότατος θές χαλκός. ἔθες, περιέκαστο. pro ἦν.
iam Z, 320. Θ, 495.

276. λεπτοτάτῃ ἐπέην ῥινός. Si ἐπῆν proprie dictum
est, necesse est superficiem clipei fuisse e corio, et ae-
ream laminam ei subiectam. Id quod iis, quae de cli-
peis memorantur, repugnare videtur, cum σάκεγ sint Φα-
υνὰ, ἀσπίδες Φαιναί, et saepe splendore celebrentur.
Aiacis clipeus erat ἐπταβόας, et ἐπὶ δ' ὄγδον ἤλασε
χαλκόν H, 222. Suspicor is itaque fuisse ἐπέην. Videtur
quoque aereae laminae subiectum in ora corium memo-
rari per ἄντυγα δέρμα κελαινόν in clipeo Hectoris, sup.
Z, 117. 118. Forte tamen ἐπέην non alienum est, si ac-
cipias, ἐνῆν, in ea erat.

ἢ δὲ διὰ πρό vitur h. l. ad illustrandum v. l. Δ,
138. Scholion ad e. l.

277. λάη. Sch. B. διακόπη. ὡς καὶ ἐν ἱμαθίαις λακίδες
λέγονται αἱ διακοπαί. At Apollon. Lex. h. v. ἐψέφησεν.
ἤχησεν quo sensu N, 616 iam vidimus. Vtrumque com-
memorant Sch. br. Hesych. Quaeri potest, vtrum prius
sit vi et significatu, num sonitus ex ruptura, an declara-
ratio rupturae per sonum; pronior sum in hoc, vt λακιδῶν
de sono antiquius sit, et accipio hic quoque: *responuit*
perrupto aere clipeus ἤχησε διακοπεῖσα. vt bene Eustath.

278. εἰλή. συνειλήθη Sch. B. συναστράφη Etymol.
hoc versu adscripto, et Apollon. h. v. e. Hesych. συνή-
χθη. συναστάλῃ. (cum Sch. br.) συναστράφῃ. Eustath. συν-
εστράφῃ συσταλεῖς ἢ καὶ συνιζήσας. Est ab αἰλέω. ἄλγμι.
idem quod εἰλέω. v. ad N, 408. add. sup, 168. Possis
putare fuisse Αἰνείας δὲ φαλῇ vt est φαλεῖς, et potuit ita

scribi. Est tamen reliquis locis quoque τῇ ὑπο πᾶς σφαλῇ N, 408. et sup. 168 δουρι βάλῃ. σφαλῇ.

279. ἐγχείῃ δ' ἄρ — ἱεμένη. ζ „quod aperte emittens iactam hastam haec declarant, et βάλε tuentur v. 274.“ Sch. A. v. ad vñ. 273. 4.

„ἄρ' ut par erat. ut fieri oportebat.“ Clarke.

280. ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους. ἱεμένη. vidimus O, 543 διεῖλεν, ἐνοψε Sch. br. occurrit hoc vno loco. Possis suspicari ἔχε. Sed hac in re usurpatur Homero δέσχε. vt inf. 416. E, 100. N, 519. ἀμφοτέρους κύκλους, τὸν βύρσινον. καὶ τὸν χαλκοῦν Schol. B. in ipsa ora clipei.

282. καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι. Primo τὸ ἄχος per se parum accommodatum est; vnde enim in tali casu ἄχος, dolor? Erat τάρβος. στυγὸρ, cum hasta pone eum terrae infingeretur et ipse vix morti ereptum se sentiret. (nec. satisfacit de his Eustath. p. 1208, 45.) Compara modo similem casum in Dolone K, 373 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐϋξέου δουρὸς ἀκωνὴ ἐν γαίῃ ἐπάγῃ. quid nunc? ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων, χλωρὸς ὑπὸ δαίους. Vides nullum ἄχος. sed δέος. Recurri tamen posset ad ἄχος νεφέλην P, 591. Σ, 22. At enim peccatur in adspirationem aeolicam καδ' δ' ἄχος φοι. Aduertit vitium Bentl. eiusque medelam facile inuenit comparatione similium locorum, in quibus vbique ἀχλὺς κατέχυτο ὀφθαλμῶν est: E, 696 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς. Π, 344. et sup. 321. hoc ipso libro. Od. H, 42. Od. X, 88. Vnde iusta emendatio enascitur: καὶ δ' ἀχλὺς χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν. Abest quoque οἱ ab ed. Flor. et Ald. 1. μυρίον retinet Bentleius aduerbialiter dictum vt Φ, 320. alioqui μυρίος esse potuit, vt πένθος μυρίον, Σ, 88 ingens.

283. ζ „quod βέβληκε τὸ δόρυ Achilles, non autem manu cominus hastam impexit: οὐ νένυχεν ἐν χειρὸς. ὤσπερ Ζηνόδοτος παποίηκεν. spectant haec ad Schol. 273. 4.

284. ἐπόρουσε. ἀπόρουσε Vrat, d. male.

Versus 285. 6. 7. iam lecti E, 302. 3. 4. vbi vide.

285. *σμερδαλία ἰάχων*. „γρ. *σμερδαλίως*.“ Barnes. perperam.

286. *δύο γ' ἄνδρες*. Barnes receperat *δύω ἄνδρες* ex Baroec. temere. Non vidi aliunde notatum; nec sup. E, 303.

288. *Ἐνθα κεν* — *εἰ μὴ ἄρ'* Schol. A. comparat B, 257 — 261.

ἐπασσύμενος Cant. Mosc. 2. pro var. lect. At *ἐπασσύμενον* tuetur vl. 284 *ἐμμεμαώς ἐπόροσσα*.

289. *ἢ κόρυθ' ἢ σάκος*. Versum, tanquam inutilem expungere volebat Bentl. Verum est is habendus necessarius, propter sequentia. Nam Neptunus vni Aeneae timet; non Achilli, quippe bene tenens, arma eius esse *ἄτρωτα*. nihil itaque efficere potuisset iactus saxi; nam Achillis galea et scutum frangi aut penetrari nequibant. *τό οἱ* ad postremum retulit poeta; alioqui poterat *τά* locum habere.

290. *ἔ- τὸν δέ κε* — *θυμὸν ἀπηύρα*. *ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σχημα*. *τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο* Sch. A. Nondum afsequor, quid veteri grammatico in hoc notabile sit visum, quod tam saepe obuium est.

291. *εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε*. Sch. A. et B. „cogitare et dicere, diis vnum idemque esse“ notant. Quod notare voluere, hoc erat: cum in eo esset Aeneas, vt saxum e terra sublatum emitteret, oratio haec Neptuni 293—308. (cum verbis Iunonis 309—317.), sane satis intempestiva, interposita est, nec iactus saxi tam diu in suspensio esse potuit. Deorum igitur cogitata poeta oratione extulit, et est summa deorum celeritas in cogitando et agendo a poeta declarata. Est tamen aliud quod miretis: *πῶς δὲ ἢ Ἀφροδίτῃ οὐ βοήθει τῇ νύκτι; ἔτι δέδωκε τὴν Πάλλαντα*. Sch. A. B. Nescio an hoc satisfaciatur. Mireris non minus, nec in sequentibus Veneris in seruando Aeneae filio ullam mentionem fieri. Omnino inter *ζητήσεις* fuit, cur a Neptuno seruatus sit Aeneas, deo Troianis infesto. cf. Sch. br. ad 329. Enimvero causa satis idonea

pius rei suppetit: seruauerat Venus Aeneam iam antea e pugna cum Diomede subductum E, 311 sqq. non adpro bis idem faciens ea induci potuit. Variata autem res est egregie, quod nunc ille seruatur a numine aduersarum partium, Neptuno. Variatum hoc quoque sup. E, 302. in pugna Diomedis cum Aenea saxum a Diomede in Aeneam proicitur; nunc ab Aenea intentatur Achilli.

293. ἄχος μεγάλῃτορος Αἰνείας. ξ — quod subintelligitur περὶ Αἰνείας.

295. περιθόμενος — In Cant. versus erat in margine.

296. νήπιος οὐδὲ τι οἶ. De formula v. ad vl. 264. χραυσμήσει λυγρὸν ὄλεθρον. sc. ὁ θεός, πρὸς ὃ. nihil prodierit, funabit, contra, h. e. ad exitium auertendum. v. ad A, 567. p. 149.^f

297. ἀλλὰ τίη νῦν. Etiam hic dislidium in τίη et τιή, v. Eustath. et sup. 251. et saepe. v. ad A, 365.

298. μάψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. ξ — „ὅτι Αἰνείας οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ“ διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευσεν αὐτόν. οὐχ, ὡς ἐνιοί Φασιν, ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ“ Schol. A. Primo, quaeras, quorsum hoc Scholion spectet? scilicet, quod ita aequum est, Aeneam seruari in pugna; fuit enim inter ζητήσεις et haec; cur Aeneas a Neptuno seruatus sit: v. modò ad vl. 291. Si itaque bellum non probauit, indigna res erat, eum in bello interire. Melius hoc, quam si ἀλλότρια ἄχια accipiuntur omnino de bello inter Achiuos et Troianos móto, aut de iniuriis quas Troiani intulere Achiuis. Non itaque desideramus correctionem, etsi ingeniosam, Bentleyi ἀτέων. (ἰτέων) ex K, 391. De simultate inter Priamum et Aeneam fuere multa narrata: v. Excurs. §* ad lib. IX. Aeneidis. Vidimus simultatem iam supra N, 460. 1. In Scholio erat: οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ non est, non interfuit, sed non probauit bellum. Eustathius Scholion reddidit: οὐτὰ συνεπιγραφείς τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ.

299. *ἄρα θεοῖσι δίδωσι.* — „quod θεοῖσι dixit, non, *ἡμῶν*“ Schol. A. Similiter loquitur Od. A. 66. 67 Iupiter.

301. *μήπως καὶ Κρονίδης καχελώνεται. μήπως* cum fumo indicatini, cum cauentis est, aut iubentis cauere, ut sup. Γ, 416 *μή μ' ἔραθε, μή* — *μητίσσομαι ἔχθεα λυγρά* cf. Excurs. II ad lib. VII p. 407. In Harlei. erat *μή τις* κα Κρ. dubito an cum futuro in hoc positu iungatur.

αἴ κεν Ἀχιλλεύς — *Mori εἴπαρ.*

302. *τόνδε κατακτείνῃ, μόριμον δὲ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι.* pro cum tamquam per fatum ei liceat mortem effugere. *κατακτείνει* Barocc.

μόριμον. τὸ πεπρωμένον. ἢ τὸ ἀμαρτάνον. ἐκ τοῦ *μέρος*. Etymol. Schol. br. ita scriptum hoc uno loco; alibi *μέρισμος* frequentatur, ex eo factum: idque et h. l. in codd. cum vitio versus legitur, etiam in Veneto, metri incuria. Ernesti putabat ita scriptum, sed pronuntiatum esse *μόριμον*. Haec observatio locum habet in litteris geminandis pronuntiando. cum antiqui semel litteram apponant.

303. *ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.* Maximus Tyr. XXVI fin. ubi versu vititur ut a nefaria libidine apocet: *ὥς κα μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὄληται.* *ἄσπερμος, ἄτεκνος. ἄγονος.* Schol. br.

304. *περὶ πάντων φίλατε τέκνων.* Est hoc *φίλατο*, priore longa, de quo Clarke bene monuit, antiquiorem formam fuisse *φίλω*, sequiorem *φίλειω*. De quibus v. sup. Excurs. I ad lib. XVII p. 405.

305. *οἷ ἔθεν ἐξαγέοντο. ἐξ αὐτοῦ.* Scripsi *ἔθεν*, non *ἔθεν*, quod facere neglexeram A, 114. v. sup. Obll. O, 165.

γυναῖκῶν τε θνητῶν. τεθνητῶν edd. ante H. Stephanum cum ipso Eustathio.

306. *ἔχθρε Κρονίων.* Sic etiam Venetus. ubi Schol. A. „Aristophanes *ἔχθαιρε*. Sicque Ven. B. Caussa autem odii repetita est a periuriis ap. Schol. B. *διὰ τὴν τῶν ὄρ.*

κων παράβασιν μισητὸν ὁ Ζεὺς ἡγήσατο τὸ τοῦ Πριάμου γένος. quæeras quæenam illa periuria sint? Laomedontis, scilicet mercede diis negata, in muris urbis eductis.

307. Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη. — „σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν· (propter euentum) καὶ ἐκεῖ μεταγράφουσι τινες.“ Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει.“ ὡς προφασπιζόντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν.“ Sch. A. B. De hoc oraculo v. ad Virgil. Aen. III, 97. 98. et cf. Disquil. II, de rerum in Aeneid. tract. inuent. f. 3. et f. 2. Leguntur versus 306. 7. ap. Dionys. I, 53 vbi refellit eos, qui collegerant ex iis, Aeneam regnum in Phrygia condidisse. Fuit ex his Strabo, qui in Troade Aeneam et posteros regnasse ex his tribus versibus manifestum esse ait XIII lib. p. 906 A. Idem lectionem a nonnullis interpolatam ibidem (et ex eo Eustath.) memorat; eo consilio ab iis factam, vt vaticinium ad Romanos referrent: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας γένος πάντεσσιν ἀνάξει καὶ παῖδες παίδων etc. Ab his repetit, non autem quod Wood putabat, primus effinxit, Maro: *cunctis dominabitur oris*. Non πάντεσσι, sed Τρῶεσσι recitat quoque auctor Hymni in Ven. 197 vbi Venus vaticinium hoc Anchisæ aperit: Σοὶ δ' ἔσται Φίλος υἱός, δὲ ἐν Τρῶεσσι ἀνάξει, Καὶ παῖδες παῖδες διὰμπερὲς ἐκγεγάονται. Inepte grammatici etiam vaticinandi vim tribuerunt poetæ aut a Sibylla acceptam narrarunt in Schol. Townl. ap. Eustath. et in Schol. Dionysii, Thracis ap. Barnes ad v. 307. qui et ex commentitiis Orac. Sibyll. lib. IV. locum adscripsit. Tale Sibyllæ oraculum norat quoque Silius in loco pulcerrimo de Homero lib. XIII, 790. *Atque hæc cuncta prius, quam cerneret, ordine terris Prodidit, et vestram tulit usque ad sidera Troiam*. Sunt verba Sibyllæ ad Scipionem. Scholion istud ad Dionysium Thracem, (quod Porphyrium auctorem habet, interpolatum tamen esse videtur, exscriptum a Fabric. B. Gr. Vol. I. lib. II, 2, 22 iterum, idque diligentiam Harlesii haud fugerat, a Villois. Anecd. Vol. II. p. 186.) fertur habere ἔπονται, aut quod Barnes

edit, ἔπωνται. At in Villoif. est ἔσονται, et Fabricii lectio vitio legentis deberi videtur. In Schol. A. E. subiicitur mox expositio mythica ex Acusilao petita, quam quoque Schol. br. Vict. et Townl. attingunt: iam olim Venerem compertum habuisse vaticinium, χρησμοῦ ἐκπεσόντες (non ἐμπασόντες, quod legitur) a Priamidarum stirpe ad Anchisae progeniem regnum Troianorum translatum iri; eam itaque in Anchisae amplexus venisse, et altera ex parte, ut excidium Troianorum acceleraret, Parisidem ad Helenae raptum insigasse. Adicit Schol. B. alia: τὸ νῦν τὸ μέλλον δηλοῖ. οἱ δὲ Αἰνείου ἀπόγονοι καὶ Ῥώμην κτίζουσι. Voluit, aut debuit, hoc monere: νῦν non esse, quasi tempore praesenti regnaturi sint; sed *ut nunc res se habent*, ex causis quae nunc subnatae sunt, Priamidis in Ionis odium adductis. — Fuisse et qui βίη pro γενεὰ dictum acciperent. Verum tale est Scholion, quod integrum apponendum sit. In Townl. et Victor. est: Αἰνείας βίη. τινὰς Αἰνείας γενεή. Putes fuisse qui ita legerent; et esse debuisse Αἰνείας γενεή metrica lego. At Schol. B. rem ita effert: οἱ δὲ Φατιν, (ὅτι) οὐδὲ τὸ Ἴλιον Αἰνείας ἔκτισεν. (s. ἐκτίσασθε, non ἰσχυίς) ἀλλὰ (leg. ἄλλοι) τὸ βίη ἀντὶ τοῦ γενεὰ λαμβάνουσι.

308. τοὶ καὶ μετόπισθε γένωνται. Sch. A. „αἱ διὰ τῶν πόλεων, (puta Massiliense exemplar, Chium etc.) ἕπονται, εἶχον. ἀντὶ τοῦ, γένωνται.“ non male, qui excidio Troiae superstites erunt. requirit tamen haec lectio antiquum ordinem: καὶ παῖδες παίδων, τοὶ.

παίδων παῖδες. hoc aurium iudicio probatum a Tollo p. 734. receptum auctoritate codd. Mori. Barocc. Vrat. b. Mosc. 2. Eustathii, ipsius Veneti: pro vulgato παῖδες παίδων.

τοὶ καὶ μετόπισθε γένωνται. Mosc. 2. τοὶ καὶ μ.

Ceterum ex hoc versu viri docti declarare voluere, *tertia* a Troiae excidio aetate vixisse Homerum: sic Ior. tin, (*Tracts To. II. p. 71*). Wood (p. 203) et inde Mitford, elegantis operis, *hist. of Greece*, auctor, To. I. p. 162. *quarta* aetate. Attamen in poeta, et multo ma-

gis in vaticinio, non tam accurate παιδων παιδας dici, sed pro omni posteritate et progenie, existimandum est.

311. αὐτὸς σὺ νόησον — Αἰνείαν, ἥ κέν μιν ἐρύσσαι ἢ κεν ἐάσεις Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμήμεναι. — „ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ κέν. καὶ ἐστὶ τὸ ἐξῆς. ἡ ἐρύσσει ἢ αὐτὸν ἐάσεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ἐνήσσει, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνων.“ Schol. A. Videtur doctrinae speciem habere Scholion, obscuram tamen. Primo ἐρύσσει substituit pro ἐρύσσαι. Tum non apparet, quomodo κεν vacare dixerit: cum sit: (εἰ) ἡ ἐρύσσαι κεν (pro ἂν) μιν, ἡ ἐάσεις κεν. Videtur tamen hoc ipsum declarare voluisse, et notasse tantum hoc: non esse h. l. pro καὶ positum, ut aliis nonnullis locis. Nam ita se res habet in locis laudatis Z, 260 πρῶτον; ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ἐνήσσει pro καὶ αὐτὸς. et N, 734 μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνων, pro δὲ καὶ, unde et scribendum δὲ κ' non δὲ κ'.

Enimvero alius inest versui scopulus ἥ κέν μιν ἐρύσσαι scriptum esse debuit μιν φερύσσαι, quod in metrum peccat: si quidem est a φερω traho. v. Exc. IV ad A. Atqui nec inde ductum esse potest; nam est h. l. num cum *feruabis*, *feruare* volueris. Etiam Schol. br. ἐρύσσαι. ῥύσει. σώσεις. Atqui hoc est ῥύσθαι priore producta. Legendum itaque et h. l. est ἥ κεν μιν ῥύσαι, ἢ κεν ἐάσεις. Bentleius nil notarat, ut nec ad alia loca, in quibus ἐρύειν et ῥύσθαι occurrunt permutata.

εἴ κεν μιν Harl. ἐάσει Vrat. A. Mosc. 2. vn. Vindob.

Vulgaris est illud, quod Ernesti h. l. diserte exponit, inesse graecismum in verbis: νόησον Αἰνείαν, ἥ κεν μιν ἐρύσσαι. pro: σὺ νόησον, ἥ κεν (εἴ κεν ἢ) Αἰνείαν ἐρύσσαι. ut Latini: *saepe cum audivi cum diceret.*

312. Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ Versus abest a Veneto, Lips. Mosc. 2. Vrat. b. vno Vindob. et est in marg. Vrat. d. Omissus quoque est ab Eustathio, quod vidit Ernesti, et recte censuit, versum ab interpolatore insertum esse pro supplemento ad ἐάσεις. Vocabulum hoc absolute positum

et alibi occurrit: vt inf. 452 τὸν μὲν ἔασε. et E, 148. Λ, 148 et al. Idem tamen pari modo per interpolatio- nem suppletur Od. K, 444. vbi post τοῦτον μὲν ἔασομεν, αἰ σὺ καλέσεις, subiicitur versus, qui in metrum peccat, αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι. legendum saltem νῆας ἔρυσθαι a ῥύομαι, custodio. qui versus legitur sic Od. Z, 260. et P, 429. Plura de hoc ἔαν dicantur ad Ω, 557.

315. μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξέσιν κακὸν ἥμαρ. Plene h. l. dictum est ἐπαλεξέειν τινι τὸ κακὸν, vt ἐπαμύ- νειν τινι τὸ κακὸν, propulsare ab aliquo, quod deinde simpliciter dicitur ἐπαλεξέειν τινι, valgo redditum, auxi- liari; vt Θ, 365. Λ, 428. Ita et, quod ἀλεξέειν τινι ple- rumque effertur, iam vidimus plene dictum I, 251 Φρά- ζει, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξέσεις κακὸν ἥμαρ. μαλερῶ πυ- ρί, v. ad I, 242.

317. δαιομένη, δάωσι δ' Ἀργεῖοι υἱὲς Ἀχαιοῶν. δαιομέ- νη post δάγται et totus versus merus est pleonasmus. Pot- est ille condonari antiquorum hominum ingeniis; defen- di quoque exemplis, etiam ratione, quia sic notio pri- maria animo infigitur; potest tamen nec minus rhapsodo- rum fetus esse. Repetuntur tres versus hi 315. 6. 7. inf. Φ, 373. 4. 5. — δαίωσι ed. Rom. cum Eustath. male post ὅταν. — Ernesti voluit de frequentatione eiusdem verbi agere ad Od. T, 250 sed videtur ei animo excidisse. — Nunc video versum vncis inclusum esse quoque a Bentleio.

320. ἡδὲ κλυτὸς. Ita emendavi e Lips. et vno Vin- dob. pro vulgato ἡδ' ὁ κλυτὸς quod ab Homérico vñu aberrare aliis in locis iam est notatum: etsi hoc loco reddi possit: *et ille nobilis Attilas*.

321. Aelian. H. Anim. I, 34 hunc locum memorans confundit cum eo alterum II. E, 344 sq.

322. 323. 324. — (non 323. 4. 5.) ἀφ' ὧν οὐκ ἔστι. quia repugnant versui 279 vbi hasta Achillis tra- iecto Aeneae scuto solo infigitur. Sic A. B. Respondetur in Sch. B. (et habet quoque Eustath.) „remansisse hastile

fixum in clipeo. " Potest sic responderi; habent tamen versus interpolationis speciem vel inde, quod explicant id quod antea breuiter dictum erat: τῷ — χεῖν ἀχλύν. Absoluta sic erat sententia. Nec vll. 345. 6 aliud possulant. Accedunt alia metrica: hiatus in 'Αχιλῆϊ· ὁ δὲ, ferendus tamen in medio versu, nisi medearis cum Bentl. 'Αχιλῆϊ', ὁ δὲ δῆ. At 323 ἐξέρυσσε exemplum est neglecti digamma in compositis; etsi esse potuit ἐκέρυσσε. Voluit autem Neptunus Aeneam vna cum clipeo e pugna educere, non clipeo amisso indecore.

325. Αἰνείαν δ' ἔσσευσεν. Editum erat inde a pr. ed. Αἰνείαν δ' ἐπέσσευσεν. sensu contrario, *irruit*; etiam Schol. A. ὤρμησεν. ἐδίωξε. At meliora ἔσσευσεν dederunt Barrocc. Harl. Cant. Mori. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Mosc. a. vn. Vindob. add. Eustath. quod Homericum esse vidit et praetulit Ernesti in Corrigendis.

ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰήρας. scriptum erat ὕψος αἰήρας in Lips. perperam.

327. Θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὁρούσας. Schol. A. B. notant et Θεοῦ ἀπο scribi posse, et ἀπὸ — ὁρούσας. Praefert vterque hoc. Ita vero addere debebant intelligi διὰ χειρὸς Θεοῦ, *manu Neptuni actus, impulsus*. Praestat ὁρούσας ἀπὸ χειρὸς Θεοῦ, pro διὰ Θεῶν Lips.

329. Καύκωνες. Paphlagoniae populum fuisse recte notant Sch. B. Eustath. Erronea alia sunt ibid. et in Sch. br. vide de iis Obfl. ad lib. B. p. 439. Eadem Scholia quaerunt, cur non in Catalogo supra lib. II. memorati sint, *Caucones*, cauſſaque addunt, quia aut serius Caucones aduenerunt, ἢ ὅτι ἐν τοῖς λέξεσι περιέχονται. Leg. Λέλεξι. quod et in Townl. scribitur; ex eodem et Victor. adscribam aliud Scholion: τινὲς δὲ καὶ φέρουσι τὸ Καύκωνας αὐτήγας (leg. αὐτ' ἦγας) Πολυκλέος υἱὸς ἀμειβός, (ἀμείνων) οἱ περὶ Παρθένιον ποταμὸν πλοτὰ δάματ' αἰών. Haec quorū pertineant, intelliges ex Obfl. ad B, 855.

πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο. Editum erat μεταθωρήσσοντο. Adscripserat Barnes: „γρ. πόλεμον μεταθωρήσσοντο. (Sic Harl. et vn. Vindob.) et πόλεμον μετὰ θ.“ Sed iam N,

301. seiuncta fuerunt Ἐφύρουσ μέγα θωρήσαντο, pro ἁῖς Ἐφύρουσ. et praecedunt h. l. codd. etiam Venetus. Sensus est, *armati stabant*, non, *se armabant*. — Erat ἔνθα *as* in Cant. Harl. perperam.

331. καὶ μιν Φωνήσας. Zenodotus, καὶ μιν νεικίαν. Rhianus τὸν καὶ νεικίαν.

332. ἀτέοντα Sch. A. „οὕτως ἐν ἀπάσαις· ἀτέοντα, ἀφροντιστοῦντα. Καλλίμαχος· Μουσαῖον κείνος ἀνὴρ ἀτέει.“ Sed ἀτέει prima corripi non potuit; fuit puto Μουσαίων κείνος ἀνὴρ ἀτέει, ut hoc disyllabum sit; ut et in nostro Homérico loco, ἀτέοντα trinis syllabis, nam prima est longa, pronuntiatum est. forte fuit κεινός, pro κενός. Μουσῶν κεινός ἀνὴρ ἀτέει. h. e. homo ἄμουσος desipit. In fragmentis Callimachi occurrit Μουσαίων δ' οὐ μάλα Φιδὸς ἐγὼ p. 580. Notionem grammaticus verbo subiecit *spemendi*, *haud curandi*. Vterque porro Scholiastes comparat sup. 166 πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται, et Hesych. ἀτιμάζοντα reddit. Ab τίω tamen ἀτέω non potuit esse ductum, sed ab ἄτη. vnde ἀτέω. Doctius itaque ac verius est alterum, quod in Schol. A. B. subnotatum: Φρενοβλαβοῦντα. Sch. br. ἐν ἄτη ὄντα. ὅ ἐστι, βλαπτόμενον καὶ ἀφροντιστοῦντα σαυτοῦ. Vrat. A. ἀτέοντα. ἀφραίνοντα. Hoc Apollon. Lex. h. v. firmat hoc versu adscripto: ἀτέοντα. ἀτρώμενον. βλαπτόμενον. Etymol. ἐν ἄτη ὄντα. βλαπτόμενον recte. v. de ἄτη sup. ad T, 88. ubi dixi primitivum fuisse, ἄτω. vnde ἀτέω, et ἀτάω. fuit et ἄτημι nam in Hesych. est ἀτήμενον. βλαπτόμενον. Ad Hesychium statuunt viri docti, quos sequitur Valkenar. ad Herodot. VII, 223. seniores vocem ἀτέω pro ἀτίζω accepisse; apparere id ex loco Herodoteo. Si tamen accuratius expendas, nec ibi alia sententia est, quam *attonite animo esse*, *Φρενοβλαβεῖν*. nam vide: Adiguntur pugnae a tergo ut in mortem ruant, ita roboris plurimum exferant, *παραχρᾶμένοι τε* (quod apud Diodorum est, *ἀφαιδῶς χρᾶμενοι τοῖς σώμασι*) καὶ ἀτέοντες, et *tanquam attoniti, mente capti*. Eustathius cum Phavorino tantum hoc dicit: ἀτέοντα Homerum, seniores ἀτάω

formasse. Nam ipse reddit ἀτέοντα τὸν βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν. ὡς ἀπὸ τῆς ἄτης. Sch. A. B. addunt: καὶ ἀτίζω. τὸ μωραίνω de hoc dubitare licet; nec firmamentum est in Etymol. ἀτύζων, nec in Nicandri Alexiph. 193 vbi ὁ δ' ἡέρα παῦρον ἀτίζει οἷα κατηβολέων. Schol. legisse videtur παῦρ' ἀτενίζει. h. e. βλέπει.

Ignoratio eorum, quae dicta sunt, corruptelas peperit. χατέοντα erat in Mori. Harl. Barocc. et vno Vindob. (cum ἀτέοντα in marg.) Lips. ad quem Ernesti statuere videtur ἀτέοντα esse idem, sed omisso χ molliore sono. quod nolim factum. ἀέκοντα Cant. et vn. Vindob. a m. sec. at in marg. ἀτέοντα. Ald. 2. pessime intulerat ἀέκῃτι. quod et in vno Vindob. legitur.

333. ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι. haec est lectio codd. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et Veneti, Eustathii quoque; nisi quod ἀντι habet. rotundior vulgari lectione: ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι. Etsi versus refectus esse videri potest ex vl. 88.

334. ὅς σευ ἅμα κρείσσων. Schol. A. iubet acuere ὅς σευ, vt quoque B, 27 ὅς σευ ἄνευθεν ἑών. esse enim ait ἀντιδιασταλτικόν. recte vique, si hunc in sensum accipitur, vt vis sit in σευ, quam equidem non sentio.

335. ὅτε κεν συμβλήσσαι αὐτῷ. Si nobis constare volumus, scribendum est: ὅτε κε ξυμβλήσσαι. Et est in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. ὅτε κεν ξυμβλ. In m. Mori est ξυμβήσσαι. quod et ipsum de congressu dixeris.

336. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀἴδος εἰσαφίκηαι. Versum adscripsit Gellius XIII, 1. de re parum subtiliter disputavit. Quisquis temeritate sua malum, quod evitari potuit, sibi arcessit, ille ὑπὲρ μοῖραν, praeter fatalem necessitatem, perire dicitur. v. ad Z, 487. 488. Comparat Gellius versum Virgilianum Aen. IV extr. nam quia nec fato, merita nec morte peribat. At in hoc opposita sunt: ante diem, h. ante diem fatalem; et subito accensa furore, non iustis de causis arcessita morte. Melius laudatur e Cicerone Philipp. I, 4. multa autem impendere videntur, praeter naturam etiam, praeterque fa-

tum. Laudat hunc versum cum altero Z, 487. Aristides Quintil. de Musica III. p. 160 et sic digerit, ut aliud statuatur esse fatum τὸ ἐκ τῶν τῆς πρώτης γενέσεως αἰτιῶν, aliud ex mutationibus, quae succedunt partim casu, partim arte, h. consilio et opera: ita JI. A, 3 πολλὰς δ' ἰφθίμους, esse μοιρῶδιον Φθορὰν τῶν Ἀχαιῶν, at Od. A, 9 ἦψιτοι, αἶ — opera et culpa sociorum factam perniciem declarari. Atqui et haec subtiliora sunt quam pro Homero. Potest alioqui, praeter duo illa, quae naturali more, aut fatali necessitate, quae evitari nequibat, discerni tertium, cum casu fortuito aliquid accidit: quem per αἵμαρμένην interdum designant. Subsannat versum Lucian, in Ioue confutato pr.

337. αὐτὰρ ἐπεὶ. Licebat ergo per fatum, Aeneam superstitem esse excidio Troiae, et incolumem servari in praeliis ad urbem; at in congressu cum fortiore se, Achille, mortem sibi arcessiturnus fuisset.

338. θαρσύνας δὲ ἥπειτα. In codd. plerisque scriptum est δ' ἥπειτα, etiam in edd. excepta Romana, e qua defendit Barnes δὲ ἥπειτα. iusta de causa, quia nulla vox est ἥπειτα. v. ad O, 163. nisi scripseris δὲ ἥπειτα cum Vrat. b. d. Clarke probabat δὲ ἔπειτα, non sibi confians Od. A, 290. 294.

μετὰ πρώτοις μάχεσθαι. In Mori. Townl. μετὰ Τρώεσσι, etiam in Barocc. sed ἐν πρώτοις in margine. θάρσύνας Harlei.

340. ἐπεὶ διαπέφραδε πάντα. Apollon. Lex. διαπέφραδε, ἐντελεματο.

342. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. insolens loquendi forma, μέγα ἰδεῖν, ἐξιδεῖν, de qua nihil monent Scholia; solus Eustathius: τὸ δὲ — τὸ λαμπρὸν καὶ ἀνεπιτρόσθητον τῆς θεᾶς ὀφλοῖ, h. e. ut nihil offuscet prospectum. Dictum ut μέγα γηθεῖν, ἰάχαιν et similia. remota caligine vidit clare. Apud Hesiod. Θ. 429 Hecate οὐ θέλει, μέγας παραγίνεται, non est, valde accedit, ad est, sed, prodest, nam adiicitur ἢ ὀνίνησι.

343. εἴτε πρὸς ὃν μ. versum ex vitio in digamma laborantem iam aliquoties vidimus; proposita medela ἔχθρας δ' ἄρ' ἔφη πρὸς ὃν, Jon. v. ad Σ, 5. Λ, 403.

345. ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα λεύσσω. Barocc. ἐπὶ χθονί, male, cum sequatur, οὐδέ. Idem Barocc. cum aliis distinguunt οὐδ' ἔτι.

346. τῷ ἐφέηκα. Ζ „quod ἐφέηκα manifeste docet, ἐτι βέβληκα τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν Αἰνείαν, καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ut Zenodotus scribit.“ Schol. A. Iterum in Zenodotum haec dicta, non tenentem βάλλειν esse eminus hasta petere aliquem. Et erat sup. 274 καὶ βάλεν. cf. ad 279.

τῷ ἐφ. Barocc. Venetus τῷδ' sed Schol. agnoscit alterum.

349. ἐρέτω. φθαιρέσθω. Vidimus sup. ἔρεε κακὴ γλήνῃ Θ, 164. adde ad I, 367.

350. ὅς καὶ νῦν φύγεν. Pro ὅς est ὡς καὶ Harl.

353. ἐπὶ στίχας ἄλτο. Alio modo dictum est, quem aliquoties vidimus, pro *irruere*, ἐφάλλεσθαι. sed sic fere cum casu tertio: ἄλτ' ἐπὶ Πεισανόρῳ N, 611. At nunc ἄλτο ἐπὶ στίχας, est ἐπῆλθεν, *accessit ad turmas*, sed num *hostiles*, an *suas*? cum ante aciem modo progressus esset versus Aeneam. Odyss. X, 2 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν. Cf. Notam.

354. μηκέτι νῦν Τρώων ἐνάς ἔστατε. ἔστατε recte, *state*, ἀφέστατε. non, ἴστατε, *statuite* ut Φ, 60 et alibi.

355. ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. possit esse ἀντὶ, sed vsus Homericus est ἄντα. ut ἄντα Αἶαντος στήναι ἄντα πολεμίζειν. v. c. P, 29. 167. et saepe. et sup. Υ, 75 ὥς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. Infra Φ, 331 ἄντα σέθεν εἶναι, vbi v. Obsl.

ἀλλά γ' Vrat. A. d.

356. ἀργαλέον δέ μοι ἐστί. δέ μοι. praefert h. l. Schol. hanc scriptionem alteri δὲ μοι, de quo cf. sup. 334. Latet h. l. vis sententiae in ἀργαλέον. Forma dicendi aliquoties est obuia, vt. P, 252. M, 410. et 176. Od. B,

244. Tota tamen oratio Achillis personae non magis conveniens quam superiora.

357. τόσσουςδ' ἀνδράπους ἐφέπειν. ζ — „δ' Ἀσκαλωνί-
της προπερισπᾶ, ἐπαί, Φησι, κατὰ δειξιν λέγεται. καὶ τὸ
τεσσόνδ' ὑσμίνης.“ non potest verum esse προπερισπᾶ, ve-
rum περισπᾶ, nisi dictum de pleniori voce τεσσούσδε. est
quoque περισπᾶ in Schol. Townl. et Victor. At in Schol.
br. est προπερισπᾶ. Esi nec sic apparet, quomodo in
circumflexum incidere Ptolemaeus, cum satis sit acui,
τεσσούσδε. Alterum exemplum scribi debet: τεσσῆςδ' ὑσμί-
νης vl. 359. et ad hunc versum suspicor Scholion pertinere.
κατὰ δειξιν λέγεσθαι, est demonstrativum dictum, δεικτικῶς,
ut recte Clarke exponit, *hosce tot viros, hanc tantam*
multitudinem, et, *huius tantae aciei*. Obstitit Ari-
starchus, et δὲ in τεσσούσδε expletivum, ex abundanti, di-
ctum, παρέλκειν, acceperat: Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ
πλαῖους παρολην ἐξεδέξαντο τοῦ δέ. καὶ ἐπαίσθη ταύτῃ τῇ
ἀντιτάσει ἢ παραδόσει. addit tamen: εὐκ ἀδόκιμος δὲ καὶ
ἢ τοῦ Ἀσκαλωνίου.“ Scriptum itaque vulgo τόσσουςδ'.
Omissum δ' in aliis, ut in Harlei. Mori. Mosc. 2. Vrat.
A. b. d. hic et vl. 359. Verbo: variarunt grammatici in
acuiendi ratione alii scribendo τόσεςδε. alii τεσέςδε. v. Ety-
mol. Apollon. de Syntaxi p. 116.

ἐφέπειν ἀνδράπους. disertius mox ὑσμίνης στόμα ἐφέ-
πειν. alibi στίχας ἐφέπειν, obire et adoriri. Schol. br.
ἐπέρχοντα ἐπιδιώκον.

Erat quoque in Harlei. τόσσους ἀνδράπων.

358. θεός ἄμβροτος. Mori, ἄβροτος.

359. τεσσῆςδ' ὑσμίνης. alii τόσσης ὑσμίνης, ut modo
vidimus. In Schol. A. ad vl. 357 τεσσόνδ' ὑσμίνης me-
morari, modo vidimus.

ὑσμίνης στόμα esse, aciem, primos ordines cum pro-
machis, vidimus iam alibi: v. ad K, 8. totam aciem,
quam longa est, obire quis aulit et pugnare, sc. cum to-
ta acie, πονέοντα.

361. οὗ με τι φημι μεθιστήμεν. οὗ με τι reponere
inest ratio cum ed. Rom. et Eustath. pro οὗ μ' ἔτι. Sae.

pe aberratur in his voculis. μεθιάναι τι solenne est, vt Δ, 234. Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίστε θούριδος ἀλαῆς. vi-
tiose μεθύσμεν in Rom. Ald.

362. ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἰμι διαμπερές. — „ἡ διπλῇ
πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι
δι' ἀνταίας ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς Φάλαγγος.“
Schol. A. B. videtur in δι' ἀνταίας rescindendum esse δι',
aut scrib. τῆς ἀνταίας. nam notari credas hoc: „quod
per totam aciem discurret ab vno cornu ad alterum.“
videtur grammaticus dilucidare velle τὸ διαμπερές (διὰ)
στιχός. per totam aciem hostilem, irruendo in eam et
vbique adoriendo eam. Spectat ad h. v. Hesychii glos.
sa: στιχὸς εἰμι. δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι. Et
Schol. Townl. Victor. στιχὸς εἰμι διαμπερές. ἕως τοῦ πέ-
ρατος τῆς Φάλαγγος. Est autem εἰμι pro εἶσομαι.

„γρ. μάλ' ἀν στίχας“ Barnes.

363. ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ. Baroec. Vrat. A. b.
vn. Vindob. Mosc. 2. ἔλθῃ ex vulgari ratione. in Vin-
dob. etiam σχεδὸν ἀντίος.

365. Φάτο δ' ἵμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος. scribendum erat
ἵμμεναι, vt, ἱμμεναι. nam pronuntiando saltem sic sylla-
ba brevis est producenda. Sup. 3a βὰν δ' ἵμεναι πό-
λεμόνδε.

367. ἐπέεσσι — μαχοίμην. ἐπαγγελίαις. gloriando:
quod Achilles fecerat. ἐγὼν grammaticis puto et hic
deberi pro ἐγὼ ἐπέεσσι.

368. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. Etiam h. l. alii ἐπειῇ,
vt ed. Rom. Eustath.

370. τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολούει. Schol. B. „ἀτελὲς ποι-
εῖ. ὡς τὸ· πῆλ' αὐτὸς (αὐτῶς) ἐν χειρὶ κόλον δόρυ.“ (Π,
117.) Opportunius Schol. Vict. et Townl. ὡς τὸ· ἐνικλᾶν
ὅ τι νοήσω. Θ, 408. Eustath. ἀντὶ τοῦ κολοβεῖ καὶ ἀτελὲς
ἀφίησι. Scilicet κολούειν, proprie, mutilare, omnino po-
nitur ea vi, vt fit, deminuere, atterere, tum intercipe-
re, impedire, et sic infectum reddere. frequentatum quo-
que ab Aristotele, Plutarcho et aliis. In Homericis qui-
dem occurrit Od. Θ, 211 ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει sua

commoda ipse interuenit: quod Il. Π, 120 erat, ὃ βα
 πύχην μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει. et Il. Θ, 408 Juno: αἰεὶ
 γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλῶν ὃ ττι νοήσω. Porro Od. Λ, 339
 μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηρίζοντι κολουάτε, imminuite, ne tam
 parua dona ei datei In gnomicis numen dicitur κολουεῖν
 potentes et superbos. Et Callimachus: in Iou. 89 τῶν δ'
 ἀπὸ πάντων αὐτὸς ἄνῃν (pro ἄνυσιν) ἐκόλουσας, ἐνέκλα-
 σάς τε μενοινῇν. effecisti, vt conatus esset inanis et effa-
 ctu careret. et Apollon. III, 1059 μήπως τὰ ἕκαστα κο-
 λούσας — Schol. ἀτελῇ καὶ ἄπρακτα ποιήσας ἕκαστα τῶν
 ἐνεργουμένων. Hefychius h. l. respiciens: κολουεῖ, κατα-
 σεῖαι, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει, κολουβοῖ. Bene Schol.
 br. adiiciunt: τοῦτ' ἐστίν· ἀποταύζεται, πρὸ τοῦ ποιῆσαι.
 κολουεῖ. Townl. κολουσεῖ.

Non autem iungenda τὸ μεσσηγνύ, vt sit τὸ μεσσηγνύ
 ἐν, sed μεσσηγνύ absolute, κατὰ τὸ μ. in medio cursu,
 conatu, antequam ad effectum perductum sit: ἐν μέσῳ
 πρὸ τοῦ τελεσθῆναι.

371. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι. Venetus τῷ δ' ἐγώ.
 Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· τοῦ δ' ἐγώ.“ et hoc sollenne.

καὶ εἰ πυρὶ χειράς θοικα. Bentl. emendat χειρὸς φοικα.
 scilicet persuadens sibi non aliter digammum in ea voce
 locum habuisse: sed probabilius est ex φοικω fuisse φοικα,
 εφοικα et φοφοικα. v. Excurs. de Digammo hac voce.

372. εἰ πυρὶ χειρά θοικα. ξ— „πρὸς τὴν ἐπανάληψιν.
 (Eustath. πρὸς τὴν ἐπαναστροφὴν.) ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς,
 ἐν δὲ Ὀδυσσεῒ ἀπαξ.“ Schol. A. Observatiuncula ali-
 quoties adspersa, et a grammaticis passim inculcata ad-
 scripto quoque versu nostro; etiam a rhetore Hermogene
 Method. eloqu. c. 9.

373. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν. Schol. A. „γρ. οἱ δ'
 ἀντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.“ Pro ἄειραν legebatur ἄειρον,
 quod tempus nusquam alibi occurrit; at frequentatur ao-
 risis: ἄειραν, et sic quoque codd. Cant. Vrat. A. b. d.
 Mosc. a. duo Vindob. cum Veneto.

374. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος. Ἰφὶ θυμῷ χθησαν. ὁμό-
 σε ἐχέρησαν. ὁμόσε ἐγένοντο.

375. καὶ τότε ἄρ' Ἑκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀ-
πόλλων. — „quod deest πρὸς ante Ἑκτορα cum posset
dicere Ἑκτορι. Omittit tamen praepositionem e more,
vt P, 237 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βροτὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

377. ἐκ Φλοίσβου δέδοξο. „κατὰ πληθύν (ὧν subsistens
et turba septus) σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἐκδέχου.“ (Sup-
plet ἔγχει Koeppen) Sch. B. qui bene monet, poetam
hoc ideo interponere, vt Hectoris persona seruetur ad
nouissima. ἀντίστηθι reddit Eustath. Φλοῖσβον de tumultu
pugnae vidimus iam E, 322.

378. μή πως σ' ἡδὲ βάλη, ἡδὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. —
„quod distinguit poeta τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι, addito
huic σχεδὸν, vt doceret, hoc esse cominus, illud eminus
ferire“ Sch. A. ad fastidium iterata observatio! — τύ-
ψαι Townl.

379. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν. ἐδύσσετο Vrat. A. forma
alibi obuia. v. ad Γ, 328. O, 120. Vulgata est apud Iu-
lianum Or. II. p. 67 C. ἐδύσσατο Lips. vitio et alio obuio.

381. Φρεσὶν εἴμενος ἄλκην. vt ἀναιδείην ἐπιειμένος,
indutus, habens: A, 149 vbi vide. Τρώεσσι θέρσ. θό-
ρε, Vrat. b.

382. πρῶτον δ' εἶλεν. πρῶτος Vrat. b.

383. Obseruat Sch. B. et Eustath. p. 1212, 43. 1213,
1 sqq. (quae ad singula loca habet Sch. B. 395) et val-
de variatas esse a poeta caedes ab Achille factas, et pri-
mam, vt expectationem sustineret, valde ornatam esse.
Ὅτρυντίνην Lips. vitiato metro.

384. ὃν Νύμφη τέκε Νηΐς — Sch. A. „ἔν τισι τῶν
Φαύλων ἀντιγράφων τὸν Ν.“ quasi magni hoc discrimi-
nis sit!

385. Ἐτῆς ἐν πόντι δῆμω. „οὕτως, Ἐτῆς, διὰ τὸ δ,
τῆς Λυδίας. Ἐτῆ δὲ τῆς Βοιωτίας.“ Sch. A. Paria Sch.
B. cum Townl. Vict. Sch. br. Apollon. in Ἐτῆ. Ἐτῆς
non vidi in codd. praeterquam in Vrat. A. Mosc. 2.
Townl. Hylon Boeotiae iam vidimus E, 708. nomen il-
lud confusum esse cum Hydo, Maeonum, discimus quo-
que e Strabone IX p. 625 B. vbi versus adscribitur, et

iterum lib. XIII p. 929 B. qui ignorari ait; quae illa urbs fuerit; fuisse, qui Sardes esse putarent, (sic Sch. br.) alios acropolin. Intulerant per errorem *Hyden* in loc. II. H, 221. pro Ὑλγ, et versum, quem hic habemus, inculcauerant post B, 866 et post B, 783. ad quae loca vide Obfl. *Tmolium* niuib. conspersum dixit poeta; ut Sipylum aestate viderat Chandler Itin. Asiae c. 79. — Ceterum videtur fuisse *νιφασντι* *νυδης*. Apud Barnes: „*νφάσνθ' Ὑδης*“ quod videtur eius commentum esse; scil. ita scribi posse. Ὑδης ed. H. Steph. praeue.

386. τὸν ῥ' ἰδὺς μαμαῶτα legebatur. Et ita scribi melius esset. Nititur tamen hoc ῥ' vna ed. Aldina et vno Vindob., in reliquis est τὸν δ' etiam in optimis codd. Cant. Mori. Harl. Ven. Lips. Townl. Victor.

ἰδὺς μαμαῶτα Schol. Townl. Victor. *σημαῖουνται* τις, ὅτι, αἰς εὐθὺ ὁρμῶντα.

βέλ' ἔρχεσθ. Contendit Barnes ἔρχος h. l. dictum esse pro ὄρου, remittens ad Erymol. h. v. Acumen non capio. Achilles hasta vititur et ante et postea; vititurque ea sic, ut eam modo emittat, ut 274 et mox 413. modo comminus manu immittat 402.

387. μέσσην καὶ κεφαλὴν ἣ δ' ἄνδιχα πᾶσα καέσθῃ. — Notatur quod πᾶσα est ὅλη. Observatio aliquoties iam obuia. Loca v. ap. Eustath. ad h. v.

καὶ κεφαλὴν v. ad Θ, 441. vulgg. vna voce.

388. — „quod δούκησε δὲ πρῶτον, ἐκ τοῦ παρακλῆν-
δῶντος, pro ἀπέθανε. Schol. A. cum ceteris.

389. καῖσαι, Ὀτρυνταίδη. — „quod Achilles eum vocat, nomine eum appellando.“ Sch. A.

390. ἐνθάδε τοι θάνατος. — „quod ἐνθάδε vna voce, (ἐν ἐστὶ) vt et Ascalonita accepit, δεικτικῶς, vt in illo: ἐνθάδε π' αἰῶδι μένων.“ Od. E, 208. Scilicet opponitur, γαστήρ δὲ τοι ἔσθ' ἐπὶ Λίμνῃ Γυγαίῃ. Moriendum tibi fuit alia in terra, extra solum natale. — „al. ἐν Λίμνῃ.“ Clarke: et praefert Ernesti, tanquam exquisitius. Nec tamen adscriptum, vbi sic legatur. Ex Bentleio dis-
co, legi in Harl. *ἐπὶ* vel *ἐν*.

390. 391. ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ. siue a rege siue ab heroe indigete dicta Sch. A. B. Sch. br. hoc probabilius, nam cum Gyges rex, qui Candauli successit, inde ab Olymp. XV regnasse tradatur, auctorem huius versus multo serius vixisse necesse foret. Haud longe aberat ea a Sardibus, appellata serius Coloe. v. sup. ad B, 865. vbi iam memorata illa fuit: secundum Herodot. I, 93. Strab. XIII p. 929. Pylaemenis filii Maeonibus duces sunt: τὸ Γυγαίῃ τέκε λίμνη. Situs est ille lacus, vna cum agris adiacentibus, subter *Hermium*. Hunc *rapidum* appellat quoque Chandler qui haec loca adiit in Itin. Asiae c. 78. et 79. pr. In eum *Hyllus*, ab Euroaquilone veniens, defertur. haud longe a Magnesia ad Sipylum dicta: Strabo XIII, p. 928 C. Herodot. I, 80. In Townl. est Scholion: Ἄλλος νῦν Ὀβρύγιος καλεῖται. ἐκβάλλει δὲ μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σαρδέων. quae paullo latius designata sunt. Eadem sunt in Schol. Victor. Appositum est in utroque aliud Scholion, in quo ex Herodoto memoratur res, in scriptore I, 80. haud obuia: ὅθι τοὶ τέμενος πατρώϊον. κώμη ἐστὶ Λυδίας ἄλλαδα. ἐνθα Φησὶν Ἡρόδοτος βωμὸν Ἰφιδίωτος, καὶ ἄγαλμα λίθινον πολεσσικὸν ἡρωτηριασμένον, ἀρχαίῳ τύπῳ εἰργασμένον, καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλὰ μους συνδονεῖσθαι εἰλεῖδ' οἰς. ὡς Φησὶν· ὅθι τοὶ τέμενος πατρώϊον ἐστὶ. Simile quid de lacu aliquo memoratum obuersatur animo; nec tamen expedit.

393. ὡς Φάτ' ἐπευχόμενος. Cant. ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. tum ὅσος κάλυψε. in edd. Flor. Ald. 1. ὅσσ' ἐκάλυψε. sic quoque Lips. et al.

394. δατέοντο. διέκοπτον Sch. br. διαιροῦντο. Eufiath. ed. Rom. ἐπισσωτροῖσι δατέοντο, vt hoc trisyllabum sit. Mox Δημολόοντα Mose. 2.

396. ἐσθλὸν ἀλεξήτῃρα μάχης. „ἀγαθὸν ἐν τῇ μάχῃ βοηθόν. (et inde simpl. pugnatorem) Sch. A. recte: κατὰ μάχης. non, vt Sch. br. μάχης ἀποτραπτικόν. Nam et ἀλεξεῖν μάχην, esset, κατὰ μάχην. Aliud est ἀλεξεῖν τινε κακόν, *propulsare*, κακὸν ἡμαρ et similia. Idem observat cum Sch. B. posse et ἐσθλὸν absolute dictum accipi.

399. οὐδ' ἄρα *Ισμήνη*. Townl. Vrat. d. *Ισμήνη*. at est *Ισμήνη*. vt sup. 280 et saepe, noto tropo de impetu, cupiens, tendens.

400. ἀγέφαλος δὲ ἔνθεν ἄρας κατάλαυτε. conquassatum est, a *καλάσσειν*, pro *πάλλειν*. de quo v. sup. ad A, 98. vbi iidem fere versus.

ἄρασσα δὲ μιν μαμαῶτα scil. *λέναι* ἐπ' αὐτόν. seu omnino ruentem, qui cum impetu ferebatur. Haerebat Enstathius.

401. καθ' ἵππων ἀΐξαντα. Ita Vrat. b. Mosc. a. vn. Vindob. Lips. Ven. melius, quam, quod vulgatum est, *ἄισοντα*. quod et Schol. A. norat: γρ. *ἄισοντα*. κατὰ βάντα τῶν ἵππων. Atqui sequitur *Φεύγοντα*, ergo curram ante *descenderat*.

403. αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰῶθς καὶ ἥρυγε. αἰῶθς efflauit animam. de voce v. ad II, 468. Similis glossa Hesychii est: αἶσθα. ἐξέπνεις. ab αἶσθμι. Vix enim ita potuit scribi pro αἰῶθς, ἐξέπνεις.

ἐρεύγειν est, quod *μυῖαται*.

VII. 403. 4. adscripti sunt apud Strabon. VIII, p. 589 C. vbi sacrum memorat, quod Iones Neptuno Heliconio fecerunt.

404. ἥρυγεν ἐλπόμενος. ξ- „quod ἥρυγεν bis dixit“ Schol. A.

Ἑλικόνιον ἀμφὶ ἄνακτα. Grammatici in Schol. A. B. Townl. Vict. br. Leid. (ap. Valk. ad Ammon. p. 248) admodum ambigunt de *Heliconio* deo, *Neptuno*. Ducunt vocem vel ab Helicone monte, in quo tamen non constat Neptunum sacra habuisse; vel ab Helice, Achaiae vrbe, Neptuno sacra. Quomodo tamen ex Ἑλίκη sit Ἑλικόνιος? Aeolicum hoc esse ait Schol. B. (etiam ap. Enstath. p. 1214, 26.) et format, miro modo, possessiua ex genitio plurali: Ἑτέρων, Ἑτεράνιος. ἄνεμος. ἀνέμων. ἀνεμώνιος. et alia. ergo et Ἑλίκη, Ἑλικῶν, Ἑλικώνιος. Praestabat saltem dicere, fuisse nomen Ἑλικῶν, vnde esset Ἑλικώνιος. aut, fuisse urbem Ἑλίκην dictam quoque Ἑλικῶνα. quod censuere quoque viri docti adducti frag-

mento Hymni in Neptunum: (XX, 3.) ὅςθ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγὰς. etsi ibi facile est refingere ἔςθ' Ἑλικῶνα τε. et iterum in fragmento Hymni, quod inter Epigrammata, n. VII. adscriptum est, petatum ex Vita Homeri Herodoto tributa c. 17 εὐρυχόρου μετέων ἡδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος. quod emendabat Ruhnk. ἡδὲ ζαθέου. Stephanus Byz. in Ἑλικῶ lacunofus ait: ὁ πολίτης (Ἑλικῆς) Ἑλικῶνιος ἀπὸ πιστοῦ Ἑλικῶνος. paullo ante ei erat Helicas: ἀπὸ Ἑλίκας τοῦ Λυκάονος. Additur: „forte a monte dictum esse.“ promontorium vtique fuit, non tamen Heliconium dictum, sed Rhium, et longius ab Helice remotum: vade nec Ἑλίκας μίον in Theocr. I, 125 probari potest, sed emendatio amplectenda: Ἑλίκας δὲ λίπ' ἡρίον, sepulcrum. Aristarchus nomen ab Helice ductum haud admittebat; fore enim ab Ἑλικῶ Ἑλικήϊος. manebat ergo in eo, vt ab Helicone monte dictam Neptunum esse mallet, ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἰαρὰ Ποσειδῶνος. Seruata haec sunt in Etymol. voc. Κύρις p. 547, 14 et Schol. br. ad E, 422. In Etymologico grammaticus addit inscite: dictum esse posse Ἑλικῶνιον, διὰ τὰς ἑλικὰς καὶ περιφερεῖς εἶναι τὰς δὲνας τῆς θαλάσσης. Sententiam Aristarchi adsciuit Apollon. Lex. Ἑλικῶνιον. τὸν Ποσειδῶνα. ἀπὸ Ἑλικῶνος τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, (ἐνθα bene supplet Villosion) ἱερὸν τοῦ Θεοῦ. οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Ἑλικῆς. παρὶ ἧς φησι· οἱ δὲ τοὶ εἰς Ἑλικῶνα τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι. (JL Θ, 203).

Interea constat hoc: fuisse in Caria, posthac Ionia dicta, antiquissimum Neptuni Heliconii fanum, cuius origines referebantur ad colonias ab Ionibus in Asiam ductae primordia: Memoratum quoque hoc a Clitophonte: in Schol. A. et Schol. br. quem Rhodium illum, qui Indica, Italica et alia similia, etiam κτίσεις, scripserat, esse, probabile fit. Etenim Iones postquam in Asiam advenierant, ad Mycalen templum consecrarunt Ποσειδέωνος Ἑλικωνίου, in quo conuentus habiti, dicti Panionia: Herodot. I, 148 Refertur res ad Neleum, migrationis auctorem; cuius nomen in Townl. et Vict. corruptum est

Ἀπλός. Narrat Strabo VIII, p. 589 C. probatum esse hoc ipso versu, Homerum νεώταρον εἶναι τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. qua tamen probatione ipsa res, iam aliunde satis probata, vix indigebat. Fuit tamen Neptuni religione non minus clara Helice Achaiae, vna cum Aegis: vt ex ipso Homero nouimus sup. Θ, 202. 3. Et Callimachus in Del. 101 Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἐταίρη. Nomen Heliconii in ea quoque vrbe frequentatum fuisse traditur. Religio itaque ab Ionibus fuerat adducta ex antiquis sedibus in Achaia; traditur enim fuisse illud templum Neptuni Heliconii in vrbe Achaiae Helice, (Strabo l. l. Pausan. VII, 24 p. 585.) antiquissimum: quod vel ex eo patet, quod Strabo VIII p. 590 B. narrat Iones Helice eiectos simulacrum Neptuni petiisse παρὰ τῶν Ἑλικίων. Ita quoque nomen Neptuni Heliconii ipsa migratione in Asiam antiquius fuisse apparet. Vnde Strabo, laudatis vsq. 403. 404. dubitatum esse narrat, an potius ad istam Helicen Homerus respexerit; addit Strabo, ad vtramque opinionem trahi solere, quod proprium ei sacro fuit, vt pro bono omine haberetur, si taurus ad aram ductus mugiisset. Leguntur paria in Scholiis. Et si ex Homérico loco asseri id haud potest; nam, in γάνυται δὲ τε τοῖς Ἑνείχθων, potest quidem τοῖς neutrum; potest vero etiam esse τοῖς κόρυϊς ἔλκουσι.

Fuere serius alia quoque Ioniae loca sacra Neptuno Heliconio, quae Pausan. l. l. memorat, vbi addit: εἰσι δὲ καὶ Ὀμήρῳ πεποιημένα εἰς Ἑλίκην καὶ τὸν Ἑλικώνιον Ποσειδῶνα. Admisit igitur et ipse hanc fidem: ad Helicen Achaiae spectare poctam, et nomen Heliconii iam in antiqua Ionum patria Neptuno fuisse: et in hoc videtur acquiescendum, de etymo autem disputatio abiicienda esse, cum ad liquidum perducere res nequeat. Apollinem Panionium pro Neptuno a Vitruvio laudari lib. IV pr. notatum est a viris doctis.

405. γάνυται δὲ τε τοῖς Ἑνείχθων. ἤδεται. v. ad N, 493.

406. ὡς ἄρα τὸν γ' ἐρυγόντα. Acnebatur ἐρύγοντα ante Barnes. Sed aoristum esse monent quoque Scholia; nam praecesserat ἤρυγεν; Eustathio quoque monente. Ex analogia autem ἐρύγω media est producta, at ἐρυγέω, media breui. De voce cf. ad Σ, 580.

Λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγῆνωρ. Narrat Eustathius, p. 1214, 21. cum Schol. B. Townl. Victor. veteres ad h. l. notasse, θυμὸν esse membranulam, in osse intra humerum et iugulum, quae caueat, ne arteria aspera ab osse atteratur: θυμὸς δὲ ἐστὶ μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος ὕμην, (in Eustath. ἀδὴν) πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. (male Eustath. τὴν βραχεῖαν α.) Quae κλεις sit, vidimus ad Θ, 328. Aliena tamen observatio est ab h. l. non enim sic θυμὸς ἔλιπεν ὀστέα. et spectat ad caussam reperiendam, cur mugitus pro omine laeto habitus fuerit: celerrima morte ita confectam fuisse victimam, cum arteria aspera percussa mugiens taurus exspiraret.

409. οὐνεκά οἱ μετὰ καισὶ. vulgo legebatur μετὰ πᾶσι, propagatum ex errore Ald. 2. Nam Flor. Ald. 1. iam exhibuerat μετὰ καισὶ, cum codd. et Eustath. et ed. Rom. μετὰ Τρωσὶ Cant.

νεώτατος ἔσκα γόνυοιο. Plures notiones vocis γόνος cumulat Apollonius et Hesych. At h. l. est progenies, proles. ἡ γονή.

410. πόδεςσι δὲ πάντας ἐνίκα. Schol. B. nimis subtiliter: ἐνίκα πρὸς τοὺς νόθους μόνον. scil. quia Polites iam cursu celerrimus fuit memoratus Jl. B, 792 — πόδεςσι τε Harlei.

411. νηπιέησι. νηπιέη, διὰ νηπιέης, ἀφροσύνη. ἀνοίχ. Vidimus iam O, 363.

413. ἄκοντι. ergo iaculo nunc vsus est Achilles. Dubites enim, an ἄκων possit pro generali voce haberi, vt etiam sit δόρυ. ἔγχος. At paullo post 416 est ἔγχος αἰχμή. Scilicet heroes instructos vides interdum eo hastarum genere, quod et ὀρεκτὲν est, et παλτέν. quod et emitterent et quod manu adigerent.

414. *νῶτα παραΐσσοντες*. Schol. A. οὕτως κατὰ γένει-
 κήν, *παραΐσσοντες*. Scilicet, non varietatem declarat, sed
 usum genitivi, cum ad τὸν βάλε (scil. κατὰ τὰ) νῶτα ex-
 spectabatur, *παραΐσσοντα* quod et legitur in Townl. Vrat.
 A. Mofc. 2. *παραΐσσοντ'* Vrat. b. Sic debet esse ὅθι οἱ ζ.
 At Schol. B. *παραΐσσοντος νῶτα* iungit, nam τὰ νῶτα πλεί-
 οντες reddit. Sic et Schol. Excerpta. Apud He-
 sych. *παρκαρισσῶντα* Bentl. corrigit: *παραΐσσοντα*. *παρκα-*
ρίχοντα. vt iam factum ab Alberti.

415. ζ— ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν
 πρὸς τὸν θώρακα. καὶ ὅτι διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ Sch. A. Nec
 laculentiora dat Sch. B. Dictum est de his ad Δ, 132.
 133. vbi et de σύννεχον. ibi enim iidem duo hi versus oc-
 currebant. Superest difficultas in eo, quod, si praeter-
 euntem a tergo percussit, ζῶστίῃρος ὄχῃας, h. κρήνη seu
πέπλη, *vincula*, quaecumque tandem ea fuerint, in ter-
 go esse debuere. Quod vix verisimile. Nec disertius de-
 claratur vulneris et fibulae locus sup. Δ, 132 sqq. nec ab
 Eustath. p. 1215. pr.

416. ἀντικρὺ Bentl. et h. l. corrigit ἀντικρὺς. —

418. *πρὸς οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς*. *πρὸς*
 οἱ scribere iubent Sch. A. B. esse enim πρὸς εαυτὸν. De
 quo v. ad A, 368. cf. paullo ante ad T, 384. Etiam
πρὸς Ven. B. et al. *λιασθεῖς*, Sch. br. *ἐκκλινας*. Sch.
 B. *ἐπεκλινθεῖς*. cf. Not. Eustath. ἀντὶ τοῦ πεσόν. et mox
 421 *λιαζόμενον*, ἐπὶ τοῦ κυλίσθαι. Hoc est ariolari e
 contexto. Melius Sch. br. πρὸς τῇ γῇ κεκλιμένον ὅ ἐστι
καίμενον. De voce v. ad O, 520.

πρὸς οἱ δὲ λάβ' ἔντερα. postulat hoc auris, et Ionica
 ratio, et Vrat. b. pro δ' ἔλαβ'. Est autem pro προσέλα-
 βέν οἱ, πρὸς εαυτὸν, viscera vulnere elabentia reduxit, re-
 traxit ad se, alio recondidit.

421. *κάρ ῥα οἱ ἐφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς. κάρ ῥα. (κα-
 τὰ ῥα οἱ)* vulgg. *κάρῥα*, vna voce, more grammaticorum
 copulandi voces. *ἀχλὺς κατακέχυτο κατ' ἐφθαλμῶν αὐτοῦ*.
 nunc de animi perturbatione summoque dolore. cf. ad
 282. et Nota ad 318.

Obss. Vol. II P. III

G

πέχυτο χόλος Harlei.

In cod. Lipsi. erat πέχυτο χλοός cum glossa, ἀχρότης. verius χλόος. quod Ernesti probabat; monens quoque in ἀχλὺς ultimae producendae rationem nullam esse. Enimvero ultima in ἀχλὺς est natura longa, et sunt χόλος et χλόος meri errores ex ἀχλὺς orti.

422. θερὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ'. peccat in digammuā θερον *φεκας*. Emendavit iam Bentl. *θηθα φεκας*. Sup. Ξ, 110 ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ *θηθα* ματεύσομεν. cf. Excurs. de digammo h. v.

ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ. ita edd. excepta Ald. 2. et firmat Venetus. At Ἀχιλλῆος est in aliis optimis, Cant. Harl. Lipsi. Vrat. A. Mosc. 2. Townl. quod Ernesti praeferit tanquam exquisitius; praeferam et ipse. Sic occurrit mox X, 113. Vtrumque tamen passim frequentatum, et variat plerumque lectio.

423. Φλογὶ εἴκλος. Ἰκλος male edd. ante Barnes; vt et alibi.

424. ὡς εἶδ', ὧς ἀνέπαλτο. Ita rescripti, grammatica ratione adductus pro ἀνέπαλτο. nam est ab ἄλλομαι, ἦλτο, ἄλτο. et Schol. A. „ἀνεπήδησεν, ἀνῆλτο. v. sup. ad Θ, 86. cf. ad O, 645. Tum ὧς ἂ. vt ὡς ἴδεν, ὧς ἄρ. Hesych. in ὡς. sup. Ξ, 294.

425. ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστα ἐξεμάσασατο θυμόν. Reposui ἐξεμάσασατο cum Townl. et Ven. quod iam lectum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. suadente ratione grammatica, vt sup. P, 564 ad quem vl. vide Obss. et de voc. μάσμαι, ἐμασάμην, μάσασθαι, ad Δ, 190. habet similem vim quam αἰσσεῖν, ὀρμαῖν. Ergo εἰςμάσασθαι θυμόν, penetrare, se infundere, in animum. fere vt καθίπασθαι. h. l. de alto dolore. Ad sensum itaque bene Schol. br. καθίπαστο. ἐλύπησεν. Male grammatici ducunt a μάσσειν subigere; vnde esset ἐμάξατο.

Illatum erat ἐπεμάσασατο per Ald. 2! quod tueri poterat m^l. Mori et laudatus a Bentleio Schol. Nicandri, qui miro modo trepidat: p. 70. nam ἐμμάττειν ait esse τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον. tum apponit

locum nostrum, et recitat ἐπεμάσσατο, τούτῳστι, καθ' ἣ-
ψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἶον εἰσέβαλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα. le-
gerat, puto, et ipse ἐσεμάσσατο. Est ἐπεμάσσατο in He-
sych. cum interpretatione: συνετάραξεν. ἐφ' ἣψατο. ἐψηλά-
φῃεν. Ad nostrum locum tantum media spectaret, po-
sirema ad Od. N, 429. cf. exempla in Argon. Apollon.
III, 106 τὸν δ' Ἥρῃ ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χεῖρός. et IV,
18 τυκὰ δὲ λειπαινῆς ἐπεμάσσατο. At in Apollonii Lex.
est ἐσεμάσσατο, οἶον καθ' ἣψατο τῆς ψυχῆς. Iterum redi-
tum est ad antiquius ἐσεμάσσατο a Turnebo et Stephano.
Pro quo ἐσεμάσσατο, quod et Ven. B. habet, reposuit
Barnes, ut fecerat sup. P, 564. id tamen iterum expulit
Clarka, et ἐσεμάσσατο recte reposuit; non ἐσεμάσατο,
quod prosodiae repugnat.

Dixi paullo ante grammaticos vocem α μάσσειν du-
cere, unde tamen fit ἐμάξατο. Fatendum tamen est ἐμά-
ξατο ap. Theocritum eodem modo ac sensu occurrere,
quo Ionicum ἐμάσσατο. nam Id. XVII, 37 τῆς μὲν Κύπρις
— πόλτον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας, quod repo-
suit Valken. e codd. pro vulgato ἐπεμάξατο, prorsus con-
venit cum ἐσεμάσσατο, εἰσέβαλε, εἰσέφαρε. et si vis senten-
tiae non satis perspicua est, si Venus in sinum Berenices
manum immisit, hoc ipso tactu eam ei seu prudentiam
indidisse, seu, quod ex seqq. elicias, amabilitatem. Nec
tamen magis grata et apta sententia ex lectione Scholia-
siae prodit ab Hemsterhusio probata, qua Venus ἀπεμά-
ξατο, absterfit manus in sinu: scilicet manus vnguentis
madentes: pro quo laudatur fragmentum Callimachi ex
Schol. Pindari Nem. IV, 10, in fragm. Benil. CXXI. p.
488 ubi simili in sensu dictum est ἐνψήσασθαι quod ite-
rum illustravit Valk. ad Elegiaca Callimachi p. 276. Tue-
tur tamen Hemsterhusii iudicium, epigramma Crinago-
rae, quo plenius enuntiata est res Analect. To. II, p.
144. No. XVI. Nec vero dubitari potest μάσσειν, ἐσεμά-
σειν, προσμάσειν, commode sensu admonendi et attin-
gendi, dici posse, ut in altero loco Theocriti XII, 3a
ὅς δὲ καὶ προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη. ad quae

laudatur Julian. Misopog. To. II, p. 58. Opp. qui memorat *χειλεσι χεῖλη προεμάττειν*. Ex confusis his vocibus nouam interpretationem intulit Schol. B. qui *ἐεμασσετο* legerat, dum adscripsit: *ἤψατο τῆς ψυχῆς*. (ἦ) *ἐκηλίδωσε*. quae et ex Schol. Exc. laudant Cantabrig. quod est, maculauit, foedauit. Et Eustath. postquam generalem ex loci sententia notionem attulerat, subiicit: *εἴληπται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν προεμασσόντων, ἣ κολλώντων τινι, καὶ ἐντηκόντων, κηλίδα*. οὗ τὸ ἐναντίον ἐκμάσσεσθαι, καὶ ἀπομάσσεσθαι, et reiecit nos ad Od. T, 92 p. 1857 pr. *σῇ κεφαλῇ ἀναμάξει*. Scilicet infederat animis grammaticorum vsus loquendi petitus ab antiquo more caede facta, vt τὸ ἄγος expiarent, ferrum cruentum abstergendi in capite caesi: v. Sophocl. Electra 447. 8. cum Schol. Et eo refertur locus Od. T, 92 vbi v. Not.

426. οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆν. Aristarchus οὐδ' ἂν ε. Schol. A. Et hoc erat in Harlei.

427. ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. „ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν στάσεων (τάξεων puto) διαστήμασι.“ Schol. B. de eo v. ad Δ, 371 est τὸ μεταίχμιον.

ἀλλήλους πτώσσομεν. Ald. 2. ἀλλήλω cum sequacibus; nec hoc male.

429. ὀλέθρου κείραθ' v. ad H, (VII,) 102.

431. 2. 3. versus iam lecti supra VII. 200. 1. 2.

434. οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός. Schol. Thucyd. III, 63 p. 206, 87. ironice dicta ab Hectore censebat. Pro ὅτι Barnes ὅ τοι sine auctoritate.

435. θεῶν ἐν γούνασι καῖται. De hac formula v. dicta ad P, 514. ἐπὶ γούνασι Mori. Barocc. at ἐν in ceteris, et in aliis locis. iidem duo κείρω cum καῖται in marg. καῖνται Lips.

437. ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὅξυ πάροιθεν. in cuspide. At fuere ap. Eustath. qui pro temporis nota haberent, antea. Eustath. et Rom. ἐπειῇ hoc quoque loco.

439. δόρυ Ἀθήνη πνειῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε. in diuersam ab Achille partem: ὅ ἐστι, τὸ ἐναντίον. Schol. B. br. verbo, est retro, vt saepe. Mirabar, quorsum

utroque Schol. moneret, post *πνοῖ* distinguendum esse; nunc video, alios, et ipsum Eustathium *πνοῖ* Ἀχιλλῆος iunxisse. In Schol. Townl. additur: *καταγέλαστα ταῦτα, ὡς Φησιν Ἡρακλέων*. Melius acceperat Virgil. Aen. IX, 746. *Iuno vulnus detorsit veniens*.

440. *ἦνα μάλα ψύξασα*. — „quod ψύξασα, Φυσήσασα. τῇ ἐαυτῆς πνεύματι ἀπέσπεψε τὸ ὄρυ. Sch. A. Consentiant Sch. hr. et Apollon. Lex. ψύξασα. ἐπὶ τοῦ βεβλημένου ὀράματος ὅφ' Ἑκτορος· ἦνα μάλα ψύξασα, οἷον τῇ ἀέρι παρεκγέλασεν vbi cf. Tollii nota. At Sch. B. *aura mota ex leui manus agitatione: τῇ κινήσει τῆς χειρὸς ἡμίμα ἐξανέμισα*. vt redeat fere ad id, quod Δ, 130. 131. in Menelao fecisse dicitur Atheno. Memorat vtrumque Eustath. p. 1216, 27. — „γρ. αἴψ' ἦμεθ' Barnes, pro αἴψ'.

442. *ἐπόρουσα*. Cant. *ἐπόρουσε* permutatione sollemni. vt B, 297.

443. *σμερδαλία ἰάχων*. sup. v. 285. Reliqua 443 et 444 lecta iam erant Γ, 380. 381.

447. *ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον*. — Apposita est stigma — sed excidit Scholion. Forte notatum erat, quod utroque versus iam E, 437. 438 et Π, 705. 6. occurrebat; aut quod hic versus ab aliis aberat. Absit vtiq; a Townl. vno Vindob. ms. Lips. et in ed. Rom. et Eustath. Itaque Ernesti eum aliunde illatum censebat. Recte vtiq; totus tamen locus ex laciniis aliunde collectis consultus est. Etiam 449—454. translatus est ex Λ, 362—367.

448. *δεινὰ δ' ὁμοκλήσας*. Iterum δὲ in apodosi. Barnes encliticum esse et hic volebat scribebatque *δεινὰ δ' ὁμ.* potuisse et *δεινὸν* scribi.

449. *ἔξ αὖ νῦν ἔφυγας θάνατον, πόνον. νῦν δ'* margo Steph. *αὖ δὴ νῦν ἔφυγας* Vrat. d.

450. *νῦν αὖτε σ' ἐρύσατε Φεῖβος Ἀπόλλων*. — „ἐρύσατε. Schol. A. γρ. *ἐρύσατό*“ cui erat obtemperandum. id. que restitui; nam si *ἐρύσατε* erat ab *ἐρύω* h. l. pro *subduco*; νῦν αὖτε σ' *ἐρυσσατο*, vitiaisset metrum. At est

servavit a ῥύομαι priore longa. νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο, Townl. Vrat. b. d. duo Vindob. edd. ante Barnes habebant. Verius esset νῦν αὖτε σε ῥύσατο cf. Λ, 363. Recte Sch. br. reddunt ἔσωσε. cf. Exc. IV. ad A.

451. ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι. {- „quod est pro: ᾧ θαυκάς εὐχεσθαι πρᾶγινέμενος εἰς πόλεμον.“ Sch. A. et B. De hoc τοῦ μέλλειν vsu iam vidimus aliquoties, vt N, 777. Porro Sch. A. ἐν ἅλλοις ὁ στίχος οὗτος οὐ κεῖται. Scilicet tota Achillis inde a vl. 449—454 oratio iam Diomedis ore fuit prolata in Hectorem sup. Λ, 362—367. potuit adeo ex illo versus suppleri.

452. ἥ θῆν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον. Observat Sch. A. „ἥ esse circumflectendum, esse enim βεβαιωτικόν, et ἐξανύω, non ἐξανυῶ, esse scribendum, esse enim praesens pro futuro.“ Similia notata Λ, 365.

453. De ἐπιτάφιος v. ad E, 808 et cf. h. l. Eustath.

ἐστὶ. εἴη Lipf. Vrat. A. b. vn. Vindob.

454. νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπισείσομαι. {- „propter figuram ἄλλους Τρώων sequente ὄν. (scil. pro ἐπισείσομαι, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων κίχαια.) ἐπισείσομαι, ἐπιπορεύσομαι. Sch. A. ἐπελεύσομαι Sch. br. cf. ad Λ, 367. vbi et de hiatu monitum, quem Bentleius hoc quoque loco explet ἐπείσομαι. quod fieri nequit. Sed est εἴμι, ἐπείμι, inter verba composita, in quibus duae vocales se excipiunt. v. Exc. de digammo III, libri T. „γρ. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπισείσομαι“ Sch. A. quod est in Harlei. Vrat. A. b. Mosc. 2. „γρ. ἐπὶ εἴσομαι“ Barn.

455. Δρύεσ' οὕτα — ἄκοντι. ἄκοντι iterum de hasta missili nunc cominus impacta: v. ad vl. 413. et de οὕτα v. ad Δ, 319.

456. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασσε. ἔασσε, quod Barnes ingerere solet iudicio suo, edd. inde a Flor. habent, cum Ven. B.

Mox 457 Φιλονταρίδην Vrat. A.

458. καὶ γ γόνυ δουρὶ βαλὼν. Scripsi et hic καὶ γόνυ, pro καγγόνυ, ex κατ γόνυ. In codd. Lipf. Harl. Mosc.

2. vno Vindob. erat κακόνν. saltem esset κατ γόνν. ήρύ-
κακα. κατίσχε τοῦ Φυγαῖν. Sch. A.

461. ἄμφω ἀφορμηθαίς — Barnes: „γρ. ἄμφω
ἐφ' ὅρμ.

462. τὸν μὲν δοῦρι βαλὰν — ξ — „quod iterum di-
stinguuntur βαλὼν et τῷψας.“ Schol. A.

463. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην, interpolitis in medio aliis,
absoluntur 469. ὁ δὲ Φασγάνῳ οὔτα καθ' ἥπαρ. Sch. A.
B. Eustath. Male alii ex antecedente supplerant ἔτυψα.

464. ξ — εἴ πως εὔ. Ita ed. Rom. et sic voluere scri-
bere ceterae, in quibus est εὔ. sicque Apollon. Lex. in
εὔ p. 308. Sch. A. vult εὔ ἐγκλίσειν τὸν τόνον. scribi adeo
voluit εἴ πως εὔ. nec tamen quasi cum Ascalonita sentiat,
qui πως semper acuendum esse censuerat; esse enim μή
πως. εὔ πως, at Aristarchus hoc vnum docuerat esse εὔ
asperandum et tonum inclinandum, — Similia sunt in
Towal. Est autem εὔ ex ἔα. fεα. fεu. Esse pro εαυτοῦ
Apollon. notat Lex. in εὔ p. 308. non ex εὔ. Alias ad
sollennem usum scribi poterat εἴ πως εὔ. — εἴ πως εἰ Harl.
Lips. vn. Vindob.

ἀφελή hic ubique. Solus Eustath. monet nonnulla ex-
emplaria ἀφῆη habere. margo Steph. ἀφῆη.

466. οὐδὲ τὸ ῥῆθ. „γρ. ῥῆθι.“ Barnes. Varietate
certe alibi obuia.

467. εὔ γάρ τι γλυκύθυμος — Sch. A. „γρ. εὔ γάρ
τις.“ (minus bene) Plutarch. ad Demosthenem hoc trans-
fert in vita Demosth. p. 851 D. vbi additur: ἀλλ' ἔντο-
νος καὶ βίαιος περὶ τὰς ἀμύνας. vbi legitur τει cum vno
cod. Vindob. quod non necesse ante γλ. Recitat quoque
versum alio loco Plutarchus sympos. V. probl. 4. p. 678 B.
Dicta autem ista sunt pro contrariis σκληρός καὶ χαλε-
πός ἦν. Sch. B. γλυκύθυμος, ἥπιος Apollon. Lex. Idem
ἀγανόφρων οἶον προσηνής. Admifcentur alia aliena. add.
Hesych. Etymol.

468. ἀλλὰ μάλ' ἀμμεμαῖς — idem quod μεμαῖς, vi-
iam vidimus P, 735. 746.

469. *λέμενος. λέμενος* Townl. *εὔτα*ultima breui: vt modo 455.

470. *ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν. ἐξώλισθέ οἱ.* felicinus quam *ἐξέπεσε*.

471. *κόλπον ἐνέπλησε* vulgata est lectio. Si tamen criticum canonem sequi et Aristarchea exhibere volumus, recipienda erit, tanquam doctior, lectio *ἐνέπρησεν*· dummodo haberem, quomodo eam satis bene expedirem. *ἐμπρήσω* est *inflō, statu tumidum facio*: sic *ἄνεμος ἰστίον* A, 481. Ita *sanguis in eo ebulliens fecit intumescere sinum vestis*. Atqui hoc ipsum nimis inflatum est pro HomERICA simplicitate. Poterat ipse Tros *πρήθειν αἷμα*, eiaculari cruorem, vt Π, 350 *αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ φῖνας πρῆσε χανών*, iaculatus est, emisit, vel *ἀναπρήθειν, ἀναφυσᾶν, ἐκφυσᾶν*. Poterat quoque τὸ ἦπαρ *ἀναπρήθειν αἷμα κατὰ τὸν κόλπον αὐτοῦ*. etsi hoc durius fieret. At *ἐμπρήθειν* eodem sensu accipi vix potest. Ceterum disertum est Scholion in Veneto: „*ἐνέπρησεν Φιλόξενος καὶ Ἀρίσταρχος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου ἐν ποιήματι Φησιν οὕτως*· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιζε χύδην, καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε. Philoxenus ille fuit vel περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι, vel περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ γλωσσῶν. Nisi, quod probabilius, fuit libellus singularis. Nam fuere Philoxeni libelli plures: vt vel in Fabricio videbis notatum. Partim inde sua repetiit alter Sch. B. τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον, τὸν τοῦ χιτῶνος ἐπλησε κόλπον. At Schol. Townl. et Victor. idem hoc Scholion exhibentes etiam hic legunt: — τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε. διὰ οὐ τὸ ῥ τὸ ἐνέπρησε γραπτέον. Est quoque haec lectio in Vrat. d. vno Vindob. et Townl. ms. Quod si eam recipimus, erit saltem alio modo ex vsu loquendi exponenda: τὸ ἦπαρ· ἐνέπρησε τὸ αἷμα κατὰ κόλπον αὐτοῦ. *intra Trois sinum hepar ebullire fecit sanguinem*. Vulgata lectio hunc ordinem verborum habet: τὸ μέλαν αἷμα κατὰ αὐτοῦ (τοῦ ἥπατος emicans) ἐνέπλησε τὸν κόλπον. etsi nec hoc omni ex parte satisfacit. Malim, vt dixi, Aristarchum dedisse *ἀνέπρησε*.

Esse *πρῆσαι* idem quod *Φυσῆσαι*, supra vidimus: *δάκρυ ἀναπρήσας* I, 433 docent Apollon. Lex. in *πρῆσαι*, et Etymol. qui tamen *ἀνέπρησεν* non memorat ut nec Hesych. cum Apollonio. quid quod Virgilius lectionem expressisse videri potest: *Implentisque sinum sanguis* Aen. X, 619.

„γρ. ὅσσ' ἐκάλυψε.“ Barnes. Sic Lips. Townl. alii.

472. ὦτα, modo 455.

473. δοῦρ' κατ' οὗ. Sch. A. „γρ. παρ' οὗ.“

474. Echeclum, Agenoris f., ab Achille, ipsum Agonorem ab Achillis filio Neoptolemo, apud Lescheum, caesam memorari observat Pausan. ad Polygnotti tabulam lib. X, 27 p. 865.

475. καὶ κεφαλὴν diuifim pro κακκοφαλήν. ξίφει κωτρίεντι. iam Π, 332. μέσσην vn. Vindob.

477. Versus iam lectus R, 83 et cum superiore Π, 333. 334. ad quos vide.

478. ἵνα τε ξυνέχουσιν τένοντας ἀγκῶνες. ξ — „ὅτι πάντα τὰ τετραμμένα νεῦρα, τένοντας Ὅμηρος λέγει Sch. A. lege τεταμένα. Alio vitio Apollon. Lex. τένοντες, διατεταμένα νεῦρα. leg. διατεταμένα. τὰ ταινόμενα νεῦρα Sch. b. et ad Od. Γ, 449 πάντα τὰ διατεταμένα νεῦρα Ὅμηρος τένοντας καλεῖ. add. Etymol. τένοντας τραχήλους, τὰ διατεταμένα νεῦρα. Emenda: τένοντας τραχήλου — ut est quoque in Suida. Schol. Victor. et Townl. τείνοντες, τὰ συντείνοντα τὰς συναφὰς τῶν νευρῶν. Nam a τείνειν τένοντας dicti obuium est. add. Eustath. Optime Hesych. τένοντας. τὰ διατεταμένα νεῦρα ἀπὸ κεφαλῆς ὥς τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνάφεια τῶν νεύρων. vltima fere ad h. l. Sch. B. τένοντές εἰσιν αἱ ἀκρονευρώσεις τῶν μυῶν, δι' ὧν γίνονται αἱ ἐκτάσεις καὶ κάμψεις. τένοντες Vrat. A. b. ξυνέχουσιν, iterum neutraliter. συνέχονται. συνασι. ut sup. 414. 5. Praefere hoc; etsi substitui quoque potest ξυνέχουσιν τὸν ἀγκῶνα vel τὴν χεῖρα. Ceterum τένοντες, qui alias duo nerui cerulcis maiores in Homericis sunt, JI. Π, 587. K, 456. Z, 466. Od. Γ, 450. nunc sunt cubiti,

vt quoque femoris et pedum Jl. E, 307. Δ, 521. Notatum quoque a Foessio ad Hippocratem.

479. τῇ τόν γε φίλῃ. Est τόν τε in Ven. attamen: „γρ. τῇ τόν γε“ Sch. A. nil refert. Schol. Victor. et Townl. πρόσθ' ὁρώων. Ζηνέδοτος χωρίς τοῦ θ. προσορώων. “ forte disiunxit θ' vt sit pro τε. vt sit, χεῖρα βαρυνθεῖς προσορώων τε θάνατον.

480. ἔπειρεν αἰχμὴ χαλκαίῃ. Est αἰχμῇ χαλκαίῃ in Mosc. a. alludunt et alii cum vn. Vindob.

483. μυελὸς αὐτε (h. l. copula, porro) σφονδύλιον ἔκκαλθ'. — Ambigitur de voc. σφονδύλιον. Alii a σπόνδυλος seu σφόνδυλος ducunt σφονδύλιος vel τὸ σφονδύλιον. Sch. br. σφονδύλιον. σφονδύλιον, οἳ εἰσι πρὸ ἐν τῇ ῥάχαι. vertebrae, numero XXIV, (recte; at ap. Polluc. II, 178 XVII eduntur; scilicet et duodenae thoracis, et quinae lumborum; septem aliis cervicis vertebrae haud annumeratis, quae αἱ ἀρμογαὶ τῶν μελῶν — τὰ τῆς ῥάχως ὅσται sunt ap. Hesych. — οἱ σφονδύλιοι sunt quoque ap. Eustath. ad Od. K. p. 1669, 61. Etymologus non satis diserte rem eloquitur. Aliis ὁ σφονδύλιον μυελὸς iungitur. Sic Sch. B. Concinit Pollux II, 130. ἀφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἐπὶ τὸ τράχηλος, εὗς Ὀμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σφονδύλιον τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς. conf. ibi Iungermann. — Apud Polluc. II, 182 etiam τὸ σφονδύλιον alio modo dictum de extrema parte inferiorum vertebrarum, qui culus dicitur, τὸ ὀρθόπυγιον. Contra apud Hippocratem est σπόνδυλος secunda cervicis vertebra. — Quatenus continetur medulla in his vertebrae, idem est: ἡ μέντοι διὰ τῶν σφονδύλων πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἱερὰ σύριγξ. De μυελῷ v. ibid. II, 44, 45.

ἔκκαλτο, volunt esse pro ἐξεπάλλετο, vt ἀνέκαλτο et similia accipiunt, quae ab ἄλλομαι ducta esse, diximus sup. ad Θ, 86 et T, 351. Magis ex analogia est esse pro ἐξεπέκαλτο, ex πάλω, ποιεο, vibro, πέκαλμαι, ἐπεπάλμην, ἐπέκαλτο, et nudo κάλτο, vnde ἔκκαλτο, exsiliuit.

Latere vocem ἔκπλητο in ἔκπλαστο ἐξεπείδησαν ap. Hesych. viderat Benl.

484. μετ' ἀμύμονα Πάϊραυ υἱόν. ἔ. „quod Zenodotus scripserat Πάϊραυς υἱόν, inuito metro, (at poterat contrahi, ex Πάϊραυς, Πάϊρέως, binis syllabis. Ionica tamen forma fuisset Πάϊρέος vel Πάϊρῆος et in Schol. Townl. et Victor. traditur Zenodotus scripsisse Πάϊρέος.) prae: cum sit Πάϊρας (vt B, 844) nunc formatum Πάϊραυς, Πάϊραυ, vt Μενέλαος, Μενέλαυ. Schol. A. addit Sch. B. in aliis legi Πάϊρεος et Πάϊρας. Potest esse idem, qui B, 844. potest quoque esse diuersus.

ὁ βῆ ρ' ἰέναι. ὁ βῆ τ' ἰέναι Lips.

485. Πρίγμων scribi docet Schol. A. Ductum esse a voce Aeolica, pro πρηγμός, et alios habuisse Πρίγμων a Πρίγμων, obseruant Schol. Townl. et Victor. Θράκης Harl. pro Θρήκης.

486. τάγῃ δ' ἐν νηδὺν χαλκός. ἐν πνεύμονι Harl. Mori. Mosc. 2. Venetus. ἐν πνεύμονι Vrat. A. b. At Sch. A. „in alio ἐν νηδύϊ.“ — vitrum verius sit, nemo dixerit. — ἐν νηδύϊ est in Cod. Cant. Vat.

490. βαθρά ἔγχεα. Sch. B. synonyma enumerans: τὰ καὶ ἔγχε. Vidimus iam Σ, 321. Idem recte miratur verba potentia comparationis huius. Cum qua compara locum A, 155 sq.

ἀπαραιμάει. μαρμαίει ἀνὰ τὰ ἔγχεα. Apollon. ἀναφέρεται. κατὰ μέγεθος ἔχου. (quid ad sonum spectet, non sentio; sed impetum) Hesych. ἀναφαίνεται. ἀναφάγγει. ἀναζῇ. Sch. br. ἀναφέρεται ἢ ἐνθουσιᾷ. — δεσπιδάς iam vidimus aliquoties, inde a M, 177.

491. εὖρος ἀζαλάου. est ergo ὄρος pro σίμα dictum, quae esse δένδρων ξηρῶν potest.

492. φλόγα εἰλυφάζει. εἰλεῖ. συστρέφει. Sch. br. vt A, 156 εἰλυφᾷν. idem quod εἰλεῖν vel εἰλεῖν, εἰλύειν. Notant formam Etymol. Hesych. vbi v. Not. Est lat. volui de flammis. — In Etymol. p. 300, 1. ex Hesiodo laudatur ἄνεμος δὲ φλόγ' εἰλυφάζων. potest corrupte nosse locus ianui. In Sc. Herc. 275 est: τῆλε δ' ἀπ' αἰθέμενων

δαίδων σέλας ειλύφας. quod esset, *voluebat se*. Sed idem peccat versus in digamma, cum *φειλυφας* esse deberet.

492. *πάντη τε κλονέων*. et *ὥς ὄγα πάντη θῦνε*. *πάντη* 492 et 3. Aldd. et ipse Ven. c. al. vt aliis quoque locis. At altero hoc versu pro *πάντη πάντας* habet Flor. Ald. 1.

494. *κτεινομένους ἐφέπων* Sch. br. „*ἔδει εἰπεῖν· ἔφε-
τε κτείνων*.“

495. *ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας*. Praeclaros hos versus libri nouissimos esse, nemo neget; suspicandum tamen est esse eos aliunde attextos; nam superius narrata omnia gesta erant ab Achille pedibus incedente; nunc repente ille de curru pugnat,

ἄρσενας Vrat. d. quod Homericum non est.

496. *εὐκτιμένη ἐν ἄλωῃ*. haec est librorum lectio, etiam Lips. Veneti, Townl. Vrat. d. binor. Vindob.: etfi Schol. A. „*γρ. εὐτροχάλω*“ quae et in edd. venit ex Ald. 2. est et in Vrat. b. et vno Vindob. per se docta et probanda; sed nimis manifestum sit, esse huc illatam ex noto Hesiodi loco, *Ἔργ.* 599. quem locum Ernesti iam contulerat. Est ibi *tritigare, δινέμαν*, — *χώρῳ ἐν εὐαεί* *καὶ εὐτροχάλω ἐν ἄλωῃ, πλανα, ὁμαλῶ*. ad quem locum spectat Etymol. in *εὐαής*. Nam aliter dicta est *σφαῖρα εὐτρόχαλος* ap. Apollon. Rh. III, 135. Manus *agiles, flexibiles, εὐτρόχαλοι*, sunt ibid. II, 46. et ap. Quintum Smyrn. IV, 344. At *εὐκτιμένη ἄλωῃ* ad situm refertur, vt exposita sit vento ad recte ventilandas fruges; iterum occurrit Φ, 77. De agro arboribus confuso Od. Ω, 225. 335 dicitur. Ad ultimum locum spectat Etymol. p. 90, 49. At nostri loci nullam video a grammaticis mentionem factam, Norat vtramque lectionem Epistath. De voce *ἄλωῃ* quam et hic nonnulli *ἄλωῃ* scribunt, vt Vrat. b. d. dictum est ad E, 499. *τρίβειν* h. l. est *ἀλοῶν*.

497. *ρίμφα δὲ λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων*, monet Sch. A. non *βοῶν ὑπὸ* esse scribendum; sed

ὕτὸ ποσσὶν esse iungenda. suspicari licet fuisse Ionice λε-
πτὰ γέγοντο. λεπτὰ quorsum referas? mutavit numerum.
Sunt τὰ τριβόμενα. Eustath. τὰ πατούμενα vel κρατούμενα
(i. προτούμενα.)

498—502. Versus iam lecti sup. Α, 534—537. de
Hectore. ad quos vide.

501. ἄς. „γρ. τὰς“ Barnes. „ἄρ' quos utique. quos
scilicet“ Clarke.

503. λύθρων δὲ παλάσσετε χεῖρας. Versus iam lectus
Α, 169. Sup. Z, 268 Αἷματι καὶ λύθρων, πεπαλαγμένον
ἐνχετάσθαι vbi vide de voc. παλάσσεσθαι; et de voc.
τὸ λύθρον, f. ὁ λύθρος, vt est in Etymol. et in Sch. A.
ad h. v. it. Sch. br. λύθρος ὁ ἐκ πολεμικῆς ἐναρ-
γείας μολυνγμός. ἧ τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἰδρώτος ἀν-
δράταιον αἷμα.

δ' ἐπαλάσσετε Ald. 2. cum sequacibus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XX (T)

EXCVRSVS

*de praelio quarto inter Troianos et Achi-
vos facto.*

Post praelia superiora exposita consentaneum est, etiam nouissimū praelii fortunam paucis exponere, in quo, reliquorum principum inter Achiuos nulla fere memoratio-
ne facta, vnius Achillis res gestae enarrantur; vt quinque
hi libri postremi vere Achilleidem constituere videri
debeant.

Itaque reconciliatione concordiae inter Achillem et
Agamemnonem facta arma sumunt Achiui, nouisque ar-
mis a matre acceptis ipse Achilles se armat: XIX, (T.)
351 sq. 364 sq. iunctis quoque currui equis, vl. 392 sq.
Sic in pugnam ab Achille educuntur copiae lib. XX,
(T.) ita vt Agamemnon ductu exercitus tantum non ces-
sisse Achilli hoc die videri possit: adeo omnium rerum
summa ad vnum Achillem a poeta refertur. Altera ex
parte Troiani quoque, qui superiore die a castris Achi-
vorum oppugnandis, Achille conspecto, recesserant et in
medio campo pernoctauerant (XVIII, (Σ.) 255. 6. 263.
298. 303. 314), armati in campum procedunt: (ibid. vl.
3.) ventum erat ad manus, cum vtrunque ante aciem
procedunt Achilles et Aeneas: (XX, 106 sq.) animis, per
interpositos vtrunque sermones, diu suspensis habitis; tan-
dem (vl. 259) hastis ab vtroque incassum emissis, cum
Achilles ensein strinxisset, certae morti eripitur Aeneas

Neptuni opera. (— 340.) quo animaduerso Achilles irruit in Troianorum turmas, magnamque virorum stragem edit, (vf. 341 — 363. 381 ad extr.) dum Hector intra turmas se continet nec ante aciem procedit: Apollinis iussu (vf. 375 — 380.) cuius tamen ille, fratre Polydoro, immemor cum Achille congressus iterum ab Apolline e pugna educitur (419 — 451.)

Coniectis sic in fugam Troianis peruentum erat ad Xanthum seu Scamandrum. Locorum facies a poeta proditur haec: vt, qui ad urbem se recipere vellent, cis et trans amnem viam eo ducentem haberent. Pars Troianorum fugit versus urbem citiore ripa per eundem campum, quo superiore die Achiui ab vrbe reiecti fuerant, h. e. campo Iliaco inter Simoentem et Scamandrum; et hi quidem Troiani incolumes euaserunt, (XXI, 1—7) alteram autem partem Troianorum ultra Scamandrum fugam captantem insequitur Achilles, et, amne fugientibus obiecto, magnam eorum stragem facit, quae inde a vf. 7. libri XXI copiose exponitur: v. argumentum eius libri. Nunc illud notare sufficiat, locorum faciem memorari paullo diuersam a superioribus narrationibus, secundum quas haud longe a castris Scamander deflexo et ita praetexto cursu ad Simoentem deuertebat: E, 774 ἤχες ποταὶς Σιμόντις συμβάλλεται ἡδὲ Σκάμανδρος. v. Excurs. de locis ad Troiam, ad lib. VI, (Z.) p. 305. 306. nunc autem libero incessu aliquantum progressi Troiani ad Scamandrum perueniant, nec omnes amnem traiciunt, sed partim secundum ripam eius borealem fugiunt; altera parte ultra amnem salutis suae fuga consulente. Atqui haec esse videtur ea loci facies, quae nunc est. Nam, si praetentus fuisset Scamandri alueus castris Achiuorum, locus pugnae in medio inter castra et alveum Scamandri nimis angustus fuisset, vt vtrinque acies explicare se potuisset, tum, si fugiebant Troiani, non parti, sed omnibus erat amnis traiciendus. Nunc autem fuga Troianorum ita facta est, vt illi versus Scamandrum, ad quem inde a castris ab Achiuorum dextra via

ferre debuit, receptum circumspicerent; Myrmidones autem, a dextra castrorum parte progressi, ab eadem parte in Troianos duci debuere. Nec obstare his videri debent ea, quae de Priami profectione in castra memorantur; commodè enim ea ita disponi potest, ut inde a Troia australi ripa Scamandri profectus ad locum pervenerit, quo amnis traiciendus erat Ω, 349. 350. 1. et iterum in reditu vs. 692. 693. de quibus v. ad ea loca.

Fuga elapsi Troiani ad muros Troiae cum pervenissent, Priami iussu portis apertis recipiuntur: XXI, 526 sq. solus Hector subsistit ante urbem, nullis suorum precibus permotus, ut intra urbem receptus salutis suae et urbis consulat. lib. XXII, (X.) pr. Achille tamen adversus se tendente conturbatus in fugam se convertit, persequente eum Achille (vs. 131 sq.) Cum Hector iuxta murum cursum teneret, Achilles eum interiore cursu in campum auertere studet; ita certamine cursus facto tandem Hector, subsistere coactus, cum Achille pugnans occumbit (— 369). Quod expectandum erat, ut victor exercitus, sublato urbis propugnatore, ipsam urbem aggrederetur, an expugnari illa posset, ab Achille posthabetur; (vs. 376 — 384) contra ille copias in castra reducit, canentes Paeonem, et Hectoris corpus cruentum, illigatis e curru pedibus, capite per solum tracto, raptat; (vs. 385 — 404) cumque in castra venisset, circa Patrocli corpus decursu currum ter facto Hectoris cadaver iuxta Patrocli feretrum humi extentum proicit. (XXIII, pr.)

IN LIBRVM XXI. (Φ) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inscribitur liber παραποτάμιος μάχη. in qua ipsi dii inter se manus miscent: qua de re v. inf. ad vl. 385. Est haec pugna quarta et vltima: in qua caelo Hectore Iliadis argumentum absolutum erat. v. disputata Excurfu L ad lib. antec. XX.

1. ἀλλ' ὅτε δὴ πτόρον ἔξον εὐρύσειος ποταμοῖο. πτόρον ποταμοῖο. Dubitant Schol. A. B. br. sitne locus in amne vadofus, qua ille traicitur, an ipse amnis periphrastice. Alterum hoc haud dubie, ex vfu poetico.

VII. 1. 2. iam lecti sunt Z, 433. 434 et Ω, 692. 3. Tantum tamen abest, vt locorum comparatione expediri possit res, vt potius obfcuretur. Si amnes Xanthus et Simois fuere in vnum alueum delati: fieri id debuit ante Achiuorum castra; quod firmatum est nostra aetate reperto alueo antiquo Scamandri per campum ante littus deducto in Simoentem. Ita vero castris egressi, aut ad ea profecti, eum traicere debuere; atqui ea de re nulla fit mentio; potest quodammodo in eum sensum trahi locus II. Ω, 692. 3. Altera ex parte eodem alueo, quo nunc defertur, si iam olim descendebat Scamander, a castris profecti dextra amnem traiciebant, aliaque via ad urbem perueniebant. Ita vero actum est de toto illo alueo antiquo, praeterlabente castra, quem nuper inuestigatum esse audiuius. Haec est illa impedita disputatio de spatio et loco, quo configere potuere copiae. v. sup. lib. extr. et Excurf. ad lib. VI. p. 306. 307. et cf.

Obff. Vol. II P. III

H

ad Ω, 349. 692. vbi quoque suspicor vl. 693 esse aliunde insertum. Licet tamen in aliam quoque suspicionem descendere, a diuersis auctoribus diuersorum temporum versus profectos esse; et quidem prioribus locis E, 755 et Z, 433. 4. ab auctore ex ea aetate, qua Scamander cursu suo praetendebatur castris Achiuorum; posterioribus autem locis ab auctore ex ea aetate qua cursum tenebat Scamander, quo etiamnum in mare defertur.

εὐρρεῖος. Lips. et vn.; Vindob. εὐρρεῖος. De εὐρρεῖος, εὐρρεῖος, v. dicta ad Z, 508.

Ἰξον. Sic quoque locis laudatis; at Bentl. ad Achillem potius referre volebat nunc et emendat Ἰξεν. Atqui *fugientes* eo peruenerant, ab Achille insequente perterriti, qui adeo pone illos aluenum attigit.

Tandem notandum, pro πόρον Aristophanem legisse πόρον. Schol. Townl. et Victor.

2. Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκτο Ζεύς. E., „quod Zenodotus scripserat ἀθάνατον. vt ὃν ἀθάνατον ad Scamandrum spectaret. Monet Sch. A. etiam de Sperchio eadem formula occurrere dictum: Σπερχαιοῖο ὃν ἀθάνατος τέκτο Ζεύς.“ Locus est Π, 174. Atqui ibi ubique legitur Τῷδε Σπερχαιοῖο Διηκετός ποταμοῖο. vt memoriae errore pronuntiatum illud esse videatur. Et recte me iudicasse, video nunc in Schol. Townl. et Victor. firmatum; versus enim in his excitatur: υἱὸς Παιριθόου, τὸν ἀθάνατος τέκτο Ζεύς. (B, 741.) Memorandum quoque erat hoc, quod ἀθάνατος Ζεύς solenne dictu est, et ἀθάνατοι θεοί; quodque grauissimum est, hoc ipsum de Xantho iam lectum esse, binis versibus supra Z, 433. 434. appositis: ad quos cf. Obsl. Ad eundem locum iam memorata erat quaestio, quae iterum ad h. v. mouetur in Schol. A. B. br. ex quibus Eustathi. sua habet et iterum ad v. 194 in Sch. B. cur Xanthus nunc Iouis filius dicatur, cum ceteri amnes Oceani sint progenies? inprimis cum hoc ipso libro paullo post 196 Oceanus dictus sit ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα. Respondentur varia; nam ζήτησις ea fuit veterum grammatico-

rum; exscripta quoque ex Porphyrio, ut probabile sit, ea legitur in Sch. A. B. alia mox in Sch. B. solo et in Sch. Townl. Melior ratio ex antiquo usu, forte ex carmine petenda erat, in quo Scamander Iouis filius pronuntiatus erat, quia διπτερὴς est, nomine Huniorum communi, qui imbrium aquis augentur.

Ἐνθα διατμήξας. διατμήξας Bentl. accipiebat: cum traiecisset fluvium ex Od. E, 409 (vbi de natante Vlyse:) τέος λαῖτμα διατμήξας ἐτέρησα.

3. παδίωνδε δίωκς haud dubie verum pro vulgato παδίωνδ' ἐδίωκς. Habet quoque Harl. Vrat. b. vn. Vindob. Lipf. Ald. 2 sqq.

4. ζ- quod pro ἦπερ Ἀχαιοὶ scribitur ἦπερ οἱ ἄλλοι. Sic et legebat Ven. B. cum Townl. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. sicque edd. ante Barnes, qui e Cant. et Eustath. emendavit; visum ei est οἱ ἄλλοι irrepsisse inf. ex v. 554. Et sane hoc est prorsus alienum a rerum et sententiarum ordine. Obsidet tamen οἱ ἄλλοι plerosque codices; excepto Ven. A. Etiam Bentleius, alia tamen via ingressus, hanc lectionem probat, versu quinto ἡματι τῷ damnato, et resingendo: ἦπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται. Quae non satis se probant. — Post φοβέοντο sustuli importunam interpunctionem.

5. ὅτε μάλιντο Φ. Ἐκτάρ. Ex Schol. A. et B. apparet, lectum quoque fuisse ὅτ' ἐμάρναιτο, vti etiam variatum erat O, 609 τινάσσετε μαρναμένοιο et μαινομένοιο. Haud dubie μάλιντο, ἐνθεουσιωδῶς μάχεσθαι, accommodatum. ὅτε μάλιντο praeiuit Ald. 2. inde ceterae. Nec deferenda est Ionica forma, quam et codd. habent, ut Vrat. d.

6. τῇ ῥ' οἷς προχέοντο πεφυζότες. Suidas reddit δειλιῶντας. nimis laxè. Vox tantum hoc et sequ. libro occurrat. Etymol. a verbo φεσζέω, ex φύζα factò. deducit. Sic et Eustath. Sufficit πέφυζα esse, quod alias πέφυγα.

τῇ ῥα. „ea utique. ea inquam.“ Clarke.

7. ἡέρα δ' ὅρη πίννα πρόσθε βαθαῖαν ἐρυκόμεν πίννα. *ἐξέτεινε* Seh. B. et Exc. cum Suida a fertilissima stirpe πέντω. πετάω. πίννω. πίννημι. πιννάω. expando. Corrupte ap. Galen. in Epidem. VI, 19. p. 496. To. IX. laudatur πόννια πρόσθε β.

ἐρυκόμεν. ὥστε ἐρύκειν τοὺς Φεύγοντας, ne effugerent; ut solet in magno metu fieri, ut retineatur aliquis nec loco se moueat. Hanc contra Daceriam, quae ad Achillem referebat, (ὥστε τὸν Ἀχιλλῆα ἐρύκειν) interpretationem tuitus est Clarke, esse enim ἐρύκειν impedire, ut JI. Π, 369. Σ, 126. Od. H, 315. Atqui haec Troianorum pars incolumis et intacta ad urbem peruenit, nec ei fuga fuit impedita. Bentleius adscripserat: „ἐρυκόμεν Achillem: quia alia via persequi eos voluit“ et hoc acutius, haud dubie, nam poeta narrat, obiecta quasi caligine Achilli ereptos esse Troianos hac parte secundum fluvium fugientes, eumque conuersum esse ad alteram fugientium partem, quae Scamandrum transire volebat; maiorem enim inter hos stragem edere potuit. Non itaque Iuno, ut Achilli eriperet Troianos, eosque seruaret caliginem obiectione putanda est, sed, ut Achilli tanto illustrior esset virtutis exserendae facultas caede Troianorum.

8. ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, Seh. B. συνωδοῦντο. non male: quippe perturbati. εἰλεῦντο quod et codd. ut Vrat. b. et ποταμόνγ' εἰλ. Barnes coni. Fuit utique εἰλεῖν et εἰλεῖν, hocque *σειλεῖν*, per *συγκλείειν* redditum. iam saepe vidimus. Mox αἰτὰ ῥέεθρα s. alta, h. e. profunda, s. propter altas ripas. Priore modo Seh. br. νῦν βαθέα.

9. ἐν δ' ἔπεσον. vn. Vindob. ἐς δ' ἔπεσον. Expres. sit h. l. Virgil. Aen. V, 804 sq.

11. ἐννεον ἐνθα — „ἐνταῖ τῶν κατὰ πόλεις, νήχοντ.“ Sch. A. quod facile pro interpolatione habeas. Esse pro ἐνέννεον probabile sit.

ἐλισσόμενοι κατὰ δίνας. Pro hoc est *περὶ δίνας* Vcn. A. parum commode sed Schol. „γρ. κατὰ δίνας.“ Conf. ad h. l. sup. M, 21. et ibi Obsf.

12. ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡερέθονται. ὑπὸ ῥιπῆς recte Wolf. Sic codd. ipse Ven. Lips. Vrat. b. d. Mosc. a. Male edd. ὑπαι ῥιπῆς. Vnus ignis in fugandis locustis etiam a Schol. Townl. et Victor. memoratur, frequentatus inprimis Cypriis: ἐνταῦθ' ἐν τινὰς Κύπριον Φαει τοῦ ποταμόν. (em. τὸν ποιητὴν) κατὰ τινὰς γὰρ χρόνους ἔχεται (leg. ὀχλεῖται) ἡ Κύπρος ὑπὸ ἀκρίδων, ὡς Κυρήνη καὶ Βάρκη. Similia sunt in Eustath.,

ἀκρίδες. Nil ad Homerum spectant etymologiae in Etymol. et in Sch. A. ad h. l. In hoc et in Sch. Townl. inter alia est, παρὰ τὸ κρᾶν, (vel γρᾶν) ὅ ἐστιν ἐσθλόν. (unde κρέας. κρᾶς.) ὅς αἰζήων ἔκρας κηδεμόνας (in Townl. κηδεμόνος.) Est Callimachi versus. De quo v. Eustath. p. 1220, 43. et Callim. fragm. CC. c. Bentleii et Ruhnkenii nota. Emendanda hinc est glossa Hesychii ἔκρουεν, ἡεθλόν. leg. ἔγραυν.

ἡερέθονται. Sch. B. ἐρεθίζονται. Male est pro ἀερέθονται. vidimus iam ad B, 448. Vnus Vindob. ἡερέθοντα.

14. ὄρμενον ἐξαίφνης. Schol. utraque monent ὄρμενον scribendum esse, non ὄρμενον, et ducunt ab ὀρόμενον vel ὠρόμενον. Malo statuere esse ab ὄρμι, ὄρμαι. ut iam profectus sum ad A, 571. Est quoque ὄρμενον in codd. ut Vindob.

16. πλῆτο βόας καλαῶν. ut: παρ' ποταμόν καλαῶντα (Σ, 576) non καλαῶν. monent Schol. A. B. Eustath.

17. αὐτὰρ δ' ἀνογανῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ. ἐπ' ὅχθῃ. quod mox vl. 67 non, resumens hastam, sed, egressus, Achilles inducitur: contra Zenodotum ponetur, inde constare, multa κατὰ τὸ σιωπώμενον in poeta esse supplenda. Schol. A. Townl. Vict. Eustath.

ἐπ' ὅχθῃ recepi auctoritate codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Townl. Lips. Eustath. Vrat. A. Mosc. a. duor. Vindob. et Ven. pro vulgato ἐπ' ὅχθαις, quod saltem esse debebat ἐπ' ὅχθης. Pluralis sane et alibi occurrit, ut paullo ante vl. 10. ὅχθαι, et Γ, 187 παρ' ὅχθας Σαγγαρίω. ipse Etymologus in ἔχθαι, τὰ χεῖλ' τοῦ ποταμοῦ

τὰ ἐξέχοντα, versum excitans ἐπ' ὅχθῃ legit. Ibidem διογενὲς δόρυ legitur miro lapsu.

18. κακλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἐνθόρῃ, δαίμονι ἴσος. κακλιμένον esse ἀνακακλιμένον, ἀνακείμενον προσερηρισμένον, quis dubitet? attamen Schol. Victor. et Townl. περιπακλίσμενον. πεκρυμμένον, et Schol. br. ὑπὸ μυρικῶν περιεχόμενον, κακαλυμμένον. Si errorem, et erroris causam assequi volueris, v. dicta ad E, 356.

ὁ δ' ἔσθόρῃ. Corrupte legebatur in edd. ἔκθόρῃ, donec ex ed. Rom. correxit ἔνθόρῃ Henr. Stephanus. nec hoc male. Est tamen ἔσθόρῃ in Mori. Cant. Barocc. Harl. Vrat. A. Townl. Ven. Supra M, 462 ὁ δ' ἄρ' ἔσθόρῃ Φαίδιμος Ἐκτωρ. Additum tamen in Veneto: „γρ. καὶ ἔνθόρῃ. in Townl. et Victor.“ γρ. καὶ ἔκθόρῃ. Eustath. ὁ δ' ἔσθόρῃ ἢ ἔνθόρῃ. subiciunt iidem: Venetus: ἐν ἐνίοις· αἴψ' ἐσέρουσεν. Townl. et Victor. ἐνιοὶ δὲ γράφουσιν· αὐτὸς δ' αἴψ' ἐπέρουσε. non apparet, quomodo versus sic constare potuerit, nisi scriptum fuit: αὐτὸς δ' αἴψ' ἐσέρουσεν Ἀχιλλεύς, δαίμονι ἴσος. In Schol. Townl. et Vict. memoratur praeterea Pythocles iunctim ὁδὲ exarasse, ἵν' ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ, ὡς ἡδὲ καὶ ἰδέ. Vix tam absurde a grammatico censeretur potuit; voluit ille forte accipere ὁδὲ pro οὗτος, vt ὡς ὁδὲ εἶνος Γ, 300 et al.

Scholion de pugna deorum habetur in Townl. et Victor. cuius inf. ad 385 vsus erit.

20. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. vidimus iam K, 483. et στόνος αἰκῆς, δεινὸς καὶ χαλεπὸς στεναγμός. Schol. B. recte sic; v. ad K, 483. et sic quoque λοιγὸς αἰκῆς erat accipiendus A, 341 et alibi. Laudat in his, quod ἐπ' ὅψιν ἤγαγε τὸ πρῶγμα, Schol. Townl. et Victor. vti M, 430 sq.

21. ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδωρ. In ultimis est hiatus ab Homeri vsu abhorrens: eoque, si vera est lectio, seniores poetam arguens. Benl. coni. αἵματι κύμα. Vterque versus 20. 21. adumbratus ex similibus aliis, in quibus est ἐρυθαίνεται δ' αἵματι γαῖα.

22. δελφῖνος μεγαλήτεος. simpl. *μεγάλου*, vt recte Schol. A. cf. ad Θ, 222.

ἰχθύες ἄλλοι, ceteri, respectu delphinis. At veteres ἄλλοφους γένει et εἶδει. διὸ καὶ Πίνδαρος· ἰχθύν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτεος. Schol. Townl. et Vict. quae Eustath. quoque habet: vnde in Fragm. Pind. CXXXIX.

23. πιμπλᾷσι μυχούς λιμένες εὐόρου. Townl. ἐπιπλᾷσι. Barocc. εὐόρους, vt ad μυχούς referatur.

24. μάλα γάρ τε κατεσθίει ὃν κα λάβῃσι. Barocc. Μοι. γάρ κα. Vrat. A. κατέσθιει. Townl. ὃν τε λάβῃσι.

25. ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο βέεθρα. Vrat. b. d. cum Veneto δινοῖο. Notatur quoque ab Eustathio, nonnullis olim δινοῖο scripsisse, accipiendo τὸν δῖνας καὶ συστροφὰς ἔχοντα. vt sup. δῖναν σάκος Υ, 259. quo spectat Schol. Townl. etsi praefixum est δεινοῖο, δῖνας ἔχοντας καὶ ἤδη ἀπροκλαινιόοντος. (inf. 249) Melius Schol. A. δεινοῖα μαγάλου καὶ θανμαστοῦ. nisi malis reddere h. l. horrendum. πτωσσαν autem est κατεδύσαντο.

26. ἐπεὶ κάμα χεῖρας ἐναίρων. ridiculum est, quod Eustathius vniversè narrat veteres fecisse, in Scholio Victor. et Townl. tamen vni Hermodoro rhapsodo tribuitur, qui χεῖρας ἐναίρων iunxit, et χειροκωπῶν reddidit. Addit Schol. ἐναίρων h. l. esse καταχρηστικῶς dictum, cum ἐναίρειν proprio sit, σκυλεύειν. ὅθεν καὶ πατηναρισμένης Φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. (Ai. 26.)

29. τοὺς ἐξήγῃ. Harlei. Eustath. τοὺςδ'.

31. ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι — „ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστεύς. (leg. νητεύς.) ὑποδύτας (subuculas) γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατούς (θώρακας), μαλάγματος ἕνεκα. αὐτὰ δ' ἀνγκέντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. E, 113 ad q. l. vide. vnde tamen nec thoracem, nec subuculam sub thorace, in nostrum locum inferri posse patet, si reputaueris, h. l. de externa veste agi, e qua religata lora facile tolli poterant. Est alterum Schol. Ven. A. ἀντὶ τοῦ εὐκλώστως. (Schol. Vict. Townl. κλωστοῖς). ἐνήθετο γὰρ ἡ πρόκη. καὶ διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. (sic interpunge.) οὐδέ ποτε δὲ ἐγινώσκατο τὸ βόδαρίζειν, ἀλλὰ νήθειν. Μένανδρος·

κρόκην δὲ νήσαι καὶ στήμονά. Hic em. *ραδανίζειν*. Ait scilicet: nondum spatha textoria fila coacta fuisse, sed torquendo et nectendo: τῷ στρέφειν, καὶ διαπλέκειν. Apud Hesych: *ραδανίζεται. τινάσσεται*. add. Etymol. in *ραδανίζαν*. Idem in Schol. Townl. est: οὐδέποτε δὲ ἐμνύοντο τρέψις κρόκης, ἀλλὰ νῆσις. In Menandri loco καὶ abvndat. In Townl. est κρόκην δὲ νήσεις στήμονα. Secundum omnia haec fatendum est, ignorari, si certum genus vestimenti hoc est, quale illud fuerit: potuit enim e totis filis in torquis vel laquei speciem esse factum. Quid tamen, si simpliciter vestes circa corpus retortae et loris religatae fuerunt?

In Schol. br. est *ἐπιστρεπτοῖσι*, ἥτοι *ἐνκλώστοις* vna voce editum. „*Φορέσκον ferre solebant.*“ Clarke.

33. αὐτὰρ ὁ ἄψ. fuisse statuendum ἔγ' ἄψ.

Ξ *δαϊζόμεναι*. „ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου. esse enim pro *δαΐξαι*.“ Patet hinc, quod *δαϊζόμεναι* fuit lectio antiqua; etsi enallages necessitatem non perspicio. In Sch. A. adscriptum quoque: „γρ. *πατακτάμεναι*.“ quod edd. obsederat inde ab Ald. a. Nam edd. Flor. Ald. i. cum ed. Rom. vt et codd. *δαϊζόμεναι*, in his Barocc. Mori. Harl. duo Vindob. tum Ven. Lips. exhibent. *δαϊξέμεναι* Vrat. d.

34. *Ἐνθ' υἱεῖ Πριάμειο*. Quod poeta narrationis habitum et colorem mutat ac variat, bene a Schol. B. observatur. *υἱ Cant.* sed *υἱεῖ* tuentur Schol. Mox 35 „*τόν ποι quom solebat.*“ Clarke.

36: ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἁλώης. Ξ— quod ἁλώην nunc dixit *δανδροφόρον γῆν*. Sequitur enim ὁ δ' *ἐρινεόν* — Sch. A. it. B. *ἀμπελόφυτον γῆν* Eustath. ἁλώης et h. l. Vrat. b. d. et 77. ἦγε λαβὼν iungenda, sine interpunctione. Non enim bene iungi possunt *λαβὼν ἐξ ἁλώης*, sed *ἦγαν ἐξ ἁλώης*. Alia ratio est in hoc: *λάβειν ἐκ χηλοῦ Π*, 228. In Schol. Vict. et Townl. adiectum: *περισσὸς ὁ καὶ*. ἴσως δὲ τὸ *Φιλόψυχον αὐτοῦ κωμωδεῖ καὶ διὰ τοῦ πρώτου*. Vitiosa haec. non *καὶ*, sed verba: *οὐκ ἐθέλοντα* sunt τὸ *περισσόν*. et *πρώτου* leg. *διὰ τοῦ πρὸ τοῦ*

ἐ τούτου. Verum totum Scholion est retrahendum ad v. 48. καὶ οὐκ ἐθελόντα νέεσθαι.

37. ὁ δ' ἐρινεὸν τάμνει, νέους ὄρηκας. ζ— „quod ca-
sa mutato dixit ἐρινεὸν — ὄρηκας pro ἐρινεῷ. quod ta-
men antiquo errore in alterum abiisse censebat Bentl.
Sic et Od. Σ, 395 ὁ δ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα. Et Sch. B.
II. Ω, 58 γυναῖκά τε θῆσατο μαζόν. Est hoc, quod nos
dicimus, apposita esse iuncta; aut supplemus altero loco
κατά. Eustath. caprificum miratur memorari, cum pa-
ram idonea fabricandis rotis illa arbor sit.

38. ὄρηκας. Non ὄρηκας scribi more inductum
esse docent grammatici, et ex iis inprimis Ascalonita;
v. Sch. A. Etymol. Scilicet ducent ab ὄρω, Apollon.
Lex. ab ὀρούω, quæ etiam ὄρηξ voluisse apparet, et si
ὄρηκας editur.

ἢ ὄρυγας εἶεν. Est ἦεν in Vrat. A. et vno Vindob.
vitiose.

39. τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον παῖδ' ἔλυσεν ὄϊος Ἀχιλλεύς
ἐνώϊστος. vix dubites esse ductum ab ὀίμαι. quod et Ety-
mol. facit, qui ad h. l. ἀνώϊστον. τὸ ἀπροσδέχητον καὶ ἀνυ-
πονόητον. add. Apollon. p. 138. Hesych. h. v. Sch. br.
Schol. B. tamen nouam vocem procudit νοίσασθαι, τὸ
πῆσαι. Apud Apollon. Arg. aliquoties legitur; in Home-
ro hoc vno loco; Apollon. Lex. h. v. p. 122 subiungit
alterum Qd. Γ, 306 vbi nunc τῷ δ' οἱ ὀγδοάτῳ legitur.
τῷ δ' ἄρ. „ἄρ. ut dictum est“ v. 36. 37. Clarke.

40. καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον — ἐπέρασσε. ζ— „quod
deest εἰς ante Λῆμνον“ Schol. A. ἐπέρασσε, recte, ait
Clarke, duplici σ, nam πέραςσε penultimam corripit;
quippe ex πιπράσκει, non ex περάω deducta, in quo sci-
licet πω necessario producitur. Ernesti aduersatur, ad
Eustathium prouocando, qui simplex σ habet et a περᾶν
ducit. Enimvero Eustathii auctoritas in prosodicis exi-
gua aut nulla est. Et id quod controuersum est alias
habet causas. Scilicet, est sane α productum in περάω,
sorsus tamen tunc est in Homero ἐπέρησα, περῆσαι. vt
inf. 594 de hasta οὐκ ἐπέρησε. Δ, 460. 502 et sacpe. et

Ψ, 70 κύλας αἶδαο παρήσω. et significatus est, traicio. At in notione mercandi ac vendendi frequentatur *πέρασα*, *περάσαι*, *media breui*. Od. Ξ, 297 *καὶ δὲ μ' ὥς περάσῃσι*. O, 427 *Ἀγρόθεν ἐρχομένην, πέρασαν δέ με, δεῦρ' ἀγαγόντες*. add. 452. Analogum igitur *ἐπέρασαν*, eadem notione, etiam α brevis habere, et, vbi producitur, σσ scribendum esse, Od. O, 386 — *λάβον ἥδ' ἐπέρασαν* inf. Φ, 78. 102 et hoc versu 40. Vides manifestum discrimen prosodiae. Ratio forte latet in duplici forma *περάω* et *πέρημι*, *πέραμαι*. vt *περνάω*, *πέρημι*, in vsu fuit. Discesserunt ab vsu Homérico sequiores poetae in quibus est *ἐπέρασα*, *περάσας*, etiam notione *traiciendi* et *nauigandi*, itaque nec geminari debet σ, vt ap. Apollon. II, 608. vbi retinendum erat *διὰ νητ' περάσῃ*, et α semper producitur. Relinquendum igitur est secundum disputata etiam h. l. *ἐπέρασσε*. vti scribit Ven. Erat *ἐπέρασε* in edd. Flor. Ald. 1. et Rom. Eustath. Intulerat *ἐπέρησε* Ald. 2. quod et in vno Vindob. legitur. pro eo *ἐπέρασσε* H. Steph. e Sch. br. quantum video, in quibus est *ἐπέρασσε*, *πέραν θαλάσσης ἐπώλησεν*. cf. inf. 78.

Ad Λῆμνον *ἐυκτιμένην* Schol. Townl. et Victor. notant: *ἤδη γὰρ αὐτὴν ὥκουσι Ἕλληνες τὸν ἄργον αὐτῶν. κυρίως δὲ περάσαι, τὸ εἰς πέραν ἀποδόσθαι*. priora corrige *Ἕλληνες τῶν Ἀργοναυτῶν*.

41. ὦνον ἔδωκε. *τιμὴν*. Occurrit aliquoties in Odyss. Apollonii Lex. glossa ὦνον, τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντί' τινος, spectat ad h. v. Adde Hesych.

νηυσὶν ἄγων. siue ipse, siue per alium. Hoc volunt Schol. Victor. et Townl. ἄγων. ἴσως κελεύσας Πατρόκλω· ὥς καὶ· λούσας ἐν ποταμῷ. forte ex Od. Ζ, 210 *λούσατε δ' ἐν ποταμῷ* vel H, 296 *λοῦσεν δ' ἐν ποταμῷ*.

42. πολλὰ δὲ δῶκεν iam Ald. 2. ediderat. Ceteri δ' ἔδωκε post ὦνον ἔδωκε.

43. *πέμψεν δ' ἐς*. Erat *πέμψε δ' ἐς* in Flor. Ald. 1. Eustath. Professus sum iam ab initio, de vsu τοῦ N Homérico nondum mihi liquere.

45. θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι. θυμὸς ἐτέρπετο Ald.
2. cum sequacibus.

46. δυωδεκάτη δέ μιν αὖτις. hinc corrigit Benl. He-
sych. δυωδεκάτη. δυωδεκάτη.

αὖτις etiam h. l. alii.

48. καὶ abundare ait Sch. B. immo vero est καίτερ.
etiam. vol. et si.

50. γυμνὸν — οὐ δ' ἔχεν ἔγχος. Schol. Vict. et
Townl. ὁμοίαν τὸ σχῆμα τῷ· τοῖσι τε τιτυσκόμενοι λάσσει
τ' ἔβαλλον. Schema seu figura potius sic erat declaran-
da, quod inuetera est oratio, cum deberet sequi γυμνὸν
— οὐδ' ἔχοντα ἔγχος. Recte autem Schol. B. monet,
ordinem verborum esse: τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησαν, ὁχθήσας
δ' ἄρα εἶπεν. reliqua esse in medio constituenda. Posi-
tum δὲ in apodosis vs. 53. e more; alias h. l. abesse
poterat.

51. τεῖρε δὲ ἰδρώς. Harl. at ἰδρῶς non habuit digam-
ma. Sic O, 241 ἄσθμα καὶ ἰδρώς. Retinendum ita-
que γάρ.

53. ἄρα φαίτε πρὸς Φον. Alterum hoc vitiatum: vt
iam aliquoties vidimus: v. c. ad Σ, 5. Λ, 403. Benl.
em. εἶπεν εὖν μ.

55. ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγάλῃτερος, οὔκερ. Duplici
modo interpungi et inflecti sententia potest: aut vt abso-
luta sit sententia hoc versu: si substituas εἰσι post μεγα-
λήτερος. Sane Troiani sunt animosi homines. Sic fere
Pius accepisse videtur: ἃ δὲ Πῖος στίζει εἰς τὸ μεγάλῃτε-
ρος. tum iungenda: οὔκερ ἔπεφνον, (οὔτοι) αὖτις ἃ. Pot-
est vero etiam continuari, vt editum est: Si hic ex ca-
pitinitate redire potuit: sane etiam, ἦ μάλα δὴ, τάχα
Τρῶες καὶ ἐξ Ἄδου Φεύξονται. At Schol. A. aliam ratio-
nem iniit: iungi etiam posse cum antecedentibus, vt sit:
μέγα τοῦτο καὶ θαυμαστὸν εἶπω, εἰ εἰ Τρῶες ἐξ Ἄδου ἀνα-
στήσονται, οὔς ἀνείλον. modo scribatur ἦ — Sic ille. Ita
tamen foret scribendum, εἰ μάλα δὴ — neque hoc ab-
surdum. sane, si hic ab insula, in quam venditus erat,
redire potuit, verendum est, ne etiam ab ipsis inferis

redeant Troiani caesi. Itaque 60—63 experiri vult, an Lycaon necatus in vitam rediturus sit. — ἦ μὲν δὲ Harl.

56. αὐτῖς ἀναστήσονται. vt nunc est, habendum loco optatini vel coniunctini aoristi: ἀναστήσαντο ἂν, ἀναστήσονται ἂν.

57. Φυγῶν ὑπὸ νηλεὲς ἡμῶν. Est ὑπονηλεὲς vna voce in edd. Flor. Aldd. Turn. et in Veneto. Recepit ὑπὸ Henr. Stephanus ex ed. pufo, Rom. et Eustath. Solleinni vsu expectes scribi ὑπο vt iam factum N, 408 τῇ ὑπο πᾶς εἰλή. nam est pro ὑποφυγῶν manifeste. etenim Φυγαῖν ὑπὸ v. c. θάμνον habet alium sensum. Schol. A. Vict. Townl. tamen haec habet: „ἔΦαμεν, (non memini vbi?) ὅτι, εἰ ἂν πρόθεσις ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως κέηται, μὴ γίνεσθαι ἀναστροφῇν. ὥς περ ἐνθάδε.“ Nec tamen appositum quae illa praepositio sit, pro qua ὑπὸ positum sit. Est tamen canon grammaticus: Πρόθεσις ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως λαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, etiam ap. Etymol. in ἀπὸ, p. 124 pr. An potest ὑπὸ h. l. accipi dictum pro ἀποφυγῶν, ἐκφυγῶν? νηλεὲς ἡμῶν. primo loco erat A, 484.

58. πεπερημένος. si superius dicta ad 40. recolueris animo, facile expectes πεπεραμμένος nunc scriptum fore; multo magis, si verum est Schol. A. εἰς τὸ πέρας (leg. πέραν) πεπραμένος. Est ergo h. l. traiectus, transuectus, a περᾶν, περήσω.

59. ὃ πολεῖς δέκαυτας ἐρύκει. vnus Vindob. ἐρύκει.

62. ἣ ἔρ' ὁμῶς. supplendum εἰ ἣ — καὶ κεῖθεν abundare καὶ ait Aristarchus. Sch. A. minime est etiam inde, καί κεῖθεν e recentiorum vsu Vrat. d.

63. γῇ Φυσίῳ. vidimus iam Γ, 243. ἣ φύσσει τὰ πρὸς ζῶν. l. ζώην. Φυσίῳ Barocc. Lips. Townl. vt ali. bi alii.

65. ἄψασθαι. „γρ. ἄψασθαι.“ Barn. περί Flor. Ald. i. Moso. a. perpetua varietate, et correctius; nam est pro παρισσῶς. ne iungas περὶ θυμῷ.

67. ἣ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο. — „ὅπως αὖτις τοῦ ῥήγως οὐκ εἶπε.“ voluit dicere, quomodo Achil-

les hastam, supra in ripa fixam, vñ. 17. receperit, non moneri a poeta: ὅπως ἀνείλε τὸ δόρυ, φητῶς οὐκ εἶπε. ἀνείσχεθε Vrat. b. Mosc. 2. Eustath. pro var. lect. At ἀνείσχετε est ἀνίσχεν. ἀνέτανα. *procul insensam cum ierederet hastam, Illo astu subit: reddidit* Virgil. Aen. X, 521.

68. λάβε γούνων. ex bonorum scriptorum vñu nunc esset ἐλάβετο γούνων. At Homerus subint. ἔλαβεν αὐτὸν κατὰ γούνων. καὶ βάλε vitium Ald. 1. οὐτάμεναι ex οὐτημι recte deducit Clarke. Mox 70. ἄρ idem: „*ut necesse erat.*“

In vno Vindob. omissi erant 69. 70. 71. sed incuria ex duplici exitu in γούνων.

70. ἰσμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο. Mirum de voce ἄμεναι nil moneri nec in Sch. A. nec in Etymol. At in Schol. B. ἄμεναι, γεύσασθαι. in Schol. Townl. et Victor. ἄμεναι. ἄσασθαι κλαυθμοῖο Sch. br. πληρωθῆναι. πορεσθῆναι. Apollon. Lex. ἄμεναι, πληρωθῆναι. adscripto hoc versu. add. Hesych. in ἀμέναι et ἀμεῖναι et χρωσάμενος pro χροὸς ἄμενος.

Porro dinetitas est in scriptura: ἄμεναι edd. Flor. Ald. 1. ἄμεναι edd. Rom. Ald. 2. et hinc ceterae, sic etiam Sch. br. cum Eustath. (qui tamen et alterum noxat p. 1223, 60. add. p. 1224. l. 13.) Cod. Cant. et Barocc. ἤμεναι, cum gl. „γρ. καὶ ἄμεναι.“ Vrat. A. ἄμεναι cum gl. ἄψασθαι. attamen ἄμεναι exhibent laudati Apollon. Lex. Hesych. et codd. optimi, Venetus. Townl. c. Schol. sicque Victor. Vrat. b. Mosc. 2. itaque hanc scripturam recepi, quam et ratio tuetur. Fuit ἄω, (αῶ), quod postea factum est ἄδω, *satio*, expleo, vñde ἄμεναι idem quod ἄσαι. cur ergo geminabimus τὸ μ? Aliter se habet ἡμεναι. ἔμεναι. Ipsa autem loquendi ratio iam familiaris nobis est, tribui a poeta sitim, famem, cupiditatem, rebus inanimatis; Ita hastas in corpus penetrantes δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι iam vidimus: Δ, 573, O, 317 et al. et h. l. 168 iterum videbimus.

71. αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων. ἐλλίσσεται et ἐλλίσσεται variant in scriptis hic et aliis locis: v. c. Z, 45 In edd. erat ἐλλίσσεται, quod Barnes correxit. Clarke laudat Od. Λ, 35 et N, 273. Potest autem iungi ἐλλίσσεται (ὑπὲρ) γούνων. sed probabilius: ἐλὼν (αὐτὸν κατὰ) γούνων, vt modo 68 λάβε γούνων. Alias dictum, ἀψάμενος γούνων. ἐλλίσσεται γούνων ed. Rom. quasi ab ἐλλίσσεσθαι, sed est merum sphalma.

72. τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος. ἔλεν ἔγχος. Harl. οὐδὲ μεθίσι. Vrat. b. d. vn. Vindob. μεθείη. perperam. de μεθείαι a μεθείεον dictum ad lib. XVII p. 409.

73. καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. καὶ μιν Φωνήσας, Mori cum Barocc. Venetus. Addit Sch. A. Vict. Townl. versum apponi a nonnullis, non autem haberi in Aristarcheis. Legi quoque in aliis καὶ ῥ' ὀλοφύρομενος. (sic Vrat. d. et vn. Vindob.) in aliis καὶ μιν λισσόμενος. Apparet adeo de lectione nil statui posse, meliusque relinqui quod receptum est.

75. ἀντί τοι εἴμ' ἰκέταο. — „quod ἀντί ἰκέταο pro ἴσος ἰκέτῃ εἰμί. vt Odyss. Θ, 546.“ Sch. A. B. Apollon. p. 120. Helych. in ἀντί τοι εἴμ' ἰ.

76. πὰρ γὰρ σοι πρῶτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν. „Quaeritur, (ἀποροῦσι) quomodo πρῶτῳ. Siesimbrotus causam reddiderat, quia Troiani hordeo non vescerantur: ἔτι οἱ βάρβαροι ἄλφιστα οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλ' ἄρτους κριθίνους. quod falsum esse ait Schol. ἡ δὲ λῶσις, quod primus inter Graecos Achilles erat, qui eum mensae adhibuit“ Sch. A. B. πρῶτῳ, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδὴ Eustath. Quod in simpl. πρῶτῳ pro πρότερον. ἀντὶς. Sicque Sennachirim acceperat in Schol. e Cod. Leid. ap. Valken. Disf. p. 133. De ἀκτὴ v. dicta ad Λ, 630. Male Schol. ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ πορεύεσθαι κοιοῦσα. Conuenit πρῶτον in ed. Rom.

78. καὶ μ' ἐπέρασας. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ καὶ μεπέρασας. recte, si πέρασσας scripseris: v. ad 40. καὶ μ' ἐπέρασας Harl. Townl. Sic etiam Apollon. legere debuit in πέρας, p. 543 emendatum iam „πέρασας, εἰς τὸ πέ-

ραν τῆς γῆς διατέραςας. ἐπώλησας. “ nam ad h. v. non ad
 Φ, 40 spectat glossa. cf. ibid. Not. Idem Apollon. p. 275
 ἐτέραςας. ἀπέδωκε, ut recte Villois. adscriptio hoc versu
 καί μ' ἐτέραςας — Φίλων τε.

79. ἐκατόμβοιον. τιμὴν, ἐκατὸν βοῶν ἀξίαν. res nunc
 nota. v. Sch. B. add. Suid. in ἄλφω. et ἡλφον. εὔρον. fre-
 quens de lacru: notabat Ernesti, laudato Salmasio ad
 Vopiscum.

80. Νῦν δὲ λύμην τρεῖς τέσσα πορών. sic editum vbi-
 que ante Barnes; sicque Sch. br. nec aliter Ven. Cant.
 Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Intulit Barnes ἐλύμην ex Etymol.
 add. Helych. Schol. A. Townl. Vict. „εὐπτικῶς. λυτρωθεί-
 ην ἂν, — λυθησαίμην — eique respondere 99 μὴ μοι ἄ-
 τεινα. in Vrat. A. gl. εἰ λυθείην. Accepere ergo pro λυ-
 είμην contracte. Ita tamen prima esset producta. Ait
 Eustathius secundum veteres, metri causa corripit. Non
 viderunt viri docti, ne Barnes quidem, qui emendavit,
 itaque nec Ernesti eum assequeretur, loqui Lycaonem
 de sua redemptione ab Eetione in Lemno facta, pergit
 enim: ἥως δέ μοι ἐστὶν — Est adeo λύμην pro ἐλλύμην,
 unde aliquoties λυτέ γούνατα. Vidit verum Eustathius,
 sed esse putat, plusquamperfectum pro futuro; etiam
 Sch. br. λύμην. λυτρωσαίμην. et Etymologus, non in λῶ-
 τε, vbi caecutit cum ceteris, sed in ἐλύμην p. 333, 44.
 ὡς ἐστὶν εὐπτικόν ἀλλ' ὀριστικόν. putat esse aoristum H.
 Helych. ἐλύμην, ἐλυτρωσάμην. ἐλυτρώθην. Latere hoc
 verbum quoque in Apollonii Lex. glossa ἐλοίμην, ἐλυτρώ-
 θη, acute suspicatus est Tollius.

81. ὅτ' ες φίλον. vitiose. leg. ὅτε φίλον. quod Bentl.
 quoque notauit.

82. τῆς ἐν χερσὶν ἔδωκε. quod 47 et 104 ἔμβαλεν.
 84 ἔδωκε.

83. μέλλω πού ἀπεχθεσθαι Διὶ πατρί. — „quod μέλ-
 λω pro ἔδωκα“ Sch. A. ἔδωκα ἀπεχθεσθῆς γεγενέναι.

84. ὅς με σοὶ αὐτίς ἔδωκε. Sch. A. „Aristarchus Ἰα-
 πῆς, ἔδωκε“ 84. 5. 6. adscripti a Strabone XIII p.
 921 B.

85. Λαοθή. Λαοδόκη Vrat. b. γένετο vitioſe vn. Vindob.

86. Ἄλταω, ὃς Λαλέγεσσι Φιλεπτολέμοισιν ἀνάσσει. „quod Leleges memorantur, qui in Catalogo non occurrunt (aliquoties monitum; accurate a Strab. XIII p. 921.) et propter epanalepsin in Ἄλταω.“

„Obſeruandum et illud, quod duae diuerſae formae ſe excipiunt, Ἄλταω et Ἄλταω“ Sch. A. B. (quod neceſſitate factum non eſt: nam poterat poeta Ἄλτα' ὃς Λ. ſcribere. In Ald. 2. eſt 85 ἄλταω et 86 ἄλταω. vitioſe. Benil. altero loco Ἄλτης reſinxerat; forte voluit Ἄλτης δὲ Λ. Addit Sch. A. εἶναι τῶν πατὰ πόλεις, ἄνασσε. Sic Lipſ. et vn. Vindob.

Schol. Townl. et Victor. haec habent: Ἀρίſταρχος σὺν τῷ N τὸ ἀνάσσειν, οἱ δὲ χωρὶς. οὐκ ἀλόγως γὰρ περὶ Πηδάσου, ὡς πεπορθημένης· πέρας δὲ Λυρικησὸν καὶ Πήδασον. Corrige ἄνασσειν. At Strabo XIII. p. 921 A. diſerte ἀνάσσει, vt inde doceat, regem adhuc tum ſuperſuiſſe adeoque et Leleges cum vrbe Pedaſo. Idem Ἄλταω et Ἄλταω exhibet et idem adſcripſit verſum p. 876 B. vbi hos Leleges tertio loco inter terras et populos Troianis accenſes memorat. Eundem vl. cum ſequ. iterum excitat p. 902 C.

87. ὑπὸ Σατνιόεντι vbique legitur: perperam tamen. Veram lectionem cum cod. Victor. et Townl. ſeruauit vnice Strabo XIII p. 902 C. vbi duo verſus 85. 86 recitat: ἐπὶ Σατνιόεντι. damnata ſimul altera tanquam paucorum ſcriptura: γράφουσι δὲ τινες οὐκ εὖ ὑπὸ Σατνιόεντι, ὡς ὑπὸ ὅρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. οὐδὲν δὲ ἐſτίν ὅρος ἐνταῦθα Σατνιόεις προσαγορευόμενον, ἀλλὰ ποταμός, ἐφ' ᾧ ἱδρύται ἡ πόλις. νῦν δ' ἐſτίν ἐρήμη. Memorat quoque poeta fluuium diſerte ſup. E, 445 et Z, 34. et Strabo de eo p. 903 A. mirum tamen poſt omnia haec Euſtathium p. 1225, 48 hunc Strabonis locum ante oculos habentem haec ex eo tradere: λέγει δὲ καὶ, ὅτι γράφουσι τινες, Πηδάσον Ὑποſατνιόεντα, ὡς ὑπὸ ὅρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. — Schol. Townl. et Vict.

ἐπὶ Σατνιοέντι. ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς Φαμέν κείσθαι τὰς πολ-
λάς. lego τὰς πόλεις.

88. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. „Massiliensis: πολλῶν τε
καὶ ἄλλων“ Sch. A.

89. σὺ δ' ἄμφω δαιροτομήσεις. per interrogationem
effert Schol. Townl.

91. ὄξῃ δουρί. χαλκῷ Harl. pro var. lect.

92. μοι κακὸν ἔσσεται. in alio, κακὸν ἔσσαι. Sch. A.
sicque Lipf.

93. ἐπεὶ β' ἐπέλασσε γὰρ δαίμων. ἐπέλασσε με Vrat.
A. quod sequeretur, si grauior auctoritas esset.

95. ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἐκτορός εἰμι. Schol. A.
Ξ. „quia Zenodotus scribit: ἐπεὶ οὐκ ὁγάστριος.“ leg.
οὐκ ἰογάστριος, quod et Schol. Townl. et Victor. diserte
exhibent. „Sicut dixit: ἦς ἐκ νηδύος ἔσκα Ω. 496. At,
inquit Schol. nec ἦα apud Homerum pro ὁμοῦ dicitur,
nec composita ex ἦα habentur; sed ἦ pro μία ponitur:
ut Π, 173 τῆς μὲν ἦς στιχὸς ἦγα. Iterum haec apposuit
Schol. A. ad Ω, 47.

96. ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφναν Cant. ὅς τις. omissus ver-
sus in Vrat. b.

98. λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ἔπ' ἄκουσα.
Clarke: „Alii μείλιχοις ἐπέεσσιν, ut Λ, 137. cui lectio-
ni et aptius respondet sequens ἀμείλικτον.“ In fraudem
induxit Clarkium Barnes, qui more suo apposuit: „γρ.
μείλιχοις. Non lectio est, sed variatio, quam ipse ap-
posuit ex Λ, 137 vbi idem versus iam lectus erat eo mo-
do. ἀμείλικτον, κικρὰν καὶ οὐ προσηνῇ, Apollon. Lex.
h. v. appposito hemistichio.

99. μή μοι ἄπεινα πιφάσκειο. ἐνδείκνυσθαι, monstra,
nunc quidem, verbis: ut a φάω, φαίνω, φάσκω, φαύσκω,
ductum sit, non a φάω, φημί. cf. Eustath. et v. ad M,
280. Male itaque et hic πιφάσκειο codd. ut Vindob. μή
μοι ταῦτα π. pro var. lect. ex Eustathio exsculpsit Barnes
perperam.

100. ἐπισπεῖν αἷσιμον ἦμαρ. de ἐπισπεῖν iam dictum
in nota ad B, 359. αἷσιμον repositum est e codd. Cant.

Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Lipsf. utroque Veneto; quod iam erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in *μόρσιμον* in Ald. 2. forte aliis ex locis. habet tamen etiam cod. Alteri, qui est ex vilioribus.

101. *τόφρα τί μοι παφιδέσθαι ἐνὶ φρεσί.* Insolens prorsus oratio: *τόφρα τί μοι.* et si omnes libros et edd. obsidet, nisi quod Ald. 2. cum turba sequace, Turnebo quoque; aberravit *τε*. Haud dubie fuit *ὄφρα δὲ*, quod toties legitur; v. c. Δ, 220. 1 *ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο* — *τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον.* I, 546. 7 *ὄφρα μὲν οὖν* — *τόφρα δὲ Κουρήτεσιν.* Et sic saepe, etiam in *Odyssæa*; vt K, 125. 6. nunc mireris, in Schol. A. B. nude legi: *ἐν ἄλλῳ· ὄφρα δέ μοι.* et Schol. B. *τόφρα τι. τότε. πλεονάζει τὸ τί.* Exhibet quoque δὲ Vrat. d. et vn. Vindob.

102. *ἔλον ἢδ' ἐπέρασσα.* Venetus cum aliis *ἐτέρασσα* Schol. A: *ἢδ' ἐπέρασσα. ἐν ἄλλῳ· ἢδὲ πέρασσα.* de his v. ad vl. 40. Bentlei. agnoscit lectionem in Hesychio: *ἐπέρουσσα, ἐπόνησα* corrigendam esse *ἐπέρασσα, ἐπώλησα.*

103. *ὅστις θάνατον φύγει. ὅς τις* lectio erat edd. ante Turnebum, quam tuentur codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Lipsf. Ven. Turnebus ex ed. Rom. intulerat *ὅς κεν.* *Φύγη* erat vbique editum, et bene poterat ferri *ὅς φύγει κεν.* Erat tamen cum *ὅστις* recipiendum quoque alterum ex iisdem libris *φύγοι*; quod est praeterea in Vrat. A. Townl. et vn. Vindob.

105. *καὶ πάντων Τρώων, περί δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.* Ita, *καὶ πάντων Τρώων* edd. Flor. Ald. 1. Rom. codd. Harl. Mori. Barocc. duo Vindob. Townl. Ven. Ad. dit Schol. A. „*γρ. καὶ συμπάντων.* quod per Ald. 2. illatum erat. Vtrumque norat Eustathius.

περί δ' αὖ. pro *περισσῶς. imprimis.* iterum alii *περὶ*, recte, si sibi conflarent, nec modo hoc, modo alterum arripere.

106. *ἀλλὰ, φίλος, θάνα καὶ σύ. τίη ὀλοφύρεαι οὕτως.* Vtebatur versu Pyrrho ap. Laert. IX, 67. Olim alii distinxerant *ἀλλὰ φίλος θάνα.* (h. e. *φίλος ἔθανεν ὁ Πά-*

τροπλος) καὶ σὺ τήν ε. vt esset: τήν ὀλοφύραιαι οὕτως;
Schol. A. οὕτως, διὰ τοῦ α. (non αὐτως) ἄπασαι, οὕτως.
Scilicet lectum quoque αὐτως, vt in Eustath. et edit. nec
refert vtrum scribas. οὕτως tamen codd. Cant. Mori.
Vrat. b. Mosc. a. Townl. Ven. duo Vindob.

Φίλος pro vocandi casu. Knight tamen p. 91. vult
esse Φίλος περ ὧν, ὃς Φίλος εἶς.

107. Nobiles sunt vll. sequentes multorum vsu. πέρ-
θανε καὶ Πάτροκλος. Variarunt quoque alii; vt notum
illud Lucretii: *Ipse Epicurus obit decurso lumine vi-
tae* etc. laudatum a Clarkio, quem vide. Versum a Cal-
listhene coram Alexandro pronuntiatum recitat Plutarch.
in Alex. p. 695 F. et a Callianacte medico ad aegrotum
arcessito Galenus in Hippocr. Epidem. VL (p. 483. To.
IX. Chart.)

108. οὐχ ὄραας, οἶος καὶ γὰρ καλός τε μέγας τε. Bar-
nes: „γρ. οἶος μὲν ἐγὼν ἥς τε μέγας τε.“ nec dixit, vbi.
Nusquam equidem occurrere vidi. Videtur ipse versum
variassse pro more suo.

109. Θαὶ δέ με γείνατο. Cant. Vrat. A. b. Mosc. a.
Lipf. Ven. pro vulgato δέ μ' ἐγείνατο.

110. 111. ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ Θάνατος καὶ Μοῖρα
κραταιή ἔσσεται, ἥ ἦώς, ἥ δαίλης, ἥ μέσον ἡμαρ, ἐπτότε
τις etc. Non dubito, grassatum in his esse acumen rha-
podi, qui per 111. forte et per 112. 113. explere vo-
luit sententiam elliptice expressam omisso ἔσται. cum ἐπὶ
esset pro ἐπέσται, ἐπιγενήσται, ἐπελεύσται. ita nec mi-
rum est, ista: ἥ ἦώς, ἥ δαίλης, ἥ μέσον ἡμαρ, ineptia per
se, expediri commode haud posse. Verum videamus co-
natus grammaticorum.

Appicta est sigme ξ „Aristarchus (adiungit Niciam
Schol. Townl. et Victor.) hunc locum ita constituerat,
vt interpungeret et scriberet: ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ Θάνα-
τος καὶ μοῖρα κραταιή. ἔσσεται ἥ ἦώς ἥ δαίλη ἥ μέσον ἡμαρ.
ieiuna oratio! grammatica tamen ratio minus dura. ἐπὶ
pro ἔπεστι. simile illis Od. Λ, 366 σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή
ἐπέων. etsi haec sensu diuerso dicta sunt. Iunxere hoc

modo τοι καὶ ἐμοί, vt esset pro σοί. lectum quoque σοί in Harlei. et contenderunt esse acuendum ἐπὶ τοι καὶ ἐμοί. vt sit pro καὶ ἐπ' ἐμοί ἔσεται. Videtur tamen magis consentaneum esse, si τοι sit particula, *sane, ἀλλά τοι ἐπέσσεται καὶ ἐμοί θάνατος*. Male autem scriptum in edd. καίμοι, quae seriorum scriptio esse solet.

Alia ratio est, vt continuetur oratio, vt nunc editur, vsque ad ἔσεται. Ita quoque Scholion Victor. et Townl. et addunt: ἄμεινον δὲ hoc, ὥςπερ ἔχει καὶ τὰ τῆς παραδόσεως.

Aliam difficultatem habent quae tam otiose interponuntur: ἢ ἥως, ἢ δειλῆς, ἢ μέσον ἡμαρ. Aristarchus scripserat ἢ δειλῆ. δειλινὴ ὥρα. idem Didymo visum erat ἐν τῇ διορθώσει. et videntur recte emendasse; legitur quoque sic in Mori. Vrat. A. et adoptauerat Ald. a. Est tamen δειλῆς recepta lectio codicum, etiam Veneti, Townl. Victor. et ex utraque quidem interpunctione. Etiam versum sic laudat Porphy. ad K, 25a. Apollonius et Suidas, vterque in ἥως, et Etymologus in δειλῆ p. 261. qui δειλῆς aduerbialiter dictum esse ait, vt, δειλῆς ἦλθεν. Dicendum saltem erat esse pro ἐπὶ, κατὰ δειλῆς. Eustathius: ἢ δειλῆ. κατὰ δὲ τινὰς δειλῆς. δειλῆς καιρὸς, ὥρα, ἢ ἐπὶ δειλῆς. Structuram tamen sic esse duram, nemo negabit. Dura tamen et altera ratio, si suppleas: εἰ ἢ ἥως — γένοιτο ἄν. aut simile quid. Poterat molliri versus non vna ratione; vt suspicari liceat, aut studio duriorum rationem esse adoptatam, aut ab interpolatione incerta et claudicante vitium esse profectum.

De partibus diei ex sensu aetatis priscae, laudari solet hic versus: ἥως ἐπὶ τῆς πρώτης, ἕως ὥρας ἑκτης, ait Apollon. Lex. h. v. et Hesych. cum Suida.

112. ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρσι ἐκ θυμὸν ἔλγται. In Venetis ἀρῃ cum Schol. B. τῷ σιδήρῳ. τινὲς δὲ, ἀρῃ βλάβῃ. Male habet, quod a. Villosino omitti sunt accentus. Prius, cum per σιδήρος reddatur, pro Ἄρσι acceptum esse debuit; sic enim saepe exponitur Ἄρης. Causus tamen tertius Ἄρηι esset, non Ἄρῃ. Ita tamen στα-

tuerunt veteres; Schol. Townl. et Victor. ἄρη τῷ σιδήρῳ, συνειληπται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρηι. Erat quoque ἄρη in Lipf. Harl. Vrat. b. d. Mosc. a. Townl. et Victor. Eustath. ἄρει et ἄρη, ἐκ τοῦ ἄρης. Intulit ex éd. Rom. ἄρει in edd. Henr. Stephanus; quae lectio grammaticae est consentanea; at ἄρη auctoritate codd. et grammaticorum se metur. Melius tamen scribi puto Ἄρηι et pronuntiarī per duas syllabas.

Alia lectio fuit ἀρη pro βλάβη accepta, ideoque scriptum ἀρη. Ita Schol. Townl. et Vict. τινὲς δὲ ἀρη, βλάβη, βέλους ἢ δόρατος. Etiam Schol. B. τινὲς δὲ ἀρη, βλάβη. Ita vero res redit ad observata ad M, 334 peccare hoc in metrum, cum prior brevis sit.

Supereſt tertia lectio edd. ante H. Stephanum, ὅπ-
τότε τις καὶ ἐμοῖο Ἄρης ἐκ θυμὸν ἔλαιο. Est quoque in Cant. et vno Vindob. (in ceteris ἄρει et ἄρη) etiam in Schol. br. ita vero Ἄρης τις parum bene iungendum erat.

Hiatus tandem est in istis: ἐμοῖο ἄρει. nisi cum Bentleio emendes: ἐμοῖο γ' Ἄρει. Recreari facile sententia possit extrusis mediis, ut sit ἀλλ' — ἔσσεται, ὅπότε τις καὶ ἐμοῖ' ἐκ θυμὸν ἔλγεται. Verum hoc est mutare, non probabiliter verba vitii liberare. ἐμοῖο sollenni vitio Barocc.

113. ἀπὸ νευρήφιν: „γρ. ἀκαί“ Barnes. Miror eum hoc non intulisse ut alibi fecit! ἀπὸ νευρήφιν cum iota passim scribitur; male. v. ad Θ, 300.

114. λύτο. priore breui ex ἐλέλυτο ut saepe iam vidimus. Opportune Clarke comparat λέντο pro ἐλέλετο. priore breui: v. Exc. I ad lib. XVII p. 407.

116. Ἀχιλῆος δὲ ἐρυσσάμενος. ἐρυσσάμενος et h. l. Lipf. cum al.

117. τίψα κατὰ κληῖδα. κληῖδα, ut aliis locis, Occupavit recentiores editiones vitium κληῖδα.

121. ἔπειτα πτερῶντ' ἀγόμευσιν. Sch. A. „γρ. πτερῶντα προσήδα.“ Sic Barocc. Vrat. A. b. Mosc. a.

122. ἐνταυθαῖ νῦν κείσο. Sch. A. et B. notant, etiam ἔσο legi, quod Sch. B. exponit διαγς. ὑπαρχς. Sicque

legit Townl. cum Victor. Petitum puto ex Od. Σ, 104
 Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο πύνας τε σύας τ' ἀπερύκων.

τὸ ἐνταυθοῖ περισπαστέον. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀττικοῦ. Sch. A. sic quoque B. Et Schol. ined. e Cod. Paris. prolatum a Ruhnken. praef. Hesych. p. VIII. Διονύσιος ὁ Θραξ, Τίμαρχος καὶ Ἀριστοτέλης, Ἐνταυθοῖ ὁμοίως τῷ ἐνταῦθα, περισπωμένως ἀνέγνωσαν. Sic putes ἐνταῦθοι illos scripsisse. Verum comparatur ἔνδον, ἐνδοῖ. πέδον, πεδοῖ. v. Eustath. ad Od. Σ, p. 1839, 56.

αἴ σ' ὠτειλῇν Venetus; et addit Sch. A. „οὕτως διὰ τοῦ — ἦν ἄκασαι.“ Receptum ergo pro vulgato ὠτειλῆς, quod minus doctum est.

123. αἴμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, „μηδεμίαν Φροντίδα ἔχοντες. οἱ μὴ κηδόμενοι.“ Sch. A. B. οὐ κηδόμενοι in Apollon. Lex. et Hesych. possis ad funus trahere, etiam propter sequentia, *non curantes funus hominis*: quorum et inf. X, 465 ἀκηδέστωρ. sed Homericus is usus haud esse videtur. Sch. br. ἀφρόντιστοι. Schol. Exc. οὐ κηδόμενοι. οἱ δὲ ἀνηλέες. ὡς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. add. Etymol. in ἀκηδές. Est haec vox quoque ap. Apollon. Arg. III, 597. — ἀπολιχμήσονται. obvio errore. Est quoque in Hesych. λιχμάζειν. At Apollon. ἀπολιχμήσονται. ἀπολείξουσι sicque alii.

124. ἀλλὰ Σπάμανδρος. Κάμανδρος Harl. vn. Vindob. vt alibi.

125. εἴσω ἄλός. ξ „quod εἴσω idem est atque εἰς.“ Sch. A. B. quasi res noua sit! omissum est post εἴσω, εἰς. ἄλός εἴσω Vrat. A.

126. 127. θρώσκων τις κατὰ κῆμα μέλαιναν Φριχ' ὑπαλύξει ἰχθύς, ὅς κε Φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν. ξ Sunt plura Scholia ad h. l. etiam longum Porphyrii Scholion in Ven. B. seruatum; idem in Quaest. Hom. legitur f. VIII. p. 92 et 93. ed. Barnes. Duplicem iniere interpretandi et scribendi rationem veteres. Errant inter utrumque Schol. br. et Eustath. Videamus an aliquid distincte et perspicue ex iis tradi possit.

Primo lectio variat: Φριχ' ὑπαλύξει et Φριχ' ὑπαίξει· hanc habet Venetus: de qua statim videbimus; eamque intulerat Ald. 2. e qua propagauit H. Steph. Obtinet in codd. Cant. Mori. vn. Vindob. Philetas et Callistratus scribebant prius Φριχ' ὑπαλύξει; quae eadem erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. et reducta est a Barnes. Legerat quoque sic Apollon. Lex. „Φριχα. τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος· μέλαιναν Φριχ' ὑπαλύξας.“ immo — ξει. In Hesychio nulla sit huius loci mentio, ut nec in Etymol. Vitramque lectionem notauit Eustath. et Harl. at mixto modo illi grammatici veteres interpretabantur Φριχα per ψύχος, *frigus*, quod ut enitaret, satiatius caruibus in fundum maris se demittat piscis, et multo absurdius referebant eo, quod adipe saginatus piseis *frigus non sentit*.

Recte adeo monitum est: Φριχα Homero dici primum *horrorem* maris moti: τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορ-
θαύμανον κύμα; et tum ipsum *uentum*, mare turbare incipientem. Ita Ζεφύροιο Φριξ J. H, 63 vbi cf. Obll. et Βερέαιο Ψ, 692; Porphyrius Simonideum laudat tanquam rem ante oculos ponens: ἐς ἄλλα στίζουσα πνοά. De quo non habeo quod dicam. Adde Φριχα mox pro ipsa maris superficie et pro ipso mari poni, ut Od. Δ, 402. prodit Proteus μελαίνῃ Φρικὶ καλυφθεῖς.

Aristarchus ergo (et ut ex Porphyrio. intelligo; iam ante eum Aristophanes, et forte hic nominandus erat, nam Aristarchus Φριχ' ἐπαίξει. legisse infra dicetur) alteram praetulerat lectionem ὑπαίξει, τὸ μέλαν κύμα ὑποτροχάσσεται, ὃς Φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δῆμὸν, πλοάζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νεκροῦ. Sententia quidem sic satis conuenit: natat cadaver in maris superficie, ut solet fieri, et ex interiore mari prodiens et emicans piscis illud adedit. Possis laudare B, 310 de dracone: βωμῷ ὑπαίξας. ὑφορμήσας.

Attamen vel ex hoc ipso versu, quem memoravi, intelligas vitium prosodicum ei lectioni subesse, quod grammaticos non sensisse mireris, nisi prosodiae eos incurio.

fos fuisse ex innumeris locis constaret: in αἴσσω prior ubique est producta; neque vilo modo in hoc ac similibus fieri potest, quod Ernesti sibi persuaserat fieri posse, ut vocalis ante vocalem corripiatur.

Itaque nec admitti potest altera lectio, quam Aristarchi esse ait Schol. B. cum Townl. Vict. „Φρῖν' ὑπαίξει. ἄλλοι δὲ, ὑπαίξει.“ Additur: οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος ἐξηγεῖται· τῶν δὲ ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρώσκων, ὅ ἐστι, κολυμβῶν, ἐπὶ τὴν Φρῖνα αἵξει, (non, ὑπαίξει) ἵνα Φάγη σε Φερόμενον. δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν Φερομένου τινὸς γαστρεῖναι, ἄνω μετέωρον ἐπὶ τὴν Φρῖνα τῆς θαλάσσης εἰλθεῖν. Haec eadem sunt in Townl. et Victor. Quae subiiciuntur, ad aliam lectionem et interpretationem spectant. Nec lectio e Chia in Scholio Townl. et Victor. enotata: ὑπαίξει. „ἡ δὲ Χίχ· μελαίνη Φριχ' ὑπαίξει. Fuisse puta scriptum: μελαίνη Φρίχ' ὑπαίξει (sc. ἄν) pro Φρικί.

Relinquenda igitur omnino est lectio haec; etsi auctoritate idonea et bonis codd. subnixa, ut Veneto. Mosc. 2. vno Vindob. et retinenda altera ὑπαλύξει, circumspectiunda autem melior interpretatio, quam a Phileta in medium allata. Institui ea potest modo duplici; aut ut piscis, qui comederit, ὅς κε Φάγησι, postquam se satiauit, cadauere in fluctu summo natante, se submergat ὑπαλύξει Φρῖνα, ὑποδυόμενος. ut solent pisces modo summa aquarum petere, modo ima. Apparet ὑπαλύξει habere sensum alterius ὑπαίξει, sed esse exquisitius, ὑπαίξει autem esse interpretationem. Aut, ut piscis e profundo versus superficiem tendat; ita piscis θρώσκων κατὰ κῦμα, subsiliens, exiliens, in mari, emicat supra aquarum superficiem, ὑπαλύσκει Φρῖνα μέλαιναν, atque ita cadauer, in maris superficie supernatans, adedit.

Scholia brevia, ut saepe fit, miscent diuersa. Primo loco, etsi quid legerint, non apponitur, fuisse tamen ὑπαίξει arbitror, priorem rationem sequuntur: ἐφαλλόμενος καὶ νηχόμενος τις τῶν ἰχθύων κατὰ θάλασσαν, καὶ εὐπλησθεὶς τῆς Λυκάονος πιμελῆς, πάλιν ὑπὸ τὴν μέλαιναν

Φρῖκα ὑπελευσεται. Mox tamen idem: „ὑπαίξει. ὁ δὲ τοῦς· ὁ δὲ ἰχθύς οὐκ ἐπιπολῆς γενήσεται, ἀλλ' ἐπὶ τὴν Φρῖκα αἰΐξει. τὰ γὰρ νεοσφαγῇ τῶν σωματίων ἄνωθεν ἐπιπλαῖ. (Fuit ἐπαίξει, et οὖν pro οὐκ, et delendum ἀλλ'.) paullo post: αἰΐξει, ὑπονήζεται. ὑπακλινεῖ. iterum ad prius referendum.

Argutatur Porphyrius multa, quae aut refellere aut iterare nihil attinet. In eodem pro Phileta est Polyclema. Respicit quoque ad Philetæ mirum acumen Schol. ad Z, 459 vbi εἴησι explicatur per εἴται ἄν. vt h. i. sit ὅς κε Φάγησι pro Φάγοι ἄν. item Schol. ad Δ, 191 et ad X, 505.

ὅς κε Φάγησι. Schol. A. „διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ. ὅς Φάγοι ἄν.“

At ὡς κε Φάγησι erat Aristophanis lectio; quod Schol. Victor. cum Schol. A. testatur eaque per H. Stephanum in edd. venerat ex ed. Rom. cum in Flor. Aldd. et hinc ductis esset ὅς κε, quod est in codd. Mori. Harl. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Schol. br. videntur pronuntiare, ὅς κε Φ. esse eadem vi, qua ὡς κε. „οὐ δεῖ τὸ, ὅς κε Φάγησιν· ἄρθρον ὑποτακτικὸν λαμβάνειν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ· ὡς κε. ἐπίρρημα.“ Schol. A. laudat ex Odyssæa: ὡς κε.ν τις τόδ' ἔχησι. voluit: ὅς κε.ν ἔχησι. Od. Δ, 756, nam Od. A, 396 non satis conuenit: τῶν κε.ν τις τόδ' ἔχησι.

ἀργέτα δημὸν iam vidimus Λ, 817 pro τὸν λευκὸν ἐπὶ πλοῦν.

Notandum adhuc in Veneto et aliis scribi θρώσκων, quod subtiliores voluere, quia est ex θροσκοῶ factum, et hoc pro θορίσκων, a θορέω. v. Eustath.

Restat quaestio, quam pro suo quisque sensu diiudicet, an hi versus a prima manu profecti sint; deficit copula in θρώσκων τις, et, sensu vsuque edoctus facile agnoscas ingenium rhapsodorum, ea, quae simpliciter ac breuiter enuntiata sunt, locupletantium et ornantium, copia inani saepe et aliena. De tota Achillis oratione inde a vl. 126—135 equidem dubito. Nec tamen propter

hanc confessionem mihi irascatur seuerior aliquis: μή βα-
λέτω με λείψ τραχεῖ φθόνος.

128. εἰκόμεν ἄστυ κιχαίμεν Ἰλίου ἱρής. — „quod
τὴν Ἰλίον feminino genere vsurpat. Homerus.“ notatiun-
cula saepe repetita. Grauius est, κιχαίμεν Ἰλίου repu-
gnare metro. Esse debuit κιχώμεν Φιλίου. aut, vt Bentl.
corrigit, κιχαίω Φιλίου.

130. 1. — Aristophanes sex versus seqq. vsque ad
135 οὐς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι — damnauerat, tanquam inser-
tos ab iis, qui caussas desiderabant, cur Fluvius irasce-
retur: atqui, inquit, aperte caussae declarantur inf. 146.
147.“ Haec diserte Schol. Townlei, et Victor. at Schol.
A. prioribus verbis corrupte: Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ποιη-
μάτων Ἀριστοφάνη φησὶ στίχους ἐξήθατε θηκέναι. hoc cor-
rig. στίχους ἐξ ἡθατηκέναι. priora non assequor. Scripse-
rat ille τὰ κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήματα. Porro Schol.
A. obseruant, τὸ θηθᾶ non esse Homericum (scil. hoc
sensu, ἐκ πολλοῦ χρόνου, nam communi vsu est διὰ πολ-
λοῦ χρόνου, diu) — Suspicatur quoque, et merito,
Schol. A. Aristarchum πολέας scripsisse. — ὑμῶν ἀρκέσει,
ἐπαρκέσει. βοηθήσει. proprie ἄρκιος φανήσεται.

135. νόσφιν ἐμεῖο scil. ἐμοῦ νόσφιν ὄντος Sch. B.

137. ὅπως παύσεις πόνοια. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2.
Φόναιο (vt 134) accommodatus: et praefert Bentl. cum
Ernestio, et merito. Occurrit similis versus inf. 249. vbi
eadem est varietas.

138. λοιγὸν ἀλάλκοι. Eustath. cum ed. Rom. ἀμύνη.
Margo Steph. ἀμύνοι. Aliquoties hoc libro vox haec le-
gitur cum hac varietate 250. 539. 548. Olim quoque le-
ctum fuit ἀλάλκῃ vt recte ex Apollonio et Hesychio col-
ligitur a Tollio.

140. Ἀστεροπαῖω ἐπᾶλτο. vocem iam N, 643 lectam
vidimus ad Θ, 85. Habetur in Sch. B. ζήτησις ad h. l.
quomodo, cum catalogum ante quinque dies fecisset (scil.
poeta in rhapsodia secunda) et hic Asteropaeus ante XI
dies aduenisset (inf. 156) eius non meminerit (in-recen-
su,) sed Pyraechmen memorauerit B, 848 Paphlagonum

ducem. Scilicet hic primo loco dux fuit. Asteropaeus secundo, et in primum locum successit Pyraechme caelo (Π, 287.) " Lucem accipit haec crisis, si compares Obfl. ad B, 848. ubi videbis fuisse quoque qui eo loco versum de Asteropaeo inculcarent. Eadem Schol. Townl. et Victor. ad h. v. repetunt. Inferit eadem Eustath. p. 1228, 30 sq. v. Obfl. ad B, 848. Alia crisis est in Schol. Townl. ad 156. εἰλήλουθα ibi non esse *veni* aut *venio*, sed pro ἀχόμην. ἐξηρχάμην. ante XI dies domo exibat, quinque diebus in itinere consumptis non nisi quinto vel sexto die Troiam peruenierat. Etsi nimia est subtilitas, delectat tamen acumen. Sufficit dicere: in pugnam induci a poeta Asteropaeum aliquem, e Paeonum ducibus antea aut non (potest enim is qui M, 102 memoratur, e Lyciis esse) aut obiter memoratum, Achilli adhuc ignotum, et non nisi ante undecim dies inter Troianorum socios versantem.

141. Πηλεγόνοσ ex Πηλεγών, at, Ούκαλέγων, Πελάγων scribendum, quia Ούκαλέγοντοσ, Πελάγοντοσ inde ducitur. Sch. A. Add. Eustath. p. 1228, 13 sq. Memoratur Pelegonus a Iustino VII pr. hist. tanquam priscis regibus Macedoniae annumeratus.

Ἀξιοσ multi. Sed recte monet Barnes, esse Ἀξιοσ scribendum, e canone grammaticorum, ut ab appellativo discernatur: de quo ibid. Eustath.

142. καὶ Περίβεια Ἀκασσαμένοιο θυγατρῶν. tolerandus forte hiatus in medii versus caesura. Ἀκασσ. Lips. Vrat. A.

143. τῇ γάρ ῥα μίγῃ. „In alio τῇ γάρ ῥ' ἐμίγῃ“ Sch. A.

144. τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπέρουσεν. τῷ ῥ' Ἀχ. Barocc. Vrat. b. Mosc. 2.

146. κατόλκοντο θαῖκταμένων αἰζηῶν. ζ- „quod περιδεest ante αἰζηῶν.“ Schol. A.

147. τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε παντὶ ῥέον οὐδ' ἐλάϊρε. ἐδάϊζε. Sic codd. Ven. Schol. B. br. Eustath. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. vii. Vindob. et edd. praeter Romanam, e

qua Stephanus ἐδάϊξε intulerat; sequitur tamen ἐλέαιρε. Sch. B. obseruat, Pium frigere putasse adiecta οὐδ' ἐλέαιρεν, siue Achilli siue Flunio tribuatur. "Potest sane frigere, si ad elegantiam Atticam ab HomERICA simplicitate auocatus est animus. κατὰ ῥῥον Townl. e more composita effingendi.

149. τὸν πρότερος προσέειπε. τὸν πρότερον προσέφη. Mosc. 2.

150. ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν. ἀντίον Mosc. 2.

151. Δυστήνων δέ τε παῖδες. versus iam pronuntiatus ore Diomedis ad Glaucum sup. Z, 127. Sunt omnino plura hic ex illo loco adumbrata. „γρ. ἀντιφέρονται. Barnes. ex suo commento, puto pro ἀντιόωσι.

154. εἴμ' ἐκ Παιονίης. est, venio. si esset ex εἴμι, scribendum erat εἴμ' ἐκ. Paullo ante τῇ γενεῇ ἐρεσκεῖς; in ed. Ern. γενετῇ vitium est, non varietas.

155. Παίονας ἄνδρας ἄγων. ξ „quod alius hic Paeonum dux memoratur, quam in Catalogo. Sch. A. „Scilicet Pyraechmes-B, 848 sq. Vidimus eandem ἀπερίαν sup. notatam ad v. 140. Addit aliam Sch. B. quod nunc Paeonas *a longis hastis* designauit, at sup. B, 848 ἀγκυλοτόξους eos appellauerat. Forte, inquit, duo Paeonum erant agmina. De his iam actum est ad l. l. B, 848. Obfl.

ἄνδρας ἔχων Ven. quod nusquam praeterea enotatum vidi,

156. ὅτ' ἐς Φίλιον. Debuit esse ὅτε Φίλιον. notarat quoque Benl. Indoctius ὅ δ' ἐς Ἴλιον pars codd. et edd. Hemistichion vsf. 155. 156. laudant grammatici, vt doceant, ἡὼς dici de toto die. Apollon. Lex. Suidas. Hesych. ἡ δὲ μὲν ἡὼς ἐνδεκάτη. in ἡὼς. add. Schol. Odyss. B, 1. Emendanda lectio Etymol. in ἡὼς, Ἠὼς δὲ μοι ἐστὶ δυοδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. Super hac vltima voce est crisis acuta Schol. Townl. Victor. de qua dictum sup. ad 140.

157. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεή. ἐμὴ γενεή Vrat. A. Mosc. 2.

158. Ἀξιοῦ ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἦσιν. Est hic versus, qui iam sup. B, 850 varie lectus occurrerat: Ἀξιοῦ, (non Ἀξίου) ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶγ. Nunc Sch. A. Townl. Vict. etiam ad h. l. excidit; aut dicendum potius est, ab iis codd. versum exulasse. At Sch. B. monet, Eudoxum legisse sine ν. (non αἶαν, sed αἶα) Ἀξιοῦ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα limpidissimus fons in Axium aliis aquis receptis turbidum exiens. Molestum est, turbatam esse scriptionem in versu recitato: excidit post Ἀξιοῦ, ὅς κ. et Αἶα erit cum apposito iungendum: Αἶα, κάλλιστον ὕδωρ, ἐπικίδναται. aut ἐπικίδναται actine accipiendum.

Nunc altera est quaestio, an omnino hic versus a primo poeta profectus sit. Omissus est in Veneto, in Townl. Vrat. d. at in marg. Lips. et vnus Vindob. adscriptus est: et videtur ab h. l. cum non de amne, sed de deo quaeratur, aliena sententia et ex B, 850 confictus esse; turbat quoque ὅς — ὅς. Ἀξιοῦ ὅς et h. l. emendat Bentleius.

159. τόνδ' ἐμὲ Φασὶ γέινασθαι. Ascalonita plene legerat ἐμὲ. at alii δέ με monente Schol. A. Scilicet illi non τόνδ' iunxerant, sed τὸν δ' ἐμὲ, et τὸν δέ με. hoc in Vrat. A. Itaque comparat Schol. A. Od. A, 215 μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ, aliis μὲν τέ με, Φασί. Et sane verius hoc τὸν δ' ἐμὲ vel τὸν δέ με. hoc erat in ed. Rom. et in Ven. Mosc. 2. illud τὸν δ' ἐμὲ Turn. at τόνδ' ἐμὲ iam in Flor. Aldd. H. Steph. et hinc ductis: et codd. Vrat. b. d.

160. γέινασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα. Ven. γέινεσθαι c. Schol. ἐν ἄλλῳ, γέινασθαι. νῦν δ' αὖτε Harl. nec male.

161. ὣς Φάτ' ἐπειλήσας. Narrationem insequentem impeditam esse, facile sentias; et notauit iam Eustathius; structura poetam excidisse, δοῦρασιν esse dictum, cum requireretur δοῦρατα ad ἀνέσχετο. Occurrebat Wolfius continuando sententiam et parèthesi includendo ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν. v. praef. pr. ed. p. XVI. Verum oratio sic alio modo est impedita: satis enim apparet, nouam

sententiam procedere: καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν — τῷ δ' ἐτέρῳ. Video quoque nunc inspecta altera editione abiectum esse inuentum. Non infrequens est illud in scriptoribus, ut sentiant alia quam scribunt; estque δούρασιν subintelligendum ἐμάχετο, ἡκόντισε. quod toties occurrit, et iam Δ, 490. 496. vel ἔβαλεν ex v. sequ. 164. Maior scabrities est in ὁ δ' — ὁ δ'. — verum saepe ea in poeta obuia.

ἀπειλήσας. νῦν αὐχέσας ἢ ὀργισθεὶς. Sch. br. prius recte. — „γρ. ἀνέσχεθε Barnes,“ scil. aliis in locis.

162. ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς ἥρως Ἀσπεροπαῖος. Schol. A. cum Townl. et Victor. obseruat iterum, Aristarchum scripsisse ἀμαρτῇ, ex ἀμαρτήδην; Massiliensem tamen ἀμαρτῇ exhibere, hocque usu esse receptum; repetit haec Eustathius. De hac voce et grammaticorum disputationibus collecta sunt potiora sup. ad E, 656.

ἀμαρτῇ ed. Flor. subscripsit iota Ald. 1. Rom. neglexit hoc iterum Ald. 2. eamque secuti, H. Stephanus, Clarke. A Turnebo editum est ἀμαρτῇ. (non ὀμαρτῇ) Barnes per structuram turbatam in fraudem inductus audacter reposuit ὀμάρτει δούρασιν ἀμφοῖν, a multis propterea obiurgatus. adscripsit more suo: γρ. ὀμάρτες. ὀμαρτῇ et ἀμαρτῇ. miscens variam lectionem et ariolationem, tanquam eodem loco haberet. Laudat idem ἀμάρτη e Barocc. et ἀμαρτῇ e Schol. Excerptis: utroque loco suspicor scriptum fuisse ἀμαρτῇ, quae Aristarchea erat lectio. At ἀμαρτῇ, quae antiqua fuit forma, nunc restituta est, adstipulantibus Apollonii Lex. h. v. (in quo: ἀμαρτῇ. ἄμα. ὀμῶ. — ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς. ad quem locum v. Excursum IV. Tollii) et Venetis, cum Townl. Victor. ἀμαρτῇ sine iota est in Cant. Harl. Mori. Vrat. A. b. Lips. ἀμαρτῇ vn. Vindob. aliter ὀμαρτῇ.

ἀμφίς. quod varium usum habere, docent lexica; et saepe iam vidimus. h. l. esse videtur, vtrinque, ut Σ, 502 ἀμφίς ἀρωγῶι. Schol. B. tamen ἀμφίς, δίχα. ut N, 345. 706. E Massiliotica recensione laudat Schol. A. ἄμφω. forte fuit ἀμφοῖν.

163. *ἐπαι περιδέξιος ἦε.* „*περιδέξιος* vna voce, vt *ἀμφοιδέξιος*.“ Est *ὁ ἀμφοτέρωθεν δεξιός*. Vox illustrata in glossis Hippocratis ab Erotiano in *ἀμφοιδέξιος*, et in glossis Galeni: quae ad Aphor. VII, 43 spectant: meminit quoque eius Sextus Empir. p. 380 vbi v. Fabric. Apollon. Lex. h. v. *οἱ μὲν, περισσῶς δεξιὸς περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν.* (fere vt *ἀμφίγυνος* dictum esse videtur ap. Sophocl. Trach. 504) *οἱ δὲ κατ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς τῇ δεξιᾷ, βέλλων.* hi haud. dubie melius. Vt ex Schol. B. intelligo, fuere, qui *πὲρι δεξιός* scriberent; hi accipere etiam *περισσῶς δεξιός*. vti et Schol. Townl. Victor. *τινὲς, ἐντὶ τοῦ ὑπερδέξιος. μεγάλως δεξιός. ὡς περίεσσι γυναικῶν.* (Od. Σ, 247) Est hemistichium: *αἰεὶ περιδέξιος ἦρας*, quod habetur inter fragmenta Callimachi, CCCIII. e Suida.

164. *οὐδὲ διὰ πρὸ* in aliis *διαπρὸ* vna voce vt alibi quoque.

165. *ῥῆξε σάκος* — „*ὅτι ἄρρωστα τὰ ἡφαιστότεκνα ἔπλα.*“ Reuocant nos Scholia ad T, 268 sq. vbi idem versus iam erat lectus.

166. *τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός.* — „quod *μὲν πῆχυν ἀρχαϊκῶς* dictum est pro *τὸν πῆχυν αὐτοῦ*.“

ἐπιγράβδην. ὅσον *ἐπιπαραξύσαι*, versu adscripto Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Schol. br. *ἐπιξεστικῶς, ἄχρι μόνου τοῦ δέρματος.* Schol. Victor. *ὡς ἐπιξείειν.* De voc. cf. Δ, 139. Idem *ἐπιλίγδην*, P, 599. *strictim, strim-gendo cutem.* In Lips. Vrat. b. scriptum, vt solet, per v. *ἐπιγραύδην.* Vrat. A. *ἐπιγραύδων.*

167. *σῦτο δ' αἶμα.* Vrat. A. *χῦτο.*

ἧ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ. at praecesserat *δόρυ*. suppleuit ergo in animo *μελίη, αἰχμή, ἐγχείη*. Notat quoque Eustath. et Schol. Exc. exemplum aliud apponunt. Od. M, 75. *νεφέλη* — *τὸ μὲν* (sc. *νέφος*.) *Μοχ λιλαιομένη*, tropo toties obuius, vide vel ad Δ, 373. O, 317. *Ἀτ- ἰθυπτιῶνα, τὴν εἰς εὐθὺ φερομένην* Sch. A. vt in illo: *τοῦ δ' ἰθὺς βέλος πέτετο* (N, 99.) add. T, 99 de ipsius Achillis hasta.

et τὴν εἰς εὐθύ πετομένην versu adscripto Apollon. Lex. h. v. Similia Hesych. Sch. br. et Eustath. Nam ab Ety-mol. viraque vox exulat. Credendum igitur est, antiqui-tus non modo πτέω, πτῆμι, sed et πτῖμι fuisse.

169. μέλιν ἰθυπτιῶνα ξ— „quod Zenodotus ἰθυπτιῶ-να scripserat, a κτεδών, fibra ligni. διὰ τὸ κτεδόνος λέγε-σθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις.“ Schol. A. At Schol. Townl. Vict. Ἀρίσταρχος ἰθυπτιῶνα. ὃ ἐστίν, ἐκ' εὐθείας ἔχουσιν τὰς ἀκτεδόνας καὶ τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. Aristarchum itaque scripsisse tradit Schol. Townl. Victor. cum Eustathio: Ἀρίσταρχος δὲ, Φασίν, Ἰ-θυπτιῶνα γράφει. τευτέστιν, ἐκ' εὐθείας ἔχουσιν τὰς κτι-δόνας, ἥγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, ἃς οἱ ἰδιῶται ἴνας Φασίν. ἣ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ. Sunt ergo κτεδόνες vel κτιδόνες, et ἀκτεδόνες, ap. Theophrastum hist. Plant. V, 2 κτηδόνες venae lignorum, de quibus docte disputat H. Stephanus in Thes. Ind. h. v. Difficile tamen dictum est qua analo-gia ab hac voce ductum esse potuerit ἰθυπτιῶν. debuisse saltem esse ἰθυπτιδών. ἰθυπτιδῶνα.

172. μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλινον ἔγ-χος. ξ— „quod ὄχθη dicta est, quae mox κρημνός, quia omnia alta dicuntur ὄχθαι.“ Sch. A. Observatio saepe memorata, ὄχθην omnino esse τὸ ἐξέχον. cf. sup. ad 17.

μεσσοπαλὲς Venetus et Sch. vterque. οὕτως Ἀρίσταρ-χος. Addit alius: „ἄλλοι μεσσοπαγὲς — οὐκ εὖ. velle enim poetam dicere, ὥς μέσου παλλόμενον, ad declarandum Achillis robur.“ Atqui haec eadem vis inest alteri: si hasta terrae infigitur vsque ad mediam partem. Nihil-que adeo habet alterutra lectio cur praeferatur. Contra μεσσοπαλὲς ambiguum est, siue hasta in media sui parte vibrata; et cur non hasta tota se moueat? mouet autem se potissimum in extrema seu infima parte, quae οὐρία-χος est, vt alibi vidimus: Π, 612. P, 528 ἐπὶ δ' οὐρία-χος πελεμήχθη. Ceterum μεσσοπαλὲς agnoscit Apollon. Lex. ὅτι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὃ ἐστι, κραδαίνεται. vtrumque Hesych. Schol. br. et Eustath. Mosc. 2. a m.

pr. Solam μεσσοπαγές Sch. br. μέχρι τοῦ ἡμίσεως κατα-
πηγός.

Porro vis τοῦ ἔθης est notabilis. expectabatur ἔπ-
ξεν ἔως τοῦ μέσου. aut ἔθης, ab ἔθμι. pro hoc dictum
ἔθης μεσσοπαγές. Ernelli senserat insolentiam vsus τοῦ
ἔθης, at putabat eam sic expedire, vt compararet alte-
rum, quod *stare hasta* dicitur in corpore; ergo et eum,
qui immittit, dici posse τιθέναι. Quod vix placere pos-
set. τίθῃμι est Homericum, pro ποιῶμαι.

„γρ. χάλκεον ἔγχος Barnes.

173. Πηλεΐδης δ' ἄορ ὄξυ. — ξ. quod, cum Ἀχιλ-
λεὺς praecessisset, vl. 169 nunc subiicitur Πηλεΐδης, tan-
quam de alio antea dixisset. Schol. A. Otiosi hominis
observatio!

174. ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς. Ita scribi volebat Schol.
A. Alii, scilicet e schola Aristarchea. (cf. ad A, 368)
scripsere, ἐπὶ οἷ, quod et edd. habent ante Clarkium.
Poterat etiam scribi ἄλτ' ἔπι. pro ἐπὶ ἄλτ' vel ἐπιμεμαώς
αἷ. Possunt rationes afferri pro vnoquoque.

176. ἐρύσσεσθαι μεναίωνων. Edd. ante Turnebum ἐ-
ρύττασθαι, quod ille correxit ἐρύσσεσθαι, eaque erat le-
ctio vulgata. At ἐρύσσεσθαι Eustath. Barocc. Cant. Mori.
Mosc. 2. Vrat. b. et melius, dummodo ἐρύσσεσθαι scri-
pseris, quod exhibet Venetus; et expressum est in edd.
Odyll. Φ, 125. vbi hic versus iterum legitur.

177 τρ.ς δὲ μεθῆης βίη. Barnes edidit βίη, et ad-
dit: „γρ. βίη. hoc reduxit Clarke. Scilicet variat lectio:
Barnes sequutus est Cantabrigienssem Edit. et est βίη in
ed. Flor. Ald. 2. sic quoque cod. Harlei. At βίη est
in Ald. 1. Rom. Turneb. Steph. cum Eustath. et codd.
Sane μεθέναι absolute dicitur, ergo et βίη μεθήσιν, h.
ε. λένυται, vt μεθήσιν aliquis, remittit, deficit. si βίη
adiicitur, deficit ille viribus, vel remittit, necessitate co-
actus, vt h. 1. cum sine successu vires exserit. Visitatio
est casus secundus, μεθῆης βίης, vt χύλου et alia. sicque
scribitur in iisdem versibus Od. Φ, 125. 126 repetitis:
τρ.ς δὲ μεθῆης βίης.

Obss. Vol. II P. III

K

μεθέηκε Lipf. debuit ergo esse: τρις μεθέηκε. Mox ἄξαι, φαξαι, v. ad Γ, 367.

179. ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. „πρὶν, λείπει τὸ ἐλθάν.“ Sch. B. excidit membrum, πρὶν τοῦτο τελειῦσθαι.

ἀλλὰ ἔ πρὶν Cant. quae est bona lectio, et miror Bentleium hinc facere ἀλλάγῃ. Nam duplici accusatiuo iungitur ἀπαυρᾶν, vt Z, 17 ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα.

ἄορι. Ad h. v. notat Schol. Townl. Vict. „τῷ δόρατι. Φιλήτας· καὶ κεν Ἀθηναίης δολιχαόρου. ἀντὶ τοῦ, μέγα δόρυ ἐχούσης.“ quod fragmentis Philetæ a Kayfero collectis erit adiiciendum.

181. γαστέρα γάρ μιν τύψε. „γρ. μιν ἔτυψε“ Barnes. γαστέρι Mosc. 2. In verbis χύντο χαμαὶ χελάδες (h. e. τὰ ἔντερα) Clarke rem turpem consulti verborum κακοφωνίᾳ expressam obseruat.

182. τὸν δὲ σκότος ὅσση κάλυψεν. „γρ. ὅσση ἐκάλυψεν.“ Barnes. sicque Vrat. A.

182. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσι θυρούσας. grauius quod alibi vsurpat: λᾶξ ἐν στήθεσι βὰς Z, 65 et ὁ δὲ λᾶξ ἐν στήθεσι βλίνων Π, 503. Vide an lenior sit oratio, si iungas: Ἀχιλλεὺς θυρούσας ἐξενάρηξε τεύχεα στήθεσι, pro ἐκ τῶν στήθεων.

δ' ἄρ'. Barocc. γάρ. Clarke sollenne spum appingit: „ἄρ' deinceps. vt facere solitus erat.“

ἐνὶ. „γρ. ἐπί.“ Barnes.

θύρῳων. Vrat. d. et b. a m. sec. duo Vindob.

183. καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα. — „quod εὐχόμενος pro καυχόμενος“ Sch. A. quasi nouum hoc esset!

185. Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι. — „quod περ abundat; vt in illo: Φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον“ (Od. P, 47) Schol. A. non abundat; sed est καίπερ. licet s; natus ex Fluvio deo.

Porro ad ἐκγεγαῶτι Schol. A. notat, s; Aristarchum legere. Fuit ergo et alia lectio; haud dubie ἐκγεγαῶτα. eaque lectio est in Ald. a. et in Lipf. et vno Vindob. etiam Schol. A. notat Κρονίωνος παῖσιν esse pro ἐκγόνοισι.

quod ipsa res docet; nam Achilles a Peleo, is ab Aeaco, hicque a Ioue ortus.

186. Φῆςθα σὺ μὲν Ποταμοῦ. Tyrannio Φῆςθα scripserat, ut sit praefens; teste Schol. B. Vict. Townl. (et habet hoc rationem, Φημι, Φῆς, Φησι. contra pro ἔφης, Φῆς. Ergo in praesenti a Φῆς, Φῆςθα, et a Φῆς, Φῆςθα.) At Schol. A. siue praefens siue aoristus secundus sit, scribendum esse contendit Φῆςθα. Additur tamen: „ταῦτα δὲ μόνῳ διαλλάξει, τῷ σὺν ἰ γράφασθαι τὸ ἡ ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος.“ Ita esset in praesenti Φῆςθα, quod non occurrit, sed Φῆς alii scribere, non Φῆς. Huius tamen iota nulla ratio idonea reddi potest; nisi quod praefens ab aoristo discernere voluere grammatici. v. Eustath. ad Od. H, 239. p. 1578, 18. Hoc igitur ipsum velle putandus est Schol. A. Φῆς in praesenti. Ex Schol. Victor. et Townl. disco, ipsum Tyrannionem iota addidisse Τυρρυνίων δὲ βεβρίνει, ὡς ἐνεστώτος χρόνου. καὶ μετὰ τοῦ ἰ γράφει. scripsit ergo Φῆςθα. Contra scripturam Φῆς multis disputat Etymologus h. v. Ad hanc controuersiam spectat locus Apollonii Lex. in Φῆςθα. λέγεις. laudato versu in Od. Γ, 357. εἰ δὲ ταῦτά γε Φῆςθα. ἄνευ δὲ τοῦ ἰ γραπτέον. ἐπὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς Φῆςθα λέγουσι. cf. ad A, 397. In edd. constanter legitur Φῆςθα.

187. αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὖχομαι εἶναι. — appicta siigme, sed excidit scholion; respexit, puto, notata ad vl. 185 de καισίν. Et suppleant Schol. Townl. et Victor. „Ποταμοῦ γένος. ἀλλὰ καὶ Αἰγίνα Ἀσωποῦ. οὐκ εὐτελίζει σὺν τοῖς Ποταμοῖς· ἀλλὰ Δίᾳ προκρίνει. ἄλλως τε τὰ τῶν πατέρων αἰεὶ προκρίνει ὁ ποιητής.

γενεὴν Διὸς εὖχομαι εἶναι. Bentl. corrigat γενεῆς. vt Z, 211 ταύτης ἢ γενεῆς τε καὶ αἵματος εὖχομαι εἶναι. item T, 241. Adde T, 105. Attamen nec minus Od. O, 225 αὐτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος εὖχομαι εἶναι. est κατὰ γενεὴν. vt (κατὰ) γένος. Ξ, 113 πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.

188. τίκτε μ' ἀνὴρ. hoc versu apposite Hesych. probat τίκτειν etiam de maribus dici.

189. ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἐστίν. Vrat. ὁ δ' ἄρ' ἐκ Διὸς Αἰακός ἐστι.

190. Ποταμῶν ἀλιμυρήντων. Venetus B. legerat ἀλιμοιρέντων. (quo spectat Mosc. 2. ἀλιμοιρέντων) nec μύρεσθαι aptum esse censens, cum proprie sit τὸ ἐπὶ μόρων τινὸς θρηνεῖν, reprehendit Aristarchum qui per ὁ. scripserat; ὁ γὰρ, inquit, τοὺς τὴν ἰδίαν μοῖραν (scil. ἀquarum) εἰςβάλλοντας ἐν ἀλί. et comparatur inf. v. 219 οὐδέ τι — Consentiant tamen in ἀλιμυρήντων, quod iterum occurrit Od. E, 460. ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα, ceteri omnes; et μύρεσθαι esse fluere, βέειν nemo dubitet; ut est in Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Schol. br. Eu. stath. Etiam Apollon. Arg. I, 913 ἐκ πέτρης ἀλιμύρεος. vbi cf. Schol.

191. κρείσσω δ' αὖτε Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται. Aristarchus sine δ', ut modo vl. 160° νῦν αὖτε. perpetua varietas. Barnes: „γρ. Διὸς γενεῇ.“ supplendum esse γενεῆς ποταμοῖο, quis non videat!

192. 3. καὶ γὰρ σοι Ποταμός γε πᾶρα μέγας, εἰ δύνатаί τι χραισμεῖν. Varie interpungi posse observant Schol. utraque. posse enim χραισμεῖν et ad μέγας et ad δύναται referri; aut etiam, εἰ δύναται τι, χραισμεῖν, pro χραισμεῖτω.

μέγας πᾶρα Ald. 2. εἰ δύναται τοι Cant. τις Vrat. d.

194. τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελαῖος ἰσοΦαρίζει. Legebatur in edd. οὔτε. sed οὐδὲ postulat ratio grammatica, cum sequatur οὐδὲ vl. 195. et exhibent codd. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. etiam Venetus. Etiam ap. Etymol. in Ἀχελαῖος est οὐδέ. In Apollon. de Syntaxi p. 96 est τῷ δ' οὐδὲ, sicque Vrat. A.

Interpungunt τῷ, οὐδὲ, ut sit δι' ὁ. atqui durior sic oratio fit; et est τῷ pro ᾧ Διὶ. itaque sustuli interpunctionem. Etiam Apollon. de Synt. l. c. τῷ per ᾧ reddit.

Ἀχελαῖος ἰσοΦαρίζει. habet vitium in digamma peccans. Sup. I, 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκάπιδι ἰσοΦαρίζει. Nisi itaque totus qui sequitur locus rhapsodi serioris est, probabile sit fuisse ἀντιΦαρίζει, quod inf. 357. 411.

488. in simili re obtinet, quodque iam Bentley in medium protulerat hic et sup. VI (Ζ) 101. Forte tamen nec hoc necesse, sed seu scribendum seu pronuntiando contrahendum Ἀχελῷος quod serius sine iota Ἀχελῶος scribi coepit. Aeolum fuisse Ἀχελῷος narrant; forte verius, antiqua scriptura O pro Ω. Dawes non modo Ἀχελῷον damnat hoc loco, verum omnino ex Homero et Hesiodo eiiciendum esse pronuntiat, etiam inf. Ω, 616. nec tale nomen fuisse fluuii, sed Ἀχελῶος, imperiose pro viri ingenio: Misc. crit. p. 175. 6. Est tamen hoc frequens, nomina fluuiorum proprie esse adiectivae formae, dum subintelligitur ποταμός.

195. οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένος Ὠκεανοῖο ἐ- „quod Zenodotus versum non habuit“ Schol. A. Dicat, sic tamen et VII. sqq. abesse debere, quae de Oceano proprie aliquo modo dicuntur; at Schol. Townk. et Victor. post illa: κινᾷς δὲ οὐ γράφουσι τὸν στίχον, θέλοντες ἐξ Ἀχελῶου ρεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν Ὠκεανῶ· Ἀχελῶον φασί. Quod sane valde insolens esset; contra de Oceano saepius haec praedicata sunt; et notantur hi versus, propter notiones priscorum hominum, quocunque tandem sensu haec dicta sunt, amnium, maris et omnium aquarum originem ex Oceano duci.

Nec minus tamen Acheloi notio aliqua esse debuit antiquissima, qua ille inter nobilissimos et praecipuos amnes haberetur, et, quoties omnino amnis declarandus esset, ille nominaretur: ita vt, quemadmodum ipsum elementum aquae per Oceanum, ita πᾶν πηγαιῶν ὕδωρ per Acheloum designaretur: quo vsu adductus Maro simpliciter *Achelolia pocula* dicere potuit. Praeuerant Graeci, vt exemplis docuit Macrobius V, 18. qui ex Aristophanis Cocalo laudat: — ἤμουν ἄγριον βῆρος — ἔπειρα γὰρ τοι μὲ ὄνος οὐ μυγελ, πόμα, Ἀχελῶω. euotui graue opus stomachi: *male enim me habebat vinum cum aqua non mixtum* seu vt Macrobius ipse vertit: *grauabar vino cui aqua non fuisset admixta*, id est, mero. Disertus ad hanc rem locus est ex antiquioribus petitus in Eustathio:

ὁ παλαιὸς λόγος πάντῳ τὸν Ἀχελῶν σερμύνει, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ Ἀχελῶν κληθῆναι. καθὰ καὶ Ὠκεανὸν, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. Φησὶ γοῦν τις „Ἀχελῶν ῥάσατε.“ τουτέστι, τὴν γῆν ῥάνατε τῷ ὕδατι. 1. ῥάσσατε, quod etiam Od. γ, 150 occurrit. Inde obuium est in poetis *Acheloum* poni pro *aqua* v. c. Eurip. Bacch. 625. Androm. 167. Aristoph. Lysistr. 381.

Caussam cur Achelous tantam auctoritatem habuerit, inde repetitam videbis in Excerptis ap. Eustath. et melius in Schol. Townl. et Victor. quia Achelous erat maximus amnium Epiri et Aetoliae, in quibus locis antiquissima Hellas fuit, circa Dodonam, a Sellis habitatam. Saepè eius mentio facta in responsis Iouis Dodonaei, et iussu, qui consulissent, *θύειν Ἀχελῶν*. Itaque nec mirum aras Acheloo positas memorari apud Pausaniam. Fundus his est Ephorus, cuius locus ipsaque scriptoria verba, apposuit Macrob. l. c. V, 18 quem vide: ubi, communi nomine Acheloum pro aqua dici Ephorus asserit, quod ex Dodonaeis oraculis profectum sit *σχεδὸν γὰρ ἐφ' ἅπασιν αὐτοῖς προσάγειν*. (omnibus oraculis adiicere) *ὁ θεὸς εἶπεν, Ἀχελῶν θύειν*. — μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῶν προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ἔρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς. Repetierunt hinc alii, in his Didymus περὶ τῆς τραγῳδομένης λέξεως, ap. Macrob. eod. l. qui ex Agesilao (mythicarum rerum scriptore) recitat: *ὁ γοῦν Ἀγησίλαος διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῶος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος*. ἔφη γάρ „Ὠκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθύν αὐτοῦ ἀδελφὴν. τῶν δὲ γίνονται τριεχίλιοι ποταμοὶ (ex Hesiodi Theogonia) Ἀχελῶος δὲ αὐτῶν πρεσβύτατος, καὶ τετίμηται μάλιστα.“ Cum itaque tam celebre Acheloi esset nomen, potuit eum noster poeta primo inter Amnes loco memorare. Aliam causam attulit Eustathius: non ignotus, inquit, fluvius Achilli Thessalo esse potuit ex vicinis locis. Aliae de eo fabulae fuere, quas tempus obscuravit: ut de eius aquis cum Inacho militis ap. Sophoclem, (v. Strab. VI p. 416 C.) de controuersia

Acheloi cum Ioue exercita. Occurrit Acheloi memoria in antiquioribus fabulis de Sirenibus, quae ex eo et Melpomene natae feruntur, ignota de causa: Apollod. I, 3. 4. v. Not. p. 37.

In Schol. A. B. br. alia mythica de Acheloo adposita sunt, e quibus apparet, fabulam inprimis in Heraclii fuisse tractatam, lyrice a Pindaro.

χεῖλων Ἀχελώϊδος. respicit locum Pausan. VIII, 38 f. ubi tres Achelooos memorat, et hunc Acarnaniae et Aetoliae ait Homerum in Iliade ποταμὸν τῶν πάντων ἄρχοντα dicere.

οὐδὲ βαθυρρεῖται. οὔτε Aristarchus legerat: Schol. A. debuit igitur ille etiam antec. versu οὔτε legere, non οὐδέ.

196. ἐξ οὗπερ πάντας ποταμοὶ — atqui Xanthus supra erat Iouis filius. De hac ἀπορίᾳ v. ad Φ, 2.

καὶ πᾶσα θάλασσα. ὅλη Schol. A. B. mare interius, mediterraneum. Vrat. A. πᾶσαι τε θάλασσαί.

Allusum est ad h. v. ab iis, qui Homerum, e quo omnes poetae riuulos duxere, cum Oceano compararunt: Dionys. Hal. de compos. f. 24. Quintil. X, 1, 46. *Hic enim (Homerus) quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium vim fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit.*

197. καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν. h. e. βαθεῖα. vt contra B, 92 ἥϊόνος προπάρειθε βαθείης, Schol. B. reddebat μακρῶς.

νάουσι, πιδύουσι. Schol. Townl. et Vict. νέουσι. Cant.

199. ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση. σμαραγήσει Beroce, Cant. Mori. Vrat. A.

200. ἐκ κρημνοῖο. ζ — „quod κρημνὸς nunc, quae antea erat ὄχθη.“ Schol. A. vl. 171. 2.

ὄβριμον ἔγχος vnus Vindob. indocte.

201. τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπει. Flor. Ald. 1. καταυτόθι vnā voce.

203. ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες. Argutantur grammatici in Scholiis vtrisque et in Eustath. et iterum ad 353.

(loco ceteroqui propter superstitiosas opiniones de anguillis notabili) in reperiendis causis, cur discernantur anguillae a piscibus. Dicendum erat simpliciter poni genus cum aliqua specie, priore loco apposita, more et usu. Schol. A. laudat: Ζεύς δ' ἐπαι οὖν Τρῶας τε καὶ Ἑκτορα κατ' ἐξοχήν. ubi tamen individuum cum toto ponitur.

Notatur quoque duplex forma, ἔγχελυς, voc. et ἔγχελις, ζωσ. quod ad Lexica est reiiciendum. Barnes: „γρ. ἐγγέλιος.“ debebat saltem scribere ἐγγέλειος. unde ἐγγέλειος. v. Eustath. p. 1231, 33.

ἀμφεπένοντο. quod de cura et ministerio, quo occupati sumus aliqua in re, dicitur, ut sup. Δ, 200 in vulnere Menelao, et Π, 28. nunc ad pisces transfertur occupatos in cibo parando, et de canibus Ψ, 184 vti πένεσθαι aliquoties de cibo parando dictum vidimus. Ex Ven. B. praefixum video ἀμφενέμοντο. nec hoc male.

τὸν μὲν ἄρ'. Iterum Clarke: „ut fieri solet.“

204. δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες. Monent Scholia A. B. δημὸν ἐπινεφρίδιον esse iungenda. Sensere igitur molestiam geminati participii ἐρεπτόμενοι κείροντες. Aiunt eadem et Sch. br. „ἐρεπτόμενοι καὶ κείροντες διλογεῖται.“ parum commode. E grammatica ratione esse potest ἐρεπτόμενοι κείροντες pro τῷ κείρσιν. *denotantibus arrodendo.* Sed videtur accipiendum esse: ἀμφεπένοντο ἐρεπτόμενοι, δημὸν κείροντες. Sch. A. B. Townl. Eustath. κείροντες. ἀπλήστως ἐσθίωντες. ὅθεν δ κόρος. De voc. ἐρεπτεσθαι v. ad B, 776. Mirum errorem, cum δῆμος pro δῆμος acciperet, Ammonii p. 89. v. ad e. l. Val. p. 144. κείραντες a m. pr. vn. Vindob.

205. ἃ βῆ ῥ' ἰέναι omissum ῥ' in vno Vindob. ἰπποκορυστὰς iam vidimus B, 1.

208. χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο. Melius esset χέρσ' ὑποπατὴ δαμῆναι ὑπὸ χερσὶ sollenne est v. c. B, 860. 874. et ὑπὸ δουρί.

209. ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχον. ἔλετ' Ὀρσίλοχον Vrat. b,

210. Θρασίον τε. ex Eustath. pro Θράσιόν τε.

213. ἀνέρι εὐχόμενος. Sch. A. „γρ. καὶ, εὐχόμενος.“
Additur: τὸ δὲ βαθείης χωρὶς τοῦ δ'. Videtur δ' abfuisse
alius, minus bene.

βαθείης δ' ἐφθέγγετο δίνης. Ita legitur versus in odd,
et codd. Ionicum erat δὲ φθέγγετο. Emendauit Calaub.
δ' ἐκφθέγγετο, quod receptum a Barnes et Clarke, ma-
lim saltem βαθείης ἐκ φθέγγετο, per se non male; et
firmatum nunc ab Ernestio e cod. Lips. Sed totum ver-
sum institutum esse, arguit hoc, quod otiosus est, et
quod in fine ingrata repetitio est; βαθυδίνης et δίνης.

214. περί μιν κρατεῖς, περί δ' αἴσυλα βέζεις. περι-
scribere iubent A. B. non περί. esse enim pro περισσῶς,
(Atqui hoc inuerse se habet,) αἴσυλα sunt iniusta, nefar-
ia. v. ad B, 403.

216. εἴ τοι εἴ σοι vn. Vindob.

217. ἐξ ἐρέθων γ' ἐλάσας. Probat γ' Sch. A. vnde
patet fuisse quoque τ'.

πεδίον κάτω μέρμερα βέζει. Erat βέζειν illatum a
Turnebo ex edit. Rom. Verum vbique βέζει in codd. ob-
tinet; nisi quod in βέζειν. et βέζει ex codd. Vindob,
notatur.

218. ἐρατεινὰ βέεθρα. — „ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπιθετον,
πεφθίνονται γὰρ ὑπὸ τοῦ αἵματος“ — Sch. A. inepta ob-
seruatio! Aqua Scamandri natura erat pellucida, adspe-
ctu iucunda, ἐρατεινή. In Vrat. A. pro eo αἰκτει-
νὰ βέεθρα.

219. εἰς ἅλα θῶαν. μεγάλην Sch. B, Vidimus iam
A, 141.

220. στεινόμενος νεκύεσσι. σὺ δὲ πτείνεις αἰδήλως. αἴ-
δηλως. — „quod στεινόμενος, pro στενοχωρούμενος ὑπὸ
τοῦ πληθους τῶν νεκρῶν. Vrat. d. δεινομένος. vitiose.

αἰδήλως. ὀλεθρίως. de voc. cf. ad B, 455,

221. ἀλλ' ὄγε δὴ καὶ ἔασον. Sch. A. ψιλῶς, ἔτεος
ἐστὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐῶ. Scilicet fuere qui ἔασον scribe-
rent, ab ἄδω, ἐάδω. Vnde et Schol. B. πληρώθητι. κο-
ρέσθητι. ἀπὸ τοῦ ἄσαι. Debuere ergo esse, qui ἄδω fu-
tio, etiam ἄδω scriberent, vnde scriptura variavit: ἔσω,

ἔασα et ἔασα, pro ἦσα et ἦσα. vt Ω, 557 scripsere ἐπεί
μα πρῶτον ἔασας. ap. Etymol. in εὖς et in ἔασας pro ἦ-
σας, ab ἦδω. — Addit tamen Sch. B. „vel ἔασον τοῦ (f.
τὸ) μαιίνειν τῷ Φόνῳ τὰ ρεύματα. Melius tamen ἔασον
accipitur dictum absolute, *omitte quod agis*, vt E, 517.
εὖ γὰρ ἔα πόνοσ ἀλλος vel αὐτοῦς, vt Π, 731 “Ἐκτὼρ δ’
ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ’ ἐνάριζεν. Sic Δ, 226. I, 697.
Λ, 323 et al.

ἄγη μ’ ἔχει. ἄγη, Apollon. Lex. Θάμβος καὶ κατὰ-
πληξίς. et Hesych. Θάμβος, ἐκπληξίς. add. Suidas, Schol.
Sophocl. Oed. Tyr. 656. (670) Iterum occurrit Od. Γ,
227. Π, 243. at βασιανία est apud Herodot. VI, 61. no-
tante Etymologo in h. v. in quo vitio obvio Ἡρωδιανῶ
scriptum est: v. Valken. Disf. de Scholiis ined. p. 120 et
ad ipsum Herodotum.

223. ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε. Κάμανδρε Harl. et h.
I. vt alibi.

225. πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, ἔλσαι, quod et ἔλσαι
scribitur, fuit φελσαι, a φελω, φελσω. Male ἐλάσαι Harl.
Cant. et pro var, Eustath. v. ad A, 409. et Excurs. de
digammo.

καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι. πειρηθῆναι absolute, (κατ’)
ἀντιβίην Ἐκτορι. pro Ἐκτορος, vidimus iam A, 278 μή-
τε σὺ θ’ ἐλ’ ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην.

226. Monent Schol. A. aut interpungi posse post
ἀντιβίην, aut sequentia iungi cum antecedentibus: si hoc,
vt sit λόγος διαπορητικός, πόττερον αὐτὸς ἀνέλχ με, ἢ ἐγὼ
αὐτόν. (scilicet subintelligendum, vt alibi quoque, εἰ ἢ
— ἢ —) Sin prius, erit affirmatiua oratio. (et scriben-
dum ἢ κεν — ἢ κεν —)

228. καὶ τότ’ Ἀπόλλωνα. Versus sequentes de Apol-
line parum tempestive subiecti sunt, et adducaris facile
in suspicionem, serius eos accessisse, vsque ad 233. Fac
dici posse, mandata esse data Apollini a Ioue κατὰ τὸ
σιωπώμενον, aut, quod Schol. B. ad vs. 229 censet, con-
tineri iustum illud in verbis T, 25. 26. nihil tamen facit
ad rem inuocatio Apollinis h, I. nec eius aliquis est ef-

sectus. Lenz (*Ebene von Troia* p. 262) observauerat, in Eustathii interpretatione nullam occurrere memoratiōem versuum 222 — 232. (occurrit vero p. 1234 extr. et 1235) itaque suspicabatur eos versus abfuisse ab eius codice; nec tamen desiderati sunt in vilo alio codice, nec in Schol. antiquis. Et si versus haud desideres, si abfuerint. Male habet, quod versus 232 ἦ καὶ Ἀχιλλεύς μὲν — quocunque te verteris, nullam bonam iuncturam praebet.

229. 230. εὐ σὺ γὰρ βουλὰς εἰρύσας Κρονίωνες. Corruptum est εἰρύσας, nam media correpta esse debet ab ἐρώω, traho, seruo. At h. l. requiritur notio τοῦ φυλάξαι, media longa: vt A, 216 καὶ μὲν σφωττερόν γὰρ, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι. α ῥύομαι, vel ἐρύομαι, seruo. obseruo. v. Excurs. IV ad lib. A. Est ergo scribendum εἴρυσσας, ab εἰρύμην. v. ibid. p. 180.

230. ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε. duo Vindob. ὃ, τε et ὅτι. Potest esse ὃ τοι pro ὅς et pro καὶ ὃ.

231. Τρωσὶ παριστάμεναι. duo Vindob. παρσετάμεναι. eis ὃ καὶ ἔλθῃ. Vrat. A. ἔλθαι.

232. δαίελος ὀψὲ δύνων. ζ „quod δαίελος pro δαίλην, vt ἴσπερος, ἑσπέρα.“ Sch. A. scilicet est adiectiuum, δαίλην ἡμέρα. et subintelligendum δαίελος ἡλιος. cf. sup. ad 111.

ὀψὲ δύνων, binis vocibus, vt E, 272 ὀψὲ δύνοντα Εὐρώην, alias esse ὀψιδύνων, vt ὀψιμαθής. ὀψιτέλευτον. Sch. A. ex Herodiano ἐν τῷ 19' τῆς καθόλου. Sch. B. Addit Apionem et Herodorum Eustathius, p. 1235, 5. monentque omnes τὴν δύσιν ὀψίαν, Attice dici solitam δαίλην, hanc esse δαίελην. Hinc corr. Etymol. in δαίελος.

σνιάσῃ δ' εἰ. ἔρουραν. „al. σνιάσαι“ Clarke nescio qui.

233. δουρὶ πλυτὸς et h. l. alii, vt ed. Rom. forte melius, v. ad B, 645.

234. κρημνεῦ ἀπαίξας. Ita meliores, etiam Ven. siue edd. Rom. Turnebi, Steph. cum Flor. Aldd. habuissent ἀπαίξων, quod est in vno Vindob. ἐπαίξας Barocc. Mori. ὑπαίξας Harl. Lips. duo Vindob. Sane et hoc non

male. Turbas facit Barnes in sententia loci: non dece-
re Achillem quod mendax sit, cum promississet, se, quod
iussu Scamander, esse facturum; vultque adeo *a ripa*
eum abire: nec satis expedit rem Ernestii. Enimvero
Achilles in medium alueum se immittit, et aquis obru-
tus, vltmo in ripa arrepta vix enatat: $\delta\ \delta'\ \alpha\rho'\ \epsilon\kappa\ \lambda\acute{\iota}\mu\eta\eta\varsigma$
 $\alpha\nuο\rho\acute{o}\sigma\alpha\varsigma$ nunc demum per campum fugit, $\eta\iota\zeta\epsilon\ \pi\epsilon\delta\theta\iota\omega$.
Dicta Achillis igitur erant sarcastice accipienda.

236. Vulgo lectum: $\omicron\iota'\ \rho\alpha\ \kappa\alpha\tau'\ \alpha\upsilon\tau\acute{o}\nu\ \acute{\alpha}\lambda\iota\varsigma\ \acute{\epsilon}\sigma\alpha\nu$.
Enimvero e lege digammi $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\nu\ \acute{\alpha}\lambda\iota\varsigma$ debuit esse. $\kappa\alpha\tau'\ \alpha\upsilon$
 $\tau\acute{o}\nu\ \sigma\alpha\nu\ \phi\alpha\lambda\iota\varsigma$. Sicque laudat Eustath. p. 1232, 21. et
habet Harl. Mosc. 2. Benth. hic et inf. 344 tentabat $\kappa\alpha\tau'$
 $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\ \phi\alpha\lambda\iota\varsigma$. At postea ad alterum transiit.

237. $\tau\omicron\upsilon\varsigma\ \acute{\epsilon}\kappa\beta\alpha\lambda\lambda\epsilon$. In Sch. A. $\epsilon\nu\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\ \tau\omicron\upsilon\varsigma\ \acute{\epsilon}\xi\eta\gamma\epsilon$.
 $\tau\omicron\upsilon\varsigma\ \delta'\ \acute{\epsilon}\kappa\beta\alpha\lambda\lambda\epsilon$ est in Schol. Eurip. Orest. 1384 cf. Schol.
Sophocl. Trach. 13.

$\mu\epsilon\mu\upsilon\kappa\acute{o}\varsigma\ \eta\upsilon\tau\epsilon\ \tau\alpha\upsilon\acute{\rho}\omicron\varsigma$. Ratio simplicissima ducitur a
fragore amnium e *longinquo* audito. Nonam coniectu-
ram proposuit nuper Boettiger, (v. *Teutsch. Mercur.*
1801. Ianuar. p. 68.) Scholia A. B. br. hinc ductum ef-
fe, vt post Homerum Fluvii fingerentur *tauriformes*:
 $\tau\alpha\upsilon\rho\acute{\omicron}\mu\omicron\rho\phi\omicron\iota$. Tum alius in Sch. B. $\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\upsilon\theta\epsilon\nu\ \acute{\epsilon}\rho\mu\eta\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$
 $\tau\acute{o}\nu\ \text{Ἀχαιῶν}\ \acute{\epsilon}\tau\alpha\upsilon\acute{\rho}\omega\sigma\alpha\nu$ (non $\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\upsilon\acute{\rho}\omega\sigma\alpha\nu$) $\text{Ἡρακλεῖ}\ \acute{\alpha}\gamma\omega$
 $\nu\iota\zeta\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$. idque fecisse Archilochum. At Homerus, in-
quit, ausus est primus Fluvium cum heroe componere.

238. $\zeta\omega\acute{o}\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}\ \sigma\acute{\alpha}\omega$. vterque Venetus cum Sch. br.
Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Eustath. et ed. Rom.
add. Lips. Harl. $\sigma\acute{\alpha}\omega\varsigma$ Barocc. male. Antea edd. $\delta\acute{\epsilon}\$
 $\delta\sigma\acute{\alpha}\omega$. De voc. v. ad Π, 363. $\zeta\omega\acute{o}\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}\ \sigma\acute{\alpha}\omega$. hoc poesi-
cum esse iam in Nota ad h. v. monui. Nam vere mer-
gi debueret Troiani aquis incrementibus. Videntur sensif-
se rem ii e veteribus (ap. Eustath. p. 1233 extr.) qui
magnos sinus in ripa fuisse dixere. Non magis probabi-
le est, quod inf. 343 sq. flamma per campum omnia
comburit, solo Achille incolumi: v. ad eum vf.

Omnino peruentum est in eum locum, quo de tota
hac Scamandri cum Achille pugna aliquid monendum

eli. Est haec carminis pars haud dubie e splendidissimis, Percollitur animus, specie dei Fluvii et audaciae Achillis: mox discriminis, in quo ille versatur, omninoque novitate pugnae, qua variatur narratio, et post reliqua praelia novissimo hoc Troianorum cum Achinis congressu insuditam rerum speciem menti; hoc est phantasiae, obiiicit. Hactenus non omnino aspernanda est observatio Scholia Townlei. et Victor. ad vl. 18. *πάσαν ιδέαν μάχης διαλθὼν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τεῖχος, καὶ ἐν ταῖς ναυσί, καινόν τι ἐξεῦρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἐξόφῃ, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μνησίδειαν περιῶτάμενος, ἀλλὰ καὶ καινὰς διαθέσεις ἐπεισφέρει τῇ ποιήσει. τετάρτην γὰρ ταύτην συνιστὰς μάχην ἐπὶ λῆξει τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ μὴ ἀξιωμαχοὺς οἶδα βαρβάρους Ἀχιλλεῖ, καὶ ἄτοπον, εἰς ἀκατέργαστον λῆξει τὴν ποιήσιν, θεῶν τα μάχην παρεικάγει, καὶ τὸν ποταμὸν καθίστησιν, εὖλογον ἀφορμὴν λαβὼν τὴν ἀπὸ τῶν νεκρῶν στένωσιν.* Scilicet poeta non modo sequitur id, quod omnibus annis commune est, qui praestructo alueo aquis subeuntibus ripas egrediuntur; verum habuit quoque aliquid quod naturae fluviorum Troadis proprium est, qui, praecipites ex Idae iugis per imbres ingentem in molem augentur et plana loca inundant. Esti autem torrentium verius loco habendi sunt, saltem Simois, narrant tamen ii, qui haec loca adierunt, aequis in planitiem aquis obrui. Scamander quidem brevi cursu vim aquarum minorem colligere videtur; at poeta iure suo omnia in maius, quam natura fluvii fert, augere poterat. Quid? quod aliqua fama fuisset, saltem ex Homericis carmine viguisse, videtur, de euento aliquo intra belli Troiani tempus, et de Achillis casu in hac ipsa fluviorum inundatione, quae tempore auctumnali solito accidere debuit: Colligas hoc e Scholio, quod adscriptum vides Obll. ad 242. in quo ex Hellanico antiquissimo scriptore narratur Achilles aquis in immensum auctis vix vltimi (πτελέας) ope quam prehenderat saluum evasisse, ceteris Achinis ad loca editiora profugientibus.

240. ἀμφ' Ἀχιλλῆα κοκώμενον ἵστατο κῦμα. Cantabr. ἵστατο ρεῦμα. Ita quoque Hellenicum putes legisse in loco ad 242 memorato.

242. οὐδὲ πόδεςσιν εἶχε στηρίξασθαι. εἴα στηρίξασθαι, vñ. Vindob. et Lips. vt referatur ad ῥόος, nec male, inquit Ernesti: ὁ ῥόος οὐκ εἴα αὐτὸν στηρίξασθαι. Est στηρίξασθαι in Dionys. Hal. de compos. s. 16. vbi locum laudat propter verba rei sono quoque congrua.

ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσίν. „πτελέην“ vt inf. 350 πτελέαι τε ἰταί τε. At fuere qui πτελεῖν scriberent, id eoque etiam πτελεά. Ex Herodianō ἐν τῇ ιά τῆς καθόλου“ Sch. A.

Ceterum est in Schol. B. et Leid. ap. Valken. ad Ammon. p. 248. fragmentum memorabile ex Hellenico ἐν β' Τρωϊκῶν, vbi de bello Troiano egerat: „ὕπὸ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ Ἰδῇ, Φησιν, ὅθεν καὶ ὁ Σκάμανδρος, (sc. ρεῖ. nisi adiiciendum est) τὸ ρεῖθρον ὑπερβαλὼν (lego ὑπερβαλὸν *superans* sc. ripam), ὑπὸ τοῦ ὀμβρίου ὕδατος, τὸ ἔχον κοῖλα χωρία (leg. τὸ ἔχον κοῖλα χωρίου. Mox ἐν deleo) ἐπῆλθεν. ἐν τῷ βοῖ τούτῳ ὁ Ἀχιλλεύς, ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ, πρῶτος ἐνέτυχε, καὶ δεῖσας τὸν ροῦν, μὴ τί μιν καὶ πημήνῃ, ἐν πεδίῳ πτελέας πεφυκυίας λαβόμενος, ἐμπεσώρισεν αὐτόν. οἱ δὲ ἄλλοι, προῖδόμενοι τὸν ροῦν, ἐτράποντο ὅπου ἐδύναντο ἕκαστος, ἄλλος ἄλλῃ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν ὀρῶν ὑπερέχοντα τοῦ πεδίου ἀνέβαινε. vel potius ἀνέβαινον. Apparet, id quod saepe factum est, poetica esse in rem et euentum mutata, ac si essent historica fide tradita: Scamandrum. imbris auctum, inundasse planitiem, et Achillem vltimo prehensa aquarum impetum sustinuisse, ceteros ad edita loca se recepisse. Additur mox e Servio ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν, (quem e recentioribus scriptoribus fuisse necesse est) accumulatis in alueo cadaueribus amne intercepto ac represso exundasse aquas per campos. Vniuerse quidem saepe accidere potuit ac debuit, vt in campo montibus Idaeis subiecto omnes imbris aucti eluuiæ aquarum planitiem obruerent; potuit quoque fama acceptum esse, in Troiae op-

pugnatione ingentem aliquam aquarum eluniem factam esse qua ipse Achilles in discrimen adductus esset, qua fama poeta in rem suam vteretur; quae tamen ipse apposuit, poetica sunt, non historica. Vastationem agri per similem Simoentis et Scamandri extra alueos euagantium diluniem vidit Comes de Choiseul Gouffier (p. 19. *die Ebene von Troia*) Per quae omnia tanto maiores difficultates subortae nos premunt in castrorum Achtuorum ad litus campi Iliaci metatione.

244. κρημνὸν ἅπαντα διῶσα. „διέλυσε τὴν συνεχομένην ὑπὸ τῶν ριζῶν γῆν. nec esse διῶσα.“ Sch. A. B. διῶσα, κατέβαλε. Hesych. c. Schol. Exc.

245. γεφύρωσε δέ μιν αὐτόν. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ. γ. δὲ κέλευθεν. (ex altero scil. loco, O, 357) Simplicior oratio vulgatae. Nec vero putandum, quod viros doctos facere vidimus, vltimum prolapsam ad alteram ripam pertinuisse, vt tanquam ponte vtraque ripa iungeretur. Sed ipsam amnem peruium Achilli ex loco intra alueum, nam in ipsum amnem defilierat, fecit quo stabat, vt in alteram ripam descendere posset.

246. ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας. — „quod duplex est lectio ἐκ λίμνης et ἐκ δίνης. haec est Aristarchi, habeturque in Ven. Harl. Mori. Mosc. 2. Norat quoque Eustath. p. 1235, 26. Vtraque est bona et accommodata: vorticofus amnis potest designari per δίνης, aut δίνην. At nec λίμνης habet quod displiceat, fluuio iam ripas egresso, πλημμυροῦντος ποταμοῦ. Est ἐν δίνης in Vrat. A. Nonnullos etiam ριπῆς scribere, notat Schol. Townl.

247. ἤϊξε πεδίοιο. — Scholion excidit, quod ad πεδίοιο spectare debuit: quod est pro διὰ πεδίου. Aliis verbis notatur: „γρ. πεδίουδε. et in alio, Φέρεσθαι pro πέρεσθαι“ quod non spreuerim.

248. οὐδ' ἔτ' ἔλθῃς. vt alibi variat οὐδ' ἔτ'. οὐ δ' ἔτ'. οὐ δέ τ' hoc melius. Θεός μέγας Vrat. b. d. ἐπ' αὐτῷ. In hanc scripturam consentiunt Barocc. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. b. d. et sic legebatur in Flor. Aldd. ἐπ' αὐτόν Turnebus intulit ex ed. Rom.

249. ἵνα μιν παύσαιε πόνοιο. { „quod πόνοιο. recte dictum pro τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. Est autem Aristarchea lectio; nam Aristophanes Φόνοιο legerat; et, addit Schol. hoc recte: καὶ λόγος ἔχειν est saltem expeditior lectio; accommodatior tamen erat supra v. 137. vbi legebatur idem fere versus. Placebat Φόνοιο Bentleio; at πόνοιο legitur quoque in Apollonii Lex. in ἀκροπελαινιόων.

ἀκροπελαινιόων. vocem recte laudat Schol. B. bene declarantem naturam amnis alti et concitati: κυμαινομένων γὰρ αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) μέλαινα ἢ ἐπιφάνεια ὀρᾷται. Apollon. Lex. h. v. τὰ ἄκρα μέλαινα ἔχων φαινόμενα διὰ τὸ πληθὺς τῶν ὑδάτων, adscripto versu; ex quo emendandus est Hesychius h. v. add. Etymol. Suidas. Eustath. Schol. br. Occurrit vox hoc vno loco.

250. δῖον Ἀχιλλῆα. praecesserat ἵνα μιν — nunc subiicitur Ἀχιλλῆα, tanquam per appositum. Ernestii hoc μιν durum et insolens esse pronuntiat et malit μὲν scribere vel delere versum sequentem, qui nec ab Eustathio lectius esse videtur, et abest a cod. Vindob. a pr. m. Me tamen non tam hoc male habet, cum hunc morem loquendi alibi quoque occurrere meminerim, quam hoc, quod tota versus fabrica expressa est ex sup. 138 ὅπως παύσαιε πόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λαιγὸν ἀλάλκοι. μὲν languet; coniecit tamen idem Bentl. In addendis Ernestii ipse observat, Od. Z, 48 occurrere etiam μιν — Ναυσικάαν.

Τρώεσσι δὲ λαιγὸν ἀλάλκοι. Barnes: „γρ. ἀμύνοι“ ex v. 138.

251. Πηλείδης δ' ἀπύρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. Debebat vtiq̄ue scribi ἐπὶ, hic et sup. O, 358. 9. nam est ἐφ' ὅσον, ὅσον ἐπὶ. scil. ἐστὶ. γίνεται, quod altero loco adiicitur altero versu.

Alia lectio est ἐρωήν. quam Ald. 2. cum sequacibus, etiam Turnebo, intulerat; item pro var. lect. Eustathius, et codd. Lips. Venetus, cum cod. Alteri. Scholia excerpta: ἐφ' ὅσον ἢ δουρὸς ἐρωή. ἢ, ὅσον ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν. ὃ φησιν ἀλλαχόθι, δουρηκεῖς. (K, 357) Bene haud dubie

et illa lectio se habet et visitatio est, ὅσον τε, ὡς, ἐπὶ δουρὸς ἐρωήν. At altera, ἐρωή, conuenit cum altero loco O, 358. 9. et tuetur se codd. Victor. et Townl. cum Schol. ἡ μεθ' ὁρμῆς βολή· (non βοή) modo suppleueris: ἀτέρουσαν ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον γίνονται ἐρωή δουρὸς.

252. αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μελανόστου θηρητῆρος. Ξ. Nescio an vetus Scholion interciderit. Nunc notata sunt sequentia. In Veneto scriptum οἶματ', et hoc grammaticus probat, nec addita causa; quam diu querebam, cum tandem alio loco in Eustathio reperiebam p. 1270, 48 quia ductum esse voluere ab ὁμῶ, ὁμοῦ γίνομαι. (Ξ, 209) Collegisse hoc videntur ex X, 308 οἶμῃσιν δὲ ἀλκίαις vbi legebant quoque οἶμῃσιν. Volebant quoque alterum inde ducere, ὁμῶ, ὁμνυμι. (v. eund. ad Od. M, 304. p. 1723.) οἶμα λέοντος ἔχων iam vidimus Π, 752 pro ὄραμα vt et hoc versu laudato οἶματα exponit ὁρμήματα Hesych. cum Schol. br. Infra ad X, 308 Schol. A. et nostro loco Eustathius p. 1235, 39 notat, Philetam legisse αἰετοῦ ὄμματα ἔχων. quod alienum ab h. l.

Si meam causam agerem, rescriberem haud tantum αἰετοῦ — μελανοστέου θηρητῆρος. vt pronuntietur quatuor syllabis μελανόστου. quod enim vulgatum est, prorsus abhorrens est: μέλανος, τοῦ θηρητῆρος. Doctum est ad h. v. Scholion, Porphyrii puto ζήτησις, quam plenior adscriptam videbis in Schol. B. ad Ω, 315 vbi eandem aquilam poeta memorare videtur, μόρφον θηρητῆρα, appellat, ὃν καὶ περικνὸν καλέουσι. a nigredine. Appenam potiora. Aristotelem μελανόστου legisse, τοῦ μέλανα ὅστ' ἔχοντες· vbi Aristoteles hoc professus sit, non additur; in loco Hist. An. IX, 32 nil occurrit. In Schol. Townl. et Vict. inf. ad 259 alieno loco lego: ὅτι μέλανα ὅστ' ἔχουσιν οἱ αἰετοί. ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ 8 περὶ ζώων. Nihil tamen in libro V. hist. anim. reperio. Etiam Democritum dixisse, nigra esse aquilae ossa. hoc falsum esse, ὅστω γὰρ μέλαν οὐδενὸς ζώου εὕρεται. Additur: nec poetam dicere ὅστω, sed ὅστέον, Et eum agere de eo, qui est ὁ μέλας, ὁ θηρητῆρ, ὃν Ἀριστοτέ-

λης μὲν κρᾶτιστον ἔφη, Ὅμηρος δὲ, ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστάς πατηγῶν. In Schol. B. aliud est, quod de Aristotele pronuntiatur: ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθεται. Notum tamen et adspectui facile obuium esse potest, etiam sine dissectione, ossa esse nigricantia. Fuere qui μελανόσσου legerent, μέλαναις ὀφθαλμοῖς ἔχοντος. Aristarchus μέλανός του προτινός. hoc ieiune et perquam fatue; nec scribit poeta του, sed τῷ vel τέο. Repetit eadem fere ex antiquioribus Eustathius p. 1235, 40. Persistunt itaque in lectione μέλανος τοῦ θρηνητῆρος, tanquam certum genus designetur, dictum, αἰετός μέλας, ὁ θρηνητῆρ. idem qui et morphnus appellatur, inf. Ω, 315 et Φασσοφόνος O, 238. vulgo μελαναἰετος. Coniectura viri docti, μελανώτου probari nequit, cum esse deberet μελανονώτου.

255. Ὑπαιθα δὲ τοῦ λιασθαῖς Φεῦγε. {- „quod Ὑπαιθα pro ἔμπροσθεν. — Eustath. οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου τοῦ Ποταμοῦ, καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος. κάλλιον δὲ ἐννοεῖν κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, καὶ ὑπαι τὸ ἰθὺ ἡγουν κατὰ ὀρθόν. coll. v. 303. De λιασθαῖς v. sup. ad O, 520 ὁ δ' Ὑπαιθα λιάσθη.

257. Recte laudat Schol. B. tanquam ornatu et sede sua locum inter pulcerrimos: ἀπὸ τοῦ ἀδρυῦ ἐπὶ τὸ ἰσχυρὸν ἔρχεται καὶ ἀνθηρόν, — et pro exemplo mirae ἐναργείας locum apposuit Demetr. de Elocut. f. 215. Laudat versum in ὀχέτους, πᾶς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Erotian. Lex. Hippocr.

258. ἄμ Φυτά, vulgg. ἄμΦυτα vt noua vox procudatur. ἄν φ. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. Melius utique ἄν vel ἄν Φυτά pro ἀνά. Pro ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. ὕδατι ῥόον ἦ. Eustath. p. 1235, 49. et Barocc. Harl. Townl. Victor. vn. Vindob. — ἡγεμονεύη Harl. c. Ven. vt saepe post ὡς ὅτε. Sic quoque Eustath. Vrat. d. Mosc. 2. et Vindob. ἡγεμονεύοι Vrat. A.

259. χερσὶ μάκελαν ἔχων. μάκελαν distinguunt a δίκελλα, qui ligo est duas cuspides habens; at illa habet partem latam, palam, eum manubrio. Huc redeunt

notata a grammaticis in Scholiis; Apollon. Lex. Hesych. Polluc. — Legitur quoque ap. Hesiod. *Ἔργ.* 468.

ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Sch. B. τὰ καλύματα τῆς διώρυγος ἐκβάλλων. Apollon. Lex. hoc versu adscripto *ἀμάρη. ἢ ὑδροδόχῃ. ὃ δ' Ἀπίων, ἑμοῦ, καὶ θυοῖος, καὶ ἄμα, καὶ ὁμαλῶς ῥέουσα.* vnde et *ἀμάρη* scribitur: v. Eustath. p. 1235, 56. Melius Schol. B. *παρὰ τὸ, τῇ ἄμῃ βῆν λίγῃ* effossa terra. Vox ex Theocrito nota, et ex Callim. in Cer. 30. *ἀμάρην. αὐλάνα* reddit Hesych. Pleonior ceteris est Etymol. h. v. Verbo, est idem quod *ὀχετός.* *ἀμάρης δ' ἐξ ἐ. βάλλων* scripsit Barnes. Quidni iungemus *ἐκβάλλων*? Porro *δ'* deest ed. Flor. et Ald. 1. Rom. et codd. Cant. Mori. *ἀμάρης' ἐξ* Mosc. 2.

ἔχματα, καλύματα exponit quoque Apollon. Lex. h. v. versu adscripto. Similiter Hesych. Etymol. Eustath. Vocem iam vidimus M, 260 vbi vide. add. Apollon. Arg. I, 1200. arborem *προςφύς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχματα γαίης.*

260. *τοῦ μὲν τε προρέοντος. προῤῥέοντος* nonnullos legisse notat Eustath. Hos necesse est eo vna syllaba extulisse. Barnes hinc γρ. *προῤῥέοντος. πρὸ ῥέοντος* scriptum in Veneto. Atqui iam aliquoties *προρέων* vidimus: vt E, 598. M, 19. et hoc ipso libro 366. *τοῦ μὲν τοι Vrat. d.* non male cum vno Vindob. alterum est *pro τοῦ τε μὲν πρ.*

260. 1. *ὕπὸ ψηφίδες ἄπασαι ὀχλεῦνται. ὑποχλοῦνται. ὑπεννοῦνται* Sch. B. *ὑποψηφίδες* vna voce Townl. et Victor.

τὸ δὲ — *καλαρῦζει. μετὰ καλάδου ῥαῖ.* Schol. A. *καλαρῦζει. ἰδίωμα ψόφου* Apollon. Lex. h. v. *ἤχει. ψοφεῖ.* alii Hesych. Suidas, quem illustrat Toup. Vidimus iam vocem Λ, 812. de sanguine ex vulnere stridente.

262. *χώραν ἐνὶ προαλαῖ.* Notio est satis constituta, *κατωφερῶν. κατάντει, declinat.* At pugnatur de origine. Sch. A. nonnullos ait scribere *προάλαῖ*, vt sit ab *ἄλλομαι.* Sic ap. Quintum IV, 510 properabant *ὅπως τις προάλοιτα. alios anteiret.* Praestare tamen, inquit, cum Ascalo.

nita scribere προαλει ab ἀλίζεσθαι, ἀθροίζεσθαι, Sch. B. ab ἄλις. καὶ ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἄλις. Apollon. Lex. τῷ καταΦερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. ex eo Hesych. καταΦερεῖ. καταβιτῶ. Vocem adhibuit Apollon. Arg. loco e cod. emendato a Brunckio, III, 73. Iuno de Iafone: καὶ μ' ἀναείρας αὐτὸς ἐοῖς ὤμωσι δι' ἐκ προαλὲς Φέρεν ὕδωρ. Aliud est inf. Ψ, 420 ἀλὲν ὕδωρ, ἀθρόον. Apparet tamen ex hoc, vocem esse ductam ab antiquo ἔλῃμι, quod idem est, atque εἰλέω. de quo v. Excurs. de Digammo. cf. ad E, 823.

Φθάνει. Sch. A. ἐκτατέον τὸ α διὰ τὸ μέτρον. ὥς περ καὶ Ἀρίσταρχος ἤξει. Erant haec iam ex Eustathio nota. In Townl. et Vict. „Ζηνόδοτος Φθανεῖ, ὡς τὸ νοσεῖ.“ en pro futuro? Nullus dubito, lectum olim fuisse Φθανέει. v. dicta ad I, 502 et de duplici verborum forma Excurs. I ad P. p. 405 sq.

265. ὁσσάκι δ' ὀρμήσεις. Sch. A. „τινὲς ἀντὶ τοῦ διανοήσεις. γράφεται καὶ οἰμήσεις. προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ. non additur, quis: sed probabile sit, Aristarchum intelligi. At B. ait προκρίνει δὲ Ἀρίσταρχος τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν. Alteruter locus itaque peccat. Cum Sch. A. sentit Schol. Townl. et Victor. vt appareat pro ι esse reponendum ρ. Sane οἰμήσεις exquisitius esset; legemus iterum X, 140. 308. 311. at poterat vox insidere animo scribentis vel recitantis ex 252.

267. ἀθάνασαι φοβέουσι. „alii φοβέωσι.“ Clarke.

269. πλάζ' ὧμους καθύπερθεν. Sch. B. e veteri grammatico: „πλάζειν, τὸ στροφιδνεῖν καὶ οἶονσι σκοτίζειν (στρεφιδνεῖν, Π, 792)“ Accepit ergo πλάζω, quod proprie est, facio aberrare, quodque adeo h. l. est σφάλαιεν, de statu deiicere vti est repello, depello II. P, 751. vbi agger ῥόον πλάζει, facitque vt ille se diffundat, eo sensu, quo ad mentem transfertur: vt Od. B, 396. Quod longe petatum est. Verum πλάζειν est etiam πελάζειν, adinouere, et ἀδινουere se, adeoque κῶμα ἔπλαζε (πρὸς, ἐπὶ) μιν, καθύπερθεν (κατ') ὧμους. (ὥστε καὶ τοὺς ὧμους ἐπικλύζειν τοῦ Ἀχιλλέως. vt Schol. B.)

Vidimus iam M, 285 κῦμα προεπλάζον. pro προεπλάζον. Eustath. vituperque affert: — ἤγουν εἰς τοὺς ὄμους ἐπέλαζεν, ἢ ἐπλάνα καὶ ἐπεσάλευεν αὐτούς. ὅτερ ἀντικαρκαιται πρὸς τὸ τὴν κόνιν ὑπερέκτεσθαι (v. 271) p. 1234. 18. 3a. Est quoque utraque ratio in Schol. br. Miscent plura Schol. Townl. et Victor. πλάζε ὄμους. πλάσσειν, ἐπλάσσειν. ὡς καὶ· δύο ἔτι (l. δύο δ') ἤματα κύματι πηγῶν πελάζειτο. (πλάζειτο). ἀλλὰ καὶ· πλάζει τίνοντας. (Od. B, 396) καὶ· πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἵης (Od. A, 75) Video nunc usum vocis illustratam esse a Wakefield Silu. P. IV p. 220.

Ceterum idem grammaticus B. monet, probabiliter haec a poeta dicta esse, quando de solo Achille cogitamus; at quid interea ceteris Achivis factum, aquarum elapae deprehensis? Occurri potest ex Hellanico sup. ad 242 adscriptio, ceteros sibi fuga consuluisset.

271. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν. ὑπέρεπτε. ὑπήσθις. ὑπέσθρεν. (Sch. br.) ὑπέσπα. Sch. B. ὑποκατήσθιεν Apollon. Lex. adscriptis verbis, vnde expleas Hesych. ὑπέρεπτε. ἥσθις leg. ὑπήσθις. cf. ibi Notam. Accommodatum verbum, ἐρέπτεσιν, vt sup. 204 de piscibus corpus arroden- tibus. — ὑπερέκτετο δάειν corrupte verba adscripta sunt in Eustath. ad Il. B, p. 344 extr.

κονίην. „ γρ. γαῖαν“ Barn. ex Eustath.
ποδοῖσιν Lips.

272. ὅμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν vbique in edd. expres- sum; mirum neminem digitis saltem metiri versum voluisse. haud dubie εἰς erat reddendum. Nunc video Bentle- ium notasse, etiam codd. hoc exhibere, ipsam Venetum.

273. 4. ὡς αὖ τις με θεῶν ἐλσεινὸν ὑπέστη ἐκ ποτα- μῶς σαῶσαι. ἐμὲ ἐλσεινὸν, ἐλέους ἄξιον ὄντα, οὗ τις θεῶν ὑπέστη σαῶσαι. ὑποστήναι nunc non est, vt alibi, ὑποσχέ- σθαι, promittere, recipere, sed ὑπομένειν, τλῆναι, susti- nere, audere vel in animum admittere. vt bene notavit Eustath.

ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθειμι. quam indigna res est, me miseram nunc in aquis perire! nam, dummodo ab

hac morte seruatus sim, mortem haud deprecor. Optime Schol. br. σωθῆην ἐκ τοῦ ποταμοῦ. ἔπειτα δὲ, καὶ πᾶσοιμὶ τι· κατὰ τὸ· ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον Jl. P, 647. Alioqui possit et sic accipi: *ita vero*, si nemo mihi succurrit, *mihi grauius quid accidere possit*, h. e. mortis periculum instat.

Schol. B. addit: τὸν ἀλλεῖν δὲ θάνατον ἀδύρεται. καὶ Λεωνίδας, τὴν χεῖρα βληθεὶς, ἀποθνήσκων ἀδύρετο, ὅτι μὴ ἔχων τὴν χεῖρα τελευτᾷ. Quae aliū quēquam de Leonida memorare haud memini. In Townl. et Victor. Scholion sic legitur: καὶ Λεωνίδας ὁ δ' ἄκων βληθείς. Corrige, καὶ Λεωνίδας Λάκων βληθείς etc.

276. ἀλλὰ Φίλη μήτηρ. iterum ἀλλὰ pro *et* μή. Patrum suauiter excipiunt se ἢ μὲ ψεύδεσσιν ἔθαλγεν, ἢ μ' ἔφατο. Nec tamen hoc vnum huius supinae orationis exemplum habetur in Homero. Nisi tamen oronia me fallunt: interpolatus est locus per vs. 275 — 278. vt fere factum est in locis, in quibus fata Achillis diserte praedicta leguntur. Nam diuersis locis ea exponuntur. v. Obsl. ad Σ, 9.

ψεύδεσσιν ἔθαλγεν. Hesych. ἡπάτα. κατεπόνει. Idem ἔθαγεν. ἡπάτα quod Bentl. quoque corrigit ἔθαλγε.

278. λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι. „γρ. λαιψηροῖσιν ὀλεῖσθαι vt αὐτὰρ ὀλεῖσθαι pro vulg. ἀλλ' ὀλέσθαι, Jl. O, 700.“ Barn. Debuit dicere, ita legi posse. λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Schol. Sophocl. Philoct. 334.

279. ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. erat vulgata lectio tum edd. tum plerorumque codd. (e codd. Vindob. certe nihil enotatum video) eaque etiam in edd. Dionis Or. XI. p. 368. Sententia satis aperta, vt sit dictum pro ἐτράφη. at grammatica ratio non satis expedita hic et altero loco Ψ, 348 Laomedontis equi, οἱ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοῖ. Vulgaris opinio est: τέτραφ' esse praeteritum a τρέφω, et actiuum habere vim passiuam: „τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τοῦτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσαι“ Schol. A. Townl. et Vict. debet ergo consueti verbo vis, nutritur, educatur; ex ipsa Clarkii

praeceptione de praeteritis perfectis. Quod parum commode fieri vides. Praestaret sic dicere esse verbum novae formae *τετράφω*, et *τέτραφε* pro *ἐτέτραφε*, cum notione *adolescendi*.

In Ven. A. est *ενθαδε γ' ετραφ' αριστος*. cum Schol. *ἐν ἄλλῃ· ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος*. Ἄλλως· παροξυντέον. (Scribendum *ἐτράφ'*) τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν, *ἐτράφη*. καὶ μένεται αὐτοῦ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ξ (ad Il. Ξ, 21) ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ διχθαδὶ ἢ μεθ' ὁμιλον. (quae ille accipiebat *διχθαδὶ* ἢ μεθ' ὁ. pro *διχθαδὶ* ἢ μ. u. η. esset elisum) δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ' γράφειν ὅς *ἐνθάδε*, εἴτα *ἐτράφετ'* ἄριστος (debuit scriptum esse: ὅς *ἐνθάδε γ'*, εἴτα *ἐτράφ'* ἄριστος.) οὐχ ὡς οἱ πολλοί, *τέτραφ' ἄριστος*, ἀπὸ τούτων (f. ἀπὸ τοῦ ταῦ) ποιῶντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος, καὶ προπαροξύνοντες. Senserat itaque Schol. A. cum Herodiano *ἐτράφ'* esse pro *ἐτράφη*, cum Eta eliso: quod fieret durissime, nec eius rei exemplum in Homero idoneum esse puto.

Si veri speciem habent ea, quae disputata sunt ad B, 661. et E, 555. fuit verbum *τράφω*, alia forma pro *τρέφω*, actione immanenti, nutrio me, adoleasco, cresco; elique adeo γ' *ετραφ'* scribendum pro *ετραφε*, adolevit, vixit. Tale verbum fuisse, docet E, 555 *ετραφέτην*, tempore imperfecto. Est quoque *τράφω*, et si actiue, ap. Pindarum. Firmat scriptionem Veneti A. m. Mori.

E Townlei. video notatum τ' *ετράφ'* et si Schol. interpretatur *τέτραφεν ἀντὶ τοῦ ἐτράφη*. potuit tamen hoc scriptum esse τ' *ετραφ'* quod rediret ad eandem rationem, quam paullo ante in Veneto A. reperiebamus. Nec me offenderet illud τ' in *ἐνθάδε τ'* appositum, cum id toties sine vi occurrat. Alterum tamen *ἐνθάδε γ'* habet exempla similia, vt E, 172 ὃ οὔτις τοι ἐρίζεται *ἐνθάδε γ' ἀνὴρ*.

Ex his sequitur de trinis locis, in quibus hoc *τέτραφε* occurrit, non vno loco posse statui. Inf. Ψ, 348 αἱ *ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί*, aut erit *ἐνθάδε τ'* (vel γ') *ετραφεν* (pro *ἐτράφησαν* vel *τε τράφεν*, quod praeferen-

dum, vii habetur Od. K, 417. de quo egit Bergler. praefat.) aut legendum ἔτραφον. E, 555 ἔτραφέτην a τράφω imperfecto tempore. et B, 666 recte esse emendatum ἐπεί οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. v. ad utrumque locum.

280. τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔτρεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξανάριξε. Mutatis sedibus ἀγαθὸν et ἀγαθὸς δέ κεν scribebatur inde a Steph. ex ed. Rom. et Euslath. Praestat tamen ἀγαθὸς priorē loco, quod vim habet, et legebatur iam in edd. Flor, Aldd. Turn. tum in codd. quos noui omnibus.

281. νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναι. ζ „quod ex h. l. οἱ νεώτεροι accepere λευγαλέος pro δύνγρος. At esse ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. (de hoc v. veteriora ad I, 119) Additur: καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα“ Od. B, 61. quod posset forte ad δύνγρος, referri, est enim eo loca, imbecillus. Melius tamen Schol. Townl. et Victor. λευγαλέῳ, χαλεπῷ. οὐ δύνγρω· ὥς Ἡσίοδος. τί γὰρ ἐπὶ τοῦ· λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα. In Hesiodo est Ἔργ. 754 λευγαλέῃ πι-νῇ. et 525 ἐν ἡθασσι λευγαλέοισι. pro χαλεποῖς. Nostro loco θάνατος λευγαλέος est mors inhonesta, ingloria, ignobilis. Schol. br. recte, χαλεπῷ. ἀδόξῳ. Nimis argute infertur detestatio mortis aquis submersi, cum ἄταφος ille maneat, qui aqua merfus ab inferis exulat; sic Synes. Epist. IV, p. 165. iam a Barnes excitatus.

εἵμαρτο ἀλέσθαι Vrat. d. et vn. Vindob. interpolate vel oscitanter. Iteratur versus Od. E, 312 et Ω, 34.

282. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ. ζ Stigme sine Scholio: quod haud dubie spectauit ad ἐρχθέντ', ab aliis cum aspero scriptum ἐρχθέντ'. ab ἔργω et ἔργω, εἶργω et εἶργω, εἰργω, ἐέργω. Schol. B. ἐρχθέντα. ψιλωτέον δέ, ἔστι γὰρ παρὰ τὸ εἶργω. Ἀττικῇ δέ δασύνουσι (suo more, imprimis quoties digamma in vfu fuerat). Pleniora sunt in Victor. et Townl. ἐρχθέντα. παρὰ τὴν ἔραν. (inepte) κυρίως τὸ ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. ψιλωτέον δέ εἰο. Schol. Aristoph. Acharn. 329 εἴρξας. ἀποκλείσας. δασέως. Ἀττικοί· τὸ μέντοι παρ' Ὀμήρῳ. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ πο-

ταμῶ, ψιλῶς. Addit, si sit πρέξας, esse ἔρξας, δασέως. vi Od. Σ, 196. de quo suo loco.

Apollon. Lex. ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι πνιγέμενα. e contexto. nam per se est, inclusus, deprehensus. atque hoc repetunt Hesych. Suidas, Etymol. p. 377, 45. Schol. br. Benl. etiam alterum Hesychii locum, ἐραθέντα. ἐν ὕδατι ἀπεπνιγέμενα emendat ἐρχθέντα. quod iam fecerat Epist. ad Mill. p. 36. nec aliter videtur emendandum esse in Hesych. ἐραθέντι, ληφθέντι. corr. ἐρχθέντι.

In iisdem, Victor. et Townl. ἐν τῇ Ματσειλιωτικῇ· κίρχθέντα.

ὡς παῖδα συφορβόν. Cur συφορβόν prae aliis memoraret, causa est ex eo repetenda, quod in silvarum saltibus ad extremum usque auctumnus lues pascuntur. Vnde de Virgilianum: *viduus hiberna venit de glande Monas*. Schol. B. καὶ παῖδὶ συφορβῶ ἑαυτὸν εἰκάζει ὁ λέγων· ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε. (sup. v. 108) Addunt his Schol. Townl. et Victor. σημαῖονται δέ τινες, ὡς ἀπαξ εἰρημένον. scil. in Iliade.

283. ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀπεέρσει χαιμῶνι περῶντα. ἢ διπλῇ· ὅτι ἀντὶ τοῦ, χαιμῶνος διαπερῶντα ἐναύλους, διὰ τοῦς πῶταμους τοῦς ἐπιμήκεις. Schol. A.

ἔναυλος. Schol. B. Townl. Vict. χαιμάβρους, διὰ σταυρὸν τόπου καὶ περιμήκειους ποιούμενος τὴν ῥύσιν. Sic et Schol. br. Eustath. Actum de hac voce ad II, 71.

ἀπεέρσῃ. repositum ex Eustath. Barocc. Mori. Harlel. Townl. Vrat. A. b. d. accedit Venetus. exquisitiore usu, pro vulgato ἀπεέρσει. sollenni varietate. Est tamen hoc in Etymol. in ἔρσαι, et Hesych. ἀπεέρσει, ἀποστέρσῃ. (ergo hoc spectat ad alteram lectionem) ἀποπνίξει, eadem Eustath. addito περισύρων, f. παρασύρων, ad I, p. 497. extr. ἀποέρσαι est in Lips.

Laborant in causa syllabae in ἀπο productae nec elisae reperienda. Clarke comparabat ἀποιπων T, 35 et pronuntiatum ait ἀπούρσαι vel ἀρωέρσει. ergo accedit tandem in hoc ad neglectum digamma; fuit enim haud dubie ἀποέρσῃ, pronuntiatum ἀποέρσει. etiam Benl.

adscriptit ἀποφέρσῃ. Dawes omnino locum tentat audacius p. 185. ὃν ῥα κ' (vel ὃν κεν) ἔναυλος ἀποφέρει vt sit ab ἀποφέρω. Coniicit quoque ἀποφέρξεν. ἀποφέργειν occurrere haud sum immemor, v. c. O, 325. Atqui esse ἀποέρσῃ ab ἔρρειν ductum satis docet hoc, quod ab antiquioribus scriptum fuit ἀποέρρεω. quod Atticorum est, in asperum mutantiam digamma. ἔρρειν fuisse *ferrein*, iam aliquoties vidimus: v. Excurs. de Digammo h. v. Est ἔρρειν proprie fluere, diffluere, perire; tum etiam actius pro φθείρειν, perdere. v. Etymol. in ἔρρω, et ἀπέρρεν. ab ἔρρω, ἔρσω. Lectum binis locis de submersis in aqua, inf. v. 329 vbi vide. et sup. Z, 348 vbi v. Obsl. Schol. B. ἀποέρσῃ. παρὰ τὴν ἔρσαν. (hoc perperam) κυρίως τὸ, ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. Schol. Exc. Cantabr. ἀπέρσαι. ἀποκνίξει. ἀπὸ τοῦ ἔρρω, ἐρῶ, καὶ ἔρσω, ἀπέρσαι γίνεται. Fuere tamen in Etymol. voc. ἔρσαι, qui ἀπὸ τοῦ εἶρω ducerent, et εἶρω confunderent.

285. δέμας δ' ἀνδρασσιν εἴκτην. Vrat. b. ἔκτον.

286. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες. vn. Vindob. χερσί.

ἐπιστάσαντ' ἐπέσσι. fide data firmarunt. Iam sup. Z, 233. cf. Od. O, 435. Φ, 218.

287. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε. Ζ „quod τοῖσι de duobus dictum.“ Sch. A.

288. μήτ' ἄρ τι λίην τρέμε. ἄρτι vna voce edd. ante Barnes. Occurrit quoque μήτ' ἔτι.

289. τοῖω γὰρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν. formula iam aliquoties obuia vt O, 254. Ω, 182. Et similes versus sunt E, 828. Δ, 390. ἐπιτάρρόθω Vrat. A. — εἰμέν et εἰσμέν lectum: Eustath.

290. Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. — „ἀθαρτεῖται. quod absurdum est, cum aliam formam adsciuiſſet, dicere, ἐγὼ — ita enim, quis ille sit, non poterat Achilles nosse.“ Sch. A. Potest addi: si se deos esse profiteri voluit Neptunus cum Athene: quorsam adsciuit formam hominis. Enimuero specie diuina, si se obtulerit, adipisci deus ab homine impune nequit.

292. ἀλλ' ὅδε μὲν τέχῃ λαφύσει. „λαφύσει. λήξει. πύσεται.“ Hoc vno Iliadis loco obuium; iterum Od. I, 460. ideoque grammaticis notatum. At aliis, vt Apollonio Arg. frequens. Argutantur grammatici, cum a λόφος ducunt et proprie de iumentis dici volunt.

293. αἷ' καὶ πύθῃσι. parum commode hoc adiectum esse aiebat Pius in Sch. B. quidni enim obsequeretur diis vtilia consulentibus! forte spectare ea ad v. 396. 397. „At reponi potest; esse eam formulam vulgarem suadendi et consulendi.

294. μὴ παύειν χαῖρας cum ὑποθησόμεθα licet iungere. At A. et B. nouam esse orationem volunt, et παύειν pro imperatio habendum. — Cum ὁμοίῳ peccet in leges metricas, Bentl. et h. l. emendat ὁμοιῶφι πτολέμοιο v. I, 440. vbi et de sensu vocis dictum.

295. κατὰ Ἰλιόφι. De hoc adiecto φι v. Excurs. ad lib. VIII p. 523. Schol. Townl. et Victor. συνήθης καὶ Θηβαῖος ὁ σχηματισμός. Ex hoc loco apparet, et alibi vt sup. 104. recte sic emendasse Bentleium pro Ἰλίου. v. ad Q, 66.

296. ὅς καὶ φύγησι· σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν ἀκούρας. ζ· quod Ἐκτορι dictum pro Ἐκτορας, et φύγησι pro φύγη. Tum quod ἔμεν pro imperandi modo. Sch. A. B. Φύγοι in Victor. et Townl. ἀπήρας Harl. Saltem deb. ἀπαύρας. v. ad A, 356.

297. δίδαμεν δὲ τοι εὖχος ἀρέσθαι. Vidimus iam in Aristotelea lectione B, 15. ad q. I. vide,

300. πλῆθ' ὕδατος. pro ἔκλεθς accepit Euslath. Melius est ἔτλετο pro ἐπέπλετο, vt πλῆτο. vt P, 499. monente Barnes. a πλέω, πλῆμι, vnde πύμπλεμι.

301. δαὶ κραμένων diuifim cum Ven. scripti: monente quoque antiquo grammatico A. B. T. Vulgo vna voce δαίδαταμένων.

302. πλῶον καὶ νέκυες. Apud Apollon. Lex. πλῶον ἔπλεον. ex vitio: vix enim est var. lectio, cum ἔπλεον sit additum. Adscriptit Sch. B. ἀλλὰ τριταῖοι πλέουσι. (Scilicet corpora humana primo subsidunt in fundo; altero

die demum in superficie natant) posse tamen fluminis impetum corpora fundo propellere.“ Habemus *arma fluitantia*, etsi *ex aere*, vt Aen. I, 100. 101.

303. οὐδέ μιν ἔσχευ. „Aristarchus ἴσχευ.“ Sch. A. quod est quoque in Cant. Referebat ad h. v. glossam Apollonii et Hesychii ἔσχευ. ἐπέσχε. Alberti. — πρὸς ῥέον ἀΐσσοντας. „ἀνὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὕδατος ὁρμῶντες.“ Sch. B. Iunctura verborum fieri potest haud vno modo. Veriorem puto esse: τοῦ δὲ, ἀΐσσοντας ἂν ἰθὺν, γούνατα ἐπὶ δα ὑπόσα, πρὸς ῥέον, prouti fluctus aduolueretur ei a tergo, κατὰ τὸ κῦμα, cum ipse recta contenderet in loca editiora, vt effugeret aquas a tergo in eum subeuntes inde ab alneo coortas et explicitas per campum. Nec esse potest ἀΐσσοντας πρὸς ῥέον ἂν ἰθὺν, non enim aduersae in eum incurrebant undae, nec ille iis obnitebatur.

305. τὸ ὃν μένος. τὸ ὃν, male τινὲν μένος Ald. a. et hinc al. ἔλγηε τὸ ὃν μένος iam vidimus, v. ad N, 424. Κάμανδρος hoc quoque loco Harl.

306. κέρυσσε δὲ κῦμα ῥοεῖο. „ἐμπετρώριζεν, ἢ ὠπλίζε κατὰ Ἀχιλλέως.“ Sch. B. Ita enim solent duplicem vim subiicere grammatici ex etymo. Etiam Sch. br. a κόρυς κόρυσσευ. ὑψωσεν. galea. quasi esset quod κορυφοῦν.

307. ὑπόσ' αἰριόμενος Scamander. αἰριόμενον Vrat. b. cum κῦμα iunctum. Sup. B. 151 κενὴ ἴστατ' αἰριόμην.

308. Φίλε κασίγνητε. Φίλε priore longa, seu quod Φίλς seu quod Φίλλς pronuntiatum. v. ad Δ, 155. Versu argute utitur Plato in Protagora p. 340 A.

310. ἐκτέρσει. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μένευσι sc. πὸν ἄνδρα, Achillem. Schol. B. τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν μάχην.

Pro κατὰ μόθον fuit lectum κακὸν θεὸν teste Schol. Townl. οἶον κακὸν ἐπίκουρον. An Scamander norat Neptunum adesse Achilli?

ἐκτέρσει. ἐκτέρσθαι Vrat. d. et vn. Vindob. a m. pr.

312. πάντας δ' ὀρέθυνον ἀναύλους. τοὺς χειμάρρους ἀς στενάς διώρυγας. Hinc Bentleius corrigit Hesych. γρόσσον. τάραξεν. leg. ὀρέθυνον.

313. πολὺν δ' ἔρυμαθὸν ὄρινα. Paulo post ad vs. 309 excitatur hemistichium in Schol. Victor. et Townl. π. δ' ὁ ἀπῆρε.

314. ἵνα παύσομεν. Vindob. παύσομαι. alter παύσωμεν.

315. μέμονα δ' ὄγε ἴσα θροῖσι. μέμονε, προθυμεῖται. τι iam aliquoties, v. ad E, 482. nunc; cum vi, animosus audeat, μενεαίνει. μενοινᾷ.

317. οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που — ξ — „ὅτι τὰ τεύχεα καλὰ, ἀντὶ, τὰ καλὰ τεύχεα. ὡς· οὐνεκα τὸν Χρύσην ἡτρήσ' ἀρητῆρα.“ Sch. A. Spectat eo, quod vulgari vsu dici solet τὰ καλὰ τεύχεα, vel τὰ τεύχεα, τὰ καλὰ. Eustath. ergo Schol. Townl. et Victor. aiunt μετάθεσιν ἄφρου esse. Aliud monitum esset, quod grammatici haud innuunt, quod vsus articuli occurrit Homero haud familiaris. Dici potest, esse h. l. ἐπεινα τὰ τεύχεα καλὰ, quae quoque iam 301 memorata erant. Nullus tamen dubito, fuisse τι. οὔτε τι εἶδος, οὔτε τι τεύχεα καλὰ, τὰ που. Bentl. coni. δίνης. ex vf. 246. puts.

318. νεῖοθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἱλίου πεκαλυμμένα. Monent Scholia A. et Eustath. cum Etymol. p. 477, 19. in λίος mediam esse productam διὰ τὸ μέτρον. esse enim natura breuem, vt ἰσχύς, ἰσχύος. Alterum hoc in Homero non occurrit, et in Pindaro et Tragicis. corripitur prius hoc vno loco. Sunt tamen alia eius formae quae breuia sunt in Homericis, vt ἀγγέλος τε καὶ ἰχθύες ἀμφιπέτοντο sup. 203. Sic κρατὺς Π, 181. θρήνυς O, 729. στάχυν Ψ, 598. βότρυν. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν Σ, 562. cui tamen aduersatur B, 89 βοτρυδὸν δὲ πετονται cum esse potuisset βοτρυδὸν αἶ' δε πέτονται. Et λίος media breui in aliis occurrit, vt statim Apollon. I, 10. Etymologus ait Dorice id fieri, vt producat media brevis in λίος. Accedo Bentleio corrigenti ἱλίοφι, quomodo vidimus refingi ab eo ἱλίοφι pro ἱλίου quod ἀμέτρως occurrebat. Knight p. 46 interponebat digamma, ἱλυός.

319. εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλιν, χέραδος περιχεύας μύριον. ξ — „διπλῇ, ὅτι ἅπαξ τὸ χέραδος“ Schol. A. manifeste sic constituit lectionem Venetus interpunctione, et

Schol. A. lectione. Nam Eustathio excepto, vulgo scribitur *χεράδος*, quod est a *χεράς*, quod et ipsum bene se habet alia forma. Similis controuersia est ap. Pindar. P. VI, 13. vbi vide notata (*χεράδας* ibi etiam Schol. Vict. cum Townl. ad h. l. agnoscit). Iam quod ad vim vocis attinet, Schol. A. addit: ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πληθὺς ἰλῦος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. Φησὶ γοῦν· (sup. 313. 4.) πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε Φιτρωῶν καὶ λάων. Tenebimus haec ex pluribus argutiis in Schol. A. B. br. T. et V. Apollon. Hesych. Suid. Etymol. inprimis Eustath. Ad solam saxorum congeriem reuocabat vocem et ad ipsos fluuios Aristarchus; est quoque hac notione pro lapillis, quibus ara construitur, ap. Apollon. Arg. I, 1123. vbi v. Schol. Scilicet deriuarunt vocem ex *χεῖρ*, vti est *χερμάδιος*, *χερμάδια*, *μεγάλα*, J. Π, 744 proprie, quae manu capi possunt, saxa. adde Philemonis glossam ap. Villois. ad Apollon. Lex.

Dixi esse formam duplicem. Legebatur vbique *χεράδος*, ab ἡ *χεράς*. Et Aristarchus *χεράδας* esse statuebat, vt *λιθάδας*. Schol. A. Itaque iungebatur: ἄλις *χεράδος* *περιχεύσω*. Atqui Homerus ἄλις absolute effert. Ap. Apollon. Lex. editur *χεράδος*. additur tamen, *σωρὸς λίθων μετ' ἰλῦος*. debuit ergo ille legere (τὸ) *χέραδος*. Schol. Pindari l. c. *χεράς* δὲ ὁ μετὰ ἰλῦος καὶ λίθων συρφετός.

εἰλύσω, pro *εἰρήσω*, *χῶσω*. Od. E, 136 ὅστ' ἐν αὐτῷ κεῖται ἐπ' ἡπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Fuere tamen qui scriberent *ἰλύσω*, ab *ἰλὺς*, pro *ἰλὺϊ* *καλύψω*, *σκαπάσω*. v. Schol. Exc. Cantab. Vnde est in Apollon. et Hesych. *ἰλύσω*. *ἰλὺϊ* *περικαλύψω*. v. dicta a Tollio p. 362. Agnoscit quoque vnus e Schol. A. Schol. Vict. Townl. In Harlei. *εἰλύσσω*. At *υω* est producta syllaba. v. ad Λ, 156.

περιχεύσας cod. Gotting. Pindari l. c.

320. *μυρίον*, οὐδέ οἱ ὅστε' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι. ξ „quod ἐπιστήσονται pro *δυνήσονται*. laudato loco ex Od. N, 207. Addit Sch. B. J. Π, 142. vt Lat. *posse* pro *posse*. De *μυρίον* v. ad Σ, 88.

321. ἀλλέξει. „ἀνλέξει Aristarchus“ Sch. A. τόσσην
 οἱ alii ex more, vt supra.

ἔσιν. τὸν ἐν ὕδατι συρφετόν. Sch. A. τὴν ἰλὺν versu
 adscripto Apollon. Lex. et Hesych. facile hinc emendan-
 dus; altero loco, vbi ex ordine litterarum ἄσσην legi po-
 tuit (quod et h. l. Lips. ms. habet) nam est ἄσις, ἄση,
 ἢ ἀναθαρσία. vt Etymol. ἄσσην Vrat. A. De etymo mul-
 ta argutantur Schol. add. Eustath. Sch. br. Etymol. κα-
 λύπτειν insolita structura h. l. pro sollenni τόσση ἄσει κα-
 λύψω αὐτόν. Notavit Eustath. ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. Ite-
 rum hic vsus occurrit X, 313.

322. αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα. αὐτοῦ οἱ καὶ μοῖρα recitat
 Etymol. in voc. αὐθι μένειν. οὐδέ τις margo Steph. Sed
 n. sollenne: I, 197. Ψ, 308 et al. Ceterum hos duo ver-
 sus 322. 323 plus acuminis, quam pro HomERICA simpli-
 citate habentes, attextos esse a seriore rhapsodo suspicor.
 Praeclare dicta erant illa: humatione non indigebit cor-
 pus Achillis; nunc, ecce, addit aliquis: statuemus quo-
 que ipsi tumulum, seu monumentum ex coeno.

323. οὐδέ τις μιν χρεῖω ἔσται τυμβοχοῆς' — „quod
 τυμβοχοῆς' ὅτε scribendum est; quod et Aristarchus
 (Alcalonitam addunt Sch. br. et οἱ πλείους) facit; esse
 enim pro τυμβοχοῆσαι. Sch. A. Probat hoc Eustath. add.
 Hesych. c. nota. τυμβοχοῆσαι occurrit quoque in fragm.
 ap. Apollon. Dyfc. ed. a Reiz. ad Maith. p. 425, l. 4.
 ἀνδροφῆς δὲ τάλαινα τοῦ κατὰ τυμβοχόησα. pro κατὰ
 σου. διὰ σου. At Crates esse τυμβοχόης siebat, vt οἰνο-
 χόη. In Hesych. et Schol. Townl. Victor. vtrumque le-
 gitur et in Schol. br. e diuersis auctoribus. Ita est: οὐκ
 ἔσται αὐτῷ χρεῖα χρώσεως τάφου. Et habet hoc, quo se
 tueatur. Non meminerant grammatici vsum voc. χρεῖω,
 cum plene sit: οὐδέ ἔσται κατ' αὐτόν ἢ χρεῖω τῆς τυμβο-
 χόης. vt alias ἰκάνει. cf. ad I, 75. Edebatur τυμβοχοῆς.

ὅτε μιν θάπτουσιν Ἀχαιοί. θάπτουσιν Lips. Harl.
 Mosc. 2. de futuro tempore. At ὅτε cum subiunctio
 frequens in Homero.

324 sq. Recte miratur locum Schol. B. οὐ γὰρ μόνον τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ καὶ τῇ ἐννοίᾳ παύονται.

325. μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἷματι. μορμύρων. potentius, quam ἀναζέων, πληθύων. Lectum iam fuit E, 599. ποταμὸν — ἀφρῶ μορμύροντα.

326. πορφύρεον δ' ἄρα — Sic Od. A, 242 sq. διτρετῇ ποταμὸν vidimus iam Π, 174.

327. κατὰ δ' ἤρσε· καθάρσει κατέβαλλε. κατεπόνει. κατελάμβανεν Schol. A. B.

328. δὲ μέγ' αὔσα. „γρ. δὴ μέγ'“ Barnes.

περιόδαισας' Ἀχιλλῆϊ. Scriptura vitique vix est aevi HomERICI. Benl. em. περὶ δαίσεα. Malim et ipse, πέρι tamen. Verum sic multa essent alia mutanda in Homero.

329. μή μιν ἀποέρσαι. Dicta satis multa de hac voce sup. ad v. 283. In Schol. A. et Schol. Exc. Cantab. Κυπρίων ἡ λέξις. Dicendum erat, vocem antiquam in usu mansisse apud Cyprios; et, quod suspicor, de submersis aqua.

330. προσεφάνεον ὃν Φίλον νίον. accessit ὃν ex ed. Rom. omissum in Flor. et Aldd.

331. ὄρσσε. Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος. — „ἀθρεῖται, quoniam alienum est in matris verbis nomen a corporis vitio petittum; ὧ χωλέ.“ Schol. A. Eustath. Igitur ἀθρεῖται manifeste h. l. est, improbare; non vero, pro interpolato et spurio habere. Plutarcho tamen de aud. poet. p. 35 C. argutum hoc visum, nam inter laudes Homeri refert hoc, quod nec vitia nec virtutes corporis in praecipua laude posuit, sed ad animum omnia refert.

Κυλλοπόδιον. Scribit sic Aristarchus; recte e grammatica ratione: Contra quam alii vt Lips. κυλλοπόδιον; cum sit ex ὁ Κυλλοποδίων, Σ, 371. T, 270. v. Etymol. Eustath.

332. ἅντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἥτοκομεν εἶναι. Schol. B. εἰκότως νομίζομεν, (ὕπονοοῦμεν Eustath.) ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τὸ ὕδωρ τῷ πυρί. quod friget. Potest esse εἶναι h. l. ab ἰέναι, quod et in Eustathio habetur:

sic supra T, 355 ἀλλ' ἂν' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὲς ἴτω, μεμάρτω
 ἐὲ μέγαςθαι. quae tamen caussa erat suspicandi, fore ut
 Xanthus Vulcanum adoriretur, qui nondum in pugnam
 prodierat? Vellem veteres meliora dedisse. ἄντα τινὸς εἶ-
 ναι, στήναι, potest sane esse: alicui parem esse; ita ve-
 ro esse debebat, ἥσπομεν σὲ ἄντα Ξάνθου εἶναι. Nunc
 vero est Ξάνθον εἶναι ἄντα σοῦ. quod saltem reddendum
 erit: esse Xanthum dignum te aduersarium: sic fere
 Schol. br. κατὰ σου γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστὴν ἡγούμεθα τὸν
 Ξάνθον. Sententia, quae requiritur, esse debet: augura-
 mur te esse eum, cui cum Xantho congregiendum sit
 pugna; cui conueniat haec pugna, seu, cui assignatus sit
 pro aduersario Xanthus. Suspicio confictum esse versum
 ex T, 73 ubi dii ex aduerso sibi constituti enarrantur:
 ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστειο μέγας Ποταμὸς scil. ἔσται.

ἥσπομεν. Eustath. εἶσπομεν. vnde Bentl. suspicabatur
 εἰσπομεν. Verbum est ἴσπω, Od. Δ, 279 φίσκω. εἰσφίσκω.
 ut Od. I, 321. Δ, 362 εἰσφίσκω. ut Γ, 197. ἔγωγε εἰσφί-
 σκω. E, 181. et saepe. videtur ergo φημισκω fuisse.

333. τιφάυσκεο δὲ φλόγα πολλήν. ἐνδαίνυε. ἐξέφα-
 πτε. Schol. B. br. Eustath. v. sup. ad v. 99.

334. ἀργέσταο Νότειο. Etiam h. l. fuit duplex scri-
 ptura: ἀργεστᾶο· ut est quoque in ed. Rom. Eustath.
 Mosc. 2. Etymol. et ἀργέσταο. quod in edd. receptum est
 pro epitheto Noti habendum; sicque laudat Strabo lib.
 I p. 51 A. quem exscripsit Eustath. De controuerfia v.
 ad Δ, 306. In Schol. A. „τοῦ λεγομένου λευκονότου.“
 v. ibid.

335. εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θύελλαν.
 ἔ. „quod Zenodotus legerat ὄρσασα. accepit ita εἶσομαι
 pro γνώσομαι, et mox scripsit pro ἥ κεν, ἥ κεν ἀπὸ Τρ.“
 Schol. A. debuit quoque κῆαι scribere, modo infinitiuo.
 Atqui εἶσομαι est πορευθήσομαι. ὄρουσα recitatur in
 Vita Homeri.

ἐξ ἀλόθεν. Bentlei. hinc emendat Hesychium ἄλλο-
 θεν, ἐκ τῆς θαλάσσης (p. 246 post ἄλλη πη ἀλός, pro
 ἄλλως).

336. ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι.
 „Τρώων κεφαλὰς pro αὐτοῦς τοὺς Τρῶας. Schol. B. κῆαι
 recepta est lectio, etiam in edd. κῆαι vel κῆαι. est autem
 κῆαι κεν, pro καύσει, vt Schol. br. id reddunt; in Townl.
 erat κῆε, in Vrat. b. κῆε. In Schol. A. monitum est
 κῆαι esse legendum, infinito modo: περισπαστέον τὸ κῆαι
 ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον.“ Addunt Schol. Townl. et Vict.
 οὐ γὰρ ἔστιν εὐκτικόν, ἀλλ’ ἀπαρέμφατον. Nec tamen as-
 sequor, quomodo locum habeat post ἢ κεν infinitivus.

337. Φλέγμα καπὸν Φορέουσα. — „quod τὸ Φλέγμα
 pro τὴν Φλόγα dixit“ Schol. A. Eadem sunt in Apollon.
 Hesych. Etymol. Repugnat Pollux IX, § 156. qui τὸ καῦ-
 μα esse vult. Etiam Eustath. τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς
 θυνέλλης κύρωσιν reddit.

338. ἐν δ’ αὐτὸν ἴαι πυρί. ipsum inuolue flamma.
 quod alias ἐνίει πῦρ αὐτῷ. immitte flammam ei. Bene
 Schol. br. αὐτὸν περίβαλλε πολλῇ Φλογί. Eustath. αὐτὸν
 προσαυτέν. minus commode.

339. καὶ ἀρειῇ. ἀπειλῇ. Schol. B. vi oppositi h. l. v.
 ad P, 431. In ed. Rom. et Eustath. erat ἡ ἀρειῇ, quod
 commendabat Ernesti, receperat Wolf. damnauerat Hein-
 rich Obfl. p. 95. Supra T, 109 idem fere versus erat
 lectus: λευγαλέοις ἐπέσσειν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ. In pri-
 sco sermone καὶ pro ἡ poni, nemo dubitat; monent quo-
 que Schol. Exc. Αὐτῶν h. l. καὶ proprie posuim
 copulat.

340. μηδὲ πρὶν ἀπόκαυε τὸν μένος, ἀλλ’ ὅπταν δὴ
 φθέγεσθ’ ἐγὼ ἰάχουσα. πρὶν — ἀλλ’ ὅπταν. sollenni di-
 cendi more erat, μὴ πρὶν, πρὶν ἢ ὅπταν.

ἀλλ’ ὅπταν δὴ. codd. passim, vt Ven. Vrat. b. d.
 etiam h. l. discretim scribunt ὅπτ’ ἂν δὴ. Hoc leue. at
 graue est, quod vitium grammaticum loco infidet non
 animaduersum: ὅπταν φθέγεσθαι. Necessario legendum
 extrufo ἐγὼν, ἀλλ’ ὅπτ’ ἂν δὴ φθέγεσθαι ἰάχουσα. Nam
 ὅπτε in oratione obliqua, et in conditionali aut optati-
 uum aut subiunctiuum postulat, hunc saepe cum ἂν. In
 Lips. erat aduerso metro: φθέγεσθ’ ἐγὼν ἰ.

342. Ἡφαιστός δὲ τιτύσκατο θρασυδαῖς πῦρ. in campum, versus fluvium direxit, aut, iaculatus est; iniecit, immisit pro telo. Eustathius: εὐστόχως ἠτοίμαζε, cum Schol. Exc. simpliciter κατασκευάζεν. κῆρτέπιζεν Schol. br. nimis laxe. Deerat versus in Barocc.

343. πῦρ δαίτε. καὶς δὲ νεκρούς. Eustath. καὶς ἢ δαίς. Vrat. A. b. Mose. a. δαίς. nec caussa apparet, cur non utrumque eodem modo pronuntiatum fuerit.

344. πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν. Primo vitium est in versu ex digammo: αὐτον φαλις. quod facile tollas, vt sup. 236 reponendo κατ' αὐτὸν ἔσαν φαλις. At enim inesse apparet aliud vitium in κατ' αὐτὸν, nam referendum est ad ἐν πεδίῳ. legendum itaque οἳ ῥα κατ' αὐτὸ ἄλις ἔσαν. adscripserat quoque Bentl. αὐτό. Sane ἐν πεδίῳ flamma saevit vsque ad vl. 349. Totus tamen versus institutus esse videtur ex vl. 236.

Secundo ad h. v. est stigma ζ „πρὸς τὸ ζήτούμενον. quomodo Achilles non cremetur, aqua tamen efferuescente, et cadauera cremante. Respondet Aristarchus: quod primo exsiccabatur campus, tum flamma in amnem vertitur, quem Achilles iam deseruerat.“ Schol. A. Bene hoc se haberet, dummodo Achilles non dudum reliquisset alueum (ὁ δ' ἄρ' ἐν λίμνης ἀπαρούσας ἦίξε πεδίον vl. 246. 7) ita vt in medio campo sugeret, amne, qui in fluctus exsurgerebat, eum persequente. Plura disputant veteres in Schol. B. ad 343. 365 et 269. Nolim equidem poetam veterem agitare. Dicendum est, ἀπιδαν hoc esse per se, non in eo loco, in quo dii interueniunt; per hos enim ubi res aguntur, prodigia et miracula incidere necesse est. Itaque combustionem campi nolim ad causas certas reuocare; saltem dicere licet, poetam phantasma suum petiisse ab eo, quod interdum videri potuit evenire, vt gramina et arbuta igni fortuito exorto conflagrarent. Cum poeta semel Vulcanum aduocasset in auxilium, contra deum fluvium, praesentissimae sane erant suppetiae per ignem aquas in vaporem mutantem.

Argutias veterum in ratione reddenda, Iunonis, tanquam aeris, partes in hac narratione agentis, nolo attingere. Videat haec, qui volet, in Vita Homeri Plutarcho tributa; Heraclid. Allegor. Homer. Eustath. Manet tamen illud: poetam haud inscite Iunoni et Vulcano partes suas assignasse; nec mirum, tam proclives fuisse homines ad statuendum, physice non minus quam poetice haec esse narrata; ut ap. Plutarchum est de primo frigido p. 950 E.

345. πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. ζ- „quod πᾶν pro ὅλον. et quod primo loco siccatur campus, tum fluuius.“ Schol. A. respectu ad Schol. A, 344.

σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. κατείχετο. ut H, 248. Sic πῦρ ἔσχετο.

345. 6. ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἄλωγν ἀΨ' ἂν ξηραίνῃ, χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρει. — Boreas ὀπωρινός, quia ἐν τῇ ὀπώρα validior est, et laetatur agricola, quia vento ingruente superficies agri humore ita liberatur, ut retineatur eius pars sub solo, nec solis aestu in vapores resolutus dissipetur.“ Schol. A. quem hoc modo interpretor. Est autem ὀπώρα pro ratione et natura soli caelique Ionici de ea anni parte accipienda, quam nos per dies caniculares declaramus; eam praecesserat τὸ θέρος cum messe: v. Nota ad E, 5. 6. restat tum arborum vineaeque maturandae tempus iustum et idoneum. ἄλωγν enim et h. l. de loco arboribus et vitibus confito est accipienda. v. ad E, 90. Sub illud tempus per totum Archipelagum aquilones spirant, quos per etesias vulgo declaratos intelligere necesse est; biduo enim post Caniculae exortum oriuntur, et constanter perflant diebus XL. ut e Plinio notum est, II, 47. quem etiam Barnes ad h. l. laudat. Vide de his ad Virgil. Aen. III. Excurs. II. Iterum ὀπωρινὸς Βορέης memoratur Od. E, 328.

νεοαρδέ' ἄλωγν. νεωστὶ πεποτισμένην. Apollon. Lex. h. v. At ibidem: „ἐνιοι δὲ νεοαλδέα, διὰ τοῦ Λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ τὸ αὐξάνειν σημαίνει. Non mala lectio: nec tamen alibi memoratam vidi. At quaeritur de quo

genere irrigationis poeta accipiendus sit. Vix de aqua per canaliculos ducta: ea enim opera data inducitur in solum, ut illud humefcat. Videtur ergo imbris mer- sum et oneratum solum esse eo anni tempore, quo calo- re solis recreandum erat.

ἀλῶν, scribitur hic quoque in Ald. a. et sequacibus et Cod. Vrat. b. Vide ad T, 496. et Eustath. p. 1218, 97.

347. αἰψ' ἄν ξηράνῃ. Inuitus hanc lectionem rece- pi. Legebatur ἄν ξηραίνῃ. Aristarchea lectio. est ἀνξή- ράνῃ, docente Schol. A. Townl. et Victor. Melius ἄν ξηράνῃ est in codd. Ven. Townl. Vrat. b. d. Mosc. 2. nec aliter edd. Floz. Aldd. Rom. Steph. donec a Barnes editum video αἰψ' ἄν ξηραίνῃ, nec monitum, unde; nisi quod cod. Alteri ita legere videtur. Verum quidem est, si aoristo uti voluisset Ionicus poeta, credas eum dictu- rum fuisse, ξηρήνῃ. ut ex λειάνω est πᾶν δ' αὖ λειήνας Δ. 111. Θερμῆνῃ Ξ, 7. Eramque hactenus et ipse pronus in alterum: ξηραίνῃ. At retndit impetum Scholion Townl. quod et Victor. est: „ἄν ξηράνῃ, μετὰ τοῦ ν. καὶ, Θερμῆ- νῃ μὲν Φησι (sup. Ξ, 7.) ἀλλ' οὐ ξηρήνῃ, διὰ τὸ κακὸφω- νον ὡς ψαρῶν καὶ ψῆρας.“ (v. ad Π, 583) Nolo equi- dem celare me valde suspicari, esse has argutias gramma- ticorum ex ipsa codicis antiquioris scriptione natas; nam quale illud κακὸφωνον sit, mihi saltem non satis liquet.

Iam si ξηράνῃ admiseris, suboritur altera quaestio, siue ἄν ξηράνῃ an ἀνξηράνῃ vna voce legendum. Vtrum- que ferri potest, etsi Aristarchus probauit posterius. Eu- stathius: αἰψ' ἄν ξηράνῃ. ἦγουν παχὺ ἀναξηράνῃ. Iungen- da autem sunt ἄν cum ὅτε, ὅταν. in comparatione autem obuuium hoc ὅς ὅταν. In Vrat. A. est αἰψα ξηραίνῃ. Le- gitur quoque sic ap. Galen. de temperam. I, 2. versibus laudatis. hocque praefeream equidem, tanquam simplici- tati Homericæ et prosodicae conuenientissimum, nisi ve- terum auctoritas obsteret.

Gravius est, quod in Townl. et Vict. subiicitur: „Ἀριστοφάνης δὲ γράφει· αἰψ' ἐξεναίνειν.“ Legerat ille:

αἰψ' ἐξανάλιν, *sicet*, praeclare. vt vulgatum eius interpretamentum haberi quest.

χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρη. vulgg. ἐθείρει, cum Eustathio: ἐθείρει, ὃς τὴν τοιαύτην ἀλὼν συνήθως ἐργάζεται. At codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. cum cod. Alteri, Schol. br. et exc. Apollon. Lex. Hesych. ἐθείρη. Subiunctini vsus in his saepe iam fuit notatus. Notionem vocis constituunt Apollon. ἐξ ἔθους κοσμή καὶ θαρραύη. Schol. B. ὁ γαργός, ὅστις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν. Schol. br. ἐξ ἔθους ἐπιμελοῖτα. Schol. exc. τῆς ἐπιμελείας ἀξιώση. Sic et Hesych. Idem mox: ἐθειρόμενον, κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον. ac si a caesarie ἔθαιρα ductum esset. Enimvero ductum esse patet ab ἔθαιν, *frequentiore* more et vsu, sup. I, 536. Errat inter utramque rationem Etymologus; add. Eustath. Etiam Sch. B. ὁ γαργός, ὅστις ἔθος ἔχει σκάπτειν αὐτήν. Sed recte monet Ernesti, etymologiam non nimis in talibus esse vrgendam. Tandem χαίρει δέ, μιν. Vrat. b. χαίρει γε μιν. Mosc. δὲ μὲν, ὅστις. Est autem χαίρει, non χίρη, quoniam interpositum est in medio; nec iunctum cum ὅταν.

348. ἄρα. vt fit. vt par erat. Clarke.

349. — excidit Scholion: quod ad κῆν forte spectavit. v. ad VII, 377. IX, 88.

350. πτελέαι τε καὶ ἰτέαι Benti. em. πτελέαι καὶ ἰτέαι. quia probabile sit, fuisse olim *μιτέαι*. v. de Digammo, hac voce.

ἥδὲ μυρῖται, observante Barnes, media producta, vt et Z, 39. cum tamen ea correpta sit Jl. K, 466. 467. et sup. 18. Suspicio pronuntiatum fuisse duplicato π. μυρίται, id quod ipse totus efficere debuit, si ita loqui malueris. vt et in τὰ περὶ 352. pronuntiatum ταππερι. αἰδὲ μυρῖται Lips.

351. ἥδὲ κύπειρον. Sch. A. „αἱ ἐκ τῶν πόλεων ἥδὲ κύπειρον.“ Corruptum hoc: fuit κύκαιρον, quod et in Schol. Townl. et Victor. legitur. Doricum est, quodque vulgari vsu in certis saltem locis haberi potuit, vnde in poetam Ionicum fuit illatum. Doros si in αι mutabant;

idque in hac ipsa voce docent grammatici: Etymol. in αἴσιρος. cf. Koen. ad Gregor. p. 114, 87. et ipse Eustath. ad Od. K, p. 1648, 7. ex Alcman. τὸ κύπειρον, quod aliis ῥ et ὁ κύπειρος, iunci odorati palustris genus esse editur, etiam in latinis scriptoribus obuium, *cyperus*. Memoratur inter herbas pratenses cum *loto* Od. Δ, 603. Etiam θρόνον est inter palustres herbas ap. Theocritum, v. Hesych. h. v. et not. permutatum cum altero: τὸ θρόν. Ernesti notat ad h. v. ex h. l. esse ductas descriptiones poeticas Callimachi H. in Cer. Ovidii et aliorum, in quibus varietates arborum copiose enarrant; luxuriosus tamen Ovidius. λωτός τε ἰδὲ edd. Flör. Ald. 1. Rom. male, cum hiato; et sic quoque codd. Harl. Cant. Vindob. Heraclid. p. 40. qui ait hos versus testari, tempus aestivum tam fuisse.

352. τὰ, ἃ πεφύκει ἄλλω περὶ καλὰ ρέεθρα. Benth. coni. τὰ προτὶ κ.

353. (ξ) quod distinxit ἀγγέλου et ἰχθύος, Sch. A. quasi *anguillae* non essent inter ceteros pisces. VI. dimus iam sup. 203. Multa sunt in Eustath. ex Athenaeo. Videntur illae anni huic frequentes innataisse. Indagandum erit in iis locis, num res etiamnum ita se habeant, an naturae vicissitudo successerit. Laudat vsll. Athenaeus VII, 13 ubi anguillae imoq. amnes petere narrantur.

354. οἱ κατὰ καλὰ ρέεθρα κυβίστων. Laudat vocia κυβιστῶν vsum h. l. Schol. B. cum ἀνακτάλλασθαι pisces soleant etiam sine flamma.

VII. 353. 354. recitat Maximus Tyr. Dial. XXXII p. 132. To. II ubi philosophos totum locum ad elementorum discordiam referre narrat.

355. πνεῦ — Ἡφαίστειο. „In nonnullis ριπῇ.“ Schol. A.

356. καίτε δ' ἱς Ποταμοῖο, ἔπος δ' ἔφατ' ἐκ δ' ὀνόμαζε. Si versus vere Homericus fuit, debuit esse καίτε ἱς Ποταμοῖο. Mirum fuit acumen Ptolemaei Pindarionis in Schol. Victor. et Townl. memoratum, qui legerat: καὶ ἱς τὸδ' ἱς ποταμοῖο ἔπος ἔφατ'. ut sit: καὶ ἱς ποταμοῖο

ἔφατό ἐ (πρὸς αὐτὸν) ἔπος τόδε. et habuit, qui sequeretur; nam τινὰς ita legisse, addunt eadem Scholia. ἔ. Ποταμοῖο vt βίη Ἑρακλέος.

357. "Ἡφαιστ", οὗ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιΦερίζειν. Eustathius: ἀντιΦερίζειν, ἢ ἰσοΦαρίζειν. et est hoc in Harl. Mosc. 2. vtrumque in Hesychio. At Apollon. Lex. ἀντιΦερίζειν, ἐξισοῦσθαι. Importunum h. l. esse ἰσοΦαρίζειν, docet digammi vsus, vt I, 390 γλαυκῶπιδι ἰσοΦαρίζει. male inculcatum erat hoc vocabulum iam sup. vl. 194. et Z, 101.

358. οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὦδα πυρὶ Φλεγέθοντι μαχοίμην. Dictum pro πυρὶ σου. Male iungeres: σοί Φλεγέθοντι (σὺν) πυρὶ, διὰ κυρώς.

359. Τρωῶς — ἄσπερος ἐξελάσσει. Bentlei. comi. εἰσελάσσει. video quid voluerit; verum sic debebat esse ἄστυδ' ἔσω ἐλάσσει. vt aliquoties vidimus Ἴλιον εἶσω. Cogitandum de vrbe capta; eisi de tali casu non satis commodum est verbum illud; nam aut caeduntur aut in captiuis habentur oppidani, non fugantur. Parum quoque Scamandri personam tuetur poeta: qui tantopere studiosus ciuibus suae vrbis, nunc repente ait, nullam sibi curam eorum esse. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς scil. τί πρᾶγμα ἔστι;

361. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. „ἀνέζει. de aqua igne subiecto excarescente et ebulliente.“ Schol. B. br. Conueniunt grammatici: Hesych. ἀνὰ δ' ἔφλυεν. ἀνέβαλλε et, ἀνέφλυεν, ἀνέβλυζεν, ἀνέζει. Apollon. Lex. p. 135 ἀνέφλυε, ἀνέζει. τῶν δὲ παποιημένων (supple ἢ λέξις) adscripto versu. et iterum p. 314. in ἔφλυε. In eodem versu legitur quoque p. 138 ἔβλυε, τῶν παποιημένων ἢ λέξις. quod et Hesychius exhibet. Φλύω, τὸ ἀναδίδωμι ἀναπέμπω. ἀναζέω, est apud Etymologum hand vno loco, laudato versu. Φλύειν, ὅ ἐστι παχλάζειν. ex τούτου ἔφρὸν ἀποβάλλειν, Schol. Aristoph. Vesp. 85. laudato versu nostro. Add. Suidas in παφλάζω.

ἂν δ' ἔφλυε Vrat. b. Neipo ἀνὰ δὲ φλύε.

Rem ipsam ornatus extulit Virgilius Aen. VII, 462 sqq. *Femidus atque alto sprumis exuberat amnis* (ἐνα, Φλύει), *Neo iam se capitis unda; volat vapor ater ad auras*. Copiosius quoque Quint. Cal. V, 379 – 385.

362. ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον — ζ „quod nouit poeta carnes elixas, nec tamen iis viuentes inducit heroes“ Schol. A. Observatio alibi quoque obuia: etiam in Polyluce IX, l. 68. qui vll. hos recitat, et Athenaeus I. p. 25. Additur in Schol. Townl. ad vl. 363 τῶς οὖν βοέως πύλας ἐσθίουσι μνηστῆρες; οὐ γὰρ ἂν ὀπτήσαν πύλας. respicitur Od. T, 299. Sunt eadem in Athenaeo l. c. quid vero, inquires, si totum bouem affarunt?

Ordine mutato: ὥς δὲ λέβης ἔνδον ζεῖ est ap. Apollon. Lex. in λέβης.

ἐπειγόμενος κυρὶ πολλῶ. pro τοῦ πυρός ἐπείγοντος τὸ ζεῖν τὴν κνίσσην. Similiter erat E, 902 ἐπὶ ἐπειγόμενος motu circumactus, κυκώμενος. In Virgilio est l. c. *viscera suggeritur hostis undantis alieni*, exultant aestu lactices, *furit iactus aquiae vis*.

563. κνίσσην μαλδόμενος ἀκαλοτρεφείας σιάλοις. Turbas in hoc versu fecere veteres; nec eas satis composuere recentiores. Vulgata erat κνίσση μαλδόμενος, at Ald. 2. κνίσσην μ. quam iterum deseruit Turnebus. Erat tamen κνίσσην μαλδόμενος Aristarchea lectio: Sic Venetus, et Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. (quod repetitur bis vel ter appositis aliis Scholiis etiam Ven. B. et Porphyry.) ἄλλοι δὲ κνίσσης.“ Ita habemus lectionem triplicem: κνίσσην. κνίσσης. κνίσση. Vtinam constaret, sintne lectiones variae, an emendationes. Qui κνίσσης scripsere, debuere quoque scribere μαλδομένης. vti quoque legimus κνίσση μαλδομένην. Aut debuere illi supplere, μαλδόμενος κνίσσης ἕνεκα. Quod autem miraberis, est hoc, quod bonam lectionem κνίσσην μαλδόμενος, tam male interpretatus est Aristarchus. Nam in Schol. Ven. A. appositum est: „scilicet acceperat μαλδόμενος, pro μέλδων, τήμων.“ Non viderat vir doctus, et qui eum sequuntur, quam parum conueniant haec *lebes liquofaciens adipem feruet intus*.

Debebat saltem, si ita scribebat, meminisse, *lobetem* poni poetae pro eo quod in *lebeie* est, adeoque *μελόμενος παῖσι* h. l. accipiendum esse, et, si *κρίσσα μέλδεται ἐν λέβητι*, dici ipsum *lobetem* *liquefcere* (κατὰ τὴν) *κρίσσην*, quae in eo est. Hactenus non improbo Aristarcheam lectionem, quin etiam doctiorem habeo, quam vulgatam *κρίσσην*, etsi haec eodem sensu dicta et accipienda est.

Laudatur in Sch. B. Hermogenes ἐν τῷ περὶ προβλημάτων, (quem librum alibi memoratum non reperio,) qui *κρίσσην μελόμενος* accipiebat *κρίσσην λιπαινόμενος* *πίπγουσιν* factus, *υποκτις*. E. Schol. Townl. intelligo non recte laudari lectionem; nam iā: Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ ἐ προβλημάτων γράφει· *κρίσσην μελόμενον δὲ τοῦς, τηκομένου τὴν κρίσσην*. Eustath. ex parte verum videbat, dum comparat illa: *ἔφριξε μάχη ἐγγεῖρησι* et *λήϊον ἀσταχύσσει*. conferendus idem ad JI. H, p. 668, 33.

Ex Ven. B. et ex Porphyrii Scholio inserto, quod in Quaest. Hom. 10. est, discimus fuisse qui *κρίσσην* neutro genere scriberent, τὰ *κρίσσην*. vt τὰ *τεμνίην*. At recte monetur, apud Homerum nusquam τὸ *κρίσσει*, sed ubique τὴν *κρίσσην* occurrere. Debuisset quoque in Homero scribi *κρίσσει*. non enim ille aliter, vt *τείχεα*. *βάτεια*. Potuit in aliquo libro excidere iota subscriptum; vt factum est in ed. Flor.

κρίσσην. *κρίσσην*. vna littera scribi in Veneto et aliis, sed perperam, iam vidimus ad A, 66. de vi et notione satis constat, et accurate actum est in Sch. B. add. Hesych. Etymol. e Porphyrio. est enim *κρίσσει* proprie ἡ ἐκ κρεῶν ἀνοθυμίασις vt A, 317. Od. M, 369 tum τὸ *λίπεις* vt Od. Σ, 118. (πάν τὸ *πιμελές* est in Sch. A. B.) tandem et *ἐπίπλους* vt JI. A, 460.

σὺν σίκαλον iam vidimus I, 208.

Tandem *μελόμενος*. vox hoc vno loco obuia. *μέλδαι* in Sch. B. Etymol. et copiosius in Porphyrio dicitur proprie esse τὰ *μέλη* *ἔθειν*, ἢ *ἀλδαίνειν*, et comparatur: *μέλε' ἤλδαναι* *πειρῆναι* *λαῶν* Od. Σ, 69. Interpretes

h. l. μελδόμενος modo passivae, modo activae accipere iam vidimus. Etiam Apollon. Lex μέλδω. τήκειν, κνίσσῃ μελδόμενος· ὅ ἐστι τήκων. nisi ultima ab alia manu sunt. τήκων τὸ λίπας τοῦ κρέστος Eustath. sc. τὰ λίπη τήκων, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ Schol. br. Porro Suidas: μέλδοντες. τήκοντες. ἔφοντες. „γέντα θεῶν μέλδοντες“ ἔφοντες. (Est Callimacheum: v. fragm. CCCIX. γέντα sunt τὰ ἔντερα, τὰ μέλη. v. Snidam h. v.) καὶ „κνίσσῃ μελδόμενος“ ἀντὶ τοῦ, μέλδων τὰ κνίσσῃ. quod exponendum esset: μελδόμενος (κατὰ) τὰ κνίσσῃ· sed veteres acceperunt pro μέλδων. Et per μέλδων. τήκων. exponitur quoque in Hesych. At Etymol. μελδόμενος. τηρόμενος.

ἀπαλητρεφείας vn. Vindob. quod notatu dignum esset, si e meliore codice.

364. πάντοθεν ἀμβολάδην Ecil. ζαῖ λείβης ἔνδον, ἀναβέλλων. ἀναζέων, vt Hesych. interpretatur; ab Eustathio iam monitum est eo sensu vocem in Herodoto quoque occurrere. Diverſa notio est, cum de eantu adhibetur. Remittit de hac voce Ernesti ad Gallin. H. in Dian. 61. ἀμβολάδης τετύποντας Cyclopes, vbi ille contendit non alternis significare illud posse, sed *summa vi, elatis brachiis*. non innotuerat Pindar. Nem. X, 62 vbi victor erat his Athenis ἀμβολάδαν, *alternis*, annuis ludis interiectis. Nec in loco Herodoti IV, 182 aliter, quam in Homero accipi potest, fons Ammonis alias tepidus aut frigidus ζέει ἀμβολάδην, feruet ebulliendo; etsi ambiguum manet sitne a temporaria interuallis, an a motu ipso, τοῦ ἀναβάλλειν, emittere sursum, petatum. — ὑπὸ δὲ pro γάρ.

ξύλα κάγκανα. iterum Od. Σ, 307. ξύλα ξηρά, ἐλαφρὰ, interpretatur Hesych. Plura dat Etymol. ductum ἀπὸ τοῦ καίνειν, ὅ ἐστι, τὸ κόπτειν. At Schol. br. κατάξηρα, παρὰ τὸ κῆρι. Occurrit quoque in Apollon. Rh. et Theocrito.

365. „Si omnia ardent, mirum est Achillem non cremari.“ Sch. B. Vide ad v. 344.

366. οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. ἔ- „quod οὐδ' ἔθελε pro οὐκ ἠδύνατο. vt Od. I, 121.“ (et alibi)

Notant quoque Sch. br. Eustath. hic et ad H. 169. p. 673, 63. et ipse Apollon. Lex. p. 344. Vtuntur grammatici hoc versu quoties notionem τοῦ ἐθέλειν pro οὐκ εἶναι declarare volunt, v. c. ad Aristoph. Au. 582 et al. Suidas in ἐθέλῃσι et οὐ θέλῃσι. Galenus ad Hippocr. περὶ ἄρθρων lib. III. l. 106.

ἦδ' ἐθέλει. vn. Vindob.

προχέειν, Harl. Mosc. 2. quod et alibi cum illo variat; et locum habebat sup. 219. recte quoque restitutum a Barnes H. in Apoll. 380.

368, πολλὰ λισσόμενος. Pronuntiatum arbitror πολλαλλισσόμενος. in vno Vindob. πολλά τε a m. sec. Male interpolauerat Barnes πολλά εἰ λισσόμενος. Bentl. em. πολλά γε λισσόμενος.

369. Ἦρῃ, τίπτε σὺς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδειν, ἔχρας. ἐπέχρας, ἐπῆλθε. ἐφώρμησε. Sch. B. ἐπηνέχθη σφοδρῶς Sch. br. ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν Helych. Eustath. vertit: conatur. Recte: χρᾶν antiquo vsu, ἰτυο. ἐμὸν ῥόον ἐξ ἄλλων θεῶν, συμμαχῶν τοῖς Τρωσί. Et Apollon. Lex. p. 269 in ἐξ. notat h. l. ἐξ ἄλλων pro ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.

372. ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποκαύσομαι. ἀποκαύομαι Lips. et vnus Vindob. ἐγὼν etiam hic grammaticis debere cenleo pro ἐγώ.

374. μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἦμαρ. pro ἀπαλεξήσιν Τρωσί, depellere a Troianis exitium. Μοχ μαλερὸν πῦρ v. ad I, 242. Ceterum versus hi 374. 5. 6. iam lecti erant sup. T, 315. 6. 7. Mirum vero in vl. 376 non aequè legi δαιομένη, δαίωσι δ' cum Harl. Mosc. 2. vt T, 317.

378. αὐτίκ' ἄρ' „statim deinceps. statim proinde.“ Clarke.

379. οὐ γὰρ ῥοικε. Benteio videbatur peccare in digamma, corrigenti οὐδε φοικε, vt inf. 436. v. Excurs. de Digammo, ybi dixi fuisse utrumque sfoiks et fεfoiks, non vero φοικε.

380. *στυφελίζειν*. *σκληρῶς τύπτειν καὶ βλάπτειν*. Sch. B. *ταράσσειν*. *θλίβειν*. *κακοῦν* Sch. br. *mulcare*, v. ad Il. A, 581. *στυφελίζειν* Cant. Vrat. A. d.

382. *κατέσσυτο*. Sch. br. „*κατέσχετο*. *γράφεται καὶ κατέσσυτο ἴν' ἧ· τὰ* (recte Barn. em. *κατὰ*) *καλὰ βεῖδρα ὤρμησε*.“

383. 4. *οἱ μὲν ἔπειτα παυσάσθην*. Vulcanus et Canthus. more passim notato iungendi pluralem et dualem.

385. *ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἕρις πῶσα βεβριθυῖα ἐνέπρασεν ἄλλοις* f. aliis quoque diis f. pro τοῖς ἄλλοις ceteris qui ad suppetias alterutri parti ferendas processerant. *ἕρις βεβριθυῖα* vsus insolens vocis: vsitatum *βαραῖα*. *δεινῇ*, vt Sch. br. At in Sc. Herc. 160 *Κῆρ παναχῆσι τε βεβριθυῖα* vix defendi potest, sed est cum Guyeto leg. *βεβρηχυῖα*.

Initur tandem pugna deorum, quam superiore iam libro expectabamus et dilatam aegre ferebamus: v. ad T, 75. Si ex animo dicendum est, neque nunc eius vlla est necessitas nec vltus, etsi, si felicius res tractabatur, esse poterat; neque ea ad ipsum argumentum, ad praelium inter Achinos et Troianos, vllam vim habet; putes pugnam deorum id tantum consilii habere, vt dii e praelio submoneantur, vtque Achilles sibi iterum soli relinquatur; tam otiosa tota est opera. Cur nunc tandem congregiantur dii, repente in medium progressi, cum nimis diu hi in vallo Herculis, illi in Callicolone confedisent, caussa nulla memoratur, nec memorari potest: nisi forte dicas, Minervam et Neptunum ad confirmandum Achillem 284 sq. in medium progressos Marti suspiciones iniecisse. Totum ideo Episodium ab alia manu accessisse videtur, forte eadem, quae primam superioris libri particulam elaborauerat. Animum ad hoc tentandum admovebat pugna Scamandri cum Achille, quae fundum habet in ipso libri argumento. Monui haec de Episodio, quatenus cum ipsa narratione et summa carminis coniunctum esse debebat. At idem Episodium spectatum per se, carmen est haud omnino contemnendum, et habet

nonnulla magni spiritus, adumbratum haud dubie ad exempla antiquiora pugnae deorum in Titanomachiis: quibus seruatum est egregius locus in Theogonia Hesiodica. Cum haec deorum pugna multa habeat notione et natura deorum indigna, censuras ac reprehensiones adhibere alii, alii excusationes, allegoricam interpretationem, satis ineptam, inferendo; in his est Heracides de Alleg. Hom. c. 52 sqq. Alia passim in Scholiis occurrunt: et apud Eustathium, imprimis p. 1249. cf. sup. ad T, 68 sq.

386. δίχα δέ σφιν ἐνὶ Φρεσὶ θυμὸς ἄγχο. Sch. B. ἔωρεῖτο. ἢ ὥρμα. Sch. br. ἐκινεῖτο, ὥρμα. διάφορον ἔσχον τὴν γνώμην. Hefych. ἐφέρετο. ἔπνει. prius ad h. l. alterum ad Apollonii loca I, 1359. II, 902. Supra erat Σ, 510 δίχα δέ σφισιν ἦνθ' αὖτε βουλή. et sup. T, 32 δίχα θυμὸν ἔχει, de diuersis partibus, quas sequuntur. disfidere. διχογνωμονεῖν. Apud Eustath. redditur, δίχα φρονεῖν. διχονοεῖν. — δίχα δέ σφισιν ἐνὶ Φ. prae edd. Flor. Aldd. Emendatum a Turnebo ex Rom.

387. σὺν δ' ἔκαστον μεγάλῳ ὁμάδῳ. Schol. br. Barocc. Mori. Vrat. A. b. cum Veneto πατάγῳ. At Schol. A. „γρ. ὁμάδῳ, quod in ceteris legitur, et in edd. vulgatum est, quodque retinendum censeo. Potuit irrepere πατάγῳ e vl. 9. Vtrumque memorat Eustath. Nusquam video σὺν δὲ πένον.

388. ἄμφ' δὲ σάλπιγξ μεγάλας εὐράνας. — „quod Homerus nouit σάλπιγγα, heroes tamen ea usus esse non dixit“ Schol. Observatio trita. Dictum nunc ἐσάλπιγξε pro τερήχῃ, grauiore tamen voce. Schol. B. multa cumulat Eustath. λαχὲ σάλπιγγος δίκην Schol. br. et sic fere Demetrius de Elocut. l. 84 qui propterea vocem nimis exilem arbitratur. Verum est simpliciter, resonuisse, remugisse; quo verbo Virgilius utitur de magno clamore et tumultu pugnantium. Non vero de tonitru agi putandum. Aristid. Quintil. de Musica II, 84. etsi vocem ἐσάλπιγξε de caelo indecore dictum censet, vim tamen verborum ad phantasiā mouendam agnoscat, et augeri

rem per μέγας et ἀμφί. Apud Hesiod. Theog. 679 minus potenter οὐρανός ἐπιστένει et Terra σμαραγεί. Ingeniis phantasmata huius loci praeter Aristidem et Demetrium agnoscit quoque Longin. f. 9, 6. sed idem attens temere vff. 61—65 ex Jl. T. idem recitat μέγας οὐρανός Οὐλυμπός τε. Vulgatum tuetur Apollon. Lex. in αἶον, ἤκουον. Versu vsam se esse narrat inter prodigia visa Dio Cass. LXXVIII, 30.

δ' ἐσάλπιγξεν ed. Rom. Vrat. A. cum Dione l. l. αἷς δὲ Ζεὺς. potuit esse αἷα. v. de Digammo. Noli vero eo descendere, vt putes αἷς δὲ Ζεὺς. aut sit, vociferatus est, vt de Minerua et Marte vidimus T, 48. 51., aut vt sit, tonuit. nam media in αἷω est longa. Et audiit Iupiter in Olympo sedens, quia οὐρανός ἐσάλπιγξε, resonnerat clamore ad caelum perlato.

389. ἐγέλασσα δὲ οἱ φίλον ἦτορ. Quaestio fuit, quid sit quod Iupiter laetetur? v. Schol. A. B. et, qui multa inepte arguitur, ex antiquioribus puto, Eustath. cum auctore Vitae Homer. et Dione Or. XXXVI To. II. p. 100. Respondendum erat, quia, sensu ab heroibus ad deos traducto, Iupiter gaudet tumultu bellico.

390. ὁρῶτε θεοὺς ἐρίδι θυμώοντας. repetiit ὁρῶτε ex ed. Rom. Stephanus. firmanque codd. cum Ven. ὁρῶτε erat in edd. Flor. Aldd. Turnebo. et Vrat. b. a pr. m. Alienus tamen optatius ab h. l. melius conveniret aliis locis, vt M, 333. Schol. A. laudat verba Menandri, ad illustrandam Iouis oblectationem ex contentione deorum: καὶ Μένανδρός φησιν· οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σάξασθαι τὴν οἰκίαν, ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ. quae pleniora exhibet, corrupta tamen, Schol. Townl. Vict. καὶ τοῦτο θύων οὐδεπώποτε ὑξάμην ἐγὼ, τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν οἰκίαν. ἀλλὰ παρέλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν ἐνδόν κατ' αὐτῷ πρᾶγμα χρησιμώτατον. Non vacat inquirere, an alibi iam versus lecti sint, astutiam cum stultitia pro-

391. ἦρχε γὰρ Ἀρης. Vrat. A. δὲ Ἀ.

392. ῥινοτόρος Mars, ὁ διακόπτων τοὺς ῥινοὺς, τὰς ἀ-
σπίδας. Schol. A. B. br. Eustath. ex antiquioribus. at
vtrouque modo, vt et clipei et corpora intelligantur, in-
terpretatur Apollon. Lex. h. v.

393. καὶ ὀνειδέιον φάτο μῦθον. scripsisse nonnullos
ὀνειδέειν notat Schol. Lipf. Sicque scriptum in Mori.
Vrat. d. et Eustath. Vidimus vocem iam A, 519 et al.

394. τίπτ' αὖτ' ὦ κυνόμυια. ζ „quod voc. κυνόμυια
ipse poeta composuit: ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ δὲ μύια
θρασεῖα“ Schol. A. Illustrant simili modo vocem ceteri
Etymol. Hesych. Eustath. Eosdem esse κροτόνους no-
tant Victor. et Townl. qui alias κρότῳνες in cute boum
et canum ouis depositis nascentes; vnde iidem habentur
κυνοραῖσταί. Ernesti adscriptit: „proprie insectum, cuius
mentio fit in Exodo et Psalmis (scil. vers. gr.)“ laudat-
que Philonem, cuius locus est classicus de Vita Moſis I.
(p. 622) et Bochart. Hieroz. IV, 15.

Ceterum in hac voce scriptura variat: κυνάμυια est
in Ven. hic et inf. 421. Townl. Vrat. d. in Apollon.
Lex. Suida: κυνάμυια, ἡ ἀναιδεστιάτη. erat quoque in edd.
ante Steph. inf. 421. Egere de voce viri docti ad He-
sych. qui vtrumque apposuit, et Etymologus cum Eusta-
thio, qui mutatam vocalem ο in α aliis exemplis illu-
strat; etsi semper dubium manet, vtrum a ratione gram-
matica in his serius recessum sit, an ab deprauatione ad
veriorum scripturam serius sit processum. Eustath. me-
morat quoque nonnullos qui scriberent κυνάμυιαν τὴν κι-
νοῦσαν συνεχῶς τοὺς μῦας τῶν ὀφθαλμῶν. Hoc voluere
Schol. Victor. et Townl. ἡ κινοῦσα τὴν μυῖαν (leg. τὸν
μῦν) τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἡρεμαῖον ἔχουσα τὸ βλέμμα
μέγα παρὰ τὴν ὄραν. vltima corrupta sunt et ad θάρσος
ἄητον 395 spectant, quod μέγα, παρὰ τὴν αἶαν interpre-
tantur.

τίπτ' αὖτ'. Vita Homer. Cant. Mori. Harl. probante
Bentl. vt vbique alibi. Sicque Ven. Townl. Mosc. 2. vn.
Vindob. Vulgo τίπτ' αὖ. ἔριδι ξυνελαύνεις, μάχῃ συνά-
γεις, εἰς μάχην.

395. *θάροςος ἄητον*. Vox hoc vno loco lecta. Sch. B. *μέγα παρὰ τὴν αἰαν*. (mireris hoc a grammatico proficisci potuisse. Non minus indocte ab ἄημι ducit Eustathius.) Sch. br. *μέγιστον*. Lips. cum vno Vindob. legit *ἀήτητον* glossēma. Est ἄητος idem quod ἄτος ex ἄτος, cui noceri nequit, adeoque *validus, ingens*, vnde ἀάτος factum: de quo sup. actum ad *Ξ*, 271. Recte adeo apud Apollon. p. 47 ὅταν δὲ λέγῃ· *θάροςος ἄητον ἔχουσα τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν*. ap. Hesych. ἄητον. πολὺ, μέγα. vt ἄτος. χαλεπὸς, δυσχαρής. Sed adiicitur ἀκόρεστος, ἀχόρταστος, vt ἄητοι, ἀκόρεστοι. ἀπληστοι. fuere enim, qui ab ἄδω, *satio*, ducerent. Eo sensu dixit quoque Nicand. Ther. 783 *πηφάγος αἰὲν ἄητος insatiabilis*, vbi et Schol. memorat: καὶ Ὀμηρος· ἄητος πολέμοιο. quod tamen non nisi ἄτον πολέμοιο in Homero esse memini. V. sup. E, 388. Et Σ, 410 erat *πέλωρ ἄητον*. vbi vide Obs.

396. ἦ οὐ vna syllaba, vt iam vidimus O, 18 et al.

397. αὐτὴ δὲ *πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα* ἰθὺς ἐμὲ ὥσας. *πανόψιον* hoc vno loco obuium interpretes veteres in diversa duxit. Duxerunt modo ab ὄπτομαι, modo ab ὄψε. Prius tuitus est Aristarchus: τὸ εἶναι πανόρατον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανές, vt est in Sch. A. accedentibus aliis: ita tamen vt modo pro epitheto *πανόψιον ἔγχος* haberent, modo aduerbiale, in *conspectu omnium, palam*. πάντων ὁρώντων. ἐν τῇ ὄψει πάντων. (vt ἐνωπῇ in Jl. E, 371.) At, qui ab ὄψε ducebant, (κατὰ τὸ) *πανόψιον, profiremo, tandem*, τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, exponebant. Haec disputata videas a Schol. A. B. br. Eustath. Etymol. Hesych. et Apollon. Lex. et in notis ad vtrumque. Conuoluit in Sch. A. ἄλλως· — τὸ ὀπισθίδιον (τὸ ἔγχος) ἔχουσα ἀπὸ τοῦ στύρακος. Ex Eustathio Schol. Townl. Vict. discimus, Antimachum emendasse *ὑπενόσφιον*. ignorari tamen quo sensu hoc dictum esse voluerit. (Non dubito eum accepisse pro λαθραῖον, νοσφίδιον. νόσφι, ὑπένοσφι; posuisse autem poetam Antimachum simili in loco, vnde colligi posset, eum Homericam vocem in suum carmen transtulisse. Bentl. em. *πανόψιον* ab ἵπτομαι.

Interpunxi post *εὐτάμεναι*, et post *έλεῦσα* deleui. *εὐτάμεναι* μ' ex Eustath. Barnes. *έμε* erat insertum Mosc. 2.

399. τῷ σ' αὖ νῦν ὅτω ἀποτισέμεν. ἀποτινέμεν Vrat. b. ὅσσα ἔοργας. Iam sic Γ, 57 et iterum inf. X, 347. Est et in Hesych. ὅσσα ἔοργας. ὅσα εἰργάστω.

400. ὡς εἰπὼν οὔτησε, percussit, κατ' αἰγίδα θ. In Veneto est ἀσπίδα. at Sch. A. γρ. κατ' αἰγίδα. Etiam Eustath. prius legit, at alterum pro var. lect. Immo vero ἀσπίδα translatum est ex eodem versu iam lecto Λ, 434. P, 43. αἰγίδα θυσσανόεσσαν. iam vidimus etiam varietatem θυσανόεσσαν E, 738. B, 448.

401. σμερδαλέην aegidem. ξ „quod proprie de aegide σμερδαλέην. Sch. A.“ Sane convenit, *terribilis aegis καταπληκτική. έκπλήσσουςα*. At non apparet, quare proprie de ea dicatur.

ἦν οὐδὰ Διὸς δάμνησι περκενός. τὴν οὐδὰ Vrat. A. ἦν Aristid. Or. in Mineru. T. I p. 10. δάμνησι Rom. Eustath. et ipse Ven. Ita erit subiunctivus. Vulgatum δάμνησι. *penetrat, perforat*, alibi, *τιτρώσκει*.

402. τῇ μιν Ἄρης οὔτησε. τῇ. ἐκεί Sch. B.

403. λίθον εἴλετο χειρὶ παχίσῃ. Sch. A. „ἐν ἄλλῃ. λίθον εἴλετο Παλλάς Ἀθήνη“ siue casu variatum a rhapsodo, siue ab aliquo qui deae nollet latam, magnam manum tribui. Atqui poeta; nostram decori notionem haud animo tenens, ne id quidem dea indignum putavit, quod non hasta petit Martem, sed saxum ingens e solo attollit et in deum iaculatur. Nec omnino causam exputes, cur dea non armis suis utatur, cum tamen hastam manu teneat; nisi memineris, hasta vulnus illatum fuisse iam in simili pugna a Minerva in Diomedis curru stante sup. E, 855 sqq. Erat igitur res varianda.

405. οὔρον ἀρούρης. ὅραν χώρας. bene Sch. br. ὅριον γῆς Sch. B. add. Etymol. h. v. ὁροθέσιον gl. Vrat. A. v. sup. M, 421. ἅμφ' οὔροισι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς Apollon. Lex. apposito versu, in quo legit τὸν πρότερον δ' ἄνδρας. —

407. ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλαθρα πασσών, ἐκόνισσε δὲ γυῖα. Plethrum esse C pedum et LX cubitorum adnotat Sch. A. At Schol. B. LXVI et cum duabus partibus cubiti: quod et in Eustath. legitur p. 1244, 12. hoc quidem paullo subtilius; siquidem cubitus exaequat apud Graecos pedem unum cum dimidio: pes autem continet pedem unum cum sex digitis mensurae nostrae quam Regiam vocamus. μέλαθρα miro errore cum vno Vindob. Lips. ἐκόνισσε. Alii, ut Mosc. 2. ἐκόνισα. forte hoc melius a κονίω. at alterum ductum a κονίζω putandum. Vidimus iam E, 145.

409. καὶ οἱ ἐπευχομένη — καὶ μιν ἐπευχ. Mori. Ven. Vrat. A. at Schol. A. γρ. „καὶ οἱ“ et hoc minus vsitatum videtur mutatum in vulgarius.

410. οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω. οὐδέ πω δὴ ed. Rom. vitiose.

411. εὐχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερῖς. Iterum occurrit damnatum toties ἐγὼν pro ἐγώ. Tum μένος ἰσοφερῖς Barocc. Mori. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. Ven. sed Sch. A. „ἐν ἄλλῃ ἀντιφερῖς.“ perpetua variatione. Vtrumque Eustath. memorat. vide sup. ad v. 194.

412. μητρὸς ἐριννύας ἀξαποτίνους. Sch. A. εἰμωρίας ἀποτίνης τῇ Ἥρᾳ. quo significatu ap. Hesiod. Theog. 472 vbi Ἐρινύς sunt Croni immanitas liberos denorantis: si tamen versus est. genuinus. Sch. B. τὰς κατάρας. sic et Eustath. Sch. Exc. Ἐρινύας Townl. et al. ut alibi quoque monni scribi, seu incuria seu antiquo more.

414. ἀμύναι. Sch. A. „γρ. καὶ, ἀρήγαι.“ Hoc erat in Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2.

415. πάλιν τρέψεν Eustath. Harl. Lips. Ven. Mori. Vrat. A. vul. Vindob. vulgg. τράψεν. varietate iam nota, ut E, 676.

416. τὸν δ' ἔγε χεῖρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. — „quod qui Iliadem a diuerso auctore, quam Odysseam scriptam esse contendunt (οἱ χωρίζοντες) observant, in Iliade Marti, in Odyssea Vulcano iunctam

esse Venerem" Sch. A. cf. ad Σ, 382. Pro Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη scribitur Φιλομυιδῆς Ἀφροδίτη. Sch. A. sicque Harlei. Vrat. b. Mosc. 2.

417. μόγις δ' ἐκαγείρατο θυμόν. ἐκαγείρατο Ven. Townl. Schol. Townl. Victor. „ἐν παρατατικῷ δὲ τὸ συναγείρατο ὁ Ἀρίσταρχος" debuit scribere συναγείρατο. quod est imperfectum. Vulgo ἐκαγείρατο. de quo v. ad O, 240.

420. Ἀφροδῖτιν. Iam B, 157. et al.

421. καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολογιὸν Ἀρηα. — Excidit Scholion quod tanto magis desidero, quia versus laborat hiatu: κυνόμυια ἄγει. Nisi putes fuisse Φέρει, quod Benl. suspicatur. Sane Φέρει παῖδα nutrix Z, 389 et vulnerati Z, 429. 432 et al. Attamen totus hic locus 418 — 434 est tam ieiunus, ut vix potuerit a bono poeta proficisci; quod si ille senioris aevi fuit, non mirum est, occurrere et hoc et tot alia persona Mineruae parum digna.

κυνόμυια nunc ubique legitur, etiam in edd. ante ed. Steph. contra quam sup. 394. καὶ δ' αὖτε. post illa, quod in acie stat, etiam abducit.

422. ἀλλὰ μέτελθε' sc. αὐτήν. μετέρχεσθαι, ut E, 456 et al. de hostili impetu; quo aggreditur illam: quod mox μετέσσυτο.

424. καὶ ῥ' ἐπισισαμένη, πρὸς στήθεα — ξ — „quod ἐπισισαμένη est ἐπελθοῦσα. ἐφορμήσασα ab εἶμι. ὥς τὸ ἡ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος. (Est ex Od. T, 69. omissa clausula versus εἶσθα θύραζε. in qua tamen causula loci memorati posita erat) Est quoque notatio in Sch. br. Hesych. Vidimus ἐπισίσσασθαι eadem diligentia notatum Jl. Δ, 367. T, 454. Tandem hiatus in ἐπισισαμένη aut est defendendus exemplis aliis (sup. Exc. IV. ad XIX p. 767. 8.) aut, quod praefero, altera forma ἐπεισισαμένη scribendum, ut toties εἶσθαι pro εἶσσο occurrit. v. ad Δ, 138.

425. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα — τὴν δ' αὐτοῦ Vrat. b.

426. καὶντα ποτὶ χθονί — Ven. ἐπὶ cum Barocc. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et cum Heraclide p. 175. male cum hiatu. Pro καὶντο Bentl. coniiciebat πλῆντο.

427. ἔπεια πτερύοντ' ἀγόρευς. „γρ. πτερύοντα προσηύ-
δα“ Sch. A. Sicque Lipf. Vrat. A. b. Mosc. 2. vn. Vindob.

428. τοιοῦτοι νῦν πάντες. E Schol. A. B. colligo fuisse qui scriberent τοιοῦτοί νυν. quod h. l. facere necesse non est, cum νυν non sit corripiendum: ut est K, 105. Ψ, 485.

429. Θωρηκτοῖσιν Barnes ait omnes edd. habere. At id non illatum nisi ab Ald. 2. nam Flor. Ald. 1. Rom. habent. Θωρηκτιῶσιν cum libris Ven. Cant. Lipf. add. Hesych. h. v. Et Θωρηκτῆς alibi ap. poetam M, 317. O, 689. 739. et sup. 277. Esse tamen Θωρηκτοῖσιν in Mori et Barocc. testatur Barnes. Versus deerat Vrat. b. nec nisi a m. rec. adscriptus.

430. ὣδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες. — Excidit Schol. A. sed esse debuit idem cum Schol. B. notatur vox τλήμονες h. l. quod est εὐτολμοί. At tragici de misero ponunt. (cf. Not. Hesych. ad τλήμων. Eustath. Schol. exc.) Scilicet etiam τλᾷ est καρτερῶ et παροπαθῶ. prius autem cum audacia coniunctum est.

431. ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος. Ἄρη Ven. Ἄρη Lipf. quo ducere putatur Harl. et Townl. cum Mosc. 2. Ἄρηι. Ἀρη Vrat. d. et b. Eadem varietas est in aliis locis ut E, 757. vbi v. Obfl. ἐπίκουρος. „ἐν ἄλλῳ ἐπίκουρος“ Sch. A. quod minus accommodatum.

433. Ἴλιον — πολλὰ θρον. Sch. A. „γρ. Ἴλιον.“

434. ὣς φάτο — Versus abest a Ven. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. et vno Vindob. In Cant. Townl. erat: ὣς ἔφατ'. ἢ δ' ἐγέλασσα. quod idem cod. Vindob. in margine habet.

436. Φοῖβε, τῇ δὴ νῦν διέσταμεν. „ἀφέσταμεν τῆς μέχης“ Sch. A. οὐ πολεμοῦμεν. οὐ μιγνύμεθα Sch. B. Supra 391 ἐνθ' οἷγ' ὠκέτι δὴρὸν ἀφέστασαν. Vrat. b. „διέσταμεν. γρ. ἀφέσταμεν.“

437. αἵ κ' ἀμαχητὶ ἴωμεν. pro ἴωμεν. v. Excurs. III ad A. p. 176 extr.

439. Ἄρχε. Synesium Epist. 116. ad h. l. respicere, notat Barnes. add. Suidam in ἄρχε. vbi ad δικαιοῖ supple: poeta. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον. Φιλοφροσύνης δὲ, (sc. ἄρχεσθαι) τὸν πρεσβύτερον.

440. ἐπεί πρότερος γενόμεν. πρῶτος Townl. καὶ πλείονα οἶδα. perpetuum attributum aetatis maturae: vt vidimus N, 355. itaque versus aliquoties repetitur.

441. νηπύτι' ὥς ἄνισον κραδίην ἔχες. Fuisse, qui ἄνισον legerent, suspicatus sum sup. ad E, 25. ἔχες manifeste pro ἔχεις.

442. μέμνηται, ὅσα δὲ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί. μέμνηται. de forma agit Etymol. p. 484, 28. ἀμφίς erat in Cant. Townl.

443. νῦν pro νῶϊ sphalma Ald. 2.

444. πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν. E „quod causam non addit, quare dii seruierint Laomedonti.“ Sch. A. At seniores tradidere; varie tamen: v. Eustath. p. 1244. l. 44 sq. siue quod Laomedontis ὕβριν experiri voluerant; siue quod Iupiter, quem vincere voluerant, hanc poenam iis inflixerat. cf. Apollod. II, 5, 9 p. 129 Not. p. 382. et sup. ad A, 400. e Sch. br. quod h. l. Schol. Townl. recitat et Victor. Dubitarunt, πὰρ Διὸς sitne e caelo, an, Iouis iussu. hoc haud dubie.

Quaestio fuit ad h. l. cur Neptunus μνησικαπεῖ, non Apollo? ap. A. B. et br. Dicendum erat: fabularum non esse systema aliquod logicum; sed e diuersis farraginem.

445. μισθῷ ἐπὶ ῥήτῳ „ὁμολογουμένῳ καὶ ὀρισμένῳ.“ Sch. A. B. br. add. Hesych. Eustath. et mox: σημαίνων, Homericō vsu, ἐπιτάσσων, vt statim A, 289. B, 805. ἐπὶ ῥ' ῥήτῳ Cant. male. alii ἐπιῤῥήτῳ, vt Townl. ἐπιρητῳ Vrat. d.

446. ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι. E „quod haec (in quibus sibi murum circa urbem ductum, Apollini passionem boum tribuit) non consentiant cum iis quae supra dicta sunt: τότε ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπέλλων.“ scil. J. H, 452. quae

propter hanc ipsam offensionem inter ῥητημένα habita sunt: (v. ad vl. 443) id quod per se non magnam vim potest habere; potest enim idem poeta diuersis certo consilio imodis rem narrare; verum erant alia, quae locum illum in suspensionem adducebant.

πόλιν περι τεῖχος. sic Ven. vterque, Vrat. A. b. Mosc. 2. et iam in edd. Flor. Aldd. πόλιν περί τ. mutauit in πόλιν καὶ τεῖχος Turnebus ex ed. Romana. Sch. A. notat, περι — ἔδαιμα esse iungenda, adeoque non esse scribendum πόλιν περί. vt editur quoque in Pausan. VII, 20. p. 574 vbi tres versus appositii sunt, et in Cant. Mori. Harl. Aristophanea habebat πόλιν. quod erat in Vrat. d. et περί τεῖχος.

447. 448. Φαῖβε, σὺ δ' αἰλίποδας — Aliena huc ad vocant Sch. A. B. br. Eustath. quod Neptunus est ἀσφάλως et θεμελιοῦχος, et Apollo Νόμιος, itaque eum nunc ones pascere. Mutuatus ex iis est nonnulla Macrob. I, 17. Contra illud notabile, quod nunc solus Neptunus urbem munit: vt iam ad 446 monitum.

448. αἰλίποδας ἔλικας βοῦς. iam aliquoties vidimus: v. ad I, 462.

450. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθείας Ὠραὶ ἐξέφερον. μισθοῖο τέλος, vel vt πολέμου, γάμου, θανάτου τέλος, vt μισθὸς sit persolueda merces, persolutio mercedis vel vt τέλος sit dies dicta mercedi soluendae, vel vt μισθὸς sit ipsa μισθωσις annua. Ad primum videntur ducere sqq. Horae πολυγηθείας respectu ipsius operae mercenariae finiendae, vt Schol. br. et spe mercedis accipiendae. Alioqui generali notione ita dici poterant, respectu frugum prouentus. Ap. Eustath. multi scribebant μισθοῖο τέλος πολυγηθείας. Sicque Vrat. b. ἐξέφερον ἐμνήνουν. ἐφάνερον.

451. τότε νῶϊ βῆσατο μισθὸν — μετὰ βίας ἀφειλετο. Sch. br. μετὰ βίας ἔσχε παρ' ἑαυτῶ. Sch. B. Scilicet est βιάσθαι τινά τι. (κατὰ τι quod et Eustath. monet,) vim inferre aliqua in re, nunc dicta mercede neganda.

Laomedon autem ἔκταγλος, ἔκταγλόν τι καὶ αἰνὸς ποιη-
σάμενος.

452. ἀπειλήσας δ' ἀπέπαμψε. ἀπέπαμψεν Vrat. A. b.

453. 4. Suspicio hos versus serius accessisse, multo-
que magis vs. 455. Certe non bene conueniunt minae
vtrique primum, tum alterutri, Apollini, factae, et qui-
dem τοῦ ἀκρωτηριάζεσθαι, et iterum vtrique recidenda-
rum aurium: quod genus ὕβρεως est et contumeliae.

453. σὺν μὲν ὅγ' ἠπειλήσα. vna cum hoc. praeterea.
Ernesti quidem συνδήσειν iungebat. Lectio melior quam
vulg. σοὶ μὲν ὅγ'. vel vt Vrat. b. σοὶ μὲν ὅδ'. Tuentur
σὺν μὲν ὅγ' Harlei. Townl. Mosc. a. vnus Vindob.
Lipf. Ven.

πόδας καὶ χεῖρας δήσειν. Res dicta antiquis ἐξαγκο-
νίζεσθαι, manus in tergum religare.

454. παράαν νήσων ἐπὶ τηλαδαπῶν. Aristarchea le-
ctio: docente Sch. A. Townl. Victor. additur: αἱ ἀπὸ τῶν
πόλεων, θηλυτερῶν. Insolens haec lectio primo adipe-
ctu; habet tamen vsum doctum et exquisitiorem vulgata.
Scilicet θῆλυς et θηλύτερος dictum etiam est de frugibus
et de fertilitate. Sunt itaque *insulae fertiles*. Conuenit
θῆλυς ἐέρση, et fragmentum Callimachi CCXCVI. θηλύ-
τατον παδίον ex Eustathio ud Odyss. Θ. Spectant porro
ad h. l. ea, quae apud Etymologum in θηλυτερῶν le-
guntur post vulgaria super γυναικῶν θηλυτερῶν. de qui-
bus v. dicta ad Θ, 520. pergit enim: ἡ οὖν καταφερῶν
(leg. καταφερῶν scil. πρὸς τὰ ἀφροδίσια v. Fragmenta
Apollodori p. 1141. ita quoque in Diodoro lib. I, 88
esse debebat hircus τὸ ζῶον — καταφερέστατον πρὸς τὰς
συνουσίας) ἡ θαλλουστῶν, ἡ εὐκάρπων. καρπὸς γὰρ αὐτὸς
ἄνθρωπος, οὗ βελτίων οὐδεὶς, οὗ βέλτιον οὐδέν. ὡς ἐπὶ τοῦ
νήσων θηλυτερῶν. Fatendum tamen alterum, τηλαδα-
πῶν conuenientius esse, vt insulae longe disitae, in
quas ad vendendum abducantur. Est autem et hoc in-
ter exempla vetustissimi mercatus inter ipsos Graecos,
mancipiorum.

455. στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὐατα χαλκῷ. — „quod στεῦτο, κατὰ διάνειαν ᾤριζετο, διεβεβαῶτο. (paria habet Eustath. cum Schol. br. Schol. B. κατὰ ψυχὴν ᾤσπευδε.) respectu habito ad locum in Necyia improbatum, πρὸς τὰ ἐν τῇ Νακυίᾳ ἀδυστούμενα.“ Est locus Od. Λ, 583 στεῦτο δὲ διψάων. quod accipere, *σταβαί*. Sunt haec aliquoties a grammaticis inculcata: ad B, 597. (Catal. 104.) Γ, 83. I, 241. Σ, 191.

ἀποκοψέμεν. In Barocc. Ven. A. est ἀποκόψαν. At Schol. A. „γρ. ἀπολεψέμεν. et paullo post ad stigmen: καὶ ὅτι καταχρηστικῶς, ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ, κατακόψιν. In codice ergo grammatici fuit lectio haec, per se illa doctior, quia tropus inest, cum proprie λέπειν sit de cortice vel libro detrahendo; v. A, 236. expressa quoque in cod. Lips. et in Schol. br. Etiam in Ven. B. est praescriptum legitur, ἀποκοψέμεν, Schol. tamen, λεψέμεν δὲ, τῷ σιδῆρῳ τομῇ. Agnoscit utrumque Eustath. ἀποκοψέμεν ἢ ἀπολεψέμεν. In Hesychio occurrit forte hinc deprauatum: ἀπολεῖψωμεν. ἀποδέρωμεν. λείψαι γὰρ, τὸ ἀποδεῖραι. (pro λέψαι ἀπολέψωμεν, quod apertum est.) Superest tamen p. 1246, 37. in Eustathio tertia lectio: „ἄλλοι δὲ, ἀπολουσέμεν, ἥτοι κολοβώσαιν. λῶσεν γὰρ Φαίη τὸ κολοβὸν οἱ Κύπριοι. Sunt eadem in Hesychio in λῶσεν et in ἀποκολουσέμεναι mutandum in ἀπολουσέμεναι, ut iam monuere viri docti. Argutias suspicor esse has ortas ex vitiosa lectione, et confusione vocum κολοῶς, κολούω. Necdum suppetit ratio satis idonea, ut expellamus lectionem receptam ἀποκοψέμεν. Versum sapere τὸ ἐμβλημα hand diffiteor. στεῦτο δ' ὅγ' non bene coalescit cum antecedentibus. Deberet saltem esse στεῦτο δὲ γ' vel δὲ τ'.

456. νῶϊ δὲ τ' ἄψοβοι κίονες κενετηότι θυμῷ. Bentl. malebat κακότητι. Sed firmat vulgatam usus Homericus in Odyss. I, 501. T, 71. X, 477. et similia τετληότι θυμῷ, τελεμένητι θυμῷ et alia.

457. μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτάλασσαν. ὑποστάς, συνταξάμενος. ὑποσχόμενος. Sic I, 445 ὑποσταίη.

459. οὐδὲ μὲν ἡμῶν πειρᾶ. Harl. Lipf. Vrat. A. b. vn. Vindob. πειρᾶς.

460. ἀπέλονται πρόχην κακῶς. πρόχην iam vidimus I, 566. σὺν αἰδέῃς ἀλόχαις. Barocc. Mori. ἀλόχῃσι.

463. εἰ δὲ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω. Variat lectio, vt solet, quoties ζω et ξω occurrunt. πτολεμίζω erat in ed. Flor. at. Ald. i. statim edidit πτολεμίζω. ed. Rom. πτολεμίζω, quod a Stephano est receptum, et auctoritate se tuetur Veneti. At πτολεμίζω exhibent Cant. Townl. πτολεμίζω Barocc. Vrat. d. Futurum requirit sententia: si pugnavero tecum. nam πτολεμίζειν est μάχεσθαι. nondum autem pugna inita erat inter Apollinem et Neptunum. Ap. Plutarch. de Consolat. p. 104 F. recitantur vsf. 463 — 466. parum diligenter: est ibi πτολεμίζαν. quia iungitur cum antec. Φησὶν οὕτω. Etiam Stobaeus de vita brevis Serm. XCVIII. (al. 96) p. 409. Grot. laudat, τί γὰρ δὲ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν. vbi versum expletum vides ad explendum sensum, vt saepissime in Stobaeo factum. Acute tamen Porson ad Oresl. 659 obferuat hoc tanquam alterum exemplum vsus τοῦ δεῖ in Homero: apud quem χρῆ alias sollemne est: v. sup. ad I (IX), 337.

464. δειλῶν, οἱ φύλλοισιν ῥοιότας — VII. 464 — 6. praeclarus locus de vitae humanae fragilitate, recitatus a Plutarcho et Stobaeo, vt modo est notatum; alienus tamen ab h. l. et, si suspicari licet, ex altero loco Z, 146 — 9 expressus.

ἄλλοτε μὲν τα. Plutarch. μὲν τοι.

Mirum est ad h. v. Scholion B. δειλῶν. ἀσθενῶν. Δεῖλὰς γὰρ, ὁ Θράξ, ἐφεῦρε πρῶτον τὸν εἰς φόβου κλῆρον. Paria Townl. Vict. et addunt: ὥς Φησι Θεόκλυτος. repetiit quoque ex antiquis Eustath. p. 1246. extr.

465. ζαφλεγῆς τελέθουσιν. Vox ζαφλεγγῆς hoc vno loco occurrit; proprie est valde ardens. Etymol. ζαφλεγγῆς, τὸ πελύφλογον. ideoque lucidus; inde. quoque conspicuus; porro autem ardens animo, studio, opera; ferociens, pollens, viribus.

Iam inter hos significatus ex eismo ductos errant grammatici: Apollon. Lex. *μεγάλως φλέγοντας*. Sch. B. *μεγαλόφρονες*. addit Eustath. *καὶ λαμπροὶ καὶ ἀρίστοι*. Sch. br. *μεγάλως θυεργοί. ἐνεργεῖς. δραστήριοι. ἢ λαμπροί*. Sch. Exc. *λαμπροὶ, καὶ μεγαλόφρονες καὶ αὐξανόμενοι*. Hesych. *σφόδρα λάμποντες. εὐθαλεῖς. μέγαλως πνέοντες. ἢ μεγαλοφρονεῖς*. Conuenit vox *ζαμενής*. it. *ζαής*.

Vt efficias aliquid, quod cogat sensum certum, videndum est de contrario *ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι*. decidunt *folia arida, succo prinata, decidua*; sic homines, *viribus cum vita euanescentibus*, moriuntur; ut est *ἀκήριος, imbellis, infirmus*: cf. H, 100. Contra *folia, virescentia et florida* sunt *ζαφλεσγῇ*, adeoque *homines vigore et robore valentes*. Similis sententia, non eadem, est, quae sup. Z, 146 *Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιῆδε καὶ ἀνδρῶν*. *Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει, ἔσρος δ' ἐπιγίγνεται ὥσπερ ὧς ἀνδρῶν γενεή ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀπολήγει* (adeoque homines φθινύθουσιν ἀκήριοι.) *ut folia decidunt, alia vere nascuntur; sic alia hominum progenies interit, alia in lucem prodit*.

ἁρούρης καρπὸν ἔδοντας cum vi adiectum esse volunt: est terrestres, mortales, non nectare et ambrosia vefcentes. Potest tamen antiqua copia esse adiectum pro *οἱ ἄνδρες*, vel *βροτοί*.

466. *ἄλλοτε δὲ φθινύθουσι* sine *αὖ* Lips. Mori. vn. Vindob. quod recte se habet.

ἀκήριοι, οὐδέ τις ἀλκή. ap. Plutarch. suppletum memoriter. De voc. *ἀκήριος* v. ad E, 812.

467. *παυσώμεσθα μάχης. παυσώμεσθα* Cant. Ven. Lips. Mori. Townl. Vrat. A. quo spectat Flor. *παύόμεσθα*. duo Vindob. *παυσώμεσθα*. at Ald. 2. cum Rom. *παυσώμεσθα* induxit. *παυσώμεσθα* Vrat. d. Vidimus iam H (VII) 290. et H, 29 *νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα*.

468. *εἴθετο γάρ ῥα*. Barnes γρ. γὰρ δὲ — *πάλιν ἔτρεπετο, retro se conuertit*, Clarke. *auertit se*, Virgil.

469. Sollemne est *μιγῆναι* τινὶ *χαρσὶ*, *πολέμῳ*, *ergo* et *παλάμαις*. vel *μιγῆναι ἐν μάχῃ*, *ἐν δατ*, τινι vt *Ξ*, 386. 7. At h. l. *μιγῆναι ἐν παλάμαις* τινὸς, vel *ἐμμιγῆναι*.

470. *πότνια Θηρῶν* forma. a multis notata: vnde *Horat. potens silvarum*. *Pind. P.* IV, 380 *πότνια ὀξυτάων βελόων* *Venus*. *Laudatur a Schol. ex Anacreonte: δέσποιν' Ἀρταμῖς Θηρῶν*.

471. *Ἀρταμῖς ἀγροτέρῃ*, καὶ ἐνείδειον *Φάτο μῦθον*. — *ἀθεταιται* tanquam otiosus *Sch. A. v. inf. ad 511. ἐνείδειον μῦθον*. De voc. v. ad *A*, 519. Iterum occurrit mox 480. utroque loco passim per *ι* scribitur. De scriptura est ad h. l. *Scholion A.* — *ἀγροτέρα* *Diana*, quo nomine passim dicta occurrit et *templa* habuit, (v. *Pausan.*) accipitur *Diana venatrix, κυνηγσταῆ, Θηρευτικῇ*, vt *ἀγρόται* dicuntur pro venantibus. *Proprie* tamen est ἡ *ῥεῖα*, vt est quoque ap. *Hesych.* vbi cf. *Not.* nam *ἀγρός* late ipsas *silvas* et *montes* declarat, vnde et *ἀγρότεραι ἑλαφοί*, 486. *Schol. Vict. et Townl.* „*οὕτω δὲ (ἀγρότερα) παρὰ Συρακουσίοις καὶ Ἀθηναίοις τιμᾶται. τῇ δ' ἀγρότερα παρήνεσσα κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι.* (Ex *Arilioph. Equ.* 657.) *Ἀρταμῖς ἰοχέαιρα* *Vrat. b.*

473. *πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὐχος ἔδωκας.* „*πᾶσαν, πάντας. μέλεον εὐχος. ἄμοχθον καὶ ἄλυπον*“ *Sch. B. μάταιον*, *Sch. br.* quod inter plura est ap. *Hesych.* vt sup. *Π*, 336.

474. *νηπίτις, τί νυ τέξον ἔχαις ἀνεμώλιον αὐτως. ἀνεμώλιον. ἀνεμωλίως. ἀντὶ τοῦ ἀπράκτως.* *Sch. B.* *νηπίτιος* correxit *Barnes*, temere.

475. 6. 7. — *ἀθεταινται* non enim *Neptunum*, *patrum*, *preuocare* potest in *Olympo*, inprimis *deus* non *bellicosus*“ *Sch. A.* *Structuram* ergo *verborum* putauit esse hanc: *πολεμίζειν ἄντα Ποσειδάωνος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι*. Enimuero iungenda sunt: *εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἄ. θεοῖσι* scil. *σὺ ἦρχου*, tu *praedicare* solebas, te *congregatum* esse cum *Neptuno*; ita esset *πολεμίζειν* pro *πεπολεμηκέναί*. Erit ergo lenius: *gloriabaris*, te velle *contendere* pugna cum *Neptuno*. Ita *verba* suppeditant haec:

Apollinem antea solitum esse in confessu deorum praedicare congressum olim cum Neptuno factum. Sane, unde hoc petatum sit, aut quorsum pertineat, non constat. Suspiciari licet rhapsodum haec adumbrasse ex Jl. A, 396 Πολύται γάρ σεο πατρός ἐν μεγάροις ἀκουσα Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα — quod et Schol. Vict. Townl. fecere.

477. πολεμίζειν Flor. Ald. i. pro πολεμίζειν.

479 ζ et 480. Aberat hic alter versus 480 a Veneto A. et B. Inde Schol. A. B. Townl. Vict. repetendum esse aiunt ad ἀλλὰ χ. — Scil. προσέφη vel ἔφη. et laudant Jl. A, 442. 3. ubi ἀγόμεν repetendum est ad ἑκατόμβην, sublato vl. sequ. 444. — Διὸς κυδρὴ παρά- κοιτις Eustath. et ed. Rom. cum vitio versus.

480. νείκεσεν — ἐπέεσσι. Absesse versum in Veneto iam vidimus; tum in ed. Flor. ed. Rom. cum Eustath. (qui etiam, quod iam notavit Ernesti, vim et artificium poetae in eo ponit, quod Iunonis ira morae sit impatiens) codd. Harl. Vict. Townl. c. Schol. Mosc. 2. Accessit versus in ed. Ald. i. ὀνειδίζεις Vrat. A. b. d. qui versum habent.

481. κύνον ἀδδεῖς — v. ad Θ, 423. ἀντί' ἐμαῖο. Bentl. em. ἄντα γ' ἐμαῖο.

482. στήσασθαι Barocc. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Edd. Flor. Aldd. Rom. et reliquae ante Steph. qui στήσασθαι ex Eustathio recepit. Bene monet Ernesti μέμονας cum futuro quoque legi H, 36. et Z, 88. 89 etsi latine est; *audes fiare*.

χρηστή τὰ ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι. actius hoc accipit Sch. B. „ἐξ ἐναντίας τὸ ἐμὸν μένος φέρειν“ vix bene. ἀντιφερίζειν Steph. in marg. ex v. 488. suspicor; est quoque in Vrat. A. b. d. nam est ferre se obuiam alteri, occurrere pugnando: ut statim A, 589 ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, pro, ὥς τινα ἀντιφέρεσθαι αὐτῷ. add. E, 701.

483. ἐπαί σε λέοντα γυναιξί Ζεὺς θῆκε. pro λέωναν. sed hac voce Homerus haud vitur, quod iam aliquoties

monitum. Diana autem *Isaena* pro vassatrice, interfetrice feminarum (ἐν) γυναιξί. κατὰ γυναικῶν.

484. ἦν κ' ἐθέλῃσθαι. *quamcumque volueris feminam.* Respicit adeo opinionem de mulieribus, subita morte extinctis, Dianae telis configi solitis. Fuere qui ad praesidem partuum Dianam Lucinam, hoc referrent: ut ex Sch. B. et Eustath. patet; Schol. B. Townl. et Vict. etiam addunt, quod in plenilunio quidem εὐτοκώτατοι sunt mulieres, at noctibus illunibus δύστοκοι ἄγαν. ὡς Φησι Χρύσιππος. — ἦν κ' et ἐθέλῃσθαι Harl. Sane Iota subscriptum abest a pluribus.

485. — quod ἐναίρειν dictum pro Φονεύειν, improprie: nam nulla sunt ἔναρα, spolia, occisarum ferarum. Sch. A. B. Eustath. Suid. et versu hoc laudato Hesych. in ἐναρίζειν cum Schol. Sophocl. Ai. 26. Ex notato iam ab aliis errore nonnullorum, qui primam notionem τοῦ ἐναίρειν et ἐναρίζειν esse statuebant *spoliare*; atqui erat proprie occidere; tum spoliare. Schol. Victor. tamen et Townl. Φονεύειν ἢ σκυλεύειν. περιάπτεται γὰρ νεβρίδας. Ἀλκμάν. ἐπάμεναι (leg. ἐπάμμεναι, h. e. ἐφάπτεσθαι) πέρα δέρματα θηρῶν. σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἔναρα ἐπὶ ἐλόγων ζώων οὐκ ἐστὶ.

487. εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι. ὀφρ' εὖ εἰδῆς. — *scilicet* — „quod δαήμεναι pro δάηθι.“ Scilicet interpungitur post εἰ δ' ἐθέλεις, δάηθι. Sic Sch. A. B. et. si in Sch. A. altera ratio proponitur, ut post δαήμεναι interpungatur, subintellecto ἄγε δάηθι, *acprofero*, ut Z. 150. ad q. l. vide. Clarke addit A, 335 et 340. Aut, ut cetera, ipsa deae actione explicantur. Hoc quoque Eustath. sequitur.

488. ὅσον Φερτέρη εἰμί. Φέρτερος Vrat. A.

ὅτι μοι μένος ἀντιΦαρίζεις v. ad 482. ὅτι nunc, *quamvis quidem*. non incommodum esset ὅς.

490. τῶξα. „ἀντὶ βελῶν Φησι“ Sch. B. et Townl. quod alibi quidem saepissime, hic vix locum habet. Iidem tamen mox totum apparatus τοξείας intelligendum esse statuunt; Eustath. autem subsistit in pharetra. At-

qui arcus suspensus erat hameris ut A, 45 Apollo τόξ' ὤμοισιν ἔχων. et Diana ictibus percussa et, ut se subduceret iniuriae, se mouente, pharetra inclinata excidunt sagittae. Nam nec pharetra illa percuti potuit, nec illa οἷστοις eā extraxisse dicitur. At inf. v. 503 τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα sagittas esse necesse est. Et ad hunc versum referenda ea, quae habet Suidas in καμπύλα τέξα, quī Homerum duo confudisse ait: συνέμξε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν.

492. ἐντροκαλιζομένην. Sic quoque Ven. et Sch. A. ἔτις διὰ τοῦ ν. At Ven. B. ἐντροκαλιζομένη. ἐξ ἀποστρεφῆς ἀνδισταμένης. legerat ergo ἐντροκαλιζομένης. de Diana euitante colaphos auersa facie. Nam ut ipsa Iuno sit ἐντροκαλιζομένη, locum non habet; notatur tamen haec lectio ἐντροκαλιζομένη etiam e codd. Cant. Harlei. Townl. Mosc. 2. Additur tamen in Schol. Townl. Vict. Ven. B. αἱ δὲ πλεῖους κατ' αἰτιατικὴν. ἵν' ᾗ, ἐντρέπυστα τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. Vocem vidimus Z, 496. vbi Andromache discedit saepe retro conuersa ad abeuntiem Hectorem. v. Obfl. ad e. l. Similiter A, 546. et P, 109.

493. δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ Φύγεν, ὥς τε πέλεια. Suppeditant ὑπαιθα Cant. Townl. Vict. Vrat. d. cum Veneto, etsi Schol. A. agnoscit alterum, quod vulgo legitur: δακρυόεσσα δ' ἔπειτα. Sane ὑπαιθα doctiorem esse lectionem, nemo dubitet; licet tamen suspicari, ex aliis locis eam insedisse animo libraril vel rhapsodi, in quibus plerumque columba ὑπαιθα φεύγει, h. e. ὑποφεύγει, desuper accipitre ingruente. Sic inf. X, 141 circo irruente in columbam ἥ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται. Similiter ὑπαιθα λιασθεῖς O, 520 et sup. 255. Σ, 421 dictum de subeuntibus ad sustentandam Vulcanum, pedibus haud valentem: αἱ μὲν ὑπαιθα ἀνακτὸς ἐποίησαν. Ita h. l. Diana vapulans subter manibus Iunonis se subducit et fugit, ὑπαιθα Φύγεν, ut columba fugiens ὑπὸ ἵρκος.

494. ἥ ῥά θ' ὑπ' ἵρκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην. Recte scribitur ὑπ' ἵρκος. v. ad N, 62. 519 et al.

ἡ ῥά θ'. „quae scilicet.“ Clarke.

495. *χηραμὸν* οὐ δ' ἄρα τῇ γε ἀλῶμεναι αἰσιμον ἦεν.
 „quod ipse poeta declaravit, quid sit *χήραμος*, κοίλη πέτρα. Apollon. Lex. reddit: ἡ κατέδυσις. καὶ ἔστιν οἶος *χωραμός*, εἰς ἣν *χωρεῖται* ἡ τέλεια. cf. Schol. B. Eustath. additur tamen, dici proprie sic lustrum serpentis. cf. Hesych. Apud Apollon. Arg. IV, 1299 et 1452 dictum est quoque de nidis musum, et de caverna formicarum in antro. Nec tamen vox ducta esse potuit a *χωρέω*; sed a *χέω*, antiquiore, *capio*, unde *χσιά*, et scribitur quoque *χειραμός*, apud Etymologum. Apud Nicandrum sunt τὰ *χήραμα* ποῖλα Ther. 55. ubi Schol. *χήραμα* δὲ τὰ κοιλώματα, παρὰ τὸ *χειῖσθαι* καὶ *χωρεῖν* ἐν αὐτοῖς.

497. *Λητῶ* δὲ *προέειπε*. *Λη-ω* correxerat Barnes, analogia pexus, quia ex *δα*. sicque *αἰδῶ* esse ex *αἰδέα*. vt editum sup. N, 122 et al. Hoc tamen ex *αἰδῶς*; at repugnat vsus in *Λητῶ*, *δα*, *Λητῶ*. sic et *τὴν παιδῶν*, *τὴν Σακφῶν*, *τὴν Ἐρατῶν*, *τὴν Ἐυνῶν*, *τὴν Γοργῶν*.

διάκτορος Ἀργεϊφόντης. eum iam vidimus B, 103.

498. *ἐγὼ* δὲ τοι οὐ τι *μαχήσομαι*. *ἀργαλέον* δὲ, pro γὰρ, et est γὰρ in Vrat. A. Mori. Ven. obuius tamen in Homericis vsus ille τοῦ δὲ. *μαχέσσομαι*. Harlei. Mosc. 2. perpetua variatione.

499. *πληκτίζεσθ'* ἀλόχοισι Διὸς — Hoc vno loco occurrit vox *πληκτίζεσθαι*. redditur a Schol. B. *μάχεσθαι*. *ὕβριζιν* (hoc spectat potius ad locum Aristoph. Ecclef. 958) Schol. br. *διαπληκτίζεσθαι*, *στασιάζειν*. Eustath. *πληκτίζεσθαι*, τὸ νῦν *διαπληκτίζεσθαι*, *μάχεσθαι*, ἢ *ἐρίζειν* ἕως *πληγῆς*.

Our Mercurius nolit cum Latona pugnare, multa sunt veterum commenta in Schol. et Eustath. Caussam idoneam nec ipse video, nisi quod e diis supra T, 38 sq. 67 sq. memoratis nulli alii supererant, qui inter se pugnare possent.

500. *ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα*. Scribitur passim *προφράσσα*, vt in Lips. *πρόφασα* edd. Flor. *πρόφασσα* Ald. 2. *πρόφρασσα* ex Rom. Stephanus. v. dicta ad K, 290.

501. εὐχασθαι ἐμὲ νικῆσαι ζ „quod εὐχασθαι pro εὐχεσθαι. καυχῶ“ Sch. A. εἰ βούλει, καυχῶ ὡς ἐμὲ νικῆσαι σα Sch. B. Bentl. em. σέ με vel σ' ἐμὲ νικῆσαι.

502. 3. τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. manifeste τόξα sylliptice dicta comprehendunt sagittas. Sch. A. B. Suidas in καμπύλα τόξα. v. ad vl. 490.

503. καμπύλα τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. πεπτεῶτ' repositum ex Ven. add. Harl. Eo alludit Vrat. b. πεπτηῶτ', quod aliquoties in Homero occurrit. Mosc. 2. πεπτεῶτ'. Antea editum πεπτεότ' obuium in Sch! br. quod non damnandum erat per se, sed aliterum, pronuntiatum binis syllabis, πεπτῶτ', quod et erat in Lipf. Vrat. A. binis Vindob. habet auctoritatem meliorum codicum. Ex πτέω, πτῆμι, erat πέπτα. πεπταῖς, ὤτος, πεπταῖς, εῶτος et εῶτος. Tandem etiam πεπτηῶς, ῥότος. et ῥῶτος. vt alia similia. Minus bene a πεπταῖς ducitur.

μετὰ στροφάλλῃ κενίης Sch. br. reddunt συστροφῇ. at Apollon. Lex. ὑποστροφῇ. glossa haud dubie hinc emendanda.

506. πατρὸς ἐφέζετο γού' ασι κούρη. „scil. tanquam filia. Sch. B.“ videtur Diana tanquam valde iuencula puella exhiberi. Verum res alio modo, quam ad sensum nostrum, est diiudicanda ex more veterum. Tuebere sic Ascanium insidentem gremio Didonis Aen. I, 717. IV, 84.

507. αμβροσιος γεανος scribi potest; nec tamen necesse. v. Excurs. de Digammo ad T. p. 737. εανὸς media breui, proplus. v. sup. ad Γ, 385. αμβρόσιος l. diuinus l. bene olens. v. ad A, 529.

τὴν δὲ προτὶ οἷ εἶλε πατὴρ Κρονίδης. Edd. constanter προτὶ οἷ scil. quia est sibi. at οἷ encliticon, quando est pro αὐτῷ. προτὶ autem iungendum cum εἶλε, προσεἶλε, προσήγατο εαυτῷ. Haec puta innuere Scholion A. τὴν ἀντιθυμίαν ὀρδοτενεῦσιν (non — σαν) οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν, ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον μέρος λαμβάνεται. pro his Schol. Townl. Vict. ἐπεὶ εἰς σύνθετον παραλαμβάνεται. (leg. — νε-

ται) προσελάβετο αὐτῷ, τοῦτέστι, προσεπύξατο. De ὅ
αὐτῷ nemo dubitet. Aliter res se habebat E, 64. 800.
Π, 48. προτὶ ὅ scriptum in Townl. et Vict.

508. εἶλε πατὴρ Κρονίδης καὶ ἀναίρετο ἡδὺ γελᾶσσαι.
ἀναίρετο cum codd. Harl. Cant. Ven. Vrat. A. b. d. vno
Vindob. pro vulgari ἀνήρετο repositum, vt sup. A, 513
et E, 756. εἶρετο pro ἤρετο. vbi vide. Norat quoque
varietatem Barnes, nec addit vnde.

510. μαψιδίως, ὥς αἱ τι κακὸν ρέζουσιν ἐνωπῇ. Abest
versus a Ven. A. Lipf. Vrat. b. d. Harl. Eustath. Mosc.
a. binis Vindob. Idem cum 509 lectus iam erat sup. E,
373. 4. vt iusta sit suspicio, eum inde esse iteratum. ὥς
εἰ τι Townl. ἐνωπῇ Vrat. A. v. ad E, l. c.

511. τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος κελαδαινῇ.
„ὅτι ἡρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις περιττὸν οὖν καὶ καὶ τὸ Ἄρ-
ταμις ἀγροτέρῃ“ Sch. A. Respiciunt haec vl. 471 qui
versus ἀδεταιται, quia satis esse visum erat πέτνια θηρῶν.
vt h. l. εὐστέφανος κελαδαινῇ, non adiecto deae nomine.
Vidimus iam κελαδαινῇ sup. Π, 183 et T, 70. tanquam
κυνηγετοῦσαν, διὰ τοῦς κελάδους ἢ θερύβους. εὐστέφανος
autem communi dearum et feminarum nomine a diadē-
mate, στεφάνῃ. Sch. br. Hesych. στεφελίζειν iam sup.
v. 380 dictum sic erat.

513. ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. Schol.
A. πληθυντικῶς, νεῖκα αἱ Ἀριστάρχου. et Schol. B. τι-
νὲς δὲ καὶ νεῖκα πληθυντικῶς γράφουσι. Sane occurrit
hoc aliis quoque in locis, numero plurali, νεῖκα ἐφῆ-
πται. B, 15. A, 445 et al. Sic et κήδε' ἐφῆπται; μοχ
κήδε' ἐφῆκε. κήδε' ἔθηκε. 524. 5. Attamen h. l. melius
conueniunt ἔρις καὶ νεῖκος. Et sic quoque Od. T, 267
μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται. Et sup. M, 348 εἰδέ σφι
καὶ καὶ πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν. Contra B, 376 ὅς με
μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεῖκα βάλλει.

Enimvero Ariltarchea lectio ne sic quidem se ha-
buit, ἔρις καὶ νεῖκα ἐφῆπται, sed, ἔρις καὶ νεῖκα ἐτύχθη
quod ex Schol. Vict. et Townl. disco, cum in ipsis codd.

esset νεῖκος ἐτύχθη. Agnoscunt tamen Scholia quoque alterum ἐφῆπται.

νεῖκος ἐφῆπται. Schol. Townl. Victor. ἀντὶ τοῦ, συνδέεται, ἐπισυνδέεται. ἤξεται. an voluit: ἤρτηται? ἐπῆρται? „γρ. ἐφῆπται et ἐφῆπτο“ Barnes. est pro vulgari, ἐπῆλθε incidit.

515. αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσατο Ἴλιον ἱρήν. ζ— „quod Ἴλιος feminino genere etiam h. l.“ ἐδύσατο h. l. sine controuersia legitur; cum alias plerumque ἐδύσατο varietur. cf. ad Γ, 328.

516. μέμβλετο γάρ οἱ. μέμβλετο iam T, 343 vidimus. v. ad Δ, 11. μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος. Moment Schol. Townl. et Vict. interpungendum esse μ. γάρ οἱ, τ. alterum graecismus tuetur.

517. ὑπὲρ μέρον. ὑπέρμορον Cant. Mori. vt fere aliis locis variat. cf. ad B, 155.

519. οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιώοντες. ζ— „ἔτι σαφῶς χωόμενοι, συγχέμενοι.“ leg. συγχέόμενοι. Scilicet est haec obseruatio, quam iam N, 165. et Z, 406. vidimus, esse χῶεσθαι interdum idem ac συγχέεσθαι, συγχέεσθαι. Adeoque h. l. victi sunt confusi, turbati, συγχέμενοι. quod melius quam, irati, respondet opposito: οἱ δὲ κυδιώοντες. — χωόμενοι, τοὶ δὲ. Bentl. em.

520. πὰρ Ζηνὶ Ven. et Mori. Sch. A. γρ. παρὰ πατρὶ, quod vulgo edebatur. Aliquoties facta est obuia haec dubitatio, num declarantia nomina, seu epitheta, cum aliis epithetis iungantur v. c. h. l. vt dicatur πατρὶ καλαίνεσθαι. καδδίζον ex more multi.

521. αὐτούς τ' ὄλεσεν καὶ μώνυχας ἱππούς. αὐτός τ' Vrat. b. non bene.

522. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. „γρ. ἴκηται.“ Schol. A. Nec male, cum post ὅτε pro ὅτε κα saepe occurrat subiunctiuus. Ald. 2. ἰκάνοι. nescio an casu.

523. Θεῶν δὲ εἰ μῆνις ἀνῆκε. ἀνῆκε explicat Sch. A. ἐφῆκε. est incitat, (v. ad Z, 131 et al.) puto vehemente vento exorto. hactenus locum habeat e Sch. B. Θεός

πεμπτον κύρ. non autem fulmine. Eustath. de vrbe capta accipit.

524. πᾶσι δὲ θῆκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκε. — At Scholion excidit. πᾶσι δὲ θῆκε πόνον. Lipf. Ionice. vulgg. δ' ἐθῆκε. Omissus versus in vno Vindob.

525. ὥς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδεα θῆκεν. Est hoc in Lipf. pro vulg. κήδε' ἐθῆκεν — Pro πόνον, Φόνον in Ven. Harl. Mori. Sane Φόνον καὶ κήδεα iuncta aliunde non memini; singula quidem occurrunt: πόλεμος καὶ κήδεα, et Φόνον τιθέναι. Achilles vere caedem facit; et variatur oratio. Comparationi tamen melius inseruit alterum. Potest vtiq̃ue in vtramque partem disputari. Totus versus aberat a pr. m. in Townl.

526. ἐστήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου. — quod θείου ἐπὶ πύργου παρόσον θαυπωητόν ἐστι τὸ ταῖς χροῖς. Sch. A. B. θεόδομητον Eustath.

ἐστήκει Ven. Vrat. A. Ionice; vulgg. εἰστήκει. v. ad Δ, 329. Σ, 557 et al.

527. ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον. Schol. Vict. et Townl. τινὰς, „Ἀχιλλῆα Πηλεΐωνα“ πρὸς ἐπίθετον ξενισθέντας. (scil. quia Aiaceis epitheton est πελώριος) ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε. δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα. (Il. I, 328) ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὶ πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ (scil. πτολίπορθος Ὀδυσσεύς) διὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν. — Obseruata res de altero hoc ab aliis quoque, vt aliquoties ap. Eustath.

528. Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες. „πεφυζότες. ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησι.“ Sch. A. et B. Cum φύζα iam aliquoties occurrerit, vt I, 2 et al. et πεφυζότες sup. Φ, 6. mirum nunc demum ista notari. ἄφαρ nunc est ῥαδίως.

530. ὀτρύνων Ven. et Schol. „sic Aristarchus. Ἄλλι ὀτρύνων.“ nil interest.

531. πεπταμέναις πύλας. ἀνεωγμέναις v. ad P, 371. et quidem nunc πύλαι ipsae θύραι, quae vl. 535 σπινίδες, non apertura, vt plerumque dictum occurrebat — πύ-

λαωροῦς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας Hesych. h. v. ad h. l. *idem qui πυλωροί.*

533. ἄγγυς ὅδε (sc. ἐστὶ) κλονέων. v. T, 140 ἄγγυς ὅδε et ἱαερε. Vrat. A. κλονέει.

534. ἀλέντας. Sch. B. ἐκκλίναντας ἢ συντραφέντας. alterum hoc verum. συγκαλισταθέντας. ἀθροισθέντας. Euflath. v. ad Π, 403. ἦστο ἀλείς, et ad B, 823. ἀλέντας et h. l. Flor. Ald. 1.

535. αὐτῖς ἐπ' ἀψ θέμεναι. „in alio ἐπανθέμεναι“ Sch. A. et mox additur esse Aristarcheam lectionem οἶον, ἀναθεῖναι. τινὰς δὲ τῶν κατὰ πόλεις, ἐπ' ἀψ θέμεναι. Obtinuit haec lectio communi vsu. In Etymol. p. 354 l. 25 ἐπ' ἀψ (vna voce) θέμεναι. πάλιν ἐπικλεῖσαι καὶ ἐπιθεῖναι. Ap. Sch. B. ad M, 122 laudatur αὐτῖς ἐπιθέμεναι.

συνίδας κυκινῶς ἀραρυίας vel ἐπικεκλιμένας, πολλοτάς, pro πύλαι vidimus iam I, 579. M, 121. et videbimus in Odyssaea: B, 344 et al.

536. δεῖδια γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλῃται. Dicit ab ἄλῃμαι, ἀλῆναι, Schol. A. hic et ad Λ, 192 et laudat cum v. 534 quem modo vidimus, et inf. 607. plura loca: ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι (Π, 714) ὅμῃσέν τε ἀλείς (X, 308) οἱ δὲ τοι εἰς ἄστὺ ἔλαιν (X, 12) etiam ἐάλη (N, 408). Atqui in his omnibus peccat, cum ea compareret cum praesenti loco: nam in istis est φαλῃμαι φαλῆναι συστρεφω. σύστραφῆναι. At h. l. est ἐς τεῖχος ἄλῃται ex ἄλλομαι Homero ἄλλομαι, quod ex compositis patet, ἐπ' αἶτο. ἐπ' αἶλμενος. ἀντεπ' αἶτο. μετ' αἶλμενος, ut suis locis vidimus: ad Θ, 85. Λ, 192 et al. Itaque et ἄλτο. Debuit adeo etiam esse h. l. ἄλῃται, non ἄλῃται, ut editam est inde a Flor. Sic ἄλῃται Λ, 192.

οὐλος ἀνὴρ — Sch. B. Etiam Callimachus οὐλοσ μητὴρ Ἀργος, pro ὀλοθρευτικοῦ. „μήμη μητέρ“ fuit. De voce v. ad B, 6.

537. ἀνεσάν τε πύλας. relaxarunt, spernerunt portam. Potest et ab ἀνίσῃμι esse, et ab ἀνέω, unde N, 657 ἀνέσαντες erat.

538. αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν Φάος. 𐀓 „quod Zenodotus verſum improbavit; ridiculum enim porta aperta lucem fieri. At Φῶς pro σωτηρία. vt Z, 6.“ Sch. A. et B. cum Vict. Townl. Vix haec ignorare potuit Zenodotus; improbavit forte ambiguitatem. Φάος pro σωτηρία dictum etiam Suidas notat hoc verſu adſcripto.

539. Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι. in alio ἀμύναι Sch. A. ſicque Cant. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Agnoſcunt tamen ἀλάλκοι quoque ab aliis ſcriptum Schol. Townl. Vict. vnus Vindob. ἀλάλκη a pr. m.

540. ἰθὺς πόλιος Apollon. in ἰθὺς p. 361 κατ' εὐθὺ (non εὐθὺς) τῆς πόλεως.

541. δέψη παρχαλέοι. 𐀓 „quod δέψη pro ὑπὸ δέψης.“ Sch. A. δέψει Barocc. Vrat. A. quod ſerius in uſum venit, vt ex Euſtath. monuit Erneſti. Porro δέψη παρχαλέοι, ſic codd. Ven. A. B. cum Schol. Euſtath. Townl. binis Vindob. atque ita editum a Stephano ex ed. Rom. et Schol. br. antea legebatur vt in aliis codd. παρφαλέοι. quod a πάρφω, *arefacio*; bene dictum eſſe videtur h. l. de ſiti, quibus exſiccantur humores corporis: vt Od. N, 398. et Od. E, 369 ſunt paleae παρφαλέαι. et *aridum* de ſono ſup. Jl. N, 409. Attamen auctoritas librorum tuetur alterum. Etiam Apollon. Lex. παρχαλέοι, κατὰξηροὶ hiſ verbis laudatis; et ex eo Heſych. eſi in hoc quoque παρφαλέην et παρφαλέα occurrit. Iam παρχαλέος diuerſam vim habet, eſt enim idem quod παρχαρέος. παχαγαγμένος, ὄξυς, vnde canis παρχαρόδους. et παρχαρέοι κύνες ap. Apollon. III, 1058. vbi variant alii παρχαλέοι eodem ſenſu; v. Etymol. h. v. et Northmore ad Tryphiod. 613. Ergo hanc ſenſu eodem pronuntiatione forte variatam lectionem δέψη παρχαλέοι retineo: quam et tuebatur Erneſti ex Euſtathio et antiquitate; et ſi de cod. Lipſ. nil monuit. Bentl. advocat. Heſych. ἀρκαλέειν. ξηρόν. et παρχαλέον. ξηρόν, ſκληρόν. Schol. B. ξηραίνει γὰρ καὶ τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἢ δέψει ἢ πολλή. κεκονισμένοι. γρ. κεκονισμένοι Barn. at κονίω iam vidimus N, 820. X, 405.

542. ὁ δὲ σφεδαῶν ἔφετ' ἄγχι. ζ. „quod σφεδα-
 νῶν pro σφοδρῶς διόκων. Ἀτρεΐδης δὲ ἐπύχαστο Δαναοῖσι
 στευδάνων.“ (Si est versus Λ, 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔτετο
 σφεδαῶν Δαναοῖσι καλεῶν, valde eum interpolatum di-
 xeris.) Sch. A. in quo plures grammatici firmanz hoc
 σφεδαῶν, vt Φονῶν a Φονάμ. σφοδρὸς ὑπάρχων. ὑπερβωμέ-
 νος τῷ θυμῷ. vel καταπαίγων αὐτούς. Sunt similia in
 Schol. Vict. et Townl. sed corrupta. Etiam Apionem et
 Herodorum sic legisse docet Eustath. Firmantibus ergo
 Townl. a pr. m. et Veneto, recipiendum erat. At Sch.
 B. cum Sch. br. lectionem profitentur σφεδαῶν, σφοδρῶς,
 quae erat vulgata edd.; eadem est in Eustath. qui ple-
 rosque sic legere ait, et in Lips. esse videtur; nam Er-
 nestii: „atque hoc scripti et editi omnes sequuntur re-
 cte.“ Lectionis ergo vetustati nunc nihil tribuens! Fue-
 re et qui σφεδαῶν μέθ' interpolarent; vnde simili mo-
 do aliquem, qui metro veritus erat, σφεδαῶν reſinxille,
 suspicetur aliquis. Sane Apollon. Lex. σφεδαῶν. ὁ μὲν
 Ἀτρεΐδης σκληρόν. ἔτι δὲ, μᾶλλον, ἐπιτεταμένον. At hoc
 iam Villoison. monuit spectare ad Π, 372 Πάτρακλος δ'
 ἔτετο σφεδαῶν Δαναοῖσι καλεῶν. Sine malis ad Λ, 165.
 supra adscriptum: ad quem v. Obſſ. Virumque σφεδαῶν
 et σφεδαῶν est in glossis Hesych. illud: σφεδαῶν. ἐπιτε-
 ταμένον. συντονώτατον. σφοδρόν. ἐξού. hoc vero: σφεδαῶν.
 Φονεύων. ὁ ἄλλος, κτείνων. τινὰς ἐπασκασμένον. ἄλλοι, σύν-
 ζετον εἶναι ἐκ τοῦ σφὲ καὶ δανῶν, ὃ ἐστὶ κτείνων. (hoc
 ineptum!) ἔστι δὲ ῥηματικόν. Conveniunt fere Schol.
 Leid. et Paris. ap. Ruhnken. praef. Hesych. p. IX. In
 vno Vindob. est σφεδαῶν ἐπ'. an ἔτετο? Inter haec fa-
 teor, si sensui obtemperare liceret, me praeferre σφε-
 δαῶν ἔφετ' pro σφεδαῶς, σφοδρῶς, quod et locis
 laud. occurrit; vbi etiam σφεδαῶν ἔτετο et habere al-
 terum pro commento grammatici, qui syllabam produ-
 cendam esse putabat.

543. μανέαινε δὲ, προσθυμῶτο. secundum Apollon.
 Lex. p. 452.

544. *ἐνθα καὶ ὑψίπυλον Τροίην θλον.* ζ „quod vrbem Ilium nomine regionis dixit Τροίην.“ Sch. A. B. Vict. Townl.

545. *εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε, Φῶτ',* — ita interpungebatur, atqui sic ponitur nude *Φῶτα*, admodum ieiune. Clarke hoc sensit, et opinatur, *Φῶτα virum inclitum* denotare. Velim doceri: quo loquendi vsu ac iure? Immo vero *δῖον Φῶτα* iunge, et Ἀγένορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

547. *ἐν μὲν αἰ.* male Barnes em. *ἐν μὲν εἰδ'.*

548. g. 550. aberant a Townl. suppleta a feriore manu in margine. Errore librarii propter idem versuum 548. 551. caput: ἔστη.

548. *θανάτοιο βαρβαρίας χεῖρας ἀλλάλοι.* Bene Barnes vidit insolenter hoc dictum esse, nec *θανάτου χεῖρας* alibi dictas, sed *θανάτου κῆρα* vel *κῆρας*. quod ille reponere ausus est: hoc forte nimis licenter; etsi emendatio admodum probabilis est. Clarke repugnans laudat tantum similem locum A, 67 οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῦ βαρβαρίας χεῖρας ἀφέξει. At ibi non sunt *χεῖρας* λειμοῦ. sed ἀφέξει *χεῖρας* ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ. Atqui h. l. sunt *χεῖρας* θανάτου.

549. *Φηγῷ κεκλιμένος ἱλίου αἰελίνις.* Sch. br. *ἀντὶ τοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ Φηγῷ καὶ περικεκλιμένος αὐτῇ.* Miro in hac voce errore, de quo v. dicta ad E, 709. 356. O, 740. Π, 68.

550. ζ quod saepe *πρόλπορος* Ὀδυσσεύς, epitheto otioso; semel h. l. de Achille *πρὸς τοὺς χωρίζοντας* h. e. propter eos qui Odysseam alium auctorem habere volunt; hi enim vii solent hīs ipsis. Nonnulli (qui contra fillos disputabant) resinxerant Ἀχιλλεῖα Πηλεΐωνα. Similia tentari vidimus sup. vl. 527 pro Ἀχιλλῆα πελώριον.

551. *πολλὰ δέ οἱ πρᾶδ' ἐπὶ πόρφυρε μένοντι.* Sch. B. *πορφύρω, διανοοῦμαι καὶ σκέπτομαι.* Sch. br. in etymo haerens: *κατὰ βᾶθος ἐμερίμνα καὶ διανοεῖτο.* Semel h. l. in Iliade. aliquoties in Odyssaea: Δ, 427. 572. K, 309. Ex his locis repetita est lectio Barocc. *πόρφυρε κινῶντι.*

552. ὀχθήσας δ' ἄρ' εἶπε πρὸς ἔν' μεγαλήτορα θυμόν.
Versus in digamma peccans: πρὸς γον μ. saepe interpositus; hoc quidem loco facile inferi potuit a rhapsodis, qui digamma ignorarunt. Actum, de versu ad Λ, 403. ubi et de modis emendandi. Bentl. ad h. l. γείταν εἶν.
Praefero ὀχθήσας δ' ἄρ' εἶπη πρὸς γόν.

553. εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατερῷ Ἀχιλῆος φεύγω. ἀπὸ κρ. vitium Ald. 2. pro ὑπὸ.

554. τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται. Vulgg. Φοβέονται. „Φοβέονται ἢ κλονέονται“ Eustath. Habet hoc Barocc. Mori et Venetus. prius vidimus iam sup. 4 πρὸς πόλιν, ἣ περ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι Φοβέοντο. Et, est Φοβέοντο in LipL.

556. εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑπὸ κλονέεσθαι εἰσὼ Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ. Vulgo edd. ὑποκλονέεσθαι. Suavius visum ὑπὸ seiungere, cum vsu cognitum sit hoc, vt B, 93 ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο Φάλαγγες. O, 637, ἐφόβηθ' ἐν ὕφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ. sic alibi: Λ, 121. et saepe ὑπὸ cum tertio casu, pro quo vltatius casus alter ponitur.

557. ἄλλῃ. hic pro εἰς τόπον ἄλλον Sch. B.

558. φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίων. „οὕτως, inquit, Schi. A. διὰ τοῦ λ', ἀντὶ Ἰλιονόν. At Crates Ἰδίων, τὸ Ἰδαῖον. Similia habet Sch. B. Townl. Vict. Digamma ergo Crates quoque ignoravit, quod in Ἰλίων est, non in Ἰδίων. Porro Sch. B. Ἰλίων, τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἰλίου. recte, pro, τὸ Ἰλίων. Paria Eustath. Sch. br. Vict. Townl. Hesych. Scilicet ab vrbe Ἰλίου ductum esse deberet Ἰλίων. Occurrit autem vox hoc vno loco.

559. κατὰ τὴ βωπῆϊα δύω. Post δύω distinguit Sch. B. ad 556 cum Eustathio. vt ἐσπέριος δ' ἂν sit apodosis; quo facto δὲ otiosum est. Ant, vt εἰ δ' ἂν sit optatus dictum: quo facto ἂν abundat. Malim vel sic post δύω apostrophe fin statuere, vt omisum sit: saluus sic evasurus essem, vespert autem in urbem redirem: 560. In edd. continuatur oratio vsque ad ἀπνεοίμην, et hoc recte.

Mutantur autem tempora: *έάσα. Φεύγω. καταδύω. απονεύμην.*

560. *εσπέριος δ' αν έπειτα. Est δ' αρ' έπειτα, in Vrat. A.*

561. *πρὸτ' Ἰλιον ἀπνεύοιμην.* Variat *πρὸτ' et ποτ'* hoc quoque loco. *ἀπνεύεσθαι* alii, Clarke. nescio qui. *ἀποφυχθῆς τὸν ἰδρωῶτα (πνεύμασιν aura).*

562. *Ἄλλὰ τίη* — Vereor vt hic versus loco parum commodo interpositus sit ex aliis locis, in quibus iteratur: A, 407. P, 97. X, 122. 385. cum propter ellipsin in verbis *μή μ' α.* sententia hiare videretur. Interpellat enim alieno loco, totum sententiarum ordinem qui recte procedit inde a 556 *εἰ δ' αν ἐγώ* — *ἀπνεύοιμην* (δέδοικα) μή μ' ἀπασιρόμενον* 199.

563. *ἀπασιρόμενον. ἀπαίροντα καὶ ἀποχμροῦντα* bene Sch. B. Sch. br. Addit alius in Sch. B. petium esse a navigantibus et malum tollentibus vt Od. B, 424. Sed hoc alienum. Est *ἀπαίρασθαι, tollere, auferre se.* Melius sic aliqua saltem ex parte conueniret alterum, ibi laudatum (ex Od. Φ, 18) *μηλα μὲν ἐξ Ἰθάκης Μασσήνιοι άνδρες αἶραν, άντὶ τοῦ αἶσαντες ἀπήλασαν.*

πόλιος. vbique lectum hoc Barnes in *πόλεως* mutaverat. Melius hoc tentauerat paullo post vl. 567.

565. *οὐκ ἔτ' έπειτ' έσται. Barocc. έσεται.* forte iucundius ad aurem.

566. *λην γάρ κρατερός.* In codd. Vindob. *λίαν et κρατερῶς* sunt corruptelae.

567. *εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλεος καταναντίον ἔλθω.* Mirae lectionis turbæ in hoc versu.

Primo Schol. A. *τοῦτο ὁμολογουμένως διαπορητικόν ἐστιν, άντὶ τοῦ ἄρα κειμένου τοῦ συνδέσμου.* Quae Schol. Vict. et Townl. sic efferunt: *ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ὁ αἰ διαπορητικός ἐστιν, (quomodo de hoc dubitari potuit!) άντὶ τοῦ ἄρα κειμένου. (f. ἄρα)* Prorsus corrumpit Barnes e Schol. excerptis: *νῦν ἐνταῦθα ὁμολογουμένως άντὶ τοῦ ἄρα κείναι τὸ κέν, vltima de suo adiiciendo.* Atqui *εἰ δέ κεν* dictum est, vt sup. 552 *εἰ μὲν κεν et 556. εἰ δ'*

ἀν. reticuit tantum Agenor apodofin: hoc melius factu erit. Recte Schol. br. εἰν δὲ αὐτῷ ἐμπροσθεν τῆς πόλεως reddant; forte respectu ad superiora.

προπάροιθε πόλεος κατεναντίον. Edd. Flor. Aldd. expressum habent: πόλεος κατεναντίον, corrupto metro. sic quoque m^s. Lips. cum cod. Alteri. Ed. Rom. cum Eustath. et ex eo Henr. Stephanus cum ceteris inde ductis: πόλιος quod non magis esse potest disyllabum. Ita tamen Vrat. b. d. Townl. et Venetus cum vno Vindob. (in quo est εἰ δ' αὐτῷ πρὸ πάροιθε πόλιν) et Vrat. A. προπάροιθεν πόλιος. Intulit tandem Barnes πόλεως e correctione, secundum parilem correctionem sup. B, 811 factam, quam ibi posui habui. Restitui quod illo quoque loco adoptaueram, πόλεος, ut disyllabum sit. quod et nunc in vno Vindob. legi video.

Veriorem tamen vel sic lectionem arbitror fore: εἰ δὲ καὶ οἱ προπάροιθε πόλεος ἐναντίος ἔλθω. Ita apparet ortus corruptelae ex inserto κατ ut fieret κατεναντίος. Erat πόλεος κατεναντίος in Lips. et vno Vindob.

κατέναντι expressum est ex Veneto, sed Scholio praefixum est κατεναντίον.

568. καὶ γὰρ θῆν τούτῳ. θῆν pro δῆ. ut iam monitum sup. ad Θ' (VIII) 448. K, 104. O, 288.

569. ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ εἰ φάσ' ἄνθρωποι ἔμμεναι. Ita editur et legitur, etiam in Veneto, et ex Apollon. Lex. p. 356. cum metri vitio. Scilicet aut μία est legendum, aut ἐν δὲ τ' ἴα. quod iam Bentl. monuit. Idem vitium vidimus sup. I, 319 ἐν δὲ ἦ τιμῇ. vbi v. Obll

570. αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ἐπάξει. Schol. A. — ἀθροεῖται. insertus ab aliquo, quasi oratione imperfecta relicta post: θνητὸν δὲ εἰ φάσ' ἄνθρωποι. quem fontem multarum interpolationum passim suspicatus sum. Eadem habent, et melius eloquuntur Schol. Townl. et Vict. ἀθροεῖται, ὡς λύων τὸν ἐπιλογισμὸν. κρέμασθαι γάρ τις νομίσας τὸν λόγον προσέθηκε τὸν στίχον.

571. Ἀχιλῆα ἄλεις μένεν. ἄλεις, συστρέφας τὸ σῶμα, vt Schol. B. συστράφαις. cf. sup. ad vf. 534. Inf. X, 308 οἰμησέν τε ἄλεις, ὥς τ' αἰστός. Et leo ἐάλη τε χαυνών; T, 168. ἄλεις edd. Aldd. 2 et sqq.

572. ὠρμάτο πτολεμίζειν. minus bene πτολεμίζειν alii vt Townl.

573. ἤντε πόρδαλις εἶσι βαθάρης ἐκ ξυλόχαιο. Nunc πόρδαλις libri in his. Harl. Townl. Vict. Vrat. d. Mosc. 2. et ipse Venetus, cum Flor. Rom. At editi inde ab Ald. 2. πάρδαλις, quod Aristarcheum esse, meminimus ex Obfl. ad Γ, 17. N, 103. P, 20. et h. l. testantur iterum Schol. A. Townl. Vict. Ex veterum doctrina, pardalim feminam esse pugnaciorem, eamque πάρδαλιν, matrem πόρδαλιν scribi, apparet h. l. πάρδαλιν esse scribendam. Quo etiam ducit h. l. Schol. Townl. et Vict.

Docte autem adiectum ἐκ ξυλόχαιο, quia ea habitatio propria pardo, docente Polluce V, 14.

574. ἀνδρός θρηνητῆρος ἐναντίον. Ald. 2. cum sqq. ἐναντίῳ.

575. ταρβαῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀπούσῃ. — „quod φοβεῖται dictum est pro Φεύγει, et quod in nonnullis scribitur: ἐπεὶ κυνυλαγμὸν. Nec tamen opus est voce composita; est enim ὑλαγμὸς per se canum; et κεν bene se habet“ Schol. A. et prudenter admodum Schol. B. Victor. Townl. Ἀρίσταρχος τινὰς Φησι γράφειν, κυνυλαγμὸν. καὶ Στησίχορος ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωπέναι. Φησὶ γὰρ ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμοί. (forte fuit, scriptura antiqua, ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῶ. in Schol. Vict. Townl. ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμοῖο. Ap. Euflath. est — ἰου — γμοῦ. putes ex ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῶ doricæ. Locum habuit fragmentum in Συοθήραις, quas venationem apri Calydonii suspicor fuisse. Addit Schol. B. se non videre, quid lucremur ex voce composita, nam latratus, ὑλαγμὸς iam per se est canum, vt hinnitus, χρομετισμός, equorum. nec esse aliud compositum vocum in υγμός.“ Legerat hoc Scholion et exscripsit Eustathius. In Schol. Townl. et Vict.

praeterea habetur: *τινάς φησιν Ἀρίσταρχος γράφειν πυνο-
λαγμόν, οἶον, πυνῶν ὑλαγμόν. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος.*

576. *ἄτρε γὰρ Φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἢ βάλῃσιν*
ξ- „ad discrimen (notissimum) inter οὐτάσαι et βαλεῖν;
communis vel eminus“ Schol. A.

Schol. Townl. et Vict. „*αὶ ἀπὸ τῶν πέλεων· Φθάμε-
νός τις. nec male. Sic quoque in vno Vindob. πτά-
μενός μιν Vrat. b.*

577. *ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένῃ* — haud du-
bito scribendum esse *ἀλλά γε*. Peccatum aliquoties vidi-
mus. v. ad A, 82. Recitatur versus ab Aeliano H. An.
XVII, 43 vbi editur ἢ ῥά γε.

578. *πρὶν γ' ἢ ξυμβλήμεναι ἢ δαμῆναι*. Oppositum
spectandum in eo, quod aut eminus telo transigitur,
aut irruit.

580. *πρὶν κυρῆσαι Ἀχιλῆος*. Vrat. b. *πρὶν κυρῆ-
σαι Ἀχιλῆος.*

581. *ἀλλ' ὃ γὰρ ἄσπιδά μιν πρόσθε σχέτο πάντες*
ἔτιην. In Lipsi. erat, *ἀλλ' ὅγ' ἄρ*, quod verum se puta-
re ait Kneffli, et recepit Wolfius. Nil interest; et saepe
sic distrahi voces possunt; probum tamen et illud, *ἀλ-
λὰ γάρ*.

πρόςθε σχέτο Harl. Vrat. A. b. Mosc. a. Ionice.
vulg. *πρόςθ' ἔσχετο*.

ἄσπιδά — πάντες ἔτιην. Etiam h. l. variat *πάντοτε*
ἔτιην. cf. ad Γ, 347.

Scholion B. ad h. v. „*Φησὶν Ἡρακλείων, ἐν Ῥώμῃ
ποιεῖ τετραῦσθαι. ὃ δὲ βαλὼν, φησι, τὸ θωράκιον, ὃ περι-
έκυτο, ἑτέρῳ περιέθηνεν ὠκλισμένῳ καὶ ἀκμήτι, ἵνα ἐκ
αὐτὸν τραπῇ.*“ Fateor me nec sensum satis perspicere,
nec quid locus ad poetam nostrum faciat. In Schol.
Townl. et Vict. pro τὸ θωράκιον est τὸ καλὸν. nec ma-
gis accommodatum est si legas τὸ καλτόν.

582. *ἐγγαίῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο*. (κατ' αὐτοῦ) κατέ-
στοχάζετο. Schol. B.

583. *ἢ δὲ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ*. Alii, ἢδη,
nunc, quod improbant Schol. A. B,

μάλ' ἔολπας. malit Bentl. μάλ' ἐέλπε' ἐνὶ Φρασί.
(εἰς ἔλπε')

584. ἔολπας — πόλιν πέρσαι. Vrat. A. πέρσαι.

585. νηπύτι, ἦτ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐ-
τῇ. Harlei. et Ven. ἦ μάλα πολλά. Attamen Schol.
A. „γρ. ἦ τ' ἔτι πολλά.

τετεύχεται Lips. Harlei. Vrat. d. vn. Vindob. perpe-
ram. Iam sup. M, 345 ἐπει τάχα τῇδε τετεύχεται αἰκὺς
ὄλαθρος.

ἄλγε' ἔτ' αὐτῇ. Vrat. b. ita in anteced. saltem erit
scribendum ἦτε τι π.

ἐπ' αὐτῇ Lips.

586. ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλλοιμοι ἄνδρες εἰμέν.
Barnes edidit ἐν γάρ τοι sine auctoritate. legitur tamen
sic in Townl. Lips. Vrat. d. vno Vindob. ἐν γάρ ῥ'
οἱ Mosc. 2. Enimvero γάρ οἱ iam canino sono produ-
cta esset, et fuit γάρ φοι.

Schol. A. Townl. Vict. „in plerisque ἄνδρες ἔναιμεν,
nec improbandum.“

587. οἳ καὶ πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν.
Schol. A. „Aristarcheae, οἳ καὶ πρ. Additur tamen: ἔν-
τισι τῶν εἰκαιστέρων· οἳ καὶ πρ. Atqui inter vulgares hos
codd. est ipse Venetus, qui idem exhibet; et praefero
hoc ex ipsa re: οἳ εἰρυόμεσθα καὶ.

Eustath. observat diuerso ordine in aliis legi φίλων
ἀλόχων τοκέων τε καὶ υἱῶν. Porro in Lips. est γεκίων.

588. Ἰλίον εἰρυόμεσθα. Corruptam vocem metrum
arguit: nam ῥύω, ἐρύω, εἰρύω, penultimam habet prodn-
ctam. v. Excurs. IV ad A. Scilicet scriptum fuit εἰρύμα-
σθα, ab εἴρυμι. εἴρυμαι. In Eustath. legitur: εἰρυόμεσθα
ἢ εἰρυσόμεσθα. hoc alterum, quod et vn. Vindob. exhi-
bet, erat in Flor. et Ald. 1.

σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις. Nicias apud Schol.
A. legerat: πότμον ἔφ' ἔψεις. Improbatur Schol. hoc ana-
strophes genus; at probauit: στεῦτο γὰρ Ἡφαίστιο
πάρ' αἰσέμεν. Σ, 191. Iterum occurrit Ω, 470 ἀλλ' αὐτοῦ
πότμον ἐφέψειν. Dictum ut πότμον ἐπισκεῖν. διώκειν.

καταλαβέῃν. Hesych. ἀφένει, καταλήψεται. cf. Eustath.
Lat. mortem appetere.

590. (εκ) βαρείης χειρὸς ἀφῆκα. Sch. A. et Eustath.
„γρ. παχείης.“ Legitur quoque παχείης in Harl. Vrat.
b. Mosc. 2. quatenus ab ipsa manu vis hastae emissae
additur, praeferam prius.

592. ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέριοιο. ἀμφὶ
δὲ αἱ x. Vrat. d. et hoc Homericum est. Ex hoc versu
est, quod ap. Aristot. Poet. c. 26, 18 (c. 25, 8) legitur
recte emendatum, etiam a Buhlio ed. p. 276 καὶ χαλ-
κίας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, ὅθεν εἴρηται· κνημὶς
νεοτεύκτου κασσιτέριοιο. Scilicet quia νεοτεύκτου proprie
dicitur de opere ex aere facto; cum vice versa χάλκας
quoque de ferro adhibeatur.

594. Θεοῦ δ' ἡρύκακε δῶρα. ζ- „ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡ-
φαιστότευκτα ὄπλα. πρὸς τοὺς ἡθετημένους“ Schol. A.
Respicit puto vl. 365—368. Jl. T.

595. ὠρμήσατ' Ἀγήνορος. ὠρμήσατο (κατὰ) τοῦ Ἀγῆ-
νορος, loco secundo, deinceps.

596. οὐ δέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι. sc. Achil-
lem. „ἐν ἄλλῳ ἔασεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων“ Sch.
A. οὐδ' ἔτ' Vrat. A.

ἔασεν h. l. non modo Barnes sed etiam Eustath. et
ed. Rom. cum Ald. 2.

598. ἡσύχιον. „ἡσύχιον. λάθρα. κρυφῇ καὶ ἀθρο-
βως.“ Sch. B.

ἔρα. deinceps. Clarke. Sane contextus hoc non re-
spicit. At ἔρα asseuerat; nil amplius; est quod δῆ.

δ' ἔρα μιν ποθέμου ἐκπεμπε νέεσθαι. Versum omittit
vms Vindob. et poterat abesse.

599. αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ. λαῶ
Lipl. vitio. ἀποέργαθεν. ἐχώριζεν. ἡφόριζεν. pro ἀφώρι-
ζεν. Hesych. notante Bentleio.

600. αὐτῷ γὰρ Ἑκάργος. Sic e Veneto, Lipf. Vrat.
A. Et Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δέ· γὰρ ῥ'
ἐκ.“ scilicet metuentes metro. hocque in edd. erat.

601. ἐπέσσυτο ποσσὶ δικάειν. δικάων Vrat. b. nec id male.

602. ἕως δ' τὸν πεδίαισι δίακτο πυροφόροις. ζ „quod noua hinc sententia procedit et antapodosis est τόφρα 606.

Pronuntiatum putamus ὡς ὅττ' ἐν π. v. ad A, 193 (διὰ) πεδίαισι πυροφόροις. εὐθέτου πρὸς ἄροσιν. Sch. B. Scilicet tum non erat segete impeditus.

603. τρέφας πὰρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρου. τρέφας codd. Barocc. Ven. Cant. Mori. Townl. Vrat. A. Vindobb. sicque edd. Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. At Ald. 2. inuexerat στρέφας. Est tamen τρέφας αὐτὸν, insequendo fugientem versus Scamandrum, vt mox X, 16. Virumque agnoscunt Schol. Exc. Καμάνδρου Harl. cum vno Vindob. vt ceteris locis.

604. δόλω δ' ἄρ' εἰσέλγεν Ἀτέλλων. Ionica ratio esse debuit δ' ἄρα εἰσέλγεν. δόλω γάρ. H. Stephanum maluisse improbat Clarke. At non is excogitauit lectionem; fuit enim ea in Flor. Aldd. Turneb. nec mutata in δ' ἄρ nisi ex ed. Rom. et Eustath. Consentientibus tamen codd. in his Ven.

606. τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ. ζ „quod πεφοβημένοι dicti pro Φεύγοντες. (ἐν) ὁμίλῳ, τῷ πλήθει. ὁμίλαδὸν, non ὑπὸ τοῦ ὁμίλου vt alii in Scholliis. explicatur per seqq. ὡς εἶχε ποδῶν ἕκαστος ἐσώζετο, τῶν συμμαχῶν οὐ μεμνημένος, ἕκαστος δὲ τὸ καθ' ἑαυτοῦ σκοπῶν.“ Sch. A. B.

607. πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων. ἀλέντων. nunc ab ἄλῃμι, vt sup. 534 ἐς τεῖχος — ἀλέντες. vbi vide. Schol. A. „παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Ῥιάνῳ· πόλιν δ' ἐμπληντο ἀλέντων.“ Scriptum ἀλέντων et h. l. a nonnullis ex Ald. 2. ἐμπληστο Mori. Barocc. et ipsum bene. nam est ex πλημι, πέπλημαι et ex πλήθω, πέπλησμαι. vnus Vindob. ἐπληστο.

608. πόλις vbique legitur. Perperam mutauit, πόλις Barnes.

609. μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους. Est μεῖναι ἐπαλλήλους in Vrat. b. d. ἐπ' ἀλλήλους in vno Vindob.

610. ἀλλ' ἐσσυμένως ἐρέχυντο. Sic Venetus cum Barocc. Mori. haud dubie accommodatius, quam ἀλλ' ἀσπασίως ἐρέχυντο, quod vulgo lectum est. Agnoscit tamen et hoc Sch. A. „γρ. ἀσπασίως.“

Porro pro ἐρέχυντο est ἐπέχυντο in Vrat. A. quod et Barnes pro var. lect. memorat, nescio unde. forte ex O, 654. Π, 295. vbi tamen melius locum habebat. ἐπέχυντο, Vrat. d. et vn. Vindob. At ἐρέχυντο recte. vt M, 470 οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐρέχυντο πύλας.

ὅς τ' ἔθαν' Ionice fuit ὅς τε θάν'. Iuncta autem vides παφεύγει et ἔθανε.

611. ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γούνα σώσαν. „Aristarchus optatiue σώσαι pro σώσειαν“ Sch. A. σώσας, cum altero σώσαν. at Schol. Townl. et Vict. εὐτικὸν τὸ σώσαι, ἀντὶ τοῦ σώσειαν. Supra adscripto, Vrat. b. Barnes: „γρ. γούν' ἐσώσαν“ ingenii lusu.

τῶνδε vn. Vindob.

EXCURSVS AD LIBRVM XXI (Φ)

EXCURSVS

de dialecto Homeri Ionica.

Passim in verborum augmentis tollendis paullo licentius versatus esse videbor, ut v. c. ederem ὅς μὲ κέλευε pro ὅς μ' ἐκέλευε. hoc enim postulare dixi Ionicam formam, de qua saepe monent veteres grammatici, nec tamen in pari ratione pariter ubique: firmatur tamen monitum usu Herodoteo. Hactenus recte me facere arbitratus sum, si, quoties bonus codex Ionicum praeberet, illud reponerem. Saepe tamen me ipse tacite incusavi inconstantiae, quod non idem vel sine codice feceram ubique, ut per totum carmen idem tenor et propositum seruetur. Codicum utique aut nulla aut exigua in his est auctoritas; variant enim temere, et recentissimi saepe, veram rationem tenentes, verba augmento expuncto apponunt, contra vetustiores, importune saepe, et interdum aduersante metro, augmentum inserciunt. Quid? quod ipsi antiquiores grammatici morem suum, cui adsueta erant, sequuti, etiam hoc, ut alia, ad Atticum morem, resinxerunt, Ionici moris obliti. Est hoc illud, quod et nostratibus patrii sermonis satis gnaris accidere solet, ut sequamur sollennia, quae grammatica seuerior damnavit. Ut augmentum in dramaticis magis frequentaretur, necessitatem fecerat usus Iamborum, qui sine augmento verborum vix bene procedere possunt; itaque illud Tragicis visum est tam proprium ac necessarium, ut viri docti in

Tragicis emendandis occupati illud quoque, quoties de-
esset, restituendum esse putarent, v. c. Brunk. ad Bacchas
1123 et al. adeo eius omissio abhorreere videbatur a sol-
lenni more. In mentem etiam venit viris doctis, an
praestet, vocali in fine vocis antecedentis elisa, potius
statuere elisum esse augmentum vocis sequentis, et eius
elisionem signo solito notare; v. c. τοῦτ' αὐτὸ 'χρηζόν.
non αὐτὸ 'χρηζόν. etsi hoc ipsum scribi quoque poterat
τοῦτ' αὐτ' 'χρηζόν. Sophocl. Trach. 408. Habeant se haec
prout quisque statuerit, in Atticis; nos agimus de Ionica
antiqua ratione, et cum maxime Homericā. Debebam
forte statim in primis Iliadis versibus edere ἄλγεα θῆκα,
vt scripsi vl. 15 καὶ λίσσεται, et in seq. libro X vl. 422
μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγεα θῆκα. et Υ, 497 ῥίμ-
φα δὲ λεπτὰ γέγοντο, vl. 94 ἦ κα δάμην. et sic centies.

Nec tamen, quod per se intelligitur, augmenta
omnino exulant carmine nec exulare possunt; contra
vero suspicari licet, a poetis primum, metro suadente,
assumpta esse augmenta, et inde in vulgarem quoque ser-
monem transiisse. An vero lege aliqua, et, quamam le-
ge, in vulgari oratione modo, adhibitum, modo, negle-
ctum fuerit augmentum, vix expediri potest, quandoqui-
dem, quid librariorum licentia mutarit, non assequi pos-
sumus. In Hippocraticis scriptis plerumque augmentum
est receptum: sed suspicari licet, seriorum hominum vsu
id factum esse. Certe poetae, et Iones, et eorum ex-
emplo Attici, praefigunt augmentum, etiam in iis, in
quibus vulgo omittit prosaica oratio: v. c. ἐφ' ὀνόματι Δ,
3 quod ὀνόματι alibi est, interposito quoque digammo
pronuntiatum εφ' ὀνοματι, vt alia, quae in recensu signa-
tarum digammo vocum vidimus; quandoquidem etiam
aliae voces fuerunt, quibus a praefixum est, vt καὶ ἴσως,
ἐκείνως: vnde apparet, proclives homines fuisse ad tale
augmentum vocibus praefigendum. Hoc tamen in dubi-
tationem voco, an statui possit, temere et pro lubitu
veteres augmentum praemisisse vel omisisse; quod statuis-
se video viros doctos et iam olim grammaticum veterem

ad Catal. Nau. 315 (Jl. B, 808) αἴψα δὲ λῦσ' ἀγορήν. vbi alii αἴψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν. legerant. contra statuere licet, principio a poetis non admissum esse, nisi metro seu cogente seu suadente, forte auris quoque iudicio; in plurimis autem locis deberi illud librariis et grammaticis; forte quoque iis ipsis, qui primi scripto exararunt carmina HomERICA; nam in multis ignorarunt iam illi priscam Homericam rationem.

Ad hunc modum, puto, iudicare licet de innumeris varietatibus in toto hoc genere: quas recensere nihil attinet. Ita miratus sum in compositis cum praepositione augmentum non modo variare, metro seu ferente seu exigente: ἐκδορε, ἐξέδορε. ἐκφερον, ἐξέφερον. ἐκφυγεν, ἐξέφυγον. ἐκχεον, ἐξεχέοντο. παραδραμέτην, παρέδραμον. ἐπάλμενος, ἐπιάλμενος. ἐπεβήσετο, ἐπιβήσετο et alia, verum esse quoque verba, quae augmentum vbique habent in libris. Sic composita cum ἀμφί, cum expectes scriptum esse ἀμφικάλυψε, ἀμφινέμοντο, ἀμφιπένοντο, vbique scribi videas: ἀμφεκάλυψε, ἀμφενέμοντο, ἀμφεπένοντο; sicque alia, ἀμφεμάχοντο, ἀμφέχυτο, et al. At in περί diligenter contrarium seruauit, vt περίβησαν, περίβαλλε. in quibus ipsa res disuadebat, metro aduersante augmentum inculcare.

Secundum haec fatendum est, in dialecto HomERICA restituenda nondum omnes numeros nos esse assequutos; et superesse adhuc viro docto, cui otii satis obtigerit, largam segetem et mellem ex opera ea in re collocanda expectandam; legendum est totum carmen animo ab omnibus aliis auocato et in vnam hanc rem intento, vt intelligat, an, vel inuitis grammaticis, certa aliqua ac perpetua per totum carmen ratio inferri possit; explorata sunt ea, quae ipsum metrum et vsus poeticus suadet; at sunt alia locorum comparatione exploranda, ad analogiam refingenda. an v. c. vbique sit restituendum τὰ pro, ἃ etiam, vbi prosodia haud exigit, vt A, 300 τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοι ἐστὶ, quid ni τὰ, vt perpetuo apud Herodotum, vt: τὰ δὲ οἱ παρέσχε, — τούτων ἐπιμνήσομαι.

Ex hoc genere est, Φ, v. 8 οὐδ' ἄρα Νυμφάων, ται' τ' α' mutarunt meliores codd. in α' τ'. perperam utique; nam ται' τε Ionicum est et antiquius. εὼν pro ὦν est non minus Homericum, quam Herodoteum; sic quoque ἔωσι. ἔησι. erit ergo Od. T, 23a scribendum χρύσειοι ἐόντες, ut prior vox sit disyllaba ut alibi; versus autem 94 Od. H ἀθανάτους ὄντας serioris manus esse censendus est.

Haec tamen et similia ex Ionica forma in Atticam et vulgarem mutata minus aegre sunt ferenda, quam loca a serioribus per interpolationem inserta. haec grauiora sunt; illa leniora. Nam eorum, qui primi litteris consignarunt audita e rhapsodis, ingenia ipsa re et natura et vsu ferente procliuia esse debuere ut exprimerent ea iis sonis ac verbis, quibus ipsi maxime essent assueti. Forte mirandum potius est hoc, quod alia nonnulla reliquerunt Ionice pronuntiata et scripta.

At supereſt aliud, quod sibi persuasisse viros doctos video, ut dialectum Ionicam Homeri aestiment ex dialecto Ionica Herodotea, alteramque ex altera constituent, comparatione facta. Conuenit vtriusque ratio et vsus in nonnullis, ut in ipso augmenti defectu; enimvero in aliis multis prorsus diuersa inter se sequuntur. Ita vnum est quod maxime mirationem facit, omissio τοῦ νῦ finalis in Herodoto; v. c. ὡς λέγουσι οἱ Αἰγύπτιοι. ἀπεδήμησε ἔτα δέκα. Atqui hoc νῦ in Homericis diligenter et vbiue interpositum est in simili verborum positu. Dicas probabile esse, etiam in Homericis τὸ νῦ olim exulasse, nec nisi seriore opera illatum esse: ut in Hippocrate factum esse videmus, saltem in editis: eiecit tamen illud nuper eruditissimus Coray in libro de aere: qui Ionismum etiam in aliis restituit. At enim admitti hoc nequit, quandoquidem eo omisso hiatus existerent, hos autem eum sollicito cauere, euictum dedi per declaratum digammi vsu ante haec oblitteratum. Itaque Homerus vix pronuntiare potuit: μή σε, γέρον, κοίλῃσι ἐγὼ, aut τόξ' ὅμοισι ἔχων. Quid igitur in tali ambiguitate statuendum erit? Verisimile sit, illud N finale ab ipsis poe-

tis seu a rhapsodis esse profectum, nec tamen nisi in eiusmodi verborum positu, cum duo vocales se exciperent, ut hiatus molestiam tollerent. Quod si hoc admittimus, non tamen effectum est, ut Nū illud etiam appositum esse credamus in fine vocis ante consonam vocis sequentis ad producendam vocalem breuem, quam ipse iam tono productam esse apparet, v. c. ἔδδειςεν δὲ γέρον. de quo merite dubitare licet: v. Excurs. II. ad B, 718.

Sunt alia, in quibus ab Herodoteis HomERICA differunt. In Herodoto composita cum κατὰ, μετὰ, ante vocalem adspiratam retinent τὸ Ταῦ, quod in Homero, ut et in vulgari oratione, in θ' abit; ita, κατίσταμαι, καταιρέειν, καταλειῖν. κατήμενος. κατὰ περ. μετίσταμαι, μετήμι. Sic et ἀπό. ἐπί. ὑπό. ἀπηγέομαι. ἀπίεσθαι. ἀπικνέομαι, ἀπικέσθαι. ἀπιστάναι, et ἐπιέναι pro ἐφιέναι, (οὐδ' ἦν ὁ Λάκων ἐπὶ τοι ἄρχειν αὐτῆς, ἡμεῖς ἐπήσομεν Herodot. VII, 161) ἐπέκω. ὑπίεσθαι. ὑπίστασθαι. ὑπηγέσθαι. Et ne credas scriptum fuisse spiritu leni ἐπικέσθαι; memineris occurrere ἐπ' ἡμέρην, κατ' ἡμέρην, ἐπ' ἔκπου. ἐπ' ἐωντῆς. κατ' ὕδατος. Ita quoque οὐκ οἶδ' τε. οὐκ ὁμοίως. ἀπ' οὗ, ἐπ' ὅσον — ἐπ' οἶδ' περ. Et occurrunt simplicia ἡμενοι, etsi κατήμενος scriptum est. Incertus itaque teneor, cum in Homericis occurrat ὄρημι et ὄρημι, ὄρέω et ὄρέω, quod vulgo ὀράω, utrum verius sit, ut Od. Z, 343 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.

Tertium casum πόλι, Herodoto frequentatum, cum aliis, ignorat Homerus, sed πόλει, πόλῃ, etsi πόλιος occurrat, cum πόλῃος tamen et πόλεως. vidimus tamen μήτι Ψ, 315. 6. 8. Porro Herodoto ubique est ὦν, pro οὦν. κη pro κη. κως. κω. εἴκως. ὀκοῖος. ὀκότερος, ἐκόςος. quae et in Hippocrate leguntur, nusquam in Homero. nec in Homero ὄκας occurrat pro ὄτα. sane εἰκόκας habetur, sed est εἰς ὃ ἄν. neque δέκομαι, sed vulgare δέχομαι. Sane in his suspicari licet grammaticos antiquiora permutasse notioribus. Quis dixerit, annon antiquitus in Homero scriptum fuerit αὐτέων, αὐτέοις, αὐτέησι, non μέγαςθος, sed μέγαθος, et similia.

Post haec omnia de iis ipsis, quae in Homero occurrunt et Ionica esse vulgo feruntur, quaeri posse arbitror, an non melius sit, ea ad priscum sermonem referre, ex quo Ionica quoque fluxere, verum nec minus inde manarunt Dorica et Aeolica; et, si subtilius indices, statuendum est, ex prisco sermone alia seruata esse a Doribus, Aeolibus et Ionibus communi vsu, alia modo ab his, modo ab illis vsu seruata, apud ceteros obscurata, tandem vsu excidisse. *eu* pro *se* esse aiunt Ionum; vt in *ἐμῷ* pro *ἐμῷ*, *ἐμοῦ*. Ionum et Dorum esse hoc ait Apollonius Dyscolus (in Excerptis e cod. Voss. editis ad calc. Maittaire de Dialect. p. 423 plenior locus datus e cod. Paris. Apollonii de pronomine iam a Kustero ad Suidam To. I. p. 284) quidni potiore iure dicimus: antiquam formam eam fuisse, seruata ab Ionibus et Doribus, serius neglectam. Videmus quoque in verbis in *eu* solenne in Herodoto quoque et Hippocrate *πνεύματος*, *ἰσχύματος*, *ποιεύματος*; itidem in Homero, *καλεύματος*, *καλεῦντας*, *καλεῦντο* (*Μυρμιδόντας δὲ καλεῦντο*) nec minus tamen quoque *καλέονται*, (*καὶ ἄδάνatoi καλέονται*.) Seruetur igitur Homero suus sermo, nec minus suis Herodoto; iste quidem antiquior et carmini idoneus. nam eorum opinio, qui Homerum diuersas dialectos aiunt miscuisse, vix memoratu digna, dudum est explosa: vide vel locum doctiss. Burges praefat. ad Dawes p. XIX. multo magis ea, quae ad licentiam poeticam ea renocat, quae diuersi generis esse videntur.

Omnino de his ita statuendum esse existimo. Finxere sermonem Graecorum antiqua carmina; eaque multas per aetates ore et vsu hominum fuere frequentata, antequam soluta oratio succederet. Ea ipsa quae primo per scripta fuere, ex carminibus erant hausta; pleraque mythica, vt ex Hesiodo Acusilaus sua narratur exscripsisse. Euenere itaque duo: alterum, vt omnis sermo poeticus, epicorum vtique poetarum, ad carmina illa antiqua se componeret, alterum vt ipsa oratio sermoni poetico per multum temporis esset simillima, nec nisi serius sensum

ab eo recederet. Iam prius illud manifestum fit comparatione poetarum epicorum, qui ad nos peruenere; omnium enim oratio proxime accedit ad Homericam, quandoquidem ex antiquioribus carminibus Homerica fuerant propitia aliqua fortuna seruata. Quotquot comparaui cyclicorum et gnomiorum poetarum fragmenta, vbique video orationem compositam fuisse ad exemplum Homericum; fragmenta Pisandri, Panyasis, Antimachi, non alia docent; hunc quidem, Antimachum, inquam, inter commentatores Homeri indocte relatum esse suspicor propter hoc ipsum, quod verba Homerica religiose seruata frequentare solitus erat, vnde intelligi posset, quid ipse legisset. Occurrunt sane nonnulla, aut poetae cuique propria, aut minus emendate scripta, aut perperam his adscripta; vt in Simonideis occurrunt nonnulla Dorica, in Theognide Attica et communia pedestribus scriptoribus; Alexandrini autem poetae iam coepere doctrinae ostentandae studio confundere sermonis genera et usum. Quae si animo reputamus: non tam Ionicum hunc sermonem poetarum esse appellandum, sed poeticum, ab antiquioribus propagatum, consentaneum esse videtur. Ipso temporum decursu multa mutata ac novata esse facile expectes; maxime tamen per noua poeseos genera studiosius exulta; primo quidem *lyricum*, multoque magis *dramaticum*: cuius generis exempla cum non nisi Attica ad nos peruenerint, mirabimur ne omnem orationem dramaticam ad Atticam dialectum esse comparatam? cumque omnium litterarum sedes Athenis esset constituta, Atticum sermonem, ad omnem elegantiam excultum, tandem pro vnico exemplo sermonis Graeci venustioris habitum esse?

Quanta autem sermonis mutatio ipso usu et studio intra non magnum temporis spatium succedere possit, et si nos ipsi patrii sermonis nostri exemplo satis sumus edocti, Attici tamen sermonis, vulgo dialectum Atticam appellare solent, exemplum vel maxime docet. Progressus ille ab Ionico sermone, nam nulla alia vetus Attica

dialectus erat quam Ionica, quod ex ipsis rerum annalibus constat, quam diuersam faciem induisse videri debet, ut tandem nouam prorsus indolem assumeret et pro noua ac diuersa dialecto haberetur. Ita sermonem lyricorum antiquiorem, quod et fragmenta declarant, in seriore Pindaro tandem in dialectum Doricam cum Aeolica mixtam abiisse videmus. Et ipsa oratio pedestris ex Ionica et Attica, quod Polybii exemplo primum nobis constat, in vulgarem aliquem sermonem coaluit. Interea cum philosophia primum exulta esset per poetas, et poetica dictione tot praestantissimi viri, Xenophanes, Parmenides, Empedocles *καὶ Φύσιος* carmina condidissent, etsi hic Agrigentinus, et Parmenides Eleates; nam Xenophanes Colophonius fuit; ad prosam tandem conuersi Héraclitus, Democritus, ab oratione poetica profecti vix initio multum ab ea abesse potuerunt. Historia autem, quae ab epicis poetis exordia sua sumserat, sensim, ipsa orationis pedestris indole et necessitate adducta, ab antiquo poetico sermone recessit et proprium sibi sermonem elaborauit, qui iam Ionicus habetur, et aliquamdiu fuit prosaicae orationi proprio aliquo modo consecratus; donec per historicos et oratores mox et philosophos Socraticos orationis Atticae studium increbuit maius et communius; ita Ionici sermonis usus sensim defecit et exspirauit.

Ex iis quae dicta sunt intelligitur, quomodo fieri potuerit, ut Herodotus, qui Dorica origine erat, utpote Halicarnassensis, Ionice tamen scripserit. Erat enim ille sermo ad pedestre genus scribendi iam usu acceptus, accommodatus et frequentatus. Utinam superessent plura ex scriptoribus (*συγγραφεῖς*) Anteherodoteis! ita facile appariturum esset, a poetico sermone usque ad Herodoteam orationem transitum nequaquam fuisse subitum et momentaneum, sed colorem sensim esse mutatum, eoque Ionicam dialectum, quam vocant, suas vices subinde variasse. Quae ex Hecataeo Milelio supersunt, (v. c. ap. Schol. Il. O, 302 Demetr. de Elocut. l. 12.) et quae ex

Dionysio Milesio memorantur, propiora esse video Hesiodaeis vel Homericis; Acusilaus, etsi Argivus, qui primus *ιστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε*, si Hesiodum exscripsit, ut exscripsisse traditur, certe in mythicis, vix a sermone epico multum recedere potuit. Longius recedere debueret philosophi e schola Ionica, qui pedestri oratione vsi sunt; id quod docent ea, quae ex Thalete, Anaximandro, Anaximene, Anaxagora, passim circumferuntur; etsi haud ignoro, ex paucis his fragmentis, quae suo seriorum quisque sermone, ad sententias tantum, non ad verba, recitat, parum tuto aliquid colligi posse. Heraclitum et Democritum Ionice scripsisse satis constat; etsi schola Pythagorea Dorico scribendi genere vsa esse dicitur.

Neque vero post Herodotum sermo Ionicus mansit idem, sed mutatus est in multis, quod Hippocrate, qui et ipse, etsi Cocus, tamen Ionice scripsit, cum Herodoto comparato, intelligitur; quem in dialecto tamen interpolatum esse iam monitum est; ex Ctesia quae laudantur a Photio, non Ctesiae, sed Photii verbis exponuntur; ait tamen hic in principio, ubi de Indicis memorare orditur: *Κτησίου τὰ Ἰνδικὰ ἐστὶν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ, ἐν οὗς μᾶλλον ἰωνίζει*. Itaque in Assyriacis et Persicis ab Ionica dialecto aliquantum recesserat. Nec vero nisi temporum progressu, norma aliqua grammatica dialecti Ionicae constituta est, nec nisi secundum scriptores, eius dialecti principes, et a grammaticis, quibus dialectus Ionica non erat sermo patrius; nec alios hos esse existimo quam grammaticos Alexandrinos. Adstrictiores inde his legibus fuerunt ii, qui serius Ionice scripsere, ut Aretaeus Cappadox, Hippocratis haud dubie imitator, et auctor libelli de *dea Syria*.

Sane quidem tota haec disputatio profecta est a tam exilibus et tenuibus, ut verear ne sint, qui me nimium grammaticis argutiis indulgisse dicant meamque *λεπτολογίαν* rideant; apparet tamen ex iis, quo deducta est disputatio, satis grauis momenti res cum iis esse coniunctas, de quibus pro suo quisque statuet seu libitu seu iudicio:

IN LIBRVM XXII. (X) ILIADIS V A R I A E L E C T I O N E S ET OBSERVATIONES

Iam ab initio monebimus, Scholiorum Leidenſium ſpecimen hoc libro typis reddito editum extare opera Valke-
narii A. 1747. quod primum expectationes mouebat me-
lioris auxilii ad criticeſ Homericas, cui nunc ſucceſſis
Villoiſoni induſtria; habeo quoque codicis Townleiſani et
Victoriani ſcholia: quibus inter ſe comparatis, mani-
feſtum fit, omnia haec ſcholia ſic ſatis inter ſe conuenien-
tia e communi fonte eſſe hauſta ad lubitum et pro con-
ſilio eorum qui deſcriberent. Vt haec clariuſ perſpician-
tur, adieci ad priores verſus vbique nomina Scholiorum,
vt hoc ſaltem exemplo declaratum darem, in duas fere
clafſes redigi poſſe Scholia, meque adeo recte ſtatuiſſe,
cum per reliquum carmen, ne taedium et mihi et aliis
crearem, ſatis eſſe putauerim, ſi Schol. A. et B. memo-
rarem, cum Schol. Townl. et Vict. plerumque alter-
vtrum et ipſa offerrent, ſimilique modo Schol. Leid. et
Schol. breſia: quae vtraque tantum Excerpta exhibent:
Leidenſia maxime ea, quae Schol. Ven. B. habet, ſen-
tentias plerumque morales et prudentiae conſilia captans,
alieno loco ac tempore, cum verba et ſententias poetas
interpretari deberet, non ſuper ſententiis philoſophari.

1. Ad primum verſum in Leid. cod. et in Vict. ap-
poſitum eſt Scholion, quod Schol. B. ad vl. 3. recitat,
quodque iam ſup. ad II, 68. in Ven. A. excerptum le-
gebatur; ſpectans ad vl. 3. καλῶμενοι. dum putarunt eſ-

se idem ac περιεχόμενοι. Scholion est, e Porphyrio peti-
tum: cuius nomen in Leid. praefixum est.

πεφυζότες Sch. B. Leid. Townl. br. volunt non esse,
fugientes, sed habitum animi exprimi, *pauore conster-*
natos, vt τεθηπότες, ἥυτε νεβροί, vt Δ, 243 et al. Vo-
cem iam vidimus Φ, 6. 528. 532. Ducunt eam gramma-
tici a φύζω, πέφυζα.

2. ἰδρῶ ἀπεψύχοντο. Sch. A. et B. T. Vict. Lipsi du-
plicem fuisse lectionem docent, ἀπεψύχοντο et ἀνεψύχον-
το, hanc Aristarcheam esse, at illam ἀπεψύχοντο elegan-
tiores, χαριστέραν, firmatque id Townl. Vict. Mihi qui-
dem, quid intersit, haud patet. Vtrumque enim in ipso
Homero occurrit ἄλκος ἀναψύχοντα E, 795. at Δ, 620
ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων et Φ, 561 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς.
Obtinet ἀπεψύχοντο in codd. Etiam Hesych. Etymol.
qui ἀνεψύχοντο ignorant. At in Mosc. 2. est Scholion
ἀνεψύχοντο τῷ ἀνέμῳ. ἰδρῶ, vel κατὰ τὸν ἰδρῶτα, vel vt
medium sit, pro ἀπέψυχον, actiua vi.

De πίων priore correpta monet Eustath. Scilicet
sunt duo πίων priore longa *do bibendum*, πίων, *bibo*
priore breui. Idem πίωντο accipi posse ait: at sic esset
priore longa.

ἀκέοντό τε δίψαν. Schol. br. et Hesych. ἐθεραπεύον-
το. ἰώντο vbi cf. Notam. Melius idem in voc. ἀκοστή-
σας. τίθησι δὲ τὸ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ
καὶ τῆς δίψης. πίων ἀκέοντό τε δίψαν. Expressit hoc Pin-
dar. P. IX, 180. ἀκεῖσθαι pro sedare, placare sup. N,
115. vbi v. Obfl. Et Sch. A. T. δίψαν, Ἰακῶς. δίψος δὲ
Ἀττικῶς quod iam ad T, 166 monitum erat.

3. κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν. Iterum Schol. A.
cum Vict. errorem veterum grammaticorum repetit, red-
dendo περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν τειχῶν, ducentium vocem a
κλίσειν v. sup. ad Π, 68. E, 356. Melius Sch. B. cum
Townl. Vict. ἦτοι ἐπαναπαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενοι ταῖς
ἐπάλξεσιν, ὥς Αὐτόχθων καὶ Ἐπαφρόδιτος, διὰ τὸν κόπον.
Mox tamen in eodem Schol. B. subiiciuntur illa modo a

nobis damnata, quae etiam Eustath. sequitur cum Sch. br. — ἐπάλξεις, ἀπὸ μέρους πᾶν τεῖχος.

4. Etiam in κλίναντες errorem retinuerunt, ut in κακλόμενοι. sic Sch. br. τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσι καλύψαντες.

5. Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὁλοῇ Μοῖρα πέδησεν. ὁλοῇ. Ita editum erat vsque ad Barnes qui ὁλοῇ intulit, quod est quoque in Vrat. A. alii ὁλοιῇ, quod miror expressum esse in ed. Ven. At ὁλοῇ Townl. Lips. Harl. Aberrant ὁλοῇ Par. G. I. ὁλοῇ Par. A. ὁλοῇ B. ignorance τοῦ διγgamma. Vidimus iam ad A, 342 τοῖς ἄλλοις, ἣ γὰρ ὄγ' ὁλοῇσι φρεσὶ θύει. pronuntiatum ὁλοφφισι. Μοῖρ' ὁλοῇ (ολοφφ) lecta erat supra Π, 849. Φ, 83. Ergo et h. i. ολοφφ Μοῖρα pronuntiatum puta.

Μοῖρ' ἐπέδησε vulgg. at Hesych. πέδησεν. ὑποχείριον ἐπέδησεν. Etiam Apollon. I, 1038 Μοῖρα — πέδησεν.

6. Ἴλιου προπάρουθαι v. ad O, 66.

ζ ἡ διπλῇ πρὸς τὰς Σκαιάς. Sch. A. Exciderunt pu. to reliqua, quae in Sch. T. et Vat. Cant. Exc. habentur: ὅτι ἐν ἀριστερᾷ κεῖνται τοῦ τείχους αἱ πύλαι. καλεῦνται δὲ Δαρδάνιαι. cf. ad Γ, 145.

7. αὐτὰρ Πηλεΐωνα. vn. Vindob. αὐτὰρ δ Π.

8. Τίπτε με, Πηλέος υἱὸ — vultur vll. 8. 9. 10. Clemens Alex. Strom. V, p. 719 probans poetae iudicium.

9. Θεὸν ἄμβροτον. Barocc. et vn. Vind. ἄβροτον. ambigua pronuntiatio et scriptio, de qua, ut de aliis grammaticis subtilitatibus, in utramque partem disputari potest.

10. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις. h. ἄγαν. concitate. Eadem verba lecta Δ, 32. ibi tamen explebantur altero versu adiecto, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις Ἴλιου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πολλέσθρον. At nunc est simpliciter pro μαίνη. Tota oratio vim habebit, si per interrogationem efferuntur haec: οὐδέ νυ πῶ με ἔγνωσ, ὥς Θεός εἰμι; σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.

11. ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας. ζ „quod πόνος h. i. non est dolor, sed, εὐ μέλει σοι τὸ παρὶ τοὺς Τρῶας πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν. Schol. A. T. Vict.

noto vsu genitini de quo Tollius monuit ad Apollon. Lex. p. 737. Schol. br. τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Iterum aliter Schol. T. ἢ ἄρα οὐ κατόπῳσαι διώκων τοὺς Τρώας; an pro nihilo habes laborem in fugandos Troianos iam impensum, dum nullum inde fructum capis? Dubito tamen an his commentis opus sit. πόνος Τρώων sollenni notatione accipi potest, aerumna, discrimen, in quo illi versantur, πονοῦσι. Scilicet sententia ipsa docet, Achillem non dolere posse Troianorum cladem, sed videri eum prorsus oblitum esse et incuriosum fugae et cladis Troianorum, quibus ille instare debebat, non abstrahendum se praebere in diuersa, vt vnum Agenorem insequeretur, Troianis autem copiam dare fugae liberae. Est ergο πόνος Τρώων, quatenus ipsi πονοῦσι, laborant, vrgentur, in discrimine versantur.

οὐς ἐφόβησας. καὶ ὅτι ἐφόβησας, εἰς Φυγὴν ἔτρεψας αὐτοὺς. Schol. A.

12. οἱ δὲ τοι εἰς ἄστν ἄλιν. Schol. B. ἐκεῖνοί, Φησι, σου ἐνταῦθα ἀποκλιθέντες, πρὸς τὴν πόλιν συνεστράφησαν. conglobati inclusi sunt: vt vidimus modo Φ, 534. 607, cf. ad Π, 403. Etiam Schol. br. συνεστράφησαν. ἔφυγον. et Schol. B. Townl. et Vict. turbant nescio quid: εἰς ἄστν ἄλιν. λείπει τὸ ἀφικόμενοι. (hoc quoque Schol. br. et Exc.) ἐπεὶ εἶδει εἶναι, τί ἄλιν. ἢ τὸ ἄλιν ἀντὶ τοῦ ἐξέκλιναν.

σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. σοῦ ὧδε ἀποκλίναντος, ἐκεῖνοι ἐσώθησαν. Schol. T. et Vict. in hoc additur ἐπλανήθης. Schol. br. ἐξέφυγας. ἐξέκλινας. ἢ ἐπλανήθης. Eustath. ἐλ- ληπται δὲ καὶ τὸ λιασθῆναι οὐκ ἐπὶ τοῦ φυγεῖν συνήθως, ἀλλὰ, παρεκλῖναι — ἐξετρέψης τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλανήσας. De voc. λιασθῆναι v. Obsl. ad O, 520. δεῦρ' ἐλιάσθης, ed. Rom. cum plerisque codd. Benl. comi. λιασθεῖς. vt iunctura fiat verborum.

13. οὐ μὲν με κτανέεις, ἐπεὶ οὗ τοι μόρσιμός εἰμι. Ita legerat iam Flor. ed. Aldus statim ed. 1. intulit οὐ γάρ με κτανέεις. Ald. 2. οὐ μὲν με κτανέεις. Reditum est ad οὐ γάρ με κτανέεις a Turnebo et H. Stéph. ex

anctoritate ed. Rom. At, οὐ μὲν με πτανέεις legerat Eustathius, sicque Cant. Mori. Harlei. Lips. Leid. Ven. cum decem Paris. codd. quos inspexerat Tollins, et nostri tres Vrat. cum Mosc. 2. et binis Vindob. et reducendum id esse monuerat Ernesti, reduxitque Wolfius. οὐ μὲν με πτανέεις est apud Cedrenum.

Ceterum versus nobilis est, quia eo usus esse fertur Apollonius Tyanensis in Domitianum. v. Philostr. in Vita VIII, 5 p. 326 ubi legitur οὐ γὰρ με πτανέεις, iterum p. 351 line. repetunt hinc alii; apud Suidam est οὐ μὲν με πτανέεις, quod tuemur.

ἐπεὶ οὗτοι μῶρσιμός εἰμι. εὔτι multi. μῶρσιμος. Φονεύσιμος. οὐχ ὑποκαίμενος τῇ μοίρᾳ Schol. B. Leid. br.

15. ἔβλαψάς μ' Ἐκάργα, θεῶν ὀλοῦτάτα πάντων. Quaerunt grammatici, Ven. B. Vict. Townl. unde Achilles Apollinem agnouerit. Dicunt: στοχάζεται ἢ ἀπὸ τοῦ τῷ γε φιλεῖ ἑκάργος Ἀπόλλων (Π, 94) ἢ, ὅτι καὶ ἀπὸ Αἰνείου γινώσκαι, ὅτι αὐτός ἐστι ὁ ἐμποδίζων παρὰ Ποσειδῶνος μαθάν. (ex congressu cum Aenea T, 330. 347.) Pro altero hoc subiiciunt Schol. Townl. Vict. ἢ (ἀπὸ) τοῦ λαυφηροῦ ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσι. (quod ex matre audierat de se Achilles Φ, 277. 8.) ἢ ἀπὸ τῆς τοξικῆς σκευῆς. Inanis labor! Ex ipsis Apollinis verbis: v. 9. 10. res satis apparebat: quod ille se deum professus erat, et Hectorem Achille insequente subduxerat; atqui Apollo vnus e diis erat, qui Troianos tuebatur.

ἔβλαψας possit sane vniverse accipi, malo me affici. si; verum βλάψαι proprio aliquo sensu dicitur de hominibus mento captis et fascinatis: alias plene, βλάπτειν τὰς Φρένας, occaecare, seu vi diuina, seu fraude, θέλγειν. vt O, 724 εἰ δὲ ῥα τότε βλάπτει Φρένας εὐρύσπεα Ζεύς. item Od. Z, 178.

ἔβλαψάς μ' ἑκάργα. corruptum esse digammo igno-
rato, apertum est. Emendauit iam Bentleius: βλάψας
με, φακφεργα.

-θεῶν ὀλοῦτάτα πάντων. „ὀλέθρου παρασκευαστικῶς δη-
λανότι ἐμοί“ Schol. B. Vict. T. Leid. Ibidem cum Bu-

stathio: τινές, δολιώτατε, διὰ τὸ· ὁλόγ γὰρ ἔθελγεν Ἀ-
πόλλων, (Φ, 604.) Vidimus tamen similem compellatio-
nem iam in Menelai verbis Γ, 365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο
θεῶν ὁλωότερος ἄλλων. De impietate conquestus erat iam
Plato de Rep. III, p. 391. A.

18. τοὺς δὲ σώσας fuisse puto. Sicque Par. C. τόν-
δ' ε. Par. D.

19. τίσιν. ἀντέκτισιν Apollon. Lex. cum iniuriam ini-
uria compensamus. nam hoc vno loco legitur vox. Add.
Hesych. Etymol.

20. ἦ σ' ἂν τισαίμην. Schol. T. et Vict. ἦ scribere
iubent Leid. et iidem exponunt ἐτισαίμην σε ἂν. Versus
est ap. Plutarch. de superst. p. 170 F. Improbatur Pla-
to l. c.

22. σευάμενος, ὡς ἴππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχρῳ. Inepte argutantur veteres ap. Sch. B. Leid. T. V. Eu-
stath. in ἀεθλοφόρος σὺν ὄχρῳ, dum κέλητα esse vo-
lunt, et interpungunt sic, vt σὺν ὄχρῳ ὅς βα iungant.
Ceterum ἀεθλοφόρος non est victor, sed in certamine de-
currens vt victoriam consequatur, ex v. 23 et inf. 162.
Sic et Callim. in Cer. 110 καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν
πολεμήϊον ἴππον. Notarat Tollius.

23. ὅς βα τε βεῖα θέσει. ξ- „quod θέσει pro θέ-
qua figura abundat Ibycus, et quod πεδίοιο est διὰ πε-
δίοιο.“ Sch. A. Mirum, haec notabilia visa esse. „ὅς βα
τε. qui scilicet“ Clarke. τитайόμενος exprimit ἀναργῆς
nifum currentis; protendit ille vel intendit se, τείνει εὐ-
τόν, dum ἐντεταμένως currit. vnde Ψ, 403 σφῶϊ τитайνε-
τον. Iterum Ψ, 517. 8 ἴππος ὅς βα ἄνακτα Ἑλκῆσι πε-
δίοιο τитайόμενος σὺν ὄχρῳ. Est autem locus praeclare
ἀναργῆς, idemque variatus, si compares cum Z, 507 sq.

25. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδαν ὀφθαλμοῖσι.
Nullus dubito scriptum fuisse hic et mox vl. 33 et vl.
37 τὸν δὲ γέρων. Inutilem quaestionem mouerant vete-
res, cur Priamus, qui certamen filii cum Menelao adspi-
cere non sustinebat, (sup. Γ, 306) nunc congressum eius

sum Achille prospectat: v. Schol. ad Γ, 306. et h. l. ad v. 38.

26 et 27. ζ— appicta sigme, in Scholiis tamen nihil notatum ad hos vs. 27. ὀπώρας est κατ' ὀπώρας. Supra E, 50 erat ἀστὴρ ὀπωρινός hic idem Sirius. vn. Vindob. ὀπώρα. Ex Exc. Schol. Barnes nouam lectionem finxit πρὸ ὀπώρας. Sch. B. T. Vict. Leid. Sch. br. Exc. notant: ἔδει δὲ πρὸ ὀπώρας εἰπεῖν. Ignorarunt ergo ὀπώραν de media aestate dici, qua sub mitiore caelo maturae fruges et poma leguntur, quae proprie Φθινοπωρινή ὥρα, absolute dicta ὥρα. Sic Pollux ex hoc ipso loco lib. I, l. 60.

ἀρίστῃλοι, ἀρίδῃλοι, vt iam vidimus N, 244. et al. primo loco B, 318.

εἶσιν, ἄνδρῃσιν. ἀνυτέλλει.

28. μετ' ἀστράσι. Mireris grammaticos scribere ἀστράσι, et contendere pro ἄστρεισι κατὰ μετακλασμὸν dictum hoc esse. Sic Scholia; et Etymol. in ἔγκασσι. Immo vero ab ἀστὴρ, ἀστράσιν vt a πατήρ, πατράσιν. ab ὤ, ὤάσιν. ἀνδράσι.

νυκτὸς ἀμολγῶ. iam vidimus Λ, 175. Ait Eustathius dici de exeunte nocte. Videtur potius noctem nunc omnino designare. Inf. 317 eadem verba dicta sunt de Hespero.

29. ὃν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπέκλησιν καλέουσι. ζ—, quod τε abundat in ὃν τε. Schol. A. quasi hoc insolens sit! „Sidonius (Dionysius) vna voce legebat Κυνωρίωνος“ Mirum commentum! nec apparet cui bono? Schol. A. porro cum ceteris Schol. Canem Orionis recte memorari ait, cum et aliorum canes memorentur, vt Cerberus Plutonis, Orthrus (non Ὀρθος v. ad Apollod. Not. p. 390) Ἀλκταινα Ἀλκαίωνος (leg. Ἀνταίωνος forte et Ἀλκαινα) Addunt Schol. A. B. br. eum, qui h. l. Orionis est, dici ab aliis Canem Erigones, laudantque Eratosphenem; addunt Schol. B. et Leid. ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλόγοις. De Erigone carmen Eratosphenis fuisse satis constat eo nomine inscriptum; κατάλογοι ἀστέρων. an singularis libellus fuerit, non reperio. In catasterismi

Canis Orionis, non Erigones, memoratur, vt et Schol. ad Arat. 327. 450 cum aliis. vox *ἐλευτοῦ* vix sana est. Fabulas de his expositas v. in Apollod. III, 14, 7. Notas p. 840 sq. Add. Valken. ad Schol. Leidl. p. 63 sq.

30. λαμπρότατος μὲν ὅς' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. μὲν ὅδ' ἐστὶ. codd. suppeditant Barocc. Harl. Vrat. b. Mosc. 2. Paris. B. F. H. Venetus, pro eo, quod edd. habent ὅγ'.

Versus latine conuersus extat ap. Chalcid. Comment. in Platon. Timaeum p. 218. *Islo quidem clarus, sed tristia fata minatur.* hinc ille οὔλως ἀστὴρ erat Λ, 62.

31. καὶ τε Φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτῶσι. ξ', quod πυρετός vño hoc loco occurrit, et quod proprie dictus est de feбри. "cf. Schol. Sophocl. Oed. T. 27. ad πυρφόρον θεόν." non autem, vt nonnulli accipiunt, de aeris aestu." Vtrumque repetunt Schol. br. atqui, inquit, comparatio a noxa petita est: sic quoque Eustath.

Subiungunt Schol. A. καὶ ἔτι δειλοῖσιν ἀντὶ δειλαίσις. quid discriminis inter sit, non statim apparet. Dicitur tamen δειλαίσις perpetuo de misero; at δειλός etiā est infirmus, timidus, ignauus. An vero totus versus interpretationi loco a rhapsodo subiectus fuerit superiori, haud dixerō. πολὺν est in cod. Paris. D.

32. ὥς τοῦ χαλκός ἐλαμψε. Atqui arma, Schol. Townl. et Vict. inquirunt, aurea erant. Hoc tamen falso poni, dictum est in Nota ad Jl. Σ, 609.

33. κεφαλὴν δ' ὄγῃ κόψατο χερσίν. λάξετο Lipf. vn. Vindob. Par. A. C. memoriae vitio, cum alibi λάξετο χερσίν occurrat. κόψατο vi reciproca, se percussit, κατὰ τὴν κεφαλὴν. vt alibi absolute in planctu, κόπτεσθαι, percutere se, pectus; vt Lat. plangere, pro plangere se. Vtrumque vsu vulgato simpl. pro lugere. cf. ad Tibull. I, 7, 28.

34. ὑψός' ἀνασχόμενος. nunc idem quod alibi χεῖρας ἀνασχών. A, 450 et al. Quod gestum addit precibus Priāmus, bene a poeta adiectum esse innuunt grammatici.

36. εἰστέλει. vt conueniret cum aliis locis, scriptum pro εἰστέλει. Aristarchea lectio, iterum monente Schol. A. reperitur ea quoque in Harlei. Vrat. b. Veneto.

Memoratur in Schol. B. T. et Vict. ζήτησις· cur interea, quod Apollinem insequitur Achilles, nemo alius ex Achiuus Hectori insiat? Respondetur, forte reliquos principes Achiuorum comitatos esse Achillem. En acumen! Μεγακλείδης δέ Φησι, ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. praeclare vero! Simpliciter dicendum: apparere ex ipsa re, Hectorem ab Achille fugatum paullo longius ab acie iam tum progressum esse versus moenia.

37. τὸν δ' ὁ γέρων. fuit olim τὸν δὲ γέρων. vt sup. vl. 25 iam monitum est. Peccatum est in hac voce per totam fere Iliadem, statim A, 33. 462. Γ, 109. 181. 259.

38. Ἐκτορ, μὴ μοι μίανε. Quaeritur iterum, cur Priamus nunc sustineat adspicere Hectoris mortem, non sustinuerit videre Paridis pugnam sup. Γ, 306. De quaesitione hac in Sch. B. Leid. T. Vict. ad v. 38 proposita v. supra ad 25. Ἐκτωρ alii et hic, cum Lipf.

39. πότμον ἐπίσπης. vidimus ad B, 359.

40. Πηλείωνι δαμείε. ζ· „πρὸς τὸ σχῆμα.“ Sch. A. scil. quod Πηλείωνι pro ὑπὸ Πηλείωνος.

41. σχέτλιοι. εἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο. ζ· „Observant nonnulli a contrario esse ductum φίλος — ὅσπον ἐμοί. h. e. εὐχθρός.“ Sch. A. B. conuenire, addit Sch. B. T. V. illud τίς δέ μιν ἐν καρὸς αἴση. I, 378. — Monet quoque Sch. A. scribendum esse τοσσόνδε. de quo v. ad T, 357. 9.

42. τάχα κέν εἰ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται. Ita ubique legitur; est tamen vitiosa lectio, orta ex antiquiore suspicor scriptura; debuit exarari ἔδονται. Et nunc video esse ἔδονται in Par. B. In Sch. A. T. V. notatum, est, Aristarchum ἔδοιεν legisse; in Sch. B. τινὰς δὲ ἔδοιντο γράφουσιν εὐκταῶς.

43. ἦ κα μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. vt alibi ἀπὸ θυμοῦ εἶναι A, 562. vbi v. ἀπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθου. Callimaeh. fragm. 301. cf. Toup. Ep. crit. p. 45.

ἐλθῃ Harl. Vrat. d. Mosc. 2.

44. ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθῃκα. εὖνιν, ἐστερημένον hoc tenendum e pluribus ap. Schol. B. L. et T. V. Sch. br. ita quoque Apollon. Lex. laudatō altero loco Odyss. I, 524.

Etymon vocis male petit Schol. B. cum Sch. Leid. Sch. br. Eustath. ab εὖνῃ, εὐνάζεσθαι. Melius alii ab εἶς, ἐνός, ἐνίς, εὖνις, ὁ μεμονωμένος, καὶ δασύνεται. Nec tamen sic occurrit; sed ε mutatum in εὔ vt εὔκηλος ex ἐκηλος Eustathius comparat: Vsum Homericum sequitur Apollon. Arg. IV, 501. Aeschyl. Pers. 289. Aiunt tamen grammatici, dici quoque εὖνιδα uxorem. Sic Etymol.

45. περναὶς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. Sch. Townl. τινὸς θηλυτεράων, διὰ τὸ Λῆμνον καὶ Ἰμβρον ὑπὸ θηλειῶν βασιλεύεσθαι. ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνον ἐκωλοῦντο. ἢ εὐγείων. ἀλλ' οὗ τις νήσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων. Od. Δ, 607. Est ergo hoc illud, quod Etymol. attingit p. 451, 6. ὡς ἐπὶ Νήσων θηλυτεράων. Verum de his iam dictum in simili loco et varietate lectionis ad Φ, 454.

46. καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδες. Color orationis, qui sup. Γ, 236 Διοῖ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν etc. in verbis Helenae.

47. εἰς ἄστὺ ἀλέντων v. sup. ad 12. ἀλέντων alii et hic: sic Ald. 2.

48. τοὺς μοι. Sic Aristarchus. sic Vrat. A. b. et pro exemplo τοῦ τοὺς adscripsit Apollon. in voc. τοὺς, κρείουσα, βασιλικωτάτῃ καὶ ἐντιμοτάτῃ, ὡς τὸ, διὰ γυναικῶν. Sch. B. — Λαοθέη Barocc. Λαοδέκη Par. G.

49. ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἢτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα. — „quod ἂν vacat; alias ἀπολυσάμεθα scripturus fuisset, si optatine efferre voluisset.“ Sch. A. B. T. Itane pro soloeco habetur ἂν cum futuro positum? et iterum ad v. 66. In καὶ tamen quod prorsus eandem vim cum ἂν habet, frequens ea iunctura est. Etiam h. l. vis τοῦ ἂν optatina manifesta est; redempturus sim, redimere haud detrectem. εἰ μὲν ζῶουσι suprascripto ζῶουσι Capl. εἴτ' ἂν Par. I. μετὰ στρα-

τῇ, ἡ, μετὰ στρατὸν Eustath. pro ἐν στρατῷ. Et est μετὰ στρατὸν, in Par. L.

50. ἀπολοσόμεθ' in alio ἀπολύσομεν Sch. A. quod vni vocis sollemni repugnat, v. A, 95.

51. πολλὰ γὰρ ὅπασσε παῖδ' ἡρώων ὀνομακλυτὲς Ἀλ-
της. —, quod vna voce ὀνομακλυτος est efferendum,
pro ὀνομαστός. Additur, εἴσο ὀνομακλυτος, vt τοξόκλυ-
τος; et sic Aristarchum quoque statuere; at Od. T, 183
esse ἐγὼ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων. (Sic Sch. A. B.) (Legi-
tur in nostris edd. ὄνομα κλυτὸν Αἴθων).

Pergit: εἴπομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτου βιβλίοις, (ὅτι)
ποτὲ τὸ κλυτὸς κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον φυλάσσει τὸν
τίον, καὶ ποτὲ ἀναδίδωσιν. factum hoc ad K, 109. si cum
casu nominis compositum sit, retrahi tonum, δουρίκλυτος,
at in aliis vt ἀγκυκλυτὸς, περικλυτὸς seruari in fine; ecce-
pio ναυσικλυτος, quod ναυσικλυτὸς scribitur. "

Haec de accentu; at alterum est: vtrum vna voce
efferendum sit ὀνομακλυτος. hoc affirmat quoque Schol.
B. vt tamen appareat; fuisse alios, qui distinguerent ὄνο-
μα κλυτός. quique ex neutro et masculino componi vo-
ces negassent. scil. ὄνομα et κλυτός. Ait enim: Ἀρίσταρ-
χος ἰφ' ἐν, ὡς, πασιμέλεια. (Od. M, 70) ἐν δὲ Ὀδυσ-
σεῖα, ὄνομα κλυτὸς Αἴθων, κατὰ παράθεσιν. εἰ δὲ, Φασί,
ὡς ἐστὶν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί ἐστι τὸ
Ἀστιάναξ καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστίν,
ὡς τὸ τοξόκλυτος κατὰ Πινδάρῳ (in Fragmentis CLXV) καὶ
περίκλυτος.

Iam Schol. Vict. et Townl. post haec, quae ex
Schol. B. apposui, adiiciunt: —, Ἀθηνόκριτός φησι, τὸν
Ὅμηρον πρῶτον Ἀλτην καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπαινεῖν αὐτὸν
ὀνομακλυτος. (mirum iudicium!) κατὰ σύνθεσιν οὖν, ὡς
τοξόκλυτος. ἔστι γοῦν κατὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν
παρῳμῇ χαρακτηρῇ. ὀνομακλυτα γὰρ ἐστι. haec vix sana.
an fuit in Pindaro τοξόκλυτα pro — κλήτη? — Secun-
dum haec non mirum, vocem etiam in lexicon relatum
ab Apollonio, cum interpretatione τῷ ὀνόματι ἐνδοξος,
item ab Hesychio, qui etiam obseruat, quod e Sch. A.

Sch. br. didicimus, diuissim ab aliis scribi ὄνομα πλυτός, quod equidem amplecti malui, quam tricas grammaticorum et inconstantiam in accentu sequi: de quo cf. quoque Etymologum in βροτολογίᾳ. In edd. erat scriptum cum tono in vltima ὀνομαπλυτός.

Porro αἱ ἀπὸ πόλεων. παιδὶ Φίλῃ (non Φίλῳ, vt vitiōse in Schol. A. scriptum; nam de Laothōe agitur) et hanc lectionem praeferam. In Vict. et Townl. additur: Ἀριστοφάνης πολλά. quod quorsum spectet, haud assequor. et accipiuntur haec praeunte Eustathio et dispunguntur sic, vt πρόθεσις hoc versu sit absoluta: εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν sc. εἰσί. vt sit apodosis: ἄλγος etc. Dura ellipsis: quam tamen inter Attica retulit Gregor. de Dial. p. 66. Nec negari potest, tam duras ellipses et alibi occurrere. Huic tamen loco facile medearis, si tota oratio continuetur nec interpungatur pleno nisi post v. 55.

Monent tandem ad h. v. 51. Schol. A. quod patres dotem dederunt filiabus: ἐγὼ δ' ἐπὶ μελίᾳ δώσω. I, 147. Scilicet alibi ἔδνα dat sponsus.

52. εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν, ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα. λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς. Ita vulgo interpungitur.

εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, (quod antecedens est: sequitur apodosis: καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα (sc. ἔσονται e sqq.) λαοῖσι δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται. Venerat hoc quoque in animum grammatico in Sch. A. et Sch. Vict. Townl. vt sit sententia: καὶ ἀποθανόντες ἀνιασόμεσθα. (etiam post mortem dolebimus) ὁμοίως τῷ. (inf. vl. 389 sq.) εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀἴδαο· αὐτὰρ ἐγὼ πᾶνκεῖθε φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου. Atque ita interpunxi in carmine ipso.

53. τοὶ τεκόμεσθα. ὁμοίως τῷ· Δάρδανος αὖ τέκετο. (Υ, 215) ἐπὶ ἄρσενικοῦ. Sch. A. it. Sch. Townl. Vict. Repetitur haec forma Od. Ψ, 61. Ω, 292. Mirum haec

nunc. demum notari, cum iam vicies τέκετο sic dictum occurrerit. Sic quoque τεκνοῦν de utroque sexu: ut ad Apollodor. observatum. Potuisset et illud notari, esse hoc inter verba activa et media forma promiscue adhibita, τὸ τεκεῖν et τεκέσθαι. Sic inf. 485 est ὃν τέκομεν, σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι.

54. Λαοῖσι δὲ. mirum omnes codd. in hoc consentire sine N.

55. Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς. ζ. „propter figuram, Ἀχιλλῆϊ pro ὑπ' Ἀχιλλέως. ut Τρῶσι δαμείς. Jl. Σ, 461 et al.

56—78. Totum locum adscripsit Plutarch. de Consolat. p. 113 D.

56. ἀλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος. Sch. B. et T. V. τινὲς δὲ συμπαθέστερον γράφουσιν· ἐμὸν θάλας. Puto ex v. 87. quid tamen in hoc sit grauioris affectus, non assequor; quin tropica dictio ab h. l. est aliena.

Est in Sch. B. et T. V. aliud Scholion idque vetus: τεῖχος, τὴν πόλιν. Κηλλίμαχος. — ἃ δ' ἐκ Λοκρῶν τεῖχος Ἰταλικοῦ παρῆν ἀμύντωρ. Non reperio in fragmentorum sylloge.

57. Τρῶας καὶ Τρῳάς. μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς. Τρῶας scribit cum multis Townl. mss. ut aibi Τρῳάς et Τρῳάς. Vrat. d. Τρῳάς. Τρῳάδας praefixum habent Schol. Vict. et Townl. sicque recitat Plutarch. de Consolat. l. c. Bentleius offensus voce Τρῶας varia tentabat, in his: Τρῶας καὶ Τρῳῶν ἀλόχους, μήδ' εὖχος ὀρέξῃς. ut inf. 343 Τρῶας καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι. Leetae tamen iam aliquoties sunt Τρῳαί, ut Γ, 384. 420.

Notant Schol. A. B. distingui posse post Τρῶας καὶ Τρῳάς. ut noua sequatur sententia; posse tamen et iungi cum ὄφρα ὀρέξῃς. haud negat.

58. Πηλεΐδῃ αὐτὸς δὲ Φίλης αἰῶνος ἀμειβῆς. Versum recitat Apollon. Lex. in αἰῶν, ut doceat esse αἰῶνα τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

59. πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δόστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον. Esse πρὸς δ' ἐμὲ scribendum, recte monent Schol. A. nam vim habet ἐμέ. sicque legunt optimus quisque. At

πρὸς δέ με Schol. B. Eustath. Ἐστὶ πρὸς h. l. praeteres, obuium est legenti.

• ἔτι Φρονέοντα. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ τὸν ἔτι αὖ Φρονέοντα καὶ συμβουλευόντα· ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα.“ Sequuntur prius Scholia br. tanquam qui mox insaniturus sit; probatque Clarke; et ἀστειότητα in eo quaerit Eustathius; qui idem (ex antiquioribus, nam eadem sunt in Schol. Vict. et Townl.) obseruat, in hoc versu octo orationis partes contineri. Hoc vero est inania captare. At alterum utique melius. Addunt iis Schol. B. Townl. Vict. Excerpta: sic Φρένας dici pro vita; et de Patroclo: ἄταρ Φρένας οὐκ ἐνὶ πάμπαν. Ψ, 104.

ἔτι Φρονέων vn. Vindob. Paris. A. et in marg. C. quod pro αὖ Φρονέων ad Achillem referri possit.

ἔτι ζῶντ' ἐλέησον nonnulli ap. Schol. Townl. et Vict. Posterius hoc, ἐλέησον, codicum auctoritate recipiendum erat pro vulgato ἐλέαιρε, etsi nil refert. Ita enim Eustath. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. Townl. Vict. Ven. vn. Vindob. sex Paris. Plutarch. edd. l. c. et inf. vl. 82.

60. ὃν βα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Schol. ἐξ ὁδῶ τοῦ βίου. Sic et Schol. Townl. Vict. br. Eustath. Vi vocis tamen non potest esse, nisi ingressus, primordia, senectutis, et hinc omnino periphrasis τοῦ γήραος. Occurret iterum Ω, 487 et aliquoties in Odyssæa.

„ὃν βα. quem utique“ Clarke.

60—68. Versus, cum in Plutarcho de Consolat. l. c. tum in Io. Stobensi leguntur Serm. CII. p. 558.

61. αἶσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσσει, πανὰ πάλλ' ἐπιδόντα. Versus est ap. Apollon. Lex. in αἶσα, τὸ πεπρωμένον. Pro αἶσῃ, δύῃ et φθίσῃ. aberrant Par. aliquot in φήσει.

πολλὰ φιδοντα emendabat Bentl. respectu digammi in φιδειν. Verum in compositis digamma saepe negligi, dictum est in Excurso IV ad T, p. 766. Creditur τὸ ἐπιδέν tantum in rebus grauioribus adhiberi, quod et in Platonis Gorgia et alibi fit; nec tamen hoc vbique, nec, puto, proprio aliquo vsu; sed si res ita fert.

62. *νῆας τ' ἄλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας.* Recte notant Schol. B. cum Vict. Townl. Leid. *ἀναργῶς πέφρακε τὰ τῶν πορθήσεων.* sunt enim gravissimae res et sententiae. Comparandus locus J, 587—590. adde loca de conditione captorum Jl. Z, 454 sqq. et inf. X, 486 sq. Recitantur versus a Plutarcho et Stobaeo l. c., a Dione Chrysoft. Or. XI p. 320. R. Sextus Empir. p. 710. recitat vll. 62 sq. respicitque locum Aristot. Ethic. I, 10 lib f.

ἐλκηθείσας τε γυναῖκας. In edd. erat *ἐλκυθείσας* in ed. Rom. *ἐλκυθείσας.* Variant eodem modo codices, et sunt cognata *ἐλκεσθαι*, *ἐλκύνεσθαι*, *ἐλκεῖσθαι*, de captis qui abstrahuntur. Ita h. l. *αἰχμαλωτιζόμενας* reddant Schol. br. *ἐλκομένους τε νουός.* Maior tamen est auctoritas scripturae *ἐλκηθείσας* Eustath. Mori. Harl. Vrat. b. Parif. B. I. L. Lips. Leid. e quo probavit Valk. cum Ernestio et Wolfio, qui recte reposuit, cum inf. 336 *ἐλκύνουσι* editum legatur; actum iam de hac voce ad Z, 465 ubi *ἐλκηθμός* legebatur, et ad P, 568. Vnum illud quaeri potest, an non notio stupri h. l. accedere debeat: ut in eo verbo sit aliis in locis. Alludunt receptae nunc lectioni Cant. Mosc. 2. *ἐλκησθείσας.*

63. *καὶ θαλάμους κραιῖζόμενους.* Male Scholia e. Eustath. vocem a *κέρας* ducunt hoc quoque loco: quod a *κέρειν* formatum est: v. ad B, 861 *ἐκπορθουμένους* reddit Apollon. Lex. in *καράϊζε*.

64. *βαλλόμενα προτὶ γαίῃ.* In Stobaeo l. c. *προτὶ ἄστρῳ νηϊοσε.*

65. *ἐλκομένους τε νουός*, quod modo vidimus vl. 62. „γρ. ἐλοῶν“ Barnes. hand dubie commentum viri docti; posse scilicet ita scribi. Versum omittunt codd. ap. Plutarch. l. c.

66. *αὐτὸν δ' ἂν κύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσι* — „quod πρώτῃσιν ἀντὶ τοῦ, ἄκραις. Occurrebat iam Θ, 411. — πρὸς τὸ, ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ (Z, 40. Π, 371. ubi v. Obfl.) Melius redditur *ταῖς αὐλαῖς, ταῖς ὑπὸ τὴν εἴσοδον*, in Schol. B. et br. Apollon. Lex. *πρώτῃσι*

Θύρητιν. ἐκ' ἄκραις Θύραις. ὅον ἐπὶ τῆς ἐδοῦ. Schol. Townl. acute obseruat, superiorem versum ansam dedisse fabulis apud Tragicos de Cassandra et Astyanacte, hanc autem narrationi de Priami morte ad aram Iouis Hercaei, et de abiecto eius corpore truncato.

Porro Schol. B. „περισσὸς ὁ ἄν. Ergo ἐρύουσιν ἄν vel ἐρύσουσιν ἄν non iungi posse putarunt? eodem iudicio, quo vs. 49. 50. ἀπολυτόμεθα ἄν. Atqui glossa Apollonii Lex. ἐρύουσι ἀντὶ τοῦ ἐρύττωσι. quod etiam editur, in edd. Plutarchi l. c. Alioqui expeditum erat h. l. suspicari αὐτὸν δ' αὖ πύματον fuisse. In Par. F. erat αὐτὸν δὲ πύματον. nec hoc male. πύματόν τε Townl.

67. ὠμῆσται ἐρύουσιν, ἀπὲς κέ τις ὀξεί χαλαρῷ. — Expressum erat in edd. ἐρύσουσι, ἐπὲς — in quo mirabar exulare vbique το ν finale; postea vidi vitium ed. Stephanianae esse propagatum per reliquas edd. Quo exemplo incuriae humanae edocti vtinam demittamus supercilium criticum in exagitandis aliorum peccatis! Sed grauius est alterum. ἐρύουσι est lectio omnium edd. mutata in ed. Halensi a viro doctissimo ex iudicio Ernestii, qui ἐρύσουσι repperat in ms. Lipsi. aduocatis Schol. br. in quibus est ἐρύουσι, ἐλκύσουσι, et quia vs. 61. 71 est futurum. Sane legitur ἐρύσουσι quoque in Vrat. A. vn. Vin-dob. Par. B. C. et ap. Dionem l. c. Enimvero repugnant antiquiores, in quibus est ἐρύουσι, cum obseruatione praefens positum esse pro futuro. Sic Ven. A. ὠμῆσται ἐρύουσιν. — ἡ διπλῇ, ὅτι χρόνος ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ, ἐρύουσιν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (ἐώλπει) νευρῆν. ἐντανύειν, ἀντὶ τοῦ, ἐντανύσειν. (quod nunc vulgatum est) Od. Φ, 97. 127. Etiam Schol. B. Townl. Vict. τὸ δὲ ἐρύουσιν ἐνεστώς ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Ergo nec in Schol. br. ἐρύουσιν, ἐλκύσουσι, eodem modo est. accipiendum: cum simili glossa Apollonii et Hesychii, in ἐρύουσι. Vidimus autem hoc ipsum hemistichium sup. A, 454. vbi v. disputata, et cf. Obss. ad O, 351. cum Tollio ad Apollon. p. 304.

ᾠμῶσται scriptura est Aristarchi; Tyrannionis ᾠμῶσται prius tamen obtinuit. v. ad Λ, 454.

ἐπαίκε τις Barocc. ἐπαίμε τις.

68. τύψας ἤ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλγεται. ξ „quod βαλεῖν et τύψαι opposita sunt; et quod τὰ ῥέθγ omnia sunt membra, Aeolibus autem facies.“ Schol. A. B. Townl. Vict. Leid. breu. De his iam dicta satis multa Obfl. ad Π, 856. Additur nunc in Scholiis Dionysium Thracem etiam h. l. ῥεθέων ἐκ ad notionem τοῦ προσώπου retulisse: διὰ γὰρ μυκτήρων ἢ στόματος ἐκπνέομεν. καί τοι γε τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην αἰτειλὴν ἔσσυτο (Ξ, 518) Hoc est argutari plus quam satis est.

θυμὸν ἔλγεται. ἔλοιτο in aliis erat teste Schol. A. perpetua variatione in nostro carmine.

69. οὃς τρέφον ἐν μεγάροις, τραπέζης πυλαῶρους. Ita in edd. lectum, et in codd. Grammatici tamen θυραῶρους commendarunt, et plerosque ita scribere ait Eustathius. Venetus A. „Ἀρίσταρχος, θυραῶρους, θυρακοφύλακας. Et Schol. B. „Ἡρωδιανὸς θυραῶρους γράφει· πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεω Φησι.“ Memorant alterum hoc Schol. Vict. Townl. Iam certissima haec est observatio, Homerum nusquam pronuntiare de aedibus priuatis, et si πύλαι Olympi, Solis, Caeli, Tartari, Orci, urbium, castrorum, toties dicuntur πύλαι. Etiam πυλαῶρους ita dixit bis, Φ, 530. Ω, 681. Ex his locis mutari potuit et transferri in locum nostrum, tanquam notius. Si criticis rationibus ex vfu loquendi scriptori proprio nihil tribuere vellemus, quis tandem fundus solidus lectionis haberi potest?

Hoc vnum forte contra moneri potest: totum, qui sequitur, locum, et si per se praestantissimum, vix a primo auctore profectum videri; sententiae enim iam finitae subiicitur alia sententia, quae animum ad alia abducit, νέψ δέ τε πάντ' ἐπέσκε. Video quoque, a Plutarcho, qui locum recitavit, de Consolat. l. c. versus 69—73 a

codd. abesse. Si itaque ferioris rhapsodi fetus est: potuit ille etiam vocem feriore usu adhibere.

70. οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσοντας πέρι θυμῷ, καίσουτ' ἐν προθύροισι. Non. περὶ θυμῷ sed πέρι, περισσῶς, ἐν θυμῷ. vt saepe iam monitum est. In Etymol. recitatur vitiose: οὐκ ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἀλύσσουσι περὶ θυμῷ.

ἀλύσσοντας. vox semel obuia: cuius sensum e contexto sic satis assequi licet; scilicet rabiem canum declarari. At de etymo varia fuere commenta. Vulgari usu erat λυσσᾶν; voluere ergo ἀλύσσειν esse ἄγαν λυσσᾶν. Ita ἄγαν λυσσῶντες in Schol. et aliis grammaticis redditur h. l. ἀλύσσοντας. accommodatius quam ἀδημονοῦντες. δυσφροῦντες ap. Apollon. Lex. Sch. br. Hesych. Etymol. h. v. Eustath. e Lexico rhetorico pluribus aliis adiunctis. Analogiae saltem consulissent, si ab ἀλύειν errare, etiam inoerore animi et μελαγχολᾶν, ducerent ἀλύσσειν. Et si omnia ista verba communem originem habere videntur, ἀλᾶσθαι. ἀλύειν. (ἀλύζειν, vnde et ἄλυσσις, ἄλυσμός, in Hippocrate: v. glossas Galeni.) ἀλύσσειν. λύσσα. λυσσᾶσθαι. At praeterea alia inepta memorant Sch. B. A. T. V. Leid. Apollon. Lex. h. v. (quem em. Slothouw.) quae memorare nil attinet. Sufficit h. l. declarari saeuam et exasperatam canum indolem, sanguine gustato. ἀλύσαντες Vrat. d. vitiose.

71. νέφ δέ τε πάντ' ἐπέσκει Laborant Sch. B. et T. V. in eo, quod hoc argumentum potius faadere possit Hectori vt iuuenis mori malit. " At haec aliena sunt a sententia: quae quam commode hoc tempore tam discrete exponatur, non dicam; at illud manifestum sit, ad senem ea tantum spectare, et miserationem augere ex comparatione cum iuuenili corpore.

Notus est locus Tyrtaei hinc expressus; nisi forte noster ex Tyrtaeo; (seruatus a Lycurgo c. Leocr.) pluribus versibus. Αἰσχροὺν γὰρ δὴ τοῦτο — νέεισι δὲ πάντ' ἐπέσκειν, ὅφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὴν ἄνδρος ἔχῃ. Ἀνδράσι μὲν

δηγὸς ἰδεῖν ἐρατὲς τε γυναῖξί Ζωὸς εἶν, καλὸς τ' ἐν προ-
μάχοισι πτεσών.

πάντ' ἐπέωκα. Ita scriptum quoque in Tyrtæo πάντ'
ἐπέωκαν, εὐπὸς ἐστί, πρέπει πάντως, καῖσθαι. decet eum
omnino, quouis modo, caesum iacere. (Est ergo et in
Tyrtæo supplendum νόρσι δὲ πάντ' ἐπέωκα εἰ. καῖσθαι,
δυμὸν ἀποκνεύοντα.)

72. Ἄρηϊ πταμένῳ. Ineptierunt et hic iunctim scri-
bendo ἄρηϊπταμένῳ ap. Eustath. ἄρει πτανομένῳ Barocc.
— ἄρηϊ. χαλκῷ etiam Eustath. quidni bello. pugna. vel
ἐν ἄρηϊ, vel ὑπὸ Ἄρηος.

73. ὅ τι φανείη. Ita vulgò editum: sicque Eustath.
Φανήη alii, in his vn. Vindob. Φανήη Lips. Vrat. d. Mosc.
2. Par. A. L. (superscr. εἰ) Φανήη Aristarchea lectio, est
in Veneto, Townl. cum Schol. A. — ἀντὶ τοῦ φανείη.
non quasi ex hoc factum sit; nam est pro φανῇ, factum
ex φανέη, φανήη. De qua forma iam aliquoties moni-
tum est. v. sup. ad E, 598. E, 81 et al.

74. Noli poss. γέναιον supplere ἐστί, sed iunge haec
tria: canes raptant et dehonestant, ἐνυβρίζουσι, canos,
barbam et pudenda.

75. αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι. „αἰδῶ. τὰ αἰδοῖα“ Sch. A. vt
iam B, 262. Sch. B. T. Vict. αἰδώς ἐστὶν ἡ ἀπὸ τῆς τοῦ
σώματος ὄψεως αἰσχύνῃ, puto, vt sit, pudor, quem viri
iniicit dignitas. At hoc non bene conueniret cum κάρη
et γέναιον, quibus alia pars corporis est sublienda. Tyr-
taeus αἰδῶ non aliter quam de pudendis accepit. αἰσχύν-
ουσι Cant. Vrat. A. Par. D.

77. ἧ ῥ' ὁ γέρον. Corrigendum etiam hic ἧ ῥα γέ-
ρον. vt sup. vl. 25. 33. τελείας δ' ἄρ' — „deinceps.“ Clar-
ke. Sexcenties iam monitum, perperam tamen. ἄρα est
quod ῥα particula asseneratiua, utique, δὲ. ἔλαστο
χαρσί. χαίρει Par. B.

79. ὁ δάκρυα λείβων Par. G.

80. πόλτον ἀνιμένη, ἐτέρηφι δὲ μάστιγ ἀνέσχε. εἰ
„quod ἀνιμένη pro χαλῶσα. ἀναστέλλουσα. Et in Odyss.
B, 300 μνηστῆρας αἰτίας ἀνιμένους, ἀναδύροντας, ἐστὶν οὖν,

ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα“ Sch. A. B. Leid. V. T. At in iisdem intextum est aliud Scholion a ceteris seiungendum: fuerunt alii, qui κόλπον de gremio et vestis parte, qua vterus tegitur, accipere, quam illa eleuauerit: quod longe diuerso consilio, ut pudorem maritis inicerent, aliquando fecerant mulieres. ἀποκαλύπτει δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέλη. Adiiciunt Schol. Vict. et Townl. „ὡς· ἀπὸ κόλπου μητρὸς, Ἐλειθυίης ἤλυθε βουλομένης“ (ita correxi ἤλθετο.) Obuerfatur animo versus, nescio vbi lectus.

ἀνισθαι duplici modo accipiunt, vel, detrahere, soluere, laxare; vel, attollere, ἀναστίνειν, ἀνέχειν, (ita est quoque ἐκδέρειν, Od. B, 300.) Apollon. Lex. ἀνισμένη, ἀνελκουσα, καὶ ἀναχαλῶσα, τὸν κόλπον, καὶ τὸν μαστὸν προφέρουσα. adscripto versu. ὅταν δὲ λέγῃ· αἶγας ἀνισμένους, σιάλους θ' εὗοντας ἐν αὐλῇ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν κατωτάτω μερῶν εἰς τὰ ἄνω ἐκδέροντας τὰς αἶγας. Consentit Hesych. glossa in ἀνισμένη, et in κόλπον ἀνισμένη. Sufficit altera manu eam sinum reduxisse a pectore, altera mammam sublatam ostendisse.

ἐνισμένη. aberrat Paris. I.

μαζὲς nunc primum de mamma muliebri. v. ad Δ, 123.

82. τάδε τ' αἶθο. Sch. B. reddit, ἀντὶ τοῦ· ἀπόδος τοῖτοίς τὴν χάριν ὑπὲρ ὧν σοι ἐποίησαν. Immo vero reverentia matris quae te lactauit admitte preces. Sunt haec τὰ τροφεῖα, ἃ ἀπαιτεῖ ἡ μήτηρ τὸν υἱόν. Ad καί μ' ἐλέησον αὐτὴν notatum in Townl. Schol. τινες δὲ παρ' Ἰωσὶ λέγουσιν αὐτὴν τὴν μητέρα λέγεσθαι· τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν (B, 317) grammaticum acumen!

83. εἴ ποτέ τοι λαδικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. λαδικηδέα μαζὸν epitheton suaue; quod facile expectes, a grammaticis notatum et a poetis frequentatum esse. λαδικαδέα οἶνον Alcaeus dixerat (Athen. X, p. 430 D.) Schol. A. τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἀπάντων. Apollon. autem Lex. λαδικηδέα, λανθάνειν ποιοῦν· (scr. ποιῶντα) τὰς ἀνίας. Add. Hesych. Etymol. Sch. A. Suidas.

Eustath. comparat τὸν παυσίλυπον. Et Schol. Townl. in mentem renocat Z, 251. quod illa ἡπιόδαρος μήτηρ erat. — Porro Sch. A. οὕτως διὰ τοῦ εἰ. εἴ ποτέ τοι. Fuit ergo etiam ἡ ποτέ τοι. Ceterum notatur iam a veteribus, Sch. A. B. duplicem esse iuncturam sequentium, aut καὶ μ' ἐλέησον αὐτήν. Εἴ ποτε — noua sententia; vt continuetur oratio vsque ad ἐπίσχον. τῶν μνῆσαι etc. aut eam, quae vulgo habetur. Turbata scilicet est oratio affectu matris.

ἐπίσχον. fuere qui ἀνέσχος male exhiberent, ap. Eustath. παρέσχον Par. B. et τι aberrant multi.

84. τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. — „quod φίλε τέκνον pro φίλον“ quod male legitur in Lips. et ed. Rom. Vrat. A. Par. A. B. C. E. Idem vitium insidet Quinto Cal. II, 608 ὦλεό μοι, φίλον τέκνον — et „quod ἄμυνε pro ἄμυνον“ Sch. A. at pro ἄμύνου dictum ait Sch. B.

85. τίχθεος ἐντὸς ἐὼν. Monente Schol. A. Aristarchea lectio, quam et vterque Ven. habet, cum Barocc. Mori. Harl. Leid. Par. B. E. H. a sec. m. etsi Valk. eam admittere non audebat. Vulgaris lectio ἰὼν erat, minus accommodata. nam ita Homericum esset ἔσω. τοὶ δ' ἴσαν, εἴσω Od. Σ, 109 et al. quam et correxit Sch. B. cum Sch. Townl. Vict. μὴ δὲ diuissim esse scribendum, diligenter monet Ernesti. Atqui id vbique facere licet, vbi opportunius est.

μηδὲ πρόμος Ἰτασὸ τούτῳ. Flor. Ald. i. c. Par. L. τούτου. πρόθυμος Par. A.

86. εἴτερ γὰρ σε κατακτάνῃ. κατακτανεῖ Harl. καταπάνοι Par. H.

οὔ σ' ἔτ' Vrat. A. οὕτε σ' Par. C. Comparatur Virgil. Aen. IX, 485 sq.

87. φίλον θάλας. Pro hoc φίλον τέκος Ven. A. et Townl. Par. G. I. cum Scholio: γὰρ θάλας. Noui equidem esse hoc doctius et videri alterum esse interpretamentum. At ab Hecubae affectu aliena sunt ornamenta: Conueniebat θάλας Pindarico carmini, recte legitur Od. Z, 157. minus bene h. l. et sup. 56.

88. οὐδ' ἄλοχος πολύδαρος. ζ „quod δῶρα dederunt filiabus, et πολύδαρος est πολύςδνος“ (quod et mī. Mori. legit) Sch. A. Videbimus inf. 472. 473.

„ἄνευθε μέγα, μεγάλως ἄνευθεν καὶ πάνυ πόβρωθεν ἡμῶν.“ Schol. B. Eustath. ἄνευθε, χωρίς, verbis adscriptis Apollon. Lex. h. v.

90. προσηυδήτην Par. B. pro προσαιδήτην.

91. πολλά λισσομένω. οὐ δ' Ἑκτορι θυμὸν ἔπειθον. ζ quod — (in οὐδ' Ἑκτορι θυμὸν ἔπειθον) transpositum δὲ pro, Ἑκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἔπειθον, πρὸς τό· οὐδ' Ἰμετο γήραος οὐδόν. (Od. O, 246) Scilicet is versus male acceptus fuit: cum esset e poetae sententia: *vel sic ταπειν.* οὐχ Ἰμετο δὲ γ.

πολλά λισσομένω. male intruserat Barnes δ, πολλά δ λισσομένω. vt alibi quoque facere est ausus; sic Φ, 368. Bentl. quoque em. πολλά γε λισσομένω. At fuit pronuntiatum πολλαλλισσομένω.

93. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χεῖρ ὀρέστερος ἄνδρα μένησι. ζ „quod χεῖρ ἢ κατάδυσις, de serpentis latibulo seu caverna a χεῖσθαι, pro χωρῆσαι vt Od. Σ, 17 οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους τόδε χεῖσται. Sch. A. B. T. Leid. Vict. Etymol. Suid. Eustath. Quod in iisdem est, alterum etymum ἀπὸ τοῦ ὕδατος δίκην χεῖσθαι, ineptum, est quoque apud Apollon. Lex. qui καταδύσαι (sic quoque Hesych. Etymol.) exponit: ad quem vide glossam Philemonis a Villoisfono adscriptam. Quae de χεῖρ et similibus verbis (quae Scholia ad 93. excitant B. T. V.) grammaticè disputari possunt, doctè collegit Valken. ad Theocr. Adoniaz. 9. p. 247 sqq. add. Toup. ad Suid. voc. περιπαιραδαίς. P. III.

δράκων ὀρέστερος. agnoscit quoque Apollon. Lex. in χεῖρ. At Schol. A. „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις, ὀρέστερον ἄνδρα, et pro μένησι, δοκεύη.“ Potest utique ὀρέστερον ἄνδρα ferri; vt sit vir *agrestis*. Nolim tamen cum Valkenariorum ad Theocrit. l. c. hoc praeferre. Nam sic vis inest in epitheto nulla; at δράκων ὀρέστερος, (non nemonensis) ἀντὶ τοῦ ἄγριος, ὡς οἱ παλαιοί, apud Eustath. sic.

que Schol. br. ἀγριώταρα δὲ τὰ ἐν ἐρήμῳ γαινώμενα, iracundiora et ferociora iis, quae in locis cultis viuunt, aut ad ea non accedunt, quia propter feritatem non tolerantur. Tum ipse cibus in locis desertis ex formicis et scarabaeis, (κανθάριδες sunt in Schol. B. T. V. Eustath. κανθάροι in Leid. et Sch. br.) acres et irritantes succos creare creduntur, secundum Aristotelem, cuius locum ἐν τῷ 5 περὶ ζώων laudant Schol. B. Leid. Leguntur utique similia in Hist. Anim. VIII, 29. Λύκοι ὀρέστεροι, feri, memorantur Od. K, 212.

μένῃσι. ὡς μένῃσι. Solenne in Homero in comparatione: v. Excurs. I. ad lib. IX. p. 695. Respicit locum Aelianus de Nat. A. VI, 4. οὐκ ἦν δὲ ἄρα Ὅμηρος αὐτῶν (τῶν ὀρχόντων) τῆς τροφῆς ἀμαθῆς. λέγει γοῦν ὅπως ἀναμένει περὶ τὸν Φωλεὸν εἰλούμενος; προσμνησθεὶς σιτῆσιν πολλῶν Φαρμακῶδων καὶ κακῶν.

94. Βεβρωκὼς κακὰ Φάρμακ', ἔθν δὲ τέ μιν χόλος ἀνός. Priora extulit Virgilius: *serpens mala gramina passus* Aen. II, 471. vbi v. Notam. add. alterum locum Ge. III, 437 (q. et Nicandr. Ther. 31 sq. Aelian. N. A. I. c. θανατηφόρους ῥίζας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πᾶς τὰς τοιαύτας. narratur quoque, fabulose, facere hoc serpentem studiose, antequam hominem aut bestiam aggrediatur.

95. σμερδαλέον δὲ δέδορκε. δέρκεται.

ἐλίσσόμενος περὶ χεῖρ. Aiunt Schol. B. T. V. facere hoc serpentem si exasperatus sit; apricatur tamen ille eodem modo circum cauernam in spiras collectus. Vocem ἐλίσσόμενος Toup. ad Suid. l. c. comparat cum περισπειραθεὶς, περιπλακεὶς, περιελιχθεὶς.

97. πύργῳ ἐπὶ προύχοντι Φαινήν ἀσπίδ' ἀρείσας. poterat esse turris in muro prominens, πύργος προέχων. At grammatici B. T. V. contendunt esse dictum pro, τὸ προέχον τοῦ πύργου, et quidem in inferiore parte. Eustath. ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ πύργου. ἐν τινὶ ἐξοχῇ τοῦ πύργου. (quae et dicta προβολή.) forte est, in crepidine turris vel mari. Scriptura autem προύχοντι haud dubie est

recentior; antiqui scripsere προέχοντι, et pronuntiabant trimis syllabis. Porro ἐπὶ pro παρά. iidem.

100. Πευλυδάδας μοι πρῶτος ἐλεγχεῖν ἀναθήσει. „ἀντὶ τοῦ, περιάσει. Schol. T. V. ἀνάψει. vt vice versa, πολλὰ δ' ἀγάματ' ἀνῆψε pro ἀνέθηκε“ (Od. Γ, 274) Schol. B. Addunt: Atticos dicere, φορτίον ἀναθεῖναι pro ἐπιθεῖναι. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ, αὐξήσει. parum commode. Eustath. post ista comparat vocem καταχεύει. forte ex Ψ, 408.

πρῶτος, ἢ πρῶτον Eustath.

ἐλεγχεῖν. ὄνειδος. μέμψις. αἰσχύνῃ. Hefych. Iterum occurrit Ψ, 342—408.

Versus est valde nobilitatus. Sunt tria Aristotelis loca, in quibus inter characteres fortitudinis hoc refertur Hectoris dictum: Ethic. Nicom. III, 11. Eth. Magn. I, 21. Eth. Eudem. III, 1. a Clarke laudata. Bina loca Ciceronis, Epp. ad Attic. II, 5. VII, 1. et cum vl. 105. ibid. XIII, 13. quo altero loco καταθήσει legitur.

101. ὅς μ' ἐκέλευε Τρῶσι ποτὶ πρόλιν ἡγήσασθαι. In libris scriptis et edd. ἐκέλευε. Intulerat Turnebus ἐκέλευσε. nescio qua auctoritate; idque probarunt Clarke, Ernesti, et inde Wolf. Sane et ipsum bene per se dictum, ex temporum consequuntione: *qui suasis*. Bene tamen nec minus alterum: *qui mihi suadebat*. Ceterum Ionismus postulat ἔς μὲ κελεύς.

Recte monent Schol. B. cum Townl. Vict. Leid. Eustath. iungenda esse ἐκέλευεν ὑπὸ νύκτα, non ἡγήσασθαι ὑπὸ νύκτα. Nam consilium datum erat a Polydamante sub noctem praelio finito: Σ, 254 sq. non autem, vt sub noctem ducerentur copiae.

ἡγήσασθαι Eustath.

102. ὅτε τ' ἄρετο. „quando utique. quando videlicet“ Clarke. nimis acute. vnum idemque est ὅτε et ὅτε τε. vt tot in locis patet.

105. αἰδέομαι Τρῶας — Versus iam lectus Z, 442 vbi et vide de epitheto Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους. recitatus quoque versus a Cic. ad Att. XIII, 13 vt paullo ante di-

xi, et iam ante ad Z, 442. Lips. Vrat. b. d. vii. — Vind. Par. c. ed. Flor. Τρωϊάδας.

106. μή ποτε τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμοῖο Schol. B. T. V. „ἀντὶ τοῦ ἦσαν. οὐ γὰρ κακὸς Ἔκτωρ.“ hoc volunt: non quasi se ipsum κακόν, ignavum, esse profiteatur; volunt itaque esse aliquem, inferiore, deteriore loco. Immo vero est κακώτερος ἐμοῦ, simpl. pro ἄλλος τις κακὸς ὢν. Eustath. ὑπὸ τινος ἄλλου κακωτέρου, ὃ ἐστι, θυγατρὸς ἢ δειλοῦ. Habet enim locum illud Pindaricum P. XI, 44 κακολόγοι εἰ πολῖται, ὃ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.

ἐμοῖο vitiose Barocc. vt passim vidimus erratum.

107. Ἔκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας. Apud Apollon. Lex. in θεόφιν expressum ἦφι βίηφι, vitio tamen calami, nam additum: οἷον τῇ ἑαυτοῦ βίᾳ πείσθαις.

108. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη. Schol. A. „αἰ κατὰ ἄνδρα, πολὺ κάλλιον.“ Quae hae ἐκδόσεις κατὰ ἄνδρα sint, haud apparet; neque illae alibi memorantur, praeterquam h. l. et ad Ψ, 88. κατ' ἄνδρα et κατ' ἄνδρας est, viritim. Si dictum est eodem modo vt αἰ κατὰ πόλεις, exemplaria, quae per vrbes, seu omnino, seu in certis vrbibus, seruantur, esse possunt ea, quae a privatis habentur. Ita fere Villoison autumabat, esse exemplaria, quae singuli homines sibi describenda curarunt. Nisi forte per compendium scripturae obscuratum erat αἰ κατὰ Ἀρισταρχον.

109. ἄντην ἣ Ἀχιλλῆα κατακτείναντα νέσθαι. Schol. A. „διχῶς. κατακτείναντα, καὶ κατακτείναντι. sicque legerat Eustath. Harlei. Mosc. 2. Par. H. Ita esset ἣ αὐτίον νέσθαι Ἀχιλλῆϊ, κατακτείναντα scil. αὐτόν. Melius se habet vulgata, modo recte struas verba, νέσθαι (ἐμὲ) ἀποκτείναντα (τόν) Ἀχιλλῆα, ὡς ἀποκτεῖναι. vel νέσθαι, ἀπονέσθαι, κατακτείναντα Ἀχιλλῆα ἄντην. prius praestat sequi. Barnes: „γρ. ἣ ἄντην Ἀχιλλῆα et μοχ ἣ κεν ὑπ' αὐτῷ.“ puto esse eius commenta.

110. ἥ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλεως. ξ— „quod κεν abundat, (immo iungenda ὀλέσθαι κεν) οἰ

quod ambiguum est, sitne *ἐμὲ αὐτῷ*, an Homerico more pro *ὑπ' αὐτοῦ*“ Schol. A. T. Vict. hoc alterum haud dubie vere.

Miror nusquam legi *αὐτοῦ*, κατ' αὐτοῦ τοῦ χάριτος, πρὸ πόλεως. illico, hic ante urbem. At Harlei. Vrat. A. Mosc. 2. septem Parisienses αὐτόν. nec male, αὐτὸν ὀλέσθαι. in Lips. αὐτὸν ἐλέσθαι, superscripto ο.

πρὸ πόλεως Schol. A. ὑπὲρ τῆς πόλεως. ὑπὲρ αὐτῆς γὰρ ἀγωνίζεται.

111. εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείσθαι. Recte notant Schol. A. B. T. V. „orationem continuari et suspendi vs. que ad vl. 121 ibique nec expleri, sed manere ἀνανταπόδοτον, vel quod haec dubitanter apud se dicit, vel ἡθικῶς, quod hoc momento ita sentit, mox autem consilium abilitcit.“ Sane quum in mentem veniret, Achillem ira effervescentem, occisurum esse se inermem, sententiam mutare debuit. Hoc ergo tono et gestu recitator declare potuit.

καταθείσθαι ἢ καταθῶμαι Eustath. ac si esset lectio varians. Edd. καταθείωμαι, quod correxit Turnebus ex ed. Rom. Poterat quoque corrigi καταθείωμ'. Et hoc est in Par. R.

μὲν post ἀσπίδα exciderat edd. Flor. Ald. 1. et ex ms. Lips.

112. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας. vn. Vindob. ἐρύσας indocte.

113. αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω. Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἐκείνης. ὅθεν ἀνταῖος, ἐκείσιος, Ζεὺς παρὰ Ἰκποβέτω.“ nomen mihi ignotum. Fuisse olim de voce ista disputatum, colligo ex Etymol. in ἀντία, et Hesych. in ἀνταῖος. Est hoc cognomen Rheae ap. Apollon. Arg. I, 1141 Ἀνταίη δαίμων. Nunc discō, etiam Iovem ἀνταῖον fuisse.

ἀντίον. Vrat. A. Par. B. F.

116. ἢ τ' ἔπλετο νεῖκος ἀρχή. Dixerat νῆας ἀρχεκάκους. E, 63.

117. 118. ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, „quod ἀμφὶς ἀποδάσσεσθαι est pro ἀμφιδάσσεσθαι; δίχα μερίζεσθαι“ Schol. A. Iterum variat lectio hic, vt neutrum habeat, cur alteri praeferatur. De vitio metrico, quod in plerisque regnat, quod ἀποδάσσεσθαι scribitur, nil moneo; verum de eo, quod ἀποδάσσεσθαι et ἀποδάσσεσθαι legitur; alterum hoc vitique continet cum δασέμεν, legiturque in Eustathio, unde petiit Stephanus cum sequacibus, et in Ven. B. et est lectio Aristarchi secundum Schol. A. At ἀποδάσσεσθαι scriptum erat in Ven. A. Harlei. et alijs, tum in edd. Flor. Aldd. et Lips. inf. nec tamen in libris mellioribus legitur, vt Ernesti ait, sed codicum auctoritas est fere par; dici tantum potest hoc, plura alia esse exempla, in quibus tempora variant: et iterum inf. 120. Virumlibet itaque posueris, reponet alter alterum. In talibus optimum factu esse cenfeo, relinquere, quod semel receptum est. Ipsum Venetum A. suspiceris habuisse ἀποδάσσεσθαι, quandoquidem per μερίζεσθαι reddit; nisi scriptum erat μερίζεσθαι.

ἅμα δ' ἀμφὶς. iterum δὲ abundare ait Schol. A. quod verum non est; copulat haud dubie. Erat in edd. ἅμα τ', contra codd. δ', quod Valken. reposuit. Ceterum ἀμφὶς malit aliquis accipere, *seorsum, praeter ista*, adhuc alia, ἄλλα, ὅσα, vel pro ἅ, vel pro: ἄλλα δὲ ὧν. vt ea sint ἀντὶ ποινης, vt Γ, 286 sqq. 459. Sic quoque censuit Schol. B. cum Townl. Vict. ἅμα τῇ προτέρᾳ ὑποσχίσει καὶ ἑτέρα, χωρὶς ὧν ἤρπασεν Ἀλέξανδρος. Similis erat disputatio Σ, 502. 510. At illi, qui pro ἀμφιδάσσεσθαι, δίχα μερίζεσθαι, dictum accipiebant, intellexere, fere vt Σ, 511 sqq. de omnibus vrbis fortunis in duas partes diuisis, vt alterum dimidium reddatur obsidentibus pro liberanda vrbe. Idque firmatur per vll. 120. 121. nisi hi versus confecti sunt ex l. c.

ὅσα πτόλις ἦδε κένευθε. Schol. A. „γρ. ὅσα τε πτόλις.“ Sicque Vrat. A. b. d. Par. B. cum edd. ante Steph. qui intulit ὅσα πτόλις ex Eustath. quod codd. habent Ven. Leid. Townl.

κακεύθαι. Par. D.

119. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ἔρπον ἔλωμαι.
primo Τρωσὶν pro παρὰ Τρώων. Schol. B. μετόπισθεν,
μετὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλῆα ὑπόσχεσιν. ἔρπον ἔλωμαι.
Schol. A. „γρ. ἔρπον ὁμοῦμαι“ minus bene. ἔρπον ἐλά-
σθαι παρὰ τινες, adigere sacramento.

γερούσιον ἔρπον. „σαμνόν. ἧ τὸν τοῖς γέρουσιν ὀφείλον-
τα προτείνεσθαι.“ Schol. B. T. V. quid ni: praestandum
a senioribus. Contorte Schol. br. τὸν ἐπὶ τῶν ἐντίμων
ἔρπον. ὃν ἐν τοῖς ἐντίμοις ἐξῆν ἐμῶσαι. quasi principes vi-
bis proprium sibi iusiurandum habuerint. Eustath. τὸν τοῖς
γέρουσι πρέποντα. νέων γὰρ Φράνας ἡρέθονται. (Γ, 108.)
γερούσιον, οἶον vidimus Δ, 259. debitum, destinatam
senibus.

120. μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀντίχρμα πάντα δάσπ-
σθαι. Tuentur omnes δάσασθαι, etsi possit κατακρύψειν
sequi debebat δάσασθαι. quod iam H. Stephanus monuit;
v. ad vf. 118 vbi saltem variabat lectio. Etiam Schol.
Vict. Townl. μέλλοντός ἐστιν. διὸ διὰ τοῦ σ. debuit esse
διὰ τοῦ εἰ.

121. πῆσιν ὄσσην πτολίεθρον — versus abest a Vene-
to; et potest illatus videri ex Σ, 511. 512.

ἐντός ἐέργει. ἔργε Vrat. b.

122. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διαλέξετο θυμός;
Schol. A. „οὕτως, χωρὶς τοῦ δ, ἀλλὰ τίη μοι. et Schol.
Vict. Townl. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα. ἀρίστη ἀνάγνωσις ἦδ.
(an ἡ δέ;) Non assequor, quae alia lectio hic fuerit.
Versus iam aliquoties lectus est, vt Δ, 407 et Obss.

123. μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰόν. Schol. A. ait non-
nullos legere ἴκωμαι, vt sit ἱκετεύσω. nec tamen esse ne-
cesse (equidem nec video quomodo fieri possit gramma-
tice) cum eandem vim habeat aoristus secundus ἴκωμαι
vt λίσσωμαι. Reddunt ἱκετεύσω quoque Schol. br.

Scilicet grauius est, quod eadem cum ceteris Scho-
liis monent, ἱκέσθαι h. l. ad ἱκετείαν spectare, vt II. Σ,
260 τὴν ἱκέμεν Φεύγων. Minus bene additur, vicissim
Π, 574 esse ἐς Πηλῆν ἱκετεύσας pro ἧλθε. Ex nostro ver.

su relatum est in glossas Apollonii Lex. et Hesychii in *Ἰωμαι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἰκεταύω· μή μιν ἐγὼ* etc.

ἐγὼν Vrat. A. „melius h. l.“ addit Ernesti. Equidem nec causam video, cum nulla vocalis sequatur, nec omnino voculam proba.

ὁ δὲ μ' εὐχέσθαι. vn. Vindob. et Vrat. d. ἐλάσθαι a m. sec.

124. οὐδέ τι μ' αἰδέσθαι, κτανέαι δέ με, γυμνὸν δέν-
ται. ξ. „ὅτι αἰδέσθαι, ὡς ἰκέτην προσδέχεται. αἰδέσθαι 3' ἱερῆα. A, 23.“ Schol. A. item B. T. V. μετὰ αἰδοῦς ἀπο-
δέχεται. postرامي etiam addunt: „καὶ αἰδοίσιιν ἔδωκα. ἀν-
τὶ τοῦ· ἰκέταις. (Od. O, 372. ex nonnullorum interpreta-
tione. Saltem laudare poterant αἰδοῖοι ἰκέται Od. H, 165
et al. Hoc idem Schol. br. αἰδέσθαι, προσδέχεται ὡς ἰκέ-
την. οἱ γὰρ ἰκέται αἰδοῖοι. Propria sunt erga supplices αἰ-
δεῖσθαι, vt Φ, 74 γουνοῦμαι σ' Ἀχιλλεῦ· σὺ δὲ μ' αἰδέο
καὶ μ' ἐλάσθον. Add. Ω, 503. 208. I, 504.

κτανέαι. „γρ. κτανέαι“ Barnes. ex vl. 13. sup.

125. αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ ταύχου δύα.
hiatum feram equidem in medii versus pausa: v. Exc. ad
lib. O p. 135. si modo versus Homericus est, nec sup-
plementum rhapsodi. Bentl. emendabat ratione satis ex-
pedita: ὥστε γυναῖκ' ἐπεί κ' —

αὐτως Townl. vt alibi quoque scribitur.

126. 7. 8. οὐ μὲν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ
πέτρης τῇ βαριζέμεναι — Repetitur ter in Schol. A. B.
tum in Vict. Townl. Leid. breu. Eustath. Hesych. in οὐ
μὲν πως νῦν. falsa interpretatio versuum petita a fabula
de patris a quercinis truncis hominibus, aliena ab h. l.
non enim est περὶ δρυὸς, sed ἀπὸ δρυὸς. Male quoque huc
vocatur versus Od. T, 163 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαι-
φάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Auctor interpretationis traditur
in Schol. br. Didymus. Ad locum Odysseae, non ad
hunc Iliadis, spectant verba Platonis in Apol. Socr. p.
34 D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὀμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ
δρυὸς, οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. At
loco nostro non esse posset nisi confabulatio facta a

quercu vel saxo, a stantibus supra quercu, ad inferius stantes, itaque confabulantes in loco tuto. Petita loquendi forma a vita agresti, cum v. c. ii, qui greges pascunt, aut vinitores vel frondatores, desuper de rupe vel arbore confabulantur, aut etiam, vt putatores in Virgilio praeterseuntes conuiciantur; et h. l. expresse, iuvenis cum puella confabulatur, alter de alto, altera inferiore loco, de via, praeteriens. Harmer, vir doctus (*Obss. on Passages of Scripture* To. IV p. 21) exponerat, *sub quercu vel antro*. At hoc esset ὑπό. Alio porro modo prouerbialis locutio accipienda est apud Hesiod. Theog. 35 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυῖν, ἢ περὶ πέτρην; propius forte ad fabulam de ortu hominum, seu de habitatione in cauis arborum et rupium: quorsum has fabulas persequor, res a proposito alienas!

127. τῷ ὀαρίζεσθαι, ὅτε παρθένος ἡΐθεός τε. Spectare ad h. l. videtur glossa Apollonii Lex. ὀαρίζειν. ἄνδρα γυναικὶ ὀμιλεῖν. quod de confabulatione accipiendum esse patet. Et Hesych. ὀαρίζειν. ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὀμιλεῖν adscripto versu 128. Et: ὀαρίζεσθαι, τὸ, γυναικώδεις προσδιαλέγεσθαι λόγους, Etymol. in ὄαροι. vbi disertè de his vocibus agitur: de quibus egi ad Z, 516. I, 327. Tenens modo, ab ὄαρ, ὄαρες, factum ὁ ὄαρος, et hinc ὀαρίζειν. non vero inuerse. ὀαριστὺς, N, 291. Miro modo Schol. Townl. et Vict. ducunt ὄαρος ἀπὸ τοῦ ἄρειν τὸ ὄας, οὗς, admouent enim aurem inter se colloquentes.

128. παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. — „πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. in παρθένος ἡΐθεός τε. cf. ad T, 371. 372. et inf. Ψ, 641. 2. Si in his, priore saltem loco, schema hoc aliquam vim forte habet: at in nostro hoc loco, non modo otiosum est et ludicrum, et prorsus alienum a persona et discrimine, in quo Hector versatur, verum impedit quoque verborum et sententiae cursum. Forte adscriptum primo fuit explendi sensus causa ad vl. 127 ὅτε παρθένος ἡΐθεός τε in margine ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. Inde, alter expluit versum; nisi omnino rhapsodi fetus est versus.

ἀλλήλοισιν. Ita legunt Harl. Vrat. A. Lips. Leid. Vennetus, add. Paris. H. sicque iam editum erat in Ald. 2. et hinc profectis; deseruit H. Stephanus et recepit iterum ἀλλήλοισιν, quod et in Hesych. reperitur.

129. βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυμβαλέμεν. Supra transitive dictum erat Θεοῦς ἔριδι ξυμβαλέσθαι T, 134. et Φ, 394. Nunc igitur substituendum ἡμᾶς. Schol. B. εἰς ἔριν, ἣ μετ' ἔριδος συμβαλεῖν. βέλτερον αὐτ'. αὐτε, nunc pro, post haec omnia; ergo pro οὖν.

129. 130. ὅττι τάχιστα εἶδομεν, ὅππετέρῃ πεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ. Schol. A. „ἐν ἅλλοις· ὅφρα τάχιστα. τοῦτο δὲ ἐκατέρωθεν δύναται προσδίδεσθαι“ hoc et Schol. T. et V. monent: posse et iungi: ξυμβαλέμεν ὅττι τάχιστα. At vulgaris ratio, multo magis, si ὅφρα legitur, convenit cum altero loco N, 326. 7 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα εἶδομεν, ἥ ἐ τῷ εὐχος ὀρέζομεν, ἥ ἐ τις ἡμῶν. cf. Od. I, 16. 17. Et fateor, hoc me praeferre; etiam propter usum τοῦ ὅφρα. v. Exc. III. ad lib. IV p. 667. suadet quoque hoc praeferre Dorvill. ad Charit. p. 354. Alium ὅττι τάχιστα εἶδομεν, absolute sic positum, possit firmari ex Od. Γ, 18. modo versus essent genuini. Convenit forte ἵσμεν J. I, 620. 1, et alibi.

εἶδομεν, μάθωμεν. Schol. br. εἶδομαι Par. R. a m. sec.

εὐχος ὀρέξῃ. Eustath. et Harlei. ὀρέξαι. Lips. et Par. A. O. E. H. ὀρέξοι.

132. ἴσον Ἐνυαλίω. Schol. T. V. „fuisse qui εἶσος scriberent ab εἶδω. ὁμοιος. ut εἰσάμενος, ὁμοιωθεῖς.“ num solum h. l. an omnino, non apparet.

κορυθαίλι πελεμιστῇ. τῷ κινεῶντι τὴν περιεφάλασαν. ἀμφὶ δὲ πῆληξ σπερδαλέον προτάφοισι τινάσσετο. O, 609. Schol. A. T. V. br. Inf. X, 314 κόρυδι ἐπένευε Φαεινῇ Achilles incedens. Sup. T, 162 νυστάζων κόρυδι βριαρῇ. Similis vox κορυθαίλιος, notante quoque Porphy. Qu. Hom. 3.

133. σεῖων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Schol. Townl. et Vict. „οὗτος ὁ στίχος μετατιθεμένος Ἰωνικῶς γίνεται ἀπὸ μείζονος· σεῖων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. ἀλλ' ἡ σύνθεσις καὶ τὸν ἄρρανα τόνον τεθήλυκεν.“ Dicas: quorsum haec? Scilicet leg. Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος. Fit enim metrum Ionicum a maiore, si scripseris: σεῖων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον. quem pro Sotadeo laudat Hephaest. p. 8. extr. ex Sotadis Iliade. Pro commentarioq. esto Demetrius περὶ Ἑρμηνείας l. 189 Σύνθεσις δὲ — vbi hoc ipsum exemplum apponitur; et disertius Hermogenes de formis orat. lib. I, 6. p. 289.

134. χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ. Ἰκελος hoc quoque loco Eustath. c. Rom. Flor. Aldd. et rel. Correxerit Barnes. v. ad N, 53.

135. ἥ πυρὸς αἰθομένου, ἥ ἡελίου ἀνιόντος. Notant Schol. Townl. Vict. ὑγρότερος ὁ στίχος ἐγένετο τῇ παραλλήλῃ τῶν Φωνηέντων. Notantur haec ad posterius hemistichium, forte in ἥ ἡελίου ἀνιόντος. Fateor me τὸ ὑγρὸν in hoc versu haud assequi; suspicor Scholion aberrasse a vl. 133, ad quem spectare potuit.

πυρὸς αἰθομένῳ erat in edd. inde ab Ald. a. ita hiatus inferebatur αἰθομένῳ ἥ, quem iam Beml. tollebat reponendo αἰθομένου. Et habent hoc codd. optimi Cant. Harl. Ven. cum Vrat. A. b. d. Mosc. a. nouem Paris. Medic. et Stobaeus Ecl. phys. I, 26. p. 540 (Cant. p. 57) vbi vll. 133. 4. 5. recitantur, inter opiniones de Solis natura.

136. Ἐκτορα δ' ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρώμας. Par. F. Ἐπτορ δ' ὡς ἐνόησε, λάβε τρώμας.

137. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, Schol. B. ὀπίσω, ἀντὶ τοῦ κατὰ νάτου καὶ πυλῶν, ἐφ' ᾧ ὁ Πρίαμος εἰστήκει. leg. κατὰ νάτου. καὶ πύλας, ἐφ' ᾧ. reliquit a tergo portam. Eadem Schol. cum Townl. et Vict. Exc. et Leid. Φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸν ἀρινεόν, καὶ τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόλεως· (recte, si eum ab urbe procurrere cogites) ὃ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῶν κριστερῶν μερῶν ἀναστρέφει. vt hoc verum sit, ponere necesse est,

eum iam ad ea loca rediisse in quibus fugauerat Troianas catervas, et vnde ad persequendum Agenorem discesserat.

138. ποτὶ κραπνοῖσι πεποιθός. *usus pedum celeritate; ut iam aliquoties. v. ad B, 588.*

139. ἦντα πῆκος ὄρεσφιν. pro eo ἴρηξ Φ, 493. ἀλαφρότατος πεταυνῶν. ὤκιστος, τάχιστος. ἀλαφρότερος Par. A. F. πεταυνῶν Cant.

140. βηίδως εἵμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Medic. ἤμυσε. vitium tamen est; εἵμησε. ὄρησε. εἰμᾶ, ὄρημ Schol. br. Hesych. iterum inf. 308 εἵμησε δὲ ἀλαῖς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψικετῆσις. cf. de voce εἰμᾶν ad Π, 752. βηὶ δίας, velociter, expedite, si nihil impedit. τρήρωνα πέλειαν sup. E, 778.

141. ἡ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται. ζ- „quod est εἰμ- προσθεν φεύγει Schol. A. T. V. εἰ πλαγίου Schol. B. Vide dicta ad O, 525.

δ δ' ἐγγύθεν ὁξὺ λεληκώς τερφεί' ἐπαῖσσαι. ὁξὺ λεληκώς est Lat. *olangons*. κλάζων. Debuit esse forma λήκω. vnde ληκῶν. In Odyss. M, 85 occurrit λελακυῖα. In Par. F. erat ὁξὺ κεκληγώς.

142. ἐλέειν τε εἰ θυμὸς ἀνῶγει. τέ θ' εἰ Ald. 2. cum sequacibus. Repetiit τε εἰ Stephan. habet tamen in marg. εἰ εἰ. Barnes. „γρ. ἐλέειν δὲ τε.“

143. ὥς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαώς ἰθὺς πέτετο· τρέσα δ' "Ἐκτωρ. ζ- „quod τρέσα non τὴν πτόησιν ποιεῖ, sed cum τῷ φεύγειν h. l. coniunctum est. — Mori τρέσα. — „ὥς ἄρ' ut dictum est, v. 138.“ Clarke. — τρέπετο Par. C. et πέτατο Par. I. L.

144. τεῖχος ὑπὸ Τρώων. τεῖχη ὑπὸ Mori. et Barocc. τεῖχει Medic. Par. F. τεῖχεος Vrat. b.

145. οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεόν. Mira sunt quae Sch. B. cum Sch. T. V. adscripsit: σκοπιάν καὶ ἐρινεόν, ὡς τὸν ὄντα πρὸς τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου. Atqui de specula et caprisco iuxta Ili tumulum nil mihi alibi dictum; nec eo vsque extendi potuit cursus, In Townl. et Vict. aliud absurdius: esse σκοπιὴν τὸ Αἰ-

σνήτου μνήμα. Jl. B, 793. quod multo remotius ab vrbe erat, et a loco, in quo tum pugnari debuit.

146. τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξίτον ἐσσεύοντο. Monent Sch. A. B. T. post τείχεος αἰὲν ὑπὲκ esse interpungendum, esse quasi ὑπὸ τὸ τεῖχος, et ἐξ declarare ὡς ἂν μικρὸν ἔξω τοῦ τείχους ἐδίωκον. Verbo: alter subit murum, alter eum ab vrbe abducere studet.

κατ' ἀμαξίτον, vox hoc vno loco lecta. Sch. B. ἡ λεωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός. Similiter Sch. T. Tum Apollon. Lex. p. 105 et 389. et Hesych. ἀμάξαις διαπορευτῇ ὁδός. Scribitur ὑπ' ἐκ, ὑπὲκ, et ὑπακκατ' vt in ed. Rom. cum edd. Flor. Aldd. haberent ὑπὲρ praeue. etiam ὑπακκαταμαξίτον in aliquot Par.

147. κρουνῷ δ' Ἰανον καλλιβρόω. Locī qui sequitur elegantiam cum simplicitate, et numerorum suauitatem, recte praedicant veteres. cf. Eustath. p. 1263, 40. In voc. κρουνός argutantur omnes, etiam Eustath. ex etymo, si cum πηγῇ iunctum est, est scaturigo, quae si profluit est πηγῇ. κρουνῷ καλλιβρόω Townl. Par. H.

Est vero hic idem locus de fontibus Scamandri inter celebratissimos in narrationibus recentiorum, qui ea loca adiere, inde a Woodio; cum inter eos sint, qui ipsum calorem et frigus in fontibus deprehendisse sibi videantur, quod alii negant. Cum tamen ad poetam ea tantum spectent, quae eo tempore, quo ipse vixit, visa sunt, temporum autem decursus in his naturae phaenomenis multa mutare soleat, de his quidem in nostra commentatione argutari nihil attinet.

148. ἔνθα δὲ πηγὰς οἰαὶ ἀνατρεσσεῖ Σκαμάνδρου δινῆ-
αντος. — „quod deest praepositio ἐκ vel ἀπὸ Σκαμάνδρου“ Sch. A. T. Leid. Scilicet non Scamandri fontes hos esse voluere veteres, sed ex Scamandro tanquam rivus ductos. Obscura haec lucem foenerantur ex vetere Scholio in Sch. B. et Leid. vbi Porphyrii nomine insignitur, vnde discimus ζήτησιν fuisse, cum Scamandrum inter amnes ab Idaeis montibus ortos memorauerit poeta, (Jl. M, 19. 21) quomodo nunc ille sub moenia vrbe

oriri dici possit: λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλειψέως τῆς ἐξ.
 (in Sch. T. ἀπὸ ἐστὶ) ἔστι γὰρ τὸ πλήρες, ὅτι πηγαὶ δύο
 ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου ἀνιῶσι κατὰ τὸ παδίον. ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ
 Σκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ πεδίῳ πηγαί. Obscurum tamen
 est vel sic, quomodo ex amne fontes duo ducti sint: ni-
 si plura temueris, quae in seqq. exponam sigillatim. De-
 metrius Scepsius fontes Scamandri ultra Ilium in Idae al-
 tioribus partibus haberi tradiderat; eum de altero amne,
 quem Simoentem appellamus, agere, in aperto est; po-
 tuere nomina aliquando permutari aut promiscue adhi-
 beri, quandoquidem in inferioribus locis, haud longe a
 mari, uterque amnis vno alueo iuncti in mare exeunt,
 potuitque extremus ille alueus cum ostio Scamandri no-
 mine communi impertiri. Iam cum Scamandri fontes
 ante Ilii aditum in conspicuo loco adeuntibus paterent,
 ad opinionem, (ὕπὸ θάσειν) deuentum est, ut ex Scaman-
 dro, ultra Ilium, fontibus suis scaturiente, abruptus mea-
 tu subterraneo alueus deferri crederetur subter vr-
 bem ad eum locum, in quo fontes Scamandri nunc vi-
 suntur. Per haec aut similia lucem fortē affundas variis
 veterum commentis. Sch. B. cum Leid. habet haec: κρου-
 νοί — νῦν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόρροιαί. ὁ γὰρ Σκάμανδρος
 κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδῆς ῥεῖ, πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων.
 ὑπόγειος δὲ γεγόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγὰς, ἀφ'
 ὧν οἱ κρουνοί. Alt grammaticus, ab oriente Idae, tribus
 stadiis ab Ilio, (veterē haud dubie?) fluere Scaman-
 drum, subire solum et ab Occidente Ilii binis fontibus
 iterum prodire. Legerat haec Eustath. et pro III. stadiis
 memorat CCC. p. 1263, 39. Scilicet fuit aliud Scholion
 doctius, quam prius illud et in multis diuersum, quod
 ex cod. Townl. et Vict. adscribam: „κρουνοῖν ἐκ μεγά-
 λων κρουνοῖ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὄρεων μετὰ ψόφου καὶ κρού-
 σεως νάοντες. (Hoc Scholion spectauit ad Δ, 454) αἱ δὲ
 ἀληθιναὶ πηγαὶ Σκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδῆς πρὸ
 τῶν σταδίων (300 Stadiis) τῆς Ἰλίου εἰσὶν. ἵσως δὲ ὑπόγειος
 ἐξ Ἰδῆς ὥδε ὄρεται. ἀλλὰ καὶ πῶς ἐν τῇ μ (40 Stadiis)
 ἀπὸ τῆς Ἰδῆς Φησὶν (quis?) ἔχειν αὐτὸν τὰς πηγὰς; ῥητέον.

ὅτι νῦν Φησι τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀπό. (v. 148° ἀναττοουσιν) ἀπὸ Σκαμάνδρου. οἱ δὲ τοπικώτερον ἰστοροῦντες, δύο λιβάδας εἵναι, ἑτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἰδῆς πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Σκαμάνδρον ἐμβάλλειν. Est haec doctrina iam in Strabone obvia lib. XIII. p. 898 C. D. 899 A. vbi et hi versus 147. — 152 adscripti sunt: tradiderat is e Demetrii Scepsii fide, Scamandrum manare e Cotylo, qui Idae collis est, et quidem vno fonte; eoque nec calido. Videri itaque calidum fontem defecisse, frigidas autem aquas meatu subterraneo aliquantum progressas ante Ilium e terra prodire, aut iuxta Scamandrum esse scaturiginem, quae Scamandri nomine impertiatur: τὰ μὲν οὖν θερμὰ ἐκλαλεῖσθαι εἰκός. τὸ δὲ ψυχρὸν κατὰ διάδυσιν (non διάδωσιν, etsi corrupta lectio in Eustathio quoque habetur p. 1263, 36.) ὑπεκρέον ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου κατὰ τοῦτο ἀνατέλλειν τὸ χωρίον. ἢ καί, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ τοῦτο τὸ ὕδωρ λέγεσθαι τοῦ Σκαμάνδρου πηγῇ. Repetit ex his nonnulla cum ipsis versibus lib. I p. 101 A.

Cum de fontibus Scamandri infra loca, in quibus vetus Ilium situm fuit, adhuc supersitibus, pluribus numero, miro consensu memorent omnes, qui haec loca adiere, inde a Lechevalerio, quem certamina haec recentiorum de situ locorum Troadis monuisse, in magni in litteras nostras beneficii loco ponimus: mihi quidem probabile sit, quod supra iam praemiseram, Demetrium Scepsium Scamandrum appellasse eum, quem in Homero Simoentem nominari constat: forte ad morem istorum temporum, nominibus vulgo mutatis; aut forte errore inde orto, quod altero in loco (M, 19, 21.) inter amnes ex Ida ortos refertur Scamander; cum non viderent homines, etiam amnem ἐν ὑπωρείᾳ Idae ortum non minus recte inter fluuios ex Ida ortos memorari.

Ceterum haec attigere fere omnes, qui nostra aetate aut Troadem adiere, aut de eorum narratis disputare: quae exponere singula, a consilio alienum foret.

Ipse vero locorum adspectus in tabulis recentioribus positus pro optimo est loci commentario.

In capite versus *δαῖα ἀναΐσσουσι*. Lips. *ἀναΐσπουσι*, et Eustathius *δαῖα ἀΐσσουσι* recitat. Hic etiam p. 1263, 30 memorat duo similes fontes, *περὶ τὴν Παννονικὴν γῆν, ἣ- των τὴν πῶν Βουλγάρων*; porro Tearum, Thraciae fluvium in Hebrum exeuntem ex Herodoto IV, 90. Verum fontium miracula sunt innumera.

Quod Scamandrum *δινῆεντα* appellat, sup. Φ, 603 *βαθυδινῆεντα*, *vorticofum*, iure suo fecisse arbitror poetam epicum, quem omnia augere fas est ad mirationem rerum tanto maiorem. *Καμάνδρου* hoc quoque loco Harlei. ut alibi, et vn. Vindob.

149. *ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῶ ρέει*. Bentl. scribit *γὰρ ρ' ὕδατι*. Equidem dederem, si scriptum esset; cum antiquam scripturam censeam fuisse *γὰρ ὕδατι*. quae et est in codd. parte.

ὕδατι λιαρῶ. additum in Strabone l. l. ὅ ἐστι, *θερμῶ*. scilicet, cum alias *tepidum* notet vox: Disertius hoc idem exponit grammaticus ap. Athenaeum lib. II p. 41 B. ubi et adscripti sunt versus. Scribitur *χλιαρῶ* in Lips. Par. A. H. ut scribunt vulgo veteres. Vidimus tamen iam aliquoties *λιαρός*. primo loco A, 477.

Porro *ρέει* Schol. B. *ρέει, ἀντὶ τοῦ περιρρέεσθαι τῷ ὕδατι*. de scaturigine, auctis aquis, in riuum collecta. Schol. T. *ἡ ρεῖται, ἡ ὕδαρ ρεῖ*. quorsum haec? est idem vltus qui Latine: aquae fluunt fontibus, et fons fluit aqua. Addant eadem Scholia: assumendum esse *χαυμῶνι*, propter oppositum *θέρει* vs. 152 Quod tamen necesse non esse videtur; nam per totum annum hic et ille fons eundem habitum, in diuersa vtriusque natura, seruare potest. Addit Schol. T. et V. *Φασὶ δὲ καὶ τὰς ἐν Ἰδῇ πηγὰς τοῦτο πάσχειν*. vix ex fama certa.

151. *ἡ δ' ἐτέρῃ θέρει προρέει*. — „quod vi oppositi altera scatirigo calet *hieme*.” de quo paullo ante vidimus. Ornati sunt vs. 151. a. pro *ρέει ὕδατι ψυχρῶ*, ut paullo ante *ὕδατι λιαρῶ*.

προβρέει vitiose in codd. parte, et in ipso Apollon. Lex. in ἡ p. 393.

εικυῖα. Par. I. εἰκῖα.

152. ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἡ ἐξ ὕδατος κρυστάλλω. ξ- si- ne Scholio. Ven. A. At Schol. Townl. Vict. ὑγρὸν ἐποίη- σε τὸν στίχον τῇ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶν Φωνέντων παραλήψει. Similia ap. Gellium VII, 20. An forte illi Reuchliniana ratione haec pronuntiarent? cf. paullo ante adscripta ad vl. 133. 135.

153. ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι. πλυνοὶ. πύελοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον, (folia, la- bra) ἡ βόθροι, ὅπου πλύνουσι. Hesych. cum Eustath. al- terum spectat ad locum Od. Z, 86 et 92 πολλοὶ γὰρ ἀπὸ πλυνοὶ αἰσι πόλῃος.

ἐγγὺς putes esse ἐγγὺς ἐπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν. At Schol. T. V. de ipsia πλυνοῖς inter se accipit: οὐ τῆς πό- λεως, ἀλλ' ἀλλήλων.

154. εἴματα σιγαλόεντα. quae sint v. ad E, 226.

155. πλύνεσκον. lauare solebant. Clarke monente. Priore producta, cum πλυνοὶ vl. 153 priorem correptam habeant. Fuit ergo πλύνω et futuro πλύνῳ, aut verius duae vocis formae, altera longa, altera breui priore syl- laba, vt de aliis vidimus: Excurs. ad P, p. 403.

156. πρὶν ἐλθεῖν. excidit puto particula, πρὶν γ' ἐλ- θεῖν. est hoc perpetuum, vt E, 288 οὐ πρὶν γ' ἀποκαύ- σασθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα.

157. τῇ ῥα παραδραμέτην. „ea utique. ea, inquam“ Clarke. „γρ. πὰρ' ἐδραμέτην“ Barn.

158. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. ξ- „quod recte, ὑγιῶς, dixit διαώσθαι τὸν Φεύ- γοντα.“ Similia monent Schol. B. T. V. Scilicet apud Homerum semper haec duo sunt relata; apud alios autem διαώκειν est vrgere, studere, incumbere.

Ait Schol. A. subitici in nonnullis versum exilem

Φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο, δῖωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς.

ἐσθλὸς Φεῦγε Par. D. et μέγ' ἀρσίων Par. B. Vul- gata est in Aristide To. II p. 293.

159. *καὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοάην ἀρνύσθην*. In edd. ante Turnebum scriptum: *οὐχ'* i. pro *οὐχί*. Porro *ἱερήϊον* Vrat. b.

ἱερήϊον, victima. *Θῦμα*. Atticis proprie dictam ouem tradunt Schol. B. T. V. Leid. Lipf. nostro loco simpliciter accipiendum de boue, non quidem, quod videtur statueret velle, cum iis quos laudat, Clarke, ac si omnis bos sit *ἱερήϊον*, sed quia bos pro praemio datus immolari solebat a victore.

Vtuntur h. v. Cicero ad Att. I, 1. extr. et Lucian. Eunuch. 3.

οὐδὲ βοάην. Ergo etiam *βύρσα*, corium bouinum, in certaminibus pro praemio propositum fuit. sic quoque Schol. B. Leid. Pro exemplo Schol. Townl. Vict. Oetaeos memorant: *καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πενταετήριον ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδῶσι*. Ad quae tempora scholii auctor vixerit, scire aueo. Nec tamen minus probabile sit, per *βοάην* scutum pro praemio propositum intelligi.

160. *ἀρνύσθην*. Schol. B. T. V. *ἄρτυσθαι, τὸ ἀντί τινος λαμβάνειν τι*. et Eustath. *ἀντικαταλλάσσεσθαι*. quae aliena sunt ab h. l. in quo est, *consequi velle*, appetere. v. Obsl. ad A, 159. Recte Schol. br. *ὑπὲρ ἀγῶνος ἰσχυρότατον λαβεῖν*. Sic E, 553 *τιμὴν Ἀτρεΐδης ἀρτυμένω*.

161. *ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεόν Ἕκτορος*. Eustath. laudat commodè *τὸν ἀγῶνα θανάσιμον δραμεύμενον* ex Eurip. Or. 876. et ex Herodoto: *θεόντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἦδη δρόμον*. lib. VII, 57. vbi cf. Valk. Recitat versum Schol. Thucyd. IV, 92. p. 291, 16.

162. *ὡς δ' ὅτ' ἀσθλοφόροι — ἦ „ὅτι ὡς περὶ ἐτέρων λέγει τρεχόντων περὶ Ἕκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἕκτορος ἐνὸς ἑνὸς τούτων*“ Schol. A.

Ceterum grauis animo suspicio infidet, totam comparisonem et vsq. 162—165 esse profectos a seriore rhapsodo: nam antegressa oratio variatur; nihil amplius; tum non bene respondet comparatum; vt equi curules currunt circa metam, magno praemio proposito; *sic ter* circa urbem currebant Hector et Achilles: *ὡς τῷ τριῷ*

Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην. qui versus omnino ambiguitate laborat: et efficius esse videtur exemplo Hectoris ter circa σῆμα Patrocli raptati ab Achille Ω, 16. Nihil desiderari poterat in antiquo carmine his omiſſis; nam sic ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέν "Εκτορος ἱπποδάμοιο καρπαλίμοις πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντας ὀρώντο.

Memorata tamen est haec ternorum cursuum fuga, et mox raptati ter Hectoris caesi circa urbem, passim ab antiquis, seu Cyclici alicuius inuento, seu Tragicorum. cf. ad Virgil. Aen. I. Excurs. XVIII. Ipse Strabo, ubi recens Ilium situ ab antiquo Ilio diverso conditum fuisse contendit, hoc argumento utitur lib. XIII. p. 895 A. οὐδ' ἡ τοῦ "Εκτορος περιδρομῇ ἡ περὶ τὴν πόλιν ἔχει τὸ εὖλογον. οὐ γὰρ ἐστὶ περιδρόμος ἡ νῦν, διὰ τὴν συνεχῆ βάχιν· ἡ δὲ παλαιὰ ἔχει περιδρομῇν.

περὶ τέρματα. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους (immo ταῦτα) τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται. ἐπεὶ, εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσι, εὐφυνῶς κάμπτειν οὐ δύνανται. οὕτως Εὐβουλος. Quis hic sit, alii doceant. Sed sententia haec esse videtur: non *circum metam* esse περὶ τέρματα, sed *propter metam*, victoriam, quippe extrema curriculi meta absolui victoriam: (περὶ τέρματα. τὰ τέλη τῆς νίκης ait Schol. T. V.) Haec ne prorsus absurda habeantur, reputandum est, grammaticos de *celato* haec accipienda esse statuisse, qui ad metam subsistit, non cursum circa metam flectit. Suspicionem canere voluisse Eubulum, ne circa urbis ambitum factus esse cursus existimaretur, vi comparationis περὶ τέρματα, ideoque hoc aliter exposuisse, ne esset, flecti cursum circa metam: hoc metuentes debebant περὶ τέρμα accipere de cursu iam versus metam tantum non peracto: quo temporis articulo equi concitatiores cursu rapiuntur. — περὶ τέρμασι. Medic.

163. τὸ δὲ μέγα. Male Barn. τὸ δὲ μ. mutaret. Idem „γρ. τρεχέωσι.“ — μέγα τὸ δὲ Par. H. τὸ δὲ κεῖται μέγ' ἄεθλον vn. Vindob.

164. ἢ τρίπος, ἢ γυνή, ἀνδρὸς καταταθναυῶτος. ἔ-
 „quod ambiguum est, sine muliere ἀνδρὸς τεθναυῶτος an
 ἐπὶ τεθναυῶτι ἀνδρί· atque hoc vniue verum. Non enim
 alios nouit agones Homerus quam funebres.“ (scil. non-
 dum ἀγῶνες σταφανῖται erant, sed tantum χρηματῖται)
 Haec Sch. A. B. T. V.

Dicas quomodo tam inepte quaeri aut dubitari po-
 nit! Scilicet scriptum olim fuit seiunctim ἀνδρὸς κατὰ
 τεθναυῶτος. vnde Sch. B. ἢ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ. ne in er-
 rorem similem inducaris, mutavi interpunctionem vt pa-
 teat, ἀνδρὸς καταταθναυῶτος iungenda esse cum superio-
 ribus: ὡς — τρωχῶσι, sic vt interposita sint illa: τὸ δὲ
 μέγα — γυνή.

καταταθναυῶτος Barocc. Mori. Cant. Harl. Lips. Vrat.
 b. d. Mosc. 2. Par. A. C. G. I. perpetua varietate v. ad
 Z, 71. H. Stephan. ait scribi quoque περὶ τεθναυῶτος.
 In capite versus Ἰππος ἢ γυνή mirus error Mosc. 2.

165. πόλιν πέρι δινηθήτην. Ita scripturus eram vel
 sine codice, qui nossem grammaticorum pruritum compo-
 sita procudendi. Sic tamen quoque legitur in Cant. Mo-
 ri. Vrat. b. Harl. Ven. A. At vulgatum habet Ven. B.

Ad περιδινηθήτην argutatur Sch. B. T. δίεχον τόρνον
 παριεστράφησαν, et addit, cum celeritatem tum cursum
 eadem linea factum per eam vocem exprimi. De cursu
 autem ipso, an circa muros factus sit aut fieri potuerit,
 nil memorant grammatici; pro eo inepta ζήτησις subiun-
 gitur: quae et a Sch. A. ad 202 affertur, a Sch. Leid.
 et Sch. breu. ad 201. et ab Eustath. ad v. 208. p. 1266,
 44. cur ποδάρης Achilles Hectorem non assequi potuerit.
 Quid respondeat, repetere, nil attinet: nisi forte hoc,
 quod Achilles exteriore, adeoque prolixiore, gyro
 currebat.

Quod itaque ad ipsam rem attinet: potest de ea in
 hand vnam partem disputari. Si ad verbum accipitur,
 et cursus circa urbis murum, quantus quantus erat, fa-
 ctus esse ponitur: absurda est narratio. Eisi enim urbem,
 quam satis amplam poeta alioqui exhibet, (nolo com-

memorare, eius ambitum LX stadiorum edidisse veteres in Schol. B. et Leid. aut XXX in Schol. T. V. ad vl. 208.) ad circuitum quantumvis exiguum reuocare volueris, res tamen est absconsa; minuitur quoque et in commentum adducitur urbis notio. Nec satis est dicere, rem esse epice auctam; nam non mirationem facit, sed stomachum mouet, id, quod primo auditu omnem probabilitatem egreditur. Non itaque potest Aristoteleum illud huc vocari; absconum quidem esse, mirationem tamen facere, et esse *τὸ* absconum in re et extra carmen. Nisi hoc admittere malis: poetam epicum sequi ea, quae primo utique auditu animum percellant, et deprecari accuratum animi iudicium, quod paullo acutior aliquis subsequenti tempore aliqua de re seu dicto instituat. Movet autem admirationem vel maxime, si audieris, *ter* circa urbem fugam factam esse; ulteriora hoc primo animi impetu nec admitti, nec admittenda esse.

Quae cum ita sint, visum est ingeniosum illud commentum a Lechevalerio et Dalzelio, viris praestantissimis, in medium prolatum in *descriptione Troadis* amplectendum esse, quod ex ipsa re ducitur: non circa urbem, sed *praeter murum*, ante urbem, cis et ultra, modo huc modo illuc cursum factum esse, et accommodanda esse ad hunc sensum verba; veram quoque esse rem, nam spatia cursus videmus describi intra speculam, caprificum et Scamandri fontes, in via publica, ante muros vll. 145. 147 atque ita accipiendum esse *περὶ πόλιν*. Ornaui ipse hanc interpretationem in Notis ad versionem germanicam libelli 1792 editam. Si tamen quis usum loquendi et sensum suum consuluerit, fatebitur, quisquis haec nullo praepiudicio facto legerit, non aliter quam *circa urbem* actum cursum se intelligere posse, et h. l. et vl. 168 et 251. (etsi forte vll. 173 et 230 attemperari possit.) Causam huius sensus, quam diu haud deprehendere potui, assequutus sum esse hanc, quod numerus *ter* adiicitur; nam *περὶ πόλιν διακινεσθαι* facile aliquis accipiet esse, prope, ad, urbem; at si audieris, *τρεὶς πε-*

ρι πέλιν διώκεσθαι, non nisi circa urbem id factum intelliges. Ita, nec aliter, sententia se praebet, si legas: "Εκτορα δ' ἔλκεσθαι — τρις δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Ω, 16. Ipsa verba non aliud admittunt, si audieris διώκεσθαι, ἔλκεσθαι, ἐρύεσθαι περὶ. v. c. in Platonis verba de Rep. III p. 391 B. τὰς τ' αὖ "Εκτορος ἔλξεις περὶ τὸ σῆμα τοῦ Πατρόκλου. Contra μάχεσθαι περὶ ἄστν facilius admittit sensum, ante urbem, passim, locis indefinitis. Videtur itaque hoc esse concedendum: aut primum carminis auctorem aut eius interpolatorem rhapsodum interposuisse aliquid, quod probari nequeat, saltem quod admodum ambigue dictum sit. De versus autem auctoritate dubitari posse professus sum ad vs. 162.

166. Θαοὶ δὲ τα πάντας ὀρώντο. Θαοὶ δ' ἔς π. vt sit ἐσορῶντο Vrat. A. b. cum Par. C. G. K.

δὲ ε Vrat. d.

Quaeras vbi constituti nunc contemplentur certamen. Schol. T. V. ἀπὸ τῆς Ἰδης ἐώρων. (potius ex Olympo in quem dii redierant sup. Φ, 518. 9.) ὅταν δὲ ἐλθῃ εἰς Ἰδὴν Ζεὺς, ἐπὶ τῷ (f. ἐπὶ τῷ) ἐπισεῖσθαι αὐτοῖς τὴν αἰγίδα παραγίνεται.

168. ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστν. Ineptie Sch. B. T. V. positum esse aiunt pro διώκοντα, cum absorum foret, Hectorem memorari non Achillem. Memorantur vs. 168. 169. ap. Platon. de Rep. III p. 388 C. qui verba Ioue indigna reprehendit; acerbè ea exagitant alii, vt Iustin. Apolog. II. pr. Athenag. Legat. 17.

Pro περὶ τεῖχος est περὶ ἄστν in Platone l. c.

Ceterum sequens locus et Iouis sermo gemelli sunt, iis quae in Sarpedonis fati nouissimis ab eodem pronuntiata legeramus Π, 431 sqq. vbi v. Obss. ad vs. 432. p. 215.

170. "Εκτορος, ὅς μοι πολλὰ — ζ, „quod deficit περὶ "Εκτορος.“ Sch. A. B. Turn. ἐπιμήρι Ven. B. praefixum habet. Atqui est ἐπικαίειν. ἐπέκρη, mox supple ἄλλοις μὲν Ἰδης ἐν κορυφῇσι. Erat enim Iouis ara in Ida; vnde nec mirum esse potest, Idam Ioui sacram fuisse.

se et Ionem Idaeum dictum; alia in acropoli Pergamo. Simili pietatis in se laude cumulabat Aeneam Neptunus sup. T, 298. 9.

βεῶν ἐπὶ μηρία ἔκην. ἐπέκην. latet notio ἐπὶ τῷ βωμῷ. Fuere itaque duae Iouis arae, altera in acropoli, altera in Ida.

178. οὐδὲν ἔειπας. „γρ. ἔειπας“ Barn. Par. T. Pariter Π, 440.

179. 180. 181. Petiti sunt versus ex Jl. Π, 441. a. 3. vbi de Sarpedone similis est altercatio Iunonis et Iouis. Et v. 181 lectus quoque Δ, 29.

181. οὔτι multi pro οὔτοι.

182. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος. Quae sequuntur, vix sunt integra et sana. Dubitare licet de tota hac ῥήσει de Iouis concilio, adumbrato ex aliis locis, vt Δ, pr. Θ, pr. et super Sarpedone Π, 431 sq. sitne ea a prima manu, saltem hi versus conscripti sunt ex aliis locis; versus 183. 184. ex Jl. Θ, 39. 40. vbi eadem Iupiter profatur ad Mineruam; at ibi minas Iupiter fecerat; hoc autem loco nihil est, quod iratum Iouem et placatum arguat. 185. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις Δ, 37. ad Iunonem. et μηδέ τ' ἐρώει. Jl. B, 179.

183. 184. θάρσει Τριτογένεια et πρόφρονι μυθέομαι. ✕ ✕ quod versus hoc locō recte leguntur, minus bene in concilio deorum πρὸ τῆς κέλους μάχης (Jl. Θ, 39. 40.) Sic Sch. A. T. V. Mihi tamen multo melius ibi collocati esse videntur; cum Iupiter antea iratus se placatum esse diceret; at h. l. Iupiter a miseratione exorsus est verba. Sensere hoc nonnulli e veteribus; quod colligas e Scholio B. (quod Porphyrii esse e cod. Leid. discimus) ὁ νοῦς ἀσαφής, ὃν τινὰ (em. τινες) ἀγνοήσαντες, ἡθέτησαν τὰ ἔπη. ἡ δὲ ἀσαφεία ἐκ τοῦ, πρόφρονι. hoc eos accepisse, οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. non serio haec dico. At enim πρὸ esse pro ὑπὲρ (quod verum est, sed laudantur exempla parum idonea: Ω, 734. Θ, 57) et θυμῷ πρόφρονι, pro ὑπέρφρονι, non superbe ac tyrannice se haec dicere. (Quid tamen in Iouis verbis erat quod in

eam partem interpretari posses?) Redeundum est ad alterum locum Θ, 39. 40. ubi videbis esse: animo in id inclinato, pernicaciter. quod bene perspexerat Ern. in altero loco Θ, 23 ubi Iupiter ἄρα — πρόσθων ἐθέλωμι. *si me libido capiat, si pro imperio velim agere.* Ex eo huc traductum esse cenfeo non satis commode.

183. Θάρσει, Τριτογένεια. Τριτογένεια et Τριπτογένεια aberrationes edd. Τριπτογ. etiam in Cant. De voc. vide ad Δ, 515.

185. μηδέ τ' ἐραῖαι. ὑπεχώρει. ἀντίδου. Sch. A. Hesych. Vidimus iam B, 179.

186. ὡς εἰπὼν, ὅτρυνε πάρος μαμαυῖον Ἀθήνην. ὅτρυνε vulgg. Pars codd. ὅτρυνε, in his Vrat. d. μένος Cant. Versus idem Δ, 73.

188. Ἐκτορα δ' ἀσπερχές. Nonam rem narrat Sch. A. ad h. v. notabile esse, quod *solus* Homerus pugna caesum, *reliqui omnes* Hectorem ex insidiis ab Achille interfectum narrant. Ex horum itaque scriptis suam narrationem concinnavit Dictys lib. III, 15.

In ἀσπερχές κλονέων, in ὦ. μαμαυῖον aberrarant Par. G. I.

189. ὡς δ' ὅτε νεβρόν ὄρεσφι — Ornata comparatio; pro simplici oratione: ὡς νεβρός οὐ λαμβάνει κύνα, ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθεν Ἀχιλλέα.

190. διὰ τ' ἄγκας καὶ διὰ βήσας. (ξ-) „ὅτι (ἀντι τοῦ) δι' ἀγκῶν καὶ βησσῶν, vt διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἶμα“ (Jl. K, 298) Sch. A. B. T. V. Sch. br. Eadem Scholia B. T. V. partes montium vocabulis propriis designant. Pro ὄρεας est ὄρεας' in vno Vindob.

191. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. ὑποπεσὼν Sch. B. T. Est πτήσσειν et πτώσσειν de auiibus proprie et animantibus aliis prae metu se contrahentibus capite demisso, vt bene Ernesti observavit; verbum certatim a bonis scriptoribus usurpatum; vnde etiam Latini, imprimis Cicero, contractionem animi et similia dixerunt. πτῆξε lectum erat supra E, 40. transitivè; sed de lectione dubitari vidimus.

192. *ῥέει ἔμπροσθεν ἀνενδότως.* sine remissione. Sch. B. T. V. narrant, alios accipere: expressis in solo vestigiis. Mirum acumen!

ὄφρα κεν εὖροι Lipf. Vrat. b. Par. A. pro εὖρη. ἄρη. Par. B. vitio calami.

194. *ὁσσάκι δ' ὁρμήσεις πυλάων Δαρδανιάων.* ξ. „quod *Dardania* porta nunc est quae supra Σχαιαὶ πύλαι.“ Sch. A. At Sch. T. V. τὰς Δαρδανίας πύλας ἀνατολικὰς θέλουσι, Σχαιὰς δὲ πρὸς δυσμὴν νεούσας.

ὁρμήσατο Lipf. forte pro ὁρμήσαιτο, ait Ern. sicque est in Par. A. et vno Vindob.

195. *ἀντίον ἀΐχασθαι εὐδμήτους ὑπὸ πύργους.* Vn. Vind. et Vrat. d. ἀντίος. ὑπὸ πύργους receptum ex codd. Mori. Harlei. Vrat. A. d. Par. G. H. I. cum Veneto. pro vulgato ἐπὶ π. Melius erat, eum succedere muris, quam accedere. Conueniunt autem haec fere cum calliditate Ulyssis in Dolone a castris Troianorum intercludendo: αἰεὶ μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτειαλεῖν. K, 347.

197. *τῶσάκι μιν προπάρειδεν ἀποστρέψασκε παραφθάς.* ξ. „quod προπάρειδεν et de loco potest accipi, εἰς τοῦμπροσθεν, et de tempore πρότερον φθάσας, quod et verum (ὃ καὶ ὑγίης) — ποῖτο, πρὸς τὸ παραφθάς, ὅτι κακῶς ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. (perperam dictum hoc; v. ad H, 144.) Recte Eustath. παραφθάς, προφθάσας. vocem recepit Barnes, cum antea vbique legeretur παραστάς. Ait quidem ille in optimis edd. legi παραφθάς, quod in margine Basileensium, sed in nulla ed. editum vidi. In codd. autem bonis occurrit: Ven. Townl. et ceteris; παραστάς tamen in Lipf. Par. A. C. L. et cod. Alteri.

ἀποστρέψασκε. Schol. Townl. Vict. ἀπεστρέψασκε, καὶ παρεστρέψασκε διχῶς. debuit lectum esse ἀπεστρέψασκε. nec male hoc.

198. *πέτατ' αἰεὶ.* „οὕτως διὰ τοῦ α.“ Sch. A. Fuit ergo etiam πέτατ' αἰεὶ.

Deleni γ' quod post πειδίον irreplebat iam in Ald. 2. aberat in Flor. Ald. 1. Rom. et exulat a Codd. et Eustath.

199. 200. 201. ὥς δ' ἐν ὀναίρῃ. — „ἀθροῦνται tres versus, quod et compositione et sententia exiles sunt. Declarant enim, cursum effectum carere, nec praeteriri posse alterum; quod contrarium est illis .v. 162 ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχας ἵπποι“ Sch. A. Vltima non video quam commode memorentur. Verum crisis per se fundum idoneum habet; nam in v. 199 deest subiectum, saltem τις, et in vl. 200 οὐδ' ὃ διώκειν, idem dicitur, quod iam in anteced. versu dictum erat. Esi comparatio per se non est absurda. nam aliquamdiu nec Achilles Hectorem assequi, nec hic illum effugere potuit. At dubito Homero dictum esse διώκειν pro καταλαβεῖν, καταμάρπτειν, κίχάνειν. Non attenderunt ad vsum τοῦ διώκειν Homero proprium, de quo iam supra vl. 158 monitum fuit, Sch. B. Townl. Vict. nec, qui veteres memorat, Eustathius.

Ceterum negari nequit, interposita comparatione totius loci sententiam et iuncturam turbari. Per se enim bene iuncta sunt illa: τασσάκι μὲν προκάροιθ' ἀποστρέψας. παραφθὰς πρὸς ποδῶν· αὐτὸς δὲ ποτὶ πόδιος πέτερ' αἰεὶ· λαοῖσι δ' ἀνένευε κερήατι δῖος Ἀχιλλεύς, οὐδ' ἔα — Male contra cohaerent illa ὥς δ' τὸν οὐ δ. et πῶς δέ κεν etc. Video quoque Benileium hos tres versus 202. 3. 4. signasse tanquam eximendos. Legerat tamen locum Virgilius, eumque expressit Aen. XII, 908 lqq.

200. οὐτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται. Turneb. ὃ τοῦ δ. vitio operarum.

201. ὥς δ' τὸν οὐ δύνατο μάρψαι πρὸς, οὐδ' ὅς ἀλύξει. Ven. ὥς ῥα τὸν, cum Medic. Vrat. b. Par. B. F. G. L. Attamen Schol. A. ἐν ἄλλοις· ὥς ὃ τὸν. In Par. A. D. erat οὐτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται repetitum. In Schol. Townl. Vict. notatur: ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν εἴρηκε. „γρ. οὐ δύναται, vt in vn. Vindob. et οὐ δύνατ' ἀμμάρψαι“ Barnes.

202. πῶς δέ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφερα θανάτοιο. — „πρὸς τὸ ζητούμενον, quomodo ποδώκης Achilles non

insequitur Hectorem? "quod iam vidimus ad 165. Scilicet, quia Apollo ei adfuit.

πῶς δὲ κεν — ὑπεξέφυγεν. Ita legebatur. Alii acceperunt verba ἀερῶτως, (atque adeo scribere debuerunt πῶς,) ἐξέφυγε δ' ἄν πως ὁ "Εκτωρ τὰς κῆρας, εἰ μὴ πύματον συνήντησεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων. Schol. A. ita vero sententia contraria ei, quae requirebatur, existit: nam Apollo addit novum vigorem] Hectori. Tum praeter omnem morem ab initio sententiae πῶς ita poneretur.

Eadem Schol. A. ἀξιούσι τοῦτον τὸν στίχον καὶ αὐτὸν ἀναγινώσκουσθαι, ἐπὶ ἐρωτητικός ἐστι, Φασίν. Sic et nos vulgo facimus. Solet per interrogationem efferrī, quod proprie affirmativum erat: οὐ δὲ κεν "Εκτωρ. Ita tamen prorsus turbatur sententiarum iunctura: „nec hic effugere, nec alter allequi poterat; quomodo enim Hector effugere potuisset, nisi Apollo ultima vice ei succurrisset et vires subministrasset?"

Saltem itaque seiungendae erant sententiae et distinguendae, etsi sic hiantes: vt. post οὐδ' ὃς ἀλύξει prorsus nova sit sententia; et iterum fiat tertia vl. αὐτοῖσι δ' ἀνένευε.

Verum latet fraus in voc. ὑπεξέφυγε quod prorsus sententiam ingulat; non enim *effugit* mortem, sed *morsem* tantum *distulit* Apollinis ultima vice succurrentis Hectori opera. Legendum erat cum Ariliarcho ὑπεξέφερα. ἐκφέρειν, ὑπεκφέρειν, *proferre, prorogare, differre*. Cum Achilles, tantopere pedum celeritate praestans, hac arte vteretur, vt semper interiore gyro curreret, et Hectorem a muris prohiberet, *quomodo differre, aliquamdiu saltem, mortem potuisset Hector, nisi Apollo eum confirmasset*. Vulgarior vsus loquendi toties obuius τοῦ ἐκφυγεῖν θάνατον, et κῆρα, et ὑπεκφυγεῖν θανάτοιο κῆρα, vt E, 22. Π, 687 facile expulit alterum exquisitis dictum. Alibi utique ὑπεκφέρειν, est ὑπεξέγειν, subducere e discrimine, vt vidimus O, 628. E, 318. Cum loco nostro, multo magis, quam cum O, 268 ἐνθ' Ἄϊας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, conuenit glossa Hesychii: ὑπεξέφερε,

προέταινε, προσβάλλετο. Aristarchea lectio memoratur non modo in Schol. A. sed et in Schol. Vict. Townl. „γράφεται ὑπεξέφεραν. ἢ ᾗ ὅμοιον τῷ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.“ O, 628: quae tamen vix bene conveniunt. Praefixa ea quoque est Schol. br. verum cum interpretatione: ὑπεξέφεραν. ὑπεξέφυγεν. ὠλισθήνη. et iterum: πῶς δέ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφερε θανάτοιο. καὶ τὰ δέξῃς. πῶς δέ, Φησιν, ὁ Ἐκτωρ ἠδύνατο διαφυγεῖν τὸν Ἀχιλλέα, εἰ μὴ ὑστάτην βοήθειαν παρέχων αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων ποδώκη ἐποίησεν. Saltem apparet vel sic, vulgarem lectionem venisse in locum exquisitioris vocis.

204. ἐγγύθεν — λαιψήρᾳ τε γούνα; posse interpungi post γούνα, aut continuari sententiam vsque ad ὁ δὲ δεύταρος ἔλθοι, pronuntiat Schol. A. alterum hoc vix tolerabile!

205. λαῶσι δ' ἀνένους. Barocc. Harlei. et Mosc. 2. pro var. lect. Mori. Vrat. d. Par. A. G. I. duo Vindob. ἄλλοισιν δὲ. Megacrides apud Schol. A. T. V. figmentum; πλάσμα, hoc dixerat esse; quomodo enim tot milia hominum nutu auertisset a pugna? In Schol. T: V. est: πῶς γὰρ τὰ ἡφαιστότευντα ἔπλα εἰσίν; quae quid hoc faciant, non assequor. Quaestio ipsa est inutilis. Mirationem facit res, non vero fidem et probabilitatem egreditur.

Ceterum ad h. v. respicere putandus est Aristoteles de Poet. c. 24. et 25. priore loco, vt doceat, discrimen esse inter narrationem epicam et drama in apponendo τὸ θαυμασίον; etiam si ἄλογον est: μᾶλλον δὲ ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸν πράττοντα. ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν Ἐκτορος δίωξιν ἐπὶ σκηνῆς ὄντα γελοῖα ἂν φανεῖη, οἱ μὲν ἑστῶτες καὶ μὴ διώκοντες, ὁ δὲ ἀναμύνων. ἐν δὲ τοῖς ἔπεισι λαμβάνει. et in altero loco, vbi docet, posse aliquid peccari, quia falsum sit per se; bene tamen se habere, quia habet vim poeticam, dum verbi causa facit admirationem: παράδειγμα ἡ τοῦ Ἐκτορος δίωξις. Scilicet ἄλογον

est etiam hoc, quod cursus tam longus circa urbem factus esse narratur.

ἀνένευε. ἀνένευσε Vrat. d.

206. οὐδ' ἔα ἰέναι ἐπὶ Ἑκτορι κικρὰ βέλεμνα. La-
gebatur οὐδ' εἰα ἔμεναι, quae Turnebo debetur: nam in
Rom. per incuriam operarum expressum erat οὐδ' ἔα ἰ-
μεναι, et in Ald. 2, οὐδ' εἰα ἰέναι, (quod et est in
vno Vindob. in altero οὐκ ἔα) vnde fecit Turnebus οὐδ'
εἰα ἔμεναι, quod tamen etiam Eustathium legisse video
p. 1266, 48 et ex Harlei. laudat Bentl. At in οὐδ' ἔα
ἰέναι consentiunt codices omnes, cum edd. Flor. Ald.
i. eamque exhibuit Valk. probauit Ernesti, qui erroris
fontem bene detexit, et reposuit Wolf. ἔα puta esse
pro ἔας.

ἰέναι ἐπὶ Ἑκτορι. ἐφιέναι. ἐφίαναι. alias esset ἐπὶ
Ἑκτορα. De hiatu ἐπὶ Ἑκτορι nil monet Bentleius. Pos-
se eum h. l. ferri bene sentio. si tamen ille ex vero Ho-
mero exulat, dicendum est etiam hunc versum expleti-
vum esse et serius accessisse.

207. μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
ἄροιτο ἐλὼν Cant. et ἔλθῃ Vrat. b. Par. F. Vulgatum
est in Plutarchi Pompeio p. 634. B ubi exploditur Achil-
lis vanitas et cum ea comparatur multo maior vanitas
Pompeii cum malignitate coniuncta. De iunctura τοῦ
μή cum optativo v. Excurs. II ad lib. VII. p. 406.

208. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ προονὺς ἀφίκοντο.
ξ — „Notant hoc nonnulli tanquam expeditu difficile, cum
paullo post dicatur: τρεῖς περὶ ἅστῃ μέγα Πριάμῳ δίου.
inf. 251.“ Schol. A. T. V. Adde quod iam sup. vf. 165
hoc idem dictum erat. Si tamen, quod ad e. l. suspica-
tus sum, vterque versus, cum ipsa terna circa murum
fuga serius illatus est: bene haec conveniunt; fuga sit an-
te urbem inter caprificum et Scamandri fontes: nunc igitur
quarta vice eundem ad locum pervenerant, cum Hector
substitit et ad pugnam se accinxit.

At veteres etiam ad alteram narrationem de cursu
circa muros facto accommodare versum studuerunt. Dio-

cles quid sibi voluerit, non satis liquet: Διακλῆς Φησιν, ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους τοῦτον ποιῶσιν τέταρτον. Schol. A. T. V. Loid. Quis de hoc dubitet? forte ille nodum quaesivit in scirpo, quod alibi tantum de trinis cursibus narratur, unde nunc memoretur quartus?

Quae de ambitu murorum Ilii in Scholiis adscripta sunt, Φασι δὲ τὸν παλαιὸν περίβολον Τροίας τριάκοντα σταδίων εἶναι, apposui iam supra ad vl. 165. Alia ἀπορία veterum, ab Eustathio p. 1266, 44. exposita, cur Achilles ὁ ποδάρης Hectorem assequi nequiecit, memorata est iam sup. ad vl. 165.

209. καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθεινε τάλαντα. Locus praeclarus et vnicus, nisi iam alter de exercitus utriusque Achivorum et Troianorum fatis praecessisset Θ, 69 sq. iisdem fere versibus appositus, ita ut quaeri possit, annon hic ex illo effectus aut huc translatus sit. Accedunt tamen nunc nova ornamenta: ὥχαστο δ' εἰς Ἀΐδαο, quod sublimitatem habet ex ipsa re, etsi sensu convenit cum altero: ἐπὶ χθονὶ ἐξέσθην. tum sensum animi percipit horrore quodam: λίπε δ' Ἑκτορα Φοῖβος Ἀπόλλων· nunc conclamatum esse de Hectore sentimus.

Plutarchus vii. 210—213 apposuit, de aud. poet. p. 165 F. 17 A. narratque praeterea, τραγωδίαν ὁ Αἰσχύλος ὄλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράψας ψυχοστασίαν. καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διὸς, ἐνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἐνθεν δὲ τὴν Ἥω, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱέων μαχομένων. Transtulerat illo phantasma poeticum ad aliam pugnam, Hectoris cum Memnone. Subiecit Ernesti in Nota ad h. v. haec: „E mement veterum unicuique erant sua fata; quae si contraria essent, ut h. l. Hectoris et Achillis, apud Virgilium Aeneae et Turni, minora vincebantur a maioribus. vide P. Burmann. ad Ouid. Ep. I, 28. Virgil. Aen. IX, 136. XII, 725.“ Comparationem utriusque loci Homericæ, et Virgiliani, ex Macrobia lib. V, 13 apposuit Clarke. Quod per se facile se ha-

minum animis offerebat, fatale saepe hoc esse, vt alter alteri interdum ne fortiori quidem, succumbat, verum est in phantasma truinationis, quatenus de re dubia et incerta deliberatur tandemque aliquid constituitur. Vnde sup. Π, 658 γυνὴ γὰρ Διὸς ἰρὰ, τάλαντα.

Kῆρας Fata interpretatus est Virgil XII, 726. et *facta imponit diuersa duorum*. Aeschylus Kῆρας in Ψυχὰς mutarat: v. mox ad vl. 210.

In Quinto oeconomia carminis in Memnonis et Achillis pugna aliter est instructa, satis quidem ingeniose. Adstant Iouis iussu Achilli et Memnoni pugnantibus duae Kῆρας, Parcae, Fata, lib. II, 508. tandem vl. 539 Ἐρις Ἰθυνα τάλαντα ὑσμίνης ἀλεγεινὰ, τὰ δ' οὐκέτι ἴσα πέλοντο. In eundem modum accepisse nonnullos etiam Homericum δύο κῆρε, vt sint δύο Kῆρε, *Parcae*, apparet ex Schol. Townl. Vict. Kῆρας, τὰς Μοῖρας, γελᾷ δὲ τὸν μῦθον ὁ Ζώϊλος. ποδαπαὶ γὰρ αἱ Μοῖραι, ἐν ταῖς πλαστικαῖς παρθέμεναι ἢ ἐστηκυῖαι; Similes tamen duas figuras lancibus impositas videbis in patera antiquissima ap. Winckelm. *Monim. ined.* tab. 133 et Lanzi (*Saggio de Lingua Etrusca*) To. II. tab. XII, 4. Homerica in ea expressa putabat Winckelmann, ita tamen argumentum haud conuenit. Sedet enim Mercurius tenens librari, cuius lancibus insistent duae icunculac, obscura forma, seu Kῆρας, Parcae, seu Ψυχὰς, referentes: adscripta sunt antiquis litteris graecis, saltem Italicis, Etruscas esse volunt, nomina: *Turms* (Hermes) *Achlo* (Achilles) et alteri lanci *Fifas* (ex ἡφως, Ἡὼς) h. e. Memnon, seu vt ille Efas seu Eas nominatus sit, seu vt habeatur pro Ἡοῦς scil. παῖς. Adstat Apollo (*Aplu*) deus Achilli infestus, tanquam libripendem increpans. Manifestum sit, fabulam Aeschyli esse expressam, et icunculas τὰς Ψυχὰς esse Achillis et Memnonis: id quod etiam vidit Lanzius, vir doctissimus, p. 224. Incertum autem manet illud: Aeschylus ne primus haec excogitauerit, an ille antiquiora sequutus sit, quae iam in Graecia transmarina ante ipsum nota erant.

ἐν δὲ τ/θαι fuisse haud dubito; sicque Mofc. 2.

210. τὴν μὲν Ἀχιλῆος. ξ— „quod hinc Aeschyli ψυχασία ducta est, ac si Iupiter animas ponderet, non mories.“ ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἰστώντος οὐ θανατηφόρους μοίρας.“ Sic Schol. A. B. T. V. Eustath. p. 1266, 38 et p. 699, 31. cum Plutarcho de and. poet. l. c. Reprehendunt quoque illa Schol. B. T. V. οὐ τὰς ψυχὰς, ὡς Φύλως ἐξεδέξατο Αἰσχύλος· ἀπάγει γάρ· τὴν μὲν. (τὴν μὲν scil. κῆρα genere feminino) τὸ κῆαρ δὲ λέγεται οὐδατέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς.“ Enimvero tantopere ignarus linguae patriae haud fuit Aeschylus, ut τὸ κῆρ et ἡ κῆρ ab eo confunderetur. sed, quod non viderunt, Κῆρες Aeschilo sunt habitae Vitae a fato morti destinatae; iam autem ψυχὴ pro Vita frequentatur; potuitque ille ψυχὰς pro Κῆρεσιν adhibere. Eadem iam sup. ad Θ, 70 vidimus.

212. τὴν δ' Ἑκτορος ἱπποδάμοιο. Maximus Tyr. (29) Disf. X p. 181. ed. R. ἀνδροφόνιο recitat; vbi etiam ψυχὰς, non κῆρας, memorat.

ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν. κατὰ τὸ μέσον Schol. Townl. Vict. Excerpta: „Χρύσιππος ῥῦμα γράφει. τὴν γὰρ ῥοπήν τῷ ζυγῷ ῥύμην καλεῖσθαι.“ Debuit ergo scribere ἔλκε δὲ, ῥῦμα λαβῶν.

ῥέπε δ' Ἑκτορος αἵσιμον ἦμαρ. Vrat. d. cum vno Vindob. immutato ordine αἵσιμον Ἑκτορος.

213. ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο. versum vere sublimem iam antea mirabamur ad v. 209.

ἄταν δέ ε Φοῖβος Ἀπέλλων. Mirum est, hic vbiq̄e ἄτε legi in libris; editum quoque sic in Plutarcho, qui de and. poet. p. 15 A. recitat vll. 210—213.

215. ἔκτα πτερόεντα προσηύδα. μετήύδα. Par. K. solenni varietate.

216. νῦν δὲ νῦν γ' ἔολπα. ξ— „quod Zenodotus νῦν legerat, quod esset ἡμῖν vel ἡμῶν. at νῦν est ἡμῶς vel ἡμεῖς.“ Schol. A. Aliquoties hoc nomine exagitatum vidimus hominem. cf. ad Θ, 35a. 377. Scripserat autem ille νῦν ἔολπα.

217. Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας. Cant. Ἀχαιοῖσιν προτὶ ν.

218. Ἑκτορα δηώσαντε. Edd. δηώσαντε. sane sic scriptum antiquis litteris. at si nobis constare volumus, vsui communi in minoribus litteris est obtemperandum; sicque scribitur in plerisque codd. Harl. Mosc. 2. Townl. Leid. Ven. sex Parif.

μάχης ἄτον περ ἔοντα. Ernesti ait in ed. Stephan. legi δηώσαντε μάχη. In ed. Poetar. principum non occurrit ea lectio.

ἄτον, ἀκόρεστον. Barocc. Mori. Vrat. b. ἄτον. v. ad E, 388.

219. οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γένεσθαι. οὐ οἱ non οὐχ οἱ de quo v. et Excurs. VII ad lib. I. p. 185. sic statim B, 392 οὐ οἱ ἔπειτα. E, 53. O, 496. οὐ τοι Vrat. d. cum vno Vind.

πεφυγμένον ἄμμε γένεσθαι. Barnes ediderat πεφευγμένον, contra codd: quod fecerat quoque Z, 488. ad quem loc. v. Obfl. At fuere plures formae: Φεύγω, φυγέω. πεφύγω.

ἄμμε. mirum codices paucis exceptis, in his Townl. et vno Vindob. obfidere fere ἄμμι. sic Cant. Mori. Med. Vrat. b. d. Par. A. C. F. ipse Venetus: ad quem tamen Schol. A. „γρ. ἄμμε, quod haud dubie verum est; namque πεφυγμένον εἶναι est idem quod Φεύγειν τινά. Et sup. Z, 488 μοῖραν πεφυγμένον ἔμμεναι.

220. οὐ δ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκέργος Ἀπόλλων. πάθη Mori. Barocc. Lipf. Vrat. d. Mosc. 2. vn. Vindob. Par. A. B. C. F. perpetua varietate. Et vtrumque in Homericis obuium post εἴ κεν. v. Excurs. III ad A. p. 74.

πάθοι ἢ κάμοι. Eustath. Si varia est lectio, miror non alibi eam memorari. est ergo interpretatio, eaque satis docta. κακὰ παθεῖν, ἄλγεα παθεῖν, in Homericis saepe occurrunt. At h. l. πολλὰ παθεῖν accedit ad vsum Atticorum: τί παθὼν τοῦτο ἐποίησε; ergo et h. l. εἰς multa fecerit, tentauerit, molitus sit, nil intentatum reliquerit

ad flectendum Iouem. Nam non conuenit: *multas aegide perpassus*.

221. προπροκυλινδόμενος πατρός Διός. προκυλινδόμενος
πρὸ Διός, h. e. *ἱετεύων*. Schol. B. T. V. breu. vt iterum
Od. P, 524. 5. τοῖς ποσίν. πρὸ ποδῶν Διός. In iisdem:
τινὰς δὲ προσπίζων τοῦ Διός, et addunt: ἐπειδὴ εἶπε·
τῇ μάλ' ἐπισείων. (Il. O, 230. vbi Iupiter Apollinem aegide
instruit vt Achiuos in fugam agat.) Non videntur
illi προσπίζων pro interpretatione τοῦ προπροκυλινδόμενος
posuisse, quod absurdum esset; sed innuisse Apollinem
supplicantem Ioui, vt iterum se aegide instruat.

Non dubito antiquitus pronuntiatum et scriptum
fuisse seorsum πρὸ πρὸ κυλινδόμενος. vti etiam προπρὸ scri-
ptum occurrit: vt in Apollonio aliquoties; v. c. Argo-
naut. lib. III, 453 προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι εἰ ἰνδάλ-
λετο πάντα. vbi Schol. ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνε-
χῶς ἀναιδωλοποιούσαν τῇ νῷ ἐμφαίνουσι. καὶ παρ' Ὁμήρου·
προπρὸ κυλινδόμενος. Dionysius tamen de Compositis. f.
15 (p. 25 Hudf.) vim quaesivit in decompositis; sic et
Etymol. Vno quoque ductu exhibet vocem Hesychi.

222. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι, καὶ ἄμπνυς· τόνδε δ'
ἐγὼ τοι· Vrat. A. τὸν δέ τ' ἐγὼ τοι. etiam bene. ἀλλὰ σὺ
νῦν μὲν Par. B. mollius.

224. ὁ δὲ παῖς τε. Ionice cum codd. Par. A. C.

225. στήθ' δ' ἄρ' „ἄρ' vt iusserat Minerva vl. 222.“
Clarke.

227. Διηφόβῳ εἰδυῖα δέμας — versus frequentatus
hac in re: vt N, 45. vbi v. Obfl.

228. ἔκτα πτερόεντα προεχύδα. μετήδα Par. K. vt
modo vl. 215.

229. ἦθ' εἴ τι μάλ' αἰσέει. — „quod ἦθ' εἰδὼν maiorem
natu appellat iunior“ Schol. A. cum ceteris Schol. et Eu-
stath. cf. ad Z, 518 vnde apparet, Hectoram natu ma-
iorem fuisse inter Priami filios.

βιάζεται. Cant. βιάζετο male.

Obfl. Vol. II P. III

T

231. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν. versus iteratus ex Λ, 348 vt ibi, ita h. l. στέωμεν Lips. Harlei. Vrat. b. Mosc. 2. Par. A. B. C. F. H. Etiam ἀλλ' ἄγε et ἀλλά γε variat.

Schol. B. T. V. et ad vl. 247. Leid. „ἀποκον, θεὸν οὔσαν πλανᾶν τὸν Ἑκτορα. ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κηκεῖνος ἐπέθρετο (sic est leg. pro ἐπέθρετο) Πατρό- κλω. insidiose Apollo Patroclum aggressus erat Π, 788. De censura ipsa v. Notam ad vl. 214. Poeta non cogita- vit nisi de sentiendo cursu mirabili aliqua ratione, et de adducendo utroque heroe ad pugnam.

232. τὴν δ' αὖτε. τὸν δ' Vrat. A. tanquam Dei- phobum.

235. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμῆσθαι. Henr. Stephanus ex ed. Rom. et Eustath. receperat τι- μῆσθαι, quod iterum electum est et τιμῆσθαι repe- titum a Valken. et Wolfio, Ernestio probante. Per se in simili positu utrumque in Homero frequentatur tem- pus, et ferri potest; vt modo supra vidimus. At h. l. codicum omnium auctoritas τιμῆσθαι tuetur.

Schol. B. T. V. Leid. br. notant desiderari σα. Omittitur id et alibi. Poterat h. l. legi, νῦν σ' ἔτι.

νοέω, animo propositum, decretum, habeo: vt Ω, 560 νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἑκτορά τοι λῦσαι.

236. ὅς ἔτλης, ἐμεῦ ἔνεκ', — Facile intelligitur ὅς pro- duci ante vocalem geminato sibilo; vt mireris referri versum inter ἀκεφάλους a Grammaticis et ab ipso Val- kenario. Emendarat H. Stephanus: ὡς ἔτλης, ex ed. Rom. et Eustath. cui etiam Townlei. annumerandum esse video. Ernesti dubitabat, sitne ex antiqua scribendi ra- tione ὅς pro ὡς propagatum. Equidem nullo modo du- bito, ὅς, qui, esse. Constante autem optimi codd. ὅς exhibent.

243. μηδὲ τι δούραν ἔστω φειδωλή. Codd. et edd. iam μηδὲ τι consentiunt. Itaque dimittendum erat vulgatum: μηδ' ἔτι. post Valkenarium. Φειδωλή pro φειδῶ illu- strat Eustath. ex adiectivo φειδωλός, quod et agnoscit Hesych. cum Etymol.

244. ἵνα εἰδομεν, εἰ κεν. In multis ἵνα εἰδομεν cum vitio metri. Vsum Homericum iam aliquoties vidimus: v. Excurs. II ad lib. VII, p. 404.

245. 246. εἰ κεν Ἀχιλλεύς — Φέρεται — ἦ κεν σὺ δουρὶ δαμάσῃ. Schol. A. monet „ἦ esse scribendum: ἀδύνατον γὰρ τῷ η. συνδέσμῳ ἐπόμενον αὐτὸν ἐξύνεσθαι.“ fateor me haec non assequi, hoc video, voluisse veteres vltima haec seiungere a superioribus interpungendo post γλαφυράς: vt nunc sit: ἦ κεν. sane tua hasta sic occubitura est. Medic. εἰ κεν σὺ etiam altero loco. Expectabam, veteres offensos permutatione modorum, maluisse δάμνηται. Verum vsu Homérico haud raro haec occurrit variatio: v. Excurs. III. ad lib. I. et Exc. II. ad lib. V.

247. ὥς Φαμέκη, καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνη. „κερδοσύνη. in aliis κερδοσύνης“ Sch. A. vt solet poeta plurali in similibus vocibus vti. Occurrit tamen alterum etiam in Odyssæa. At in καὶ iam veteres laborarunt: Schol. A. ita metur, vt sit ἀλλὰ καὶ, Sch. B. cum Sch. T. V. „vel abundare ait, quod et in Eustath. est, vel Φαμένη προέφατο.“ Potest non vno modo mutari; verum aut totus versus est institutus aut est male cusus. Saltem ἄμα scriptum malim, quod alibi adiectum.

250. οὗ σ' ἔτι, Πηλέος υἱᾶ, Φοβήσομαι. ξ — „quod aperte Φοβήσομαι est pro Φεύξομαι.“ Πηλέως Ba. rocc. Cant.

251. τρεῖς παρὶ ἕσσο μέγα Πριάμου δῖον. ξ — „quod δῖον est pro ἐδιώχθην. (sic et Apollon. Lex. in δῖον versu adscriptio) Nec vero repugnat τὸ τρεῖς τῷ τέταρτον, nam quartus cursus nondum erat absolutus. Sch. A. cf. ad 208. et de trinis cursibus, ad vl. 165. Additur porro: „γρ. καὶ δῖας. καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαρίεσται.“ Sch. A. Quantum assequi licet, meliores codices deteriore lectionem habere; δῖαι enim est fugere, (et hinc timere, vt E, 566. I, 433.) At fugare est δῖασθαι, proprie, facere vt alter fugiat. — Sch. B. Vict. T. Leid. Sch. B. δῖαι. ἔδαισα vel ἐδιώχθην. vt ἀπὸ στρατοῦ δῖασθαι

(voluit ἀπὸ σταθμοῦ. M, 304 vel ἀπὸ μαγάρου Od. T, 343) vel Φοβηθεὶς ἔφυγεν. Argutatur alia Eustath.

252. νῦν αὖ τέ με θυμός ἀνῆκε. Vrat. b. Par. C. νῦν δ' αὖτε.

253. στήμεναι ἀντία σεῖο· ἔλοιμι κεν ἢ κεν ἀλοίην· σεῖο ἔλοιμι. Talis hiatus in Homericis suspensiones mouere, iam saepe vidimus. Bentl. *σελοιμι* scribit; atqui id verbum non habet digamma. Si arte factum dixeris, ut recitatio requiescat in media versus parte: ferendum id esse arbitror: quod iam professus sum in Excursu ad lib. XV p. 136. Suspicionem tamen hos quoque tres versus 251. 2. 3. ab iis esse infitos, qui semel intulerant ternos cursus circa urbem. cf. ad vl. 162. 165. Sententia ipsa obvia iam fuit βέλτερον ὅς Φεύγων προφύγη κακὸν, ἢ ἀλφῆ Ξ, 81. vbi v. Obfl. add. P, 504—6. Od. Ξ, 183. 4. O, 299. et cf. Il. H, 77. 81. Ψ, 724.

στήναι ἀντία Vrat. b.

ἢ κεν ἀλοίην. Erat ἀλοίμην male in Flor. et Aldd. Ex Rom. recepit Turnebus ἀλοίην quod codd. habent. *μ γρ. ἀλοίμην* Barnes. e glossa, nescio unde. Ita tamen Vrat. d. Par. E. Ex aliis locis et ex similibus, ut paullo post 257 δῶν, expectes ἀλῆν. Ita in omnibus locis modo laudatis et I, 588 ὣν ἄστρῳ ἀλῆν. nec tamen e codicibus laudatum vidi aliud quam vulgatum, nisi quod in Vindob. est ἀλοίμην et ἀλοίμην.

254. ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. — „ὅτι (ἐπιδώμεθα) ἐπιμαρτυρώμεθα.“ Sch. A. Et ταῦτα μάρτυρας ἢ ἀναδόχους (sponsores) ἢ ἐπόπτας ποιήσωμεν πρὸς τὸ ἰδεῖν. ἢ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέψωμεν οὗ εἶσιν οἱ θεοί. ἢ ἐπικαλεσώμεθα αὐτούς. Sch. B. Leid. V. T. (in quibus post οἱ θεοί interponuntur verba: ἢ μαρτυροποιήσωμεθα. τοὺς γὰρ μάρτυρας Ἀττικοὶ δῆρως φασί. Monstrum vocis δῆρως, in Schol. Vict. δῆρως scriptum, corruptum puto esse ex ἱστορας) et Sch. br. Vides grammaticos fluctuantes: primo quod ponitur loco, est verum, ab ἐπιδιδῶμι διδόναι et ἐπιδιδόναι μάρτυρα. quod et h. l. suppletur e vl. seq. δόσθαι θεοὺς μάρτυρας ἐπὶ πραγματὶ τινι. Alterum est ex

etymo, ἰδέσθαι. et tertium est ex alio loco ductum K, 463 vbi variat lectio ἐπιβασόμεθα et ἐπιδασόμεθα. v. ad e. l. Etiam h. l. Vrat. d. cum vno Vindob. ἐπιδασόμεθ' αἱ γὰρ — ἐπιδώμαθα. ἐπιδῶμεν est in Apollon. Lex. et Hesych. ἐπιδώμαθα. ἐπιδῶμεν θεούς. adiectum quoque ἰδῶμεν. correctum. ἦ δῶμεν. At περιδέσθαι de sponsione videbimus lib. seq. Ψ, 485.

Bentl. adscripsit θεούς πιστώμεθα. sagaciter, non vere. haerebat in voce quam ab ἰδέσθαι ducebat: unde quoque tentabat ἐφορώμεθα, ne esset σπιδώμεθα.

255. μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμενιάων. ἔ- quod μάρτυροι pro μάρτυρες. Iterata observatiuncula: v. ad H, 76.

ἀρμονιάων. Sch. A. B. ἀρμονιῶν. ἀφ' οὗ ὁ γλαῖ τὸ, ὁμο- λογίῃν καὶ συνθηκῶν. συμβόλων. hoc et Sch. T. add. Eu- siath. Apollon. Lex. ἀρμονιάων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν. ad- scripto hoc versu. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρμονιῶν. Od. E, 248. cf. Hesych. in ἀρμονίας. Ceterum vox illa hoc vno loco, sensu tropico, occurrit; nam praeterea nec ἀρμάζειν nec alia inde vox ducta in Homericis habetur.

256. οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον αἰνιῶ. Ad voc. ἔκπα- γλον ex iis, quae sunt ap. Grammaticos, nihil huc spe- ctat; posset esse σς ἔκπαγλον, vt erat Φ, 45a Laomedon ἔκπαγλος qui violentia facit. v. Not. ad A, 146 sed cum verbo melius iungitur, et αἰνίζειν vel αἰνίζειν ἔκπαγλον, immaniter, immanium hominum more.

Notabile, quod Hector et nunc, et olim H, 76 sq. sepulturae honorem tanto cum studio flagitans, eo tamen priuatur.

257. αἶψα περ ἐμοὶ Ζεὺς ὄφη καταμονήν. ἔ- „ὅτι κατα- μονή, νίκη, οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν καταμαχοῦντων καὶ πυκτεούτων τίθησιν, ἐπὶ δὲ ὁρο- μέων οὐκ ἐστὶ.“ Sch. A. Conuenit Apollon. Lex. et Sch. T. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην (vt recte emendatum pro δί- κην) οἷς δὲ πέχρηται τῇ λέξει. Alter locus est Ψ, 661. vbi de pugilatu, ad quem maxime Sch. A. spectat. Plu- tarchus inter voces, adiuncta notione notabiles de aud.

poet. p. 28 D. recitat: καμμονήν δὲ, νίκην Αἰολεῖτε, τῇ
ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. At alii argutati sunt in ety-
mo, et de monomachia interpretari voluere, vt sit. ἡ
καταμονὰς l. κατὰ μόνας μάχη. Hoc est quod Schol. B.
eam Schol. breu. interpretatur τὴν μονομαχίῃ νίκην. Sic
et Hesych. vbi v. Notas. Eam vocem esse obscuram,
profitetur Eustath. p. 1268, 7. Ex utroque, sed turbate,
conlarcinatum est Scholion in Etymol. Expedita res est
καμμονήν bene h. l. pro victoria poni, vt opponatur
τῇ Φυγῇ. cf. ad Hesych.

δόσει Vrat. d. et vn. Vindob. pro δόη.

258. ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ. κα. σε συλήσω. Par. K. ἐπεὶ ἄν.

259. ὥς δὲ σὺ ῥέζειν. ῥέζειν Barocc. Mori. Lipf. Vrat.
A. b. Par. A. B. C. D. L. ῥέξης. Par. F. ῥέξης Par. H.
At Schol. A. ὥς δὲ σὺ ῥέζειν. (—) ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέξε.

261. "Ἐκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας. Sch. A. cum
T. V. „δασυντέον“ h. e. ultimam vocem esse scribendam
ait συνήμοσύνας, prisco more. Addit interpretationem,
συνθήκας (quam et Hesych. habet cum Sch. Leid. plura
videbis ap. Apollon. in συνώμεθα.) σύμβολα καὶ κοινο-
βουλίας. Sch. B. cf. Eustath. Ab ἰέναι esse ἦσω, ἦμων, ἡμο-
σύνη, patet. Sic et μεθημοσύνη. Similia sunt in Etymol.

In Cant. erat ἄλας τε συνημοσύνας τε, vnde Bentl.
faciebat ἄλας τε. (quia molae salae vsus, in foede-
re erat?)

μεθημοσύνας cum gl. συνθήκας Vrat. A.

ἄλαστε. Schol. B. T. V. Schol. br. Eustath. ἄλαστον
Φησι. τὸν ἀνεπιληστα κατὰ δαδρακότα leg. δαδρακότα. ἀλα-
στῆν iam vidimus, M, 163 et ἄλαστον πένθος inf. Ω,
105 et aliquoties in Odyssæa. Suidas miscet diuersa:
dum ait: ἄλαστε, ἀνεπιλαστε. τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.

262. ὥς οὐκ ἔστι λύουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιστὰ.
Monent omnes, ductam hinc esse notam fabulam Aesop-
pam; et ad 263. notum prouerbium hinc prouenisse, sic
amare amatores, vt lupum agnam. οὕτω Φιλοῦσι λύκοι
τοὺς ἄρνας, ὥς Φιλέουσιν ἀντρασταί. In Sch. T. V. etiam
versus habetur: ἄρνα Φιλοῦσι λύκοι νέον, ὥς Φιλέουσιν ἐρα-

σταί τῇ ἀρωμένην. Vhimum puto adiectum ex interpretatione, et fuisse: ἄρνα Φιλοῦσι λύκοι· νέον ὡς Φιλέουσιν ἐρασταί. Alio modo vll. 262. 3. recitat et adhibet Maximus Tyr. Disf. VI p. 92 de auro omnes amicitias. intercludente.

263. οὐδὰ λύκοι τε καὶ ἄρνες ἐμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. Pro ἄρνες, ἄνδρες exhibent Barocc. Mori. Schol. Aristoph. Pac. 1076.

λύκοι τε καὶ ἄρνες peccat in digamma; v. Excurs. III. ad XIX p. 734. et si alibi quoque in hac voce offenditur; ut Od. I, 226 ἐρίφους τε καὶ ἄρνας. cum fuisset ἐρίφους ἄρνας τε. I, 444 ὕστατος ἀρνεῖος, pro ὕστατα φαρμακίος. 463 πρῶτος ὑπ' ἀρνεῖου. cum esset πρῶτος φαρμακίον. K, 527 ἔνθ' οἷν ἀρνεῖον contracte vna syllaba ἔνθ. Ita prompta est medicina Od. A, 25. Δ, 85. Similiter et h. l. lectum esse debuit λύκοι καὶ ἄρνες.

265. ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὰ καὶ σὲ Φιλήμαναι. „ἀντὶ τοῦ Φιλήσαι ἀλλήλους“ Sch. A. T. εἰς Φιλίαν ἐλθεῖν Sch. br. Cum Φίλημι h. l. sit prior correpta, supra autem T, 304 et alibi prima producta; manifestum sit, duplicem fuisse stirpem, alteram prior producta, alteram correpta, unde Φιλέω et alia prodierunt; nec cum Clarkio ad futurum recurri potest. cf. ad B, 117 et K, 280. Apparet adeo etiam Φίλημι prior producta et correpta frequentari in Homericis.

οὕτως τι νῶϊν. Barocc. Vrat. d. Par. C. D. vn. Vindob. οὐδὰ τι quod praeferam. οὐδ' ἔτι Vrat. b. οὐδέ τε Med.

266. ὄρνια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πτόντα· ἔ „ὅτι ὄρνια ἔσσονται. οὐκ ἔσσεται“ Sch. A. Verba ὄρνια ἔσσονται, turpem faciunt hiatum. Medicina tamen ad manum est. Solenne quidem est poetae τὰ ὄρνια; occurrat tamen quoque Δ, 158 οὐ μὲν πως ἄλιον πέλαι ὄρμιον. Fuit forte et h. l. ὄρμιον ἔσσειται. quod iam Bentleius suspicatus est. Occurrit ἔσσειται B, 393 et N, 317.

πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πτόντα αἵματος ἄσαι Ἀρηα. non conuenientes inter nos, antequam alteruter profiratus

fuert. Possit aliquis subilicere: ergo tum, cum alteruter ceciderit, erit locus pactioni? Possis quoque putare: esse nouam sententiam ordiendam cum *πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε.* antequam id fiat, (potius, quam ut id fiat) *alterutrum nostrum cadere necesse est.* Videntur simile quid sensisse Sch. A. B. T. Leid. *εἰς τοῦτο ἡ διάνοια καταστρέφει.* Et similis locus erat *πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔκτισιν* A, 29. ad q. l. vide. Nec tamen h. l. talis interpretatio succedit, quia est *οὐ πρὶν, πρὶν γ' ἢ ἄσαι.* nam in eum sensum scriptum esse deberet *πρὶν γε ἕτερός γε πεισὼν ἄσαι* "Αρην. Itaque dicendum est: ex populari sermone poni aliquid, quod fieri nequeat, ad declarandum cum vi hoc, nunquam aliquid futurum esse aut euenturum esse; ut sit: nec vnquam amicitia inter nos iungetur.

267. Versum iam aliquoties vidimus. v. E, 289.

268. *παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο.* „Hoc hemistichium apte usurpat Cic. ad Att. I, 15.“ *Ern.* Quam varia sit ars pugnandi, tenere licet ex aliis locis, ut de Hectore *οὐ οἶδα μάχας* etc. H, 237—241. Rem illustrari ad B, 823 *μάχης εὖ εἰδότε πάσης.* quae h. l. et sup. O, 642 *παντοίῃ ἀρετῇ* est omne genus virtutem et pugnandi artem exlerendi; sic enim vox adhibetur: ut Od. Z, 234 et Ψ, 161 *τέχνην παντοίην* de auri fabro dixit, *μητιν παντοίην* J. Ψ, 314. *οἷμας παντοίας* varia carmina, Od. X, 347. et *ἱπποσύναι παντοῖαι* inf. Ψ, 307. 8.

269. Versus iteratus ex E, 602 et al.

270. *οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξ.* *οὐ τοι ἔσθ'.* vulgg. edd. Flor. Aldd. et hinc ductae cum parte codd. sine *ἔτ'* quae tamen est in codd. Mori. Barocc. Leid. Townl. Ven. Vrat. A. et in ed. Rom. quam restituit Barnes.

ἄφαρ, ταχέως versu adscripto Apollon. Lex. h. v.

271. *ἔγχει ἐμῷ δαμάξ.* *δαμάσῃ* Barocc. Mori. „*γρ. ἔγχε' ἐμῷ*“ Barnes.

νῦν δ' ἀθρόαι abest *δ'* a Barocc. Par. C.

272. *οὐδ' ἔκτανας ἔγχει θύων.* Harlei. *θύων.* Aberat versus a Par. L. *νήδαν ἐτάρων. ὑπὲρ ἐταίρων.*

275. ἔζετο. Cant. ἄζετο quod ludificari potest. χάλ-
μας ἔγχετο. in alio. μέλινον ἔγχετο. Sch. A.

279. 280. οὐδ' ἄρα πῶ τι — ἐκ Διὸς ἡλδοῖς τὸν ἐμὸν
μόρον. ἡλδοῖς. Conueniunt in hanc scripturam partim co-
dices, et ita lectum erat in edd. Flor. Aldd. Turn. mu-
tatum e Rom. ed. ab H. Stephano in ἡλδαῖς: repetiit an-
tiquum Valken. qui copiose disputat, vt doceat Atticum
hoc esse. Fac tamen hoc ita esse; quid tandem Attica
ad Homerum? Saltem dicendum erat, Ionicam veterem
rationem hanc fuisse. Sane quid Homerica aetate pro-
xuntiatum fuerit, ignoramus. Cum litteris consignaretur
Ilias, scriptum est ἡδαις. Mox cum diphthongi vsus in-
valuisse, Attici s in fine in η mutarunt, apud alios ac
frequentatam. Si itaque in Homero Attica forma reper-
tur, eam deducere necesse est ab exemplis, quae Athenis
confecta sunt. Ita de hac doctrina statnendum esse ap-
paret, cuius ceteroqui vsus nullus est alius. Ab αἶδω du-
ctum erat vulgare ἡδαιον, ἡδαιον. vnde ἡλδαῖον, Attico ἡ-
δην, ἡδην et ἡλδην. de quo locus iam a Valk. laudatus
est ex Heraclide Alexandrino ap. Eustath. Od. Ψ, p.
1813. Quid igitur Atticorum more habitum fuerit, satis
tenemus; quae autem vera sit ratio in Homericis, nullo
modo constitui potest; variat quoque lectio in optimis
codd. Sic h. l. Venetus A. et B. et cum aliis. ἡλδαῖς.
Sic Sch. br. Eustath. Eadem varietas est aliis in locis.
cf. Obfl. ad A, 70. vbi cum semel η probatum sit in ἡδην,
nec h. l. recedere ab eo vsu satius visum est: cf. ad Γ,
215. 388. Ceterum ἡλδαῖς scriptum et editum quoque
in Apollon. Arg. II, 824. et IV, 1700. docente quoque
Etymologo hac voce qui praeterea laudat οὐδέ τις ἄλλος
ἡλδαῖς δμῶν. pro quo οὐδέ τις αὐτὸν legitur Od. I, 205,
6. Tandem cum φαῖδω olim fuisse constet: ἐκ Διὸς φαῖ-
δοῖς, in metrum peccare visum erat Bentleio. Varie idem
tentabat: ἐκ Διόθεν φαῖδοῖς. ἐκ Διὸς ἐφαῖδοῖς. ἐκ τῶν ἐφαῖ-
δοῖς. Immo verò, si ad antiquam normam scriptura se
habuit, fuit φαῖδοῖς. Nam vidimus ex φαῖδω ἐφαῖσται, ἀ-
deoque etiam ἐφαῖδων vnde fieri debuit φαῖδων.

In Par. D. erat ἡ εἰδεις. in K. ἡ ἰδης.

ἢ τοι εἴφης γε. si nobis constare volumus, scribendum est ἦτοι *sane*.

281. ἀρτιστής non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praeunte Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl. — ἀλλὰ ὁ λόλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ ὄβρυ (qui paratam iam ad emittendum hastam dolo puerit). Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένους εἰς τὸ λέγειν ὥστε πιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένους τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἄρτιος εἰς τὸ εἰπεῖν. ἀρτιστής non potest esse nisi ὁ εἰπὼν τὰ ἄρτια, *apta*, *consonantia*: ut αἰσχροεπής, καυρεπής et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi 29. ἄρτια βάζειν vidimus supra Z, 92 et qui vera dicit, ἀρτιστής est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidiosae, fraudulentae, sicque h. l.

ἐπίκλοπος μύθων. Varia cumulant grammatici. Sch. A. ἡσυχῶς λόγοις ἀπατᾶν. (ad sensum bene; sic et alii, ut Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, pondum apparet) οἱ δὲ ἐπιθυμητής. κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐπίκλοπος ἐπλάτο τέξων (Od. Φ, 397 vbi Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contextu Odysseae. ἡ ἀσκῶν, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι. ὥς τὸ μὴ κλέπτε νόψ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτειν clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι, ut est ap. Etymol. Casus secundus tamen alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλοπος τέξων, (qui insidiatur aroni) si quidem ἐπίκλοπος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur *per verba*, verbis. Apollon. Lex. ἡ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephani: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, etsi probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide an melius sit accipere ἐπίκλοπον, *callidum*, *peritum*, seu

τάων seu μύθων, vt ἄρπαιρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, vt μύθων sit pro διὰ μύθων, vel μύθων ἕνεκα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοπος ἔπλεο μῦθον. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοπος. παραλογιστινός, ἀπαταιν, διὰ λόγων πλένταιν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyss. A, 363 et N, 291 καρδαλέος π' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, nullo cum adiecto.

282. ὅφρα σ' ὑποδείσας μένεις ἀλκῆς τε λάθωμαι. Primo ὑποδείσας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένεις τ' ἀλκῆς τε Barnes. invilli opera, etsi est quoque in Vrat. A. λαθώμην mss. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Rediit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μὲν μοι Φεύγοντι μεταφρένω ἐν ὄρου πήξεις. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον. vel διέλασσον ὄρου διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον ὄρου (ἐν ταῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ἰθὺς μεμαῶτα vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82. vbi vl. 283. 4. excitantur.

285. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλσαι. Legitur ἄλσει in Lipsi. vno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium novit, ἄλσεισθαι. ἀλέασθαι. Et sane ἀλείω per se habet vim actiuam, facio alios euitare, auerto, propulso vt Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

αἴ τοι ἔδωκε θεός. Vrat. d. ἤτοι.

286. χάλκεον, ὡς δὴ μιν σφ' ἐν χροῖ τῶν παρίσταν. Ita minus bene continuebatur oratio. At ὡς δὴ dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpungendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴθε, et μιν τῶν pro ὅλον ἔγχος. Vidimus ὡς εὐκτακὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἴρις ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σφ' ἐν χροῖ Canf. nec male.

287. καί καν. „ἐν ἄλλῃ καὶ σφιν.“ Sch. A.

In Par. D. erat ἡ εἶδεις. in K. ἡ ἰδης.

ἢ τοι εἴφης γε. si nobis constare volumus, scribendum est ἦτοι *sane*.

281. ἀρτιπῆς non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praeunte Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl. — ἀλλὰ ὁ λόλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ ὄφρυ (qui paratam iam ad emittendum hastam dolo auertit). Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥστε πιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἄρτιος εἰς τὸ εἰπεῖν. ἀρτιπῆς non potest esse nisi ὁ εἰπὼν τὰ ἄρτια, *ar̄ta*, *confessionis*: ut αἰσχροπῆς, καυροπῆς et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi 29. ἄρτια βάζειν vidimus supra Z, 9a et qui vera dicit, ἀρτιπῆς est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidiosae, fraudulentae, sicque h. l.

ἐπίκλοπος μύθων. Varia, cumulant grammatici. Sch. A. ἡσυχῶς λόγοις ἀπατᾶν. (ad sensum bene; sic et alii, ut Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, pondum apparet) αἱ δὲ ἐπιθυμητῆς κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὀφρῆσθαι καὶ ἐπίκλοπος ἐκλετο τέξων (Od. Φ, 397 vbi Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contexto Odysseae. ἡ ἀσκήων, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι. ὥς τὸ μὴ κλέπτε νόψ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτειν clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι, ut est ap. Etymol. Casus secundus tamen alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλοπος τέξων, (qui insidiatur arconi) si quidem ἐπίκλοπος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur per verba, verbis. Apollon. Lex. ἡ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephani: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, etsi probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide an melius sit accipere ἐπίκλοπον, *callidum*, *peritum*, seu

τάξαν, seu μύθων, ut ἔμπαιρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, ut μύθων sit pro διὰ μύθων, vel μύθων ἕνεκα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοπος ἔπλο μῦθον. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοπος. παραλογιστικός, ἀπατών, διὰ λόγων πλάττειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyss. A, 363 et N, 291 παραλόος π' εἶη καὶ ἐπίκλοπος, nullo cum adiecto.

282. ὄφρα σ' ὑποδείσας μένος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Primo ὑποδείσας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένος τ' ἀλκῆς τε Barnes. in-vitili opera, etsi est quoque in Vrat. A. λαθόμεν inl. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Red-
dit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μὲν μοι Φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρυ πήξαις. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ἰθὺς μαμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον δόρυ (ἐν ταῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ἰθὺς μαμαῶτα vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82, vbi vl. 283. 4. excitantur.

285. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλσαι. Legitur ἄλσαι in Lipsi. vno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium novit, ἄλσεσθαι, ἀλέασθαι. Et sane ἄλσειν per se habet vim actiuam, facio alios euitare, auerto, propulso ut Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἴ τοι ἔδωκε θεός. Vrat. d. ἔτοι.

286. χάλκεον, ὡς δὴ μιν σφ' ἐν χρεὶ πᾶν παρίσται. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὡς δὴ dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpungendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴθε, et μιν πᾶν pro ἔλον ἔγχος. Vidimus ὡς εὐκτα-
κὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἐρις ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σφ' ἐνι χρεὶ Canf. nec male.

287. καὶ καν. „ἐν ἄλλῃ καὶ σφιν.“ Sch. A.

In Par. D. erat ἡ εἰδεις. in K. ἡ ἰδης.

ἢ τοι εἴφης γε. si nobis constare volumus, scribendum est ἦτοι *sane*.

281. ἀρτισπῆς non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praecedente Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl. — ἀλλὰ ὁ λόλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ ὄβρον (*qui paratam iam ad emittendum hastam dolo puerit*). Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥστε πιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἄρτιος εἰς τὸ εἰπεῖν. ἀρτισπῆς non potest esse nisi ὁ εἰπὼν τὰ ἄρτια, *apta*, *consonantia*: ut αἰσχροσπῆς, καυροσπῆς et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi 29. ἄρτια βάζειν vidimus supra Z, 92 et qui vera dicit, ἀρτισπῆς est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidiosae, fraudulentae, sicque h. l.

ἐπίκλοπος μύθων. Varia cumulant grammatici. Sch. A. ἡσυχῶς λόγοις ἀπατᾶν. (ad sensum bene; sic et alii, ut Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, pondum apparet) οἱ δὲ ἐπιθυμητῆς κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὀφείεσθαι καὶ ἐπίκλοπος ἐκλετο τέξων (Od. Φ, 397 vbi Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contextu Odysseae. ἡ ἀσκήων, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι. ὥς τὸ μὴ κλέπτε νόφ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτειν clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι, ut est ap. Etymol. Casus secundus tamen alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλοπος τέξων, (*qui insidiatur arconi*) si quidem ἐπίκλοπος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur *per verba*, verbis. Apollon. Lex. ἡ κλέπτων καὶ εξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephani: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, etsi probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide an melius sit accipere ἐπίκλοπον, *callidum*, *peritum*, seu

τάξαν, seu μύθων, ut ἔμπαιρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, ut μύθων sit pro διὰ μύθων, vel μύθων ἕνεκα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοπος ἔπλοο μῦθων. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοπος. παραλογιστινός, ἀπαταινών, διὰ λόγων πλέπτειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyss. A, 363 et N, 291 καρδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, nullo cum adiecto.

282. ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεις ἀλκῆς τε λάθωμαι. Primo ὑποδδείσας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένεις τ' ἀλκῆς τε Barnes. in-vitilli opera, etsi est quoque in Vrat. A. λαθώμην mss. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Rediit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένῃ ἐν δόρυ πήξει. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ἰθὺς μαμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον δόρυ (ἐν ταῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ἰθὺς μαμαῶτα vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82. vbi vl. 283. 4. excitantur.

285. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλσσαι. Legitur ἄλσσαι in Lips. vno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium ponit, ἀλσεύσθαι. ἀλέασθαι. Et sane ἀλσεῖν per se habet vim actiuam, facio alios euitare, auerto, propulso ut Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἴ τοι ἔδωκε θεός. Vrat. d. ἦτοι.

286. χάλασον, ὥς δὴ μιν σφ' ἐν χροῖ πᾶν παύσασθαι. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὥς δὴ dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpungendum post χάλασον. et ὥς esse pro εἴθε, et μιν πᾶν pro ὅλον ἔγχος. Vidimus ὥς εὐκτεκὸν iam sup. Σ, 107 ὥς Ἐρις ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σφ' ἐν χροῖ Cant. nec male.

287. καὶ κεν. „ἐν ἄλλῃ καὶ σφιν.“ Sch. A.

288. *εἴθε καταφθιμένοι.* Pro hoc *κατακταμένοι* Par. K.

290. *καὶ βάλε Πηλεΐδης κατὰ σάκος.* Legit καὶ μάλα Vrat. d. *μέγα σάκος* Par. C.

οὐ δ' ἀφάμαρτε. Scribere iubet Sch. T. et V. *εἰς ἀφάμαρτε δέ.* Saltem δὲ delendum.

291. *τῆς δ' ἀπαπλάγχθη σάκος δέρου· χόσαστο δ' Ἑκτωρ.* ξ- „quod χόσαστο pro *συναχόθη*“ Sch. A. V. T. Eustath. Sic accipiebant χόσαστο N, 165. vbi v. plura. *ἀπαπλάγχθη* Vrat. d. Par. L. vt alibi alii.

292. „ὅτι ῥα. quod scilicet.“ Clarke.

293. *οὐδ' ἄλλ' ἔχε μελινον ἔγχος.* Fuit ad h. l. ξ- *τησις* in Sch. B. Leid. et in Townl. ad 300. cum Hector alibi duas hastas habeat (*πάλλων ὀξέα δούρα* Z, 104. Δ, 212.) vbi nunc alteram reliquerit. *Λύσις* scilicet alteram in cursu abiecerat. „Acute! quasi, si duas hastas ante multos dies habuerat, easdem etiam nunc eum tenuisse necesse sit. *οὐ δ'* distincte: pro *οὐ γάρ* — Sch. br. nec vero.

294. *ἐκάλει λευκάσπιδα.* ξ- „quod semel dixit *λευκάσπιδα*“ Sch. A. Eadem Sch. B. Apollon. Lex. h. v. Addit Eustath. apud Sophoclem. *Ἀργαῖος λευκάσπιδας* dici. Intelligo autem eum qui splendidum clipeum tenet.

ἐκάλει. αἱ τῶν πόλεων, ἐβόα. Sch. T. Vict. Sane parum interest; miror tamen ab aliis lectionem haud memoratam esse.

297. *Ἰάναντίη κάλισσαν.* Sic scriberem vel *ἐνε* codice. Sic tamen Ven. Par. C. E. L Harlei. vn. ap. Barnes. et vn. Vindob. At *δ' ἐκάλισσαν* vulgg.

298. *Δηφροβον γάρ* — Excidit Scholion Ven. A. γάρ *ἔδ' ἐφάμην* Vrat. A.

299. *ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.* Vnde tandem compertum hoc habere potuit Hector, Mineruam fraudis auctorem esse? Hoc poeta scire potuit; non Hector. Suspicio versum adfuturum esse ab aliquo rhapsodo.

301. οὐδ' ἀλέη. Huc spectat Hesych. ἀλέη. ἄλυσις. ὁ δόντιν, ἐκκλυσις. quae et in Schol. A. B. T. V. Leid. br. leguntur. Alibi pro eo erat ἀλευρή. Par. K. ἀλέειν.

ἢ γάρ μ' ἀλάτοι τό γε φίλτερον ἦεν Ζηνί τε — Erat τό τε in Barocc. Mori. Townl. Vict. cum Schol. πάραιδ' γε. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιστέραις, ἀλάτοι τό γε φίλτερον. Φίλτερον Vrat. A. sed φίλτερον est idem quod φίλον, solenni vsu Homeri.

In vii. seqq. facile haeseris, si arguteris. τό γε nihil aliud esse potest, quam quod mors instat; siue ex δάνατες repetas τὸ δαναῖν, siue alio, et duriore modo, cum Schol. Excerptis ex ἀλέη, τὸ ἀλαλίνειν, vel ἀλέην εἶναι: instat mihi mors, neque eam effugere possum, dudum enim hoc placuit, decretum erat, Ioui et Apollini, qui antea me tuebantur; nunc autem Parca me assequitur. Dices Μείραν esse idem illud Iouis placitum fatale; nam Iupiter decernere dicitur idem illud, quod fatale est. Iam si eam amabant, quomodo hoc ipsis φίλτερον, seu φίλον, esse poterat, ut periret? Enimvero ad sententiam tantum illa spectant: iam dudum Iovi et Apollini, qui antea me tutabantur, hoc constitutum fuit, ut nunc occumberem; itaque nunc fatalis hora instat. Alioqui valde suspicari licet versus 301. a. 3. a rhapsodis esse assutos.

Video nunc, etiam acutissimum virum Knight p. 79 in his vii. haesisse; verum alia de causa; displicuit ei τὸ γάρ μ', et mutavit οὐδ' ἀλέη γάρ. ἢ μ' ἀλάτοι.

302. Ζηνί τε καὶ Διὶς υἱῶν ἐκγεβόμεν. peccabat in meum υἱῶν γεγενημένον. Legitur diserte vñ in Cant. Lips. Townl. Par. A. B. C. D. E. K.

302. 303. εἴ μ' ἀλάτοι γε πρόφρονες εἰρύσκει. Harl. ἀλάτοι περ. εἰρύσκει erat lectio edd. inde a Flor. et Rom. Clarke o Schol. br. notatum videns εἰρύσκει, εἰρύσκοντε, ἔκωζον, melius in hoc temporum rationem seruari aiebat; idque recepit Wolf. sane consentiunt quoque multi codd. in εἰρύσκει, Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Mosc. a. va. Vindob. sex Par. ipsa Venetus. In Townl.

εἰρύσατο erat. Enimuero Clarke, vir doctiss. non meminerat usum Homericum vocis πάρος cum praesenti; quem iam A, 553 vidimus, καὶ λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἰρομαι οὐτε μεταλλῶ. Σ, 386. 426 πάρος γε μὴν οὐ τι θαμίζεις. O, 256 ὅς σε πάρος γε ῥύομαι. Sicque saepe, ut M, 546. Ξ, 131. P, 720. Υ, 123. 4. vsu fere eo, qui in Latinis est voc. *dudum*. Vnde manifestum fit, εἰρύσατο grammaticae correctionem esse parum tempestivam.

Verum alterum vitium inhaeret voci, idque prosodicum: ab εἰρύω, εἰρύω, seruo, tueor, media est natura longa, v. Excurs. IV ad lib. I. Necesse itaque est restituere veram lectionem πρόφρωνες εἴρυνται.

νῦν αὐτὲ με Μοῖρα νικάει. Par. K. νικάει.

304. μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀτελοῖμην. Ξ „quod ἀσπουδί χωρὶς μόγου καὶ κακοπαθείας“ Schol. A. δίχα τάλαιτωρίας Schol. ceteri. et scribitur ἀσπουδί in Ven. A. et B. et Par. L. Vulgo ἀσπουδαί, de quo iam vidimus ad Θ, 512. Vis vocis h. l. est, non ignave, sed, strenne, fortiter.

305. ἀλλὰ μέγα βέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Mirum acumen grammatici Schol. B. et Leid. V. T. λέπει τὸ ἀγαθόν· ὡς Ἀλκμάν· μέγα γαίτονι γαίτων. (quod fere Pindar. Nem. VII, 128 τί Φαῖμὲν καὶ γαίτον' ἔμμεναι γαίτονι; χάρμα πάντων ἐπάξιον.) ἢ κακὸν τὸ εἰς πολέμιους· ὡς· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν (Δ, 161) καὶ ἔπαθον μεγάλα. (Pindar. Ol. II, 40. 41). Quidni dicamus μέγα τι esse simpliciter magnum aliquod et strenuum facinus. ut ap. Virgil. IX, 186 aut pugnam aut aliquid iam dudum invadere magnum Mens agitat mihi.

μέγα τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Iam B, 119 ἀσχρὸν γὰρ τοῦτό γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, (ὡς τε πυθέσθαι αὐτό) cf. Od. Λ, 76. Φ, 255. Ω, 432. Convenit alterum: ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληγται JI. Γ, 287. ad q. l. v. ObII. καὶ ὀψιγόνοισι recitat Cyrill. in Julian. p. 336.

304. 5. versus sententiis sublimes: quibus vsus est Polybius de Cleomene Spartano praeclaro in loco, lib.

V, 38. adhibuit quoque versus, quod Ernesti monuit, Cl. catro. ad Att. X, 1. et ad Diu. XIII, 15.

306. εἰρύσσετε Φάσγανον ὀξύ. recte, εἰρύσσετε, πῶς εἰρύσσετε. a φέρω, traho. v. Excurs. IV ad lib. I. Vrat. b. εἰρύατε. Et τὸν δ' ἄρα φωνήσας Vrat. d.

307. τό οἱ ὑπὸ λατῆρην τέτατο. Schol. B. T. V. ἀπὸ τελαμῶνος ἤρτηται. „γρ. τέταται“ Barnes. ὑπὸ καὶ es h. l. alii.

τό οἱ. seu τό οἷ vt alii. Barnes: τό οἷ ἔγκλισιν ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου οὐκ ἐπαίνῳ· ὅτι δὲ τό κάλλιον ἐκτείνεται διὰ τὸ περισπώμενον οἷ. ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσι, τόρρ' οἷ. „vnde haec sumserit; non apposuit. Inepta vero haec mutatio; nam τό οἱ est ex τό σοι. pronuntiatum asperatione geminata, τοσσοῖ. Clarke iam apposuerat: pronuntiatum, vt opinor, τοσσοῖ. Ernesti „commentum hoc Clarkianum vix probari posse“ ait. Scilicet digammi nullam notionem iustam habebat. De τόρρα satis multa dicta, sup. ad II, 228. vt et de οἷ passim.

308. οἶμην δὲ ἄλεις. ζ— „ἔτι κῆκεῖ γραπτέον· αἰετοῦ οἶμν' ἔχων. οὐχ, ὡς Φιλήτας, ὄμματα“ Schol. A. T. V. Respicit Φ, 252. ad quem locum v. Obll ibique de οἶμν dicta; quod et lectum sup. v. 140. idem sane, quod ὄμν, vnde οἶμν. οἶμα, II, 752.

ὄμνησεν pro var. lect. e Sernio ad Virgil. Aen. IX, 562 excitat Barnes.

De ἄλεις, in multis hic quoque ἄλεις, quod corpus collectum notat, v. ad E, 823. Φ, 571.

309. ὅςτ' εἰσι παδόνδε διὰ νεφέων Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἀπὸ νεφέων.“ Debuit saltem esse παδόνδε τ' ἀπὸ ν.

310. ἀρτάξων ἢ ἄρν' ἀμαλῆν, ἢ πτώκα λαγαόν. ἄρνα ἀμαλῆν esse pro ἀπαλῆν, νίαν, docent Sch. br. Apollon. Lex. Hesych. Ait Etymologus vocem esse Macedonum; alia arguantur Schol. B. T. V. Leid. Eustath. e quo lectionem extudit Barnes variantem, ἄρνα μαλῆν et καλῆν. ἀμαλῆν adspirare Lipsi. et ἀπαλῆν substituit Vindob. et al.

πῶνα iam vidimus P, 676.

ἀρπάξων lectum iam erat in Flor. Ald. 1. Rom. Interferat in Ald. 2. ἀρπάξων, quod et ipsum ferri potest, et legitur in Cant. Lips. Vrat. A. d. Townl. Par. K. L. Repetit ἀρπάξων Turnebus; idque firmiter codd. in his Leid. Ven. cum Apollon. Lex. in ἀμαλήν.

313. ἀγρίου, πρόσθεν δέ. producta media in ἀγρίου molestiam facit, etiam Bentleio, qui emendat ἀγρίοφι, ut Ἰλιόφι. v. sup. O, 66. Barnes contra etiam ad artem poetae hoc referebat: cum enim Achillis iram pene efferebatam per dactylos exprimeret, repente interposuisse eum spondeum, ut nec prudentiam Achilli defuisse declararet. Hoc tandem est sapere! Alioqui enim, ait, poterat Homerus scribere: Ἀγρίου, ἔμπροσθεν. Enimvero ita scribere non poterat, quia vocem ἔμπροσθεν HomERICA aetas ignorat.

πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε. tegendi causa praetendit. Vsum hunc ποῦ καλύπτειν, adhibere aliquid quod tegat, vidimus sup. Φ, 321 τόσῃν εἰ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

315. κόρυθι τετραφάλω quatuor φάλους, conos, ergo et totidem cristas habente: v. ad E, 743.

καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι. „αἱ πλείονες, δεινὰ δὲ.“ Schol. A. T. V. quod nunc non occurrit in libris. Harlei. περισεύοντο.

316. χρύσααι, ἔς Ἡφαιστος. aberat versus a Vrat. d. Par. I.

317. οὗς δ' ἀστὴρ εἴσι. Expressit et ornauit haec Apollon. II, 40 sq. de Polluce contra Amycum prodeunte in pugnam.

ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ. vidimus paullo supra vl. 28.

318. Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσεται ἀστὴρ. ξ. „ὅτι νῦν τὸν Ἑσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ τὸν Ἑωσφόρον φαέντατον. καὶ οὐ δεῖ, ὡς μαχόμενον, λαμβάνειν.“ Schol. A. Exscripsit partem Suidas in Ἑσπερος. Respicit locum Od. N, 93 αὐτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαέντατος, ὃς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠώς ἡριγενείας. Inf.

Ψ, 226 ἥμος δ' Ἐωςφόρος εἶσι, Φόως ἐράων ἐπὶ γαῖαν. Schol. B. T. V. Leid. de Stella Veneris modo hespero modo lucifero multa apponunt, nunc vulgata; quas et Eustath. habet. Praesiat memorare versum Callimachi Ἑσπέριον Φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἔϋον in fragm. LI p. 434. Schol. Townl. et Vict. addunt: τὸν Ἑσπερον Πέρτι μὲν Τήρων, Ἕλληνες δὲ Ἀπόλλωνα Φασί.

Cum eruditum hoc Scholion valde me pupugisset, consului Collegam litterarum cum aliarum, tum Orientis doctissimum, Th. Chr. Tychsen, a quo edoctus sum, vocem Τήρων vix aliam esse posse quam Persicum Tīr, cui notio est, 1. nitoris ac splendoris, 2. tum ita appellatur planeta Mercurius, tandem 3. est Genius mensis Iunii, qui idem in tutela habet pecudum greges. Hactenus comparari ille possit cum Apolline Nomio. Sufficit tamen ad nominis causam prima significatio splendoris.

ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ. Scholia eadem in hac voce haerent, ἴσταται, cum Veneris sidus inter erraticas stellas sit; reddit igitur, ἀνδίσταται, ἀνατέλλει, aut cum, si ille sub vesperam oritur, ortus eius sub crepusculum notari nequeat, μετέωρον ἰστάμενον ἐν τῷ δύνοντι τοῦ οὐρανοῦ μέρει. nimis sollicite! ἴσταται, stat, simpliciter pro, est, locum habet.

319. ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήμεος, ἦν — neutraliter. potest subintelligi ἀπέλαμπε τι, vel Φῶς. Vulgare est ὥς αἰχμῇ ἀπέλαμπε, sic active, emittere radios, lucem. Sic Δ, 65. 66 Hector πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμψ', ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

ἀπέλαμπ' Par. I.

321. ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. Schol. B. T. V. ὅπου χωρήσιν ἢ αἰχμῇ. καὶ ἀλλαχοῦ· πλευρὰ, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἐσπίδος ἐξεφαάνθη, οὔτῃς — Il. Δ, 468 Φυλάσσεται γὰρ τὰ τοῦ Πατρόκλου ὅπλα τρῶσαι. nimis argute; noluisse Achillem arma Patrocli hastae ictu foedare.

322. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη, sequitur: φαίνεται δ' ἢ κληῖδας. — „quod sic lo-

Obss. Vol. II P. III

V

let loqui, ἄλλο τόσον, quoties de toto pars aliqua exigua decedit; vt: οἱ δὲ τοι τόσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐπω προσέκειτο. Σ, 378. Schol. A. B. V. T. L. Eustath. Suidas in ἄλλο τόσον. Allata iam erant eadem ad locum Σ, 378. adde inf. Ψ, 454. 455 ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον Φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν ρῆμα τέτυκτο.

Vt quod mihi verum videtur ex grammatica ratione, statim praemittam: explenda est oratio: τὰ τεύχη ἔχε (occupabant, tegebant) χροά αὐτοῦ (κατὰ) ἄλλο (μέρος) τόσον (pro ἐπὶ τόσον). Iam debebat sequi: ἐφ' ὅσον μὴ κληῖδας ἔχουσιν αὐχένα ἀπ' ὤμων. seiungunt, ἀπέχουσι, h. in intervallo inter iugulum et humerum. Inuertit orationem poeta, et deflexit: φαίνεται δὲ, ἣ κληῖδας ἔχουσι. eodem modo vt in laudato loco Σ, 378.

Ernesli accepit: *totum quantum quantum corpus*. non animaduertens, nec esse τόσον ὅσον χροά, nec ἄλλοι τόσον χροά, sed ἄλλο.

Sententiam, per se expeditam, bene exponunt veteres: τοῦ μὲν Ἑκτορος λοιπὸν σῶμα ὑπὸ τῶν ὅπλων κατακάλυπτο. Schol. br. et τὸ μὲν ἄλλο σῶμα (τὸ μὲν πλεῖον σῶμα. Schol. B. Leid.) κατώπλιστο; γυμνὸν δὲ μόνον διαφαίνεται ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. Sch. A. B. V. T. L. At iidem trlicantur in grammatica ratione. Schol. V. T. Excerpta „τὸ μὲν ἄλλο σῶμα κατείχετο κρυπτόμενον. Schol. B. ἐσκέπτετο, ἐκείνος δὲ ὁ τόπος ἐφαίνεται, (vel vt Sch. Townl. τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔσκεπον, τὰ τεύχη, ἐκείνον δὲ τὸν τόπον, ἔφαινον.) ὅπου αἱ κληῖδες τῆς λαυκαυχίης τὸν αὐχένα συνέχουσι (leg. διέχουσι) οἱ δὲ γλωσσογράφοι, τόσον ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα.“ haec quis tandem assequatur! Ita tamen Hesych. ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ, ὅλον σῶμα. et Suidas: ἄλλο τόσον Ὀμηρος· τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. οὕτως εἶωθε λέγειν· ἄλλο τόσον· ἐπειδὴν ἀπολίπη τι τοῦ ὅλου μικρόν. ἀτελές. Scilicet haec glossa spectat ad alterum locum Ψ, 454 ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον Φοῖνιξ ἦν. vbi σῶμα suppleri poterat, etsi nec ibi ἄλλο τόσον iungi potest, sed est explendum: ὅς κατὰ τὸ μὲν ἄλλο (σῶμα)

ἦν Φαίλιξ ἐπὶ τόσον, ἔφ' ὅσον μὴ λευκὸν σῆμα ἐσέτυκτο ἐν μετώπῳ. v. Obsl. ad e. l.

Tandem pro τοῦ δὲ, alii τοῦδα. et Vrat. b. τεύχεα ut contracte pronuntietur.

323. τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε. hoc illud est, quod miror poetam in usus suos non apertius et significantius vertisse; conspectu armorum Patrocli Achillis iram inflammari necesse erat. Hoc est, quod Schol. V. T. notant: ἀμφαίνει δὲ, ὅσον ἐρέθισμα ἐνεποιεῖ Ἀχιλλεῖ ἢ θεία αὐτοῦ (leg. αὐτῶν, τῶν ὅπλων).

324. Φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὧμων αὐχέν' ἔχουσι. φαίνεται δὲ (ὁ χροῦς, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ, μερίδι, ἔφ') ἥ κληῖδες ἀπέχουσιν αὐχένα ἀπ' ὧμων, (κατὰ τῆς) λαυκανίης. haec erat grammatica ratio, pro qua sensum omnino apponunt Scholia. Apponam saltem Schol. br. καθ' ὃ μέρος αἱ κατακλιῖδες συνάπτουσι διείργευσαι τὸν αὐχένα ἐπὶ τῶν ὧμων.

κληῖδες, κλιῖδες, κατακλιῖδες, αἱ ἀπὸ τῶν ὧμων διήπουσαι διατάσαις τῶν νευρῶν, καὶ συνέχουσαι τὸν αὐχένα. Schol. B. L. de his cf. ad Θ, 325. 328.

Porro Schol. A. ἔν τιτι τῶν ὑπομνημάτων. φαῖνεν δὲ (in Townl. V. qui eadem fere recitant, est φαῖνον δὲ,) κληῖδες. ἔν' ἥ ἐπὶ τῶν τευχέων. (ut τεύχεα subiectum sint) τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίησε φαίνεσθαι. (pro quo, ἔφαινε.) Ita vero legere quoque debere λαυκανίην. nisi λαυκανίης μέρος, χώραν, substituerunt. In vno Vindob. mirum est vitium: τεύχεα ἔχουσι.

325. λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. λαυκανίης ex ed. Rom. recepit Turnebus. Addicunt codd. Townl. Ven. cum in Flor. Aldd. esset λαυκανίης scriptum vsitatore more, quem etiam sequuntur codd. ut Cant. Vrat. A. b. Mosc. a. Par. E. Variat quoque lectio in Polluce II, § 206. Hesych. Etymol. At Apollon. Lex. λαυκανίη, ὁ λαιμός. ὁ φάρυγξ, et videtur ea scriptio esse antiquior, altera communior: ita in Apollonio Arg. II, 192 constanter λαυκανίη scribitur.

λαυκανίην Mori. Barocc. Pat. D.

Per opposita *λαυκανήν*, h. e. *στόμαχον*, et *ἀσφάργον*, *βρόγχον*, apertum fit Homērum discernere duas gutturis partes dinerfas, alteram qua cibus potusque defertur, gulam; alteram, faucem, qua spiritus ducitur. In Schol. B. Leid. et plenius in Schol. br. adscriptus est locus Praxagorae, nobilis medici, ἐν τῇ Ἀνατομῇ, dignus, quem apponam, ad designandas gutturis interioris partes: „μετὰ δὲ τὴν τῆς γλώττης θέσει, ὑπέρεκται κατὰ τὸ ἄσχατον τοῦ οὐρανοῦ (palati) ἡ κιονίς. (vna) μετὰ δὲ ταῦτα, φάρυγξ καὶ στόμαχος. ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἀμπροσθίου, ὃ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὀπισθίου, προσπεφυκώς τοῖς τοῦ τραχήλου σπονδύλοις. καὶ ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα, ὃ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. μεταξὺ δὲ φάρυγγος τὸ στόμα. Additur: Ποσειδώνιος δὲ φησι, κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς σκέπασθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωττιδὸς τὸν βρόγχον. Nonnulla ex his illustrantur a Foessio in Oecon. Hippocr. in φάρυγξ et στόμαχος. plura ap. Plutarch. Sympol. Qu. VII, 1. cf. ad Γ, 292. P, 47.

ἵνα τε ψυχῆς ὥκιστος ὅλεθρος dictum, sic, quia Homericum est, ὀλέσαι ψυχὴν, θυμὸν, vitam perdere, pro ea prinari. Sic ψυχὰς ὀλέσαντες N, 763 θυμὸν ὀλέσαντες et alia. cf. ad E, 250. Eustathius memorat sumtum hinc esse Euripideum: Ἐκτορος δ' ἀπόλλυται ψυχή. respexitne Hecubam 21? Ernesti autem putabat Liuium hinc sumsisse de elephanto dictum XXVII, 49. *ea celerima via mortis*, quod ei in mentem tum veniebat.

326. τῇ β' ἐπὶ οἱ μεμαώς ἔλασ' ἔγχετ' ὀϊος Ἀχιλλεύς. Iungenda: ἐπιμεμαώς οἱ ἔλασεν (αὐτόν). Monet Schol. Townl. Vict. esse h. l. ὀρδοτονητέον, ἐπὶ οἷ. Aristarchea ea est doctrina, de quo passim est monitum, et modo supra Φ, 174. cf. ad T, 384. A, 368. N, 64. „τῇ βx. ea inquam.“ Clarke.

μεμαώς. Harl. Lips. cum aliis, Vrat. A. Mosc. 2. Ven. et septem Paris. μεμαῶτ'. aberrat μεμαῶτ' Vindob. Ernesti ait, male. quid ni et hoc fieri potuit in pugna?

327. ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωνή. Corrigit et hic ἀντικρὺς Bentleius.

328. οὐτ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μεγάλη τάμα. „ἀσφάραγον, Φάρυγγα“ Apollon. Lex. ὁ γαργαραῶν, Schol. B. Leid. esse βρόγχον, ait Plutarch. Sympoſ. VII, i. p. 698. Movit enim disputationem hic locus de ea gutturis parte, quae incolumis mansit, ita ut vocis iter et loquela superesset. Reprehensus ibi erat Plato, qui τὰ πολλὰ διαξέναι διὰ τοῦ πλεύμονος dixit, quasi per pulmonem potus cibusue transire posset; tum *Protopogenes* grammaticus pronuntiat Homerum primum perpexisse, ὅτι τῆς μὲν τρεφῆς ὁ στόμαχος ἀγγεῖδον ἐστι, τοῦ δὲ πνεύματος βρόγχος, ἐν ἀσφάραγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρισφάραγους ὀνομάζειν εἰώθασιν. itaque Hectoris, inquit, *iugulum* poeta ait esse percussum, quippe quo recipitur cibus et potus, Ω, 641. 2. non vero *guttur* seu *fauces*, quibus aer recipitur, et sonus emittitur. Reponitur ab iis, qui aderant, non convenire alterum locum Odyss. I, 373 ubi Φάρυγος ἐξέσσυτο εἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεα. Dicendum erat, poetas vocibus his non ubique proprie uti, sed cognata permutare. Respexit haec Hippocrates aut quisquis auctor est libri περὶ σαρκῶν (p. 43 ed. Foel.) εἶδον δὲ ἥδη, οἱ σφάξαντες ἐωυτοὺς ἀπέταμον τὸν Φάρυγγα (atque is est ἀσφάραγος) πάντα κασι, οὔτε ζῶσι μὲν, φθέγγονται δὲ οὐδέν, εἰ μὴ τις συλλαβὴ τὸν Φάρυγγα. οὔτοι δὲ φθέγγονται. Ex Plutarcho locum latine venit Gellius XVII, 11. et de Platonis asserto disputat quoque Galenus de placit. Hippocr. et Plat. VIII, 9. Brevia ac disertiora sunt in loco classico Pollucis II, 4. l. 206. Ὁμηρος μέντοι τὰν στόμαχον καὶ λαιμὸν καὶ λευκανίαν καλεῖ, καὶ φησι ψυχῆς ἁπλοστον ὄλαθρον εἶναι, ὅτι διαμερθεῖς (scil. ὁ λαιμὸς) ἀπέλλουσι τὴν ὁδὸν τῆς τρεφῆς. τὸν δὲ βρόγχον ἀσφάραγον καλῶν, καὶ φωνῆς ὄντα πορείαν ἐπιστάμενος, ἄτμητον ἐπὶ Ἑκτορι τετήρηκεν· ὅφρα τί μιν προτιεῖται ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν. Similia sunt ap. Apollon. Lex. in σφαραγεῦντο.

Monet Enſtathius fuisse veteres, qui scriberent: οὐδ' ἄρ' ἀπὸ σφαραγίου. Sane et σφάραγος et ἀσφάραγος pronantiatum fuit: v. Etymol. Hesych.

Clarke nihil notavit, nisi suum solenne: „οὐδ' ἄρ' ὅτι ex tali vulnere fieri verisimillimum est“ hoc vero est παραφράζειν. non verborum vim declarare. Est: nec vero nec sane. οὐδὲ δῆ.

μελίη χαλκοβαρείη scriptum est in Etymol. in ἀσφά-
ρατος. vt Achilles sit subiectum.

329. ὅφρα τί μιν προτίσποι. — „ἀδεύεται versus, quia ridiculum est, si Achilles noluit hasta fauces refecare, eo consilio, vt Hector eum alloqueretur. Qui tamen defendunt, aiunt, id quod casu factum est, nunc pro caussa efferri. Simili modo, inquit, damnantur illa: εὖθ' ὅδα δεικνῆσαι, ὃ δὲ καύσατο θεῶς αἰοιδός. Od. P, 359.“ Schol. A. Addit Schol. Townl. Vict. duo alia exempla Od. M, 427 ἦλθε δ' ἐπὶ νότος ὤκα — ὅφρ' ἔτι τὴν ὅλην ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. et I, 154. 5 ὤρσαν δὲ Νύμφαι — αἶγας, ἵνα δεικνῆσαιαν ἑταῖροι. Priorem locum Eustathius quoque excitat; idem hastae vitam et mentem tribui monet. Verbo: dicendum erat, ὅφρα h. l. non esse pro ἵνα, sed, eo modo euenisse id quod subicitur; non caussam, sed consequens declarat; Ictum autem ab Achille ita esse illatum, vt, declinante caput Hectore, non totum guttur abscinderetur.

προτίσπει Vrat. A. Mosc. 2. Par. C.

331. Ἐκτερ, ἀτάρ που ἔφης. sic codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. At Ald. 2. intulerat ἔφησθα.

ἀτάρ που. at tu. enimvero tu forte putasti. Eustath. reddit per δῆ. Schol. Townl. Vict. ἄφαρ legisse videtur; nam ἄφαρ, adscriptum est, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, κοῦφως, ἀφρόνως. Ἰσως, ἐπεὶ ἔλαγεν· τίς δ' οἶ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς — φθῆγ' ἐμῷ ὑπὸ δουρί. Π, 860. 1. De hac voce v. ad P, 417.

332. σῶς ἔσσεσθ'. Multi ἔσσεσθαι. debebant saltem σῶος ἔσσεσθ' scribere. Verum σῶος Homero non frequentatum est. Contra σῶς aliquoties occurrit: σῶς ἔσσεσθαι, σῶζεσθαι v. ad N, 773. Schol. Vict. et Townl. σῶς. τινὲς ἐκ τοῦ σῶος. ἀλλ' ἔδει τοῦς. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σῶος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οὐ εἰς ὡ συναλείφει. Quae se g.

tur, sunt corrupta: ἐπὶ νηῶν δὲ τινες. ἐπὶ νεᾶς τε καὶ εἰ-
 σιν αὐται ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νεῶν. Debuit in his esse apposi-
 tum ex Alcaeo: ἐπινῶν δέ. nam constat νεᾶς fuisse quo-
 que νῶ, vnde νόσομαι, νόση, et alia: de quibus moni-
 tum a Bentleio ad Callimach. in Iou. 87 τὰ κεν τοῦ νώ-
 ση. quod indocior aliquis pro ἐπὶ νεῶν acceperat.

ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζω νόσφιν εἶντα. Schol. T. V. οὐδὲν
 ψιλῶς. ἵνα παρέλκη τὸ εἶν. δύναται δὲ καὶ δασύως. ἔστι
 δὲ ἀντὶ τοῦ εἶμοῦ. Sic intellige, posse οὐδὲν scribi et οὐ-
 δέν, οὐδὲ εἶν. esse porro ἐμὲ ὀπίζω pro εἶμοῦ.

333. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητῆρ μέγ' ἀμείνων. Schol.
 B. T. V. ἀμείνων σοῦ δηλονότι, non Πατρόκλου. ἀοσ-
 σητῆρ, βοηθός. Apollon. Lex. Vidimus iam O, 254. 735.

334. μετόπισθε λαλοίμην, μετόπισθε seu τοπικῶς in
 castris, seu χρονικῶς, μετὰ ταῦτα. Schol. B. V. T.

335. 336. εἰ μὲν κύνας ἦδ' οἰωνοὶ ἐλκήσουσ' αἰκῶς.
 Schol. A. „οἱ περὶ Ἀντίμαχον, ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον, ἐλ-
 κήσουσι, κακῶς.“ leg. iunctim ἐλκήσουσι κακῶς. Ita ille
 legerat pro αἰκῶς, vulgatiore vocabulo. Schol. B. αἰκῶς
 ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ τὸ αἰκιστικῶς, (sic et Apollon.
 Lex. h. v. adscripto versu. in Schol. br. est ὑβριστικῶς)
 γίνεται αἰκῶς et αἰκῶς. Schol. V. et T. quorum verba
 sunt: οἱ μὲν δις συλλαβῶς αὐτὸ προφέρονται, οἱ δὲ συνε-
 στάλθαι φασί. περισπᾶται δέ. ἐστὶ γὰρ ἐν τοῦ, αἰκέως πε-
 πονδῶς. ὃ σημαίνει τὸ αἰκιστικῶς, καὶ χαλεπῶς. ἄλλως
 αἰκῶς. Ἀντίμαχος, κακῶς. Si vero quaeritur, quomodo
 Antimachus, si modo is fuit. Thebaidis auctor, ita lege-
 re potuerit; probabiliorem rationem eius rei hand repe-
 rio, quam vt illum Homericis verbis in carmine suo vsu
 esse suspicer. Villoison, V. C. Proleg. p. XXIV verba
 grammatici sic acceperat, vt Antimachum scripsisse puta-
 ret ἐλκύνουσι. κακῶς. vt hoc adiectum sit tanquam nota
 grammatici: cf. sup. ad Δ, 439. Ceterum haud dubie
 αἰκῆς, indignus, fuit prius altero αἰκῆς et αἰκῆς, a quo
 αἰκία, αἰκίζεσθαι, cf. ad 266. Habet tamen etiam hic
 αἰκῶς scriptum cum Barocc. Mori. Vrat. A. d. vn.
 Vindob.

ἐλκύνουσ' Mori. Barocc. Vrat. A. Parif. octo. De forma voc. altera ἐλκνήσουσ' v. sup. ad 62.

τὸν δὲ κταριοῦσιν Ἀχαιοί. κταρέουσι Mori. Harl. Mosc. a. Par. G.

337. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων — „ὀλίγον τὸ δρᾶν ἔχων," Schol. B. T. V. viribus iam deficiens. Vidimus iam O, 246. Π, 843.

339. μὴ με ἕα. vitiosum est. fuit haud dubie μὴ μ' εἶα vel μὴ μ' εἶα; dummodo disyllabum hoc sit. cf. ad VIII, 414. Bentl. μὴ ἔμ' ἕα. vel μὴ μ' εἶα. Mf. Par. E. μὴ μ' ἕα. Pro δέδεξο vl. 340. vn. Vindob. δέχεσθαι.

341. δῶρα, τὰ τοι δώσουσι. τὰ σοι. Lipf. Par. A. B.

342. σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι. Apollon. Lex. h. v. notat, observatam esse hanc vocem ab Aristarcho, καὶ σασημείωται διπλῇ, ὅτι σῶμα "Ομηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν. Tum adscribitur hic versus cum Jl. Γ, 23.

ᾠφρα πυρός με. ξ — „quod etiam ii, qui in ipsa patria exspirauerant, cremati sunt" Schol. A. Dicerem saltem, patere hinc, etiam apud Troianos fuisse morem corpora cremandi. Verum grammaticus videtur respicere alia loca, in quibus Achiui cremant corpora, ut ossa mortuorum in patriam reportent. Ceterum iisdem verbis vsus erat Hector, cum ad pugnam Achiuorum fortissimum prouocaret H, 79. 80.

343. ᾠφρα πυρός με — λελάχωσι θανόντα ξ — „quod λελάχωσι est λαχεῖν ποιήσωσι. vid. ibid. H, 80.

344. τὸν δ' ἔρ' ὑπόδρα ἰδών. „ἐν ἄλλω· τὸν δ' ἀπαμειβόμενος." Schol. A.

345. μὴ με, κύον. Mori. Barocc. Vrat. d. Leid. κύων. perpetua varietate, vt in "Εκτορ et "Εκτωρ v. c. sup. 38.

346. αἱ γάρ πως αὐτὸν με μένος καὶ θυμὸς ἀνήη. Ita, ἀνήη ex libris, vsu et ratione grammatica, quam vidimus B, 34. cf. ad E, 598. ad Z, 81. Ita utique Ven. A. B. ἀνήη Harl. Vrat. A. Mosc. a. Par. F. L. Vulgatum erat ἀνείη, quod etiam est in Townl. Vict. Eustathius: ἀνείη, ἥτοι ἀναπαίσοι. Norat tamen alteram lectionem p.

1073, 28. et Hesychius utrumque habet: ἀνάη, ἀφῆ. ἀνῆ.
Et, ἀνῆ, ἀναπίση. ἀφῆ.

Supra Σ, 175 Hectorem arguebat Iris minatum esse, suffixurum se esse caput Patrocli palo. Expectabam, hoc ab Achille furente, ira nunc memorari.

347. ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷα μ' ἔοργας.
ὦμ' ἀποταμνόμενον grauius vocabulum desiderari, aut est se dictum pro ἀποσπαράσσοντα, notant grammatici. ἀποταμνόμενον legunt Mori. Barocc. Lipf.

ὦμ' est in Eustath. et ed. Rom. Vrat. b. d. Mosc. 2.

κρέα ἔδμεναι. non est hiatus, sed κρέα est pro κρέας ex κρέατα. nisi praestat κρεῖ' ἔδμεναι. Schol. A. T. V. κατὰ συστολήν τὸ κρέα. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ Τυραννίων (ergone κρεῖα pro κρεῖα?) ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρεῖα εἶπεν.

Ceterum hanc barbariem ista aetate ignotam haud fuisse, et hic locus arguit et sup. Δ, 34. 35. et inf. Hecubae verba. Ω, 212. 213. Nota est Tydei crudelitas in Melanippum in pugna ad Thebas: v. Apollod. III, 6, 8. cf. Eustath.

οἷα μ' ἔοργας. h. κατὰ ταῦτα οἷα. pro iis quae male in me consuluiſti. ὅσας μ' Vrat. d. vn. Vindob.

ὡς οὐκ ἐστ' ὅς. — ὡς pro οὕτως. Minus bene per exclamationem dictum accipias, ὡς, ὅσον!

349. οὐδ' εἴ κεν δέκακ' ἑ τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα.
Cum FEIKOSI olim fuerit, necesse est scriptum fuisse δέκακ' καὶ φεικος. omisso τε quod et abest a libris, vt Par. D. Similem locum vidimus Λ, 25.

ἐ σημαίνονται τινες, πρὸς τὴν εἰκοσινῆριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα. εἰκοσακλᾶ. Schol. A. Repetunt haec alii in iisdem Scholiis, et addunt, obseruandum esse, quod γ interponitur in εἰκοσιν - ῆριτα. et quod est πρὸς εἴκοσι ἐρίζοντα, ὃ ἐστὶν ἐξισούμενα, εἰκοσάκις. Similia sunt in Schol. V. T. Leid. breu. At in Apollonio Lex. posita est vox et versus sine interpretatione; siue e more glossographorum, nude interdum voces notabiles, per se perspicuas, apponendi, siue quod illa excidit; est

ea vtiq̄ue in Hesych. h. v. Diferentissimus locus est Etymologi.

Notant porro, quod *vel*, noua sententia procedere potest inde a vl. 348 vel 349 οὐδ' εἴ κεν ad vl. 352 οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ, *vel*, vt haec superioribus adiungantur, et noua sententia procedat: οὐδ' εἴ κεν αὐτὸν — Nentrum satis placet, sed adiuncta sunt superioribus ὥς οὐκ ἔσθ' — οὐδ' εἴ κεν, continuata oratione, repetita asseueratione, οὐδ' ὥς σέ γε. ex affectu dicentia.

350, ἀπεινα στήσωσι. παραστήσωσι, ἣ ἰσόσταθμά σοι κομίσωσι Schol. B. Alterum verius, appendendo pretio. ἀποστήσωνται sic vidimus N, 745. στήσωνθ' Par. F.

ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. Vitium ὑπόσχωνται in multis: Barocc. Vrat. A.

οὐδ' εἴ κεν αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πράμος. ξ „quod hyperbolice dixit haec; Aeschylus tamen vero pari auri pondere redemptum Hectoris corpus exhibuit ἐν Φρυγίῳ.“ Sic Schol. A. ἐν Ἑκτορος λύτρεσι Schol. T. V. Scilicet duplex fabulae nomen fuisse constat.

ἐρύσασθαι. Schol. B. ἀντιστῆσαι. Schol. V. T. πρὸς χρυσὸν ἀντιστῆσαι recte. Est enim ἐρύσασθαι idem quod ἔλκειν, ἔλκεσθαι, de libra et lancibus. Plenius Schol. br. σταθμήσασθαι et ζυγοστατῆσαι. Porphy. Qu. Hom. 25 addit: ἀπὸ τῶν ἐλκόντων τὸν ζυγόν. Hinc est in Theogn. 77 πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀνταρύσασθαι ἄξιός. Non intellecta vox in Philostr. Apollon. II, 26.

ἐρίσασθαι vitium Lips. Vrat. b.

ἀνώγοι. Ed. Rom. Schol. br. Vrat. d. Par. D. E. F. H. K. ἀνώγει. Lips. Par. A. vn. Vindob. ἀνώγη. Sane post εἴ κεν utrumque in Homero habetur; respondet tamen ἀνώγη ceteris, στήσωσι et ὑπόσχωνται.

354. ἀλλὰ κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. ξ Scholion tamen excidit; respexit id haud dubie verba κατὰ πάντα δάσονται pro καταδάσονται πάντα. Redditur in Schol. B. κατέδονται. Nam δάζεσθαι, καταδάζεσθαι, μερίζεσθαι, et inde idem quod καταδάπτεσθαι. Decent Etymol. Hesych. cf. Schol. Exc. ad Ψ, 21. Ali-

quoties occurrit in Odyssæa. v. c. Σ, 86 μήδεα τ' ἐξερύ-
 σαις ὀφείκει κτείνεσθαι. πάντα. Eustath. ὅλον ex
 vñ. poetæ.

355. τὸν δὲ καταδινήσκων. Vrat. d. τόσσα δ' ὀλιγο-
 δρανόων. Saltem deb. esse: τὸν δ' ὀλιγοδρανόων vt sup.
 337 εἰςque id in vno Vindob. ἀποδινήσκων tamen etiam
 Apollon. Lex. in voc. καταδινήσκω. p. 386 κατὰ δὲ ἀντὶ
 τῆς ἀπό. adscripto versu.

356. ἢ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλ-
 λεν πείσσειν. — „quod in προτιόσσομαι ἀπὸ τῶν ὄσων ἢ
 μεταφορά. (quæ et in Suida leguntur.) προβλέπω τῷ
 νῷ. ἀντὶ τοῦ, προέβλεπον. (προορώμην Schol. T. V. προοῶ
 Schol. br. mutato tempore. Eustath. δηλαῶ τὸ προβλέπω.
 ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. ad h. l. et alibi aliquoties. At
 Schol. B. et Leid. προσφθέγγομαι. παρὰ τὴν ὄσων. ἢ προ-
 οῶμαι. Hesych. προτιόσσεται. προοῶται. προσδέχεται. προσ-
 αγορεύεται. et iterum προσδοκᾷ. At prius non recte fieri,
 observant Schol. T. V. „ἀλλ' οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ὄσων
 ἐπὶ θυγῆς Φωνῆς.

Sunt igitur duo in hac voce, quæ dubitationem fa-
 ciant, prius, sitne ab ὄσων, vox, an a τῷ ὄσων, oculi,
 alterum, est προτὶ, quod videntur accipere dictum pro
 πρό. Quod ad prius attinet, analogia quidem videtur
 admittere, ὄσσομαι, Φωνῶ, ab ὄσων, vox, et προτιόσσο-
 μαι, alloquor, προσαγορεύομαι, et est quoque hoc credi-
 tum a nonnullis grammaticis. Verum repugnat, quod
 ὄσσομαι, simplex, hoc significatu non occurrit, nec ὄσων
 est alia vox, quam ominosa, omen. Alterum, quod si
 προτιόσσομαι, ab τῷ ὄσων, redditur, praevidetur, προτὶ vi-
 detur dictum esse pro πρό, perperam sumitur: ὄσσομαι
 est video mente, Od. B, 152 ὄσσαντο δ' ὅλαθρον. πρό
 ὀφθαλμῶν εἶχον, τοῦτέστι προσεδόκων — v. Hesych. h. v.
 et προτιόσσομαι est, mente intueor, tanquam positum
 ante oculos animo video; eodem modo quo ἐπιόσσομαι
 sup. P, 381 ἐπιόσσομένω θάνατον καὶ Φύζαν ἐταίρων. vbi
 v. Obsl. Et hoc firmat vsus Odyss. E, 389 πολλὰ δὲ οἱ
 πρόβη προτιόσσει ὅλαθρον. intuebatur animus, tanquam

316. VAR. LECTT. ET OBSS.

praefens, exitium, praesagiebat, Ξ, 219. itaque sic quoque accipitur pro animo respicere, Odyss. H, 31. Ψ, 365. Quod ergo προτιόσσεμαι reddi bene potest praevideo, non sit vi praepositi προτι, sed ex ipsa re, quod quae praevidemus, animo quasi intuemur. Ernesti: „forma haec, inquit, orationis hebraismo similis est: praesens, me tibi non persuasurum, quod peterem.“ Dicam potius, esse orationem nondum satis ad grammaticam rationem compositam: cum deberet esse: εὖ γινώσκων σε, προτιόσσομένην, ὅτι οὐκ ἔμελλον πείσειν σε. vel προτιόσσεμαι, ὅτι οὐ μέλλω πείσειν σε. Etiam Schol. A. ἥλκυνται γὰρ ὁ χρόνος.

„γρ. πρό τε ὄσσεμαι“ Barnes. commentum viri docti parum prosodicum.

οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν. οὐκ εἰκὸς ἦν. Vrat. d. cum vno Vindob. οὐ γὰρ ἔμελλον.

357. ἥ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν Φρσσί θυμός. Vincit lectio ἐν Φρσσί auctoritate codd. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. Par. A. C. F. Vindob. r. a. Ven. nisi per se nulla re praestat altera ἐνδοθί, quod et ipsum Homericum esse meminimus statim ex A, 243 σὺ δ' ἐνδοθί θυμόν ἀμύξεις et sup. X, 242 ἀλλ' ἐμὸς ἐνδοθί θυμός ἐταίρετο πένθει λυγρῷ.

358. 9. 360. Versus nobiles inter loca de praesagiis morientium et vi animi praesentiendi futura in discessu a corpore: de qua v. ad Π, 854. p. 278 in simili loco de Patroclo. Viuntur inuento multi. Sic Machaon moriens vaticinatur Eurypylo in Quinto VI. 426. cf. Iacobs ad Tzetzae Posthom. 385. adde praeclarum locum Diodori XVIII pr. Ernesti laudat Latina, Virgil. Aen. IV, 607 sqq. X, 739 sq. ex b. l. ductum. (Silii Ital. II, 696. parum ad rem facit.) Add. Cic. de Div. I, 36 et ibi Davif.

358. Φράζεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι. μήνιμα, μῆνις, (v. Hesych. h. v. cum nota) et hinc irae causa. Sic iterum Od. Λ, 73 iisdem verbis, Schol. B.

et br. τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἰτίας. Vrat. b. et al. μήνυμα, male.

359. 360. ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε. Ex h. l. petius est unus ex variis modis, quibus narrata est facta esse Achilles mors a Cyclicis et Tragicis; et receptum hinc inter vulgata, a Paride sagitta percussum esse Achillem, Apollinis seu opera seu iussu: vnde alii ipsum Apollinem seu Paridis telum direxisse, seu suum telum immisisse narrant; vnde splendidus locus est Horat. IV, 6. pr. et Virgil. Aen. VI, 57 *Phoebe — Dardana qui Paridis direxiti tela manusque corpus in Aecidae*. Ap. Quintum III, pr. in pugna ipse Apollo Achillis talum^o pedis sagitta traiecit vl. 62. Conuenit Hygin. f. 107. *Hectore sepulto, cum Achilles circa moenia Troianorum vagaretur ac diceret, se solum Troiam expugnasse, Apollo iratus, Parin se simulans, talum, quem mortalem habuisse dicitur, sagitta percussit et occidit*. Primus auctor huius narrandi modi fuisse videtur Arctinus in Aethiopide: Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεύς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν (πύλην) εἰσπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος, Proclo inde referente. Causa igitur irae Apollinis fuit, quod Achilles Hectorem prostrauerat et diris modis corpus eius foedauerat; quod ipsius Iouis iram in Achillem concitauerat: Ω, 112 sqq. ἐμὰ δ' ἔθοχα πάντων ἀθανάτων μεχολῶσθαι, ὅτι Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσί. Variarunt tamen poetae causas quoque irae Apollinis in Achillem: Schol. Townl. et Vict. aiunt, nonnullos hanc memorare, quod, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς Τένεδον ἀνείλε τοῦ Ἀπόλλωνος. lege τὸν Τέννην, Cycni creditum filium, vere Apollinis, Tenedi insulae conditorem: v. Schol. Lycophr. 232. 233. forte ex perdita Euripidis fabula, Τέννης inscripta. Pro Tennes morte, Cycni patris caedem memorat Ovidius ex aliis Met. XII, 580 quam Apollo ultus sit sagitta Paridis in Achillem directa. Ceterum ex Apollinis in Achillem ira et ultione nexa erat iterum alia narratio: Neoptoleum, patris caedem ulturum, ad-

uisse Delphos, ut eos diriperet, ibique perisse: v. Schol. Pindari VII, Nem. 58.

ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε. Schol. Townl. Vict. ἤματι τῷ-
τῇ ἑξῆς μετὰ τὰς ταφὰς ἀνγρέθη. „αὐτίκα γάρ σοι ἔπει-
τα ἔσσι“ Ἑκτορα πότμος“ Σ, 96. Fuere igitur, qui nar-
rarent, Achillem altero statim post Hectorem caesum die
occidisse. Vulgo tamen interponuntur pugnae cum
Penthesilea et cum *Memnone*, qui Antilochum Nestoris
f. occiderat, ut ap. Quintum lib. I. II. auctore nimirum
Arcuno in Aethiopide, quod ex Proclo didicimus: *Bi-
blioth. d. alt. Kunst* T. I. p. 33. *Troilum* addidere So-
phistae Dares c. 23. Dictys IV, 9. ex antiquioribus haud
dubie: si compares Lycophron. 307. et Schol. adde Tze-
tzam Polihom. 351 sq. cf. Exc. XVII. de Troilo ad
Aen. I.

Vidimus variasse poetas in *caussa* et *auctore* mor-
tis Achillis, tum et *de tempore*; variarunt quoque in
loco: Arctinus simpliciter narrasse videtur, Achillem in-
tra urbis portam irrumpentem a Paride et Apolline esse
interentum: prorsus ut in Homero: ἐνὶ Σκαιῇσι τύλῃσι.
Alii in Apollinis Thymbraei templo, seu Polyxenae amo-
re captum, seu fraude Priami, Polyxena promissa, ad-
pactionem illectum, ex insidiis caesum esse; eaque vulga-
ris narratio ap. Schol. Lycophr. 269. Dictyn, Daretem
et al. Pleraque horum commentorum a Tragicis profe-
cta esse manifestum sit; forte in his hoc quoque, quod
fata Achillis et Hectoris omni modo aequare voluere;
ita Achillis corpus praedam canibus prolicere voluit Pa-
ris apud Daretem c. 34. illudere cadaveri Troiani ap.
Dictyn IV, 12. Et Schol. Vict. Townl. sup. ad 358 μὴ δ'
ἐμὸς θάνατος τὴν ἐκ θεῶν μῆνιν ἐπὶ σε ἐρεῖδισθαι, ἐπεὶ καὶ
αὐτὸν σε δεήσει ὑπὸ Τρώων ἐλκυσθῆναι.

360. ἐνὶ Σκαιῇσι τύλῃσι. Schol. Pind. Nem. VII, 58
ἐπὶ Σ.

362. ψυχὴ δ' ἐκ βαθέων παμένη Ἀιδόδα βεβήκει.
— „σημειοῦνται τινες, ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Ἀδου ἢ ψυ-
χὴ, καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παρακομπῆς“ Schol. A. Sci-

licet non vbiq̃ue tam disertæ expositioni mythicæ locus est, cuius modi erat Odyss. Ω, pr.

Versus 362. 363. iam lecti erant de Patroclo sup. Π, 856. 857. ad quos v. Obsl. Versus inter eos esse quos Plato improbat, de Rep. III pr. propter falsas rerum inferarum notiones, iam ibi vidimus; pariaque Plutarch. de aud. poet. p. 17. vbi ad verba: ἐκ ῥέθρων in codd. affertur, ἐκ σπλάγχνων ἢ μελῶν (de voc. ῥέθρος v. ad Π, 856) Vulgata legitur quoque ap. Dionem Or. XXI, p. 508. R.

363. λιποῦσ' ἀνδροῆτα. in scripturam consentiunt omnes codd. et edd. praeter Turneb. et Barnes c. Clar. kio, qui ἀδροῆτα tuentur. v. ad Π, 857 et inf. Ω, 6.

364. τεθνηῶτα. Etiam h. l. τεθνηῶτα multi, Lipf. Cant. Mori. Parif. sex. vt toties alibi. v. ad Z, 71.

προσῆδα. μετῆδα Par. P.

365. τέθναθι. quia post τεθνηῶτα subiungitur nunc τέθναθι, mirum in modum argutantur viri docti. Scalliger, qui contulit h. l. cum Virgilio Aen. X, 743. 744. „nunc morere; at de me diuum pater atque hominum rex viderit“ non decuit, inquit, Achillem verbum τέθναθι, cum exspirasset Hector. Clarke contra „vim aliquam praeteriti habere hanc vocem pronuntiat, laudatis locis O, 494 sq. P, 404. quæ ea vis sit, equidem nullo modo eruere potui. Enimvero, cum Achilles verba hæc pronuntiaret, putandus est Hector nondum exspirasse, sed extremum spiritum duxisse. Quid ni enim poeta hæc ita narrare potuit, vt prius morte memorata verba morientis subfunderet; quod vulgo ita efferres: cum his dictis Hector exspirauit?“

κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. Par. L. τεύξομαι. at hoc requireret κηρός.

365. 6. ὁπότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Clarke: „quandocunque erit futurum, vt.“ Graeca hanc vim habent: quando Iupiter voluerit (ὁπότε δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ κεν τελέσαι) id quod fatale est, ad exitum perducere.

ἐθέλῃ. Vrat. A. ἐθέλει. sicque Par. L. at Par. K. ἐθέλοι.

368. καὶ τό γ' ἀνευθεν ἐθηχ'. Lipf. Mosc. 2. vn. Vindob. καὶ τό δ'.

370. οἱ καὶ θηήσαντο Φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτὸν Ἑκτορος. Comparat HomERICA cum Herodoteis de Mafistio caelo Valkenar. ad Herod. IX, 25. mirantur ibi virum μεγά-
δος ἔνεκα καὶ κάλλεος.

θηήσαντο, ἐθαύμασαν. Schol. B. recte, ex vocis usu saepe obseruato; vt sup. H, 444. K, 524. T, 682. et aliquoties in Odyll. cf. ad Ω, 418. Proprium esse vsum Homero ait Schol. Apollonii I, 436.

θειήσαντο aberrant codd. rec. οἱ καὶ ἐ θηήσαντο praefixum Schol. B. male.

Hectorem dignitate corporis insignem celebrarunt veteres, referente Eustathio, et laudante narrationem ap. Plutarch. (in Arato p. 1028 E.)

371. οὐδ' ἄρα δὴ τις ἀνουτητί γε παρέστη. Scriptum ἀνουτητί per iota in codd. et edd. temere mutatum in ἀνουτητεί a Barnes, vt diphthongo tutior sit prosodia. Dictum autem hoc, sensu actiuo: οὐ χωρὶς τοῦ ἐπιτροῦσκειν. Schol. br. αὶ μὴ ἔτρωσεν αὐτόν. Schol. T. V. In Lipf. est ἀουτητί, vt sup. Σ, 536 erat ἄουτος. Barnes laudat e cod. Mori adscriptum epigramma: Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας etc. quod est quoque in Anthol. Stephani p. 8. Brunck. Anal. To. III. p. 144. XI,

οὐκ ἄρα γέ τις Par. F.

373. ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ — More suo Plutarch. de ira cohib. p. 453 B. versum in alium sensum vocat, de eo, qui placatiore est animo. Schol. A. „σαρκαστικὸς ὁ λόγος — et comparat locum alterum: ἦ μάλ' ἐλαφρός ἀνὴρ — sup. Π, 745.

374. ὅτε νῆας ἀνέπρησε πυρὶ κηλέῃ. Ita edd. (ait Ern.) ἀνέπρηθεν Barocc. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Par. G. H. I. K. et defendit Ernesti, esse enim: quo tempore incendere parabat nauēs. Il. I, 585 τοὶ δ' ἐπὶ πύργῳ βαῖ-

τον κουρήτας καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστν. De πυρὶ κηλέῃ
v. ad Θ, 217.

375. ὥς ἄρα τις εἶπεν καὶ οὐτήσασκε παραστάς. —
„quod inter dicendum vulnerarunt: ita ut idem sit at-
que: ὥς ἅμα τις εἶλεγε καὶ οὐτήσασκε Schol. A. Similia
Schol. B. V. T. Leid. qui et addunt: τὸ ὁμοιοτέλευτον la-
tere h. l. quia non sit in fine versus. In Vict. adscri-
ptum versui: ἀθροεῖται.

In Schol. Leid. adscriptus est locus τοῦ Σαναχχερίμ,
qui miratur neminem hunc locum ἡθροκέναι, in quo
non modo summae crudelitatis ἔμφασις sit, verum sit
quoque versus εὐτέλεια καὶ ἀσθένεια. Lectus tamen ille
est quoque Dioni Or. XI. p. 180 D. (p. 348. R.) cf.
Or. XXI. p. 275 C. D. (p. 508. R.)

376. ἐξενάριξε. Vitium Ald. 2. ἐξενάρηξε.

Notatur versus ab Apollon. in ἐναρίζει, quod κατα-
χρηστικῶς dictum est κατενάρηξεν, quod proprie est σπο-
δαίειν, pro ἀνεῖλεν. vnde emendatur Hesych. h. v.

377. ἔπεια πτερόεντ' ἀγόμευεν. Barnes: „γρ. πτερόεν-
τα προεγύδα.“ Legitur sic in Mori. vno Vindob. Ea-
dem varietas saepe iam obuia facta.

378. ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες. —
„quod Zenodotus pro his effinxit (ἀντὶ τοῦτον πεποίη-
κεν). Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις ἀριστῆας Παναχαϊῶν. Atqui,
ait Schol. A. Agamemnon huic pugnae haud interfuit;
ex vulnere enim aeger in castris retinebatur.“

At alia est lectio: ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θαράσσοντες
Ἄργεος. quae erat in Flor. Ald. 1. Rom. repetiit hanc
Valken. „quia versus vulgatus hoc quidem in loco mi-
nus convenit Achilli“ quid intersit, equidem haud vi-
deo; adstipulatur tamen Ernesti. Dixeris tamen, Achilli
totum agmen, non solum duces fuisse appellandos. At-
qui qui duces compellat, compellat et milites. Et est si-
milis locus de Menelao, eodem cum versu P, 248. inf.
Ψ, 456. 7. Vulgatam tuentur codd. Ven. Townl. cum
Obsf. Vol. II P. III X

aliis bonis codd. et potuit in mentem venire altera lectio, quia is versus aliquoties legitur B, 110. O, 733.

379, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. ἔ- „quod in 379—384 causam praemisit, cum esse deberet: εἰδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν — ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. Notant similia Schol. B. T. V. Leid. Comparat quoque T. V. πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι etc. τῷ σε χρή. Jl. H, 328. Obuia res est etiam in Latinorum periodo.

In Schol. A. subiunguntur haec: ὁ δὲ Διονύσιος (Thrax, puta) διστάζει, μὴ πρὸς τὴν ἀπόλειψιν τοῦ χρόνου. παρασκευάζει γὰρ τὸ ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ, 2.) καὶ ἐπὶ τὸν ὃς βέβλητο (leg. ἐπίτονος βέβλητο Od. M, 423) τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημαιοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὀμηρος κακομέτρους ποιεῖ. Obscura sunt priora; videtur delendum μὴ, nam ille potuit ambigere ad defectum morae s. temporis, χρόνου, cum syllaba brevis sit prima in ἐπειδὴ. quod addit παρασκευάζει γὰρ, dictum apparet eo sensu, de quo iam alibi monui, cum διασκευασταὶ memorabantur, esse non concinnare carmen, sed mutare, interpolare: vt h. l. ex falsa opinione, peccare in metrum ἐπειδὴ.

Scilicet, cum apertum sit, pronuntiatum fuisse ἐπ-επειδὴ antiquitus, grammatici tamen haeserunt et verbum cum similibus inter ἀνεφάλους retulerunt; qua de opinione aliquoties iam dixi: multa de iis sunt ap. Eustath. Barnes etiam ad h. l. Schol. T. V. br. σημειωτέον, ὅτι καὶ ἀνεφάλοις χρῆται ὁ ποιητής. ὥστε οὐ δεῖ περισπᾶν τὸ φίλε κασίγνητε. Eadem Eustathius afferens οἱ παλαιοὶ φασίν. addit. Occurrit autem hoc Δ, 155. vbi j. v. Obfl. et E, 359. Videbimus hoc ἐπ-επειδὴ inf. Ψ, 2. in Odyssæa aliquoties: Δ, 13. Θ, 452. Φ, 25.

δαμάσασθαι. Cant.

Laudat verbum Plutarchus de sui laude p. 542 E. quod minus molesta illa est, si refertur res ad fortunam vel deum, vt h. l. et A, 128. v. ibid. p. 541 C.

380. ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδασκεν." alii ἔρδασκεν. de quo v. ad I, 546. Eustathius p. 1274, 44 ἔρραξεν ἢ ἔρδασκεν. ἔρραξεν est quoque in Mori. Barocc. Harl. legabatur quoque K, 49. notante Bentl.

ὅς' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. Eustath. οἱ ἄλλοι, alii illi, οἱ ἑτερογενεῖς δηλαδὴ ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς. ὃ δὲ ὁμοίως ἔχει πρὸς τὸ ἰχθύες οἱ ἄλλοι. τὸ πρὸ ὀλίγων γραφέν. Erat tamen ibi ἰχθύες ἄλλοι, Φ, 22. sed erat ibi interpretatio τῶν παλαιῶν, οἱ ἄλλοι, ἄλλοφυνεῖς. p. 1221, 33.

381. εἰδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πευρηθῶμεν. εἰδ' ἄγετε. v. ad VI, 376. σὺν τεύχεσι, pro, ὅπλισθέντες. Locus expressus a Virgilio Aen. XI, 17 sqq.

382. ὄφρα κέ τι γινῶμεν. ὄφρα γινῶμεν ἂν (κατά) τι. "γρ. ὄφρα κ' ἔτι" Barnes. forte ex Eustathio p. 1274, l. 62. sicque Cant. Mori.

383. ἢ καταλείψουσι πόλιν. (εἰ ἦ) Vrat. b. καταλήψουσι. Vrat. d. καταλείψουσι.

πόλιν ἄκρην. non videtur ipsa Acropolis Pergamus designari, sed omnino vrbs Ilium, quandoquidem et ipsa fuit in alto sita. Nihil de hoc video monitum; vt nec de nexu sequentium.

385. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διαλέξατο θυμός; versus iam aliquoties lectus v. sup. X, 122. Si in poeta nostro artis aliquam calliditatem suspicari liceret, dicerem haec eximio cum artificio esse tractata. Haud dubie enim ars imperatoria hoc requirebat, vt, caelo promacho-Hectore, iniectis tantis terroribus, e vestigio urbem ipsam adoriretur Achilles. Nec tamen hoc praefinito carminis argumento comprehensum erat. Prolusum quoque dudum ac saepe erat, fatale esse, ne ab Achille Troia caperetur. Nauigabat itaque in medio duorum scopulorum poeta: si Achilles ne quidem in animum hoc admiserat, posse nunc Troiam capi, hebes ille et tardus videri debebat; sin tentaret, turbabantur calculi. Intuentum itaque erat faustum, incidisse quidem in illud consilium, sed auocari se passum summo animi maerore ex amici morte, et properare ad iussa ei persoluenda. Be-

ne Schol. T. V. εὐταχῶτα ἀνακύπτει τὸ θεξιδὸν τῆς οἰκονομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου ταφῆς ἐξίεναι τὸν Ἀχιλλέα. cf. Schol. B. Eustath.

At vero alterum Scholion T. V. haud assequor: οἱ περὶ Ἡρίδικον Φασὶ προφασίζεσθαι αὐτὸν τὸν περὶ τὰς Σκαιᾶς πόλεμον.

pro φίλος διελέξατο θυμὸς ἐστὶ φίλα in Par. D.

386. νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος. repositum ἄκλαυτος pro vulgato ἄκλαυστος auctoritate codd. Lips. Vrat. d. vn. Vindob. Ven. ed. Rom. Eustathii, et Pollucis II, 64 qui vocem ex Homero laudat. Scilicet emollitum videtur id, quod vulgo durius ad aurem — αὐστ,

387. 388. ὅφρ' ἐν ἔγῳγε ζωῶσι μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. Schol. A. „ὅτι· ζωὸς ἐν Ἀργείοις Φιλοπολέμοις μετείω.“ forte erat „ὅτι γράφεται· ζ. vel ὅτι ἐν ἄλλοις· ζ. nam fuit diuersa lectio, quae etiam reperitur in Vrat. A. et b. et in Eustathio, qui tamen et alterum norat; Barnes illam etiam vulgatae praetulit, et Valkenaer in locum vulgatae reposuit. Hoc vero est notare praeter necessitatem, et, si semel temere feceris, cur in aliis locis hoc idem pari iure facias. Nihil prorsus seu sensu seu vi seu elegantia interest, utrum eligas; tantum studio nouandi et nouitate placere potest altera lectio. Conuenit quoque versus aliis locis: Ψ, 47 ὅφρ' ζωῶσι μετείω. Od. E, 487 οὗτοι ἔτι ζωῶσι μετέσσομαι. Od. K, 52 ἢ ἀπείων τλαίην καὶ ἔτι ζωῶσι μετείην. quod alterum hemistichium, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη etiam alibi occurrit I, 606. et K, 90 non potest pro argumento suspicionis esse. Contra vero insurgere potest aliquis in altero versu, et monere primum, inutile esse τὸ ἐν, cum τὸ μετεῖναι τινι omnibus locis iungatur, et deberet esse ζωὸς Ἀργείοις μετείω· secundo quod friger: donec inter Argiuos interero viuus: quasi res aliter se habitura sit, si inter alios, quam Argiuos, vixerit.

ὀρώρει Par. G. H. I.

389. εἰ δὲ θανόντων μὲν καταλήθοντ' ἐν Ἀἴδα. καταλήθοντ' Vrat. d. καταλήθοιτ'. Eset saltem καταλήθοντ'.

390. *εὐτάρ ἐγὼ καὶ κείῳ*, recte sic Cant. Harl. Venetus. Par. F. H. vulgg. *κείῳ* ex seriore usu.

Laudantur versus a Synesio Epist. 123. et 124. notante Barnes; item in Charitone lib. V. extr. et vl. 390 Plutarch. non posse suauiter viui. p. 1104 D. De interpretationis difficultate v. Notas. Si sententia est, in inferis memoriam aliquorum deleri, vt alias Lethe pota omnia vitae pristinae obliuioni traduntur, expeditior esset sententia, si legeretur *εἰ δὲ θανόντες περ κ.* vt tamen nihil inde ad interpretationem proficere.

391. *νῦν δ' ἄγ' αἰδόντες Παιήονα*. Fuit quaestio: quomodo in Apollinem, Troiana studiofum, Achiuis infestum, cani potuerit nunc hymnus: Schol. B. Leid. Vict. Townl. Atqui prompta erat responsio: Paeon, *Παιῶν*, factum est nomen genericum: quod iam ad A. 473 vidimus. Nec aliter Virgilium statuisse, apparet ex eo, quod ipse *ρῶεα* sic dixit omnino de cantu Aen. X. 738 et VI, 659.

Grammatici tamen multa comminiscuntur: placare Achines Apollinem, vt Troiani Mineruam (sup. lib. VI, 87 sq.) aut esse hymnum victoris, inuentum ab Apolline occiso dracone (Python); Sch. T. *ἄλλως, παιήονα. τὸν ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ἄδόμενον, ἢ ἐπὶ τὰ μὴ γενέσθαι (adde κακά.)* Schol. Excerpt. aiunt proprie sic appellari cantum post victoriam, et esse paeanas duo, alterum ante pugnam Marti, alterum post victoriam Apollini cani solitum. *Παιῶνες μὲν κῶμος καὶ εὐφημία ἦσαν, δύο ὄντες. Ἐυνάλιος, ὅτε ἦρχον, ὅτε πρὸ τῆς μάχης ἐγένετο, καὶ ἕτερος ὅτε ἐνίκων. δύο δὲ Παιῶνας ᾗδον αἱ παλαιοί, τὸν μὲν πρὸ τῆς μάχης, τῷ Ἄρει, τὸν δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι, ταῦτον δὲ μετὰ τὴν νίκην τῷ Ἀπόλλωνι ᾗδον Ἀχιλλεύς.* Commenta grammaticorum!

In Vict. et Townl. Scholion adscriptum est, quod non grauabor exscribere: *ὅτι οὐ μόνον συμποτικὴ καὶ μετ' ἐρχήσεως ἢ πάλας μουσικὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους (καὶ εἰς θριάμβους addunt Schol. Excerpta) ἐπιτηδεύει. ἥτις καὶ μέχρι τῶν Πυθαγορείων ἐθαυμάζετο καλουμένη κῆθαρσις.*

παρὶ δὲ τὴν αἰαρινὴν εἰς ταυτὸν συνιόντες ἤκουον ἑνός, ὃς
(ἐν) μέσοις καθήμενος, ἦδε, λύριον ἔχων, ταῖς ἡρεμαῖαις
ἁρμονίαις. Ἀχιλλεὺς δὲ μόνος καὶ Πάρις οἶδε παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὁ μὲν ὑπὸ Χείρωνος, τοῦ καὶ Ὀρφέα παιδεύσαντος, ὁ
δὲ ἐν Ἰδῇ τραφεῖς, οὗ διέτριψάν οἱ Ἰθαῖοι (non Ἰουδαῖοι)
Δάκτυλοι, μουσικώτεροί γεγονότες, καὶ πολλὰ εἰς τήνδε τὴν
τέχνην * * ὣν ἕνα κρινέοντα Φασίν· (est κρίνον genus sal-
tationis ap. Athen. III, p. 114 F. e quo Eustath. p. 1018,
17. et Hesych. h. v.) ὃς πρῶτος Μούσαις ἔδυσεν. (non
conuenit cum Pausan. IX, 29) οὗ ἀπόγονος Τέρπανδρος οὗ
Ἀντισσαῖος. (leg. ὁ Ἀντισσαῖος. erat ille ex Lesbi Antissa,
al. ex Methymna) ἐπὶ δὲ τοῦ· ὅς τ' ἐφέηκε πολὺφρονά περ
μάλ' αἰεῖσαι (Od. Ξ, 464) οὐκ ἀποδοκιμάζων τὸ ἄδειν Φη-
σιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μάλα. (v. ap. Athen. III p. 179 F.) τὸ
δὲ ἀπαλὸν γελάσαι, (ibid. v. 465.) ὃ ἐστὶ καὶ ἔσαι * *
ἢ δὲ ἀκαλῇ ὄρχησις μέθων (Pollux IV, 101) καὶ βαυκι-
σμός, (ibid. 100) καὶ σχεδισμός (nec ibi nec alibi me-
moratur, sed videtur esse σχεδιασμός, ex tempore.) ἅπαντα
τοῖς μαλακοῖς δέδοται.

393. 394. ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἑκτορα
δῖον, ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ. ὥς, εὐχετόωντο. — ἀθετοῦν-
ται, quod Achille indigna est oratio; nam ipse dixerat:
ὄφρα καὶ Ἑκτωρ εἴσεται, ἢ ῥα καὶ οἶος ἐπίσσηται πολεμῆ-
ζειν ἡμέτερος θεράπων II, 243 Schol. A. add. Eustath.
indigna Achille oratio visa, non, vt nos iudicabimus,
quia gloriabundi hominis est, sed quia in istis versibus
Hectorem se multo inferiorem, ne quidem Patroclo. pa-
rem iudicauerat; responderant alii apud Eustath. p. 1275,
22. pronuntiarī hoc carmen in contumeliam Trojanorum
audientium haec: in quo omnino plura commenta de
hoc cantico cumulantur. Est inter ea hoc: quod duo
hos versus nonnulli pro ipsis Paeanis verbis ex tempore
ab Achille compositi habuere, forte repetitis a choro in-
cedentium, et per intervalla. Erat quoque adscriptum
in Vrat. A. οὗτός ἐστιν ὁ Παιάν. Quod ad ἀθέτησιν at-
tinet, apparet, non esse eam aliam, quam, quod impro-
bant grammatici haec, tanquam Achilli indecora; non

autem, quia acceperant, non antiqua ac genuina haec esse. Bentleius totum locum 391 — 394 pro insitio habebat; recte vique, si ex iudicii elegantia haec diiudicare licet. Mihi suspecti fiunt, quia ingenium festiuus, quam pro Homeri simplicitate et austeritate, prodero videntur. Excitantur versus a Dione Or. II p. 92. ed. R. Per parodiam haec dicta a Timone in Lacydem in computatione v. ap. Eustath. l. c. (ex Athen. X, p. 438 A.)

Apud Virgil. Aen. XI, 14 expressa verba sunt ab Aenea, ita tamen, ut non canentis, sed dicentis sint: *sic incipiens hortatur ouantes: Maxima res effecta viri; timor omnis abesto. Quod superest.* Quintus quoque recitare verba facit Troia capta conuiuantes Achivos lib. XIV, 117 ὁρῶμεν, ἀλλήλοισι διηγεκώς ἐνέποντας ἡνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος. ἤρᾳ μὲν εὐρὺ κῆδος ὁμῶς δῆλοισι μέγα πτολίεθρον ἔλόντες. Verterat Homericæ Abronus Silo ap. Senecam Suas. c. 2. *Ite, agite, o Danaei, magnum Paeani canentes, Ite triumphantes, belli mora concidit Hector.*

395. αἰκία μῆδετο ἔργα. Homericum, pro αἰκίς τι εἰς Ἐκτορα ἐμῆδετο, εἰργάζετο. Iterum Ψ, 176. „γρ. μῆσατο“ Barnes.

Totus, qui sequitur locus 395 ad 411 a Dionys. Halic. de struct. orat. l. 18 adscriptus est, ut doceat, quam εὐγενῶς et δεινῶς τὰ πάθη reddita sint.

396. ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε — quod τένοντες dixit tendines a crure ad talum protensos Schol. A. „γρ. τένοντας“ Barnes. Sane sic Vrat. d. vn. Vindob. et Dionys. l. c. ἀμφοτέρω — τένοντε Lips. Par. C.

397. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης Schol. Vict. Townl. μετόπισθε ποδῶν ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν μέρους, τοῦ κατὰ τὴν πτέρναν, ὡς ἐπὶ τὸ σφυρὸν. ὥστε ὅλην λύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Δεπίνης δὲ (quis hic fuerit, haud reperio) κακῶς φησιν ἐκ πτέρνης τοῦ ἄρματος. ἐκ σφυρῶν ἐκ πτέρνης praefixum est Schol. B. (et idem notatum ex Par. E. F.) cum verbis: ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς πτέρ-

νης ἐτρύπησαν, ὥστε ὑπολύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Etiam Schol. br. ἐς σφυρὲν ἐκ πτέρνης, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ σφυροῦ ὥς πτέρνης. An legerant: ἐκ σφυροῦ ἐς πτέρνην? Ceterum miratur Vesalius in Epist. ad Ioach. Rolants p. 65. loco a viro docto mihi indicato, ἀκρίβειαν Homeri anatomicam.

In Schol. A. B. br. inserta est ζήτησις, similis ei, quae ad Ω, 15 apposita legitur, cur Hectorem caelum raptat et αἰκίζεται Achilles, qui tamen Eetionem ne spoliauerat quidem (Z, 417). Sane vindictae studio propter ea, quae in Patroclum meditatus erat sup. Σ, 176 (ita vero necesse est, non modo meditatatum ea esse Hectorem, sed et palam pronuntiasse ut ab Achivis audirentur.) Alio modo excusant Achillem: e Callimacho constare, fuisse Thessalis morem patrium, raptare caedis suorum auctores circa sepulcrum; memorant quoque exemplum Simonis alicuius, qui primus id instituerit. Eadem leguntur in Schol. Leid. ubi ἀψασθαι τοῦ νόμου πρῶτον est leg. ἄρξασθαι.

βοέους δ' ἐξήπταν ἱμάντας „γρ. ἐξ ἦπταν. Cant. βοέους. δ' abest ab Harlei.

- Ceterum miror, a grammaticis non memorari, quod alias legitur, in religandis pedibus Hectoris Achillem
 • vsum esse eodem balteo, quem Hector pro munere acceperat ab Aiace, cui vicissim gladium dederat, quo Ajax se transfixit: (sup. Z, 303. 4. 5.) ita utrique exitiosum fuit munus amicitiae et honoris pignus. Locus class. est Sophocl. Ai. 1028 sqq. (1049)

598. κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν. male ἔασσε Barnes et h. l. ἔσσευαν Par. E. saltem ἔσσευσεν.

400. μάστιξεν δ' ἐλάαν. sic ubique legitur; Barnes tamen exhibet μάστιξέν ρ', nec tamen primus, sed Stephanus, nescio vnde. Est tamen ρ in Par. F. I. K. v. deo, μάστιξεν in Par. D. In Par. B. aberat v. 399. sed librarii incuria.

τὸ δ' οὖν ἀέκοντε πετέσθην. ἀέκοντε rescripti e more Homérico pro ἄκοντε. monente dudum Bentleio, et adstipulante Harl. Mori. Cant. Par. K.

Versus aliquoties iteratus, primo E, 366.

401. τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο. Ignorasse poetam Hectorē ter circum Iliacos raptatum muros hinc patet; et monitum a multis. v. ad Virgil. Aen. I, 487. ter fuerat circa urbem; sup. X, 65. ter eius corpus circa Patrocli tumulum fuit raptatum Ω, 17. at nunc in castra ex curru Achillis religatum trahitur.

κονίσταλος vno sibilo et h. l. multi.

402. ἀμφὶ δὲ χαῖται θυάνααι πίτναντο. Valde variat lectio; primo in excusis: πῖμπλαντο Flor. Ald. 1. Rom. cum Eustath. (Etiam Schol. Ven. A. ἔν τισι, πῖμπλαντο. Agnoscit quoque Vict. Townl. Vrat. A. cum gl. τοῦ κονιστοῦ. et Vrat. d. Par. E. F. L. Vindob. Alteri.) tum πίτναντο Ald. 2. corrupte, pro πίτναντο. Turnebus induxit πῖλναντο, (ex Eustathio, qui pro var. lect. memorat: ἢ πῖλναντο, τευτέστιν, ἐπέλαζον τῷ κονιστάλῳ) quod retinere editiones sequentes: est illud in Vrat. b. donec, quod Ernesti praetulerat, reduxit Wolf. πίτναντο, nunc e Cod. Ven. iterum eum dedisse video πῖλναντο. Iam hoc doctum esse voc. non nego; fuit enim πῖλάν, πῖλνάν, πῖλνῃμι, admoueo. Supra T, 93. οὐ γὰρ ἐπ' οὐδὲν πῖλναται h. o. πῖλάζει. Apollon. IV, 952 ἢ δ' οὐποτε πῖλναται οὐδεῖ. Verum minus commodum est hoc loco, quod deest casus γῆ, πέδω; suppleant quoque Sch. br. τῇ γῇ προσπελάζοντε. Nec convenit cum nostro locus Hesiod. Θ. 702 ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν πῖλνατο, nam ibi est *inuitcom*. repetere autem κονιστάλῳ vix licet. Etsi sic facere video Eustathium: ἢ πῖλναντο τουτέστιν ἐπέλαζον τῷ κονιστάλῳ. Inf. Ψ, 368 ἄρματα — χθονὶ πῖλνατο. Ita magis conueniret πῖμπλαντο. sc. κονιστάλος. ut et Eustath. facit: πῖμπλαντο τοῦ τοιοῦτου κονιστάλου. quod tamen ex interpolatione venisse apertum est. Apud Synes. Land. Caluit. p. 82 C. D. Dio Chryl. reprehenditur, quod Homeri loca excitauerit, quae nus-

quam reperiantur; in his de Hectore: ἀμφὶ δὲ χαῖται
 κυάνεαι πεφόρητο. commodam lectionem esse censet Val-
 kenar. suspicatur tamen fuisse πεφόρουτο, *foedabantur*
 comae. Verum recte monet Ernesti πεφόρητο ap. Sy-
 nesi. nihil aliud esse, quam interpretamentum. Coniece-
 rat quoque Valk. ἀμφὶ δὲ χαίτας — πετάλαντο. venerat
 quoque in animum πετάλυντο. Haberent haec quoque
 locum per se; sed necessaria non sunt, cum aliam lectio-
 nem habemus antiqua auctoritate satis firmatam, et ab
 Ernestio vindicatam, cuius nota ad h. v. est omnium
 optima per totam Iliadem, πίναντο. hanc in suo cod.
 repererat Aldus, eaque est in cod. Lips. Townl. Par. C.
 vno Vindob. eget tantum interprete. Iam sup. Φ, 7 vi-
 dimus, id, quod πετάω est, fuisse quoque πινάω. πίνη-
 μι, et habere notionem *pandendi, explicandi*; cf. ad
 Pindar. Nem. V, 20 ubi asserui πίναν τε χεῖρας. comae
 πίναντο ἀμφὶ, tracto et succusso capite spargebantur
 quaque versus. Ernesti comparat vl. 315 περισσεύοντο de
 crista galeae, iactabantur. Schol. Townl. Vict. πίναντο.
 ἐξεπετάννυντο. διὰ τοῦ τ. τινὰς δὲ, πίναντο. haud dubie
 pro πίναντο. Schol. Ven. B. non πίναντο, sed πίναντο
 legerat, nam Scholion est: ἐξεπετάννυντο καὶ πρὸς γῆν
 ἠπλώντο. Habemus quoque vocis glossema in Hesiodi Sc.
 Herc. 291 εἰ δ' ἄρ' ἐν ἑλλαδανοῖσι δέον καὶ ἔπιπλον ἀλα-
 ῆν. fuit ἔπιπνον ἀλαῆ. Eo ducit cum codd. ap. Graeu.
 locus corruptus in Etymol. ἔπιπνον Ἡσίοδος ἐν Ἀσκίῳ —
 ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ἀλαῆν ἐβρίπτον, ἐξέταινον, ἠπλου, ἐπὶ
 τῷ ξηρανθῆναι. ἔψυγον. Quod insertum est Etymologo,
 ἐπλήρουν, ad aliam interpretationem spectat. Ceterum
 comā Hectoris promissa, forte ex hoc ipso loco, fuit no-
 bilitata: cf. Eustath. Et Lycophroni 1133 τοὺς νυμφίους
 τοὺς Ἑκτορείοις ἡγλαῖσμένους κόμαις.

403. τότε δὲ Ζεὺς θυμωμένος. ἐν ἄλλῃ. Ζεὺς ταρτι-
 κέραννος

χάριεν. Flor. Ald. 1. quod a χάριεν diuersum
 esse docent Grammatici, ut χάριεν sit τὸ μετέχον χάριτος,
 χάριεν, χαριέντως, pro aduerbio. Versum recitat Apol-

Ion. de Syntaxi p. 159 vbi disputat de usu τοῦ ἰδός, et docet εἶναι ἐν πατρίδι γαίῃ esse idem ac ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τοῦ Ἑκτορος. Ceterum fuit et hic ζήτησις· cur Iupiter hanc permiserit αἰκίαν, cum paratus esset ad vitam seruandam sup. vl. 174. 5. 6. Scilicet fato fuit prohibitus δῶκεν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤμυναν.

405. ὡς τοῦ μὲν κακύνειτο. „γρ. κακύνιστο.“ Barnes. Sicque Vrat. d. vn. Vindob. Schol. Pind. N. I, 100. v. ad Φ, 541.

405. 6. ἡ δὲ νο μήτηρ — Fuit et hic quaestio, ἀπορία et λύσις, cur Hecuba deliquium non patiatur, quod patitur Andromache. Soluitur ex eo, quod haec inopinato atroci spectaculo percutitur. Est ea ζήτησις inserta in Schol. Leid. Sch. Ven. A. inf. ad 431. Excerpta ex iis habent Scholia cetera, et repetunt ad 431: 466. λαμπρά, (λαμπρά, λευκή,) κάλυπτρα est quae κρύπτειν alibi.

408. Quaerunt subtilitatem in ὤμωξεν πατήρ et κῆρυσε μήτηρ· hoc esse feminarum, illud virorum. Sch. B. T. Leid.

409. κακυντῷ δ' εἶχοντο. κ. ὤχοντο. Mori. Comparat Schol. Thucyd. VII, 71. l. 66. Thucydidea: οἰμωγῇ τε καὶ στόνω πάντες δυσανασχετοῦντες etc.

410. τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπανα Ἴλιος. Laborant veteres in eo, quod substituunt ad τῷ. Sch. A. B. „τοιούτῳ θρήνῳ ὅμοιον.“ Etiam Eustath. supplet ὅμοιον ἦν τὸ θρηνώδημα, ἢ τι τοιοῦτο. Potius τὸ πρᾶγμα, χρῆμα, substituendum est. Fuere qui scriberent ὡς ἰ ἅπανα. Nam Sch. A. „Τινὰς περιέρχους διὰ μέγεθος τοῦ ἰ γράφοντες, ἀποδόξασιν, ὡς αὐτῇ ἅπανα.“ Vix haec assequaris nisi ex Etymol. in μιν teneas, habitum fuisse pro prototypo pronominis ἐγώ, σὺ, ἰ, vnde μιν, νιν. ut adeo probabile sit, non ὡς αὐτῇ, sed αὐτῇ ἅπανα Ἴλιος ab iis constitutum fuisse. At recte in Sch. A. addicitur, poetam nec ἰ nec σφᾶς nosse, et esse ὡς εἰ, ut Odyss. K, 419. 420 vbi focii ad Ulyssē a Circe venientem Σοὶ μὲν νοστήσαντι, διατρεφές, ὡς ἐχάρμεν, Ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. Eadem fere habet Schol. Townl. Vict. τινὰς

δὲ τὸ ὤσαι διὰ τῆς ἰ γράφουσι, καὶ δασύνουσι (itane ὤς ἴ?)
 ἀντανυμίαν ἐκδεχόμενοι τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ὤς αὐ-
 τῆς. ἀλλ' οὐ χρῆται αὐτῇ (scil. τῇ ἀντανυμίᾳ ἰ) ὁ ποιητής.
 Additur ex Sophoclis Oenomao: ἡ μὲν ὤσαι θάσσονα, (an
 θάσσουνα?) ἡ δὲ ὤσαι τέξου (an τέξουνα?) παιῶνα· misere
 corrupta! Tum ex Thucydide comparantur illa: οὐδὲν
 γὰρ ἄλλο, ἢ πόλει ἀλισκομένη ἐτίμεσαν. ὥς αὖ distraxit
 Barnes: recte ex prisca ratione, vulgo ὤσαι. Locus
 Virgil. Aen. IV, 669 sq. comparatus iam a Macrob. IV, 6.
 μάλιστ' ὤσαι ἦν Par. A.

411. Ἰλιος ἐΦρυόσσα. ξ „quod ἡ Ἰλιος. v. ad
 Δ, 46.

ἐΦρυόσσα, hoc vno loco occurrit, alibi est αἰπεινή,
 ἤνεμόσσα. *Troia alta* Virgilio. Schol. Vict. Townl. ἐπὶ
 ἐΦρυώδους τόπου καιμένη. Suidas: ὑψηλὴ καὶ ἀπώρημος.
 add. Schol. br. Eustath. Hesych. ἐΦρύς pro, cliuo montis
 T, 151 legitur, loco tamen vix Homérico.

πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἀπρης. μύχοιτο Vrat. b. σμύχοιτο,
 καταφλέγοιτο, Schol. Ven. Leid. σμύχασθαι, τὸ ἐκ τοῦ
 κατ' ὀλίγον αὖξασθαι τὸ πῦρ τραπεζόμενον ἐς φλόγα, Schol.
 B. Sup. JI. I, 689 κατὰ δὲ σμύξαι πυρὶ νῆας. sic enim a
 poeta ponitur, cum proprie de igni latente, serpente,
 ac per fumum tandem se prodente dictum sit: quod do-
 cta nota exposuit Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. 6.
 p. 351.

σμώνχοιτο vel σμωνχοῖτο scripserat Aristarchus, docen-
 te Schol. A. Nam fuisse σμώνχαιν vel σμωνχεῖν. Apud
 Hesych. est ἐνεργεῖν μετὰ σκουδῆς, respectu loci Aristo-
 phanei, disertè laudatī a Suida, in Pace, vbi nunc pro
 σμύχεται ἀμφοῖν τοῖν γινάθειν editum quoque est vl. 1308
 in Brunck. σμώνχεται. σμώνξαι, πλῆξαι memorat Eustath.
 p. 1277, 9 Repositum quoque est κατασμώνξαι pro κατ-
 αρμώνξαι in Nicand. Alexiph. 332 vbi redditur per κα-
 τὰτριψον. Apud eund. σώνχαιν et κατασώνχαιν occurrit eo-
 dem sensu; vt et apud Herodot. IV, 75. vt viri docti
 iure suspicentur esse vnum idemque σμώνχαιν et σώνχαιν.

σμήχαιτο edd. Flor. Aldd. Turneb. vsque ad Stephanum, qui ex edit. Rom. σμήχαιτο correxit. add. Par. A. K. Erat quoque hoc in Schol. br. et apud Macrobianum IV, 6. qui tamen, ut recte Ernestii monet, cum graeca in eo serius edita sint, dare variam lectionem non potest.

Satis apertum est, omnia haec verba ducta esse a communi stirpe σμάω, σμῆσαι, atterere; differre tantum vsu inter se cetero: σμύχεσθαι proprie de igni dictum nostro loco vnice est probandum. Etiam Apollon. Lex. σμύχαιτο, ἀφανίζοιτο. sic quoque Hesych. Schol. B. Leid.

κατ' ἑκρης. vna voce κατάκρης Rom. Eustath. Vrat. b. al.

412. γέροντα μόγις ἔχον. vulg. μόλις. at μόγις Mori. Vrat. b. Ven. Par. G. H. I. idque retinendum, nam ea forma seruata est ceteris locis I, 355. Φ, 417.

ἀσχαλώοντα. ἀθρομονῶντα. Suidas. δυσανασχετοῦντα, λυτούμενον Schol. br.

413. πυλάων Δαρδανιάων. esse easdem, quae Scaeae, ex h. l. patere videtur. v. ad B, 789.

414. πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον „ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν θυρσάτον τῆς γῆς (corrigere hinc σύμφοτον-τῆς γῆς e Cod. Leid. a Valkenariorum editum) ἔστι δὲ καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἢ κόπρος, ἢ δὲ γῆ νεκρὸς. Similia dat Schol. Leid. At Schol. Vict. et Townl. εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἢ κόπρος ἐστίν. εἰ δὲ γῆ νεκρὸς ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός. Vix aliquid quod sibi conflet, hinc efficias. Ludere saltem licet:

εἰμὶ νεκρὸς. νεκρὸς δὲ κόπρος. γῆ δ' ἢ κόπρος ἐστίν.

εἰ δὲ τε γῆ νεκρὸς ἐστ', οὐ νεκρὸς, ἀλλὰ θεός.

Postrema non satis percipio. Videtur pentameter ab alio adiectus esse priori versui. si autem corpus terra est: videtur sequi debuisset: animus non corpus est, sed deus: εἰ δὲ τε γῆ νεκρὸς, οὐ νοῦς νεκρὸς, ἀλλὰ θεός. Videbunt me doctiores, an alibi versus legantur. Per κόνιν interpretatur κόπρον Apollon. Lex. et Hesych. Eadem ita.

rum occurrit Ω, 164. aliter quam sup. Σ, 575 et Ω, 640 et in Odyss. aliquoties.

πάντας δὲ λιτάνευς. antiqua forma et ratio cum Vrat. b. Vulg. δ' ἐλλιτάνευς. et δ' ἐλιτάνευς. sic Townl. Lips. Cant. Vrat. d. vt alibi quoque.

414. 5. memorat Plato de Rep. III p. 388 B. vbi Priamum appellat ἐγγυς θεῶν γεγονότα, ita exprimens τὸν θεουδῆ. vt inf. Ω, 217 et al.

415. ἐξονομακλήθην ὀνόμαζων ἄνδρα ἕκαστον. „οὐ ποινῶς, ἀλλ' ἰδίως“ Schol. Townl. Vict. Apollon. Lex. reddit ἐπ' ὀνόματος verius ἐξ ὀνόματος. sicque Hesych. cum Schol. br.

416. καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοι περ. Aristarcheam esse lectionem docent Schol. A. T. V. *quamuis solliciti de me, licet mei studio hoc agentes.* sicque Eustath.

Attamen κηδόμενόν περ nec minus accommodatum, modo περ videas esse, *quippe*, vt saepe accipiendum est: *quippe valde afflictum, contristatum animo.* etfi Schol. Townl. ait, περ πλεονάζειν. Est autem altera haec lectio codd. omnium meliorum; itaque haud potui refugere, quin reciperem. Ingeniose versu nititur Maximus Tyr. Disf. VI, p. 196. vbi numen a bellis gerendis auocat: quos tamen ad nostram vsque aetatem obsurduisse nouimus: *σχέσθε — ἐάσατε κηδόμενόν περ σώζειν ὑμᾶς, καὶ μὴ περιορᾶν ὑπ' ἀλλήλων κκνουμένους.*

417. ἐκείθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. latere in ἐκείθαι notionem τοῦ ἐκτεῦσαι etiam ad h. l. monent grammatici. v. sup. ad vl. 123.

418. λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν. Vulgo lectum erat in edd. λίσσομαι. nec male hoc, sollemnē vsu Homérico pro futuro. Vsitatum ei tamen et alterum, subiunctius omisso ἴνα. vt inf. 450 (ἴνα) ἴδωμαι. monuit iam Ernesti. Iam autem codd. mirus consensus est in λίσσωμ'. Nec videntur editores principes aliud voluisse; sed vitio operarum illatum esse in Flor. Rom. Aldē. λίσσωμ' ἀνέρα. quod tamen vitium codd. quoque obsidet Vrat. b. d. et quinque Paris. cum Vin.

dobb. primus emendauit λίσσομαι Turnebus, forte ex Eustath. p. 1277, 53.

ὄμβριμοςργόν scribunt multi, Mori. Barocc. forte et Lips. Par. C. D. F. itidem ut ὄμβριμος vidimus. Cur ὄβριμος praefendum iudicem, dixi ad Γ, 357.

419. ἣν πως ἤλικίην αἰδέσσεται ἥδ' ἐλεήσει. Offendit permutatio modorum, possis itaque probare ἐλεήσει, ex Par. C. D. nec minus tamen offendit ἣν, εἰν, cum indicatio. Erit itaque emendandum: εἴ πως ut in altero loco H, 39. vbi v. Obsl. Alioqui variatio temporum frequens est in Homericis in ipsa oratione copulata.

420. καὶ δέ νυ τῷδε πατήρ τοιόσδε τέτυκται. Eustath. ἦγουν καὶ δὴ τῷ γε πατήρ. Harlei. καὶ γε νυ τῷδε. Vrat. b. d. καὶ δέ νυ τῷ γε.

422. ἄλγεα θῆκε scripsi Ionice cum Townl. pro vulg. ἄλγῃ θῆκε. In Eustath. utrumque ponitur.

423. τόσσους γὰρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας. ἀπέκτειν Flor. Aldd. Rom. et reliquae vitiosae usque ad Turnebum, qui primus correxit. ἀπέκτανε Eustath.

τηλεθάοντας. putes scribendum esse τηλεθώντας ut Z, 148 ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθώσα φέρει. et sic saepe. Vidimus tamen καλὸν τηλεθάον P, 55. necdum canonem satis certum de his teneo. „γρ. τηλεθώντας“ Barnes.

424. ὦν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι. Memorat Schol. Sophocl. 1075 et περι supplet. Licet nec minus suppleto ἔνεκα.

425. οὐ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω. Apollon. Lex. ad h. l. cum Hesych. κατοίσεται, κατάρξει.

426. ὥς ὄφελε θανείν. Vitiose ed. Rom. ὄφελλε et Eustath. ὄφελε.

427. τῷ κε κορυσσάμεθα. Vrat. A. κορυσσόμεθα „γρ. τῷ κεκορυσσάμεθα“ Barnes: ex ingenio.

428. μήτηρ ἣ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἥδ' ἐγὼ αὐτός. Schol. A. pronior est in alteram interpunctionem, ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος ἥδ' ἐγὼ αὐτός.

Notant grammatici ad h. l. et ad Apollon. I, 286. formam vocis decompositae ex *δύσμορος*, et *ἄμμορος*. v. Etymol. et Hesych. in *δυσάμοιρος*. est, *valde infelix*.

429. ἐπὶ δὲ στενάχοντε πολῖται. Schol. A. „γρ. γέροντες“ quod erat eodem in versu T, 338.

430. ἀθινοῦ ἐξήρχε γόοιο. Schol. B. πυκνοῦ καὶ συνοχοῦς. ἢ, οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. (h. e. vocem hoc sensu frequentatam esse Aetolis, ab aliis Graecis relictam.) Etiam Schol. T. V. οἰκτροῦ κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἀθροῦ. Schol. br. ἐλασινοῦ. οἰκτροῦ. De voce v. ad Σ, 316.

ἐξήρχε de praeunte iam, vidimus sic Σ, 51. 316. 605. alias de chorago.

431. ἐγὼ δειλὴ τί νυ βεῖομαι, αἰνὰ παθεῖσα. τί, πρὸς τί βεῖομαι, sensum habere, *quorsum vivam*, ex appposito videtur apparere, *te mortuo*. etsi apertum est βέω, βεῖω, esse proprie idem quod βάω, incedo, tum vitae instituto vtor, viuo. Apponam summam, quae e Scholiis colligere licet, etsi pleraque iam apposita sunt supra ad O, 194.

Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ἔτι βιώσω, ὃ ἐστι, ζῶσω. Tum in iisdem Scholion Porphyrii, quod et est in Schol. Leid. εἰς τί βιώσομαι; τὸ δὲ βεῖω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ γῆν, subiungit multa a re aliena; ad rem facit hoc vnum, quod Z, 113 ἔφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἰλίου legitur: Sub finem, aliunde puto, indocte certe, adiectum: τὸ δὲ βεῖω παρὰ τὸ βαίνω.

Porro in iisdem Sch. A. βεῖομαι. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, βήομαι, βηώσομαι. At Sch. B. c. Sch. Leid. τὸ δὲ βεῖομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι γράφει. Ἦν' ἢ πῶς βιώσομαι καὶ ζήσομαι, σοῦ θανόντος. Scripsit ergo ille βίομαι. τί νυ βίομαι quod Mori et Cant. habent; et Vrat. A. d. Par. E. (superscr. εἰ.) F. et τίνι βίομαι Par. A. et C. a m. sec. cum a pr. m. esset τί νυ βεῖομαι. τίνι βεῖομαι Par. D. I. Hesych. in τί νυ βίομαι; iam laudatus a Barnes et Benl. τί νυ μέλλω βιοῦν. ὃ ἐστι ζῆν. Ita tamen haud apparet, quomodo βι produci possit. Contra Townl. Vict. Schol. τί νυ βεῖομαι. οὕτως Ἀρίσταρχος.

πῶς ζήσομαι. Hactenus nondum exploratum est, quae Aristarchea lectio fuerit.

De sensu vocis dubitatio vix esse potest: τί, πρὸς τί, *quorsum misera ego viuam!* τί δὴ βιώσομαι, ζήτομαι. Sch. br. Eustath. nec dubitari potest fuisse formam antiquam βέω, βείω, βελομαι, quae et idem significauit quod βίω, βαίω, vt Z, 113, et *uiuo*: vii h. l. et aliis locis.

Adiuncta sunt in Sch. B. Leid. commenta alia: τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἀποβήσομαι; πῶς φροντισθήσομαι. ὡς τὸ, οὔτι βέομαι Διὸς, ἤτοι οὐ φροντίζω. O, 194.

Aristarchus scribebat quoque αἰνὰ τεκούσα, vt esset idem quod δυσκαριστοτόκεια sup. Σ, 54. Thetis de Achille. Sic Sch. B. Leid. T. V. Tandem pro τέκνον, ἐγὼ δαίλη Sch. br. Ἐκτορ, τέκνον ἀμόν.

432. σεῦ ἀποτεθνηῶτος. „ἀποτεθνηῶτος.“ Barnes. sicque Vrat. b. Par. A. B. C. F. I. v. ad Z, 71. κατατεθνηῶτος Lipf.

433. εὐχολή, καύχσις. δόξα. at Eustath. pro εὐχή malit accipere; contorte.

434. οἷ σε θεὸν ὧς, δειδέχατ'. Latius Sch. A. B. T. καθ' ἐκάστην οὐκ ἡμέραν, φησιν, ὧς θεῷ σωτῆρι σοι ἡῦχοντο. quod in poetae verbis non est. Etiam Ern. „δειδέχατ' (non δειδεχατ') veris colebant. Alibi in hac sententia verbum τίσιν vsurpat: τῶν δέ μιν Ἰσα θεοῖσι.“ Bene haec; sed quo iure δέχεσθαι esse potest τίσιν. Cum hoc δέχεσθαι sit proprie excipere adeuntem, verbis, manu, poculo, vt I, 224 et al. videtur maxime de redeunte e pugna victore Hectore esse cogitandum: *cives eum excipiebant tanquam deum*: vt 394. ei vt deo precari dicebantur. plusquamperfectum δεδεγμένοι ἦσαν, aperte pro imperf. ἐδέχοντο, post πελέσμεθ. ἦ σε θεὸν ὧς Lipf.

435. ἦ γὰρ καὶ σφιν Barocc. et recepit Valk. et cum eo Wolf. praeferatque hoc haud dubie, absolute dictum. Erat quoque in Mori. Par. A. Vulgo *ne* est. ἦ γὰρ *ne*. *esses si adhuc viueres*. quod minus commodum est. Abest omnino *ne* et καὶ a Vrat. A.

436. νῦν δ' αὖτ' ἰστέον ὕφαινε. — „quod Andromache in tanto tumultu ἀστυμαθῆς domi mansit. — Scilicet fuit haec ζήτησις vel ἀπορία. Aristarchus respondit: ποε-
tam ἀποσχέσθαι (non ἀπεσχίσθαι) νῦν τοῦ προσώπου,
cum Andromache iam partes suas egisset supra in con-
gressu cum Hectore: Z, 394 sq. Sic intellige Schol. A.
et V. T. Eustath. — Inf. ad 447. Sch. A. B. et Sch. br.
eam viri obiurgatione percussam (Z, 490) domi se con-
tinuisse putarunt. De poetae copia in similitum casuum
variatione non cogitant.

441. δίπλακα μαρμαρέην. Ita edd. At codd. Mori.
Barocc. Harlei. Lips. Vrat. b. Mosc. 2. Townl. Ven. vier-
que, octo Paris. cum Eustath. πορφυρέην. Vincit itaque
auctoritate haec altera lectio: etsi Schol. V. T. „γρ. καὶ
μαρμαρέην. Et probabile sit μαρμαρέην esse interpretatio-
nem τοῦ πορφυρέην, quod h. l. non de colore, sed de
nitore, etiam de candore, sit accipiendum. Similis va-
riatio in simili loco Γ, 125. 6. erat: Τὴν δ' αὖτ' ἐν με-
γάρῳ. ἣ δὲ μέγαν ἰστέον ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην, πο-
λέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ad q. l. vide. Etiam h. l.
Sch. A. T. Exc. δίπλακα. διπλοῖδα, ἣν οἶδ' ὅτι διπλὴν πε-
ριβαλέσθαι. De veste duplici Ernesti ad Salmas. de Pal-
lio p. 396 ablegat.

Θρόνα hoc vno loco occurrunt. Redduntur per ἄν-
θη ab Apollon. Lex. h. v. At Sch. A. et T. τὰ βαπτὰ
ἔρια — lana tincta coloribus. ἄλλως. ἄνθη ποιήλα ἐξ
ῶν βάπτουσι, flores et herbae, quibus tingitur lana.
Videtur simpliciter declarasse flores, ipsa textura, colori-
bus variis, expressos. Nota vox e Theocr. Id. II, 59 de
herbis quibus in magica re mulier vititur. et Nicand. The-
riac. 493 Θρόνα πάντα καὶ ἀλθυστήρια νούσων, vbi de
antipharmacis agit. At Theocr. Schol. Θρόνα Θεσσαλῶν
μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια.
Αἰτωλοὶ δὲ, Φάρμακα, (venena an colores?) ὥς Φησι
Κλαίταρχος. Ὅμηρος δὲ τὰ ρέδα. (quod quia auctoritate

aut ratione dixerit, haud apparet) παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Haec late prosequitur Eustath. πολύθρονον. πολυφάρμακον. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. adscripto versu Suidas. Optime Sch. br. ἄνθη. ποικίλματα. et Hesych. θρόνα, ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. vbi v. Not. et ad θρόνα. in quo tamen paullo ante spuria erat glossa: θρόνα. ἄνθη, ἀπὸ τοῦ ὄραν ἄνω. et paullo post Θρόνον — ἐκπεποικιλμένον. — In Sch. B. legitur et praefixum est θρόνα, quod vnde defendi possit, non video; estque id in Par. L. a. pr. m. Idem Sch. B. ἐνέπασσε. δηλοῖ δὲ κατὰ Κυπρίου τὸ ποικίλλειν. (potest hoc ita se habere; nec tamen Homerus e Cypro petiisse putandus est) ἀφ' οὗ καὶ παστός. Similia ap. Eustath. Sch. br. Pleniora. habet Apollon. in ἔπασσεν et ex eo. Hesychius in πάσσε. — ἐπὶ δὲ τοῦ, ἐποίκιλλεν. πολλοὺς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. ἀφ' οὗ καὶ παστόν λέγομεν γαμικόν ποικίλον ὕφασμα κυρίως. Similia sunt in Schol. br. ad Il. Γ, 126. at in Sch. A. B. est παστός, ὁ γαμικός θάλαμος. qua de re v. Not. Tollii ad Apollon. Lex. p. 537. Etiam Sch. A. ad locum in quo versamur: πάσσειν Κύπριος τὸ ποικίλλειν. ἀφ' οὗ παστός ὁ θάλαμος.

ἔπασσε. Peccatur passim ἔπασσε.

Ceterum hic versus vna cum Γ, 125. 126. est inter praecipua loca de artium incrementis, quae illa aetate iam fuisse necesse est, si textura tam exquisitae artis a Troianis mulieribus elaborari potuit. Signa, (figurae) pugnantium et horum ornamenta intexi telae vix possunt sine delineatione; requiritur quoque protypus coloribus pictus, ad quem in tela ipsa signa reddantur. Fuisse tamen artis pingendi primordia multo seriorum temporum traduntur. Sane Phrygum et Babyloniorum peritia figuras intexendi celebratissima est. Et potuit per Dorum barbariem post occupatam Peloponnesum artium non modo progressus sisti, sed ipsa elementa obscurari.

442 — 4. Augeri per haec τὸ πάθος bene observant Sch. A. B. T. Leid.

443. ἀμφὶ πυρὶ. Mosc. a. ἀμφὶ πυρρῇ.

444. ἐκ νοστήσαντι. vulgg. vna voce, ἐκνοστήσαντι.

445. νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν. De formula v. ad B, 38. Debuit esse scriptum: οὐδὲ νόησε.

447. κωκυτοῦ δ' ἤκουσα — κωκυτός, ὁ θρήνος Apollon. versu adscriptio. Bentl. ad h. vl. refert glossam κλωτοιμωγῆς. ἀκουσται θρήνου ap. Hesych. et emendat καὶ οἰμωγῆς ἤκουσα θρήνου.

448. τῆς δ' ἐλέλχθη γυῖα. Etiam h. l. Bentl. cum viris doctis τῆς δὲ φελιχθῆ. sed v. ad A, 530. non autem nunc est συναστράφη, sed membra conpuncta sunt ἐσελθῆσαν· dictum fere vt si ἔγχος σείδμενον ἐλέλκτο, N, 558. τρόμφ παρισελθῆ Townl. Sch. Emendabat Bentl. τῆς δὲ λελύατο γυῖα. vt N, 85 γυῖα λέλυντο.

χειρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε κερκίς. κερκίς, radius, quo stamina dirimuntur et trama inseritur.

450. Δεῦτε, δύναι μοι ἔπεσον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. ἔπεσον (ἵνα) ἴδωμαι. Eustathius haeret, sine ἴδωμαι an ἴδωμι, vt scribit, et editum est in Rom. ed. ἴδωμι ait esse pro ἴδοιμι, vt τύχωμι, pro τύχοιμι. v. Obfl. ad H, 243. ἴδωμαι tamen frequentatum et alibi: nisi quod similem dubitationem iam vidimus sup. Σ, 63.

Verum totus versus facit molestias propter duplex peccatum in digamma: ἔπεσον ἴδωμ' et ὅτιν' ἔργα. nisi ex ipsa re pateret, versum esse serius excusum, cum rhapsodus Helenam ex lib. Γ, 143 meminisset, quae prodibat οὐκ οἷα ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο; nisi hoc, inquam, ita se haberet, liceret forte causam erroris et medelam reperire. Ad prius Bentl. iam adscripserat: ἔπεσθε ἴδοιμ', ad alterum nihil ei succurrebat. poterat tolerari ἴδωμ' ἅτε ἔργα. τ.

Ceterum lectio variat aut corrumpitur in libris. In Vict. et in Townl. a pr. m. erat ὅτιν. at Scholiō praefixum ὅτι ἔργα. ἄμεινον, ἅτι, ἀντὶ τοῦ ἅτινα. ὅτινα Par. F. In Vrat. A. Par. B. vno Vindob. ὅτι ἔργα. Vrat. b. et Par. E. ἅτιν'. In Schol. Exc. erat ὅτινα. γρ. ἅτινα. Enimuero ὅτινα per se non habet quod offendant; vidi.

mus iam O, 492 ἢ δ' ὅτινας μινύθῃ τε. Add. Od. Θ, 204. O, 394.

452. ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα. Quod supra Agamemnon de se: κραδίη δέ μοι ἔξω στήθεων ἐκθρόσκει.

νέριθ δὲ γυῖα πῆγνυται. Schol. B. Leid. Excerpta. Vict. Townl. laudat e Callimacho: ἐκόλλησαν γὰρ ἀνία γούνατα. In oculos incurrit esse ἀνία legendum, quod et Vict. Townl. offerunt. Emendauerat quoque Valk. ex Callim. H. in L. P. 83. 84. ἐκόλλησαν γὰρ ἀνία γούνατα.

454. αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἴη ἐμοῦ ἔπος. quod iam Pothydarnas dixerat Σ, 272 αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὥδε γένοιτο. vbi v. Obfl. εἴη ἔπος ἐμοῦ Vrat. b. „γρ. ἦεν pro εἴη.“ Barnes. Apud Suidam ex Callimacho memoratur: ἀπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθει. cf. Toup. Ep. Crit. p. 45.

πεδίοις δέχεται. Vrat. d. πεδίοις δέχεται, omisso διὰ, quod aliquoties iam vidimus. v. c. sup. 23. 26. Φ, 247.

457. καὶ δὴ μοι καταπαύσῃ ἀγνηορίης ἀλαγεινῆς. recto Eustath. ait, ἀγνηορίης pro θρασύτητος. ἀλαγεινῆς Schol. T. V. exponit λυπηράν. puto, exitiosam esse. καταπαύσει Vrat. A. vn. Vindob.

458. — ἐνὶ πλεθροῖς μένων ἀνδρῶν. perperam scribitur πλεθροῖς, cum nulla diaeresis locum habeat, sed vox sit disyllaba. In Edd. inde a Flor. erat ἐνὶ πλεθροῖς μέν' ἀνδρῶν, (estque ita etiam ex Veneto a Villois. expressum) ac si media esset producta; quod secus est; ut iam sup. I, 637 vidimus: πλεθροῖς ἐκ Δαναῶν. Iam Eustath. p. 1279, 28 recitat: ἐπεὶ οὐκοῦτ' ἐνὶ πλεθροῖς μένων ἀνδρῶν. quod recte recepit Barnes, sed retinuit diaeresin, quam et Clarke seruat, et adstruit ex Od. II, 105 εἰ δ' αὖ με πλεθροῖς δαμασαίῃατο. atqui et hic est πλεθροῖς. Bentl. scribebat πλεθροῖς. Cant. Mori. πλεθροῖς.

459. τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων. in ultimis est hiatus. nam εἴκων cedo, non habet digamma. γ. Excurs. de digamma ad T. p. 742. Sed totus versus, expletivus est sententiae breuiter et cum vi enuntiatae superiore versu.

461. παλλομένη κραδίην. Mosc. 2. κραδίην.

464. 465. ταχέας δὲ μιν ἵπποι ἔλκον ἀκηδέστας. Optime Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς, et proponit ex Ω, 417 ἣ μὲν μιν περὶ σῆμα ἑαυ' ἐτάροιο Φίλοια ἔλκον ἀκηδέστας. Hesych. reddit. ἀνηλεῶς, ἀφροντίστως. et Schol. br. ἀφροντίστως, ἀμελῶς. quod etiam pro ἀνηλεῶς reponere volebat Alberti ad e. l. reuocare eum poterat vel Etymol. in ἀκηδέης, quam vocem vidimus sup. Φ, 123.

ἔλκον. „γρ. εἶλκον“ Barnes. Ionicam rationem in hac voce aliquoties vidimus Homero probatam.

466. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν. Schol. B. „Andromache deliquium animi patitur ex repentino adspectu; aliter Hecuba.“ Vide de hoc sup. ad vl. 406.

467. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, Schol. B. V. T. cum Suida, ἐξέπνευσε, oppositum ἀναπνεῦσαι,

468. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα. „αἱ Ἀριστάρχου, βάλε δ', αἱ δὲ καιναι, χεῖς.“ Sch. A. T. V. Est βάλε in Lips. Par. A. C.

Nobis expedita videtur esse sententia: retro prolapsae, reclinatae, supinae, feminae capite reclinato, et ipso lapsu succusso, excidit capitis ornatus. At veteres, qui forte norant, ea ornamenta alligata esse, difficultatem in his reperiunt: ut et inter ἀπορίας seu ζητήματα esset, quomodo mulier deficiens, et deliquium passa, *abiicere* et amouere a se, χεῖσιν, possit redimicula capitis. Ait itaque grammaticus in Sch. A. melius fuisse, si recepto demum ab ea spiritu poeta paullo post vl. 476 dixisset ἣ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς Φρένα θυμὸς ἀγέρθη, ἀμβλήθη γόωσα, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα.

Tum in Sch. B. et Sch. T. V, Leid. alius grammaticus haec dicta ait ex communi poetae usu, quo per duo verba effert ea, quae vna voce dici debebant; ut: αὐτὰρ ἐπὶν δὴ πάντα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς ἀντὶ τοῦ, ἔρξῃς τελευτήσῃς. Od. A, 293. Simili modo interpretatur loca Il. Φ, 537. B, 4. K, 67, esse adeo haec dicta pro, χεῖσιν τῆλε ἐκάπυσσε. Alii acceperant dicta ut θρέψασα τεκούσα τε, (Od. M, 134) cum poeta immutato tempore et ordine res narrat; voluere esse haec immutato or-

dine dicta, cum esse deberent: ἤριπς δ' ἐξοπίσω, τῆλε δὲ ἀπὸ κρατὸς χεῖρ, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.

Porro in Sch. A. V. et T. duae observationes propositae sunt satis subtiles: primo, quod, cum in Hecuba vna tantum κάλυπτρα memorata esset, v. 406. in Andromache nominantur plura; spectare hoc ad miserationem, εἰς μνήμην ἄγει τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας, ὅπως τῇ μεταβολῇ αὐξήσῃ τὸν οἶκτον — Τὸν: ἐπὶ δὲ ταύτης, ὡς ἂν νέας, καὶ μάλιστα γυναικὸς τοῦ μᾶλλον εὐδοκίμουντος, ἐπεξεργασίᾳ χρῆται. Altera observatione, quae et in Sch. Leid. est, laudatur verecundia poetae, quod in feminae lapsu lectorem ad capitis ornamenta auocauit. An poeta de hoc cogitauerit, nolim equidem fidem interponere; observatio tamen est arguta.

De voc. σιγαλόεντα h. e. λιπαρὰ, λαμπρὰ v. ad E, 226.

469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἡδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμεν. Habet versum et nomina recitat Pollux V, 95 inter ornamenta muliebria; nihil tamen illustrat. ἄμπυκα. Vox ad equorum ornamenta migravit; vnde χρυσάμπυκες ἵπτω E, 358 et al. Nunc hoc vno loco ἄμπυξ occurrit; videamus de ea antiquiores: Apollon. Lex. ἄμπυξ, ὁ ἀναδεσμός τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πετυκνῶσθαι. χρυσάμπυκας ἵππους φησὶν. ὅταν δὲ λέγῃ (non, λέγει) „Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε,“ κόσμον τινὰ εἶναι περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, (ergo iam tum ornatus ille capitis exoleuerat) οὗ μὲν ἀπέχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψιας. Eadem fere Sch. A. B. Leid. br. ἄμπυξ δὲ δεσμός τριχῶν καὶ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως Ὅμηρος. Suidas. add. Hesych. c. Notis. Eustath. Etymol. nec plura discas ex aliis: vt e Sch. Theocr. I, 33. Schol. Pindari Ol. VII, 118. Minus proba dat Sch. Eurip. Hec. 464. Nuper ἄμπυκα cum ceteris illustravit Boettiger ad Pict. Vaf. I, s. p. 87.

κεκρύφαλος qui fuerit ex Sch. br. Hesych. Suid. Erotian. Lex. Hippocrat. Etymol. in κρυφάντος, non satis apparet; nec placet inutilia ex etymo repetere. ἄμπυκα

καὶ κρύφαλον scriptum erat in Schol. Pind. J. II, 2. πρὶν κρύφαλον ἢ δὲ editur in eodem ad Ol. V, 15. sed τ' est ibi cod. Gott.

πλακτὴν ἀναδέσμην. Apollon. Lex. εἰ μὲν διάδημα. εἰ δὲ μίτραν. πλὴν, κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλὴν. addit, occurrere semel hoc vno loco. Ex eo sua habet Hesych. In Sch. T. V. A. B. Leid. haec habentur: ἀναδέσμη λέγεται σείρα, ἣν περὶ τοὺς προτάφους ἀναδοῦνται. καλεῖται δ' ὑπ' ἐνίκων καλαυδάκη. videtur in hac *calantica* latere. κρήδεμνον δὲ πάλιν τὸ μαφόριον. Hoc et aliud serioris Graeciae nomen, κοδφία, v. ap. Eustath. Prosequatur haec qui volet euoluendo glossaria.

Scripti τ' ἢ δὲ, quod iam Turneb. ediderat, nam vitiose vbique legitur τς ἢ δὲ cum hiatu; etiam in Ven. Harl. Apollon. p. 125. et miror a Valk. esse renocatum. τς ἢ δὲ erat in Par. L. at τ' ἢ δὲ diserte in cod. Alteri. Scribitur quoque τ' ἢ δὲ in Sch. Pind. Ol. V, 15 et Ol. VII, 118. vbi Lachesis χρυσάμπυξ. Vulgatum τς ἢ δὲ est quoque in Schol. Lycophr. 757.

470. κρήδεμνον. Vidimus iam Z, 184. Redditur per ἀμοφόριον in Sch. Leid.

Observat Schol. A. esse θ' pro τς. οὕτως ἅπανται. An igitur fuere libri, in quibus scriptum aliter? an δ'?

χρυσέη Ἀφροδίτη. χρυσῇ Townl.

472. μυρία ἔδνα. „γρ. μυρί' ἔδνα“ Barnes.

473. ἀμφὶ δέ μιν γαλῶν τς καὶ εἰνατέρες ἄλλες ἦσαν. γαλῶν esse scribendum, cum J, et accentu in penultima, diligenter monent Sch. A. B. V. T. (fuit quoque ea doctrina Herodori et Apionis ap. Eustathium;) pluralem adeo convenire cum dativo singularis numeri: quem Γ, 122 vidimus; ad q. l. cf. dicta. Et sunt γαλῶν αἱ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφαί, εἰνατέρες autem αἱ γυναῖκες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν.

ἔσταν habent codd. sicque editum inde ab Ald. 2. Antea erat ἦσαν in Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. in quo ἔσαν, quod et est in Vrat. A. d. ἦσαν Par. L.

474. αὖ ἐ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι. μετὰ σφίσιν, non μετὰ σφισιν scribendum esse, monent Sch. A. et T. V. cf. ad Δ, 2. μετὰ σφῆς Lipsi. Porro ἀτυζομένην ἀπολέσθαι. videtur dictum esse pro δεδοικυῖαν pietuentem, ne moreretur. qui vsus vocis insolens est; senserat hoc Lennep. ad Coluth. p. 146. qui eo quoque deuenit, ut coniectaret ἀτυζόμεναι scil. feminae ei adstantes. ἀτυζομένην ex vsu communi est *consternatam*, *prae dolore mentis captam*, ὥστε ἀπολέσθαι, ita ut periculum mortis esset, Sch. B. V. T. Leid. Exc. *ταρασσομένην*. ἔτη συνεχομένην. Addunt ἢ ἐαυτὴν ἀπορρίψαι τοῦ τειχους θέλουσαν. quae in verbo non habentur.

ἀπολέσθαι. Eustath. γρ. ὀλέσθαι.

475. ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς Φρένα θυμὸς ἀγέρθη. „Aristarchus legerat ἄμπνυτο. ἄμπνους ἐγένετο. ut de Sarpedone, αὐθις δ' ἐμπνύνθη B, 697.“ Schol. A. B. his addunt Schol. V. T. Leid. ἐν ἐαυτῇ τὸ πνεῦμα συνηξεν. Et Hesych. ἄμπνυτο, ἀναβίωσε. Recte praelata est altera lectio de ea, quae e deliquio se recepit, ἄμπνυτο, ex sollenni vsu τοῦ ἀναπνέειν. v. ad E, 697. Versus iterum legitur Od. E, 458. Ω, 348.

ἐς Φρένα θυμὸς ἀγέρθη. In edd. Flor. Ald. 1. Rom. Turn. erat θυμὸν ἄ. quod tanquam exquisitius dictum praeferebat Valken. et, si recte video, Ernesti. θυμὸς receperat Ald. 2. eamque sequutus est Stephanus cum seqq. Recte vero: nam sic versus legitur in ceteris locis, quae modo laudauī, et Il. Δ, 152 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη. Est porro elegantia illa θυμὸν ἀγέρθη longius arcessita; facitque ingratum sonum ἐς Φρένα θυμόν. Tum vero auctoritas codd. quos noui omnium simplicius illud θυμὸς tuetur; etiam Apollon. Lex. p. 32. θυμὸς ἀγέρθη, συναλέγη.

ἢ δ' ἐπεὶ οὖν. Vrat. d. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν.

476. ἀμβλήδην γόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν. ἀμβλήδην hoc vno loco lectum. Apollon. Lex. οἶον ἀναβολήδην. ἀπὸ προοιμίου, versu hoc adscripto, ἀμβλήδην γόωσα κατὰ δμῶσιν ἔειπε. Vbi κατὰ vitiosum est. at δμῶσιν et.

iam a Dionys. Hal. de compos. f. 15 p. 92. Reisk. legi, iam notatum est a Barnes, etiam a Tollio: adde Cod. Lipf. Par. A. C. recte quoque est indicatum, propter glores et fratrias circumstantes *Τρωῆσιν* esse accommodatius.

Verum vt ad ἀμβλήδην redeamus, quam varie id a grammaticis in Scholiis et in Glossariis exponatur, declaratum v. in Nota ad Helych. h. v. Reddunt fere omnes ἐκ προοιμίου scilicet, quia ἀναβάλλεσθαι de initio cantus facto et de proludendo dicitur: cf. Eustath. Erit igitur h. L. illa *principio a gemitu facto* dixit. Si tamen re-putes, ἀναβάλλειν, ἀναβολήν, ἀμβολήν, de iaculando, et sursum emittendo, interdum per intervalla, et sup. Φ, 364 ἀναβολάδην de ebulliente adipe esse dictum: facile iudices, magis consentaneam loco esse interpretationem: ex alto petito gemitu, aut, singultim; vt Dan. Heinsius reddebat, ἀναβάλλουσα τὸν γόον, utque Schol. br. ἀναφύρουσα τὸ πνεῦμα ἀθρόως.

477. Ἡ ἄρα γαινόμεθ' αἶσθ. repositum a Stephano: antea edd. γινόμεθ'. Sequutus ille est exemplum aliorum locorum: K, 71. T, 128. „γρ. γαινόμεθ' et γινόμεθ'“ Barnes. γαινόμεθ' etiam est in Par. E. sed vitiosum est.

Lamenta haec Andromaches veri affectus plena comparari possunt cum rhetorico fuco Libanii in Progymnasmate p. 141. ed. Morell. To. I. et p. 1011. Vol. IV. Reisk.

Leguntur vsq. sqq. apud Strabon. XIII p. 876. in loco tamen luxato, vt doceatur, inter tractus, qui Troiae accensentur, fuisse Lyrnessum, tum quoque Theben, quas sub Mynete erat.

478. Πριάμου κατὰ δῶμα. Schol. A. T. V. αἱ κοινότεραι ἐνὶ οἴκῳ.

479. Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλέεσθ. v. ad Z, 396. ὑποκλάκῳ etiam loco nostro ed. Ald. 2. cum Romana. at ὑπὸ Πλάκῳ iam habetur in Flor. Ald. 1. retractum a Turnebo: sicque diserte Harlei. Θήβηφι vn. Vindob.

480. ὃ μὲν τρέφε τὸν θυτῶν. Ionicum erat in Lipf. Par. A. C. pro vulg. ὃ μὲν τρέφε. τὸν θυτῶν puta esse ὃ καὶ ἡ θυτῶν. vt inf. quoque vs. 494. Schol. V. T. ἀντὶ τοῦ θυτῶν, ὡς· θερμὸς αὐτῆς.

481. δὺς μορος αἰνόμερον. Mosc. 2. δὺς μορον αἰνόμερον. Sic et Harlei. adscripto altero pro var. lect. — os. Et iam olim aberratum fuisse docet Schol. A.

ὡς μὴ ὄφειλε ταχέσθαι. Par. A. ὄφειλε. Par. E. ὡς μὴ ὄφειλεν ταχέσθαι.

482. νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀθῶο δόμους. Barnes interpolat ρ, vt metro cauēret: σὺ μὲν ρ' Ἀθῶο. perperam vtique; sic tamen quoque codd. Harl. Mori. Mosc. 2. Ven. quatuor Parif.

ὑπὸ καύθεσι γαίης. Townl. ὑποκαύθεο. perperam.

483. αὐτὰρ ἐμὲ στύγεσθ' ἐνὶ πένθει λείπεις. Reposit fuit ἐν e Rom. Turnebus et Steph. sicque codd. In Flor. Aldd. erat ἐν.

484. πάντ' δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς, ὃν τέκομεν — fuere olim qui αὐτῶς cum τέκομεν iungerent, ματαίως. quod vidit Sch. A. Iungendum enim esse νήπιος αὐτῶς pro ὡς αὐτῶς· quod Sch. A. reddit, *sic vt ante erat* Sch. B. *ille infans vt ego vidua*. Vtrumque in Sch. T. V. Vidimus tamen iam alibi vocem αὐτῶς apponi ἡθιπῶς. καὶ ἄφρονα αὐτῶς Γ, 220 et κατ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς, Ζ, 400. de hoc ipso Astyanacte, vidimus, *sic, profusus, tenellum*; vt iterum Ω, 726. πάντ' δὲ τε Cant. Par. D. δὲ γὰρ Par. C.

Ceterum vulgo interpungitur plene post θυγάμμοροι. ita πάντ' δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς. supplendum est ἔστι quod est ieiunum. Vim habet oratio, si iunguntur seqq. vt illa πάντ' δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς, quod ad hunc attinet, οὔτε νυ τούτῳ — οὔτε σὺ οὔτος.

487 ad 499. ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε. — „ἀθισταῖνται στίχοι ιγ. ὅτι ἀδιάθετοι (Sch. B. et T. V. τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι.) Absurdum enim est, inquit Sch. A. Astyanactem vagum errare et amicos parvis potum rogare, Priamo adhuc superstitē et patrieli-

bus et matre? et quis ei, utpote heredi, erepturus esset τὸ τέμενος? Omnino haec; pergit Schol. A. communia sunt omnium orphanorum, non Astyanacti propria. Iniqua prior reprehensionis pars, nam de vrbe capta cogitat Andromache; post vrbis excidium omnia ista mala metuenda erant puero. Sch. B. et T. V. versus notam loquacitatis habere aiunt. Similia e suis grammaticis appoluit Eustath. Est nunc ἀθετῆσαι simpliciter *improbare*, nam a codd. abfuisse, aut interpolationis suspectos versus nemo dixit. Versus per se non contemnendos esse nemo neget, concedit quoque Sch. B. mores feminae praeclare esse adumbratos. Solenne enim esse mulieribus, ut in magno luctu disertiores sint in malis recensendis quae miserationem faciant. Post haec omnia tamen fateor, notas inesse exornationis, quae serius accessit, sententiis parum cohaerentibus, modo generaliter enuntiatis, modo puero regio non conuenientibus. Iunctura tandem versibus his exclusis erit felicior: οὔτε σοὶ οὔτος (500) Ἀστυάναξ· ὃς πρὶν μὲν — Indicabit de his pro suo quisque ingenio. Eustath. tantum nouem versus inde a 490 qui prorsus γνωμικαὶ sunt, damnat.

487. ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε Φύγη. ἦν γὰρ δὴ Ven. A. πόλεμόν τε Lips. Par. A. K. et ed. Rom. vn. Vind. Vrat. d. Par. G. I. ἦν περ γὰρ δὴ π. Par. K. Bentleius videtur plures variorum interpolationes agnouisse; sane vix vnus hominis fetus versus omnes esse videntur. Φύγε Barocc. Mori.

488. αἰεὶ τοι τούτῳ γε πένος καὶ κῆδ' ὀπίσσω. Par. E. αἰεὶ δὴ τ.

489. ἄλλοι γὰρ οἱ ἀκουρίσσουσιν ἀρούρας. — cum —. sed excidit Scholion, quod spectauit, puto, ad ἀκουρίσσουσιν ἀρούρας. Schol. B. „τῶν ὄρων ἀφαιρήσονται, αἱ δὲ ἀφαιρήσουσι.“ Schol. T. br. Hesych.

Confundit Apollon. Lex. ἀρούρας, ut A, 356, cum ἀκουρίσας. κυρίως μὲν, ἀφορίσας hemistichio adscripto. Scilicet ex Etymol. (add. Eustath.) apparet, fuisse qui ἀρούρας contractum esse putarent ex ἀκουρίσας. At est

ἄβρος pro ὄρος, ὀρίζω, οὐρίζω. ἀπουρήσουσιν Harl. Mosc. a. Par. B. H.

Porro pro ἄλλοι γάρ οἱ Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἄλλῃ τοι τούτῳ.“ An forte Scholion ad v. 488 spectauit: vbi αἰεὶ τοι τούτῳ est? Imitatur hunc locum et aerumnas has ad mulieres viduatas viro et filiis transtulit Quintus VII, 276 sq. Quod melius exsequutus erat Homer. sup. Il. Z, 454 sq. breuius Tecmessa in Sophocl. Ai. 510 sqq.

490. ἡμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφῆλικα παῖδα τίθῃσι. „ἔρημον τῶν ἀμφηλικιωτῶν“ Sch. A. B. T. (adde Sch. br.) Addunt tamen: alios seiungere πᾶν, vt sit πᾶν ἡμαρ τὸν ὄρφανικὸν παῖδα τίθῃσιν ἀφῆλικά. quod vix placebit. Eustathius ex antiquioribus: παναφῆλιξ δὲ παῖς, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἀπάντων ἀπηλασμένος. ἢ πάντῃ ἀφῆλιξ, οἷα, τῇ ἀφῆλικιότητι προστεθέντων καὶ τῶν τῆς ὄρφανίας κακῶν. Praeuit Apollon. Lex. παναφῆλικα. πάντων τῶν ἀφῆλικῶν, ὁμηλικῶν, ἀπεληλασμένον. Paria sunt ap. Hesych. Si hos, et ad eos dicta, cum Polluce et Phrynicho, dictisque ad eosdem, comparaueris, apparet, veteres in vsu vocis admodum variasse, vt et ἀμφήλικες et ἀφῆλικες scriberent; tum ἀφῆλιξ iis esset et is, qui ephebis excessit, et impuber, qui ad pubertatem accedit.

491. πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δαδῆκρυνται δὲ παρειαί. Antiqua scriptura est ὑπεμνήμυκε. vitiosa forte, constans tamen, non modo in edd. verum et in codd. et in grammaticis. Sensum vocis ex contextu constituerunt; vocem autem modo a μύειν et μύζειν duxerunt, modo ab μνημύειν, μνημύνειν, et μνηύειν, modo ab ἡμύειν; hoc postremum utique recte: Sch. A. et Sch. br. „ὑπεμνήμυκε. καταμέμυκε, κατεστύγνακε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ κατανέμνευκεν ἐκδέχεται. (debut adeo ab ἡμύειν ducere) οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρὸς (putarunt ergo hi a μνήμη, forte a μνημύω, μνημύνω, duci posse) Postrema etiam habent Sch. B. T. V. Leid. Aliiter tamen constituunt subiectum, πάντα αὐτὸν τὰ δεινὰ εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυσφορεῖν. Pergunt tamen: ἢ πάντα αὐτῷ καταπέπτωκε καὶ κατακέκλιται. παρὰ τὸ ἡμύω,

ἡμύσω, ἡμυκα, ἐμῆμυκα, καὶ περισσὸν τὸ νῦ. Haec vi-
que meliora, dum ducunt a verbo ἡμύειν, sicque alii,
etiam Eustathius. add. Apollon. in ἐμῆμυκα et ὑπεμῆμυ-
κα, (vbi ἐν ἀθέτουμένοις στίχοις versum haberi ait: v.
sup. ad 489) cum iis quae exposita sunt in Excursa VII.
ad Apollon. a doctissimo Tollio. Iidem tamen ipsi, qui
ab ἡμύω ducendam vocem esse viderunt, seruant τὸ ν.
Scilicet vident viri docti omnino esse ab ἡμύω ἡμυκα et
ἐμῆμυκα, (quod Atticum esse volebat Eustathius; hoc
est, vt accuratius dici puto, priscum loquendi morem
ab Atticis seruatum) de ceteris autem discedunt in par-
tes; alii ἡμύμυκα inde factum esse volunt, alii ἐμμῆμυκα,
antiquiores ἐμνῆμυκα. Obuium est suspicari vitio ita scrip-
tum esse, aut duplicato μ, succurrere metro veteres
voluisse: v. Eustath. et Etymol. potuit tamen etiam pro-
nuntiatio ita inflecti, vt μμ mutaretur in μν. Quo fit,
vt verisimiliorem scripturam ὑπεμῆμυκα ab omni parte
firmatam credere nondum liceat. Fuisse quoque, qui
pro ἡμύω in vsu fuisse putarent μνημύω, patet ex Hesy-
chii glossa: μνημύει. σκυθραπάζει. μνήμυκαν, ὑποκτῆσσει.
δυσχεραίνει. Ex eo numero videtur fuisse librarius cod.
Harlei. et Mosc. 2. Par. H. in quibus est ὑπομνήμυκα.
In Schol. V. et T. praefixum est ὑπεμῆμυκα. Aliae ab-
errationes sunt Par. C. ὑπεμνύμυκα Par. F. ὑπεμῆμυκα
et Par. D. ὑπερμνήμυκα. E Vindobonensibus nil video
notatum; debent ergo consentire in ὑπεμνήμυκα.

Nunc post tot disputationes doctorum virorum, in-
primis Tollii l. l. Toupii Epist. crit. p. 73. et Emendat.
ad Hesych. (To. IV. p. 373. ad calc. Emendatt. in Sui-
dam) nec haeremus amplius in hac voce, nec nunc di-
sertos esse necesse est in expositione. Monebo tantum
verbo: Barnes parum feliciter non modo coniecerat, ve-
rum et in poetam intulerat ὑπεμῆμυκα, contractum ex
ὑπεμνημόνυκα, prouocando ad Hesych. ἐμνῆμυκαν, εἰς
ἐπόμενησιν ἵναγας, quod emendabat ἐμνημόνυκα. Kuste-
rus ὑπεμμέμυκα olim lectum esse censebat, Lennep. ad
Coluth. p. 146 coni. πάντα δ' ἐπ' ὅμμ' ἡμυκα. (est ta-

men in ipso Colutho 331 γοεραὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί.)
At Toup. l. c. ὑπεμμήμους emendat, vel ὑπεμήμους, vt
hoc tamen efferretur duplicato μ. Prius iure receperat
Wolf. cf. praef. pr. ed. p. XXXIII.

De voce ἡαίειν, quae cum πτήσσειν, ὑπεπτήσσειν,
conuenit, vide dicta ad B, 148. Θ, 308. T, 405. Ὀρφω-
τος (κατὰ) πάντα ὑπημύει, oculis est deiectis.

δεδάκρυνται δὲ παρειαί. Aristarchus παρειαί. Schol. A.
V. T. οὐδετέρως. Sicque legebat Ven. B. et Harl. Mosc.
a. Par. H.

δεδάκρυντο ap. Apollon. Lex. in ὑπεμνήμους.

492. δευόμενος δὲ τ' ἄνισι πάϊς ἐς πατρός δαίρους.
— Sch. A. notatu dignum duxit, ἐς esse pro πρὸς. vt in
illo: εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον. Vt vltima in πάϊς produca-
tur, Barnes em. πρὸς perperam, vt iam Clarke monuit.

494. τῶν δ' ἐλασηάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.
— „quod κοτύλη et ὁ κότυλος genus poculi est. Iterum
occurrit κύρνον καὶ κοτύλην (Od. P, 12 et O, 311.)“
Sch. A. Scilicet pro mensura serius haberi coepit: de
qua v. Pollux et Eustath. qui sua ex Athenaeo petiit.
Nam is de κοτύλῃ disputat XI p. 478 D. sq. Fuere ta-
men quoque qui τὸ κοῖλον χειρὸς, volam, intelligerent:
Sch. B. V. T. L. cf. Etymol. h. v. Eustath. et Sch. B.
ad Ψ, 34. Ex h. l. patet, exigui valis genus esse debuisse.

κοτύλην τυτθὸν aut pro τυτθῇ, vt sup. 480 sicque
Eustath. aut τυτθὸν ἐπέσχε, paululum admonet ori.
Sic I, 485 καὶ οἶνον ἐπισχών.

495. χεῖλα μὲν τε δῖόν', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίγη. ὑ-
περώην. palatum h. l. esse, τὸν οὐρανὸν, οὐρανίσκον, τὸ ἄ-
νω τοῦ στόματος, dubium non est. De voce loca prae-
cipua sunt Polluc. II, 98. Etymol. et Hesych. Nec ne-
glexerunt Scholia cum Suida et Eustathio. μὲν τε δῖόν'
Ionicum dedi e Vrat. d. vulg. τ' ἐδίγη. Versu scite vti-
tur Lucian. Merc. cond. 20. item Maximus Tyr. Disf.
V p. 74.

496. τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὲς ἐν δαιτύος ἐστυφίλιξε.
ἀμφιθαλὲς semel obuium in Homero: „ὁ ἐπ' ἀμφότε-

ροις τοῖς γονεῦσι θάλλων. ἥ, ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς θάλλουσι." Apollon. Lex. et ex eo Hefych. add. Ety-
mol. Similia Sch. B. br. Eustath. vi Lat. patrimi et matrimi.

497. χερσὶν πεπληγώς, καὶ ὀνειδεῖοισιν ἐνίσσων. πε-
πληγώς pro πλήσων, et ἐνίσσων pro ἐπιπλήσων. κακο-
λογῶν. „γρ. ἐνίπτων. Sch. Exc. ἐνίσπων, Cant. Vrat.
A. b. ὀνειδεῖοισι edd. vsque ad Turnebum, hoc quo-
que loco, item codd. Harl. Lips. v. ad Π, 628.

498. 499. Ἐρρ' οὕτως et δακρυόεις. versus tam inepti
sunt, vt ipse Eustathius ferre eos nequeat: τὸ δὲ ἔρρ'ε
inquit καὶ ἐξῆς ὁ στίχος ὅλος εὐτελὲς τῇ διανοίᾳ, καὶ εὖ
περίγραπτος.

ἔρρ' οὕτως sc. ὡς ἔχεις. Nusquam reperio, quod
ferior saltem vsus ferebat ἔρρ' οὗτος. Habet tamen co-
dex Alteri, qui est ex recentissimis.

οὐ σὸς γὰρ πατὴρ μεταδίδονται ἡμῖν. Vrat. d. μετὰ
δαίνυνται. nec hoc male.

499. ἄνισι πᾶσις ἐς μητέρα. Vrat. A. πρὸς. Etiam
Barnes malit substituere πρὸς. Vidimus modo notatum
ad vl. 492.

500. δεῦ ἐπὶ γούνασι πατρός. Vrat. d. ἐπὶ γούνατα.

501. μύεσκον οἶον ἔδεσκε καὶ οἶων πίονα δημόν. Non
assequuntur priscum vsum loquendi, quem nos e sacris
Hebraeorum litteris tenemus, quo omnino laetus victus
declaratur, Schol. B. T. V. qui a poeta doceri aiunt,
quomodo nutriendi sint pueri: quod sane isto modo fie-
ret pessime. Melius addunt, declaratum sic esse τὸ ἀβρο-
δῖαιτον τοῦ βασιλικοῦ καὶ μονογενοῦς παιδός.

ἔδεσκε et mox 503 εὐδεσκε comedere solebat et dor-
mire solebat. Clarke.

502. αὐτὰρ ὅτ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων.
„γρ. ἔλγ.“ Barnes. νήπι' ἀχεύων Par. G. I. Notat
Apollon. Lex. cum aliis: νηπιαχεύων esse παραγωγὸν ex
νηπίχρος, οἶον νηπιεύμενος.

503. εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθῆνης.
εὐδεσκεν λέκτροισιν. Mosc. 2. et Eustath. ἐν ἀγκαλίδεσσι
pro ἀγκάλαις dictum notat Apollon. Lex. h. v. p. 18.

504. Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. „Θαλέων. παντοδα-
πῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων.“ Schol. B. ἡδυσμάτων Schol.
T. V. ad sensum bene. propius ad etymon, πάντων τῶν
πρὸς τὸ θάλλειν ἐμπλησθεῖς Schol. br. et τῶν πρὸς θάλ-
λειν ἐπιτηδεύων Apollon. Lex. et Hesych. τῶν θάλλειν
ποιούντων — ἡδέων. Altera interpretatio est παιγνίων,
sumta ex antecedentibus, non ex vocis vi. Ducunt Θα-
λέων plerumque a τὸ θάλος, quod est βλάστημα. Et
Eustath. τὰ θάλαα, τὰ τοῦ θάλλειν αἵτια, ἀγαθὰ. sollenn-
ior utique usus de plantis. Existimo fuisse voc. ὁ, ἡ,
θαλῆς, τὸ θαλέει. vnde sup. vl. 496 erat ἀμφιθαλῆς, flo-
ridum. inde τὰ θαλέα, res laetae, opiparae.

ἐμπλησάμενος κῆρ. κῆρ pro ventriculo Hemsterhus.
accipiebat. Immo vero est Homericus usus sollennis, pro
ἐαυτὸν dicere κῆρ, θυμὸν, ἦτορ; et similia.

εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. „γρ. ἐν“ Barnes.

505. νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι ζ — „est pro πάθῃσι ἄν.
πρὸς τὸ, ἰχθὺς ὡς καὶ φάγῃσι.“ Schol. A. Respicitur ad
Φ, 127. et Scholion ad e. l. scribebatur ibi ὅς καὶ φάγῃσι
pro ὅς καὶ φάγοι ἄν.

Φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν. ἀφ' ἀμαρτῶν πατρὸς, χω-
ρισθεῖς, vt Schol. br. Supra Z, 411 Andromache de se
ad Hectorem: ἐμοὶ δέ καὶ κέρδιον εἶη σεῦ ἀφ' ἀμαρτούση
χθόνα δύνειναι.

506. 507. Versus iidem fere lecti sup. Z, 402. 3.
sed opportuniore loco; repetiti hinc, si quid video. Vi-
deo quoque Dan. Heinsum ad Hesiod. p. 97. sic sensisse
et Benileium vncis versum 506 inclusisse. Tentabat ille
quoque: 'Ἀστυάνακτ' ὄν, vt seruaretur iunctura: sed v.
ad H, 138. Plato tamen versum legerat, nam recitat in
Cratilo p. 392 D. nisi quod variat lectio: ἔρυτο πόλιν.

'Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησιν καλέουσι. Mori et Ba-
rocc. πάντες. in hoc tamen adscriptum: γρ. Τρῶες.

509. 510. νῦν δέ σε μὲν — αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται.
Schol. B. T. V. εὐστροφὴ καὶ ποικίλαι. Schol. br. σπώ-
ληες εὐκίνητοι. Porphyg. Qu. Hom. 3. versu laudato
Odyss. Vol. II P. III Z

αἰδῶμαι οὖν εὐλαί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι ταχέως λέγονται. de voc. vide ad Δ, 186.

ἐπεὶ καὶ κύνες κορέσσονται. Lips. versu ab alia manu adscripto, κορέσσονται, vt legunt Harl. Vrat. d. Mosc. 2. Paris. sex.

510. ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροις κέονται. vn. Vin. dob. κέοντο.

512. 513. 514. ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω, οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσθαι αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι. Eustath. „δυεκόλως πέφρασται ταῦτα. δηλοῖ δέ· ἀλλ' ἔστω σοι κλέος ἡ τῶν ἱματίων καυσίς, ἔμπροσθεν τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ. Scilicet inneria est oratio pro vulgari more loquendi: καταφλέξω ὡς αὐτὰ σοὶ εἶναι κλέος πρὸς Τρ. καὶ Τρ. ἐπεὶ σὺ οὐκ ἐγκείσθαι αὐτοῖς· quo ipso fit, vt, quod apponitur, illa sint οὐδὲν σοι ὄφελος. cremavit vestes pretiosas ipsi destitutas, quarum ne quidem ad funebrem apparatus usus erit, cum corpus abstractum sit; cremabuntur autem saltem in eius honorem in conspectu omnium.

512. ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω. Sch. T. V. „ἀλλ' ἦτοι. ἀλλὰ ὄντως σοι. ἦ, ἐγὼ μὲν φλέξω, σοὶ δὲ οὐκ ὄφελος. διὸ ψιλωτέον τὸ οὐδὲν, (non esse scribendum ait οὐδ' ἐν) ὡς περισσοῦ ὄντος τοῦ ἐν ὃ καὶ ἄμεινον. inanis subtilitas!

πυρὶ κηλέω v. ad Θ, 217.

513. οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος. Par. οὐδέ νυ σοὶ γ'. ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσθαι αὐτοῖς. vt ἐντίθεσθαι, sic ἐγκείσθαι. Schol. V. T. „κείσθαι. κήσθαι. κήση. ἐνετίθετο γὰρ τὰ ὁστ' τοῖς ἱματίοις, ὡς ἀπὸ (f. ἐπὶ) Λαέρτου (Od. B, 99 et al.) καὶ Ἑκτορος δῆλον (Il. Ω, 793. 6.) ἔστι δὲ γυναικεῖον, ὡς τότε ὠφελίμου οὐσης τῆς ἐσθῆτος, εἰ συνέκειτο αὐτοῖς. (leg. σὺνεκείτο) Ergo grammatici ἐν κείσθαι αὐτοῖς acceperunt pro ἐγκαυθήσθαι αὐτοῖς. fuit enim κέω, κείω, κᾶω, καίω. κειάμενοι πυρὶ πολλά. v. ad H, 533.

515. ἐπὶ δὲ στενάχοντο. recte, Ionice. Lips. cum al. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο.

IN LIBRVM XXIII. (Ψ) ILIADIS
V A R I A E L E C T I O N E S
E T O B S E R V A T I O N E S

Scholia Cod. Ven. A. multo parcius per ultimos libros sunt adpersa. In libris X, Ψ, Ω, nulla quoque sunt sub finem adscripta nomina grammaticorum, e quibus signa et notae sint petitae. Ad supplendum hunc defectum in manibus habeo Scholia Victoriana.

1. ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν. ζ „quod hinc apparet, στενάχων esse scribendum, non στεναχῶν. (quasi a στεναχῇ στεναχέω formandum sit) alias non esse posset στενάχοντο. Sch. A. V. Debuit Scholion sup. II, 489. aut Σ, 318. respicere; nihil tamen ad ea loca monitum.

κατὰ πόλιν. „πόλιν Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἢ λέξις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ Κωμικῶ ἐν Σωσίππῳ. Sch. A. Sch. Exc. et ex antiquis Eustath. Mirum nunc demum hoc Scholion apponi, et a Salaminiis τὸ πόλις pro πόλις repeti, apud quos forte ille usus τοῦ πόλις vulgaris fuit e prisca aetate. Rem sic accipiendam censeo; mansisse antiquam poetarum formam πόλιν in usu communi apud Cyprios. Fabulam *Sosiphrum* ignorabamus. In Schol. Vict. nomen Comici adiicitur: παρὰ Κωμικῶ Ἀλεξανδρίδῃ. hunc viri docti volunt Anaxandridem esse scribendum. Nomen fabulae in recensu ap. Fabric. non reperitur.

2. ἐπειδὴ νῆας τε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Et hunc versum inter ἀνεφάλους retulerunt: notatum quoque a Clarkio. At fuit pronuntiatum Εἰπεῖσθι. cf. ad X, 379 et poterat ita scribi eodem iure, quo ἔδδαισεν ἔλλαβεν

ἑρρῆς aliquoties et alia similia; docet hoc ipse tonus recitantis, nec esse video cur in hoc ἐπειδὴ haereamus. Bentl. quoque scribebat ἐκπειδῆ.

ἐπειδὴ δ' εἰς νῆας recitare Hephaestionem aiebat Paw, contra quem disputata Doruilliano more v. in Vanno Crit. p. 510.

νῆας pro loco, dictas notant A. B. V. Scilicet est statio navium, Naulistathmus. Etiam illud ad hunc deum versum notatum, Hellespontum dici mare ad Sigeum.

3. εἰ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο. Ionicum esse debuit ἄρα ἐκίδναντο. — „ἄρ' ut par fuit“ Clarke.

4. οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι. Sch. A. B. V. ἀφ' αὐτοῦ χωρίζεσθαι. l. vacare volunt ἀπὸ, vt in ἀπητίμησεν. (N. 113.) Scilicet sic erit ἀπ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι, vt antea, ἐσκίδναντο. l. scribendum esse ἀπο.

5. ὄγε οἷς. „γρ. ὄγ' εἰς“ Barnes ignarus digammi.

6. Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Vox iam aliquoties lecta vt Δ, 257 et al. Attamen Schol. Vict. „καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ πρὸς Αἰγείῃ χρησμῷ Ἰππον Θεσσαλικήν.“ Est hoc oraculum ap. Paroemiographos (Zenob. I, 48) Suid. in Αἰγείῃ, Steph. Byz. vnde distichon est ap. Strabon. X p. 689 (449) vbi corrige quod ibi legitur Ἰππον Θεσσαλικόν.

7. μὴ δήπω ὑπ' ὄχρεσφι λυώμεθα μάνυχας Ἰππους. ζ. „quod μὴ δή πω dictum pro μηδέ πω“ „μὴ δή πω. nequaquam quaeso.“ Clarke. Potest ita reddi. at in verbis haec sunt: μὴπω πο forte. δὴ, utique. Schol. Vict. μηδέ πω. ὡς τὸ, εἰς κόρακας. (hoc alienum est; non imprecatur Achilles, sed precatur) Λοκροὶ δὲ οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ χρῶνται τῷ ἡ ἀντὶ τοῦ ε. „ὑπ' ὄχρεσφι pro τοὺς ὑπὸ τοῖς ὀχρήμασιν Ἰππους“ Sch. A. Quidni ὑπολύμεθα iungamus? vt alibi ὑπολύειν, etiam inf. 513 ὁ δ' ἔλυσεν ὕφ' Ἰππους. — De u modo producta modo correpta in λυώμεθα 7. 11. 27. notatum quoque antiquis. v. Eustath. Etymol. in θύω. v. sup. ad A, 314. et Exc. I. ad XVII, p. 407. Versus 7 omissus Vrat. d.

8. αὐτοῖς ἴπποισι — ὅτι λείπει ἢ σύν. B. V. Sch. br. Eustath. Schol. Vict. addit: λείπει ἢ σύν, ὡς τὸ αὐτῷ γε-
ρυ . . . Leg. ὡς τὸ, αὐτῷ γωρυτῷ. Od. Φ, 54. ἵπποις
καὶ ἀνδράσι Schol. Aristoph. Ran. 228.

9. ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Ζ „quod ὁ γὰρ, ἄν-
τι τοῦ, τὸ γὰρ, aut vacat γὰρ.“ Sch. A. Prius verum:
sic enim et sup. Π, 457. 675. Et sic Apollon. Lex. in δ.
Vitiose τὸ γὰρ legitur ap. Stobaeum Serm. CXXI. p. 613
vbi versus insertus.

10. αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο. Clarke
vrget vim reciprocam: *nos ipsi fatiauerimus*, et laudat
X, 33 et ad N, 45. Addit Ernesti, non ad solam satie-
tatem respici, sed etiam ad quandam dulcedinem quae
in ipso luctu sentitur; Ouid. Trist. IV, 3, 37 *Est quae-
dam flere voluptas*. add. inf. 108. Eodem spectat, quod
Sch. B. laudat Aeschylum dicentem, ἔτι στεναγμοὶ τῶν
πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι. Habet sane locum
vtrumque; nam Od. O, 399 κῆδεσι ταρπόμεσθα — μετὰ
γὰρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ. Enimvero et alterum
habet locum, vt sup. X, 427 Τῷ κε κορυσσάμεσθα κλαίον-
τέ τε μυρομένω τε. Vocem vidimus iam I, 701 τεταρπό-
μενοι Φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο. Et de lamentis iterum
inf. 98. et Ω, 513. et aliquoties in Odyssaea. cf. Eustath.
Spectat ad h. v. glossa Hesychii *τερπόμεθα. ἐμπλησθῶ-
μεν*. si legeris *τεταρπόμεσθα*.

13. οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν — Ex his Apollon. I, 1059
Τρεῖς περὶ χαλκείοις σύν τεύχεσι δινηθάντας τύμβῳ ἐνεκτε-
ρεῖζαν. et ibid. IV, 1535. 6. et secundum eos Virgil.
Aen. XI, 188 sq.

14. μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἡμερον ὤρσα. hoc adiecto
occurrere poetam reprehensioni, quod milites flent, ait
Sch. A. Atqui sunt lamenta Myrmidonum sollennia ista
quae ad luctum illa aetate spectabant. vt mox Achillein
videmus ἐξάρχειν γέου; et disertius inf. Ω. super Hecto-
re. Schol. Vict. „ἢ καὶ αὐτὴ ἀνακαλουμένη, ἢ θεία δύνα-
μις ἐμπνεύσασα συμπάθειαν αὐτοῖς. Eustath. alio modo
Theudem adhibitam esse vult, vt ratio reddatur, unde

tanta lacrimarum copia suppetierit, vt et in arenam defluerent. Non meminerat priscum loquendi morem hyperbolicum; vt Π, 3. quem nec Virgil. adspersus est: *Spargitur et tellus lacrimis, sparguntur et arma.* Aen. XI, 191.

Loquendi forma γόου ἡμερος in superioribus libris non occurrebat; nunc aliquoties hoc et ultimo libro, et in Odyssæa. est animi procliuus ad flendum. Commotio animi redditur per ἡμερον. Inf. Ω, 507. Ern. ait esse ἡμερον γόου desiderium triste, mouens tristitiam et lacrimas, ἡμερον γοερόν. At Homero est vere *desiderium flendi* h. e. impetus quo lacrimae erumpunt, animo commoto. Hinc altera parte est τεταρπόμενος γόοιο. vt Ω, 513 et sup. Ψ, 10. Thetidis autem mentio vix satis opportuna; cum non ipsa adsit. v. Notam.

Post ista omnia fatendum est versum habere magnam similitudinem cum eo versuum genere, qui explendae et dilatandae sententiae causa interpositi sunt.

15. δαύοντο ψάμαθοι, δαύοντο δὲ τεύχεα ἀνδρῶν. ζ- quod δαύοντο τεύχεα, vt σπάρτα λέλυνται neutrum plurale cum verbo plurali: B, 135. Absurde autem nonnulli arma lacrimari acceperant; iubent adeo Sch. A. B. distinguere post τεύχεα. Repetit ea Eustath.

16. τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο. ζ- quod τοῖον dictum est αὐξητικῶς Sch. A. (addit Sch. B. καὶ θαυμαστικῶς μετ' ἐμφάσεως, ἵν' ᾗ, τὸν μέγαν καὶ περιβόητον) non, vt Glossographi acceperunt, ἀγαθόν. A. B. Sch. Exc. Vict. Satis sero notatur vsus, toties obuius factus, statim JI. Δ, 390. vbi iam Ernesti docuerat, esse pro causali: *nam magnum* aut simile quid. Sic saepe, v. c. K, 145. Sic et inf. 280. Quod glossographi per ἀγαθόν exposuere, (vt et ap. Hesych. est τοῖον. τοιοῦτον, οὕτως ἀγαθόν) spectauit ad Od. Δ, 206 τέλει γὰρ καὶ πατρός, vbi Eustath. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ, τοῖου γὰρ πατρός, οἱ γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ Φασίν. ὡς τὰ παλαιὰ σχόλια λέγει.

μῆστωρα φόβοιο. μῆσασθαι φυγὴν πολεμίοις δυνάμενον Sch. B. saepe iam vidimus; ad Δ, 328. Θ, 108.

17. τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἄδινού ἐξήρχε γόοιο iam vidimus Σ, 51. et ἄδινού γόοιο, ἄθρόου. οἰκτροῦ, Sch. br. νῦν πυκνῶ. συνεχοῦς θρήνου v. ad Σ, 316.

18. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. ξ. „quod ambiguum est, sintne manus Achillis, an Patrocli ipsius.“ Sch. A. B. V. Eustath. Probabilius prius, ut iam Σ, 317 dictum, vbi idem versus lectus erat; etiam monitum, quod ἀνδροφόνους scripsit Aristarchus, alii ἀνδροφόνου — ἑταίρου.

χεῖρας ἀπ' vitium Ald. 3:

20. πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω. τελέω pro futuro. Schol. Vict. τελέω. ὅσον οὐπω, τελέσω. eo adducta res erat, ut effici possent — τοι quod codd. habent, e Rom. recepit Stephanus; pro σοι. VII. 19. 20. legentur infra 179. 180. opportuniore loco.

21. Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι. ὦμῶς ἀπομαρῖσασθαι Sch. B. v. ad X, 354. Vix tamen versus est Homericus: δεῦρ' ἑρυσας.

22. ἀποδαιροτομήσω Vrat. d. quod etiam locum tuetur pro — σειν.

24. ἀεικέα μῆδετο ἔργα. Laudat Plutarch. de aud. poet. p. 19 C. quod per epitheta poeta ipse facinus improbat.

μῆδετο. Schol. B. interpretatur μῆσατο ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο. ἐποίει. Declarat tamen ipsa interpretatio, μῆδετο ab ipso esse lectum. Etsi Barnes γρ. μῆσατο scil. aliis locis, ut K, 289. At μῆδετο et inf. 176. nec aliter ap. Plutarch. l. l. p. 19. Quidnam τὸ ἀεικέες sit, fuit ζήτημα. v. Sch. B. V. et Eustath. simpliciter dicam, quod infestum corpus apud feretrum humi prosteritur. VII.

24. 25 recitat Plutarch. de aud. poet.

26. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος. ἀφωπλίζοντο. ἀφωροῦντο. Apollon. Lex. et Helych. Sch. br. adiiciunt τὰ ὅπλα. ἕκαστος. „γρ. ἕκαστοι“ Sch. A. sicque Harl. Cant. Townl. Vict. Vrat. A. duo Vindob. et sic edd. Fl. Aldd. donec e Romana Turneb. recepit ἕκαστος. Inf. 55 ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι non variat.

27. λύον δ' ὑψηλάς ἵππους. „γρ. λύοντο δὲ μώνυχας ἵππους“ Sch. A. Et sic Mori. Barocc. Cant. Townl. Vrat. A. edd. Flor. Aldd. Turn. quod sollennioris usus est in Homericis, donec ex ed. Rom. alterum recepit Stephanus. ὑψηλάς ἵπποι vno praeterea loco memorantur Jl. E, 772 ad q. l. vide.

28. καὶ δδ' ἵζον Flor. Ald. 1. Rom. κάδδίζον Ald. 2. reduxit prius Turneb.

παρὰ νηϊ. Schol. Vict. λαίπει· καὶ σκηνῇ. ὡς· παρὰ τα κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ (A, 329) — nimis subtiliter: sedere poterant sub dio ante naudem et tentorium.

29. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. — „ὅτι τάφον τὸ δαῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γινόμενον“ Schol. A. qui proprie τὸ πέριδεῖπνον, vt exponit Apollon. Lex. et ex eo Hesych. in τάφος, et Sch. br. Repugnarunt alii ap. Eustath. et in Nota Villosif. ad e. l. Apollonii, qui contendunt esse simpliciter h. l. δόρπον, δαῖτα et recte. Τάφος enim proprie dictum epulum non praebebatur nisi iustis perfolutis, vt inf. Ω, 801. 2. 3 et Od. Δ, 309. 310 Aegistho caeso: quem loc. laudat et comparat Γ, 258. Schol. Vict. Mirum est, quod adūcit: Κύπριοι δὲ τάφον τὸν φόνον. πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα. ὃ ἐστι, φόνῳ. Versus est Od. Ω, 87. at ibi locum vix habet caedes. Multa argutatur Sch. B. δαίνυ, παρασκευάζεν vt I, 70 vidimus.

30. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθον ἀμφὶ σιδήρῳ. ὀρέχθιον. Vocem antiquatam grammatici ex etymo et contextu constitutere studuerunt. Ita tres fere sectas discernas, quas attigere quoque Schol. br.

Sch. A. κατὰ μίμησιν ἤχοῦ τραχέος πεποιήται τὸ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ, ἔστένον ἀναιρούμενοι. Hesych. ἐστέναχον. ἐμυκῶντο. ἐβρύχοντο. Apollon. Lex. τῶν πεποιημένων ἢ λέξεις adiecto hemistichio. Visum itaque est esse verbum ad merum sonum factum. Conuenit Sch. B. V. ἀπασταίνοντο ἀναιρούμενοι· τὸ γὰρ ἰδίωμα μέμνηται (μιμεῖται) τῆς Φωνῆς, ἣν προέονται ἀναιρούμενοι οἱ βόες. add. Sch. br. Sequitur haec Schol. Apollonii Arg. I, 275.

In Apollon. l. c. porro: τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ὀρού-
 ειν συνασχηματίζεσθαι, ὃ Φασιν εἶναι, τὸ μετὰ Θορύβου τῇν
 αἴφην ὑπομένειν. Putes ita saltem ἀπὸ τοῦ ὀρέγεσθαι
 duci debere. proprie *extendere se*, (tum communi vsu,
 appetere, scil. quia apprehendendae rei caussa extendi-
 mus nos) Iam siue ab hoc siue ab ὀρέγεσθαι ductus
 mansit significatus τοῦ ὀρεχθεῖν, vi et est apud Schol.
 br. et Eustath. οἱ δὲ παλαιοὶ Φασὶ καὶ, ὅτι τὸ ὀρέχθαι
 ἀντὶ τοῦ ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο, ἤτοι ἐξεταίνοντο, et vt
 poeta solet, ἐτανύοντο. Schol. Vict. ἡ ἐξεταίνοντο ἀποθνή-
 σκοντας. ὥς τὸ· κεῖτο μέγας μέγαλωστί. Videtur hinc
 ὀρεχθεῖν adhibitum pro, *cupere*, ap. Apollon. Arg. I,
 275 et II, 49 vt sensus docet, et Schol. ad alterum lo-
 cum declarat, ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει. ἐν ὀρέξει ἦν.
 vnde et ὀρεπτεῖν, ἐπιθυμεῖν, est ap. Hesych. Ita pro-
 prie de animo dictum est agitato, de corde palpitante,
 vt apud Suidam exponitur: ὀρεχθεῖν, κινεῖν, ταράττε-
 σθαι, adscripto Aristoph. Nub. 1371 quam vocis acce-
 ptionem illustrat et Aeschyli fragmentum ex Niobe apud
 Strabonem lib. XII extr. de quo paullo post dicam.

Tandem Schol. B. et Schol. br. οἱ δὲ, διακόπτοντο.
 ἀπὸ τούτου καὶ ἐραγμός, ὃ ἀπονεκομμένος κύαμος· quae Eu-
 stathius quoque e veteribus repetit. Scilicet apparet fuisse,
 qui aut scriberent ἐρέχθαι, aut ὀρέχθαι eodem mo-
 do dictum acciperent, ab ἐρεῖκω, σχίζω, ductum. Eo
 adduxerat eos versus: δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι
 θυμὸν ἐρέχθων, seu vt scripserant, ἐρεχθῶν, Od. E, 83
 et 157. Apion ἐριχθῶν, διακόπτων legerat; nam ibi fuit
 quoque lectum ὀρέχθων, vt laudantur verba a Schol.
 Apollonii Arg. I, 275 monente, accipi quoque vocem
 pro τραχύνεσθαι. Itaque in Etymologico, loco turbato,
 in ἐρεχθῶν, vbi Aristarchea interpretatio supra memora-
 ta, esse στεναγμοῦ καὶ ποίης φωνῆς, apponitur, subiiciun-
 tur verba: οὕτω διὰ τοῦ ὁ Ἀρίσταρχος, videlicet quia alii
 ὀρεχθῶν et ἐριχθῶν legerant; apponitur quoque paullo
 post Apionis lectio ἐριχθῶν. Est quoque ap. Hesych.
 ἐρέχθων, διακόπτων.

Iam si de iudicio interponendo quaeritur, fatendum est, notionem τοῦ *mugire* esse quidem admodum accommodatam, grammaticae tamen et etymologicae declarari haud posse. Verbum quidem est soni cognati, ῥοχθεῖν, de strepitu fluctuum et maris; expectabam quoque veterum aliquem id esse comparaturum aut adeo legere malle ῥόχθρον. et est quoque Eustathius, qui illud comparat cum Theocriteo, mox memorando. Altera interpretatio ὀρέχθρον, ὀρέγοντο, conuenit cum etymo, analogia, et sequente mox τανύοντο. πολλοὶ μὲν βόες ὀρέχθρον ἀμφὶ σιδήρῳ, διὰ σιδήρου, σὺν σιδήρῳ. extendebantur, iacebant extenta, verbo, πολλοὶ δὲ ὕς τανύοντο εὐόμενοι διὰ φλογός. Ducta hinc altera significatio, de motu, moueri, et ex motu turbari, vt ap. Aristoph. l. c. et Theocr. XI, 43 de motu maris alluentis ad littus, τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔϊ ποτὶ χερσὸν ὀρεχθεῖν, vel dorice ὀρεχθῆν. nam, vt sit mugire, infertur ex contexto; comparat quoque Eustath. ῥόχθαι δὲ μέγα κύμα, qui id quoque admittit; infertur quoque in versum Aeschyli ex Niobe a Valkenario ad Hippol. p. 245. et Toupio emendatum, πᾶν δὲ κ' ὀρεχθεῖ πέδον, ταρατταται. vbi quid sibi velit Toupii Ἰδῆ — τέρπουσι, non assequor. De fragmento autem Aristiae ap. Athenaeum II, 19, p. 60 μύκαισι δ' ὀρεχθεῖ τὸ λάϊνον πέδον nihil tuto licet pronuntiare; quod et vidit Schweigh. ad e. l. Dictum eodem sensu ἐρέχθαι et ἐρεχθεῖν, vnde leniore pronuntiatione videtur factum esse ἐρέθαι, ἐρεθίζειν. quo sensu est Od. E, 83 et 157. supra laudd. et inf. Ψ, 317 νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. quo Hesychii glossa spectat, ἐρεχθομένη σαλευομένη. ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Hymn. in Apoll. 358 (in Pyth. 180) ἧ δ' ὀδύνησιν ἐρεχθομένη χαλεπῆσι κεῖτο. Quod ap. Eustath. laudatur, κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὀρέχθαι, videtur memoriter esse repetitum pro ὑλάπται ex Od. T, 13.

βόες ἀργαί. haerent grammatici in epitheto. non possunt esse ταχῆς; nam boues sunt αἰλίποδες. non λευκοί, nam diis inferis nigrae, non candidae, victimae caedun-

tur, ait Sch. B. cum Eustath. e vet. et Sch. Exc. et Schol. Vict. Nisi sit accipiendum de pecudibus excoriatis et adipe candentibus; vt ἀργᾶντες βόας ap. Pindar. Frag. CXL. aut quia non Patroclo, verum ad epulas Myrmidonum mactabantur. Haec recte, arbitror. In Schol. Vict. additur: aut pro aduerbio haberi posse: ἢ ἀργῶς· ὃ ἐστὶ, ταχέως. ὡς· ταχέως δ' ἱππῆες ἄγανθον (inf. 287) τινὲς δὲ, ἀργοί, συνεχαῖς. ταχαῖς ἀδιάλειπτον. ἢ, ἀργῶ σιδήρῳ, τῷ πολυῷ. Porro: σιδήρῳ. τινὲς ἀθροῦσιν, ὡς οὐκ ὄντος σιδήρου τότε. τί οὖν Φησί· πολὺν τε σίδηρον· (I, 366) ἀμφὶ σιδήρῳ et cum ὀρέχθαι et cum σφάζομαι iungi videas. ἀμφὶ vt Θ, 86 κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. αἶμα ἐρωήσει περὶ δουρί, A, 303 et similia.

31. αἶγας. οὐκ ἔτι ὀρέχθαι, ἀλλ' ἐμήκεζον. Sch. A. V. Ceterum VII. 31. 32. 33. iam lecti fere sup. I, 462 — 4.

32. ἀργιόδοντας ὕας ab ὕς, alia forma fuit ὕς ex ὕς.

33. εὐόμενοι τανύοντο. Schol. B. V. τὸ εὐεῖν ἐστὶ τὸ ἀποκαλεῖν τὰς τρίχας. quod alienum ab h. l. etsi per se recte. Sic εὐσὲ τε μίστυλλέν τε. Alii ibid. ἀντὶ τοῦ· τὴν πημελὴν ἐτήκοντο. Optime Schol. br. ἀντὶ τοῦ· τεινόμενοι ἐφλέγοντο.

34. πάντα δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεον αἶμα. ξ—, quod κοτυλήρυτον scribendum, non κοτυλήρρυτον. (vt est in Ven. B. Vrat. A. Lips. item in ed. Nicandri Ther. 538. apud Apollon. Lex. Athen. XI p. 479 A. etsi Aristarcheam interpretationem afferunt) sicque ductum non ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι, haurire. Aristarchus exposuerat πολὺ, ὥστε κοτύλη ἀρίσασθαι. Sch. A. Eodem modo Sch. B. Vict. br. Apollon. Hesych. vt sit θαψιλές. Nec vero infusum fuisse corpori sanguinem, sed circa illud effusum. Idem Schol. B. et V. de κοτύλη diserte agunt, quam iam vidimus X, 494.

36. εἰς Ἀγαμέμνονα εἶπε pro πρὸς omnes notant.

37. σκουδῇ παρκαπιθόντας, ἐταίρου χωόμενον κῆρ. ξ—, quod σκουδῇ, μετὰ πολλῆς κακοπαθείας. Sch. A. item Sch. B. V. Sch. br. quod tamen saepe iam vidimus; sta-

tim B, 99. et quod ad *ἐταίρου* *χώμενον* *κῆρ* deest *περὶ*, et *χώμενον*, pro *συγχόμενον*. Sch. A. *συγχεχυμένον καὶ λυπούμενον* Sch. B. Scilicet sic exposuere vocem *χάσθαι* et sup. v. c. II, 553 quatenus omnino magnus animi motus et affectus iram adiunctam habet.

καρπεπιθόντες Barnes acuere; quod et facere iubet Sch. B. et Etymol. cum ubique esset editum *καρπεπιθόντες*; variat scriptura in Apollon. et Hesych. edd. Aiunt *καρπεπιθόντες* esse *παραπείσαντες*, at *καρπεπιθόντες*, *καρπαλογισάμενοι*, vt Od. E, 291. At hoc fundo idoneo caret: vtrumque est aliquem de sententia deducere seu monito et consilio seu fraude. Verum ad Jl. E, 208. iam monitum est, esse diuerfas grammaticorum opiniones, cum alii *πεπιθών* pro *πιθών* dictum accipiant, alii novum verbum *πεπίθω*, *πεπίθων*, eodem significato quam *πέιθω*. quibus equidem adstipulor; est quoque *πεπιθέω*. Potest etiam ab hoc ipso Aoristus *πεπιθών* deduci. Reliqui tamen quod semel receptam erat.

38. *ἔξον*. „γρ. *ἔξον*.“ Barnes. perpetua varietas. *ἔξον* Ald. 2. vitiose. deb. *ἔπον*.

39. *κέλευσαν* sc. *οἱ βασιλεῖς* Aristarchea fuit lectio: probata Herodiano. Sch. A. B. Vict. Estque ea in Venetis, Harlei. Mori. Cant. Mosc. 2. Vrat. b. Vulgg. *κέλευσεν* Agamemnon: quae fuerat quoque in cod. Vict. *κέλευς*, temere, ed. Turneb. vnde forte Barnes: „γρ. *κέλευεν*.“

40. *στῆναι* male Ald. 2. c. sequ.

εἰ πεπιθοῖεν vim in *εἰ* quaerit Sch. B. V. *παρασκευάζοντας* declarare, etsi vix sperent se esse effecturos. At ex vsu Homérico *εἰ* est pro *ἵνα*, ὅπως, vt etiam Eustath. recte monet.

42. *αὐτὰρ ὃν ἤρνεϊτο στερεῶς*. Mori *στερῶς*, quod Homericum non esse Barnes monet. *στυγερῶς*, quod et cod. Alteri habebat, induxerat Ald. 2. eiectum ab H. Stephano: nec tamen spernendum esse putabat Ernesti. Alterum *στερεῶς* tamen frequentatum poetae I, 506 *στερεῶς ἀποείπη*. *αὐτὰρ ὃ ἤρν*. Vrat. b. d.

45. σῆμά τε χαῦναι. reduxi hoc e codd. Cant. Harl Ven. Mosc. a. Vrat. A. et edd. ante Ald. a. quae χαῦσαι induxerat.

46. οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὤδα. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ ἐπεὶ οὕτι μὲ δ.“ Vrat. d. οὐδέ μὲ δ. idem καίρεσθαι. Stobaenus περὶ πένθους, vbi vl. recitat et vn. Vindob.

48. Ἄλλ' ἦτοι νῦν μιν. ordo e Barocc. Harl. Ven. Townl. Mosc. a. Vrat. d. b. et vno Vindob. vulgo incomte μὲν νῦν.

στυγερῇ παιθώμεθα δαιτὶ. Sch. A. Vict. „οὕτως, παιθώμεθα, οὐ, τερπώμεθα.“ sine quod ita quoque lectum sit, sine vt pro obseruatione sit, quia Achilles inuitus cibum sumit: vt Schol. B. V. vti dixerat παιθώμεθα νυκτὶ, ingruenti Θ, 50a. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ παιθέσθαι H, 282. 293. vbi v. Not. Et Nestor inf. 644 γῆρατ' λυγρῶ. Barnes comparat Ouidianum: *et queror, inuisi cum venit hora cibi.* e Ponto I, 11, 7.

Ita vero στυγερῇ παιθώμεθα δαιτὶ si verum est, Achilles cibum sumit, quod antea tam peruicaciter tenuerat facere, antequam Patroclo iusta persoluta essent: T, 209. 305. Non hoc conuenit ingenio Achillis, quale poeta per totum carmen ostenderat, in eoque peccasse dicendus; etsi dicas, exsatiatam saltem fuisse iram, Hectore caeso et ipsam naturam cibum desiderasse. Vereor vt et h. l. lectum olim fuerit, στυγερῇ παιθώμεθα νυκτὶ. ita conuenit ἥϊόν ἐστιν δὲ — et 55 δόρπον ἐφειλίσαντας ἕκαστος. In toto loco interpolationis vestigia videbimus.

49. ἥϊόν ἐστιν δ' ἔτρουνον ἄναξ — haec non Homericum esse, apparet, digammo vitiatum. Emendauit Bentl. ἔτρουνε φαναξ.

50. παρὰ δὲ σχαῖν, ὡς ἐπεικὲς. παρασχέιν, ὡς ἀρμόζει καὶ καθήκον ἐστι. Schol. B. V. De structura impedita nemo monet. Videtur versus 51 serius insertus esse, et substituisse carmen in ὡς ἐπεικὲς. Vt nunc est, supplendum est τὸν νεκρὸν, ἔχοντα αὐτά. vel αὐτό. In alia oratione esset, ἢ ἐπεικὲς ἐστὶν ἔχοντα νεκρὸν νέεσθαι.

52. ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγγῃ. Barocc. Townl. ἐπιφλέγει. quod etiam bene se haberet.

53. θᾶσσεν ἀπ' ὀφθαλμῶν. sunt breuiter dicta: ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὀψews ἡμῶν γένηται. Schol. A. B. V. Barnes cum hebraismo comparat. Scilicet est ex oratione minus subtiliter elaborata pro vt comburat et ex conspectu remoueat.

λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Barocc. Townl. τρέπωνται.

54. τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο. nec h. l. Ioni- cum occurrit, ἡδὲ πίθοντο.

55. ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι δαίνυντο. Si ἕκαστοι, non videtur commune epulum fuisse ab Agamemnone praebitum, nec Achilles cibum gustauit. Schol. B. et V. obseruant, antea Myrmidones iam ab Achille cibo satiatos esse vs. 29. nunc Achiuorum exercitum epulari.

ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι. cum vitio metri ex digammo γεκαστοι. Bentlei. hoc animaduertit et occurrit scribendo ἐφοπλίσσαντο γεκαστοι, versu sequenti δαίνυντ', eiecto, tanquam insititio. Et sane ἐφοπλίσσαι non minus occurrit, quam ἐφοπλίσσασθαι, δόρπον. vt Θ, 503. I, 66.

56. 57. Versus lecti iam A, 468. 9. et aliquoties.

58. οἱ μὲν καυκκίοντες ἔβχν. ζ „ὅτι σύνηθες ἦν, ἀναλύειν. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, ἐπὶ τῶν μνηστήρων.“ Schol. A. quasi vero hoc aliter fieri possit, quam vt a conuiuio surgant et ad suam quisque domum se conferat. Versus aliquoties legitur in Odyssaea, vt A, 424 et iam sup. JI. A, 606 de diis e Iouis epulis discedentibus. Excidit forte aliquid praeterea monitum a grammatico.

59. Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ — Aeschines aduers. Timarch. p. 151. ed. Reisk. exponens ea, quae sequuntur, ad pyram Patrocli euenisse narrauit.

61. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνας κλύζεσκον. vulgatum est, ἐπ' ἡϊόνος, nec male hoc dictum. ἀπ' ἡϊόνος Vrat. A. ἐπ' ἡϊόνας Vrat. b. d. et ipse Venetus. Od. Z, 138. τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχουσας.

Susplicari licet, fuisse ἐπ' ἡτόνα κλ. mutatum metri metu.

κλύζεσκον. „alluere solebant“ Clarke. κλύζεσκον Harlei. ἐκλύζεσκον Lips. τινες, ἐπέκλυζον“ Schol. Vict. — ἐν καθαρόν, vidimus iam Θ, 490. K, 199. vbi appositum erat, ὅθι δὴ νεκύων διαφαίνετο χῶρος. nunc simpliciter vel in loco solitario, non in castris et tentorio, vel sub dio. Potest sane locus καθαρὸς esse modis multis. Schol. br. accipiunt de loco fluctibus alluentibus purgato a for-
dibus. Ernesti, in terra, sine strato.

62. εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε. Schol. B. τὸ εὔτε ἀντί τοῦ, ὀκηνίκα. Iungitur sic cum antecedentibus: iacuit ille — cum somnus eum oppressit; noua succedente sententia vl. 65 ἦλθε δ' ἐπὶ. Nam minus commoda esset iunctura, si post κλύζεσκον finiretur prior sententia; tum nouam exoritur poeta pergeret: εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε — apodofi: ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ. ponitur autem εὔτε utroque modo, in prothesi et in apodofi.

λύων μελεδήματα θυμοῦ. h. e. φροντίδας. Notata vox glossographis. Hesych. φροντίδες. μέριμναι. Apollon. μεριμνήματα, ἀπὸ τοῦ τὸν μέριμνῶντα ὄντα τὰ μέλα ἐδαι, ὅ ἐστιν ἐσθίσιν. conuenit Etymol. Sic et μελεδῶναι, et μελεδῶνες. Melius dixeris esse terminationem τοῦ μελε-
δῶ ex μελέθ. Vox occurrit quoque Od. Δ, 650. et ap. Apollon. III, 4. 471. 751. λυσιμέριμος somnus in Hymn. Orph. 5. notante Clarke.

63. νήδυμος ἀμφιχυθείς. ξ „quod aperte νήδυμος est, non ἥδυμος.“ Sch. A. V. Eustath. spectat ad contro-
uersiam aliquoties memoratam. v. ad B, 2. ἀμφι χυ-
θείς Vrat. b.

64. προτὶ Ἴλιον ἡνεμόσσαν. ξ „ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.“ Sch. A. vt sexcenties. „γρ. Ἐκτορ' ἐπαίσσων. Ἐκτορ' ἐπ' αἰσίων“ Barnes. vt sit ἐφ' Ἐκτορα αἰσίων. al-
terum est Ἐκτορι ἐπαίσσων.

65. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῦ. ξ „ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς, ὃ Πατροκλῆς“ Sch. A. B. quasi hoc in-
auditum esset a Πατροκλῆς formari Πατροκλῆος! et tur

demum hoc loco fuit monitum? porro „quod δειλοῦ pro δειλαίου“ Sch. A. B. V. hoc idem iam vidimus P, 670.

Adiiciunt Scholia A. B. V. cum iis Eustathius, Antiphonem hinc statuisse, animas retinere figuram corporum, ἐντεῦθεν Ἀντισθένης ὁμοσχήμενάς Φησι τὰς ψυχὰς τοῖς περιέχουσι σώμασιν εἶναι. (debebat tamen simul docere, unde non modo os, sed et unde vestitus v. 67 superesset.) Χρύσιππος δὲ, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος σφαιροειδεῖς γενέσθαι δογματίζει. tropico, vt probabile sit, sensu dictum hoc a Chrysippo de anima, vt de Sapiente alias dictum, intra se omnia sita habente quae eius naturam constituunt, vt ap. Antonin. Imp. XI, 12 σφαῖρα ψυχῆς αὐτοειδής. Ad sensum autem statuit rudior aetas, corpore flamma consumto superesse eius εἶδωλον, animam, quae prius corpori inclusa erat, corpusque, antequam crematum esset, circumuolabat, et corpore combusto in infera loca descendebat. Locum qui sequitur παραφράζει Aeschines in Timarch. p. 151. R. et apposuit Stobaeus Ecl. phys. p. 132. Cant. P. I. p. 1030.

66. καὶ ὄμματα πάλ' εἰκυῖα. Non est Homericum καλ' εἰκυῖα. Emendauit Bentl. καὶ ὄμματα φεικυῖα. Sic sup. Σ, 418 ζῶῃσι νηήνυσι εἰοικυῖαι. (φεισοικυῖαι)

68. στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. e more somniorum. v. ad B, 20. Versum omittit Vrat. d.

69. λελασμένος. ἀντὶ τοῦ ἐπιλέλῃσαι Sch. B. τὸ α̃ unde profiscatur in Ionico scriptore, v. iam ad E, 834 dictum. ἐμοῖο male et h. l. Barocc. Vrat. b. Interrogationem addidit Barnes, notante Clapto.

70. ζῶντος ἀκήδεις. Monet Sch. A. non esse ἀκήδεις, sed ἀκήδεις pro ἡκήδεις. Ita vero malim scriptum ἀκήδεις. Barnes quoque hoc apposuit pro var. lect.

71. θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Αἴδοιο περήσω. ξ „quod deest ἵνα vel ὅπως, vt sit ἵνα περήσω.“ Sch. A. et Eustath. At versus hiatus habet, θάπτε με ὅττι τάχιστα. Et si nec aliter ille memoratur a Charit. lib. IV. pr. Stobaeus Ecl. I, p. 132. Possis scribere θαπτέμεν, ὅττι τάχιστα, infinitiuus pro imperatiuo: nisi malis Bent-

leium sequi, qui ἵνα excidisse monet, et fuisse: θάπτε μ', ἵν' ὅττι τάχιστα. Lenior tamen esset oratio: θάψον μ' ὅττι τάχιστα. Disiunxi ὅττι τάχιστα cum prauo grammaticorum more in vnam vocem coaluissent. „γρ. θάπτε με, ὄφρα“ Barnes. ex eius commento.

περῆσαι vt iungantur πύλας Ἀΐδαο περῆσαι τῆλε μὲ εἵργουσι, (quod graece fieri non posse, bene obseruat Clarke) erat in edd. ante Stephan. qui ex ed. Rom. recepit περήσω, quod codd. tueritur.

Porphyr. ad h. v. est ζήτημα. quomodo Patroclus nunc dicere possit, se non admitti in loca infera, quia ἄταφος sit, cum alio loco, in Odyss. Ω pr. procorum insipientium animae deducantur in Orcum. (Laudandus erat multo magis locus de Elpenoris anima ex Orco euocata, quomuis ille inhumatus iaceret Od. Λ, 51 sq. in primis in iis quae ad loca infera, terrarum extremas partes, Occidentem et Oceanum spectant, ita vt nihil possit vnum poni, quod omnibus locis accommodatum sit.) Respondet ille, haec Homerum e sua persona narrare, at Patrocli vmbram visam esse ista dicere Achilli. Sch. B. Poterat probabilior λύσις afferri: diuersis locis sequi poetam diuersa mythorum commenta: quod saepe facit. Alioqui potest aliquis locum inter ea referte, in quibus Odyssaea recedit ab Iliade.

72. τῆλέ με εἵργουσι ψυχαί, εἶδαλα καμόντων. τῆλε με εἵργουσι, aut, ex Homericō more, adscripserat Bentl. τῆλε μὲ εἵργουσι. Sic Od. Λ, 502 οἱ καῖνον βιδώνται ἑέρηνοι τ' ἀπὸ τιμῆς. v. sup. ad Γ, 77 et Excurs. de Diagrammo p. 750. Schol. Vict. iubet scribere ἀπολύτως, τῆλε με — καμόντων vt iam Γ, 278.

73. οὐδέ με πως μίσγασθαι ὑπὲρ ποταμοῖο εἶωσι. „quod, qui inscripti sunt, arcentur ab aditu fluminis nec admittuntur in erebum“ Sch. A.

οὐδέ με πως Harl.

ποταμοῖο εἶωσι. hiatu displicent: quē tamen Bentl. iam sustulit: ὑπὲρ ποταμοῦ εἶωσι. vt B, 134 καὶ οὐκ εἶωσ' εἰθέλοντα. et al. Vulgata est ap. Stobaeum Ecl. I p. 134.

Obss. Vol. II P. III

A a

ubi excitantur vss. 72. 74. 5. 6. melius collocati in Heeren edit. p. 1030. 32.

74. ἀλλ' αὐτως ἀλάλῃμαι ἀν' εὐρυπυλᾶς Ἄϊδος δᾶ. Etiam haec vox, ἀλάλῃμαι, in Odyssea frequentata, hoc vno loco legitur in Iliade, pro πεπλάνῃμαι. ex ἄλῃμαι, vt copiose docet Etymologus h. v. ex h. l. ἀνὰ idem quod ἐπὶ.

αὐτως „γρ. αὐτως“ Barnes. vt variat scriptura aliis locis. per ὡσαύτως interpretatur perperam Porphyrius ad K, 165.

Est autem chorographia locorum inferorum haec: Interius est Hades, Ἄδου δῶμα, cuius sunt πύλαι. Ante domum est amnis, adituris domum traiciendus. cis amnem vagantur reconditi defunctorum animae, nondum cremato corpore: quo facto loca inirant, (ergo, traiecto amne) nec amplius redeunt, 75. 76. Nomen amnis haud apponitur: nec tamen dubito, de Oceano haec esse accipienda; etsi non conueniunt inter se loca Odys. Ω, 11. et K, 513. 45. nec satis clara est locorum ὑποτύπωσις ex his locis.

75. καὶ μοι δὲς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι. omissum esse ἵνα, monent Schol. A. et Vict. vt sit pro ἵνα ὀλοφύρομαι. idem in Schol. br. et ex veteribus ap. Eustath. legitur, vt dictum sit de lamentis peregre abeuntium, manu, puta, prehensa. Nil tamen apertius, quam ὀλοφύρομαι esse interpositum, da manum, precor. proprie, precor lamentando.

75. 76. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς νίσσομαι ἐξ Ἄϊδας. Schol. A. recte obseruat, apud Tragicos etiam post sepulturam animas ad loca supera redire. Adeo sibi non constabat superstitio. νίσσομαι quoque scriptum fuisse, notat Eustathius, et esse futurum a νίσω. vel ab νίσσω. Est quoque νίσσομαι in Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Nihil de his certo statui posse, iam supra professus sum ad I, 381. Variat vbiq. scriptura; νέομαι, νείομαι, νείσσομαι, νίσσομαι, νίσσομαι. potest νίσσομαι esse praesens pro futuro. νείσσομαι Harlei. Mosc. 2.

ἐξ αἰῶαο ἐπὶν — hiatus, facile tollendus, quod iam Bentl. egerat: ἐξ αἰῶαο ἐπειὴ vel ἐξ αἰῶα' ἐπειή.

ἐπὶν αε πυρὸς λελάχηται. λαχεῖν καὶ τυχαῖν ποιήσηται. v. ad H, 80. Male Vrat. d. λελάχεται.

77. οὐ μὲν γὰρ ζῶοι γε — ita legitur quoque in edd. Plutarchi de amic. multitud. p. 94 F. At Schol. A. „γρ. οὐ γὰρ ἔτι ζ. et ἄλλως· ἐν τισι τῶν πολιτικῶν, (in codd qui in vrbibus seruantur) οὐ γὰρ ἔτι.“ sicque excitatur versus ab Aeschine in Timarch. p. 30. Reisk. p. 15a nam ibi recitatur locus a vñ. 77—92. multis tamen variatis et interpolatis: de quibus v. in seqq. ita vt hic locus esse possit pro exemplo, quam incerta et varia lectio Homeri esse debuerit ante criticos Alexandrinos. Locum iam memorarunt Clarke et Taylor. Aeschinis locum cum vñ. 77. 78. laudat Hermogenes Method. eloqu. 30 pro exemplo χρήσεως ἐπῶν ἐν πεζῷ λόγῳ. vbi etiam οὐ γὰρ ἔτι legitur.

Ceterum haec eadem Aeschines paullo ante sic παρὰφράζει· ὅτι οὐκ ἔτι περὶ τῶν μεγίστων, ὥσπερ τὸ πρότερον, καθεζόμενοι μετ' ἀλλήλων μόνον ἀποθνήσκουσιν τῶν ἄλλων φίλων βουλευσόμεθα.

78. 79. ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ (non κῆρ, quod esset κέρ, cor,) ἀμφέχανε στύγερή. In Townl. legitur ἀμφέλαχε. Schol. br. reddunt, περιέχανε, κατέπιεν. Schol. B. κατέφαγε καὶ κατέπιε. Schol. Vict. κατέπιεν. ἀμήχανος γὰρ περὶ πάντας ὀλεθρος. ἀντὶ τοῦ, καταπίσι. Ponitur antecedens pro effectu, signum pro re. χαίνει enim qui devorat, deglutit. Ap. Hesych. redditur ἀμφεκάλυψε, nimis laxe.

ἢ περ λάχε γεινόμενόν περ. Schol. A. et Vict. notant, dictum hoc esse, quod fata nouissima pendent a natalibus: ὅθεν καὶ Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτιος Χαλδαίων τὸν Ὅμηρόν φησι· quatenus Chaldaeorum placitum suum facit. Habemus h. l. Zenodotum diuersum ab Alexandrino: quem eundem necesse est cum Zenodoto Mallote supra memorato ad N, 731. v. Obsl.

80. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ. Vrat. d. εἰ δέ σοι. Dicit haec a Patrodo, ut Achilles eius amorem retineat, mox enim et ipsum ad inferos esse descensuram, censent Schol. B. et Vict.

81. τείχει ὑπο Τρώων εὐγενέων ἀπολέσθαι. Incidimus in vocem dubiam et obscuram: etsi vulgo redditur *ποδῖδιον*, εὐγενέων; per se, non abhorrente sententia; ut conueniat quodammodo cum epitheto *μεγάθυμοι*, *μαγαλῆτορες*, quod *generosi* redditur, etsi proprie ad fortitudinem animi spectat. Verum forma grammatica offendit; si enim a *γένος* ducitur, sunt *εὐγενεῖς*, nec apparet unde τὸ ἡ interpositum duci possit. Multo magis suspecta sit vox ex eo, quod *εὐγενής* in Homero non occurrat. Laborarunt itaque in hoc grammatici. Schol. A. *ἐν τῷ Ῥιάνου καὶ Ἀριστοφάνους, εὐφενέων, διὰ τοῦ φ, εὐ τῷ ἀφένω χρωμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις*. Potest voc. placere; memorant quoque eam lectionem Schol. B. V. Exc. addant tamen: *εὐγενέων, τῶν καλοῦς ἀγροῦς ἔχόντων* (quasi a *γαῖα* duci posset) *ἢ γένη*. Schol. bn *εὐ διαγόνταν*. (quasi ab *ἀγινέω* ductum sit) *εὐγενῶν*. [Quod vulgo legitur, *εὐηγενέων* (vitiose Vrat. b. *εὐγενέων*, saltem est *ἡυγενέων*) vides memorari ab omnibus et in eo acquieuerunt grammatici Ven. A. B. cum codd. tum Apollon. Lex. *εὐηγενέων, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ ἡ*. agnoscit quoque Hesych. Item Etymol. qui etiam *εὐγενής* comparat cum *εὐηγασία* Odyss. T, 114. Adhibitam quoque vocem videmus in Theocriteis XXVII, 42 *ἔξ εὐηγενέων*. Auctoritas antiquior lectionis est Aeschinis, qui, ut modo dictum est, h. l. recitat, et eandem vocem habet.

Apud eundem versus interponitur post 81. καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα — ἀπολέσθαι *μαρνόμενον δήλοισ Ἑλένης ἔνεκ' ἡυκόμοιο*. Sequitur: ἄλλο δέ τοι ἐρέω.

τείχει ὑπο „γρ. τείχει ὑπὲρ Τρ. et ταίχε' ὑπὸ“ Barnes.

82. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι αἶψά κε πίθαι. ἐφήσομαι, ἐπισκέψομαι, ἐντελοῦμαι. inf. ad Ω, 117. εἶ κε

Mori. Baroce. Versum Aeschines sic recitat: ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλῃς σῆσι.

83. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι οὐτέ' Ἀχιλλεῦ. Schol. A. accipit τιθήμεναι pro imperatio pronuntiatum; cum tamen satis commode ab ἐφύσσομαι pendere possit; potuisse quoque τιθέμεναι, τιθέμεναι scribi, observat Eustathius miraturque poetam (dicere voluit grammaticos) non hoc maluisse. τιθήμεναι puta esse a τιθέω. Est tamen etiam τιθέμεναι in Mori, Mosc. 2. Vict. et erat in edd. Luciani, qui hos vs. recitat in Parasito 47. et ludicro modo θαράκοντα parasitum interpretatur. τιθαίμεναι est in Eustath. Cant. a m. Tec. Nimis subtile est, quod τιθέναι vocabulum Laconicum esse pro θαύπτειν disputat Barnes e Schol. Excerpt. (et Vict.) esse enim vocem communis vsus, ut ponere corpus, patet ex ipsa re; sic et προτιθέναι. Legit quoque τιθήμεναι Aeschines, qui seqq. sic recitat post ὅττε' Ἀχιλλεῦ,

ἀλλ' ἵνα κέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίῃ γαῖα πεκεύθῃ
χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
ὥς ὁμοῦ ἐτράφημεν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισι
εὐτέ με τυτθὸν ἔοντα —

Idem παραφράζει antea vs. sic: ἐπισκήπτει μὲν γὰρ αὐτῷ, προειπὼν, ὅτι οὐδὲ ἐκείνος ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, εἴπως εἶη δυνατόν, προδικηθῆσθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥς περ καὶ ἐτράφησαν καὶ ἐβίωσαν ἐν τῷ αὐτῷ, οὕτω καὶ τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὁσέῃ ἐν τῇ αὐτῇ σαρῷ κείσεται.

84. ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφην περ Cant. Vrat. A. d. yn. Vindob. Townl. Venetus, ex interpolatione manifesta; requiritur pluralis. ὥς ἐτράφημεν ἐφ' ὑμ. pro ἐν Schol. Platon. in Phaed. p. 10. vbi ille docet ὁμοῦ et de loco et de tempore adhiberi. vnde particula est ap. Suid. in ὁμοῦ. In Aeschinis codice haec sic legebantur: ὥς ὁμοῦ ἐτράφημεν περ. habes iterum exemplum grammaticae minus doctae in Homericis, et hoc quidem loco, causam iustam suspicionis, correctae esse plura a grammaticis. v.

Excurs. ad h. l. Respondent autem sibi: ἀλλ', ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν — ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν. vl. 91.

86. εὐτέ με τυτθὸν ἔόντα — de hoc Patrocli facinore caesi inter lusum 'Clesonymi et fuga ad Peleum v. Schol. ad Jl. M pr. cf. Nota ad Λ, 764 et omnino Apollod. III, 13 f. Etiam Schol. A. Amphidamantis filium Κλεισώνυμον a Pherecyde edi narrat; at Schol. B. Λύσανδρον, et caesum esse παρ' 'Οθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῇ, quae vix ab antiquiore scriptore tradita sunt; recitat tamen quoque Eustath. et insuper, aliis Aeanem puerum nomen habere Αἰάνην. Verum licet dare pleniora et Schol. Victor. παῖδα γὰρ ἀνεῖλεν, ὃν μὲν Κλεισόνυμον, οἱ δὲ ἔαυη (leg. Αἰάνην) οἱ δὲ Λύσανδρον καλεῖσθαι (λέγουσι.) ἀπέκτεινέ δὲ αὐτὸν παρὰ 'Οθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῇ, ὥς Φησιν 'Αλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν 'Αστρολογισταῖς. Videndum an hoc nomen tragoediae fuerit. Legitur in iisdem Scholiis paullo post: οἱ νεώτεροι Φασὶ (fugisse Patroclum) διὰ τὸν Εὐρυτίωνος Φόνον.

86. ἤγαγεν ὑμέτερόνδ'. Vrat. A. ἤγαγεν ὑμέτερον ὄωμ' vitiose.

ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. pro διὰ τήν. „γρ. ἀλεγεινῆς.“ Barnes, Steph. in marg.

87. παῖδα κατέκτανον 'Αμφιδάμαντος. Harlei. Ἰφιδάμαντος, perperam; nam alterum nomen constanter ab aliis memoratur.

88. ἀμφ' ἀστραγάλοις χολωθεῖς. — „quod semel tantum lusum talorum memoravit:“ Schol. A. Idem addit: αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα. (sunt codd. priuatorum opp. αἱ κατὰ πόλεις) „ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσας (vel ἐρίσας, antiquo more non ἐρύτας) καί ἐστιν Ἰωνικώτερον, „ἀστραγάλοι δ' "Ερωτος“ εἰσὶ μανίαι καὶ κυδοιμοί. 'Αναπρέων. Eustathius quoque: ὅτι αἱ πλείους ἀστραγάλῃσι γράφουσι. et Schol. Vict. αἱ πλείους, ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρίσας, καί ἐστιν Ἰωνικὸν τὸ ἀστραγάλη. Sane apud Hesych, ἀστραγάλας, τὰς πονηρὰς κύνας. κακοηθεῖς κύνες. videri possunt grammatici ad insaufum iactum hoc retulisse. De ludo ipso disertus est ad h. l. Eustath.

νήπιος, οὐκ ἐθέλων. Vrat. d. νήπιον ad παῖδα. quod et Clarke laudat, nescio unde.

90. ἔτραφέ τ' ἐνδυνέως. ita vsus Homericus fert, et bonorum codd. auctoritas, cui et alibi parere debebam; sicque Barocc. Ven. Norat tamen alteram lectionem Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἔτραφέ τ', quod et ap. Aeschinem legitur. In Lucian. l. c. in Paraf. 47. et Gregor. de dialect. p. 189. editum: ἔτραφεν ἐνδυνέως. ἐτρέφει Townl. et al. Aliud vitium ἔτραφ' ἐνδυνέως Ernesti profert ex edd. et ex cod. Luciani: saepe illud obuium cum similibus, ut statim 95. ταῦτ' ἕκαστα, mss. Lips. talia tamen enotare piget. ἐνδυνέως primo nunc occurrit in Iliade; aliquoties in Odyssaea: ut H, 256 ἥ με λαβοῦσα ἐνδυνέως ἐφίλει τε καὶ ἔτραφε. h. e. ἐπιμελῶς, φιλοφρόνως. ut Schol. br. Eustath. Hesych. Etymol. etsi etymum incertum est.

καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, pro, esse iussit. Schol. B. Vict. qui addit σὴ παράκοιτις κέκλημαι (Δ, 60. 61).

91. ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτει. — „quod semel nunc dicta occurrit σορὸς“ Schol. A. Notat quoque vocem Apollon. Lex. dictam h. l. e vulgari vsu; quo scilicet, cum esset omnino arca, de arca sepulcrali proprie dici coepit. cf. ad Hesych. h. v. vbi est: σορὸς, μῦθος. Θήκη. Remittit quoque Bentl. ad alterum Hesychii locum ὁμῇ νῶϊ. ἡ αὐτὴ ἡμᾶς τοὺς δύο. quod ad h. l. spectare et hinc emendandum esse videtur, νῶϊν, ἡμῶν δυοῖ, vel ἡμῶν τῶν δύο.

92. χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πέτνια μήτηρ. — ἀδεύεται. (hic tandem sensum laciniae adiectae habuere grammatici!) quod perperam ἀμφιφορεὺς additur, cum iam σορὸς memorata esset, quae alibi λάρναξ est, locus, capulus: inf. Ω, 795. Apud Aeschinem versus locum habebat opportuniorem, ut supra ad vs. 83 vidimus; nec nostro loco est adscriptus; ita σορὸς non proprie, sed generice, erit dictum. At h. l. versus haud dubie est eiiciendus. Etiam Schol. A. „ἐκ τῆς δευτέρας Νεκύας (Odyss. Ω, 74) φησὶν, (leg. Φασὶν) αὐτὸν μετενηέχθαι.“ Schol. Vict. ἐν πάσαις δὲ οὐκ ἔν οὐ στίχος. καὶ

Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς Νεκυίας αὐτὸν ἐσπᾶσθαι Φησι· ὅμως δὲ μήτηρ χρύσειον ἀμφιφορῆα· ἀλλ' ἐκείτ' εὐλόγως πρὸς (f. τὴν χρύσειαν excidit) τῆς ταφῆς. Scilicet, quod interpolationis causas praebuit, hoc est, quod inf. 243 in ipsa humatione aurea phiala diserte memoratur: ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίσκῳ δημῶν, in Ω, 74 autem χρύσεος ἀμφιφορεὺς· videbatur itaque ille et h. l. requiri. Multis autem fabulis celebrata est ista amphora, a Baccho Thetidi pro munere data, ex eo ipso loco, et ex Schol. A. br. ad h. l. et Eustath. Dionysus a Vulcano hospitio exceptus, pro munere hospitali ab eo vas aureum acceperat, quod Dionysus, vbi Lycurgi minas fugiens apud Thetidem latuerat, (v. Jl. Z, 130. sqq.) ei dono dederat. Debebat tantum cautior esse interpolator in iungendo capulo et vase, et scribere: ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ἐμῇ σερὸς ἀμφικαλύπτοι χρύσεος τ' ἀμφιφορεὺς, vt, ex more sollenni, vas conditum sit in arca; χρύσεος est binis syllabis pronuntiandum. In Schol. A. et br. haec adduntur: ἱστορεῖ Σησίχορος. Probabile sit, ipsos Cyclicos, qui de morte Achillis egerunt, haec passim reeoluisse: itaque in Posthomeris Tzetzae occurrunt praecepta Achillis moribundi 419 sqq. et narratur ipsa cura ossium in arca reponendorum a Quinto III, 727 sqq. inde ap. Lycophr. 273 Achilles caesus dicitur κρατῆρα Βάκχου δέσσειν· add. Sch. ad e. l. Non autem insolens hoc, cineri condendo vas quodcumque esse arreptum, multo magis si pretiosum et affabre factum in penu extaret.

ἀμφιφορεὺς edd. Fl. Aldd. Emendatum a Turnebo ex Romana.

94. ἡθελὶ κεφαλῇ. {- „quod compellatio est maioris natu a iuniore: (de quo v. ad Z, 518) quo ipso patere, ait Sch. A. Achillem minorem natu fuisse (v. Jl. Λ, 785. 6,) Chamaeleon scripserat ὃ θελὶ κεφαλῇ, quod Sch. A. et Vict. aiunt ridiculum esse de mortuo. Eadem repetit Eustath. et Schol. Exc. Forte non omnes ei ad stipulabuntur; etsi alia de ratione, quam Barnes. Apud Hesych. est ἡθελί, ὀφθαλμοί. Accuratius quoque, vt moni-

tam est in ceteris locis, scriberetur *ῥθείη* cum Jota subscripto ex *ῥθείη*.

τίπτε me Barocc. Mosc. 2.

96. ὥς σὺ κελεύεις. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ὥς με κελεύεις“ sicque vn. Vindob.

97. 98. ἀλλὰ μοι ἄσπον στῆθι, μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο. „Deest ἵνα ad τεταρπόμεσθα“ Sch. A. hoc bene; addit ἀλλήλους et ad ἀμφιβαλόντες et ad τεταρπόμεσθα adiungi posse.“ prius bene; vix alterum. Possit et μίνυνθά περ ad στῆθι retrahi. In Eustath. est ἀμφιβαλόντες. λέγει δὲ ἀμφιβαλεῖν, τὸ περιπλακῆναι. Sic quoque ἀμφιβαλόντες m. l. Lips. et forte rectius, addit Ern. quia versus sequens a vocali incipit. Adde Harl. Cant. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. Vrat. d. cod. Vict. In Schol. B. pro interpretatione est ἀμφιχυθέντες, περιλαβόντες. In Sch. Exc. ἀμφιχυθέντες ut Od. II, 214 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλόν. At Schol. Vict. ἀμφιβαλόντες. ἀμφιχυθέντες. ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλόν. Vix definias, vitrum praeferat.

98. ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο. „ἐν ἄλλῳ. κρυεροῖο“ Sch. A.

99. ὥρέξατο χερσὶ φίλῃσι, ἐπλε ὥρέξατο κατ' αὐτοῦ σὺν χ. extendit se manibus, h. e. extendit manus. χείρας ὥρεξεν, ἐπεθύμησεν. Schol. Vict. v. sup. ad Δ, 307. occurrat quoque in Hesiodo Theog. 178 πᾶσι ὥρέξατο χερσὶ σπαιῶ.

100. 101. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντα καπνός, ἔχαστο τετραγυῖα. Schol. B. διὰ τὸ λεπτόν καὶ ἀφανές, καὶ πνευματώδες. Addunt Schol. Vict. ἣ πρὸς τὴν κίνησιν. Ζεῦλος δὲ φησιν, ὅτι ἀλλ' ὁ καπνός ἄνω φέρεται. satis subtiliter, quod hic *anima abijt ad inferas*, κατὰ χθονός, at fumus sursum fertur.

τετραγυῖα. ἐλκεῖνὰ βοόεσσι ὥς ἐπὶ τῶν νεοσσῶν. Schol. B. Vict. De pullis passerum vidimus vocem a serpente prehensis B, 314. Conuenit multo magis locus alter Od. Ω, 6—9 in quo comparatio fit animarum stridentium cum pipientium vespertilionum strepitu, ὥς δ' ὅτε γυγῆ-

ρίδας — τρίζουσαι ποτέονται — cf. Eustath. ad h. l. τρίζουσα, ποιὸν ἤχον ἀποτελοῦσα. Vocem passim suam faciunt scriptores: e Philostrato exempla iam apposuit Hemsterh. ad Lucian. Nectom. 11 pr. Nota apud Etymol. in περικριγῦν non ad h. l. spectat sed ad Od. Ω, 9.

Verſſ. 100. 101 et 103. 104. recitat et, tanquam animorum virtutem corrumpentes, delendos censet Plato de Rep. III, pr.

102. χερσί τε συμπλατάγῃς. ἐπὶ τῇ παραδόξῳ Φαντασίᾳ τὰς χεῖρας συνέκρουσε Schol. B. συνεκρότησεν Apollon. Lex. add. Eustath. Schol. br. Apud Hesych. συμπλατάγῃσαν eodem modo exponitur, vnde suspicio nata est, lectum esse etiam συμπατάγῃσεν h. l. Sicque legitur 'in mſ. Lipsi. etiam in Cant. Mori. Vrat. A. b. et olim in Oppian. Hal. II, 194. eiectum a Schneidero, cuius nota videnda. Apud Sext. Empir. p. 450. vbi vſſ. 101. 102. recitantur, est vulgatum συμπλατάγῃς.

χερσί τε. „γρ. δὲ“ Barnes.

ἔπος τ' Ὀλοφυνδὸν εἶπε. Apollon. Lex. Ὀλοφυνδόν, Ὀλοφυντικόν. Schol. br. ἐλσεινόν. οἰκτρόν. Ἰρηνῶδες. magis ad rem ipsam, quam Schol. B. V. τὸ μετὰ τίλσεως τριχῶν γινόμενον, vel, vt Schol. Vict. ὁ μετὰ τίλμοῦ τῶν τριχῶν οἶκος. „ἄλοψας δὲ ἄτηφι.“ Cumulant similia, cum lamentis coniuncta, Hesych. Etymol. sed declarantur haec ex etymo, quod fuit ὀλόπτειν, τίλλειν. notum ex Callimacho in Dian. 76 λασίης ἐδράξαι χαίτης ἄλοψας δὲ βίτηφι. vbi v. Not. quem locum puta laudari a Schol. Vict. et inde corrige.

103. ὦ πόποι, ἣ ῥά τις ἐστί. Lipsi. Vrat. A. τι „quod non spreuerim“ addit Ernesti, memor versus: *sunt aliquid Manes*. Ita vero versus corrumpitur. Recitat vſſ. 103, 4 Plato, vt dictum ad vſ. 100.

104. ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ Φρένας οὐκ ἐνὶ πάμπαν. ξ. „quod Homerus statuit, animas *insapularum* intelligentiam, τὴν Φρόνησιν, seruare“ (scilicet, cum contra in ipso Orco facultatem τοῦ πεπνύσθαι, iudicandi et dislegendi, haud retineant?) Exemplum quoque est Elpeno-

ris ἀτάφου, Vlyssi ad quæsitæ respondentis Od. A, 51 sqq. Achilles tamen hoc aliter se habere crediderat. (Miratur enim, quod in Hade est ψυχὴ καὶ εἶωλον, εὖ Φρένας non habet, et quod Patroclus ei adiitit lamentando et mandata dando.) In iisdem Schol. A. „ἐμφρόνως καὶ συνετῶς διαβλεπταὶ πάντα ἑ Πάτροκλος. ἐνσέσσεται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας ὁ στίχος. ἐπεὶ γὰρ τὰς ψυχὰς εἶδωλα σκιῶδη, φρονήσεως ἀμέτοχα, ὑπέθετο.“ scilicet repugnare videntur verba: ἀτὰρ Φρένας οὐκ ἔνι πάμπαν. Si φρόνησις haud inesset, non potuisset Patrocli umbra ista dicere. Verum peccatum in acceptione vocis Φρένας, quæ h. l. sunt præcordia, sanguinis receptaculum, adeoque virium fons et causa: Ad hoc redit quoque mox ipse grammaticus, ἡ Φρένας λέγει, οὐ τὸ διανοητικόν, ἀλλὰ μέρος τι τὸ ἐντὸς τῶν σωμαίων. ὡς καὶ ἀλλαχού.“ ἐν δὲ Φρένας ἦτορ ἔχουσι“ (Od. I, 301. ubi est ὅθι Φρένας) καὶ πάλιν. „ἐνθ’ ἄρα τὸ Φρένας ἔρχεται“ (add. ἐμφ’ ἀδινὸν κῆρ Il. II, 481.) ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα. Consentiant ex parte Schol. B. V. et Exc. inutua correctione indigentia; Schol. V. addunt: „γράφεται δὲ καὶ, πᾶσαι.“ ergo pro πάμπαν. Φρένας οὐκ ἔνι πᾶσαι.

Reputanda sunt hominum antiquorum et rudiorum iudicia non nisi a sensibus ducta, de quibus iam supra monitum ad v. 65. quaecunque sunt, sunt φανερὰ; quæ perierunt, sunt ἀφανῆ, adeoque ἀειδῆ h. e. omnino non sunt; quia non cadunt sub sensus, non cerni possunt. Inde in personam mutatum hoc, et in locum; uterque dictus, ὁ Ἀΐδης, serius pronuntiatus Ἀδης. Iam de hoc Hade fabulandi materies erat copiosa, et, quod facile expectes, phantasiae potius, quam iudicio, accommodata. In Odyssæa bene inter se coherenter dicta A, 217 sqq. carnes et ossa consumpta esse rogo; animam dissolutam et dissipatam. Idem tamen, qui hoc credunt, persuadent sibi esse locum aliquem, quem non cernunt, in inferis, sub terra, ultra Oceanum, et sic porro, in quem sit mortuorum descensus, sine corpore, qui adeo esse

nequeunt, nisi umbrae et εἶδωλα sine corpore, ergo et sine viribus, sine loquela; at repleta sanguine corpora iterum vires recipiunt, recordantur, loquelam exserunt: cf. Od. Δ, 146. Supra opinio erat, ante crematum corpus extare εἶδωλον prorsus simile, etiam vestitu: 65 seqq. Nunc Achilles mirabundus, tanquam qui non hoc persuadere sibi potuerit, exclamat: vere in inferis adhuc superesse Patroclum, et quidem ψυχὴν καὶ εἶδωλον. Nisi ibi vs. 66. 67. aliunde inserti sunt, disidet nunc Achilles iudicium: qui Patroclum *etsi nondum sepultum* iam in inferis esse credit; in iis autem persuasum habet, esse ψυχὴν καὶ εἶδωλον, umbram et spectrum, simulacrum, etsi hoc Φρένας non habens, seu vt omnino corpus intelligat, seu praecordia, in quibus sanguis et sensus esse creditur: quae illi inesse negat. Haec, etsi iudicio parum subtili concepta, petita sunt ex ipsa re et ex verbis; quae pro se quisque ad componenda haec iudicia excogitauerit aut cogitare possit, non ad poetae interpretationem spectant, sed ad legentis iudicium de ipsa re.

106. ψυχὴ ἐφεισθήκει lectio Aristarchea, a Veneto seruata, et a Schol. A. firmata; eaque Ionica. Vulgg. ἐφεισθήκει. perpetua varietate: vt Δ, 434.

107. καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. Neglectum digammi in μοι ἕκαστα vsui Homérico aduersatur, et versum arguit esse serioris commatis, rhapsodi vtique, forte vna cum vs. 66. 67. etsi ille iam ab Apollonio Lex. lectus fuit, in quo est ἔικτε, ὁμοιοῦτε. Bentl. tentabat: καὶ με πάντ' ἐπέτελλεν, vel καὶ με ἕκαστ' ἐπέτελλεν.

ἔικτε δὲ θεσκελον αὐτῷ. θεσκελον, θελως, eximie. Schol. B. ἀληθως. Eustath. p. 1288, 8 θαυμαστῶς πάντ. sic et Schol. br. Supra vl. 67 πάντα — εἰκυῖα.

108. πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο. Sic iterum vl. 153 et Ω, 507. et aliquoties in Odyssea. γόου ἡμερον ὥρσε sup. vl. 10. In Eustathio occurrit ἐφ' ἡμερον ὥρσε. quod et in Aristot. Rhet. I, 11. legitur. Sane vtrumque accommodatum: alterum ὑπῶρσε, ὑπεκίνησε tamen melius.

110. ἀμφὶ νέκυν ἀλαυνόν. Schol. Vict. „Ἀττικῶς ἐξ-
ταίνας τὸ νέκυν.“ vides grammatici iudicium parum sub-
tile; quid tandem Attica dialectus ad Homerum? Tum
tono producitur ultima; et iam aliquoties hoc idem vi-
deramus, v. c. Σ, 180. P, 394.

111. εὐρῆας τ' ὤτρυνε. ζ- „quod nunc manifestum
sit, εὐρῆας esse ἴνυλος.“ Scilicet respicitur J. A, 50 εὐ-
ρῆας μὲν πρῶτον ἐπέχετο, quod erant qui mallent; custo-
des, interpretari. v. ad e. l. τ' post ὤτρυνε deesse mul-
tis exemplaribus, notant Schol. A. Vict. Nil refert: ta-
men τε ante καὶ sollenne est: εὐρῆας τε — καὶ ἀνέρας.

ἄξέμεν ἔλγν. Ambigunt, quod mireris, veteres, sit.
ne παρὰ τὸ ἄγω, ἄγνυμι, ἀν-ἀπὸ τοῦ ἄγειν, φέρειν, in
Schol. br. Eustath. At prius fuisset φαξέμεν, et alterum est
aperte verum. ἄξέμεν' Vrat. A. Lips.

112. πάντοθεν ἐκ κλισίων. κλισίαν Cant. et vn,
Vindob. et Eustath. vnde Stephanus in marg.

113. Μηριόνης θανάκων — otiosa est quaestio in
Schol. A. Vict. et Eustath. p. 1291 extr. cur Merioni po-
tissimum negotium hoc mandatum fuerit; nec minus ina-
nis solutio: (in Schol. A. ad vl. 123) „quia Creta, vn-
de is oriundus erat, montosa et siluestris est.

ἀγαπήνηρος Ἰδομενεὺς. Laudat versum Apollon. Lex. h.
v, ἀγαπῶντες τὴν ἡνιόχην. cum alias sit nomen proprium.
Peria sunt apud Moeridem p. 33. Pierf. v. sup. ad Θ,
114. ἀνδρείου Schol. br.

114. τελέεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. trinis syllabis τελέ-
εας, ac si esset τελέεεις, monitum iam ab aliis.

116. πολλὰ δ' ἄπαντα, κάπαντα, πάπαντά τε δόχμαί
τ' ἦλθον. Versus nobilissimus artificio et structura, cele-
bratus quoque a Demetr. Phal. l. 226. et Quintil. Ari-
stid. p. 212. Meibom.

κάπαντες laudat ex Homero Schol. Theoct. I, 12.

πάπαντα. Schol. B. cum Schol. Vict. et Exc. μήτε
ἀνωφερῇ, μήτε κατωφερῇ, ἀλλ' εὐδύτομα. nec tamen,
quasi hoc πάπαντα sit, nam hoc esse debet, in transuer-
sum, τὰ παρατετραμμένα. Schol. br. τὰ κρημνώδη καὶ γή-

λοφα. δόχμια reddunt τὰ ἐκ πλάγιου. Etiam Apollon. Lex. δόχμια, πλάγια, appositio versu: a δόχμη vel cum Aristarcho δοχαή· de quo v. collecta ab Eustath. p. 1291, 42. Explicant quoque voces singulas Hesych. et Etymol. cum Schol. br. et Exc.

117. ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυτίδακος Ἰδης. Pro ἀλλ' ὅτε Schol. br. ἄλλοτε, ἀλλαχοῦ τῶν ποδῶν τιθεμένων. minus commode. κνημοὺς. κρημοὺς pro var. lect. memorat Eustath. p. 1291, 34. sicque Harlei. Sunt tamen haud dubie accommodatiores h. l. κνημοί, quos iam aliquoties vidimus memoratos inde a B, 821. Schol. br. κνημοὺς, τὰς προβάσεις τῶν ὀρῶν, iuga continuata. τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπερείας ap. Eustath.

πολυτίδακος Ἰδης. nunc constanter legitur in edd. et codd. etiam in Veneto; adduntque Scholia, legi sic ab Aristarcho, ab aliis πολυτίδακου, quod Townlei. cum Victor. exhibet. v. ad Υ, 59.

118. αὐτὴν ἄρα. „statim deinceps“ Clarke.

119. 120. ταὶ δὲ μεγάλα κτυπεύουσαι πίπτουν. ξ., „quod dicta sunt inuerse pro πίπτουσαι ἐκτύπουν, κτύπον παρεῖχον“ Schol. A. V. sic et Eustath.

τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοὶ ἔκδεν ἡμίονων. „Sic Aristarchus, διαπλήσσουντες pro διανόπτοντες“ Schol. A. B. V. br. Exc. διανόπτοντες πρὸς τὴν συμμετρίαν. aut cum Eustath. εἰς μικρὰ τέμνοντες. Apollon. Lex. διασχίζοντες, cum Hesych. ad quem v. Nota. Et Rustathius ait Pausaniam (in Lexico, puta) hoc vocare κατακορμίσαι, bene a κόρμος. Atque haec lectio est vulgata edd. et codd. (nam Ald. 2. vitium est διαπλήσσουντες) aduocatur in Schol. A. et V. ex Od. K, 440 τῷ (ἄορι) οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν, h. e. ἀποκόψας. vbi nunc volgatum est ἀποτμήξας. Itaque Achiui magnarum arborum truncos, vt absportari possent, fillos aut sectos et detruncatos religant in falces.

Fuit tamen et alia lectio, eaque doctior: διαπλίσσουντες. Schol. A. „ἄλλοι δὲ, διαπλίσσουντες, διὰ τοῦ ι.“ hanc eandem innuunt, etsi vitiose διαπλήσσουντες scribunt,

Schol. B. V. adiecta interpretatione, ἀντὶ τοῦ, τοῖς ποσὶ διαβάντας. Etiam Apollon. Lex. εἰ δὲ διὰ τοῦ τ γράφεται, ἔσται, διχβαίνοντας. Est autem Od. Z, 318 de mulabus: εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν. cf. de hac voce Etymol. in εὐ-πλίσσοντο. leg. εὖ πλίσσοντο. καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον. Et διαπέπλιχε, διαβέβηκε, Hesych. vbi cf. Nota. Iam διαβάντες egregie accommodatum est ad nism, quo quis facit aliquid, exprimendum; intendit aliquis ictum vel iactum εὖ διαβάς, gradu firmato; vt M, 458. et h. l. religarunt adstrictis funibus, εὖ διαβάντας. Iam autem hoc ipsum est διαπλίσσοντες. Male enim in loco Odysseae laudato vertitur: *currebant et pulcre alternabant pedes*; quasi sit πλίσσειν idem quod πλέκειν. vt et ap. Hesych. est διαπλήσσειν, διαπλέκειν. f. διαπλίσσειν. immo vero, *firmabant* pedes, firmiter ponebant gressus, ὥστε μὴ σφαλῆναι. Atque hunc ipsum vsum docent loca a viris doctis operose congesta, omnium diligentissime a Stephano in Lex. Potuit ab initio πλίσσειν esse ποσὶ, quod de saltantibus in vfu mansit, cf. ad Σ, 571. tum vero πλίσσειν de firmo gressu et incessu receptum est; itaque ἀμφιπλίσσειν de statu recto, cum vtrique talo aliquis insit, v. Pollux II, 172 vnde πόδες περίπλικτοι ap. Theocr. XVIII, 8 si admittantur, non sunt diuaticati, sed firmiter vtrunque impactti, insistentes, ἀμφιπλίζ. et διαπλίσσειν, διαπλῆξαι, διαβῆναι, de statu corporis, qualis est v. c. Amphionis et Zethi religantium tauri cornua funibus. Primarius locus est Schol. Aristoph. Acharn. 217. o quo reliqui grammatici hausere, in his Gregor. p. 258. cum nota Koenii.

Fuit tertia lectio ab Eustathio memorata: ἔταροι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαπλήσσουντες, „διαβῆσσουντες“ γράφουσιν. mera interpolatio, nec sententiae idonea; reposuit tamen in margine H. Stephanus.

Tandem et quarto loco lectio occurrit διαπρήσσουντες, quae esse posset, rem strenue peragentes, nam vt sit διαπράσσειν τὴν ὁδὸν, vt B, 785 μάλα δ' ὥκα διέπρησσον πεδίῳ, non conuenit cum actu vinciendi, ἔκδοον. Pro-

babile tamen sit merum esse vitium librarit; etsi Schol. Exc. καὶ τὸ διατρήσσοντες, τοῖς πρὸς διαβάντες. Et Hesych. διατρήσσοντες, διατέμνοντες, καὶ διαπερῶντες. orta ex eo, quod etiam τέμνειν dicitur de incessu, τέμνειν τὴν ὁδόν, τὸ πεδῖον. vnde ibid. διατρήσσουσα, διατέμνουσα, διασχίζουσα, scil. Jl. A, 483 de naui.

121. ται δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο. διέκοπτον ταῖς ἐπὶ πλατῖς τὸ ἔδαφος. ἢ διεμερίζοντο τοῖς πρὸς τὴν γῆν. Sic Schol. A. B. V. similia Eustath. Praefiat posterius, vt Latini: carpere viam, progrediendo. Disertius quoque in hunc sensum exponit Etymologus. h. v. et Schol. Exc. Vnde Hesych. vno verbo: δατεῦντο, ἐπορεύοντο, hemistichio adscripto.

122. ἐλδόμενοι πεδῖοιο. Putare possis, vsu Homericō omisso τῷ διὰ explenda haec esse per ἐλδόμενοι διελθεῖν διὰ πεδίου· vt ἔρχεσθαι, διατρήσσειν, πεδῖοιο. Redditur tamen simpliciter ἔλθεσθαι cupere, appetere, festinare ad planitiem. Schol. A. τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστι· ται δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ ἐλδόμενοι πεδῖοιο· vt dicat eis τὸ πεδῖον αὐτὰς ἐπείγεσθαι ἀπὸ τῶν ῥωπῶν, non autem τὰ τοῦ πεδίου ῥωπήϊα. Spectat ad h. v. Suidae glossa: διὰ ῥωπήϊα, τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάνια.

125. καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερό· ἐφεξῆς παρὰ τὸ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ τὴν σχέσιν ἔχουν. Schol. A. B. V. Exc. v. ad Λ, 667. ἄρ' „vbi scilicet“ Clarke.

126. εὐθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς Φράσσατο. Est nunc Φράζεσθαι meditari animo, designare, vt in Odyssæa; Φράζεσθαι θάνατον. Vltatius πέφραδα vl. 318. μέγα ἥριον. Vox alibi satis obuia, v. c. Apollon. I, 1165 et Schol. occurrat hoc vno loco, vnde apparet fuisse φηριον. μέγα φηριον. ἥριον, τάφος Apollon. Lex. h. v. cum Schol. br. Hesych. Etymol. in ἥρια ab ἔρα. Ex digammo tamen suspicō ductum fuisse ab ἥρ, ἥρα φέρειν. ἡδὲ οἱ αὐτῷ. hoc poetam de suo memorare, obseruat Schol. Vict.

127. παρακάμβαλον ἄσπετον ὕλην. iterum inf. vl. 683. παρακάμβalon, Cant. Harl. Mosc. a. nisi fuit male lectum. περικάμβalon Vrat. A.

129. αὐτίκα — πέλευσε. Mori. Barocc. πέλευε. Vrat. b. μετηύδα.

130. χαλκὸν ζώννυσθαι. χαλκὸν ἢ χαλκῷ. Eustath. ad idem utrumque redit. ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν. Cant. ζεῦξαι δ' ὑπό.

Schol. Vict. ad h. v. (quod ad totum locum, inprimis ad 132. 3. spectat) Ἀριστοτέλης Φησὶ, τοὺς πρὸς αἵας Ἀχιλλέως, (f. Ἀχιλλέα εἰς Ἀχαιοὺς) τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς τὸν νόμον (morem) εἰς Κύπρον κομίσαι. τῶν γὰρ βασιλέων κηδευομένων αὐτὸς προηγείται πυρρὸν χίτων ὁ στρατός.

131. οἱ δ' ἄρρυντο. Lipf. οἱ δ' ὄτρυνον.

καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον. Schol. B. V. pro εἰς τὰ τεύχη. ἔδυνον, ἔδυσαν. Apollon. Lex. Scilicet est ἐνδύνειν τεύχεσσι. vt K, 254 ὡς αἰκόντ' ὅπλῃσιν ἐνὶ δαινοῖσιν ἐδύτην. Solenne ἐνδύσασθαι τεύχη. cf. inf. ad 622.

132. ζ — excidit Scholion, vt et ad 134. ζ —. At Schol. B. monent ἂν δ' ἔβαν ἐν δίσφοισι esse ἀνέβησαν εἰς δίσφους. ἐν δ' ἔβαν vn. Vindob. παραιβάται. Schol. Vict. ὧδε μόνον αὐτοὺς ἀνόμασεν· ἐκεῖ δὲ σημαίνει· Ἀντιφῶς αὖ παρέβηκε παρικλυτός. Λ, 104. Scilicet, vox παραιβάτης hoc vno loco occurrit; res ipsa saepe: vt loco ex Λ.

παραιβάται Lipf. Mosc. a. nec male. ipso tono syllaba producitur; et saepe τὸ παραι grammaticis remissimus.

133. μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν. Schol. Vict. πρὸς τὸ σχῆμα. (puta stigma factam:) quia νέφος pro πληῆθος.

135. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν. ζ — „quod πάντα νέκυν pro ὅλον. πρὸς τὸ· πῶσαι δ' αἰγύνοντο τύλαι (B, 809. Θ, 58. ad q. l. vide.)

καταείνουν. κατακάλυπτον, ἐσκέπαζον, τρυφεύει, πολὺ τριχὰς κατέβαλλον, ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρὸν, in honorem mortui, vt alibi; τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, κείρασθαι τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sch. A. et ex parte Sch. br. et Exc. laudata memoriter ex Π, 457. 675. X, 389. Od. Ω, 189. 295. iunctim cum Od. Δ, 196. 198.

Obff. Vol. II P. III

B b

Porro Sch. A. scriptum esse ait cum aspero εἴνον. ergo καταεἴνον, esse enim ἐνύω ab ἔω, τὸ ἐνδύω. Forte hoc retinuere grammatici ex digamma. nam vox ἔω, induo, fuit *few. fennuō.*

Addit tandem idem cum Vict. esse in nonnullis καταίλουον f. καταφαιλουον. et est in Vrat. A. καταειλύον. involuerunt.

Aristarchus scripserat καταεἴνυσαν. At Ven. B. cum Schol. servant καταεἴνον. ἀντὶ τοῦ, περιεκάλυπτον. Etiam Apollon. Lex. καταεἴνον. κατεκάλυπτον versu adscripto. Sic et Hesych. Suidas. Etymol. Eustath. In Mosc. 2. et Vict. simpliciter pro glossa, περιεκάλυπτον. „γρ. κατεἴνυν.“ Barnes variando scilicet.

136. ὅπισθεν δὲ κάρη ἔχε. ὅπισθε δὲ Lips. recte. κάρη σχέθε Cant. Townl. Schol. Vict. ἔθος φησι (f. Ἀριστοτέλης vt vl. 130) παρὰ κλινδίοις τοῦτο, fuit puto παρὰ τοῖς λινδίοις.

137. πέμπ' Ἀἰδός δε. Fuere qui scriberent Ἀἰδοῦ δῶ. (Sicque Vrat. b. d. vn. Vindob.) quos improbarat Herodianus ἐν τῷ 19' τῆς καθόλου Sch. A. B.

138. αἱ δ' ὅτε χῶρον ἴκανον, ὅθι. Vrat. d. vn. Vindob. et Venetus ἴκοντο. quod nolis recipere, cum hiatum inferat. Etiam Schol. A. „γρ. ἴκανον.“

139. αἶψα δὲ οἱ μανεικέα νῆπον ὕλην. — „quod nonnulli τὸ μανεικές reddiderunt per πολύ. (sic Schol. br. per πολλήν.) esse tamen τὸ μένει δαικός, τὸ ἀρσστόν. unde vult μανεικέα ὕλην esse τὴν ἱκανήν Schol. A. Arguantur Schol. B. V. τὴν ἀρσσκομένην Ἀχιλλεῖ, ἥ, τὴν πρόπουσαν τῇ πυρᾷ. Miror nunc demum grammaticos haesisse, cum aliquoties iam, primoque loco I, 90 μανεικέα δαῖτα legerimus, dapes, quibus satiamur, ideoque ἱκανάς. Additur in Schol. Vict. φησι γοῦν παρὰ τε σχεῖν ὡς ἐπισκός. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ζώντων. κυρίως γὰρ αὖ εἴποι τις μανεικές τὸ τῷ τε μένει ἀρσστόν, καὶ καταθύμιον. Est autem μανεικέα νῆπον ὕλην dictum pro aduerbio, κατὰ τὸ μανεικές. ἀρκεύντως. ἱκανῶς. cf. Eustath. *affatim.*

νήσον, ἐσώρευον quae glossa quoque est in Suida ἐσώρευον ὕλην. vidimus iam vocem I, 137. Eustathius legerat νήνσον, sicque Mofc. 2. nil refert. Sic H, 428 νε-
κρούς πυρκαϊῆς ἐπενήσον.

140. ἀλλ' ἐνόησε. Nusquam Ionicum ἄλλο νόησε.

142. τὴν ῥε Στερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλιδόωσαν. Notatur ritus vouendi comam fluviiis patriis: et nunc quidem, quod pater filii comam consecrat: res per se nota: cf. Paus. I, 37 p. 90. Super catulla argutantur grammatici. Schol. B. V. quia κουροτρόφοι habentur αιῖνες, διὰ τὸ αὐξητικὸν τὸ ὑγρὸν εἶναι. ὅτι δὲ αὐξητικὸν ἐστὶ, καὶ παῖδες πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. Locupletior est Schol. Vict. καὶ τοῖς γαμοῦσι δὲ λουτρὸν ἐξ αὐτῆς ἐκόμιζον, γονὴν οἰωνιζόμενοι. καὶ τοῖς πρὸ γάμου τελευτῶσιν ἢ λουτροφόρος κάλπις ἐτίθετο. (in tumultis puellarum) ὅτι δὲ τὸ ὑγρὸν αὖξει, καὶ παῖδες πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. τινὲς δὲ τρέφιμον φασὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τοὺς βουλιμῶνας (βουλιμῶνας) πίνοντας κορέννυσθαι. Simpliciter dicendum erat: fuisse habitum genus ἀπαρχῶν oomas rescissas; ut in victimis consecrandis pili de vertice. Add. Schol. br. et A. item Eustath. qui alia attexuit p. 1292, 54 ex Athenaeo petita XII, p. 528. Congessit alia Barnes. In Schol. A. subtexuntur haec: quae partim cum Schol. br. conveniunt: ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, μετὰ τὸ παρακυάσαι τῆς νεότητος τὰς κόμας ἀποκείρειν τοῖς ποταμοῖς. τούτους γὰρ ἐνόμιζον τῶν ἀνατροφῶν αἰτίους εἶναι. διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν (quod amnes τῶν ἀνατροφῶν αἰτίοι sint) καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ ἐκόμιζον, (in Schol. br. καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὕδωρ ἐκόμιζον. forte fuit: καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς πλοκάμους ἐκόμιζον.) τέκνων τε γενέσεως καὶ παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι. ὥσπερ καὶ τὰς Ἀχιλλέως κόμας Πηλεὺς τούτῳ (τῷ Στερχειῷ ποταμῷ) καθιέρωσεν. ἦν γὰρ ἐκ Φαρσάλου τῆς Θετταλίας. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Ἀργολικοῖς συγγραφεῦσι. miror de rebus Pelei prouocari ad scriptores Argolicos: illustrari tamen potest forte ex Pausan. II, 29. Erat autem Achilles πρωτοκόμης, ut eum appellat Schol. Pind. P. IV, 145. Et tenendum ex Schol.

Vict. Σπερχειῶ. ὡς συγγενεῖ. Πολυδώραν γὰρ εἶχε τὴν Πη-
λέως θυγατέρα. (v. Apollod. III, 13, 1. et Not. p. 788.)
ἢ, ὅτι ἀπὸ Φθίου Σπερχειοῦ. Φθίῳ. (ultima videntur ab
alio esse adiecta) ὁῦλον δὲ, ὅτι ἐν Τροίᾳ (excidit τεθυήξε-
σθαι, θανεῖν, aut similis vox) ἤκουσε διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ
λόγιον.

143. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
Vrat. b. vitiose ὀχθήρας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγάλητε-
ρα θυμόν.

144. Σπερχεῖ, ἄλλως σοίγε πατήρ ἤρήσατο Πηλεὺς.
ἄλλως, ἀντὶ τοῦ μάτην. Sic reddunt omnes, etiam Eu-
stath. Schol. Aristoph. Acharn. 114. idque vsu inualuisse
apud Atticos. Doctum est de hoc τοῦ ἄλλως vsu Scho-
lion h. l. in Ven. A. quod lectum iam est in Etymol. h.
v. Iterum hac notione Od. E, 124 ἀλλ' ἄλλως ψεύδον-
ται. Alioqui notio vulgaris *aliter* defendi poterat, alio
modo, non ita, vt nunc fit, vt saepe Latini poetae: ali-
ter, non sic, sperabam reducem. Supra Δ, 391 ἦ τ'
ἄλλως ὑπ' ἐμαῖο — ὀξύ βέλος πέλεται.

146. σοὶ τε κόμην κερέειν. Schol. Vict. καὶ Ἀντίμα-
χος Φησι τῷ Κηφισῶ κατὰ τὴν Λιλαίαν τεθυκέναι καὶ κό-
μην. poetane de se professus erat?

147. πεντήκοντα δ' ἑνὸρχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύ-
σιν. oues mares. ἀρρένικα, vt glossa Mosc. 2. de voce v.
Toup. ad Hesych. To. III p. 249. Schol. Theocr. III, 4.
ἔνβι τὸν ἐνὸρχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, τράγον, illustrat,
τὸν ὄρχειε μεγάλους ἔχοντα. τὸν τέλειον. ἢ ἡμιτομίαν. (hoc
ab alio additum, qui pugatus est, τὸν ἐνὸρχαν scriben-
do) καὶ Ὅμηρος, „πενταετῇ δ' ἑνὸρχα.“ ita scripti.
Emendatum in edd. πεντήκοντα δ' ἑνὸρχα παρ' αὐτόθι.
Amnibus caedi mares aiunt, propter idem τὸ γόνιμον
aquarum h. e. vim fertilitatis quam illi habent, saltem in
agris fecundandis. Sic Eustath. et Schol. B. pleniora
dant Schol. Vict. ἑνὸρχα τοῖς ποταμοῖς καὶ Ποσειδῶνι δέ,
διὸ τὸ ἐκ τοῦ ὕγρου τὴν γένεσιν εἶναι, „ὥκεανόν τε θεῶν
γένεσιν.“ σκεπτέον δέ, μὴ μῆλα νῦν τοὺς ταύρους Φησί.

τούτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἱέρευνον. „ταῦρον δ' Ἀλφειῷ.
(ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι JI. Δ, 727.)

παρ' αὐτόθι. „in alio παραυτίκα“ Schol. A. παρ' αὐ-
θι Vrat. b. παρ' αὐτόφῃ Lipf. Townl. vn. Vindob. vt sup.
N, 42. vbi v. Obsl. quod et h. l. reponi possit.

149. ὡς ἡρᾶθ' ὁ γέρων. haud dubie hoc in numero
tot aliorum similium locorum, serioris grammaticae est
habendum, pro eo quod erat: ὡς ἡρᾶτο γέρων.

150. 151. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε — leguntur ap.
Platon. de Rep. III, p. 391 A. Sophoclem expressisse Ho-
merum, alio tamen modo, cum Teucer Eurysacem pue-
rum comas tenentem supplicem ad Aiakis corpus affide-
re iubet, observat Eustath. scilicet Ai. 1190 sqq.

153. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμέρον ὤρσε γόοιο. Vrat. d.
εφ'. Vide modo ad vf. 108.

154. καὶ νυ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυν Φάος ἡέλλοιο. excitat
versum et emphasin in vsu particularum quaerit Demetr.
Phaler. f. 433.

155. Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς. ξ „quod πρὸς
assumendum est.“ Schol. A. Puta eum legisse Ἀγαμέμνο-
να, vt aliquoties εἶπε cum quarto casu iunctum vidimus.
Legit quoque sic diserte Vrat. b.

156. σοὶ γάρ τε μάλιστα. „in alio σοὶ μὲν τε μ.“
Schol. A. sicque legerat Eustath. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn.
Vindob.

157. λαός Ἀχαιῶν πείσονται. ξ „quod πρὸς τὸ
νοητὸν dictum; πείσονται λαός. Vrat. A. πείσωνται.

γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι. Subintelligi ὑστερόν docent
Schol. A. et Vict. in posterum licebit lamentari quantum
libet; nunc autem νῦν δέ. Nisi hoc modo placet, pos-
sunt verba sic constitui, vt se offerunt: est etiam lamen-
tandi modus aliquis, satietas aliqua: vti πάντων μὲν κόρος
ἔστι — N, 636 sq. cf. Δ, 103. et inf. Ω, 227 ἐπὶ γόου
ἔξ ἔρον ἔντο. Ergo lamentorum satis est; sat datum lu-
ctui. De ἄσαι v. ad E, 203. μὲν ἔστι scripsi, pro μὲν ἔστι,
ex monito Schol. Vict. „ἐπαγγελτικῶς προσνεκτέον τὸ ἔστι.
ὡς ἔστιν δ' ἐν πλίστῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός.“

159. δεῖπνον ἄνωχθι ἔπλεσθαι lecta iam T, 172. de ἄνωχθι K, 67.

τάδ' ἀμφὶ πονησόμεθ', grammaticorum more alii iunctim ἀμφιπονησόμεθ'. recte disiunxit Barnes.

160. οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς. — ὅτι τινὲς ββάρυναν, ὥστε εἶναι γανικὴν. ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ᾗ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω — Schol. A. spectat ad voc. κήδεας, sive a τὸ κῆδος, an sit κηδεός, adiectivum verbale, κηδεός, *lugendi*. Ii, qui scribunt ὀξυτόνως, κηδεός, ductum esse volunt a verbo κηδεύω, et laudant plura similia, a Φωλεύω Φωλεύς, a σωρεύω σωρεύς et sic porro. a λοχεύω λοχεύς. ἐκ λοχεοῦ κῆδε (Hesiod. Θ. 178) repetitur haec observatiuncula centies ap. Etymol. et al. Adde h. l. Eustath. Atqui haec sunt substantiva, cum h. l. sit adiectivum. Cur autem hoc a κηδεύω ducendum sit, non assequor; et cur non maluerint κήδεος esse idem quod ὁ κήδειος, dignus cura, cuius cura habetur. Nec minus tamen bene alii eo deveniunt, ut pro genitivo haberent a κήδεας, ut sit pro διὰ κήδεός ἐστι, pro ἐν κήδει. et si Sch. A. in verbis supra adscriptis improbanit. Paria sunt in ceteris Scholiis, quae conveniunt fere in hoc, ut reddant Φροντίδος ἄξιός Sch. B. κηδεύσιμος. Apollon. Lex. qui cum Hesychio et Sch. br. vitro modo scripserit, non apparet, ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεπρωκώς, laudato hemistichio. Etymol. κηδεός, ὁ Φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιός, καὶ κηδεύσεως, τουτέστι ταφῆς. Similia Hesych. Eustath. Sch. br. Hinc Suidas κηδεός, ὁ νεκρός.

παρὰ δ' οἷ τ' ἀγοὶ ἄμμι μανόντων. Sch. A. monet servare παρὰ tonum, quia iungenda sunt παραμανόντων.

οἷ τ' ἀγοὶ — τε abundare putabat Dionysius (Thrax), ἀγούς autem esse τοὺς ἡγεμόνας. At ταγούς Aristarchus, cui ad stipulari plerosque omnes ait Sch. A. et subiicit: διὸ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. sicque scriptum in Veneto, Sch. br. Sunt et alii codd. Mori, Mosc. a. in quibus ταγού. Ex Harlei. ταγού laudat Clarke, at Bentl. οἷ τ'

ἀγοί. item ed. Rom. cum Eustath. Turneb. Steph. add. Suidam in h. v. „ταγός, ὁ ἡγεμὼν. versu adscripto.

Barnes iure reiecit, et monet aduersus hanc lectionem, quod prior in ταγός est longa, nec alibi occurrit vox in Homero, at ἀγός saepius. Corripi tamen in ταγός priorem ap. Aristoph. Equit. 159 ὦ τῶν Ἀθηναίων ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων; vbi quoque Schol. aduocant vñ Homericum, notat Ernesti; si modo Atticorum vsum licet transferre in Homerum. Atqui producitur prior apud ipsos Atticos, Tragicos. Nondum tñ Aristophanem liberauerat ab hoc mendo Brunck. qui dedit ὦ τῶν Ἀθηναίων τάγες. Apollon. Lex. agnoscit ἀγός, ignorat ταγός. Hesych. vtrumque habet. Suidas ταγός cum hoc ipso versu οἱ ταγοί notauit.

Omnibus his comparatis Aristarchi crisin parum acutam et ἀγοί retinendum esse apparet. Bentl. adscripserat f. φαγος. Puto, quia meminerat Laconum βαγός ex Hesychio natum ex Digammo.

161. τόδ' Vrat. A.

163. κηδεμόνες δε παραῦθι μένον. Sch. A. „οἱ μάλιστα ἀνιώμενοι, διὰ τοῦτο Φροντίζοντας.“ Immo sunt qui funus curant, κηδείαν habent sibi mandatam ἡγεμόνες Vrat. A. quia ante erant ii ipsi οἱ ἀγοί.

παραῦθι Mori.

164. πυρὴν εκατόμπεδον. e Rom. cum Eustath. recepit Turn. Steph. et hinc recentiores. Nec est in codd. nisi a m. sec. in Cant. et Lips. etsi illud videtur ipsa ratio postulare; cum sit *centum pedum* rogos ab omni latere. Obsidet tamen codd. Mosc. 2. Vrat. b. εκατόμπεδον, etiam Ven. (sic et ap. Pindar. l. VI, 32) etsi Schol. A. εκατὲν ποδῶν ἔχουσιν πλευρὰν ἐκάστην, habet; et quidem ap. Sch. B. ἐξ ἐκάστου μέρους. Similia sunt in Schol. br. quibus praefixum εκατόμπεδον. Potest ipsa pronuntiatio corrupisse vocem; etsi ne hoc quidem necesse est sumere; sed pro πᾶς fuit quoque πέδη, πέζα. Certe εκατόμπεδον eo sensu dictum esse, vt esset εκατὸν ποδῶν, docet Parthenonis Athenis nomen εκατόμπεδος.

quod laudant Etymol. Suidas. Hesych. vbi v. Not. Ita-
que ἐκατόμπεδον reuocauit.

166. Versum iam vidimus I, 462.

169. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει. ζ- „quod δρατὰ
pro δαρτὰ positum.“ Addit Sch. A. πολλὰ τῶν ὑπομνη-
μάτων διὰ τοῦ ε δρατὰ ex δέρω. Eodem spectat Schol.
Vict. ταυτὶ δέδραται. Ἀριστοφάνης, ἐν ἐνίαις γράφεται δρα-
τά. immo, δρτά. δρατὰ, ἐκδεδαρμένα Sch. br. Hesych.
Etymol. Laudat versum Schol. Aristoph. Pac. 1039 ad
δέδραται. In Vrat. b. vitio σώματ' ἐνήει. — νήει, ἐνήει,
περὶ αὐτὸν ἐσώρευαν Sch. B.

170. ἐν δὲ τίθει μέλιτος. ἐν δ' ἐτίθει. ed. Rom.
Mosc. z. Vrat. A. b. d. Adipis vsus ad flammam augen-
dam; Mellis in inferiis frequentatus vsus; nec constat
qua de causa.

171. πύρρας δ' ἐριούχενας ἵππους. ζ- „πύρρας· πα-
τὰ πλευρὰς ἔνα. οἰκίος δὲ τῶν νεκρῶν ὁ ἵσος ἀριθμός. διὰ
τοῦτο τῷ Ποσειδῶνι πέντε θύουσι.“ Sch. A. quam subtili-
ter haec! quibus nullum fundum subesse credo.

172. στεναχίζων edd. ante Steph. tum codd. Ven.
Vrat. d. Cant. Mori. quod et alibi praelatum fuit vulga-
to στοναχίζων quod Stephanus intulit, nescio unde. v.
ad Σ, 124.

πυρὶ Vrat. b. d. perpetuo errore pro πυρῇ.

174. τῶν ἐννέα βάλς πυρὶ indocte Vrat. A.

176. κακὰ δὲ Φρασί μῆδετο ἔργα referunt ad indigna-
tionem poetae damnantis hoc elogio atrox Achillis fa-
ctum; sic Sch. B. Eustath. Bene haec ad, sensus nostros.
An vero poeta ita senserit, dubito. Verba Homericis
more tantum hoc declarant; rem Troianis captiuis per-
niciosam eum exsequutum esse, eos interemisse. Sic κα-
κὰ, κακὰ ἔργα, et ea μῆδεσθαι sexcenties, vt vel Dam-
mii Lexicon docere potest: sup. Φ, 19 insilit in alueum
Scamandri Achilles ense stricto, κακὰ δὲ Φρασί μῆδετο ἔρ-
γα. add. Φ, 413. Π, 478 et al. „γρ. μῆδετο vt sup. 24.
Barnes. An vero versum a rhapsodo insertum suspicari li-
ceat, iudicent alii.

177. πυρὸς μένος σιδήρεον ἐνῆμεν, ὅφρα νέμοιτο, ἐσθλ-
οι αὐτά. Ornata ignis accensū notio. μένος h. l. ισχύς,
vis ignis, et σιδήρεος στέρεός pro, firmus. validus.

179. 180. Idem vll supra 19. 20. lecti, recte nunc
leguntur loco suo.

179. Χαῖρα. „ἀντὶ τοῦ ἥδου, ὅτι σοι τὰ πρὸς ἡδονὴν
ἔπεκλήρωσα.“ Sch. B. ἥδου quoque Sch. br. vt, quae of-
feruntur, grata sint Manibus. Non male curiosus fuit
grammaticus de propria vi vocis χαῖρα in compellendo
mortuo. Si diis nuncupatur χαῖρα, est: esto propitius.

180. Notat Sch. B. in alio legi: πάντα γὰρ ἤδη τοι
τεταλεσμένα, ὥςπερ ὑπέστην, male illato hiatu. Eam le-
ctionem exhibent Cant. Townl.

181. 2. δώδεκα μὲν Τρώων — υἱέας, τοὺς — Monet
Sch. A. iungenda esse haec et τοὺς esse τούτους. δώδεκα
μὲν Τρώων υἱοὺς τούτους. Scilicet est pronuntiatione ad-
iuvandum: hos duodecim iuvenes, quod ad eos attinet,
hos flamma consumet.

183. πυρὶ δακτέμεν ἀλλὰ κύνεσσι. ξ- „ὅτι ἀπὸ κοι-
νοῦ τὸ δακτέμεν“ Sch. A. scilicet ad κύνεσσιν. Malim
monitum esse, vocem hanc proprie ad canes spectare, mi-
nus proprie de igni dictam.

186. ῥόδοντι δὲ χρῆεν ἐλαίῳ. ξ- „quod nomen μύ-
ρον ignoravit, (quippe quo primus usus esse fertur Ar-
chilochus) conficiendi tamen vnguenti rationem norat;
nam τὸ ῥοδινὸν μύρον declaravit per ῥόδον ἐλαιον“ Schol.
A. Vict. de quo v. Athenaeum XV p. 688 C. vbi ῥο-
δόντι ἐλαίῳ est. Est quoque ῥόδοντι. ῥοδινῶ cum hemisti-
chio in Apollon. Lex. Vim et effectum eius eo refert
Sch. B. et Eustath. vt corpus indurauerit: ισχυροποίησά
τὸ σῶμα. Videtur magis convenire naturae vnguenti, vt
tubera, liuores, tumores, leniendo dissolvat et tollat.
Fuit autem vnguentum rosaceum inter antiseptica habi-
tum; itaque eo quoque inunxerunt signa lignea, ξόανα,
adversus aeris humorisque iniuriam: v. Pausan. IX extr.
Ad τὸ στερεὸν tamen ambrosiae vim traxerunt alii, vt in
Achille, cuius corpus invulnerabile ex hoc erat; etsi alii

tantum τὸ ῥάθανατον per ambrosiam parari narrarunt, vt de ipso Achille Apollon. IV, 869—872. quod idem in Metanirae puero Ceres tentabat in Hymno in Cer. 236 sq. vbi v. Mutsch.

187. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἐλευστάζων. „ἀποδρύφοι Ἀποσπᾶ καὶ ἀποσύροι“ Sch. br. In Apollon. Lex. ἀποδρύψει, καταξύσει.

191. μή πρὶν μένος ἡέλοιο σκήλη. „σκληροποιήσεις. ξηράνη.“ Sch. B. Similia Sch. br. Etymok. Hesych. (vbi σκήληεν est emendandum ex h. l. σκήλη.) Eustath. σκήλας Townl. scribe σκήλαι, quod et in Schol. Vict. est, σκήλαιεν, εὐκτικῶς. et in Veneto. quod et ipsum locum habet, cum, quod toties vidimus, μή, pro legentis sensu et pronuntiandi modo, et prohibentis et auersantis ac deprecantis, et metuentis, vim habere possit. v. Excurs. II. ad lib. VII. (H.) Etiam Schol. B. V. μή πως, πρὸ τοῦ ἀπολυθῆναι τοῖς οἰκείοις, τὸ σῶμα σκελετῶδες ποιήσαιεν. οἱ δὲ, τὸν περὶ τοῖς μέλεσι χρέα. quod vtique fieri solet in corporibus ex pugna insculptis: quo Archilochium spectat fragmentum: ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος κατανανεῖ ὄξυς ἐλλάμπων, ap. Plutarch. Sympol. III, 10. p. 658 B. vbi hic quoque Homericus versus recitatur de vi folis, vbi etiam σκήλη editur.

192. οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος. numeros versus restitutos debemus Barnesio ex Barocc. Mori. Adde nunc Venetum et alios: cum aliis, etiam bonis codd. vt Townl. infideat οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο. Simile vitium emendauerat Barnes Γ, 449 ἐφοίτα. pro φοίτα. cum contra toties augmentum insertum sit, vbi haud requirebatur.

τεθνηῶτος. Etiam h. l. τεθνηῶτος Aristarchea scriptione Cant. Lips. cf. ad Z, 464.

Nota quoque illa aetate nondum fuisse vsum distinctum vocum ἀπτεσθαι, ἐνάπτεσθαι, incendi igni, et καίεσθαι de re quae crematur; nam h. l. πυρὴ ἐκαίετο.

194. 5. δαιοῖς ἡρᾶτ' Ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ. „ὡς Θράξι. Θράκη γὰρ Τροίας πλησίον“ Schol. B. Saltem no.

tandum, quod Zephyrus inter ventos vehementiores numeratur hic et alibi.

Βορέης in capite versus pronuntiari Βαβρῆς obuium est: cf. ad I, 5. Veteres tamen anapaestiam in prima sede adhibitum putarunt.

καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ. „ὑπέσχετο ἢ ὑπείσχετο“ Eustath. et est alterum hoc in Lips.

Vt hiatus tollatur inter ὑπέσχετο et ἱερὰ Bentleius suadet leg. ὑπέσχετ' ἄρ' ἱερὰ, at h. l. in θέσει et pausa hiatum ferre haud recuso: v. sup. Excurs. ad lib. XV.

197. ἐλθέμεν. ὄφρα — Schol. A. „γρ. ἐλθεῖν.“ Sicque Harl. Mosc. 2. Vrat. A. Townl. ed. Flor. quam deseruit statim Ald. 1. Centies hic infinitiuus variat, vix digna res relatu. Iterum vñ. 209 ἐλθεῖν ἀρῶται.

ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιατο νεκρόν. vt comburent (venti) corpus, ergo φλεγέσθαι pro φλεγέθαι. Barnes: „γρ. φλεγεθόιατο νεκροί. non male.“ Sicque Venetus. sane quidem grammaticè recte, pro φλεγέθαιτο vt. comburantur; at h. l. vnus tantum est νεκρός. Ex Schol. Vict. disco, etiam φλεγεθόιατο νεκρός lectum fuisse; nam legitur in eo: φλεγεθόιατο. Εὐφορίαν κακῶς τῷ ῥήματι ἐνικῶς χρῆται.

Pro πυρὶ, πυρῇ Harl. Mosc. 2. vt 216.

198. ὕλη τε σεύαίτο καήμεναι. vt ipsa consoletur se ad ardendum, vt confectum exardescat materies, lignorum strues. Lectio ὕλη τ' ἐσσεύαίτο est in libris etiam optimis, Ven. Townl. Vict. ἐσσεύατο Vrat. d. et superscriptum οἱ in Mosc. 2. cum glossa, ὅρμην λάβει. Scilicet voluere esse aequatum τῷ φλεγεθόιατο. In Flor. et Ald. 1. ὕλη τε σεύαίτο, pro qua intulit ἐσσεύαίτο Ald. 2. et sequaces, donec Henr. Stephanus recepit τ' ἐσσεύαίτο ex ed. Rom. Iam sup. P, 463 de his vidimus, vbi reposui ὅτε σεύαίτο διώκειν, cum similis occurreret varietas; et ita quoque h. l. reponendum fuit: ὕλη τε σεύαίτο. Sicque ab aliis legi proficitur Schol. A. sicque Eustathius legerat; ὕλη τε σεύαίτο, ἔχουν ὅρμηθαίη. κατασκευδαίη, καήμεναι. et Schol. br. σεύαίτο, ὅρμην λάβει. ἐπερχθῇ.

Εἰσι autem ferri poterat, quoties ἐσσαύετο, ἐσσαύοντο scriptum occurrit, (quamquam σ geminari potest pronuntiatione, non scriptione et antiquiores credere licet scripsisse Jl. B, 808. ἐπὶ τεύχεα δὲ σαύοντο, Λ, 167 παρ' ἐρινεὸν ἐσαύοντο, sicque 419. 548. I, 80 et alibi) non tamen sine vitio grammatico scribi potest cum augmento in optativo vel coniunctivo: ἐσσαύοντο, ἐσσαύαιτο, nam necesse est esse σσασαίμην.

Porro fuit olim lectum quoque ὕλην, ut ex Scholiis etsi turbatis intelligas: ἀντὶ τοῦ, ὁρμήσειαν οἱ ἄνεμοι καί-ειν τὴν ὕλην. ita vero debuit quoque legi ὕλην τε σαύαιν-το καήμεναι, et hoc accipi pro καίειν, quod esse debet καιέμεναι, non καήμεναι, quod est καῖναι. Praestat itaque ὕλη, ut subiectum sit, eaque σαύαιτο, ἐρμὴν λάβει, τοῦ καῖναι. ἀπὸ δὲ τῶν ἐμψύχων μετῆνται, ait Schol. Α.

ὡκέτι δ' Ἴρις peccat in digamma δ φρις. Remedium iam reperit Bentl. ὡκα δὲ φρις.

199. μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν „Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἀνέμους ἦλθεν. ὡς Ἀρχιλόχος. μετέρχομαι σύμβουλον.“ addit ἐς σύμβουλον Schol. Vict. voluit ergo grammaticus iungi μετῆλθε. si vero ad Archilochi exemplum id fieri voluit, casus quartus quoque erat. iungendus, μετῆλθεν ἀνέμους. ita vero alius exhibat sensus, ut esset, insequi, persequi. μετέρχασθαι τινα. ut Z, 280 ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. at h. l. est, accedere, adire. Est tamen disiunctum μετ' ἄγγελος in melioribus libris Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. Ven. et Vict. Narrat quoque Eustath. quaedam exemplaria hoc exhibere; disiunxi quoque μετ' ἄγγελος iam sup. O, 144. Ἴρις ἢ τε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. vbi est μέταστι. Legebatur ibi iunctim μετᾱγγελος, ut etiam h. l. vulgatum erat, sensu fortē expeditiore, quam si μετῆλθεν ἀνέμοις iungitur, nouo vsu, pro προσῆλθεν. Apud Eustath. est: ὅτ' ἄγγελος μετ' ἀνέμοισι, ἡγουν ἐπ' ἀνέμους, καὶ εἰς ἀνέμους, ἦλθεν ἢ Ἴρις. Sane alia quoque verba cum praepositione composita, quae per se quartum casum poliulat, cum tertio casu iunguntur; et ex ipso με-

τά. Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο, E, 554. tum ἤλθεν ἀνέμοις per se sollenni dictum vsu. licet quoque μετὰ accipere absolute dictum pro μεταξὺ.

200. οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο θυσαέος ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο. Schol. A. B. V. θυσαέος. οὐκ αἰεὶ, ἀλλὰ χειμῶνος. Ζεφυρίῃ πνέουσα τὰ μὲν φύει. Od. H, 119. Scilicet, cum vulgo *lenis* Zephyrus habeatur. Aliter tamen hoc se habere potest pro diuersis terrarum plagis; et diuersam naturam Zephyri esse in Asiae occidentalis plaga littorali, in Ionia et Troade, obseruatum est a Wood. Coray, vir doctiss. ad Hippocr. de aere p. LXXVIII confundi pronuntiat Zephyrum cum Libe et Argeste, ab eodem quidem terrarum latere flantibus. Omnino tamen non haerendum est in particula *δύς*; est enim *δυσαής*, valde flans, si concitatus est; mox est *κελαδαινός*, quod et de austro dictum. Schol. A. σφοδρὲν πνεῦμα ἔχοντες. Apollon. Lex. *θυσαέος*. *δυσπνόου*. Βορέας *θυσαέος*. vt ille videri possit, legisse h. l. οἱ μὲν ἄρα Βορέας *θυσαέος*. cf. Villois. et Toll. Sane Boreas alias pro principe ventorum habetur; prole quoque ille insignis; potest tamen nec minus esse interpolatio.

Ceterum in h. l. habemus exemplum figmenti poetici ab imitatione profecti, saltem ad commune exemplum aliquod adumbrati. Missa Iris ad Ventos, offendit eos conuiuantes. Ita quoties aliquis accedit ad deos, in conuiuio sedentes eos deprehendit, inuitatur ad assidendum et epulandum: Ita O, 84 Iuno in Olympum rediens. Translatum hoc nunc ad Ventos; ita ad Aeolum Od. K, 8. 60. porro, quod, vt alias iussa deorum, nunc Achilles preces ab Irade perferuntur ad Ventos; tertio, quod Iris iter ad Oceanum praetexit, vt solet fieri, quoties dii absentes a coetu declarandi sunt, vt A, 423. E, 200.

201. θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη. Vrat. d. ὑπέστη.

202. βηλῶ ἐπὶ λιθάῳ. ad antrum reuocarunt veteres apud Eustath. Laudatur hemistichium in Rtymol. voc. βηλὸς, οὐδὲν ἐπὶ λιθάῳ. Barn. ἐπὶ habet in nota. VII. 200. 1. 2. aberant a Vrat. b.

203. κάλειον δέ μιν εἰς ἑ ἕκαστος. Barnes: „γρ. κά-
 λόν τε μιν.“ sicque Townl. Vrat. d. εἰς ἑ acui, non
 εἰς ἑ scribi, voluere veteres quoque, Etymologus et
 Apollon. Lex. in ε, pro εἰς ἑαυτὸν ἕκαστος. cf. sup. ad Δ,
 497. Imitationem loci in Callimacho in Dian. 168 nota-
 vit Ernesti. Mirum est, quod somniat Schol. Vict. cur
 omnes assurrexerint Iridi venienti: ἔστι γὰρ ἐρωμένη Ζε-
 φύρου. ἀφ' ὧν καὶ τὸν ἔρωτά (f. excidit τῶν ἄλλων ἀνέ-
 μων) Φασι· ἵσως δὲ ἀκροδόρανας ἐόντας ἐρωσιν αὐτῆς. (ἀ-
 Φροδισιασταί, a Φορός semen.)

204. ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον. Townl. Vrat. A. εἶπέ
 τε. Vrat. b. ἀνήγατο· vitio.

205. οὐχ ἔδος. vidimus iam Λ, 647. pro οὐ τὸ ἔζε-
 σθαι (πάρεστι) οὐχ ἐδραστέον Schol. B. Apollon. Lex. in
 ἔδος. ποτὲ δὲ ἐπὶ ῥήμα. ἀντὶ τοῦ ἐδραστέον, adscripto hoc
 versu. Comparat Eustathius Sophocleum: οὐχ ἔδρας
 ἀκμή.

εἶμι γὰρ αὐτίς. Ven. A. αὐθι· cum Vrat. d. Debe-
 bat saltem esse αὐτίς. Schol. A. „γρ. αὐτίς.“

206. Αἰθιοπῶν ἐς γαῖαν. Schol. A. „ἐς δῆμον· ὡς
 αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων.“ Sic quoque Schol. Vict.

Schol. B. deos nunc apud Aethiopes πανηγυρίζειν
 ait, quia consilia de Achille nunc exitum habent: nimis
 subtiliter! nisi sit commentum Iridis. Similia sunt apud
 Eustathium.

ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας. Mosc. 2. ῥέζουσ'.

Manifestum autem h. l. est et notabile exemplum,
 mythi veteris in formulam poeticam mutati; longe enim
 aliter debuit esse comparatus mythus, cum primo esset
 repertus et adhibitus; etsi nunc liquido asseuerari quic-
 quam de eo nequit; ingeniose nuper ad temporis com-
 putum antiquiorum Aegyptiorum eum reuocauit Dorned-
 den; verum h. l. inseruit mythus praetexendae causae,
 cur moram facere haud possit Iris, se in eo esse, vt ad
 Aethiopes proficiscatur, vt interfit epulis sacrorum, quae
 ibi parentur diis, quos eo profectos esse illa inuuit. De
 sacre hoc Aethiopum v. A, 423.

207. Ἰνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδείσομαι ἱρῶν. Sch. br. μεταλάβω αὐτῶν. Sc. μετὰ τοῖς ἀθανάτοις vel μετὰ τῶν ἀθανάτων, δαίσεσθαι (δαῖτα ἐκ, κατὰ τῶν) ἱρῶν.

208. Ζεῦφρον χειρᾶν δεινὸν, τὸν θυγαῆ dixerat vñ 194.

209. καὶ ὑπείσχεται ἱερὰ καλὰ. ὑπείσχετο Lipf. mala Plato hiatus. ὑπείσχεται. ἀναδέχεται, ὑπασχεῖται. Hesych. Suid. an vero ex h. l. non definiam cum Ernestio.

212. ὡς εἰποῦς' ἀπαβήσατο. ἀπαβήσατο Barocc. Harl. et Lipf. a pr. m. Vrat. b. perpetua variatione. v. sup. ad Γ, 262.

214. πόντον Ἰανεν ἀήμεναι. τὸν Θράκιον πόντον, vñ. 230. καὶ Ἑλλήσποντον. ἀήμεναι. „γρ. ἀήμενοι“ Barn. quod sane occurrat in Odyss. Z, 131. et commodum esset. At Od. Γ, 176 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. In Hesych. vtrumque reperitur: ἀήμεναι, πνεῦσαι et ἀήμενοι πνέοντες. sic quoque in Apollon. Lex. p. 46.

215. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ὕπο Barn. vt 202.

216. τοὶ δ' ἐρέοντο. ἐρέοντο. ὀρέωντο vitia Vrat. b. d. ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. edd. πυρὶ, restituit istud Barnes ex Eustath. Mori. Cant. add. Ven. Atqui iam Rom. ed. habet πυρῇ.

217. Φλόγ' ἔβαλλον. Schol. B. τῷ πνεύματι ἔβαλλον. notabilis vsus voc. βάλλειν, quem notatum non video, recte tamen redditus, flammam iactare; ἀναβάλλειν. ἰέναι. ῥιπίζειν. ἔβαλλον Φυσῶντες, pro ἐφύσαν. Φλόγα βάλλον non reperi.

219. ἔχων δέπας. Sch. A. in alio ἐλῶν δ. Et sic legitur in Barocc. Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. et in Veneto. Schol. A. ἐλῶν. ἐν ἄλλῃ, ἔχων. ἀμφικύπελλον v. A, 584.

220. δεῦς δὲ γαῖαν. χεῦς vitium edd. ante Turnebum. ἀφυσσάμενος Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

221. ψυχὴν κελήσπων. ζ. „quod versus duodecim syllabarum est et spondeis constat.“ Sch. A. et quidem post versum dactylicum. Nec tamen aut in hoc gravioris aut in illo celeritatis causam in sententia elicias.

203. κάλει δέ μιν εἰς ἕκαστος. Barnes: „γρ. κάλειόν τε μιν.“ sicque Townl. Vrat. d. εἰς ἕ acui, non εἰς ἕ scribi, voluere veteres quoque, Etymologus et Apollon. Lex. in ε, pro εἰς αὐτὸν ἕκαστος. cf. sup. ad Δ, 497. Imitationem loci in Callimacho in Dian. 168 notavit Ernesti. Mirum est, quod somniat Schol. Vict. cur omnes assurrexerint Iridi venienti: ἔστι γὰρ ἐρωμένη Ζεφύρου. ἀφ' ὧν καὶ τὸν ἔρωτά (f. excidit τῶν ἄλλων ἀνέμων) Φασι· ἴσως δὲ ἀκροθόρακας ἐόντας ἐρώσιν αὐτῆς. (ἀφροδισιασταί, α θρόός semen.)

204. ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον. Townl. Vrat. A. εἶπε τε. Vrat. b. ἀνήγατο vitio.

205. οὐχ ἔδος. vidimus iam Δ, 647. pro οὐ τὸ ἔζεσθαι (πάρεστι) οὐχ ἑδραστέον Schol. B. Apollon. Lex. in ἔδος. ποτὲ δὲ ἐπὶ ῥήμα. ἀντὶ τοῦ ἑδραστέον, adscripto hoc versu. Comparat Eustathius Sophocleum: οὐχ ἔδρας ἀκμή.

εἶμι γὰρ αὐτίς. Ven. A. αὐθι. cum Vrat. d. Debebat saltem esse αὐτίς. Schol. A. „γρ. αὐτίς.“

206. Αἰθιοπῶν ἐς γαῖαν. Schol. A. „ἐς ὄθμον· ὡς αἰ ἀπὸ τῶν πόλεων.“ Sic quoque Schol. Vict.

Schol. B. deos nunc apud Aethiopes πανηγυρίζειν ait, quia consilia de Achille nunc exitum habent: nimis subtiliter! nisi sit commentum Iridis. Similia sunt apud Eustathium.

ὄθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας. Mosc. 2. ῥέξουσ'.

Manifestum autem h. l. est et notabile exemplum, mythi veteris in formulam poeticam mutati; longe enim aliter debuit esse comparatus mythus, cum primo esset repertus et adhibitus; etsi nunc liquido asseuerari quicquam de eo nequit; ingeniose nuper ad temporis computum antiquiorum Aegyptiorum eum reuocauit Dornedden; verum h. l. inseruit mythus praetexendae causae, cur moram facere haud possit Iris, se in eo esse, vt ad Aethiopes proficiscatur, vt intersit epulis sacrorum, quae ibi parentur diis, quos eo profectos esse illa innuit. De sacro hoc Aethiopum v. Δ, 423.

207. *Ἰνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.* Sch. br. μεταλάβω αὐτῶν. Sc. μετὰ τοῖς ἀθανάτοισι vel μετὰ τῶν ἀθανάτων, δαίσομαι (δαῖτα ἐκ, κατὰ τῶν) ἱρῶν.

208. Ζεῦφρον παλαμεινὸν, τὸν δουραῖ dixerat v. 194.

209. καὶ ὑπὸσχεται ἱερὰ καλά. ὑπὸσχετο Lipf. mala. Plato hiatus. ὑπὸσχεται. ἀναδέχεται, ὑποσχεῖται. Hesych. Suid. an vero ex h. l. non definiam cum Ernestio.

212. ὡς εἰποῦς' ἀπαβήσατο. ἀπαβήσατο Barocc. Harl. et Lipf. a pr. m. Vrat. b. perpetua variatione. v. sup. ad Γ, 262.

214. πόντον Ἰανον ἀήμεναι. τὸν Θράκιον πόντον, v. 230. καὶ Ἑλλήσποντον. ἀήμεναι. „γρ. ἀήμενοι“ Barn. quod sane occurrat in Odyss. Z, 131. et commodum esset. At Od. Γ, 176 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγυρὸς οὖρος ἀήμεναι. In Hesych. utrumque reperitur: ἀήμεναι, πνεῦσαι et ἀήμενοι, πνέοντες. sic quoque in Apollon. Lex. p. 46.

215. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ὕπο Barn. vt 202.

216. τοὶ δ' ἑρέοντο. ἐρέοντο. ὀρέωντο vitia Vrat. b. d. ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. edd. πυρῇ, restituit istud Barnes ex Eustath. Mori. Cant. add. Ven. Atqui iam Rom. ed. habet πυρῇ.

217. Φλόγ' ἔβαλλον. Schol. B. τῷ πνεύματι ἔβαλλον. notabilis vsus voc. βάλλειν, quem notatum non video, recte tamen redditus, *flammam iactare*; ἀναβάλλειν. ἰέναι. ῥιπίζειν. ἔβαλλον Φυσῶντες, pro ἐφύσων. Φλόγα βάλλον non reperi.

219. ἔχων δέπας. Sch. A. in alio ἐλῶν δ. Et sic legitur in Barocc. Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. et in Veneto. Schol. A. ἐλῶν. ἐν ἄλλῃ, ἔχων. ἀμφιπέλλον v. A, 584.

220. δεῦς δὲ γαῖαν. χεῦς vitium edd. ante Turnebum. ἀφυσσάμενος Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

221. ψυχὴν καλῆσθων. ἧ „quod versus duodecim syllabarum est et spondeis constat.“ Sch. A. et quidem post versum dactylicum. Nec tamen aut in hoc gravitatis aut in illo celeritatis causam in sententia elicias.

222. ὡς δὲ πατήρ — Sch. B. αὖξῃσιν notat in eo, quod non modo filius sed νυμφίος memoratur, e quo nepotes suscepturus erat pater. Laudat locum Plutarch. de consolat. ad Apollon. p. 117 D. sed assuto versu ἄφ' ἑῳ ex Jl. P, 37.

223. νυμφίον esse maritum vxore nuper ducta per se manifestum sit. Sed Sch. A. B. vocant huc Od. H, 65 νυμφίον ἐν μεγάροις, μίαν οἴην καῖδα λιπόντα. Schol. br. νυμφίου, ἥτοι νεογάμου. ἢ ἡλικίαν ἔχοντος γαμήλιον. Adde Hesych. qui et versum laudat: νυμφίου, ὅς ἐστι θανόν —

224. ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων. versus duplici hiatu contaminatus; nisi medelam admiseris, alteram facillimam, iam a Bentleio allatam ἐτάρου ὀδύρετο (vel ἐτάροι' ὀδύρετο) altero loco idem inferebat ἄρ', ὀδύρετ' ἄρ', ὅστέα καίων. nisi hoc loco ferri potest hiatus, quia est in thesi.

225. ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. Schol. B. βαρεῖα καὶ μογερά κίνησις διὰ τοῦ ἐρπύζειν δηλοῦται. Cœnuenit Vict. Notant vocem, iterum in Odyssæa, et ap. Apollon. Rhod. obuiam, Apollon. Lex. et Hesych. de cuius loco v. Toup. Vol. III, p. 263. συγκεκυφῶς, καὶ ἡρέμα παραγενόμενος Schol. br.

ἀδινὰ στεναχίζων. De ἀδινὰ v. sup. ad vl. 17 et Σ, 51. 316. Bentl. ad h. l. retrahit Hesychii glossam: ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκτῳ legens. melius tamen ibi emendatum ὄγκῳ.

στεναχίζων vbique legitur. Induxerat στοναχίζων, vt alibi, H. Stephanus ex edit. Rom. et Euseb. Vide modo vl. 172.

πυρκαϊὰν passim legitur: vt Vrat. Mosc.

226. ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἴσι, Φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. — „quod ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελλῶν (quidni ἀγγέλλων?) τοῦτο δὲ ἔστι· προσημαίνων — δι' ἐπιτολῆς. (non δι' ἐπιστολῆς) Etiam Schol. br. ἀπαγγέλλων. et Apollon. Lex. σημαίνων cum Hesych. in ἐρέω. Atqui hoc iam vidimus B, 48. 49. vbi Ἦως Ζηνὶ Φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλαις ἀθανάτοισι. Simile est illud Od. N, 95. 94 αὖτ' ἀστὴρ ὑπέρ-

εἴχα Φαέοντατος, ὅς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων Φάος
 Ἡῶς ἡριγενείης. Contrahi autem eo vna syllaba, obuium
 est. At δ' ομιλλο, ἥμος εὐφρόρος laudant Schol. ad Θ,
 κ et X, 318. Planeta Venus, Lucifer, prodit εἰσι ἐρέων
 Φῶς, diem; at veteres ap. Schol. Vict. ἐπὶ ad εἰσι retu-
 lere, ac si esset: ἔπεισι γαῖαν, ἐρέων Φῶς. Nam, ἡ ἐπὶ
 aiunt, πρὸς τὸ εἶσιν οὐκ ἀναστρέφεται δὲ, διὰ τὸ μεταξὺ
 τεθεῖσθαι. ἕτερον γὰρ μέρος λόγου.

227. ὅν τε μετὰ προκόπτελος ὑπαῖρ ἄλα κίθναται ἡῶς.
 Non Ἡῶς, nunc enim non est dea, quae spargitur, sed
 dies, lux. Vidimus quoque iam Θ, ι. μεθ' ὃν κίθναται,
 etsi aliis locis frequentatim κίθναται. quo apparet, in
 ἄλα ultimam breuem ante σκ in longam transitu-
 ram fuisse.

ὑπαῖρ ante ἄλα non dubito esse grammaticum com-
 mentum, et ὑπὲρ fuisse olim scriptum, cuius ultima ipso
 tono producitur. In Hesychio utrumque in numeros est
 relatum.

228. τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαράνθη. Schol. Vict. „καὶ
 ἐπεὶ οὖν· Φλόξ ἐμαράνθη, γραπτέον“ respicit locum I,
 212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ Φλόξ ἐμαράνθη. vbi
 disidium de lectione v. in Obsl.

229. ἔβαν οἰκόν δε νέεσθαι. Barocc. Mori. οἰκόν δε
 ἔκαστος, cum altero supra adscripto.

230. Θρηάκιον κατὰ πόντον. notatus locus propter sa-
 dem Ventorum in Thracia saepe memoratam poetis;
 (itaque mare versus Hellespontum traiciunt.) Barnes
 memorat Schol. in Apollon. Rh. I, 826. Porro Schol.
 Vict. obseruant, haec repugnare narratis in Odyssaea de
 Aeoli imperio in ventos: εἰ οὖν αὐτοξούσιαι οἱ ἄνεμοι, τε-
 τεράτευται τὰ περὶ τοῦ Αἰόλου.

αἶματι θύων iam lectum Φ, 232.

232. κλίνθη κακμηώς. κακμηκώς. Harl. Mori. Vrat. A.

233. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἡγρέθοντο. Ex-
 plevit hiatus Benil. legendo: ἀμφ' Ἀτρεΐωνας ἀολλέες.
 Ita quoque mox vs. 236. leg. Ἀτρεΐδας τε.

234. τῶν μιν — δοῦπος ἔγειρεν. Vrat. A. ἔγειραν, adscripto „γρ. ἔγειρεν“ pro correctione puta.

236. Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι. videtur fuisse Ἀτρεΐδαι, mutatum, cum semel peccatum esset Ἀτρεΐωνα vl. 233 et video quoque legi Ἀτρεΐδαι in Harl. Mosc. 2. et sic se habet verius idem alibi, vt inf. vl. 658.

237. αἴθοπα οἶνον iam saepe, et primo A, 462 videramus.

238. πᾶσαν ὁπόσον. Townl. ὅσον. Sic saltem ὅσον περ erat scribendum; est autem pro κατὰ τόσον, καὶ ὁπόσον.

239. ὅστῃα λέγωμεν. Schol. Vict. τοῖς ἄλλοις τὸ σβῆσαι ἐπιτάσσει· συμπεριλαμβάνει δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν ὅστις λογίαν.

240. ἀριφραδέα. Apollon. Lex. μεγάλως Φανερά. Sch. br. εὐεπίδημα. εὐγνωστα. Ceterum locus notabilis de offibus legendis.

243. δίπλακι δημῷ. omento duplicato v. de hoc ad A, 461 δίπτυχα ποιήσαντες et de voc. δίπλαξ ad Γ, 126. Schol. A. B. V. δημῷ τὰ ὅστῃα καλύπτει, πρὸς τὸ, ληταγόμενα μὴ εὐσεπτα εἶναι.

244. θείωμεν, εἰδόκεν αὐτὸς ἐγὼν αἰδοί κεύθωμαι. ζ „quia θείωμεν pro θείωμεν“ Sch. A. Atqui hoc iam A, 143 videramus!

Alia fuit στιγμῆς appositae ad h. v. causa: „ὅτι κατὰ συγκοπὴν κλεύθωμαι, ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, οἶον πορεύωμαι.“ Atque sic legebat ipse Ven. A. Sch. br. Ἀἰδοί κλεύθωμαι. εἰς αἴδου τὴν κέλευσιν, ὃ ἐστι, τὴν ὁδὸν ποιήσομαι. συγκόπεται δὲ ἀπὸ τοῦ κελεύθωμαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαι. In Schol. Vict. autem etiam additur: τινὲς δὲ, κεύθωμαι. οὐκ εὔ. Est etiam apud Hesych. κλεύθωμαι, κελεύθωμαι. παραγένωμαι, ἐδέω. et paullo post κλεύσομαι. et κλευσόμεθα. Etiam Etymol. in κλεύθωμαι. em. κλεύθωμαι. At Eustath. prorsus ignoravit, et cum edd. habet κεύθωμαι. sic et codd. Mori. Cant. Barocc. Harl. Townl. Nec quicquam apertius quam κεύθεσθαι Ἀἰδοί, ὁποῦ, vt sepulcro, τυμῳο. Barnes inuentum pu-

tabat κλ. propter antecedentem breuem in αἶθρ. et propterea intulerat αἶθρ, recte eiectum a Clarkio. Bentl. coni. κεύθωμαι. forte memor versus Od. Z, 303 ὁπότε ἂν σε δόμοι κεύθωσι καὶ αὐλή. Est sane magnus formularum loquendi numerus de morte, et nonnullae paullo audaciores et Φορτικαί, vt cum Manes sepulcro condi dicuntur, et similia, maxime in epigrammatibus; nec tamen apparet, quid tantopere offenderit, Achillem condi, abscondi, Orco.

αὐτὸς ἐγὼν Sch. A. ἐν ἄλλῳ. αὐτὸς ἰών. quod saepe hoc modo adiicitur aliis verbis. Dubito saltem, an ὦ in ἐγὼν antiquum satis sit.

ἄϊδος κεύθωμαι Mosc. 2.

245. τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέσσαι ἄνωγα. — „quod πονέσσαι est ἐνεργεῖν.“ Sch. A. quod tamen aliquoties iam videramus, vt B, 409. J, 12.

οὐ μάλα πολλὸν, μέγαν. vt: πολλὸς γάρ τις ἑκαίτη. H, 156. Sch. B.

246. ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον. Sch. B. V. bene: ἡθικῶς, ἀντὶ τοῦ, μικρὸν καὶ σύμμετρον. Tum Apollon. Lex. et ex eo Hesych. ἐπεικέα, ἐγχωρεῦντα, πρέποντα. Potest tamen de τοῖον quaeri, sitne adiectiuum, ἐπεικέα τοῖον pro, ἐπεικῶς τοῖον, quod in vsu Atticorum mox habitum; hoc est, quod Ernesti innuit, et Casaub. ad Polyb. I, 14 laudat, vel disiunctiue, ἐπεικέα, modioupi, τοῖον, magnitudine fere hac, δεικτικῶς cum gestu pronuntiatum; an aduerbium sit, vt X, 241 τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντας, κατὰ τοῖον, τοίως, et alibi. vt sit, ἐπεικέα τοῖον, τοίως, οὕτως. Parum tamen interest. Ambiguitatem sensit Ernesti.

247. εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι sc. μέμνησθαι. „γρ. τιθεῖμεναι et τιθέμεναι“ Barnes. petitum ex vs. 83. οἳ κεν ἐμαῖο. solito errore ἐμοῖο Barocc. Vrat. d.

248. ἐμαῖο δεύτεροι — λίπησθαι. Schol. A. B. V. δεύτεροι; ὕστεροι. vt. δεύτερος, ὕστατος. T, 51. λίπεσθαι Vrat. d.

249. οἳ δ' ἐπὶ θάνατο. nusquam notatum οἳ δὲ πύθοντο.

251. βαθειᾶ δὲ κάτπεσε τέφρῃ. Schol. A. „ἐν ἄλλῃ. κάτπεσεν ὕλῃ.

252. κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐννῆος ὅστέα λευκὰ ἄλλεγον. Hiatus tollit Bentleyus: ἐτάρου ἐννῆος. possis quoque substituere ἐτάροι' ἐννῆος. Apud Hesych. est ἐννῆς post ἐννῆς. etsi hoc loco ferri possit hiatus in tono remisso. Est autem ἐννῆς iam sup. 96. P, 204. et iterum inf. 648. ἐννῆῃ P, 670 ad q. vñ. vide. Ad nostrum locum spectat Apollon. Lex. ἐννῆος, προσηνούς. προσΦιλούς. Schol. br. προσηνούς.

253. ἄλλεγον ἐς χρυσέην Φιάλην καὶ δίπλακα δημέν. Ambiguum, imprimis si distinxeris post Φιάλην, utrum hic et vñ. 243 phiala inuoluta fuerit adipē, an cinis, in phiala reponendus. Probabilius hoc, nam spectatur in apparatu hoc τὸ ἄσκητον καὶ ἄθρυπτον τῶν ὀστέων. Haec phiala sup. vñ. 92 ad quem vide Obsl. et Od. Ω, 74 est ἀμφιφορεύς.

ἄλλεγον. in capite versus. Mori σύλλεγον.

254. ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν. Scilicet interea, dum tumultus esset confectus, reposuere vnam in tentorio ἐανῶ λιτὶ, tenui linteo. de voce ἐανός dictum satis ad Σ, 352 vbi idem versus legabatur; de prosodia ad Γ, 385 et disertius in Exc. III ad XIX p. 737 de λιτὶ v. ad Θ, 441. Schol. A. et ex parte Vict. apponunt iterum h. l. doctrinam de λιτὶ, per metaplasum dicto pro λιτῶ, et de accentu λιτὶ, vt Φωτὶ. ὡς καὶ Ἀρίσταρχος. de quibus iam actum ad Θ, 441. vbi vidimus ex Herodiano ea esse petita.

ἐς κλισίην δὲ θέντες Vrat. A. cum metri vitio.

255. τερνώσαντο δὲ σῆμα. Schol. A. cum Schol. br. κύκλῳ περιέγραψαν. Schol. B. V. ὡς ὁ ζωγράφος προὔπογράφει πρῶτον, οὕτως καὶ οὗτοι προδιέγραψαν τὸ σχῆμα τοῦ τάφου. τὸ δὲ τερνογράφειν, κυκλοτερῇ δεικνύσι τὸν τάφον. Apollon. Lex. τερνώσαντες ἐπέγραψαν. vitiose pro περιέγραψαν. et mox τέρνωσαν δὲ σῆμα. vbi Toll. suspicatur fuisse olim τέρνωσαν δέ τε σῆμα. quod et in Etymol. h. v. legitur p. 762. Est tamen quoque τερνώσεται Od. E, 249.

Eustathius etiam: *τορνώσασθαι δὲ κυρίως τὸ κυκλοτερεῶς διαγράφαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τόρνου. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς περιγράφαι.* Atque in hoc erat subsistendum; nam nihil aliud est *τορνώσαντο σῆμα*, quam, descripserunt locum, quem tumulus occuparet; aream, intra quam terra aggesta accumulanda esset; itaque *θαμείλια προβάλλοντο*, linea ducta, fossa, humo egesta, fundamenta iecerunt; eaque circa rogam, quem in media area fuisse puta; sic vidimus quoque factum in *κοινεταφίῳ* sup. H, 433. Scholiastes Pindari voce et hemistichio *τορνώσαντο δὲ σῆμα* utitur ad illustrandum sensum τοῦ ἀμφιβάλλεται Olym. I, 13. ἣ περιγράφεται καὶ περιλαμβάνεται.

θαμείλια τε προβάλλοντο, πρὸ τῆς πυρᾶς ἔβαλεν. ὅ ἐστι, κύκλῳ τῆς πυρᾶς. Schol. B. Eustath. *προθέσθαι*, hoc est, *θέσθαι πρὸ τῆς πυρᾶς ποιήσασθαι.*

256. *εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.* — „quod *χυτὴ γαῖα* non omnis terra est, sed, quae mortuo iniicitur. Schol. A. br. Eustath. vidimus iam Z; 464. E, 114. Per se tamen est *terra egesta*, quae urnae seu cadaueri mox iniicitur. Comparat *ὕγραν κόνιν* Euripidis Schol. Phoen. 1655. hoc est *νεοσκαφῇ.*

ἔχευαν Lips. a m. pr. Schol. Eurip. I. c. *ἔχευσαν.*

Ceterum, ut haec cum iis, quae Odyss. extr. de Achillis sepultura memorantur, conveniant, cogitandum est, temporarium tantum tumulum fuisse, moxque post Achillis mortem, cinerem Patrocli cum Achillis cinere coniunctum in eadem urna, nouo tumulo exstructo, conditum esse.

257. *Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς αὐτοῦ λαὸν ἔρυνε.* Sequitur episodium de ludis funebribus in honorem Patrocli ab Achille institutis: quod utrum aliquando singulare carmen fuerit, an partem *Πατροκλείας* constituerit, tum in corpus *Ἰλιάδης ποιήσεως* insertum et coagmentatum, an principio statim a primo secundone auctore *Ἰλιάδος* pro parte carminis epici designatum, quis pronuntiare ausit? Ariolari licet multa; quod recte statui possit, nihil video.

nisi quod a primo auctore vix totum carmen proficisci potuit; est enim color eius saepe ab Homérico diuersus; occurrunt multa ingenii imitantis, et aliena vestigia legentis; sunt multi hiatus. Ceterum multorum epicorum imitationi propositum fuisse hoc episodium nota res est.

258. καὶ Ἰζάνην εὐρύον ἀγῶνα. Verba singula satis definita sunt: ἀγῶν est et locus, et confessus spectantium, vt toties in hoc libro et sup. H, 298. epitheton εὐρύς proprie ad locum spectat; at Ἰζάνην ad confessum reuocat, καθιστάναι ἀγῶνα, vt Eustathius reddit, ipsum certamen designat. Schol. B. supplet εἰς vt sit Ἰζάνη λαὸν εἰς ἀγῶνα: vt sit locus in quo certamina fiunt, vt inf. 273. ἄεθλα καὶτ' ἐν ἀγῶνι. Schol. Vict. Ἰζάνη. καθεστῆται ἐπολήσει τὸ πολὺ πλῆθος· ἢ εἰς εὐρύχωρον τόπον. ἵνα λιπῇ ἡ εἰς. Hoc sane omnium primum erat circumspectiendum, vt locus ludis habendis et spectandis aptaretur; et facit omnino mirationem, vnde tantum campi spatium in castris suppetierit, vt cursus curules fieri possent. Debit autem locus ludorum esse diuersus a coenotaphio sup. H, 435. intra fossam et vallum, circa rogam et tumulum Patrocli, qui mox Achillis quoque corpus accepit; atqui is in littore exstructus esse et olim creditus est et nunc creditur, et sup. 125. 126 diserte memoratur; add. Odyss. Ω, 82. Infra vs. 451 locum inter sedilia excellentem, περιωπῆν, memorari videbimus, vnde prospectus esset.

259. 260. 261. — habent notam obeli in Veneto, excidit tamen Scholion: quod supplebo ex Vict. „καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡθέρηται τοῦτο vel ταῦτα.“ Et recte damnantur versus; iterantur enim otiose eadem, quae mox sigillatim memorantur. Enimuero alii non minus recte statuere versus hos tres esse a primo auctore profectos, et adiectos esse sequentes 262 ἰκπεῦσι. μὲν vsque ad 271. fabricatos ex iis quae infra de praemiis distributis memorantur vs. 512. 513 et in seqq.

259. νηῶν δ' ἐκφερ' ἄεθλα. τοῦ τόπου ἐνθα ἦσαν (αἱ νῆες) Schol. B. nam in nauibus non seruabantur haec

omnia, sed in tentoriis, in castris. Φηαὶ γοῦν· οἰσόμεναι
 κλισίῃθεν, inf. 564.

261. πολὺν τε σιόηρον. Eustath. reddit τὸν ἔντιμον,
 παρὰ τὴν πολὺν (albedinem canitiei v. Etymol.) ἢ πολι-
 τικόν. At enim est splendidum, candidum. sic σιόηρος αἴ-
 θων. I, 366.

263. θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν.
 ξ „ἡ διπλῇ, πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, quod ambiguum est,
 sitne ἀμύμονα ad γυναῖκα, an ad ἔργα referendum“
 Schol. A. etiam Eustath. Facile dubitatio potest tolli, si
 memineris disputata ad I, 128 et T, 245 ἐκ δ' ἄγον αἴ-
 ψα γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖας, vel; vt olim scriptum
 fuit ἔργα ἰδυῖας, et vt hoc quoque loco legendum est ερ-
 γα ἰδυῖας. artium muliebrium peritas. Infra 704. 5 γυ-
 ναῖκ' ἐς μέασσον ἔθηκε, quae πολλὰ ἐπίστατο ἔργα.

At inest versui vitium aliud ex hiatus γυναῖκα ἄγε-
 σθαι. Fuit γυναῖκ' ἀγαγέσθαι, vt Benth. emendauit, aut,
 quod equidem malim, γυναῖκα τ' ἄγεσθαι, nam respon-
 det καὶ τρίποδα. Nam pluralis γυναῖκας nunc non lo-
 cum habet; ἀμύμον' ἔργα Flor. sed emendatum statim
 Ald. i.

Porro Sch. A. monet, ad τρίποδα non ἄγεσθαι re-
 peti, sed ex eo Φέρεσθαι elici; perpetuo enim Homeri
 vsu alia ἄγεσθαι, inanima Φέρεσθαι.

264. καὶ τρίποδ' ὠπώοντα δυσκαιαικοσίμειτρον. Melius
 vna voce quod et Schol. Vict. facere iubent, scribitur,
 quam quod, etiam Eustathius, dirimunt δύο καὶ αἰκοσίμε-
 τρον quod repugnat grammaticae rationi. Dicerem fuisse
 δύο καὶ εἴκοσι μέτρων. Obstat O, 678 vbi δυσκαιαικοσί-
 πηχυν. occurrit. „γρ-δυσκαιαιεμ.“ Barnes. quod et Benth.
 malebat. ὠπώοντα Lips. Sic saltem deberet esse οὐαπώοντα
 quod ex Callimacho latidatur: cf. Eustath.

266. ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κεύουσιν. ἐξέτε'
 Schol. A. et Vict. cumque iis Eustath. Schol. br. notans,
 Alcalonitam ἐξέτε', alios ἐξέτε' scribere; καὶ οὕτως ἐπεὶ
 σθῆ ἢ παρὰδοσις. Sicque Ammon. p. 137. Aliter tamen
 vsus edd. suavit facere. Conf. ad B, 765 οἰέτας. Nota-

tur porro τὸ βρέφος pro ἔμβρυόν ab Eustath. Sch. br. et Vict. et Hesych. Simili modo adhibuit vocem pro σκύμνος Callimach. v. Etymol. Contra ἔμβρυον pro βρέφος in Odyss. I, 245.

267. αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄκυρον κτεέδθηκε λέβητα. ζ- quod τριτάτῳ pro τρίτῳ, et quod ἄκυρος λέβης ὁ ἀναθηματικὸς, dinerfus ab eo qui in igni reponitur: ἕταρον τοῦ ἀμυριβήτου. Sch. A. cf. Sch. br. Apollon. Lex. in ἀπύρους τρίποδας. v. Dicta ad I, 122.

268. τέσσαρα μέτρα κεχαυδότα Sch. B. ἀντὶ τοῦ, χαυδάνοντα. Scilicet pro κεχαυδότα a χαδεῖν. v. sup. ad Δ, 24.

λευκὸν ἔτ' αὐτως. „γρ. ἔτ' αὐτως et δ' αὐτως“ Barnes. Scilicet ἔτ' αὐτως recte ed. Flor. Ald. 1. At Rom. Ald. 2. et hinc Turn. Steph. corrupte ἔτ' αὐτως scribere, cum deberent saltem δ' scribere. Perpetui errores in h. v. cf. ad B, 138.

„λευκὸν δὲ τὸν κενόν. Schol. B. leg. καινόν.

269. δύο χρυσοῖο τάλαντα. ζ- quod τάλαντον olim minoris pretii fuit quam seriori tempore. Adduntur plura in Sch. A. B. V. quae cum non ad doctrinam poeticam sed ad antiquitatis studium spectent, et tractata sint ab omnibus fere, qui rem antiquariam, imprimisque numariam, attigerunt, omitto, et ad hos relego, imprimis ad Arbuthnot. Accessere nunc Paucton. Grosse.

δύο. δύο alii hoc quoque loco, vt Vrat. b. d. Diversam talenti aestimationem in ipsis Homericisprehendere licet comparatione locorum facta, I, 122. 264 et Odyss. Θ, 393.

270. πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. ζ- „quod Φιάλην dixit, οὐ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ποτήριον, sed γένος τι λέβητος ἐκπέταλον, (patulum) ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν. διὸ ἀμφίθετον. Ad ἔχειν adde ἔδραν, quod et in Suida habetur. Cur lebetem esse statuat, non video; sufficit esse vas patulum, pateram vel patinam. Schol. B. et V. notant plures interpretationes: οἱ μὲν ἐξ ἀμφὸν μέρος ἀιρομένην. (ergo per ansas vtrunque appositas) οἱ δὲ πανταχόθεν ἰσταμένην. ἀγγαῖον

δὲ λεβητώδας ἦν, δύο ἔχον ὥτα ἀμφοτέρωθεν, δι' ὧν ἐβαστάζετο. Cumulantur pari modo plura apud Etymol. Suidam, Melych. Vides et in hoc grammaticos etymo coniectantes, quae ab antiquioribus haud erant tradita. Meminisse debebant, quod supra lectum est *δέκας ἀμφικύπελλον*, vñ. 219 et A, 584. vbi v. Obfl. quod est *νάβ* fundum habens in medio, ideoque cauum duplex, et duas oras summās, quarum vtraque pro basi esse potest, si apponitur: disertius Nestoris poculum A, 634 *δύο δ' ἐπὶ πυθμένες ἦσαν, ὑπῆσαν*. vbi cf. Eustath. p. 870, 50 Iia quoque Apollon. Lex. *οἶον (οἶονε) καὶ ἐπὶ στόμα θυγαμένην τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα*. (eadem in Schol. br.) laudato versu inf. Ψ, 616 *ἀμφίθετος Φιάλη*. Ex Eustathio p. 1299, 54 qui antiquiora Scholia exscripsit, discimus, hanc interpretationem esse Aristarchi, reliqua esse petita e Dionysio Thrace; Ibi quoque fuere, qui *ἀμφιθέουσαν* redderent, *κυκλωτέρως ἔχουσαν σχῆμα*. alia ibi adiecta ex Didymo et Herodiano: tam seria res habita est veteribus haec *Φιάλη ἀμφίθετος*. Enimvero omnis haec Eustathii doctrina sublata est Athenaeo XI p. 501. vbi et memoratur contraria ceteris opinio Apollodori grammatici *περὶ κρατῆρος*. quam vide in Fragmentis Apollodori p. 1166.

ἀπύρστον, idem quod *ἄπυρον* vñ. 267 sicque Apollon. Lex.

271. *μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν*. Lipf. *ἔθηνεν* e superiore versu.

272. *Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις*. „γρ. *Ἀτρεΐδαί τε* vt infra vñ. 658.“ Barnes, h. e. ipse ita scribi posse arbitrat. Melius utique sic: cf. paullo ante ad vñ. 236. Doctior tamen lectio est in Lipf. *Ἀτρεΐδα*, quam pro vera habeo, etiam sup. 236 correxit quoque sic Benleius.

καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. Schol. A. „γρ. *καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιοῶν*. sicque erat in Cant. Mosc. 2. Vrat. b. sicque variat lectio et alibi.

273. *ἰκπῆας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι*. *ἔ- nῆ διτλή, ὅτι τὸ δεδεγμένα, ἀντὶ τοῦ, προσδεχόμενα*.

κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων“ Schol. A. manent, expectant, vos; vobis seruantur. Apollon. Lex. h. v. δαδεγμένα. ἀναμένοντα, προσδεχόμενα. sic quoque ex antiquis Eustath.

Aliud Scholion A. „διχῶς Ἀρίσταρχος, δαδεγμένα, καὶ δεδεγμένα“ hoc est, in ἐκδόσεις Aristarchi duplex fuit lectio. Vict. Schol. διχῶς, εἰ μὲν διὰ τοῦ γ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιδαδεγμένα. εἰ δὲ διὰ τοῦ χ, ἀντὶ τοῦ, ἐκδεχόμενα ὡς ἐπὶ ἐμψύχων. Atqui etiam a δέχομαι est δάδεγμαι, non, δέδεχμαι. At si δαδεγμένα scriptum fuit, esse poterat a δαίνυμι, proposita, monstrata. Atque ita assequor, cur alii ἱκπεῦσι scripserint; nam Schol. A. „τινὰς δὲ γράφουσιν ἱκπεῦσι τὰδ' ἄεθλα. nam tertius casus tum requiritur.

274. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῃ ἀεθλεύοισαν Ἀχαιοί. ἐπὶ ἄλλῃ. hiatus, vix a vitio profectus. Potes mederi ἐπὶ γ' ἄλλῃ. Schol. Vict. „συσταλτέον τό νυν. ἀντὶ γὰρ τοῦ δῆ.“ Hoc quorsum spectet, non assequor. Excidisse videtur aliquid, et fuit forte lectum, εἰ μέντοι νυν ἐπ' ἄλλῃ. Totus hic locus serius illatus esse videri potest a thapfodo, cui ipsius Achillis equi in mentem venerant. Est paullulum ἀπροςδιόνυσος tota haec Achillis oratio: hand dubie enim is, qui praemia proponit, non ipse certamen inire potest. Conf. ad 278. Mox τὰ πρῶτα sc. ἄεθλα. πρωτεῖα.

276. ὅσσην ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. — „quod περιβάλλετον est dualis; utebantur enim bigis, συνωρίδι, et περιβάλλετον pro ὑπερβάλλουσι“ Schol. A. cum Eustath. et Sch. br. Etiam Hesych. περιβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι. Scilicet vt toties περὶ et πέρι. vt statim A, 417, οἰζυροὶ περὶ πάντων. B, 831 et saepe.

277. Ποσειδάων δ' ἔκορ' αὐτούς. Pro his est Π. πέκορ' αὐτὸς in Vrat. A.

278. πατρὶ ἐμῷ. Iterum alius hiatus in hac ῥήσει, et tertius in Πηλεΐδ' ὁ δ'. Etsi huic medetur Bentl. Πηλεΐδ' ὅς γ' ὁ δ'.

280. τοῖου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο. — sed sine Scholio. Respexit forte hoc voc. τοῖου. quod in comparatione *significanter* adhibitum etiam h. l. observat Eustathius: πολλαχοῦ γὰρ τῇ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα. Saepe de hoc monitum. Remittit Ernesti ad Callim. in Del. 27. recte idem monet post ἡνιόχοιο esse interpungendum. Compara P, 164 τοῖου γὰρ θεράπων πέφατ' ἄνδρος, ὃς μέγ' ἄριστος etc. Nisi notavit grammaticus variam lectionem κλέος ἐσθλὸν, quam Venetus A. et cum eo codd. Mori, Barocc. et Eustath. habuit, parum commodam; non enim κλέος tali periphrasi inseruit, sed σθένος ἡνιόχου, solita est periphrasis, ut et Ernesti accipit, ut μένος τυρὸς et similia. Potuit quoque in Schol. A. notatum esse, quod Schol. Vict. habet: λαβόμενος μικρῶς ἀφορμῆς (Achilles) πάλιν ἐπὶ τὴν μνήμην ἔρχεται τοῦ Φίλου.

281. ἥπλου, ὃς σφῶϊν ubique legitur, non σφῶϊ. ὃς κατέχευεν ἔλαιον σφῶϊν, h. e. αὐτοῖν. At porro Sch. A. ἐγκλιτικῶς τὴν σφῶϊν, ἀντωνυμίαν, ἀναγνωστέαν. (voluit ergo ὃς σφῶϊν. nam et sic scribi pronomēn duale volebant: v. Apollon. de Syntaxi p. 168. v. sup. Θ, 402. Sch. A. legerat ὁ pro ὃς. (ut est quoque in Cant.) Comparat. ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγαρήσατο A, 73. vbi v. Obss. Schol. Vict. δι' ἐνός σ, (ὁ σφῶϊν) ὡς τό· ὁ σφιν εὐφρονέων. ἐγκλιτικὸν δέ, σφῶϊν. ἐστὶ γὰρ τρίτου προσώπου.

ὕγρον ἔλαιον. epitheton passim illustratum; optime, vi oppositi: sunt enim alia vnguenta crassiora, alia liquidiora. Apollon. h. v. p. 666. ex Heliodoro, ut scribitur: ἦτοι, διὰ τὸ εἰς ἄνασιν ἄγειν, καὶ ἀνίστασθαι, τὸ σῶμα (ut ipsum corpus vngendo fiat ὕγρον, mobile, flexile) ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὕγρον διαμένειν ἐκχεόμενον. Eadem partim sunt in Hesychio, aliis adiectis, ut et in Schol. br. in quibus hoc quoque legitur, quod non congelascit oleum; saltem non tam facile, ut liquores alii. Similia in Etymol. quae ex Gellio illustrari monuit iam Barnes lib. XVII, 8. Eustathius: ὕγρον, τὸ μὴ ταχὺ ἰσχυρόμενον, ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις, καὶ καλύον τὴν κραύ-

ρωσιν. h. e. ne res aliqua indurescat, vt corium, exarescat et frangatur; nam hoc est *πραυρόν*. v. Timaei Lex. h. v. Occurrit *ύγρὸν ἔλαιον* aliquoties in Odyssæa, inprimis memorabili loco H, 107. Argutatur in hoc epitheto Plutarch. Sympof. Qu. VI, qu. 9.

Cur oleo h. l. Patroclus inunxerit iubas equorum, varias rationes affert Schol. A. cum simplicissima sit, factum hoc, vt iuba niteret. Laudant Schol. B. V. et Eustath. Xenophontem iubentem caput equi et *προπόμιον* aqua delibueret: de re equestri c. 5. s. 6. Illustrat morem Aelian. H. An. XVI, 24. vbi et hic locus et aliter ex Simonide apponitur de mulieribus indolem equinam habentibus. In Schol. Vict. adiiciuntur hæc: *τρίτον δὲ κοτύλης* (tertiam partem heminae) *ἐλαίου τὸ πᾶν ἀνδράκου τέγγει σῶμα*.

282. *χαϊτῶν κατέχευε. κατὰχευε* Turnebi sola; et ex vitio. *λοέσσας ὕδατι λευκῷ*. puro, limpidο, vt iam dictum supra.

283. *τὸν τῷ γ' ἐσταότες πενθείστον*. iunguntur dualis et pluralis, iunctura non per se noua et inaudita; verum tamen, quod iam Ernæsti suspicatus est, et potuit ad producendam syllabam inferi, cum esset *ἐσταότες πενθείστον*. In Lips. et Mosc. 2. est *ἐσταῶτες*. in Townl. est *ποθείστον* pro *πενθείστον*, ita legi posset: *τὴν τῷ γ' ἐσταῶτες ποθείστον*. In Mori. Harl. Mosc. 2. scribitur *πενθῆστον*.

283. 284. *οὐδεὶς δὲ σφι χαῖται ἐρηρέδαται*. Harlei. *ἐρηράδαται*. quod ductum videri potest a *ράζω, ραίνω, imbuo, adspargo*; et forte amplectaris, si appositum esset *κόνει*, puluere. At recte iuba in humum profusa, capite ad terram demisso, dicitur *οὐδεὶς ἐραῖσθαι*.

Apollon. Lex. *ἐρηρέδαται. ἐρηρισμέναι δίσιν*. Ἰακόν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ῥήματος. leg. *ἐρηρυσμέναι*. quod et Etymol. habet, et interpretatur *καλάζονται*, (at *ἐρήρισται* esset ab *ἐρίζω*.) item Hesych. et Schol. br. Ab *ῥραιομαι, ἐρήρεισμαι, ἐρήρεισται* et *ἐρήρυσνται*, durissimum pronuntiatu, mollitum est *ἐρηρεῖσται*, vel *ἐρηρέσται*, quod et in mss.

Lipf. legitur, et ab Ionibus interposita littera *δηρῶδεται*. Iterum occurrit haec forma inf. vñ. 329 et Od. H, 95 et 86. Alia similia verba apposuit Eustath. p. 1301, 1.

285. 6. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε, κατὰ στρατὸν ὅστις Ἀχαιῶν ἵπποισί τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι. Interponxi post στέλλεσθε. Iungenda enim sunt: ὅστις κατὰ στρατὸν πέποιθε. Minus bene στέλλεσθε κατὰ στρατὸν. Etiam Schol. A. τὸ, κατὰ στρατὸν, ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι· βέλτιον δὲ τοῖς ἐξῆς.

στέλλεσθε, παρασκευάζεσθε. δρυᾶτε Schol. br.

ἀλλ' ἄγε δὴ στέλλεσθε mñ. Lipf. nec male, inquit Ernestii. sic quoque vn. Vindob.

ἵπποισί τε πέποιθε. vim inesse verbo ait Barnes. At enim est sollennis vsus pro ἔχει. qui habet, qui vititur. Argutari passim sic interpretes videas.

287. ταχέας δ' ἱππῆας ἄγεσθην. — „quod ταχέας pro ταχέως dictum, ut in illo: λῦσε δ' ἀγορὴν λαίψηρην.“ T, 276. Schol. A. etiam Eustath. quod necesse non est. Porro ἄγεσθην Ven. A. B. addunt Scholia, esse hanc lectionem Aristarcheam: quam deteriore censet Ernestius; contrarium tuente Toupio ad Suidam T. I. p. 171. utraque sane bona, per se, et, si dixeris, alteram convenire cum sequente ὥρτο, ὥρτο, ergo ἐγέρθησαν· dixeris contra, necesse fuisse ante omnia, ut curtus et diuersis locis adducti convenirent. Agnoscit ἄγεσθην, συνηθροίσθησαν, Hesychius, et Eustath. cum ed. Rom. vnde erat receptum in ed. Turnebi, Steph. et reliquas: cum ἔγεσθην esset lectum in Flor. et Aldd. quod renovavit Barnes ex mñ. Mori. Accedunt codd. Townl. Harl. Lipf. Vrat. a. Varietatem meminisse et alibi occurrere. Praetuli tamen ἄγεσθην, quia antecedentia docent, curtus ante omnia e locis suis adducendos fuisse, nec iam tum adfuisse, cum Achilles certamen indiceret.

288. ὥρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ. Turbata ratio digammi μὲν φαναξ. Praeclare Bentl. medetur πολὺ πρῶτιστ' ἀναξ. sagacius quam Dawes πρῶτός γε φαναξ. Lo-

cus qui sequitur ante oculos fuisse videtur Sophocli in *Electra* 683 sqq. praeclaro loco.

289. Eumelus ὃς ἱπποσύνην ἐπέκαστο. ὡς Θεσσαλικὰς ἵππους ἔχων. καὶ ὑπ' Ἀπέλλωνος τραφείσας Schol. Vict. tamen et ille excellebat τέχνην ἱππικῇ Schol. B. V.

290. 291. Diomedes iungit equos curru. Oblitus erat poeta, eum graui vulnere fuisse affectum T, 49. Dicendum: hoc esse ἔξω τοῦ δράματος. aut, celeriter eum esse sanatum; et hoc Schol. Vict. affert.

291. ἵππους δὲ Τρωὺς ὕπαγε ζυγόν. „γρ. ὑπ' ἄγε vt 294.“ Barnes. Τρωὺς vulgo scribitur cum iota subscripto: ita vero erit ex Τρώϊος, Τρώος, Τρώους. Est quoque Τρώϊους in Vict. et Townl. At Τρωὺς (Schol. A. V. ὡς πολλοὺς, pronuntiarī aiunt) est a Τρώς, vnde Τρώος ducitur. Haec sunt, quae docere videntur Schol. et Eustath. Sine iota quoque Ven.

οὐς ποτ' ἀπηύρα. Schol. Vict. ὡς τὸ οὐς ποτ' ἔδωκας ἀντιθέτω Ὀδυσῆϊ. Od. X, 290. 1.

293. τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὤρτο. Vrat. A. ὑπ'. verum ἐπὶ de ceteris quoque, qui surgunt.

295. Αἴθην τὴν Ἀγαμέμνονίην, τὸν ἐόντα Πόδαργον. ξ „ὅτι ἐντεῦθεν παρῳδῆται τὰ ὀνόματα τῶν Ἑκτορος ἵππων· Αἴθων καὶ Πόδαργος. non enim quadrigis vfos induxit Homerus.“ Schol. A. Spectant haec ad Θ, 185. vbi v. Obfl.

τὸν ἰόντα e Flor. memoratur; est tamen in ea ἐόντα.

296. τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιᾶδης Ἐχέπωλος. ξ „quod ambiguum est, utrum sit nomen viri, Anchisades an Echepolus: hoc tamen verisimilius.“ Schol. A. Mireris, dubitari potuisse. De Anchise Troiano nemo cogitabit; fuit Anchises seu Anchisius Sticyonius. Mosc. 2. Ἀγχισιᾶδης. ferrem, Ἀγχισιᾶδης. Sunt plura a Schol. et Eustath. inepte ad h. v. monita.

τὴν, ἐκείνην τὴν Αἴθην.

297. ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ξ „quod Ἴλιος est femininum“ Schol. A. saepe recocta animaduersio!

δῶρ' ἵνα μή εἰ ἔπονθ'. δῶρα pro δῶρον, paullo du-
 rius! Excitat versus 297 et 299 Plutarch. de aud. poet.
 p. 32 F. et an vitiof. pr. p. 498. et cum Aristotele pro-
 bat Agamemnonem bonum equum praeferentem homini
 ignavo. Notant hoc quoque Schol. B. et V. κρείττονα
 δὲ ἡγήσατο πολεμιστὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον
 Ἀγαμέμνων. Victor. praeterea adiicit: Ἀκουσίλαος ἐν τρι-
 τῷ Γενεαλογίῳ κύριον ἤκουσε τὸ, Ἐχέπωλος, οὕτως
 „Κλειωνύμου δ' Ἀγχίσης. τοῦ δὲ, Ἐχέπωλος.“ καὶ Φερε-
 κύδης ἐν τῷ Γ. „Κλειώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ὄψαι Κλειώναι-
 σι, καταστήσαντος Ἀτρείδου. τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης. τοῦ δὲ
 Ἐχέπωλος.“

299. μέγα — ἄφενος. Lips. ἄφένον. vitiofo. ἐν εὐρυ-
 χόρῳ Σικυῶνι. mendose alii εὐρυχώρῳ. de voce v. ad B,
 498. aut est simpliciter εὐρεῖα vrbs, aut in planitie sita,
 latum campum habens; hoc sane probabilius, et ex re
 et ex passione equorum.

300. τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Schol. A. „in alio: τὴν τόθ' ὑπό.“ forte hoc voluit ad-
 dere Ald. 1. in qua est τὴν τόθ'.

μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. reddunt: *curfus cupidam*
 ex Eustathio: πᾶν ἀφιεμένην δραμαῖν. Voc. ἰσχανῶν est
 proprie ἰσχεῖν, ἔχειν, continere, κατέχειν, et hinc re-
 sistere, κωλύειν, ἐρητύειν, vt M, 38 ἐελμένοι ἰσχανόωντο.
 vbi v. Obfl. T, 234. O, 723. quo fit, vt et sit ἀντέχειν,
 persistere pernicaciter aliqua in re, vti vidimus de mus-
 ca mordente P, 572 ἰσχανάα δακέειν. ergo etiam, persi-
 stere in appetendo, cupido appetere; h. l. procliuem ef-
 se, imminere, ferri in cursum. Od. Θ, 288 adit Vene-
 rem Mars ἰσχανόων Φιλότῃτος. ad quem locum Scholion
 est in Etymol. ἰσχανόων. Contra apud Quintum VI, 139
 est: puerum ἰσχανόωντα γάλακτος, lacte priuatum, pro
 ἰσχανοώμενον. proprie, qui se abstinere aliqua re, ergo
 etiam, si priuatus, per necessitatem. Recedunt ab his
 Schol. br. „ἰσχανόωσαν. ἐξαχομένην. ἀπεινομένην. ἧ, ἐπι-
 θυμοῦσαν. ἂν ἧ ἄνευ τοῦ σ. voluit adeo esse ἰσχανόωσαν.
 hoc Etymologus quoque memorat: γρ. καὶ ἰσχανόων. παρὰ

τὸ λίαν ἔχουσθαι. Ineptiae grammaticae! Nihil de his Scholia vetera, nec Apollonius in Lexico. Suidas tamen, post alia: ἱσχανέω δὲ τὸ ἐπιθυμῶ, γανικῇ.

303. Πυλογενέες δὲ οἱ Ἰπκοι. recepi Πυλογενέες vt Jl. B, 54. vbi v. Obfl. diserta auctoritate veterum, cod. Ven. et Schol. Vrat. d. cum Etymol. et Eustath. qui et docent, esse dictum pro Πυλογενῆς fieri Πυλογενῆς, vt ὀλοσίτροχος, ὀδοίπρος, et alia. Nihil tamen est per se quod in Πυλογενῆς damnes; nam et hic est modus componendarum vocum: v. Etymol. p. 461. in 9ῷ. Sic ab ἔλαφος, ἐλαφιβόλος. ἐκατηβόλος. Seruant quoque hoc alii codd. et edd. excepta Romana, e qua in marg. adscripsit H. Stephanus. Πυλογενέες. est quoque notatum ex vno Vindob. Occurrit et in Hymn. in Apoll. 398. 424. In Apollonii Lex. Hesych. Suida nil de hac voce monetur.

Schol. A. et Vict. τινὰς γράφουσι παλαιγενέες. ἀμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. inf. 445. pergunt: ὠκύποδες οὐ ἐπὶ νεότητος. ὡς Πρίαμος ἐμμελής.

304. ὠκύποδες Φέρον ἄρμα. ξ- „ὅτι κοινώτερον κίχρηται τῷ ἐπιθέτῳ, ὠκύποδες. ἐπιφέρει γὰρ. βάρδιστοι δείειν Schol. A. Scilicet ὠκύποδες est proprium ac perpetuum equorum, etsi comparatiue alii aliis esse possunt celeriores tardioresque. Fatendum tamen, non bono cum dilectu ita epitheton esse appositum. Nec tamen mutandum, sed notandum esse dixerim. At Bentl. conl. λευκόποδες.

305. μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ Φρονέων νεόντι καὶ αὐτῷ. Schol. A. notat, dinerfimode posse interpungi et iungi, εἰς ἀγαθὰ Φρονέων, pro εὐνοῶν. aut μυθεῖτο εἰς ἀγαθὰ. Hoc equidem praeferam cum ipso grammatico, ἔλεγεν ἐπ' ἀγαθῷ. Sup. I, 102 ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγη εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Non aequè bene dicitur Φρονεῖν εἰς ἀγαθόν, sed Φρονεῖν ἀγαθὰ. Sequuntur tamen hoc Schol. br. εἰς ἀγαθὰ σωφρονίζων, Eustath. Schol. B. Vict. ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸν σωφρονίζων.

306. 307. νέον παρ ἑόντ' ἐφίλησαν Ζεὺς τε Ποσειδάων τε καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν. *Ξ* „quod Zenodotus scribit ἐδίδαξαν, vt per syllepsin vtrique, Ioui et Neptuno, tribuatur, quod vni conuenit; vt Jl. E, 760. 1. Venus et Apollo ἀνέντες. τέρπονται. At Aristarchus ἐδίδαξαν de vno Neptuno; nam is equester est, ἵππειος.“ Schol. A. Et Victor. ἐδίδαξαν. οὕτως, ἐνικῶς. ἐπὶ μόνου Ποσειδῶνος. Manifestum fit, Aristarcheam seu lectionem, seu verius correctionem, redolere grammaticam subtilitatem; alteram esse sollennis vsus in vita, qui nec poetam dedecet; ad Neptunum proprie spectare τὴν ἱπποσύνης διδαχὴν, nemo poterat ignorare.

Ceterum nihil monent veteres de hac Nestoris oratione, senili forte ingenio accommodata, ad fastidium tamen producta; et sunt nonnulla ab Homericō more aliena. Ita rhetorica sunt, quae de prudentia, μήτι, praedicantur vl. 315 sq.

308. τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὗ τι μάλα χρεώ. Legebatur κέν σε, quod importunum esse ipse sensus docebat; laetabar cum mox vidissem καὶ legi in Harl. Mosc. 2. Vrat. a. b. vno Vindob. Lips. Ven. Townl.

χρεώ recte, vt aliis locis, primum Jl. I, 75. Cant. Vrat. A. χρεών.

309. οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσόμεν. Vidit iam Bentleius digamma enecari in τερμαθ' ἐλίσσόμεν, et debere reponi τερμα ἐλίσσόμεν. vt inf. 462 ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας. In Vrat. b. d. et Townl. est περὶ τέρματ' ἐλίσσόμεν. vt et alibi sine aspero scribi solet. Vrat. A. ἐλίσσόμεν'. Est autem ἐλίσσειν scil. τοὺς ἵππους, τὸ ἄρμα, proprie κάμπτειν.

310. τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι. Schol. B. notat, esse pro τῷ τοι οἶω, per synaloephen dictum, Homero tamen alias haud frequentatam; forte nec necessariam; potest enim locum habere τῷ τε pro τῷ, διὸ, quare, vt bene reddit Eustath. Townl. τῷ τ' οἶω. vt sint τῷ ἵππῳ. Lips. Harl. Mosc. 2. vn. Vindob. τῷ κ' οἶω. pro καί.

Obss. Vol. II P. III

D d

λοιγί' ἔσσεθαι. Eustath. *λοιγία* vocat τὸ τῆς νίκης ἀκ-
 πεσεῖν. οἷα, τοῖς Φιλοτίμοις ὀλέθριον.

311. τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι. ξ „quod
 hoc solo loco ἀφάρτεροι occurrit ab ἄφαρ, ταχέως.“
 Schol. A. καὶ τὸ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως. οἱ εὐθεῖς
 καὶ ταχύτατοι. Schol. B. V. Illud ἄφαρ saepe vidimus, A,
 349 ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο. *statim*. Similiter in vocis expli-
 catione occupantur Apollon. Lex. Hesych. Etymol. qui
 etiam Alexandrinorum ἀφαρσι hinc illustrat. adde Eu-
 stath. et Porphy. in Schol. ad K, 165. Oppositi h. l.
 ἀφάρτεροι et βραδύτεροι, seu βάρδιστοι. In Vrat. b.
 erat ἀφέρτεροι. vt in Hesych. legitur ἀφερτέρους.

τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν. „γρ. ἵπποι δέ τοι, et τῶν δέ
 τοι ἵπποι ἔασιν ἀφερτέροι ἢ τὸ πάρος περ“ Barnes. Cur
 non adscripsit, ita perperam in ἀφάρτεροι legi ap.
 Suidam?

οὐδὲ μὲν αὐτοί. vn. Vindob. οὐ γα.

312. πλεονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι. Barnes,
 μητίσασθαι, non bene: quod iam Clarke monuit. Rst
 a μητίω, priore producta, (cf. Exc. I ad Jl. P, p. 406.)
 Vidimus iam alibi, primo loco K, 48.

313. 314. μῆτιν παντοίην Ernesli: „non, *consilium*
omnigenum, quod nihili est, nec sensum hic habet; sed
παντοῖον dicitur in laudem, *valde bonum*, intelligit con-
 silium, quod ipsi daturus erat“ hic sui ipse dissimilis vir
 prudentissimus, ex re, non ex sermonis ratione, arguta-
 tur. τὸ παντοῖον vbique est, *varium*, *omnigenum*; et si
 potest interdum reddi per, *omne*, *summum*. Supra X,
 268 Achilles ad Hectorem: παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκει. et
 Od. N, 45 θεοὶ ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην. omne genus
 rerum, quibus quis excellit; pro quo est παντοίας ἀρε-
 τὰς Jl. O, 652 et Od. Δ, 725. Ita quoque μῆτις παντοίη
 est idem ac μῆτις παντοίαι, consilia varia, modi, artes,
 flectendi ac regendi cursus.

314. ἵνα μὴ σε παρεκφύγησιν ἄσθλα. Et si quinto
 quoque loco propositum erat praemium, ita vt nemo
 omnino sine praemio discedere posset, erat tamen prae-

mium loco primo propositum, quod unusquisque appetebat. De hoc multa sunt ap. Eustath. p. 1302, extr. e quibus fluxere nonnulla in Schol. B. V. nam fuit hoc inter ἄπορα habitum: quod tamen res et usus loquendi facile soluere poterat.

315. μήτι τοι δρυτόμος. Male μήται editum in The- mist. XVI p. 207. ultima producta in μήτι quia est ex μήτιι. Notatum quoque ab Eustath. et a prosodicis; etiam ab eo, qui nuper euulgatus est ab Hermanno Gr. Gr. p. 432. Sententiam illustrant Barnes et Clarke locis aliis, in quibus est Clemens Alex. Strom. VI, p. 738 qui laudat Musaei versum: ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ἐστί. Ipse Clemens in nostris vers. recitat: μήτι τοι δρυτόμος περιγίνεται. memoriae lapsu ex vl. 318. Sunt loca alia Quinti Calabri et Oppiani, quae qui varias versiones cognoscere amat, collecta videat ab H. Stephano in Vir- tutum Encomiis p. 22 sqq.

ἡ δὲ βίηφι. ad hanc vocem spectat Scholion Vict. τῇ δὲ ἐπαγωγῇ πρῶτος Ὅμηρος χρῆται.

316. ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vrat. A. ἐπὶ. Bentl. ad h. v. refert Hesychii glossam ἔνοπι πόντῳ, et corrigit p. 1244. Alb. Vocem videramus iam A, 350.

317. νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρέχθομένην ἀνέμοισι. Schol. A. „ἐρεχθομένην, ἐρεθομένην (v. sup. ad vl. 30.) ὃ ἐστίν, ἐρεθίζομένην. vt, θυμὸν ἐρεχθεύων, pro ἐρεθίσας“ voluit puto: στεναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων laudare Od. E, 83. 157. Repetunt similia Schol. B. respicit puto, h. l. Etymologus: ἐρεχθομένη, ἡ σαλευομένη καὶ ἐλαυνομένη, καὶ ἐνοχλουμένη, ὁμοίως. Eadem Hesych. subiectis: ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Alio modo vox adhibita est Hymn. in Apoll. 358 nec locus noster ibi respici potuit.

Porro Schol. A. B. V. „γράφεται καὶ, ἐεργομένην, hoc est, συνεχομένην, κωλυομένην. In Schol. br. debuit eadem lectio praefixa fuisse, pro qua nunc exhibetur: ἐρεχθομένην, βαρουμένην. Accommodatius tamen est, vt gubernator regat nauem a ventis vexatam et iactatam, quam nauem μαλακίᾳ oppressam.

318. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνίοχοιο. Spectat ad h. l. glossa Helychii, in qua redditur, περιττεύει. Ex-ciderat versus in Vrat. b.

319. 320. ἄλλος μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πε-ποιθώς, ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Lectum vulgo: ἄλλ' ὅς, sic iunctura laborat, et πετω-θώς supplendum esset εἴη vel ἐστὶ. Sensit quoque Schol. B. et ii sensere qui cr. Eustath. scripsere πέποιθε. „πε-ποιθώς, ἡγουν πέποιθε κατὰ τινος.“ At Schol. A. „aspi-randum esse monet ὅς. (quos apparet, fuisse quoque le-ctum sine adspiratione ἄλλος.) ἔστι γὰρ ἄρθρον. sic Afca-lonita; Antigonus autem ὡς legebat οὐ παραδεχόμενος τὸ ἄρθρον.“ Nec tamen apparet, quomodo ὡς locum op-portune habuerit. Cum nulla sit mutatio, sed melior litterarum distinctio, non dubitavi ἄλλος reponere; video quoque Bentleium ita statuisse. Videtur id quoque prae-fixum habuisse Schol. Vict. „ἄλλ' ὅς μὲν — τινὲς μὲν δα-σύνοντας, ὡς ἄρθρον. ἀντὶ τοῦ ἢ μὲν, ὡς ὅσης ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.“ leg. ἀντὶ τοῦ ἡμὲν. ὡς· (ἐνθ' ὅγε δειλὸς ἐνῆρ) ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Si tamen licet sensum meum aperte testari, vll. 319. 320. 321. auctarium mihi esse vi-dentur rhapsodi.

ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται. ne vitium habeat versus, le-gendum est πολλὰ γελίσσεται cum Bentleio. Restat ta-men vel sic alterum ἐπὶ πολλὸν vel πολλὰ ἐλίσσεται. Ho-mericum erat ἐλίσσεται πολλά. non, ἐπὶ πολλά.

321. οὐδὲ κατίσχαι. durum post ἵπποι πλανῶνται. οὐ-δὲ αὐτὸς κατίσχαι αὐτούς. pro οὐδὲ κατίσχονται. Schol. B. τὴν ἥτταν ἐκτῆσαντο. supplevit ergo, οὐδὲ κατίσχαι αὐτὸς τὴν νίκην.

322. ὅς δὲ κα κέρδεα εἶδῃ. Nimis vage Schol. br. ἢ συνετὸς ἢ πανούργος. Eustath. κέρδεα δὲ εἶπεν, οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, ὅσον τὰς ἀπλῶς, καρδαλέας, ὅ ἐστιν, ἐπωφε-λαῖς, ἐπινοίας. Scilicet pro ista aetate, quae vitia et vir-tutes nondum subtiliter satis distinguere norat, κέρδος la-te patet, nec modo fraudem, sed et consilia callida, pru-dentia, idonea, declarat. Recte Schol. B, V. τέχνης

βουλεύμασι. Inf. 515 κέρδουσιν, οὐ τι τάχαι γε, παραφθάρμενος. loco nostro, κέρδαια εἰδώς, καρδαλέος, est is, cui μῆτις inest.

ἐλαύνων ὠνάας ἵππους. monent grammatici, ambiguum esse, vtrum superioribus vel sequentibus adiungatur. Nec facile definias; bene enim sit vtrumque.

323. αἰεὶ τέρμ' ὁρώων, στρέφει ἐγγύθεν. Schol. B. T. recte: κάμπται ἐγγὺς τοῦ καμπτήρος, ἵνα μὴ ἐξαγώνιος αὐτῷ γένηται ὁ δρόμος.

οὐδὲ ἐ λήθαι. etiam haec duplicem iuncturam admittunt: potest suppleri οὐδὲ ἐ λήθαι sc. τὸ τέρμα, ita minus bene conveniunt sequentia. Melius ergo iunges: οὐδὲ ἐ λήθαι, ὅπως τανύσῃ. Iam autem locus sententiam postulat: *bene novit, quomodo habenas equorum adducat, ne citius cursu deficient, euagando*. Sicque video verti latine: „neque eum latet, quo pacto primum adducat bubulis loris, sed continet perpetuo.“ Ita tamen τανύειν ἵππους ἡμῶσι (pro τανύειν τοὺς ἱμάντας τῶν ἵππων) contrario sensu accipitur quam Homericus usus fert; nam secundum hunc τανύειν ἵππους vbique de incitato cursu, non de adductis habenis dicitur. Sic sup. Π, 375 τανύοντες δὲ μώνυχες ἵπποι, vt ἐπιτεταμένως currerent. et 475 ἐν δὲ ρυτῆρσι τάνυσθαι, ἀντανύσθησαν ἵπποι ρητῆρσιν, intentis habenis et ipsi incitati. Inde τείνεται, τέτατο, ὁ δρόμος. Inf. 475 τάτο δρόμος. σύντονος ἐγένετο. ἐκτείνονται γὰρ ἐν τῷ δρόμῳ οἱ ἵπποι. add. v. 403. 518. Dicendum itaque erit, aut contrario sensu nunc illa poni, aut omnino dicta esse pro aurigari, ἡνιοχεῖσθαι, non latet eum, bene novit, memor est, quomodo aurigetur, ab initio cursus statim regat equos, scil. ne euagentur, fere vt Eustath. οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν, πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους τὸ πρῶτον, ἤγουν, πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. aut, si retineas proprium vocum sensum, interpretatio ita est instituenda: „nec incuria sua committit, vt primo statim cursu frenis laxatis admittat, concitet equos, ἀλλ' ἔχει, κατέχει — hoc equidem praeferam.

Post haec omnia suspicor, vl. 324 ὅπως τὸ πρῶτον, supplendae sententiae causa in οὐδέ εἰ λήθαι (quod bene suppleri poterat ex τέρμ' ὁρόων) serius rhapsodi ingenio accessisse, quo liberata reliqua bene procedunt.

324. ὅπως τὸ πρῶτον τανύση. Barocc. cum Venēto τὸν πρῶτον. sine sensu idoneo; τὸν πρῶτον ἵκτον? Forte fuit τοι. quod diserte habet Mosc. 2.

325. καὶ τὸν προὔχοντα δεκαῖσι. προὔχοντα, nunc, τὸν προσλαύνοντα, προέχοντα τοὺς ἵκτους. illustrat Eusebius.

326. σῆμα δέ τοι ἐρέω. aberat versus a Vrat. b. μάλ' ἀριφραδὲς, Lips. ἀρίδης. praeue aduerso metro; etiam si ἀρίδην scribendum dicas.

327. ἔστις ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης. Schol. A. monet ad hunc quoque versum, cum Eustathio esse asperandum αὖον, v. ad M, 137. αὖον, τὸ ξηρόν, versu adscripto, Erotian. Lex. Hippocr.

ὄργυι', Mosc. 2. ὄργυι'. alii ὄργυι'. Scilicet de tono disputatur inter grammaticos, siue ὄργυια, ex antiqua forma ὁρόγυια, an ὄργυια, quod vulgari usu probatum: quae ad nos nil spectant; v. Eustath. Etymol. h. v. Schol. de mensura ipsa v. ad Hesych.

„In nonnullis: ὄργυι' ἐνὶ γαίῃ.“ Schol. A.

328. ξύλον αὖον — ἢ ὁρυὸς ἢ πύνης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. Ex Aristotele Poet. c. 25. (in loco allunde illato) et in Sophist. Elench. I, 4. discimus, fuisse olim, qui ad h. l. offenderent, contra quos Hippias Thasius λύσιν attulerat, κατὰ προσῳδίαν· το μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. „desideratur explicita rei expositio, quae huiusmodi esse debuit: versatam esse disputationem in voce οὐ, antiquissima aetate O, postea OT, scripta; cum accentus nondum adscriberentur, pronuntiari poterat et οὐ et οὔ. neque in alium modum accipi posse video verba de Soph. El. c. 21. ὥς δὲ λυτέον, δῆλον. οὐ γὰρ ταυτὸ σημαίνει τὸ μὲν ὀξύτερον (scil. οὐ pronuntiatum οὔ) τὸ δὲ βαρύτερον ῥήθην (οὔ.) Nihil enim horum ad accentus adscriptos referri potest: quod videtur fugisse viros

doctos; in his Tyrwhittum ad Poet. l. c. qui repugnare videbat hoc, quod οὐ nusquam cum accentu scribitur; et qui etiamnum pronuntiatur ὀξύτωνος, ac si esset οὐ. Videtur autem τὸ οὐ improbatum esse: quidni enim per p̄luuiam non putrescat lignum? occurrisse Hippiam dicendo: esse pronuntiandum οὐ, eo loco, quo; vbi; τὸ μὲν οὐ κατακύνθεται ὄμβρῳ. quae ieiuna esse, facile sentias. si enim computruit lignum, non terra illud potuit extare; aut si cum Alexandro Aphrodis. ad h. l. Elench. Soph. accipias οὐ, quia parte putrescit. At lignum, truncus arboris, quae exaruerat, οὐ κατακύνθεται ὄμβρῳ, quia erat ex ilice vel picea, quae saltem non tam facile putrescit. Laudat Schol. B. Theophrastum. Θεόφραστος Φησι, τὰ τοιαῦτα ξύλα κατορυσσόμενα ἢ ἐν λίμναις βρεχόμενα, μὴ σήπασθαι· εἰάν δὲ ἐν θαλάσῃ ἢ, σήπεται. Recte. Locus est hist. Plant. V, 5 p. 109 Heinf.

Ceterum hic locus vna cum altero, δίδόμεν δὲ οἱ εὐχος ἀρέσθαι (Il. B, 15. v. Obfl.) est pro exemplo τῆς προσωδίας, antiquo sensu, h. e. accentus seruati in pronuntiando ab antiquiore inde aetate, nec tamen scripti seu appietti. v. ad E, 656. cf. Scriptores de accentibus, inprimis Foster p. 176.

329. λᾶς — ἐρηρέδαται. ἡρσισμένοι εἰσί. iam vl. 284.

330. ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱκπόδρομος ἀμφίς.

Non sunt συμβολαί, quatenus duae viae συμβάλλονται, sed, vbi via συνέχεται, angustatur. Schol. A. ἐν τῷ μέσῳ καὶ στενωπῷ τῆς ὁδοῦ. Circa metam erat via angustior, cum reliqua essent campi planities aperta. Miscet et cumulant utrumque Schol. B. V. Leid. Eustath. nam adscribunt et, συμπτώσεις, et, ταῖς ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν ἐγκλεισμέναις. Etsi nec, cur hoc statuere necesse sit, esse causam idoneam video; nam ξυνοχαὶ ὁδοὺ esse potest ille locus, in quo via a dextra parte metae flexu facto transit in alteram, eoque citerior viae pars inngitur cum altera vltiore. Circumcirca erat λεῖον πεδῖον inf. 359. Nec vero cum hac συνοχῇ ὁδοῦ consumendus erat στενωπός, vl. 416. στένος τι, στεῖνος ὁδὸς

κοίλης, h. ὁδὸς κοίλη, χάραδρα, sulcus per torrentem in solo factus, vll. 420. i. qui in altera parte cursus fuit: cf. inf. ad vl. 419. Erat tamen in eo quoque spatii tantum, vt Antiochus praeterire posset Menelaum.

ἀμφίς, Schol. A. ait significare τὸ πέρας. forte τὸ πέραν. Schol. B. Leid. ἀμφίς, χωρίς, ἥγουν, ἐκτὸς τῆς στενώσεως. Schol. Vict. ἀμφίς, μετὰ τὴν ἀποστένωσιν. οἱ δὲ, χωρίς, μετὰ τὴν τελευτήν. non assequor ultima. Schol. br. ὁμαλὸς δὲ ἐστὶν ὁ μετ' αὐτὸ ἱκπρόδρομος turbat Eustath. p. 1304. Non video, cur non sit, circumcirca, ad utramque metae partem, cis et ultra. Inf. Ω, 488 περιναίεται ἀμφίς ἐόντες.

331. ἡ τευ σῆμα βροτοῦ πάλαι κατατεθνηῶτος. etiam hic, vt alibi, Aristarchea lectione, κατατεθνηῶτος, Cant. Mori. Lips. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Z, 71. Ceterum notabile est in hoc versu, quod tumulum antiquioris aetatis arguere dicitur truncus arboris. Tumulos lapidibus, columellis, cippis insignitos ex antiquitate bene nouimus; at truncum arboris inter duo saxa non memini vsquam in tota antiquitate pro monumento sepulcrali memorari. Nunc video Eustathium hoc ipsum ab antiquis ex h. l. notatum memorare p. 1304, 19.

332. ἡ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. Interpolationem loci arguit hiatus: etsi illi Bentl. occurrebat emendando τέτυκτο παρὰ πρ. Poterat quoque hiatus defendi, quia est in tono quiescente. Iam autem habemus disertum testem interpolationis grammaticum veterem ap. Eustath. qui ab Aristarcho lectum esse pro hoc et sequente versu memorat:

ἡ τότε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς. Simulque addit: σκίρον τὴν ῥίζαν λέγεσθαι. παρὰ τὸ ἐστιάσθαι. Idem Scholium nunc video seruatum esse in Schol. Vict. vt mirer Venetis codd. illud excidisse: nam ibi: Ἀρίσταρχος γράφει·

ἡ σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς. σκίρον δὲ τὴν ῥίζαν· διὰ τὸ ἐστιάσθαι. τὸ σκιάδιον Ἀττικὸν σκίρον λέγουσι. Etymum sane ad alium significatum vo-

cis spectat; at idem voc. plures habet significatus, quod lexica docent; in his est quoque *λατύπη*, scrupus, lapis; vn de forte medicorum *σκίρος* seu *σκιρρός*, tumor durus, scirrhus. nunc quoque discimus pro nodo arboris et radice dictum esse. *σκίρος* etiam *σκαῖρος*, *σκῦρος* scriptum; vnde ap. Pindar. P. V, 124 *σκυρωτὰ ὀδός*. Illustrant vocem, imprimis e Suida, viri docti, Hemsterh. ad Polluc. p. 1364. Toup. ad Suid. To. III p. 148 et Mazoch. ad tab. Heracleenf. p. 23a. fere paria afferendo.

Apparet adeo veterem lectionem et doctiorem et hiatu liberam fuisse. Mature tamen ea relicta est; nam non modo e codd. exulat, verum etiam Apollon. Lex. p. 479 *νύσσα* habet: quae, casu recto, hoc vno loco in Homericis occurrit; Ionibus debuit esse *νύσση*. De *νύσση* in studio v. inf. 758.

333. καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς. *τέρματ' ἔθηκε* nunc est simpliciter *ᾠρισε*, constituit, voluit esse, *ἐσήμενε*, vt inf. 358. At Eustathius ait idem fore, si *τέρμα τέθεικε*, ponit, positum habet. *ποδάρεκς* Cant.

334. τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους. Possit accipi *τῷ*, quare. *τῷ σὺ, μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν*, vel *τῷ σὺ μάλ', ἐγχρίμψας, ἐλάαν*. vt sit: quare tu, vbi ad metam adueneris, appropinquaueris, age equos admodum prope, iuxta, metam. Non enim nunc *ἐγχρίμψαι* potest esse illidere, attingere, ferire, vt alias. At Eustath. cum ed. Rom. ᾧ, vt saepe vidimus haec variare: vt iam E, 662. Voc. *χρίμπτων* scriptura variare, aliquoties iam vidimus; itaque h. l. *ἐγχρίμψας* aliis est *ἐγχρίψας*, vt Harl. Cant. Mori. Mosc. 2. Vrat. A. Lips. Ernesti laudat loca H, 272. N, 146. in quibus est *ἐγχριμφθεῖς*. inf. 338 *ἐγχριμφθήτω*. Occurrunt quoque per *μ*, *χρίμψαι* et *ἐγχρίμψαι* in Apollon. Rh. Ceterum expressit locum Sophocles in praeclara narratione de Orestis aurigatione El. 722. καῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν τ' ἀνείς σαιραῖον ἵππον εἶργε τὸν προκείμενον.

335. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ, ἥν' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν. κλινθῆναι μέμνησο, κλινθῆτι, ἥκα ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τοῖν ἵππων. vt ipse stans in bigis inclinet corpus, se, in sinistram equorum partem; quod, si recte haec perspicio, ea sit de causa, quia equo dextro habenas immittit, vt aequilibrium teneat, ne currus euertatur. In Schol. br. est συγκαμψθῆναι redditum; saltem in obliquum.

Laudantur vll. 335—340. a Platone in Ione p. 537. et vll. 335. 6. 7 a Xenoph. in Sympoſ. 4, 6. In vtroque cum varietate. In Platone est: κλινθῆναι δὲ καὶ αὐτὸς εὐξέστω ἐπὶ δίφρῳ. In Xenophonte autem αὐτὸν δὲ κλινθῆναι εὐξέστου ἐπὶ δίφρου. Vides quam necesse fuerit, semel constitui lectionem a grammaticis, etsi, quae vera principis poetae fuerit, nemo ausit pronuntiare. In nostris libris est εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ. non vt viminibus contextum currum statuamus, sed est pro εὐτυκτος, εὐεργής. vt quoque in locis Hesiodi Scut. 63. 307. 436 a Barnes laudatis.

336. ἥν' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν. Disertum est Scholion B. et Vict. κλινθῆναι ἡρέμα, πρὸς τὸ μήτε στρέψαι (leg. τρέψαι) τὸν δίφρον, ἀλλὰ καὶ κουφισθῆναι τὸν δεξιὸν, καὶ περιθραμεῖν. ὁ δὲ ἀριστερὸς σχολαίτερος ἀνύει. At Schol. A. molestiam facit: καλῶς ἢ συνήθεια στίλβει ἐπὶ τὸ τοῖν. τὸν γὰρ ἵππον δεῖν φησιν αὐτὸν ἐπ' ἀριστερὸν κλινθῆναι. Non haec assequeris, nisi animaduverteris eum legisse, quod a Platone recitatur, αὐτὸν δὲ κλινθῆναι. quod ad equum retulit grammaticus; etsi ita τοῖν prorsus otiosum erat, nisi legebat ἐπ' ἀριστερὰ τοῖον, tantillum, vt sup. 246 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλόν, ἀλλ' ἐπισπικέα τοῖον.

ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον. Mirum est, Apollonium adscripsisse hunc versum, vt doceat esse ἀτὰρ. δῆ. Sane ἀτὰρ esse quoque δῆ, nemo dubitet; quid igitur notabile in hoc! At enim alienum quoque id ab h. l. est enim nunc, vt alibi saepe, ἀλλὰ, αὐτὰρ, ἀτὰρ δῆ. enimuero.

337. κένσαι ὁμοκλήσας, εἰξαι τε οἱ ἡνία χερσίν. — „quod εἰξαι pro χαλάσαι“ Schol. A. et Sch. br. quae

addunt, ἐπιδοῦναι. In Xenoph. l. c. κένσαι ὁμοκλήσαντ', vt κελεύω subintelligatur.

338. ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω. non vt impingat, nec vt tangat, sed vt quam proxime, quantum fieri potest, admoueatur. Lips. ἐνύσση, vt legebatur quoque in Hesychio. ἐγχριμφθήτω codd. vt Vrat. b. et al. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in Ald. 2. recte. et est quoque sic editum in Platone l. c. Maximo Tyr. XXIV p. 474. cf. paullo ante ad vs. 334.

339. ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοᾶσσαι ἄκρον ἰκέσθαι κύκλου ποιητοῖο. Iterum antiquo more, aut vt futurum sit pro coniunctiuo, aut vt s pro η fuerit habitum, pro δοᾶσθαι, nam est pro ὡς φαντασθῆ, νομισθῆ, vt bene reddunt Schol. B. V. cf. Excurs. ad h. v.

Vocem δοᾶσθαι iam aliquoties vidimus pro δοκεῖν, vt N, 458 δοᾶσατο κέρδιον εἶναι. In Eustath. recitatur διόσσεσθαι. casu puto.

ἄκρον ἰκέσθαι. supple ἰκέσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. Constituendum est ante omnia subiectum: ἡ πλήμνη κύκλου ποιητοῦ, h. e. τοῦ τροχοῦ, quam iam vidimus E, 726. modiolus axem ambiens, adeoque ipse axis. is igitur tam prope est admonendus metae, vt videri possit impingere in ipsam metam, ἰκέσθαι, ἐφικέσθαι, ἄκρον scil. τῆς νύσσης, τοῦ καμπτήρος. Bene Eustathius: τουτέστιν, ὡς ἂν τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, τὸ κατὰ τὸν τροχόν, (τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη τροχοῦ) δόξῃ ἐγγίσει ἄκρα τῇ νύσση, περὶ ἣν ὁ λίθος.

Miro modo reddit haec Schol. hr. ὡς τε τὴν ἔξωθεν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ δόξαι ψαῦειν τῆς χοινικίδος. τοῦτο δὲ πᾶσχειν δοκεῖ ὁ παρὰ τὸν καμπτήρα τροχός. Legerat ille πλήμνη, et iunxerat: τὸ ἄκρον κύκλου (h. e. τροχοῦ) δοᾶσσαι ἰκέσθαι, pro ἐφικέσθαι, τῇ πλήμνῃ.

Plato in Ione l. c. legerat: ὡς μή τοι πλήμνη γε. qui sic legerant, accipere debuere ἐγχρίμπεσθαι sollenni vsu pro illidi, impingere, ἐνερεῖδεσθαι vt E, 662. de ha. sta ossi illisa. At iam ante vs. 334 vidimus esse admoneri,

propius accedere, nec attingere, προσπελάζειν. At illa lectio non respondet ceteris.

πλήμῃ scriptum in Lips. vno Vindob.

340. λέγου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν. ἀπολαῦσαι. addit Eustath. οὐκ εἰς ἀγαθόν, ἀλλ' εἰς κἀκωσιν. καθ' ὁμοίωσιν τοῦ· ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, (Λ, 410) καὶ τῶν ὁμείων. Aliquoties iam vidimus ἐπαυρεῖν, pro ψαύειν, proprie γεύασθαι, Λ, 572. Ν, 649. attingere, offendere, illidere. Apollon. Lex. in ἐπαυρεῖν. — καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν versu hoc adscripto.

λέγου. nunc vnus, supra duo erant, λᾶς vl. 329. verum alterutri e binis impingere poterat, non vtrique simul.

341. μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἄρματα ἄξῃς. τρώσῃς ἀντὶ τοῦ, βλάβῃς. Ἰωνικῶς. Eustath. ex antiquioribus, vt in Odyss. Φ, 293 οἶνός σε τρώει. Dicta sunt plura de hac voce ad M, 66. vbi de fossa: στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσασθαι οἶω, scil. τοὺς ἵππους. non animaduersum hoc in Herodoto I, 174 οἱ ἐργαζόμενοι in saxis caedendis laeduntur puluere fauces et oculos obstruente: ἐφαίνοντο τιτρώσασθαι οἱ ἐργαζόμενοι.

τρώσεις Vrat. d.

342. ἐλεγχείῃ δέ σοι αὐτῷ. huc spectat Scholion Apollonii Lex. h. v. ἡ αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος. idem tamen aliam lectionem apponit p. 41 in ἀεικίσωσιν. ὁ δὲ Νέστωρ, inquit, Φησὶν· ἀεικίῃ δέ σοι αὐτῷ ἔσσεται. legerat itaque ἀεικίῃ, alibi non memoratum; nisi memoriae errore hoc scripsit. Vocem iam vidimus X, 100 et eodem sensu ἐλεγχος Λ, 314 vnde homines probris digni, ipsi probra sunt, κάκ' ἐλέγχεα, B, 235 et al. Potest autem duplex institui iunctura, vel ἄξῃς, χάρμα δὲ ἔσσεται, mutato tempore, pro μήπως ἦς, vel εἴης. vel quod melius vt sit noua sententia χάρμα δὲ — ἔσσεται. pro τοῦτο δὲ ἔσται χάρμα.

343. Φρονέων πεφύλαγμένος εἶναι. prudenter caue. πεφύλαξο. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, ἔσο. ἡ λείπει τὸ, σταῦδος. Eustath. legerat ἔσσεαι.

344. εἰ γὰρ — παρεξέλασθησθαι scil. τοὺς ἵππους. παρεξέλασθαι. vt vl. 345.

345. ὅς κέ σ' ἔλῃσι· μετάλμενος οὐδὲ παρέλθαι. Schol. A. notat esse dictum pro ὅς ἂν ἔλῃ σι. quorsum hoc, toties iam obuium, nunc demum notatum sit, haud assequor.

παρέλθαι. vulgo παρέλθῃ. haud male, et conuenienter alteri ἔλῃ. attamen variata sic saepe vidimus et nunc auctoritas vincit Cant. Mori. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. Lips. Ven. Eustath.

Sensum bene reddunt Schol. B. V. οὐδεὶς μετὰ σε ὄρμῶν καταλάβοι σε, εἰ δὲ καταλάβοι, ἀλλ' οὐ παρέλθαι. παρελεύσεται.

346. Ἀρσίῳ. equus Adrastii, et antea Herculis, qui eum iunctum habuit curruī, cum pugnabat cum Cycno, (v. Scut. Herc. 120.) cum ante Copreo datus fuisset a Neptuno. Disertum de eo est Scholion e *Cyclicis* in Sch. A. B. br. e quo et ex Pausan. VIII, 25 p. 650. notabilia alia petenda sunt: cf. Not. ad Apollodor. III, 6, 8 p. 634. Schol. Vict. nimis acute: Ἰσως, ἐπεὶ ἐν Σικυῶνι γέγονεν ὁ Ἀρσίῳ, εὖ ἐδόκει ἢ Αἰῶνι (vl. 295) ἀπόγονος εἶναι. Idem reliqua sic concinnauit ad vl. 347 ὅς ἐκ θεόφιν. "Ὁμηρος μὲν ἀπλῶς, ὅτι θειοτέρας ἦν φύσεως. εἰ δὲ νεώτεροι Ποσειδῶνος καὶ Ἀρπυίας αὐτὸν γενεαλογοῦσιν. εἰ δὲ ἐν τῷ Κύκλῳ, Ποσειδῶνος καὶ Ἑρινύος. καὶ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοπρεῖ τῷ Ἀλιαρτίῳ δίδωσιν· ὁ δὲ Κοπρεὺς Ἡρακλεῖ καὶ (οὔτε) Κύκνον ἀνείλεν ἐν Παγιάσαις ἐπ' αὐτοῦ μαχόμενος, ἔπειτα αὐτὸν δίδωσιν Ἀδράστῳ.

Ἀρίονα passim scribi iam Eustath. notauit. Sic quoque editum in Pausan. et al. sicque h. l. Ven. Lips. Vrat. d.

οὐδ' εἴ κεν θλαύνοι. nusquam θλαύνῃ. v. Excurs. III ad A.

348. οἱ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. vetus erat lectio edd. Eustathiique. E codd. Barocc. Mori. enotatum τέτραφεν nihil additum a Barnes de τ. At in Ven. manifeste est γ'. ἐτραφεν pro ἐτράφησαν. Schol. Vict. τρά-

Φεν. additum tamen: τῷ τέτραΦεν ἐπὶ παθητικοῦ χρη-
ται, ὡς ἐκεῖ· (Φ, 279) ὡς μ' ὄφελ' Ἑκτωρ κτεῖναι, ὅς
ἐνθάδε τέτραΦ' ἄριστος. In Schol. Venetis nihil ad h. l.
notatum. At sup. ad Φ, 279 de voce est disputatum,
vbi erat ὅς ἐνθάδε τέτραΦ' ἄριστος. quod veteres ἐνθάδε
τ' ἐτράΦ' scripserant, et pro ἐτράΦη dictum esse vole-
bant. Erit ergo etiam h. l. οἱ ἐνθάδε τ' ἐτραΦεν ἐσθλοί,
pro ἐτράΦησαν. ἐνθάδε γε τράΦεν vn. Vindob. In Townl.
est τε τράΦεν, quod magis Ionicum est: οἱ ἐνθάδε τε τρά-
Φεν ἐσθλοί, pro ἐτράΦησαν. Et conuenit cum illo B,
661. de Tlepolemo, ἐπεὶ οὖν τράΦη ἐν μεγάρῳ. In aliis
variae sunt corruptelae.

ἐκάστου πείρατα est vel summa rei cuiusque, vel
praecipua capita. Nam viroque modo τὸ πέρας occurrit
dictum. (v. ad I, 56) tandem simpl. ipsam rem, de qua
agitur, antiquo loquendi more, περιφράζεται. vt ὀλέθρου
πείρατα. Potest ergo et h. l. sic accipi, si quis ita sta-
tuere maluerit.

352—357. absunt a Vrat. b.

354. μετὰ τόνδε λάχε suppeditauit Lips. Townl.
Vulgg. τόνδ' ἔλαχε. Ἑὔμηλος Ald. i. 2. recte.

355. δουρικλαιτὸς Μενέλαος. Metri incuria et h. l.
editum erat ante Barnes: δουρικλυτὸς. quod et codd. ha-
bent, in his Venetus.

357. λάχ' ἐλαυνέμεν. „γρ. τάχ' pro τέχα.“ Barne-
sii inane acumen.

358. στὰν δὲ μεταστοιχεί. { „quod est pro ἐπὶ
στίχου. putes hoc accipiendum esse, eadem serie; nec
aliter credas bigas statui potuisse, quam eadem serie;
nam, si alius currus post alium stetit, nimis disparem
fuisse dicas conditionem certantium. Est quoque is per-
petuus mos certaminum curulium, quantum memini; ob-
seruatus quoque in circensibus; nec aliter recte fieri pos-
se videtur. Video quidem posse memorari quae in Pau-
sania de carceribus hippodromi Olympiaci memorat VI,
20 p. 503. vbi ait ἄφεςιν τῶν ἵππων habere formam pro-
rae ναῦς, et narrat diuersa loca forte assignata esse

curribus; vnde mox prodeunt repagulis remissis; verum, ubi iam procurrendi locus erat eadem linea constituti erant: — ες τ' ἂν ἐξισωθῶσιν ἀλλήλοις κατὰ τῆς πρώρας τὸ ἔμβολον. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ ἤδη καθέστηκεν ἐπίδειξις ἐπιστήμης τε ἡνιόχων καὶ ἵππων ἀκύτητος. Grammatici tamen veteres contrarium statuerunt, voce μετὰ in μεταστοιχεί, arbitror, forte quoque, quia τριστοιχεί ita dictum occurrere meminerant K, 473 tribus ordinibus ac seriebus, inducti, et diuersis ordinibus, στίχοις, stetit currus contenderunt; sic Veneti, Victor. Eustath. p. 1305, 25. Schol. br. κατὰ στοῖχον. ἐφεξῆς. quod possis putare esse, eadem serie; alioqui dixisset κατὰ στοίχους. Addit quoque Schol. A. versum non bene repeti inf. 757. de stadio. Itaque appictum versui signum ✕

τριστοιχεί scribit Venetus cum Vrat. b. Supra tamen K, 473 τριστοιχεί exhibuerat. μεταστοιχεί Lipf.

σῆμνην δὲ τέρμαθ'. σήμαινε Townl. Vrat. A. b. De ipso cursu, constitutus ne fuerit secundum littus, an a litore versus urbem v. ad vf. 365. 374.

360. ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρός ἐοῖδ. Suspicio versum rhapsodicum esse supplementum; arguit quoque hiatus; etsi Bentl. explet legendo Φοῖνιχ' ἀμοπάονα ex Jl. Θ, 276. vt fecerat quoque P, 610.

361. ὡς μεμνῆτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποσίποι. Iota subscriptum requiri et preparoxytonum esse, μεμνῆτο, monent Schol. A. B. V. Etymol. Eustath. pro μεμνέιτο. Addit Schol. A. „sic et Ascalonitam statuere; apud Xenophontem tamen Cyrop. lib. I esse sine ε, μεμνῆτο, in verbis: ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστὰ τὸν θεὸν μεμνῆτο. lege τῶν θεῶν. Locus etiam ab Etymol. excitatus in μεμνῆτο est Cyrop. I, 6, 3. ubi, eiecto Zeunī, μεμνῆτο, recte restituit μεμνῆτο Schneider, quem v. in nota. Fuit scilicet forma haud vna a μνάω, μέμνω, vnde Od. E, 168 μεμνώμεθα, et μεμνέω. Narrat porro Schol. A. alibi esse μεμνῆται vt apud Aristophanem ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (992) ἵνα τοῦμόν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆται μου. (haud dubie scripserat grammaticus

μεμνήτο, aut, si recte lego: ὑποκειμένου τοῦ ι· μεμνήτο, vt etiam nunc legitur; vtque est apud Suidam in μεμνήτο ex eo ipso Herodiani loco, e quo nostrum Scholion ductum esse apparet ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσφθία. Volunt autem esse μεμνήμην μεμνήτο, aut μεμνήτο, perf. opt. pass. Eundem locum ante oculos habuit Etymol. qui et addit: Κράτης, μεμνοῖτο — Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ, μεμναίατο. In Harl. μεμνόωτο erat, quod et ipsum analogiam habet, et Mosc. 2. μεμνόωτο.

Porro pro δρόμου, quae et ipsa Herodiani videtur fuisse scriptura, lectum quoque est δρόμους, Aristarchea scriptura, vt ex alio Scholio A. intelligitur; est quoque haec lectiq in Etymol. l. c. In codd. est δρόμου. Nata quoque hinc alia loci interpretatio: non vno cursu, seu, si mauis diaulo, reditu inde a meta ad carceres facto, sed saepius iterato cursu, vt in Olympiis XII absolui certamen: quod repugnat ceteris: de quibus ex antiquis tradit Eustathius. Occurrit autem apud Homerum casus vterque iunctus τῷ μνᾶσθαι et μμνήσκεσθαι.

Sensus τοῦ μεμνέωτο δρόμου recte redditus a Sch. B. ἐπιμελοῖτο. et Etymol. ὅπως ἐπισκοποῖ καὶ ἐπιμελοῖτο τὸν δρόμον, ὅπως μὴ τις περὶ τὸν καμπτήρα πανουργήσῃ. quibus paria leguntur in Sch. br.

Corruerat autem versum Barnes, edidit enim ὡς μεμνέωτο δρόμοιο ἀλήθειαν τ' ἀποσίποι· quod ipsi rotundius videbatur; intulerat simul hiatum; doctius quidem factum erat alterum, quod ἀλήθειαν reposuit, cum Iones in his & breue non mutant in η. Constanter tamen in Homero pluribus locis ἀληθειὴν legitur, nusquam ἀλήθειαν. Sunt porro alia similia quae per η efferuntur, vt ἐγχαῖα ἐγχείη et ἐγχείην.

ἀποσίποι nunc simpl. εἴποι. Monuit Eustath. contra quam aliis locis. v. ad I, 309. ἀποσίπη Mosc. 2.

362. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν. receptum οἱ δ' ἄρα ex Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. A. B. etsi parum refert, pro

vulgato: *οἱ δ' ἄμα*, quod et Schol. A. agnoscit, „γρ. *οἱ δ' ἄμα*.“

ἐφ' ἱπποῖν ed. Rom. cum Eustath. accedentibus Harl. Mori. Townl. Mosc. 2. Ven. B. quod nec Ernesti spernebat, *in suis quisque bigis*. habet tamen studium nimis curiosum. Corrupte ap. Ammon. de diff. voc. p. 18. ἐφ' ἱππιοι.

Ceterum locus qui sequitur est ex luculentissimis. Comparandus est nobilissimus locus Sophoclis El. 712 sqq. qui cum Homero certauit.

563. πέπληγόν θ' ἱμῶσιν. aut vitium subest in ἱμῶσιν, priore producta, quae alibi corripitur, aut recitandum et scribendum ἱμῶσι, ut iam supra suadebam ad Θ, 544. Bentleius emend. πεπλήγοντο δ' ἱμῶσιν. Nusquam tamen vidi πεπλήγοντο vel πεπλήγετο aliter occurrere, quam vi reciproca: *pulsarunt sibi pectus, femora*.

364. οἱ δ' ὥκα διέπρηστον πεδίοιο. ξ— „quod διὰ deest ante πεδίοιο.“ saepe iam monitum: statim B, 785.

365. νόσφι νεῶν. Fuit quaestio inter veteres: designatumne fuerit stadium, seu hippodromus hic, secundum littus, inde a Sigeo versus Rhoeteum; an a littore versus campum: ap. Schol. B. Vict. Leid. plenius apud Eustath., ad vl. 358. p. 1305, 43. si secundum littus, non bene videtur convenire νόσφι νεῶν, τῶν πρὸς αἰγιαλῶ, nisi est, remotius a littore stadium fuisse; ita vero non congruit vl. 374 ἐφ' ἄλός. Praeferenda ergo videtur altera sententia, quae Aristarchi fuit: κατὰ μέντοι Ἀριστάρχον δρόμος ἐγένετο ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους (vallo castrorum) ἄχρι τῆς θαλάσσης. καὶ τῶν ἐκεῖ κλισιῶν πενταστάδιον διαστήματι. adiecit hoc διαστήματι ἑ σταδίων etiam Schol. Vict.

ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη. versum recitat Apollon. Lex. ut doceat κόνιν etiam esse κονίην.

366. κονίη ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος. Barnes malebat ὥς τε νέφος. ἴστατο non esse *surgebat*, sed, *stabat*, vertendum, monet Ernesti, quod de densitate pul-

veris aliusue rei dicitur: vt Aen. XII, 401 *pulvere caelum stare vident.*

367. χαῖται δ' ἐρρώντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. Ita ubique scribitur. At Apollon. Lex. ῥώντο. ὁρμὴν ἐλάμβανον. χαῖται δὲ ῥώντο. Occurrebat iam eadem vox Σ, 411 ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώντο, item Υ, 37. cf. ad Ω, 616 Vrat. A. ἐρρώντο. Est autem ῥέσθαι, cum impetu moveri; et de Ioue iam vidimus A, 529 χαῖται ἐπερρώντο.

μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. de ambiguitate sensus in hac formula, μετὰ, σὺν, ἅμα, monui ad M, 207. praeferre puto hoc, vt sit, *vento ferente*, quo ventus fert *statu suo*. In Schol. br. additur ἀνέμου δίκην, vix bene. ab Eustath. ἐν πνοαῖς. melius Apollon. in μετὰ, — ἀντὶ δὲ τῆς ὑπὸ. χαῖται δ' ἐρρώντο (ad vulgarem rationem) μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. Sic quoque Suidas in μετὰ.

368. ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο. Versus expressi a Virgilio Ge. III, 108. 9. *iamque humiles, iamque elati sublimis videntur Aera per vacuum ferri affurgere in auras.* Omnino autem in describendis certaminibus, maxime cursus, graeci latinique poetae HomERICA passim expressere.

De voce πύλνατο, pro qua aberratur πύδνατο, v. sup. ad X, 402.

369. τοὶ δ' ἐλατῆρες ἔστασαν ἐν δίφροις. Eustathius ἐλατῆρες praefert Δωρικῶς. quod vnde ipsi in mentem venerit, haud assequor. Scripserat puto: τοῖς ἐλατῆρες. ἀρέσκει μάλιστα γράφειν τοὶ δ' ἐλατῆρες διοριστικῶς, διὕψιν τοὶ δὲ, non τοῖς. In Cant. est τῇ δ'.

370. ἔστασαν ἐν δίφροισι πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου. Offendit θυμὸς ψευκαστου. Benth. em. θυμὸς ἀπάντων. malim credere ordinem verborum esse mutandum, ἐν δίφροις, θυμὸς δὲ πάτασσε ψευκαστου. Formulam vidimus H, 216 Ἐκτορι δ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε. Et N, 282. Vulgata tamen lectio expressa quoque est ap. Dionem Or. XXXII, p. 69a. R. vbi vll. 368—372 recitantur.

Pro ἔστασαν passim scriptum ἔστασαν. vt. et alibi v. M, 55.

372. οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες παδίοισι. ξ— „quod διὰ supplendum“ Schol. A. vt modo vL 364.

οἱ δὲ πέτοντο Townl. Vrat. b. vn. Vindob. vulg. οἱ δ' ἐπέτοντο. At in versu inf. 449 repetito etiam τοὶ δὲ πέτοντο legitur.

373. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλσον δρόμον extremam cursus partem; hic quidem altera hippodromi parte circumactam post metam. Simpliciter de extrema stadii parte a linea ad terminum inf. 768.

374. ἀψ ἐφ' ἁλός πολίης. Ex hoc manifestum sit curriculum inde a mari versus interiora campi designatum fuisse; flexo enim circa metam cursu reuertuntur versus mare, et absoluitur cursus vno missu. Firmatur sic Aristarchi sententia. v. modo ad vL 365. Alii tamen, plures missus et plura curricula facta esse volebant, decepti, puto, voce ἀψ, vt esset, *iterum*: ii quoque scripserant ἀφ' ἁλός. quod et legitur in Harl. Townl. Mosc. 2. Eustath. p. 1306, 1. et p. 1305, 43. Ii autem qui cursum secundum mare factum esse aiebant, praesidium quaerebant in ἐφ' ἁλός. quod tamen h. l. pro ἀψ ἐπὶ τὴν ἅλα accipiendum est; nec insolito more. v. c. τὰς πετόνται ἐπ' Ὀμηανοῖς ῥοάων. Schol. Vict. ἐφ' ἁλός. οὕτως Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ πλείους· ἀφ' ἁλός.

ἀρετὴ γὰ ἐκάστου Vrat. b. ἀρετὴ τε.

375. τὰθι δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα. plene interpunxi ante ὦκα. Post flexum circa metam, et in reditu ad carceres cursus cum maxime intenditur. Et nunc, cum hoc factum esset, Eumeli equi antenerterunt omnes alios.

376. ἐκφέρειν ἵπποι. ἐξέφερον ἑαυτούς. Iterum inf. 759 Ajax cursu ἐκφέρειν. Eustath. ἐκφέρειν ἀλλαχοῦ μὲν — ἐνταῦθα δὲ τὸ προτρέχειν, ἢ καὶ ὑπερφέρειν (an ὑπεκφέρειν?) τῶν ἄλλων. ex serie ceterorum se anteferre, antecellere, emicare.

377. τὰς δὲ μέτ' ἐξέφερον. sine dubitatione scripsi, vt sit μετὰ δὲ τὰς, ταύτας, ἐξέφερον. disiunctim quoque

scriptum erat in Veneto. At vulgo vna voce μεταξέφερον, nouum decompositum vt fingerent grammaticī, seniori aeuo aecommodate, non Homericō; etsi Eustath. ad Ionismum hoc refert, comparando Herodoteum μεταξέτρεροι. Schol. A. scribit quidem disiunctim, τας δε μετ', verum μέτ' accentu signari vetat, quia interpositum sit, δέ.

378. οὐδέ τι καλλόν. Townl. Vrat. b. οὐδ' ἔτι. nec hoc male.

379. αἰαί γάρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἔειπεν. Versus hos pro exemplo ἐναργείας laudat Demetr. de Elocut. l. 216. vbi ed. Ald. exhibet δίφρω pro δίφρου.

380. πνοιῇ δ' scil. τῶν Ἰππων τοῦ Διομήδους. Τὸν Εὐμήλοιο μετάφρενον αὐρές τ' ὥμω θέρμετο. pro ὥμω θέρμοντο. retractum ad μετάφρενον θέρμετο. Eustathius addit, ὥμω θέρμετο, dualis cum singulari verbi δωρικώτερον dictum esse posse.

382. καί νύ κεν ἢ παρέλασσε' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Ita lectum inde ab Ald. 2. consentientibus codd. etiam Veneto. At ed. Flor. Ald. 1. Rom. ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφ. nec hoc insuauiter; sicque Lips. forte hoc mutatum ex vl. 527 τῷ καί μιν παρέλασσε' οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν. Inflexit versum Fauorinus apud Gellium II, 26. sed ea, πῖ Fronto, quod in versu Homericō est, id facis, καί νυ κεν ἢ παρέλασσεας ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεας.

ἀμφήριστον. Schol. B. ἀμφιβητήσιμον. Schol. Vict. ἀμφιβητούμενον. Plura cumulat Hesych. ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον. παρὰ τὸ ἀμφω καὶ ἐρῶ, τὸ λέγω, ῥῆμα. immo vero, ab ἐρίζω. Alio loco p. 307 idem ἐξ ἀμφοτέρων ἐριστόν, ἐπίμαχον. Etymol. ἀμφίβολον ἢ ἄνισον et mox ἀμφίλογον ἢ ἔπισον. similia in Suida. Verum de hoc non laboramus; notum enim voc. ex Callimacho in Iou. pr. sed quaeritur: sitne τὸν an τὸ ἀμφήριστον. Schol. br. τὸν ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφιβητήσιμον. Apollon. Lex. τὸν ἐπ' ἀμφοτέρα ἐξισωθῆναι δυνάμενον. Eustath. accepit τὸ, nam substituit ἔλασμα, quod longe petatum est; saltem esse debet τοῦτο,

εἰ παραλάσεις ἂν ἢ μή. cf. 527. Doctius tamen erit dictum τὸν, ἐκείνον, ἀμφήριστον ἔθηκεν, ipsum fecit talem, de quo ambigi posset. Atque sic arceperat Virgilius Aen. V, 325 *transeat elapsus prior ambiguumque relictum*. Sic ap. Suidam h. v. πολίτης ἀμφήριστος.

383. εἰ μὴ Τυδέος υἱὲ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Caustra; cur Apollo irasceretur Diomedī, repetitur ex eo, quod Apollo studebat equabus Admeti, quas ipse pauperat, cum Admeto seruiret. cf. B, 766 sqq. Schol. A. B. br. V. Notat porro Schol. B. σεμνοποιῆσαι θέλων τὸν ἀγῶνα, καὶ θεοὺς συνφιλονεικοῦντας εἰσάγει. et Schol. Vict. ad εἰ μὴ. συναγωνιᾶν αὐτοῖς ποιεῖ τοὺς θεατάς. κατὰ Πίνδαρον· πολλοὶ δὲ καὶ μέμναιται, εἴ τι πολιανθῆ. leg. καλὸν εἴ τι ποναθῆ. Ol. VI, 16. 17.

385. τοῖο δ' ἅπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιο. ζ., quod χωμένοιο pro συγκεχυμένου dictum est" Schol. A. V. Addunt Schol. B. καὶ λυπουμένου ἐπὶ τῇ συντυχίᾳ. de vsu hoc vocis χῶεσθαι iam aliquoties vidimus monuisse grammaticos, et modo Ψ, 37.

„γρ. σύτα“ pro χύτο. Barnes: viri docti commentum!

387. οἳ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν. impediti sunt, retardati in cursu: sic βλάπτεσθαι aliquoties, vt Π, 331. alibi adduntur genua: βλάψε δὲ οἱ φίλα γούνατα H, 271. Sensu hoc occurrit in libro hoc inf. 461. 571. 774. 782. simili sensu dictum ἄρμα πεδῆσαι inf. 585. ita est fere quod σφάλλειν. cf. ad Z, 39. Alter vsus τοῦ βλάπτεσθαι (κατὰ) τὸν νοῦν, τὰς φρένας. vidimus ad Z, 39.

ἐβλάφθησαν primus, quantum video, emendavit H. Stephanus; sicque codd. meliores. Legebatur in edd. antiquioribus metro corrupto ἐβλάβησαν. quod et codd. nonnulli exhibent, in his Lips.

οἳ δὲ οἱ ἐβλ. dictum pro ἐκείνοι δὲ αὐτῷ ἐβλάφθησαν. quod ipsum se offert. Barnes edidit οἳ δὲ οἱ — „γρ. δὲ οἱ male. δ' εἰς melius.“ immo deterius, digammo et metro violato.

Aliter comparata sunt, quae in Schol. A. memorantur, quae sic accipe: Alcalonitam accepisse verba ut *οἱ* essent pro *ἐοῖ* sui; scribere ergo debuit *οἱ δὲ οἱ*, *sui equi*, pronomine possessiuo; atque in hac secta fuit quoque Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 158. hoc eodem versu adscripto. At Aristarchus acceperat, et recte ex usu Homérico, *οἱ* pro *σibi*, et *ἐγκλιτικῶς* scripserat *δὲ οἱ*. ita est, *illi autem ipsi* impediti sunt *ρῆ δὲ οἱ*. *ἐκείναι δὲ αὐτῶν ἐβλάφθησαν*. quod idem reddidit *οἱ δὲ αὐτοῦ ἵπποι*. Sequuntur Aristarchum Schol. B. V. sicque iterum inf. v. 500 *οἱ δὲ οἱ ἵπποι ὑψόσ' αἰρέσθην*.

Schol. Vict. *οἱ δὲ οἱ ἵπποι*. Schol. Vict. *ἐτάχυνε τὴν ἐπαγγελίαν, μιμούμενος ψόφον ἀρμάτων κλωμένων*. haec quo referam, non habeo. An ad v. 392 spectant?

pro *θέοντες* recitat Schol. Pindari *θέουσai*. ad Ol. I, 33. vbi *ἀκέντητοι* equi currunt. Barnes refellit hoc, cum fuerint *ἄρσενες ἵπποι* v. 377.

388. *οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφθράμενος λάθ' Ἀπόλλων*. Vox *ἐλεφαίρεσθαι* hoc vno Iliadis loco, et altero Od. T, 565 de somniis obuia. Redditur a Schol. B. *παράλογως καὶ ἀλόγως βλάβας αὐτόν*. Schol. Vict. *μετὰ παραλογίας γράφας* (em. *βλάβας*) Schol. br. *δι' ἀπάτης βλάβας*. Apollon. Lex. *ἀντὶ τοῦ, βλάβας*. Idem: *ἐλεφαίρονται, βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι*. Hesych. *βλάβας. διαψευσάμενος*. At in Etymologo *ἐλεφαίρετο* (non — *ατο*) respicit Hesiod. Theog. 330 vbi simpliciter pro *βλάπτειν* dictum, nam leo Nemeus *ἐλεφαίρετο Φῦλ' ἀνθρώπων*. Ibidem et ap. Eustath. miro modo vox ducitur ab *ἐλπίς*. volhere puto, *ἐλπω, ἐλφω, ἐλέφω*, factum esse.

390. *μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆμεν*. Eustath. *ἵπποι'ν* ut v. 362.

391. *ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν ποτεύουσα βεβήκει*. vulg. *ποτεύουσ' ἐβεβήκει*. Ionicum nobis praebebat Cant. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. et ita scribi testatur Schol. A.

ἡ δὲ κατ' Ἀ. Mori.

392. Ἰππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν. Hic peccatur in digamma et metrum. ἄγω frango vbique est φαγω. cf. ad Γ, 367 et Exc. de Digammo ad T. p. 730. ergo Ἰππειον δε φοι φηξε. Bentleius adscripserat: Ἰππειον δ' ἐφαξε. voluit, puto scribere: Ἰππειον δ' οἱ εφαξε, quod et Knight suppeditat p. 81. Ita tamen erit δ' φοι εφαξε. De φαξα non est dubitandum. Si plene distinguitur post βεβήκει, poterat nunc noua surgere sententia: Ἰππειον φοι εφαξε. Alioqui facilis esset transpositio: Ἰππειον δὲ θεὰ φαξε ζυγόν. Etiam Ἰππειον δε φοι εφαξε θεὰ ζυγον scribi poterat. In Eustathio est: Ἰππειον γάρ οἱ ἦξεν ὃ ἐστιν ἔαξε, ζυγόν. Vrat. A. Γ. δὲ οἱ ῥῆξε. ex interpolatione.

Ad seqq. cf. Sophocleum nobilem locum hinc expressum de Oreste curru excusso El. 745 seqq.

393. αἱ δὲ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. χωρὶς καὶ ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ, bene Schol. br. Laudat versum Apollon. Lex. in ἀμφίς, sed scribit οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δρ.

ῥυμός δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. Sch. B. συνερῥύη. συνέπεσεν. addit πατεilahθη Schol. Vict. vt illud: λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεις, Od. I, 433. Plenius Scholion est ap. Suidam. Plura quoque coaceruata sunt in Etymol. h. v. — Apollon. Lex. ἐλύσθη. παρεχύθη καὶ ἔπεσα. vnde corrig. in Helych. παρελύθη, συνειλήθη, ἔπεσα, συνεποδίσθη. In eod. sunt notata quoque vitiose scripta ἐλίσθη et ἡλύσθη. Etiam ἐλύθη Vrat. b. Conuenit de notione τοῦ ἐλυσθαι, ab ἐλύω, εἰλύω, voluo. Mirationem mihi facit, quod cum φαλω, φαίλω et sic cetera hinc ducta fuerint, et φαίλω sollenne sit, v. ad E, 186 et saepe alibi, scriptum tamen esse ἐλύω. etiam inf. Ω, 510 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεις. Add. Od. I, 433 λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεις. Il. Ω, 510. Possis hac tenus aliquid tribuere Etymologo, qui vocem ab ἐλεύθω duxit; nisi commentum grammatici hoc esset; forte tamen et hoc inter notas senioris auctoris horum librorum vel locorum referas. Mox 395 recitatur ab Aristide T. II, p. 257. Iebb.

396. *Φρυλλίχθῃ δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι.* Induxit duplex λ Stephanus ex ed. Rom. in qua *Φρυλλίφθῃ* operarum vitio, et ex Eustathio. Alii *Φρυλίχθῃ*, etiam Cant. Ven. A. B. Apollon. alii ap. Eustath. Cum tamen *Φρυλέω* primam habeat breuem, vt in Theocr. II, 142. quem etiam Ernesti memorauit, recte geminari τὸ λ apparet: μὴ μακρὰ, φίλα, Φρυλέοιμι, σελάνα. Etsi vel sic, vt in aliis, duplex prosodia esse potuit: *Φρύλω*, et *Φρύλέω*. ergo et *Φρύλισσω*.

In notione vocis constituenda conueniunt: cum *Φρυλίζειν* vel *Φρυλλίζειν*, etiam *Φρυλλίσσειν*, omnino sit ὀχλίζειν, ταρασσεῖν, θορυβεῖν, reddunt in Homero *Φρυλλίχθῃ*, *ἐθραύσθῃ*, tanquam synonymum τοῦ ἐδρύφθῃ. in Schol. A. *παριεθραύσθῃ*. Schol. br. *συνετρίβῃ*. *ἐθραύσθῃ*. Grammatici inter ὀνοματοποιηθέντα esse volunt. At Sch. B. ex sono factum declarare τὴν ταραχὴν τοῦ θραυσθέντος πρόσωπου. Apollon. Lex. ὁ μὲν Ἀπίων *συνεθραύσθῃ*. *Φρυλίχθῃ* δὲ πρόσωπον. ἔνιοι δὲ *παρεσύρθῃ*. τινὲς δὲ *ἐδρύφθῃ*. Similia sunt in ceteris glossis Helych. vbi v. Not. Etymol. Schol. Eustath. Videtur *Φρύω* idem esse quod *σρύω*, attero, vnde *τρύχω* et alia, et concinit *θράω*, *θραύω*.

Porro pro *μέτωπον* legerunt *πρόσωπον* Sch. B. Apollon. Lex. Photius Lex. Mf. At *μέτωπον* agnoscit Ven. A. Etymol.

397. *Θαλερῇ φωνῇ.* Sch. A. ἡ σύντονος καὶ μεγάλη. v. ad P, 696.

398. *Τυδείδης δὲ παρατρέψας* vt iterum 423 *ἐκτὸς ὁδοῦ*, praeteruectus currum fractum Eumeli: Schol. Vict. *ἵνα παρελάσῃ, τὸν ἐντὸς ἔχων ὁρόμεν ὀρθότερον, καὶ φθάσῃ ἐπὶ τὸν καμπτήρα.* (atqui haec fiunt iam in reditu inde a meta) ὁ δὲ Μενέλαος ἐξωτέρω τὸν ἀσφαλέστερον ἤλαυνε ὁρόμεν.

399. *τῶν ἄθλων* Lipsi, vitio pro τῶν ἄλλων.

400. *καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.* Cum alias sit κῦδος δίδοναι, ὀπάζειν, ἐγγυαλίζειν, ὀρέγειν; nunc h. v. et 106 est ἐπιτιθέναι κῦδος. fere vt ἐπορέξαι κῦδος E, 225. ἔδωκε Lipsi. et vn. Vindob.

403. ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον. — „quod recte σφῶϊ sine ν ponitur“ Sch. A. vos duo; contra σφῶϊν 408 vobis duobus. σφῶϊ pro ὑμᾶς accipit Sch. B. Euthath. vt sit ὑμᾶς αὐτοὺς τείνετε (Sch. br. ἐπείγετε) πρὸς (εἰς) δρόμον. (Sollennius esset medium τιταίνεσθον) Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ, τιταίνεσθε. At Sch. A. inf. ad 408 ἀντὶ τοῦ, ἔμβητε ὑμεῖς. Scilicet esset plena oratio, ἔμβητον τῇ ὁδῷ, βῆτον ἐν ὁδῷ, ὅτι τάχιστα, καὶ τιταίνετον ὑμᾶς, intendite vos ad cursum. Spectant haec ad disputationem sup. ad M, 366. A, 8. et 574.

ὅττι τάχιστα vna voce induxerat Barnes, cum antea diuifis vocibus, vt par erat, scriberetur.

405. — 406. — „ἀθροῦνται οἱ δύο. quomodo enim nosse pòterat, a Minerua id factum esse? At Sch. B. suspicari hoc Antiochum tanquam virum prudentem; vt inf, 782 Ajax: ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Si quid est, quod versus in suspicionem adducat, dixerim hoc: quod speciem habent interpretamenti ac supplendi versus antecedentis: ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζόμεν οὔτι κελεύω. qui illi κείνοι sint, interpretari necesse haud erat; etsi nec omnino ineptum est, quod adiicitur.

κῆθος ἔθνη. ἔδωκε et h. l. vt vl. 400. vn. Vindob.

408. μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύη. — „quod σφῶϊν nunc est ὑμῶν vel ὑμῶν (duali)“ at vl. 403 σφῶϊ ὑμεῖς. Schol. A.

καταχεύη. Harl. καταθείη. Comparat Ernesti vl. 100. X. Πουλυδάμας μοι πρῶτον ἐλεγχείην ἀναθήσει. vbi quoque alii καταχεύοι. At vsus τοῦ καταχέειν hoc sensu obuius est, etiam in Odyss. A, 432 καταχέειν αἶσχος, X, 463 ὄνειδος, Z, 38 ἐλεγχείην. σ additur plerumque casus tertius, personae; vt in iisdem locis.

409. τίη λείπεσθε, Φέριστοι; Schol. Aristoph. Nub, 752 τίη, τί δή. παράλληλα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ. τίη, τί δή, λείπεσθαι ἄριστοι; memoriter.

411. οὐ σφῶϊν κοινῇ — ἔσσεται. — πρὸς τὸ σφῶϊ, ὅτι οὐχ ὑμῶν. Schol. A. non quasi hic ita legerit, sed respectu ad vl. 403 habito, vbi σφῶϊ male ita acceptum

erat a grammaticorum parte. σφῶν est vobis, et σφῶι vos, duali.

Pro κομιδῇ fuit in nonnullis βιστῇ, Schol. A.

παρὶ Νέστορι Lips. male pro παρὰ.

412. αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτανεῖ. ed. Flor. Vrat. A. κατακτανεῖ, vt sup. Z, 409 κατακτανέουσι. Sic variare vidimus κτανέει et κτανέει X, 13.

413. αἱ κ' ἀποκηδήσαντα Φερῶμεθα χεῖρον ἄεθλον. ζ', ὅτι ἔδει, ἀποκηδυσάντων ὕμνων. ἦ, ἀποκηδήσαντα ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς" Schol. A. Est ἀποκηδεῖν proprie curam deponere, tum idem quod ἀκηδεῖν sup. vl. 70 et Z, 427. sicque Eustath. et Etymologus in ἀπέτριχας. Schol. B. br. ἀφροντιστήσαντες. ἀμελήσαντες. Schol. Vict. ἀφροντίσαντες. Apollon. Lex. ἀποκηδήσαντες, ἀπακηδιάσαντες. f. ἀκηδιάσαντες. plurali enim efferre solent. sic et ἀκηδήσαντες legitur in Hesych. Suida. sic quoque ed. Flor. Vrat. A. cf. Toll. ad Apollon. l. c.

414. ἀλλ' ἐΦαμαρτεῖτον. „ Aristarchus: ἐΦαμαρτεῖτον" Schol. A. Vict. Vt lectionis caussam allequaris, adeunda sunt disputata de ἀμαρτῇ et ὁμαρτῇ. v. ad E, 656. M, 400. voluit scilicet ille vocem esse ἀμαρτεῖν, ab ἀμαρτή. ab ἄρω, ἀρτέω, iungo, apto, ἐΦαμαρτεῖν, insequor.

415. 6. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδ' νοήσω, σταινωπῶ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει. potest duplici modo accipi et interpungi: vel vt τεχνήσομαι ἥδ' νοήσω, synonyma iungatur, et ταῦτα παραδύμεναι, pro τοῦτο, τὸ παραδύναι. Et hoc Homericō more recte. Vel vt iungantur: ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι· ἥδ' νοήσω παραδύμεναι.

παραδύμεναι. παρσιδύναι, ἐκ πλαγίου ἐπιδραμαῖν, καὶ οὕτως ἐμπροσθεν γίνεσθαι, vt Eustath.

οὐδὲ με λήσει Townl. vn. Vindob. ἐγὼν grammaticorum commentum esse, pro ἐγὼ, saepe monitum..

417. ὑποδαίσαντες ὁμοκλήν. simplici ὑποδαίσαντες multi. sic utique antiqui scripserant, relicta geminatione iis qui recitarent. Versus repetitur inf. 446.

419. *στεινός ὁδοῦ κοίτης*. angustius spatium viae erat, quia via intra torrentis alueum ducebat. Sup. M, 66 fol. sa valli erat *στεινός* curribus exitiosum. Nihil autem cum meta commune habebat haec intra torrentis vestigia via; nam metam dudum a tergo reliquerant: sup. 374. et 462. Esse τὸ *στεινός* ex τὸ *στένος*, notant grammatici et comparant τὸ *μάκρος* apud Aristophanem: addit verba Schol. Vict. ὡς Πόσειδον, τοῦ *μάκρους*. ex Anib. 1131.

420. *ῥωχμός ἐην γαίης*. „*ῥωχμός, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος*“ Sch. A. et Sch. br. *ἐκρήξις τις ἦν ἀνωτέρω τοῦ καλυπτῆρος* (l. *καμπτῆρος*) *ἐν δεξιᾷ Μανέλαος ἦγεν*. Sch. B. Leid. *χάσμα ἐκ ῥύακος γεγεννημένον*. Apollon. Lex. *ῥωχμός, ῥήξις, ῥαγάς, ὅθεν ῥηγμός, ἐκκοπὴ ὕδατος*, vbi v. Villois. et Toll. v. Hesych. (in quo et *ῥωγμός*) Etymol. et Eustath. Erat autem ipsa via intra hoc, cauum, seu alueum torrentis; non vero cauum erat iuxta viam. Ceterum *ῥωγμός* quod in ed. Ern. legitur, scribebat Herodianus *ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ'*.

ἢ *χαιμέριον ἄλὲν ὕδαρ*. ἄλὲν est Hesychio *συναθροισθέν*. in quo tamen asperatur vox ἄλὲν, quod etiam Ald. a. innexerat. v. ad E, 823.

421. *ἔξέρρηξεν ὁδοῖα*. Schol. Vict. „*Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδοῦ*. Et: *χωρὸν ἅπαντα*. *Ἀριστοφάνης χωρὸν ἐνεῖπεν*.

422. *τῇ ῥ' εἶχεν*. h. *ἤλαυνεν*. Aristarchus *ἢ ῥ' εἶχεν*. Sch. A. Vict. *τῇ ῥ' ἦρχεν* Townl.

ἀματροχίας ἀλαλίνων. De voce hac, *ἀματροχία*, Porphyrius in Schol. ad h. l. (quod et extat in Quaest. Hom. 4.) multa disputat contra Callimachum, (v. Fragm. CXXXV.) qui dixit pro *ἵχνος*, rotarum orbita. At ea est *ἀματροχία* inf. 505 memorata. Contra *ἀματροχία*, *ἀμοδρομία*, vt h. l. est; idem notat *ἀλὲν ὁμοστιχάει* O, 635. sicque in verbis Eumaei Od. O, 450 *ἀματροχόωντα θύραζε*. vbi etiam *ἀμοτροχόωντα* lectum est. Valde discreti in hac voce post Kusterum ad Suidam fuere viri docti laudd. ad Hesych. in his Valk. ad Ammon. p. 11. Accentum in vltima collocant multi *ἀματροχιά*, sicque in edd. receptum; laudatur pro eo *Φυταλιά*, plus tamen

rationis habet — χίλα. Pluralis autem h. l. pro sing. ἄματροχίαν. ἄματροχίας iam Apollon. interpretatur τὰς συνεμπτάσεις τῶν τροχῶν. esse τροχούς τοὺς δρόμους docuere alii, in his Porphy. l. c. Etymol. etsi et alterum bene locum habere potest; cauet enim Menelaus τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις.

423. 424. Turbat sensum Schol. B. V. quasi Antilochus extra viam in ῥωχμὸν se commiserit; enimvero, vt modo dictum, via ferebat per cauum illud a torrente factum; et Antilochus inflexo sinistra paullulum cursu currebat, ἐδίωκε (τοὺς ἵππους.)

Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας. Ἀντίλοχον δὲ, Ald. 3. vitium. Eustathius angustam viam inter duo ῥωχμούς esse statuit, p. 1309, 15, 33. quod poetae verbis et sententiis non minus aduersatur.

424. ὀλίγον δὲ παρακλίνας „in alio παρακλινθεῖς“ Schol. A. παρακλίνας Lips. in quo Ernesti latere putabat παρακκλίνας.

426. Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζει. ἱππάζεσθαι hoc vno loco occurrit, et est simpliciter, currum agitare. At apud recentiores alio sensu, pro equitare. v. Pollux et Suidas.

ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Schol. B. ἄνω ἔχει, μὴ ἐπίνεισο, immo vero, retine. cohibe.

427. τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις. Townl. εὐρυτέρῃ πελάσσεις. videri potest ortum esse vitium a compendio scripturae: τοῦ παρ. nisi fuit περ. εὐρυτέρῃ περ ἐλάσσεις. quod et in Veneto est. Praestat tamen ad sensum vulgata. παρελάσσης Mori. nec male. παρελάσσαι Lips. Fuit quoque lectum παρελάσαι. (παρελάσσαι) Nam Schol. Vict. παρελάσαι. λείπει τὸ ἔσται. ὅταν παρέλθῃς τὸ στενὸν, ἔσται ταχέως εὐρυτέρα, ὥστε παρελάσαι. εὐρυτέρῃ. ἐν εὐρυτέρῃ ὁδῷ παρελάσσεις.

στεινωπὲς γὰρ ὁδός. Mori στεινωπός περ. laudat homistichium Apollon. Lex. in στεινωπὸν ad Od. M. 234 τόπον στενόν. Nota vox ex Sophocl. Oed. R. et sup. vi.

416 et iam H, 143. Apparet autem fuisse ε et η στενωπός.

428. ἄρματι κύρσας. συμβαλὼν, συμπεσὼν, Schol. br. συββάξας Schol. B. Est pro ἐγκύρσας, συγκύρσας, vt vl. 435 προσκρούσας.

430. ὡς οὐκ αἰδῶντι εἰκώς. προσποιούμενος μὴ ἀκούειν. Schol. B. Vict. Apud Hesychium apparet aliquem legisse οὐκ αἰδῶν τι εἰκός, h. e. πρέπον.

κέντρον ἐπισπέρχων scil. τοὺς ἵππους. σπεύδων.

431. ὅσα δὲ δίσκου οὔρα κατωμαδίῳο πέλονται. ἔ- „πρὸς τὸ σχῆμα, quod οὔρα πέλονται, non, πέλονται“ Schol. A.

οὔρα, τὰ ὀρμήματα. Schol. B. V. δίσκου ἐρμή, ἄφεςις. Schol. br. Etiam Hesych. οὔρα, ὀρμήματα. Idem tamen in ὅσα δίσκου οὔρα. ὅσα δίσκου οὔρια. voluit τὰ ὄρια pro ὄροι. vt et Etymol. accepit p. 642, 37. Eosdem sensus discordes vidimus sup. ad K, 351 ὅσων τ' ἐπίου-ρα πέλονται. et Od. Θ, 124 ὅσων τ' ἐν νειῷ οὔρον πέλει ἡμίονοι, τόσων ὑπεκροθέων. Infra 523 sunt δίσκουρα. Jovρα scribit Bentl. At v. Excurs. ad T. p. 764.

δίσκου κατωμαδίῳο. Schol. B. Vict. τοῦ κατὰ τῶν ὤμων φερομένου. (emissi, Schol. Vict. βαλλομένου) ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ῥίπτουσι. scilicet, reducta in humerum manu, κατωμαδόν. discus enim ad humerum adductus, colligendarum virium causa, proficitur.

432. ὃν τ' αἰζήδς ἀφῆκεν ἀνὴρ. Clarke: „ὃν τ', quem scilicet.“ At hoc non necesse: ὄντε est ὃν, nec quicquam aliud.

πειρώμενος ἥβης. Schol. br. ἀκμῆς, bene. Barnes laudat O, 359 σθένος πειρώμενος. add. Od. Φ, 282. et absolute πειρώμενος Il. II, 590.

433. αἱ δ' ἡρώησαν ἐπίσσω. αἱ δ' — Ἀτρεΐδω. Bentl. emendat αἱ δ' ex vl. 446. αἱ δὲ ἄνακτος. Atqui Menelai bigarum altera equa erat ἡ Αἴθρη, alter ὁ Ποδαργός. Nec aliῶς quam αἱ δ' recitat Apollon. Lex. in ἡρώησαν. ἀν-εχώρησαν. versu laudato.

434. αὐτὸς γὰρ ἐκὼν. manifestum vitium γὰρ φαίνεται Bendl. corrigit τε φακων. fuit puto αὐτὸς δὲ ἐκὼν. με-
θάμεν ἐλαύνειν. e sollenni more expectabas ἐλαύνων.

436. δίφρους τ' ἀνατρέψειαν Vrat. A. Ernesti: „quod pronuntiandum (immo scribendum) ἀντρέψειαν. eaque est vera lectio. Carrus non ἀναστρέφονται, sed ἀνατρέπονται, cum confringuntur e concursu. Sic igitur post haec locus hic exprimendus erit.“ Sane malim et ipse ἀντρέψειαν legi; et sexcenties ita esse permutatas voces στρέψαι et τρέψαι fuit notatum. Nusquam tamen scriptura variat; et videntur verba ipso usu promiscua fuisse. Etiam Hesych. ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν et altero loco ἀνατρέπειν, ἀναστρέφειν habet. Supra P, 58 de planta virenti e solo euulsa expectabas ἐκτρέπεσθαι; est tamen, ἐλθὼν δ' ἐξακίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, sine vlla varietate.

436. 7. κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κόνιγι πέσοιεν. Remittit Clarke ad N, 508. vbi est ὁ δ' ἐν κόνιγι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ. hoc tamen saepe iam vidimus, vt Δ, 482. et al. pro ἐμπέσειν τῇ κόνιϊ, vel κόνει.

439. οὗτις σεῖο βροτῶν ὀλωότερος ἄλλος. vt Γ, 365 Ζεὺ πάτερ, οὗτις σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος. Et X, 15 de Apolline θεῶν ὀλωότατε πάντων. dictum pro κακοῦργος. qui gaudet malis alienis. Abest versus a Vrat. b.

440. ἔρρε. De h. v. ad Θ, 164.

Φάμεν „ἔφαμεν.“ Sch. A. non recte habuimus is pro homine prudente, οὐκ ἐτύμως, cum nunc tam stolide agas et nos vtrumque in summum discrimen adducas.

441. ἀλλ' οὐ μὲν — „Videtur prouerbii loco dictum in eos, qui non facile, non sine graui labore ac difficultate consequi possent quod peterent etc.“ Ern. Non memor vir doctus eorum quae inf. 581 memorantur. Sane Eustath. qui ipsi videtur hoc innuere: Πρὸς τὸν μὴ δίχα ὄρκου ἀποισόμενον, ὃ θελή, ῥηθήσεται. ἀλλ' οὐ μὲν. At hoc Eustathio familiare est, vt Homericæ dicta et formas in vulgarem vltum vertat, et doceat quo-

modo aliquis etiamnum aliquo dicto vel sententia uti possit; nec id pro interpretatione est habendum.

ἄτερ ὄρκου οἴσῃ. interponit Vrat. b. ὄρκου γ' οἴσῃ. vn. Vindob. οἴσει et οὐ μὲν.

444. Φθίσονται τούτοις πόδες καὶ γυῖα καμόντα. Φθίσονται, quod tuentur codd. legitur inde ab H. Stephano. At Sch. br. Φθίσονται. Sicque erat editum in Flor. Aldd. Turn. mutatum a Stephano ex ed. Rom. et Eustathio, qui Φθίσονται laudat et a Φθῶ, vel Φθῆμι, pro Φθάνω, deducit, ut sit dictum velut Φθάνουσι καμόντες, anteuertunt alios, deficiendo prius, deficient: πόδες καὶ γυῖα Φθίσονται καμόντα τούτοις (πρὶν) ἢ ὑμῖν. Sic quoque Ern. constituit. Eustath. paria iam attulerat p. 886, 47. ad Λ, 820. ubi est ἢ ἤδη Φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες. Fatendum; tamen, sensui non minus accommodatum esse Φθίσονται, grauiore verbo iracundiae consentaneo, peribunt, deficient, vires. Legitur hoc quoque in Vrat. b. Φθίσονται Vrat. A. Φθίσονται etiam vn. Vindob. Et Φθίσονται eodem sensu acceptum esse video. Nam Hesych. Φθίσονται, διαφθαρήσονται. Et fuit etiam Φθέω. Φθῶ. Φθείρω.

445. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. Schol. B. στέρονται. ἀνδραῖς εἰσι καὶ χρειαὶ ἔχουσιν ἥβης. Schol. Vict. „στέρονται. οἱ δὲ γλωσσογράφοι, μέμφονται. De his iam memoratum est ad Λ, 704.

446. 447. Sunt merae repetitiones vsf. 416. 417. et videntur inde huc esse translati; praeter necessitatem. ὑποδδίσαντες etiam hic in aliis non minus bene ὑποδδίσαντες scribitur.

448. ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. de consensu spectantium v. sup. 258.

449. τοὶ δὲ πέτοντο. Barocc. Vrat. b. d. οἱ δὲ vt sup. in eodem vsf. 372.

450. Cur Idomeneus prae reliquis omnibus has partes in carmine habeat, ratio idonea quaeritur. Ait Schol. B. V. ἀγωνιᾷ διὰ τὸν Φίλον scil. Merionen, qui est inter certantes.

452. τοῖο δ', ἀνευθεν ἐόντος, non χωρίς, sed μακρὰν ἀπόντος ἡνιόχου, vt Schol. B. recte, cum Schol. Vict.

454. ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον Φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μ. ζ., quod sic loqui amat Homerus, τὸ ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ τὸ παρὰ μικρὸν. ἀντὶ τοῦ, ὅς τὸ μὲν λοιπὸν σῶμα. Schol. A. τὸ ἄλλο ὅλον σῶμα etiam Schol. br. At Schol. B. post ἀντὶ τοῦ ὅλον, (excidit παρὰ μικρὸν) addit: οὕτω γὰρ Φησι πρὸς τὰ παρ' ὀλίγον τεταλεσμένα. (pleniora dat Eustath. p. 1310, 12.)

Iam autem porro Schol. B. „οἱ δὲ γλωσσογράφοι, ἀντὶ τοῦ, σᾶμα.“ Sic quoque Schol. Vict. Eustath. p. 1310, 18. et Hesych. ex interpretatione. Similia vidimus sup. X, 322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. vbi iam declaratum est, ellipticam esse orationem pro: ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον ὕ. h. e. πλήν ἤ.

Apollon. Lex. in Φοίνιξ — σημαίνει καὶ τὸν κυβερὸν τῷ χρώματι. „τὸ μὲν ἄλλο δέμας Φοίνιξ ἦν.“ vt alterutrum pro glossemate habendum sit. Φοινικῶς est ap. Suidam.

Tandem Chamaeleon observat in Schol. B. V. tales equos (qui fului sint fronte candida) esse optimos; etiam in Eustathio. ὅς τὸ μὲν, vn. Vindob. ὡς.

455. λευκὸν σῆμα τέτυκτο. „Ἰαυῶς Ἀρίσταρχος“ Schol. A. Sicque Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. pro vulgato: σῆμ' ἐτέτυκτο.

ἥντα μήνη. μήνης Vrat. d. vn. Vindob.

458. οἷος ἐγὼ ἵππους ἀνυγάζομαι, ἥς καὶ ὑμεῖς,“ ἀνυγάζομαι hoc vno loco legitur; itaque grammatici expouunt, Apollon. Lex. ἐρῶ. Schol. br. Etymol. Θεωρῶ. Hesych. βλέπω. Ab aliis verbum satis est frequentatum.

459. ἄλλοι μὲν δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. ζ. „πρὸς τὸ παροίτεροι. ὅτι τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον“ Schol. B. „παροίτεροι παρὰ τὸ πάρος, ἢν' ἤ οἱ πρότεροι. καὶ πλεονάζει τὸ ἰ, ὡς ἐν τῷ, μυχοτάτος. (Od. Φ, 146.) οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πάροιθεν, τοπικῶς. Similia Eustath. Petit hinc παροίτατος pro πρότερος Apollon. Arg. I, 910, vbi Schol. aduocat h. v. Infra 498 est:

γνώσαςθαι — οἱ δεύτεροι, οἳ τὰ πάροιθεν. Et spectat huc glossa Apollonii Lex. h. v. et Hesychii: μάλλον ἔμπροσθεν προάγοντας. vnde Schol. h. μάλλον ἔμπροσθεν, sine ultima voce. Est quoque disertum Scholion in Etymologo. Nihil tamen tritius esse videtur, quam voces spatium loci et temporis designantes inter se permutari et permutari posse ac debere.

460. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. φαίνεται. vid. ad P, 213. Barnes: „γρ. μ' ἰνδάλλεται“ perperam.

αἱ δὲ τοῦ αὐτοῦ. Mosc. 2. αἱ δὲ τοῦ αὐταί. Vrat. A. οἱ δὲ τοῦ αὐτοί.

461. αἱ καὶ γὰρ φέρτεροι ἦσαν. „Zenodotus et Aristophanes: αἱ καὶ γὰρ φ. καὶ ἐστὶν ἀναλογώτερον“ Schol. A. ut sit, ibi. inibi. At καὶ γὰρ forte doctius, illuc, vsque ad. huc vsque. adhuc. Consentit Schol. Vict. ἐκείσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, πορευόμεναι. ἐστὶ δὲ ὡς τὸ τηλάσσε δοῦκεν ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν. (Δ, 455) ἀντὶ τοῦ, τηλόθι. καὶ, Κύπρονδε (Λ, 21. πύθεται γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.)

462. ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας· νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν, πάντῃ δὲ μοι ὅσσα παπταίνετον — Si ita interpunxeris, expedita est oratio, ἦτοι γὰρ τὰς, ἢ ταύτας, — νῦν δὲ οὔπη δύναμαι ἰδεῖν (αὐτάς). Sicque admodum se commendat lectio Aldd. 1. 2. τὰ πρῶτα. Aliter tamen interpunxere alii: nam Schol. A. ait abundare δὲ, in νῦν δ' οὔπη δύναμαι. Necesse est, ut τὰς acceperint pro ἅς πρῶτα ἴδον, νῦν οὔπη δύναμαι ἰδέειν. Et sic Schol. A. alterum reddit: ἅς τὸ πρῶτον ἴδον καμπτύσας, νῦν οὐ δύναμαι ἰδεῖν. Omittunt quoque δ' et scribunt: νῦν οὔπω δύναμαι, Turneb. et Stephanus.

πρῶτα δ' ἴδον Lips. perperam. πρῶτον ἴδον Vrat. A. qui etiam: περὶ τέρμα μολούσας.

463. νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν. Ita iam ed. Rom. et Eustath. non οὔπω, quod ceteras edd. infedit, et Schol. br. νῦν δ' οὔπω, νῦν δ' οὐδαμῶς, ipsumque Ven. A. B. Vict. At Schol. A. οὕτως διὰ τοῦ η. νῦν δ' οὔπη. Ἀριστοφάνης. idem habet alterum Schol. A. praefixum,

idemque praeferunt Schol. B. Vict. τὸ γὰρ πῇ τὴν αἰ
τόκον δηλοῖ σχεῖσιν. *nuspiam. nullibi.* Habent quoque
οὕτῃ codd. Harl. Townl. Mosc. 2.

- 464. πάντῃ δὲ μοι ὅσσε Τρωϊκὸν ἂν παδίον παπταίνε-
τον εἰσορόωντι. Scripsi ἂν παδίον, vt alibi quoque vt B,
87. 96. vid. ad Θ, 441.

παπταίνετον. Schol. A. „αἱ Ἀριστάρχου.“ Quid igitur
alii legerunt? an παπταίνουσ’? Immo vero, quod me
docet Schol. Townl. παπταίνεται. Atqui, si recte memi-
ni, nusquam alibi medium occurrit in Homericis.

εἰσορόωντες Vrat. A. vt ad ὅσσε referatur.

465. ἥ τὸν ἡνίοχον Φύγον ἡνία, οὐδὰ δυνάσθη — ἥ
molestum est, *scilicet*. Itaque Eustath. alterum ἥ desidera-
bat, et Bentl. cum etiam hiatum animaduerteteret post
ἡνία, conficiebat: ἥ τὸν ἡνίοχον Φύγον ἡνί’, ἥ οὐδὰ δυνά-
σθη. cui medelae praeferam ipsum naeuum versus; inpri-
mis cum in ἑσσεῖ occurrat hiatus. Facile autem alterum
ἥ animo suppleas: seu aliud malum ei accidit.

Φύγον ἡνία Barocc. Vrat. d.

οὐδ’ εἰσυνάσθη Lips. Townl. vn. Vindob.

466. εὖ σχεθεῖσιν, τοὺς ἵππους, καὶ οὐκ ἐτύχησεν
εἰλῆξαι. ἀπέτυχε τοῦ εἰλῆξαι καὶ συστρέψαι τοὺς ἵππους.
Sch. B. V.

467. σὺν θ’ ἄρματα ἄξει. Schol. A. „γρ. κατὰ θ’
ἄρματα ἄξει. sicque Harl. Townl. Mosc. 2.

VII. 467. 468. inuerso ordine leguntur in Vrat. d.

468. αἱ δ’ ἐξηρώσαν. Schol. B. ἔξου τοῦ δρόμου ἔρ-
μῃσαν, κουφισθεῖσαι τοῦ ἡνίοχου. Apollon. Lex. ἐξηρώσαν.
ἐξώρμησαν. vnde emendatum in Hesychio ἐξήρῃσαν iam
a Bentleio.

εἶπε μένος ἔλλαβε θυμόν. Eustathius: ἀντὶ τοῦ, πρὸς
θυμώθησαν, ἥ καὶ, ἐθυμώθησαν αἱ ἵπποι. Ita vero θυμός
ἔλλαβε μένος. equi sunt efferati; verum et alterum vsum
habet: τὸ μένος, λαμβάνει, ἀναλαμβάνει, κατέλαβε, θυ-
μόν, ira innadit animum, vt X, 312 μένος δ’ ἐμπλήσα-
το θυμόν ἀγρίου. et sic saepe μένος pro ira, furore vt de

Achille A, 103 μένεας δὲ μάγα φρένας ἀμφιμέλαινας πίμπλαντο.

469. ἀλλὰ ἴδεσθαι καὶ ὕμους. al. ὕμους cum Townl.

471. Αἰτωλὸς γυνεὴν — ἀδατεῖται (ὁ στίχος) ὡς λεγόμενης, addit Schol. Vict. quia τὸ ἐπαξηγεῖσθαι poetae conuenit, non autem personae herois loquentis, aut, vt Schol. B. V. aiunt, quia absurdum est, sub signum carminis declarari, cuius Diomedes sit: ἀκασαφαῖν ἐθέλει τὸν προγνωσθέντα Διομήδην.

472. Τυδίδος ἱπποδάμου υἱός. ἱππομάχου Vrat. A. et ἱπποδάμοιο καὶ Lipf. quod cum Ernestio praeferam.

473. τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένισπεν. Cant. ἐνένιπταν, perpetua variatione, de qua Ernesti quoque monuit ad O, 546. ἐνέειπεν Townl. Vrat. A. ἐνένιπεν Vrat. d. et b. vitio sollenni.

Ceterum quod Aiaci Oilei f. repente mores tantopere asperos tribuit poeta, mirationem facit; nam per totum carmen mores et indolem Aiakis aut omnino non attigerat, aut eum animo concordem alteri Aiaci et sagittando eximium exhibuerat; infra in cursu vincitur, quia Minerva Vlyssi fauet. Ex hoc tamen ductum videtur in Odyssaea, quod Minerva inter alios Achiuos, quibus irascebatur, Aiaci potissimum infesta est; nam Cassandra illatum stuprum seriorum inuentum esse videtur. Nec magis causa apparet indignationis erga Idomeneum; non enim studio aliquo praecipue Eumelum amplexus esse alibi narratur, nec eum cognatione attigisse. Non autem probatur in poeta, quicquid ille sine causa probabili comminiscitur. Facilius contra ex h. l. constitui poterat Aiakis ingenium in proteruia quam in naufragio retinet. Schol. Vict. πρόγλωστος αἶψα καὶ θρασυὺς Αἴας. καὶ νῦν τὸ ἴδιον νόσημα φυσικῶς ἐτέρῳ ἐπιτίθῃσι. διὸ ἐπὶ τῆς γλώσσης κολλάζεται νῦν τε καὶ ἐν τῇ ναυαγίᾳ. Memorantur eadem a Schol. A. et B. alio loco, ad vl. 479. Et ad vl. 476, quaestionem attingit Schol. B. his verbis: ἀγροικώδης μὲν ἡ λοιδωρία, ἀλλὰ μιμεῖται διαθέσεις τῶν θαυτῶν. (hocne est: ingenia spectantium qui variis sin-

diis distrahuntur? an, qui diuersis moribus sunt?) δέδο-
πται γὰρ τὸ ποιητῇ, πᾶν εἶδος ἔργων καὶ λόγων διαγράφει.

474. Ἰδομεῦ, τί πάρος λαβρεύσαι; Schol. A. λαβρεύ-
σαι. πολυλογεῖς. ἢ προγλωσσεύῃ, assumpto in notionem τῷ
πάρος, vt et in Apollon. Lex. vbi Apōni tribuitur inter-
pretatio et in Hesychio. add. Eustath. Vim vocis melius
declariant Schol. B. et Vict. λάβρωσ, καὶ οὐ μετὰ σκέ-
ψως (Vict. μετ' ἐπιστάσεως) λαλεῖς. Apud Nicandr.
Alexiph. 160 est λαβράζεσθαι, vbi v. Schol. Supplendum
est, λαβρεύεσθαι ἔπеси impetuosum, praecipitem esse, di-
ctis. De λάβρωσ v. ad B, 148. generalior notio redditur
in Schol. br. προπετεύεις.

πάρος secundum ea, quae memorata sunt, est πρὸ,
πρὸ τῶν ἄλλων. praecipitanter. Redditur in versione:
continuo. Iia πάρος λαβρεύσαι esset dictum, vt: πάρος
γε μὲν οὐτι θαμίζεις Σ, 425. et A, 553 καὶ λίην σε πά-
ρος γ' οὐκ εἶρομαι. Hoc sensu accipere, qui legerunt λα-
βρεύσο, vt apud Plutarch. de aud. poet. p. 35 B. quo
loco ille morem obiurgandi probat, dum non corporis,
sed animi vitia exprobrantur; vt iterum mox vl. 483.
Quod pro β scribitur passim υ, λαυρεύσαι, vix dignum
memoratu.

αἱ δέ τ' ἀνευθεν. Townl. αἱ δ' ἔτ' ἀνευθεν.

475. Ἰπποὶ ἀερσιπόδες πολέος παδίῳ διένται. Σ, „ὅτι
διὰ πολλοῦ παδίου· καὶ ὅτι διώνται, ὡς λάβωνται.“ Schol.
A. Non assequor, quomodo διώνται legi potuerit. Suspi-
cor Scholion translatum esse ex P, 110 vbi eadem narra-
ta sunt. Legitur tamen διώνται in Cant. quoque.

Ferri poterat διόνται, quandoquidem vbique variant
δίω et δίημι. διένται, διόνται. et δίω idem esse quod διώ-
κω, identidem notatur: v. sup. ad M, 276. Σ, 162. Et-
iam ad h. l. Schol. A. eadem obseruat, et addit: τρις
παρ' ἅτῳ δίον, X, 251. et κνώδαλον, ὅτι δίοντο, ita le-
gerat Od. P, 317. Attexta hinc alia de δίημι. vnde διέν-
ται h. l. quod ceteri habent, et ipse Venetus A. et ἐν-
δίσσαν Σ, 584. Etiam Eustath. et Apollon. Lex. διένται,
διώκουσι. Hesych. διένται. διόνται. διόνται.

At Schol. br. miro modo: *διένται. ἐνδεσεῖς ὑπάρχουσι.* necesse est, vt ille legerit: *πολέος πεδίοιο δέονται*, magno spatio adhuc indigent, h. e. absunt Diomedis bigae.

πολέας Yrat. d.

476. *νεώτατος — τσοῦτον. pro τόσον, οὕτως νέος, ὥστε δέρεσθαι ὀξύτερος τῶν ἄλλων.* hoc per inuersionem extulit prae ira.

477. *οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρεται ὅσα.* nihil monitum video de iunctura: *ὅσα ἐκδέρεται*, praeterquam ab Ernestio, qui ex hoc ipso exemplo, et ex N, 435 *θῆλξας ὅσα φασινά*, patere monet, *ὅσα* genere neutro plurali dici, quandoquidem singularis verbi adiicitur. Repugnat tamen hoc omni analogiae; et τῶ *ὅσα* aliquoties in Homero occurrunt. Bentl. coni. *δέρεται ὄμυα*. Mihi videbatur lenius fore: *ἐκδέρεται ὅσα*. quarto casu pro tertio: nec sane oculis cernis acutissime, h. e. acutius, quam alii omnes. Memorabilis lectio est in Lips. et vno Vindob. *ἐκδέρετον ὅσα*. Sane quidem solenne est *δέρομαι*. docet tamen *ἔδρακον, δάδρακα*, etiam τὸ, *δέρω*, Iulisse.

ἐκδέρεται. Barnes: „γρ. *κεφαλῆς ἐκ δέρεται*“ quod et ipse praeferam.

478. *ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύσαι.* Schol. Vict. *ἐμφαντικῶς μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν λάβρος ἐσθιόντων.* v. sup. ad 474.

479. *λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.* — „ἀφισταῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖός, et quod aliena sunt, illa: *πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι*, nam nec iis principibus proprium hoc ac praecipuum vt possint loquaces esse.“ Schol. A. Scilicet iunxere: *πάρα γὰρ καὶ* scil. *εἰς τὸ λαβρεύεσθαι*. Hoc vero est calumniari; nam sensus est; non decet te multa blaterare, quia adsunt, quibus verecundiam debes, cum loco, aetate, auctoritate praesent. Ex Schol. Vict. apparet, alios iunxisse cum vl. 477. *οὐδέ τοι ὀξύτερον κεφαλῆς*· (ita enim verba recipiat) *πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες*. (qui visu praesent.) additur tamen: superlativo non posse comparatiuum subiici:

καὶ πῶς δύναται ὑπερθετικῶ ἐπῆχθαι συγκριτικόν; At enim versus damnandus est alia de causa. Manifestum est eum insertum esse rhapsodi inepta opera, ad explendam sententiam. Nam οὐδέ τί σε χρὴ, supplebatur ex antecedentibus, λαβρεύσθαι. Nunc autem fuit, qui versum subiiceret priori hemistichio tolerabilem, altera parte otiosum.

Ceterum vocem λαβραγόρας non minus, quam λαβρεύσθαι v. 474 notant grammatici. Optime Schol. br. προπατῇ ἐν τοῖς λόγοις. λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. γλώσσῃ, sunt apud Pindar. Ol. II, 156. In vn. Vind. λαβρογόρην, eodem vitio quo in Suida: λαβρογόρην, σφωδρῶς δημογοροῦντα. immo δημηγοροῦντα.

τ' interponunt: λαβραγόρην τ' ἔμναι Townl. et Stobensis Serm. XXXVI p. 217. sunt enim vll. 478. g. in titulo περὶ βραχυλογίας.

πάρα Schol. A. monet esse acnendum, τὸ δὲ πάρα, ἀντὶ τοῦ· πάρεισι. διὰ τὴν πρώτην ὀξύτονητέον· (ergo παρὰ?) ὁμοίως τῷ· παρὰ δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει. (Od. II, 45) An excidit εὐ? contrarium vtique esset communi doctrinae.

ἀμείνωνας. Harlei. ἀμύμωνας.

480. ἴπποι δ' αὖτε ἔασι παρότεροι. Miror hiatum neminem offendisse, quum ipse loquendi vsus doceret legendum esse αὐται, quod nunc et prolatum est e codd. constatque auctoritate Veneti A. Townl. vn. Vindob. Aberrant alii. Lips. αὔται. Vrat. A. αὔται. Vrat. b. αὔται. Mori αὔται. at hoc in Homero non occurrit; nec αὐται aliter licet accipere quam: *ipsae equae sunt ceteris antteriores, quas αὐται ἐκείναι, αἶ*.

ἔασι vitium Ald. a. et sequ.

παρότεροι receptum erat a Wolfio ex auctoritate Ernestii, quia feminino genere libentius vtuntur poetae; vti mox 487. Probat quoque Bentl. Et est — ραι in Mosc. a. etsi αὔτε sernat, tum in Vrat. A. b. Vict. Et erat παρότεροι recepta lectio Flor. Aldd. donec ex ed. Rom. mutatum est in παρότεροι a Turn. Steph. Mirum

hoc ipsum in Veneto legi, qui tamen *αυται* habet. In eodem erat stigma ξ- praefixa; sed Scholion excidit. quod suspicor fuisse idem, quod in Vict. est: *παροίταται, τεπικῶς*. et mox τὸ πάρος περ, *χρονικῶς*.

481. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκε. ξ- quod εὐληρα hoc vno loco dixit τὰς ἡνίας. Sch. A. Addit Sch. B. et V. ὅτι Ἡρωδιανὸς (Vict. Παριανὸς) καὶ ἐπὶ ἱματίου (f. ἱμάντος) καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαι Φησι τὴν λέξιν. *Ἔστι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἰληρα καὶ εὐληρα, δηλοῖ δὲ τὰ ἡνία. Praefuit Apollon. Lex. — οἶοναί εἰληρα. ἀπὸ τοῦ περιεπιεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ τῶν ἡνιόχων. et ex eo Hesych. Sane ab εἰλέω recte duci videtur. Praeferam tamen expositionem Etymologi: τὰ ἡνία, τὰ εἰλοῦντα καὶ συνέχοντα τὰ ὑποζύγια. Idem notat ab Epicharmo dicta esse εὐληρα (quod et in Hesychio occurrit) ἵν' ᾗ τὰ ἐπιμήκη. (an excidit ἡνία?) Malim εὐληρα pro alia pronuntiatione τοῦ εὐληρα habere. Ceterum facile est ad intelligendum cum ducta haec sint ab εἰλέω, quod fuit HomERICA aetate *Farlaw*, fuisse quoque *σειληρα*.

βαβήκει Vrat. A. b. non bene; et contra temporum legem. Est enim, *incedit*, *innehitur*.

483. Αἶαν, νεῖκος ἄριστος. Ita legebat Aristarchus, docente Schol. A. et Vict. ex sollenni poetae usu ac more. sicque codd. Barocc. Mori. Vrat. A. Lips. et Hesych. Vulgatum erat νεῖκει ἄριστος. quod codd. aliis infidet, etiam Veneto; et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B.

In Harlei. et Mosc. a. erat νεῖκη. forte antiquius fuit νεῖκος ἄριστος. ex quo natum νεῖκει.

κακοφρονὲς, κακολόγες, κακὰ ἐπιλογιζόμενα. Schol. B. Male prius; nam deducta adiectina haec in φραδῆς sunt a φράζομαι, delibero, cogito, consulto, non a φράζω, dico. Ita ἀφραδῆς, inconsultus, solidus, et hinc deducta saepe in Homericis occurrunt.

ἄλλα γε πάντα δεύσαι Ἀργείων. requiri videtur δὲ, nam est: iurgius nectendis praestas, at in alijs omnibus rebus inferior es Achivis. Saltem ἄλλα γε praestoi.

Porro haud vno modo iungi et interpungi potest. Praestare mihi videtur Αἶαν, — δεῦρό νυν, ut omnia reliqua sint in medio; hoc modo: Αἶαν, ναίκα' ἄριστε, κακοφραδές, (ἄλλα δὲ πάντα δεύσαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.) δεῦρό νυν.

δεύσαι Ἀργείων. ἐπιδεύσαι, ut inf. 670. cf. dicta ad E, 636. N, 510. P, 142.

485. δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδόμεθον ἡδὲ λέβητος. ξ „quod δεῦρο pro ἄγε et quod νυν corripiendum.“ Schol. A. Paria Vict. Sane conuenit vsu pari; est tamen, *huc utique*. Iungitur quoque, δεῦρ' ἄγε. In Photii Lex. Mf. laudatur: εἰ δ' ἄγε νῦν. Schol. Aristoph. Equ. 788. et Acharn. 771. et iterum ad Nub. 744. δεῦρό γε νῦν. Hesych. δεῦρο νυν! τρ. Verum haec lenia sunt; grauius est,

περιδόμεθον. Schol. A. „τὸ δὲ περιδόμεθόν ἐστιν ἐν, ἀπει δηλοῖ τὸ, συνθήκας ποιησώμεθα“ addunt Schol. B. V. συνθώμεθα· καὶ λείπει ἡ, περὶ, εἰς τὸ, τρίποδα. Simili modo certatim reddunt alii, hic et altero loco, Od. Ψ, 78 αὐτὰρ ἐγὼ ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, in his Apollon. Lex. Hesych. Suid. Schol. br. Laudantur porro loca Aristoph. Equ. 788 ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόμεθαι. add. Nub. 644 cum Schol. Acharn. 1114. Plura sunt ap. Suidam in περιόδου, vnde petiere alii, etiam Stephanus in Lex. v. Notas ad Hesych. in περιδόμεθα et in δεῦρο. θῶμεν στοίχημα vulgo nunc id dici, ait Eustath. p. 1312, 21. ex στοιχεῖν, συνθέσθαι. quam vocem Hesych. habet. Haec quidem grammatici. Nemo tamen docet, quomodo περιδόμεθαι περὶ τινος esse possit pacisci, se oppignorare, παραβάλλασθαι, h. e. pignore vel deposito certare. Alienum est, quod idem cum aliis etiam Schol. Aristoph. affert, esse a δέειν, obligare, δεσμηθῶμεν συνθήκας. Verum substituendum est: δόσθαι ὄρκον περὶ τρίποδος ἢ λέβητος, tanquam sponcione seu sacramento iurare, si res ita se non habeat, tripodem se, seu lebetem, poenae loco esse daturum, ἀποτίναιν. Dicit autem δοῦναι ὄρκια, quod serius fuit, δοῦναι πίστιν, patet

Odyss. T, 303 ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω. Apud Eustath. ad h. l. p. 1939, 6. suppletur περί τινος δῶναι λόγον ἢ συνθήκας. vix satis commode. Simile est quod supra vidimus X, 254 ἐπιδόσθαι, quod erat δέσθαι θεῷς μάρτυρας ἐπὶ τούτῳ.

Cum metri iniuria legerunt nonnulli: περιδάμεθα ἢ λ. sic Barocc. Harl. Townl. vn. Vindob. et Schol. Aristoph. l. l.

486. Ἰστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θεύμεν ἄμφω. — „quod Ἰστορα pro μάρτυρα, ὅδον συνθηκοφύλακα.“ Schol. A. B. V. Schol. Apollonii Arg. IV, 1557. Vocem iam vidimus Σ, 501 ἐπὶ Ἰστορί πεῖραρ εἰέσθαι. Per διατηγὴν exponunt alii, ipse Valk. ad Ammon. p. 64.

487. ἐπκότεραι πρόσθ' ἴπποι. ἐπκότεροι Vrat. d. Ald. 2. cum seqq. rediit ad ἐπκότεραι Stephanus. cf. ad 480.

ἵνα γνῶις ἀποτίνων. ἵνα τὸ ἐπιτίμιον διδοῦς, γνῶς. ζημιούμενος. Schol. A. B. scilicet soluto dato eo, quod pignoris loco depositum erat.

γνώης Barocc. Vrat. d. et Vict. cum Schol.

490. καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν, antiqua forma, προτέρω γένετο pro προέβη. Etiam Sch. B. ἀντὶ τοῦ· εἰς τοῦμπροσθεν, εἰς μεῖζω, προέβη τὰ τῆς ἔριδος. comitius quam Schol. Vict. εἰς τοῦμπροσθεν ἂν διέβη τὰ τῆς ἔριδος. Expressit locum Apollon. Arg. I, 492. 3.

491. ἀνίστατο καὶ φάτο μῦθον. „ἐν ἄλλῳ· καὶ κατέρυκεν“ Schol. A.

492. 493. μηνέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν, Αἴαν Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς. Harlei. ἀμείβεαθε· quod probari potest, quia est ἀμειβεσθε ἴεσσεσι.

Αἴαν Ἰδομενεῦ τε. Nonnulli Αἴαν τ' Ἰδομενεῦ. referente Barnes. ut syllaba producat; nam esse breuem meminimus Αἴαν ἀμαρτοσπές. etli exempla nonnulla syllabae extremae in θέσει quōque produciae vidimus.

At κακοῖς, quod subiicitur, ut sit χαλεποῖς ἐπέεσσιν κακοῖς, vix ferri potest. Licet reponere κακῶς, quod vi-

deo quoque a Iortino (*Tracts* To. II p. 71) esse in medium allatum; legitur quoque in Vrat. A. Verum totus versus institutio admodum similis est.

494. καὶ δ' ἄλλῃ νημεσῶτον. et vos alii succensatis, qui. Habet νημεσῶτον pro imperatio Eustathius. Desiderabam νημεσῶτον, optatum, νημεσάοιτον ἄν. Nisi est subiunctiuus.

ὁ τις τοιαῦτά γε βέξοι. Cant. βέξοι. hocque erat in Flor. et Ald. 1. Successit βέξοι in Ald. 2. βέξῃ vñ Vindeb.

495. ἀλλ' ὑμεῖς — καθοράσθης. Lips. cum vno Vindeb. καθοράσθον. ad Aiace[m] et Idomeneum: non male, etiam Ernestio indice.

497. γνῶσσεσθῆ ἕκαστος. ἕκαστοι Vrat. A.

498. οἱ δεύτεροι, οἱ τε πάροιθεν. οἱ τὸ πάροιθεν Flor. Aldd. nec emendatum, nisi a Turnebo ex ed. Rom. Ernesti modum Graecorum (admodum vulgarem) observare iubet, γνῶσσεσθῆ ἴππους οἱ pro γνῶσσεσθῆ, οἱ ἴπποι, qui et remittit ad Υ, 310. 311.

500. μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν. μάστι esse pro μάστιγ, ex μάστις, ιος, in aperto est, quo fit vt syllaba producat. Schol. A. ait: Ἰωνικῶς, ὡς Θέτι. ergo et haec, Θέτις, Θέτιος. Erat tamen in edd. ante Barnes μάστιγι, metro vitiat, etiam in codd. ipso Townl. Nunc satis constat, μάστις, μάστιν, fuisse, vel ex Hesychio. μάστιν Aeolice dici ait Apollon. Lex. ad Od. O, 182. μάστις, μαστίται, quae inde ducta sunt, iam vidimus P, 622. T, 171. Suidam perperam tradere, μάστι esse per apocopen (scil. ex μάστιγι, quod et Schol. Vict. censet) dictum, notavit Ernesti. Eustathius comparat μήτι sup. 315 et Bentl. addit κνήστι Δ, 639. laudatque Stephan. Byz. in Χίος.

κατωμαδόν, κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων τὴν μάστιγα ἐπαίρων Schol. B. Sup. 431 erat δίσκος κατωμάδος, vñ vide. Vocem iam vidimus O, 352 notarunt eam Apollon. Hesych. Etymol.

αι δὲ αἱ Ἰππῆαι. Vrat. A. etiam h. l. αἱ δὲ αἱ. at se. quitur nunc πρήσσοντα.

501. ὑψὸς αἰρέσθην. Schol. Vict. et B. τοῦτο πρὸς τὸ ἄβρον (Vict. γαῦρον) καὶ τὸ τῶν ποδῶν εὐρυθρον.

502. αἰαὶ δ' ἡνίοχον κονίης ραδάμιγγας ἔβαλλον. improprie dici κονίης ραδάμιγγας videntur, cum nullius humoris mentio sit, vt in aliis locis, sanguine admixto pulveri, vt Λ, 535. 6. Τ, 500. 501. vix enim spuma pulueri admixta adspargere aurigam potuit.

αἰαὶ δ' — Hefych. αἰαὶ — καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές. αἰαὶ δ' ἡνίοχοιο. Schol. Vict. addit alterum: αἱ αἱ δὲ πυρὰν νεφύων καίοντο. ex A, 52. Idem αἰαὶ scribit utroque loco. Alia idem cum Schol. B. adiicit: ἡνίοχον, τὸν Διομήδην. ὡς· θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἑκτορα (Θ, 89.) τί οὖν ἄτοκον, εἰ καὶ τοὺς ἡνίοχους ἱππῆας ἐν τῇ Λ, καλεῖ. (Λ, 151.) Discrimen ergo fuit in vñu vocis inter eos, qui currus bellicos agitabant adstante in curtu pugnatore, παραστάτῃ, non autem is, qui curtu certabat.

503. ἄρματα δὲ χρυσῷ πεπνυασμένα κασιτέρῃ τε. Aliter nunc dicta πεπνυασμένα quam B, 777 ἄρματα δ' αἰ πεπνυασμένα καίτε ἀνάκτων, obducta velis. Sane πυκάζουν πυκνοῦν. σκεπάζειν. nunc sunt currus auro obducti, laminis aureis.

ἄρματά τε Vrat. b. ἄρματα δ' αὖ χαλκῷ versus scribitur ap. Plutarch. Sympos. IX, 15 p. 747 E. Κασσίτερος, quis fuerit, disputatum est aliquoties, v. ad Λ, 25.

504. Ἰππῆαι ἀκυνώδεσσιν ἐπέτρεχον scil. ἄρματα. ζ. „quod ἐπέτρεχον ἄρματα, non, vt vulgaris vsus fert, ἐπέτρεχον. Seruat quoque ἐπέτρεχον Plutarch. l. c. Schol. Vict. autem obseruat dilectam in voc. ἐπιτρέχειν h. l. ἐψύχασε δὲ αὐτὰ (τὰ ἄρματα) ὡς καὶ αὐτῶν ὁρμῶντων αὐτοκινήτων.

504. 505. οὐδέ τι πολλὴ γίγνεται ἐπισώτρων ἄρματροχῇ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ. vulgg. οὐδέ τε. nec est quod dampnes: verum tamen consentiunt codd. in οὐδέ τι cum Etymol. in ἄρματοτροχιῇ. Ammon. p. 16. repositum

esse volebat Ernesti, quia etiam vñ. 520 legitur. οὐδ' ἔτι Vrat. b. d. οὐδ' ἄρα Porphy. Qu. Hom. 4.

505. ἐπισσώτρων ἀρματροχιή. ἡ τοῦ τροχοῦ ἐντμησις καὶ χάραξις (ἐγχάραξις οὐ βαθεῖα Schol. br.) τοῦ ἐδάφους. Apollod. Lex. versibus adscriptis; similiter ceteri glossographi. Est τὸ ἔχνος τῶν τροχῶν ἐν τῇ κονίᾳ. De voce ἀρματροχιή confusa cum ἀματροχιή v. sup. 422. Accentu mutato ἀρματοτροχιή Lips. cum al. vt supra vñ. 422 variari vidimus.

ἐπίσσωτρα, οἱ κανθοί, ferramenta extremis rotarum orbibus impacta, σιτήρᾳ κύκλα, videbamus iam E, 725.

506. τὸ δὲ σπεύδοντα πετέσθην. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ, πέτεσθον“ praeiens tamen minus accommodatum esset h. l.

507. στῇ δ' ἐν ἀγῶνι. etiam h. l. ἐν ἀθροίσματι, movente Schol. A. Ceterum in his vsque ad vñ. 512. magnum artificium quaerit Sennachirim, quod hoc temporis intervallo inter aduentum Diomedis et absportationem praemiorum declaratur, quantum Diomedes omnes antevertit: ap. Valk. Disf. p. 133. Acumen ieiunum!

508. ἔκ τε λόφων sudor huebat. λόφον nunc esse τραχήλον. in iumentis, proprie de ea cervicis parte, cui iugum imponitur, accurate notat Eustath. post Apollon. Lex. Helych. Etymol. Schol. br. in quibus αὐχένων, τραχήλων exponitur. Sic et K, 573 accipiebatur κνημῖς τ' ἡδὲ λόφον. cf. Obfl.

509. αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου χαμαὶ θόρε παμφανόωντος. ξ „quod hic versus tollit ambiguitatem, in ἐνώτια παμφανόωντα“ Schol. A. respicit locum illustrem Θ, 435 ἄρματα τ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώτια παμφανόωντα. ad quem v. Obfl. Apparere ait grammaticus ex h. l. vt δίφρος παμφανόων est, ita ἄρματα ibi esse παμφανόωντα, non ἐνώτια. Paria sunt in Schol. Vict. Cur dicantur currus *coruscī*, apparet ex vñ. 503. quia auro et cassitero obducti et ornati sunt.

510. κλῖνε δ' ἄρα. „ἄρα, vt fieri solet.“ Clarke. et iterum ad 514. 517.

οὐδὲ μάτησεν. οὐκ ἤμέλητε Sch. B. Vocem iam vidimus E, 233. Π, 474 οὐδ' ἐμάτησεν Eustath. ed. Rom. Mosc. 2.

512. ζ—513. ζ—πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ φέρειν καὶ τοῦ ἄγειν. Sch. A. et Vict. de quo iam saepe monitum fuit.

513. καὶ τρίποδ' ὠπώεντα φέρειν. Tripodem hunc aereum Delphis a Diomede dedicatum seruari ferebat antiquitas. Extat quoque epigramma ei inscriptum; scilicet vnus ex lusibus poeticis huius generis. Allatum est ad h. l. ab Eustathio, qui exscripsit Athenaeum VI, 4 p. 232 a quo ex Phania ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων est petitum. Legitur quoque in Analect. Brunck. To. III p. 179. CL. — ὁ δ' ἔλυσεν ὑφ' ἵππους. „γρ. ἔλυσεν. ἐλύσαθ'“ Barnes. Sunt commenta viri docti, non varia lectio. In vna Flor. exciderat ὑφ'. Mediam in ἔλυσεν corripī solitam, nunc produci notat idem; rem in-verse se habere, Clarke contendebat, qui remittit ad not. ad N, 103. O, 24. Vide an melius censuerim, duplicem fuisse formam vt aliorum verborum, ita τοῦ λύω, alteram producta, alteram correpta penultima. v. sup. ad P, p. 407. ad T, p. 771. etiam antea ad A, 314 p. 92. λύω habet syllabam priorem longam; si corripitur, fieri id sequente vocali.

514. τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀντιλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους. ζ— „quod Antilochus Νηληϊῆος ab αὐτο dictus.“ Sch. A. cum Vict. Schol. Vict. videtur id omnino damnare; nam ait: τὸ οὖν τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαι Ἀγαμέμνονος, οὐκ Ὀρέστου. καὶ τὸ μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαι. τοῦ Ἀδμήτου.“ hoc ex B, 763. at prius ex Od. A, 40. vbi legitur: ἐπὶ γὰρ Ὀρέσται τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαι. Putes eum nolle iungere Ὀρέσται Ἀτρεΐδαι. quoniam id rarius occurrit. Est autem ἐπὶ δὲ τῷ (τῷδε) ἄρα, post hunc utique.

515. κέρδουσιν. vide sup. 322. artes, quas Nestor eum edocuerat.

517. ὄσσην δὲ, vn. Nind. τσ. et vl. 515. τάχει τσ.

ὅς ῥα τ' ἀνκτα. τ' serius est interpositum, ignoratione τοῦ digamma: monuere Benl. et Dawes. Abest quoque in Eustath. Omittit vll. 515. 516. Vrat. h.

518. ἔλκησι πεδίοιο τιτανόμενος σὺν ὄχρῳ. ξ. quod omiſſum διὰ πεδίοιο. Sch. A. vt 521.

τιτανόμενος extendens ſe, prominens, concitato curſu: v. ſup. ad 324.

519. Verſum recitat Schol. Pind. N. II, 16. p. 678.

520. οὐδέ τι πολλή. οὐδ' ἔτι Vrat. b. v. ad vl. 504.

521. χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος. ξ. „quod (θέοντος αὐτοῦ, τοῦ Ἰππου) omiſſum eſt διὰ, διὰ πεδίοιο πολέος.“ μεσσηγὺ Vrat. b.

523. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλαιπτο. ξ. „σημειοῦνται τινες (ſigmen apponunt) quod quae ſupra diuiſim δίσκου οὔρα erant v. 431 nunc vna voce δίσκουρα ſunt“ Sch. A. fuit in his Ariſtarchus, tum Ptolemaeus καὶ οἱ πλείους, ὡς λίπουρα, vt ſtatim alio Scholio monitum eſt. Sch. A. vbi grammaticus ſubiicit: aſſentire ſe iis ipſum; πᾶν δὲ ſυγκατατίθεμαι. E Schol. B. Vict. et ex Euſtath. patet, alios et h. l. diuiſim ſcripſiſſe, δίσκ' οὔρα. Porro Apollon. Lex. δίσκουρα. δίσκου ὄρια. ὅσον ἅν τις βάλοι δίσκον. add. Heſych. et Not. ib. Menſurae genus hoc e comparatione, decens inprimis aeni ſimplicitatem, multis ſimilibus aliis illuſtrat Euſtath. p. 1313, 57.

526. εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω. Sch. B. ἀντὶ τοῦ προτέρω. et χρόνου nunc eſſe δηλωτικὸν etiam Sch. br. notat. Sane utrumque locum habet. Virgil. V, 325 *Spacia et ſi plura ſuperſint* *Transcat elapſus prior ambiguumus relinquat.*

527. τῷ κέν μιν παρέλασ', οὐδ' ἀμφήριſτον ἔθηκεν. ξ. „quod Zenodotus ſcripſerat, ἡ ἀμφήριſτον ἔθηκε. non bene. Nunc enim eſt οὐδ' ἕως“ Sch. A. Scilicet aliter res ſe habebat ſup. 382. de Diomode: καὶ νό κεν ἡ παρέλασ' ἡ ἀμφήριſτον ἔθηκεν, εἰ μὴ —

τῷ κέν μιν παρέλασ'. τῷ κέ μιν Rom. τῷ καὶ μιν Barocc. Vrat. d. Lipſ. vn. Vindob. quod praeferam.

Porro ἀμφήριſτον quaeras et h. l. ſine αὐτὸν an τὸ πρᾶγμα. praefero prius. v. ad e. v. 382. Euſtath. nunc ſupplet τὸν δρόμον.

529. δουρὸς ἐρωήν, quod sup. O, 358 ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, vbi vide.

530. βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ. Ald. 2. vitium β. τὴν γὰρ οἱ βάρδισται Vrat. A.

531. ἥμιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι. ξ. „quod τὸ ἥμιστος hoc vno loco legitur et est ex ἥμα, ἥσυχῃ, significatque idem fere quod ἐλάχιστος. At apud Atticos asperatur ἥμιστα et est oppositum τοῦ μάλιστα.“ Sch. A. Similia habet Sch. B. addens: οἱ δὲ, ἄτεχνος, ἄλλοι, ἀσθενής. et Sch. br. πάντων ἡττώμενος. ἀσθενής ἢ ἄτεχνος. Schol. Vict. habent vtrumque Scholion A. et B. et cum et ipse duxisset ἀπὸ τοῦ ἥμα, ἥσυχῃ, addit: οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἔχω, ὃ ἐστίν, ἐπέχω. τινὰς δὲ ἀπὸ τοῦ ἥσ. σων. ἀμαθῶς.

Negligunt tamen lenem Ionum pronuntiationem, vt in tor aliis, Attici, hincque vulgaris scriptura ἥμιστος non modo libros obsidet praeter Ven. et Lips. verum adspirationem addunt quoque Apollon. Lex. in quo ἥμιστος, ἐλάσσαν, versu adscripto, Hesych. Eustath. cum Etymologo. In Lips. tamen erat glossa: τινὰς δὲ θαύνουσιν. ἀμαθῶς.

533. ἔλκων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσωθεν ἵππους. ξ. „quod Zenodotus scribit: ἐλαύνων ὠκείας ἵππους. atqui, addit ipse grammaticus, fracto curru, non poterat agere ἐλαύνειν ἵππους, sed ducere“ Schol. A. Similia sunt in Schol. B. et Vict. reddunt quoque πρόσσωθεν per ἐμπροσθεν, vt egerit Kumbel equos ante se, curram autem manu traxerit. (Est tamen ἐλαύνειν etiam vl. 536.) Ignavus et inutilis versus, idemque male proculus, auctore rhapsodo; nam Zenodoto ille iam lectus fuit. Inest quoque hiatus, et, quod grauius, vitium prosodicum, correpta longa in πρόσσωθεν, pro quo πρόσσθεν recitavit versificator. Malum tamen vt tollerent, alii legerant ἐλαύνων πρόσσωδ' ἵππους. Sic Eustath. Ed. Rom. et Lips. Alii argutati sunt alia ap. Eustath. p. 1315 pr. Etiam Bentleius versum vncinis incluserat.

535. *στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπει πτερόεντ' ἀγόρευε.*
Vrat. b. d. vn. Vindob. *πτερόεντα προσήύδα.* sic quoque Townl.

Prius hemistichium corrupte edebatur in Flor. et Aldd. *στάς δ' ἐν Ἀργείοισιν ἔπει* — ed. Rom. *στάς δ' ἄρ' Ἀργείοις, ἔπει.* ex ea propagatum per Turneb. et Stephanum. Emendatam, quam nunc habemus, primo video occurrere in Ed. Cantabr. firmantque eam codices, et ipse Venetus.

536. *λοιῶθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μάνυχας ἵππους.*
λοιῶθος, ἔσχατος, adscripto hoc versu, Apollon. Lex. Schol. Eurip. Or. 517. v. Etymol. in *λοιῶθος* et *λείσθιος.*

ὄριστος. Barnes: „γρ. ὄριστος et ὁ ἄριστος“ prius est in Mosc. 2. v. ad Λ, 288.

ἐλαύνειν, vt iungatur cum *ὄριστος*, adscripserat Bentleius: idque praeclare: alioqui offendit versus hoc ipso, quod nunc probandum esset id, quod paullo ante v. 533 damnabamus, vbi Eumelus *ἐλαύνων πρόστοθεν ἵππους*, qui non aurigatur, curru fracto, sed agit equos ante se: nunc idem tamen *ἐλαύνει ἵππους.* Abstergitur vitium, si ille ὁ *ἄριστος ἐλαύνειν ἵππους* dictus est.

Vulgata est ap. Aristidem To. II p. 257. vbi in hunc locum commentatur, et docet, etiam in certaminibus fortunam regnare.

537. *ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπικρινές, δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα Φερέσθω Τυδέος υἱός.* ξ- „quod in nonnullis subiungebantur duo alii versus:

τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μαιέλαος,

πέμπτα δὲ Μηριόνης, Φεράπων εὖς Ἴδομενῆος.

Verum, quod recte additur, versus nec characterem Homericum habent, nec causam idoneam habet enumeratio“ Schol. A. Vict. Forte tamen cum iis nec minus expungendus erat versus 538. molestum enim est: *δεύτερ'.* Et si enim supplendum est *πατὰ τὰ δεύτερα*, altero loco, sequitur tamen: *ἀτὰρ τὰ πρῶτα*, vt debeat quoque esse *τὰ δεύτερα ἄθλα*, pro hoc est *ἀέθλιον δεύτερα.* Erit saltem interpungendum: *ὡς ἐπικρινές. Δεύτερ', ἀτὰρ τὰ*

πρῶτα Φ. vt sint iungenda: τὰ δεύτερα Φερέσθω Eumelus, ἀτὰρ τὰ πρῶτα Φερέσθω Diomedes. Nec tamen desiderabatur haec sententia declaratiua antecedentis versus; vividior Antilochi sensus vel sic, auditis Achillis verbis, statim mōueri debuit vt erectus et de suo praemio sollicitus Achillem compellaret.

Ceterum Antilochi caritate ductum Achillem, facile agnoscas; cuius amore ductum hunc nouimus vel ex Od. Ω, 78. 79. At Schol. B. et Vict. etiam Diomedem memorari et primum praemium ei seruari ab Achille volunt, ne videatur similitatem erga Diomedem seruare διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν Φθάσασαν ἐγγενέσθαι αὐτοῖς. puto post legationem reducem re infecta lib. IX, 69a sq.

539. ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευε. Vrat. d. ὡς ἐκέλευον Vrat. A. ἦδ' ἐκέλευον. Praestat Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἦδ' ἐκέλευον“ hoc praeferam. vn. Vind. αἰδ' ἐκέλευον.

540. καὶ νύ κεν οἱ πόρην ἵκον, ἐπήνεσαν γὰρ Ἀχαιοί. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπήνεσαν γὰρ οἱ ἄλλοι“ vtrumque sane otiosum est post vs. antec. Vrat. A. ἐπήνεον. alii ἐπήνεσαν. vitiose.

Clarke plurimos codd. ait habere καὶ νύ κ' οἱ. hoc sane recte ad antiquum κς foi. nec tamen reperio, quoniam illi plurimi sint; ex vno Harlei. laudari video a Bentleio. καὶ νύ κς δὴ Vrat. A.

542. Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἤρπασατ' ἀναστάς· „iure agere, ius urgere coepit.“ Ernesti; sequutus fofte Eustathium: qui reddit δίκην δικανικῶς. Atqui δίκη per se est, δικαίως, σὺν δίκῃ, vt saepe ap. Pindar. et alios. et ἀμείβεσθαι [scil]. ἀπέσσι, respondere. Est ergo: respondit ei iure ac merito. Recte Schol. br. δικαίως ἀπεκρίθη.

543. ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κς τελέσσης τοῦτο ἔπος. — „notant nonnulli versus, quod κεχολώσομαι pro μηνίσω“ Schol. A. Miraberis notationem. Respicit grammaticus vs. A, 139 ἄξω ἐλάν. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἰκάνω. quem tollebant alii, alii tuebantur, forte versu hoc laudato. Nec tamen ibi de vsu vocis dubitabatur, nam etiam κεχολώσεται T, 391 et

alibi vidimus; verum de sententia versus ieiuna et otiosa. αἷ καὶ θαλάσσης Vrat. d.

544. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον. {- „quod μέλλεις pro ποικας.

546. ἀλλ' ἄφελεν ἀθανάταισιν εὐχεσθαι. Ad sensus antiquorum hominum cognoscendos notabilis versus: cum semel illi ad deorum interuentum referrent omnia, et se ipsas gratos esse putarent, si successum haberent, illos autem sibi infestos, si optatis exciderent, eosque exorari posse putarent: Antilochus ait, Eumelum deos sibi propitios precibus reddere debuisse: pro eo quod nos ad casus infaustos, fortunam aduersam, talia referre solemus. Quid hoc ad me, si ille deos aduersos habuit, ut propterea mihi nunc praemium altero loco debitum eripiat? debuerat ille videre, quomodo meliorem sibi fortunam procuraret. Itaque preces facere vidimus eos, qui arcum tenderent, ut Pandareum Δ, 101. sic inf. 770 Vlysses in cursu.

αὐτός τ' ἐσθλὸς εἶναι. In Harlei. τ' abest, quod Clarke ferri posse ait; vix bene. Subiectum videtur constituisse Achillem. at est Eumelus, et sunt absolute positi casus recti pro, αὐτῷ ἐσθλῷ εἶναι, vel αὐτοῦ ἐσθλοῦ ὄντος. Monuit quoque Ernesti.

547. εὐχεσθαι. τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Lips. Mofc. a. τῷ κεν. ita vero debebat scriptum esse τῷ κ' οὔτι. Bentleio placebat τῷ κ' οὐχί. Adscriptit tamen Od. Θ, 332 τὸ καὶ μοιχάγρι' ἐφέλλαι. Vtique etiam τό κεν recte se habet, pro καὶ δ' ὅ. κατὰ τοῦτο, οὕτως.

548. καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ. vulgatum erat φίλον. Obsequendum erat auctoritati, nam discrete Venetus: φίλος. et Sch. A. „οὕτως διὰ τὸ σ πᾶσαι εἶχον.“ At quae illae πᾶσαι? Verum et Schol. Victor. monet φίλος scribendum esse, et legitur φίλος in Harl. Townl. Eustath.

εἰ δέ μιν οὐκ εἴσεις. Vrat. A. οὐκ εἴσεις.

549. ἔστι τοι ἐνὶ κλ. Fl. Aldd. nec emendatum nisi a Turnebo, ex Romana.

550. εἰς δέ τοι δμῶες καὶ μώνυχες ἵπποι. Per sphalma operarum editum erat καὶ μεῖζον ἄσθλον, hoc et sequenti versu in edd. Flor. Rom. Aldd. Turneb. nec emendatum a Stephano, tacite tamen, etsi iam Eustathius antiquam lectionem suppeditabat.

551. 552. — quod ἔπειτα est pro μετὰ ταῦτα, vt oppositum sit αὐτίκα. Respicit haec observatio Jl. I, 169 Φοῖνιξ μὲν πρότιστα — Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας“ Sch. A. Scilicet, cauere voluere, ne ἔπειτα sit copula, sed vt sit, *altero loco*.

μεῖζον ἄσθλον notat Sch. B. neutro hoc dictum cum alias τὸν ἄσθλον dicat. Poterat sane et h. l. scriptum esse μεῖζον ἄσθλον. Lucem affundit Apollon. Lex. ἄσθλος, quod et certamen et praemium esse docet; at ἄσθλα, τὰ ἔπαθλα κατὰ τὸ πλεῖστον vt inf. 653. ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· μεῖζον ἄσθλον. ἀναλὼν δόμεναι, accipe, *supte et da*.

554. ὅς κ' ἐθέλῃσι recte Barnes restituit (nec aliter Venetus) pro ὅς κε θέλῃσι. cum satis constet Homerum θέλῃσιν ignorare.

556. χαίρων Ἀντιλόχῳ. ἐπὶ τῷ A. monet Sch. B. ne sit quod alias: *gaudere aliquo*, pro habere.

557. ἔπεια πτερύαντα προσήδα. πτερύοντ' ἀγόρευεν Mofc. 2.

558. εἰ μὲν δὴ. *siquidem reuera*, Clarke. κελεύεις καὶ οἴκοθεν, est in Harlel. Bentl. addit, ita debere scribi: κέλη καὶ οἶκ.

559. ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω. Abundare δὲ observat Sch. A. Scilicet in apodosis. In hoc tamen loco etiam Latine diceret: *ego vero et hoc faciam*, ἐγὼ δὴ καὶ τὸ τελέσω. Turnebus, qui hand dubie effluxit ex Romanae ed. vitio: ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τ. etsi fatendum, placere illud posse, vt et placuit Bentleio. τελέσω passim scribi facile expectes.

560. τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπὸ ἡρώων. Barnes: „γρ. ἀπὸ ἡρώων“ quod idem ille apponit inf. 808. hoc est, ludere.

Vtrumque in Homericis occurrit, ἀπαύρω seu ἀπαυρέω et ἀπαυράω. Est tamen ἀπηϋρον quoque in Cant.

561. ὃ πέρι χεῦμα Φαινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. Schol. A. ait esse qui πέρι scribant; at Ascalonitam et plerosque iungere περὶ — ἀμφιδεδίνηται. Ita esset quod alioqui efferres ἀμφιπεριδεδίνηται. Schol. br. περίχουμα, περίχουμα et paullo post, ἐν ᾧ κύκλῳ περικέχυται ὁ κασσίτερος. Erat περίχουμα quoque in Vrat. A.

Schol. B. ἐδήλωσε τὸν ἐκκεχυμένον τε καὶ πετηγμένον τῷ δόρατι (lege τῷ θώρακι) κασσίτερον. putavit thoracem aereum in superficie sua stanno fuisse oblitum et inductum. Immo vero ora clipei fuit stanno obducta. Eustathius nil monet. Vertitur vulgo: „thoracem quem circum ora fulgidi stanni vertitur.“ Iis, quae ex Schol. B. apposui, addit Schol. Vict. ἵσως οὖν περισσεύει ἢ περὶ διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον αὐτήν.

562. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται. Mosc. 2. δέ τοι. nec hoc male. ἄξιον Cant. Mori. Vrat. d. cum Veneto. Potest utique et hoc ferri, ut erat N, 446 ἢ ἄρα δὴ τι εἰσπομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἐνὸς ἀντιπεφάσθαι. Verum et pro his aliter Ξ, 471 ἢ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος; est quoque ἄξιος doctius et magis poeticum inf. 885 λέβητα βοὸς ἄξιον. O, 719 ἦμαρ πάντων ἄξιον. Od. Θ, 405 ἄορ — πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.

565. Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὃ δὲ δέξατο χαίρων. Versus abest a Veneto, Townl. Vrat. A. b. vn. Vindob. et abesse potest; indice quoque Ernestio.

ὃ δὲ δέξατο ex Mosc. 2. firmatur. Vulg. ὃ δ' ἐδέξατο.

567. 568. ἐν δ' ἄρα κήρυξ χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. Ξ „quod οἱ δημηγοροῦντες σκῆπτρον ἔλαβον“ Schol. A. br. atqui hoc non nunc demum discimus; nam aliquoties iam vidimus; ut K, 328.

χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. Ita vulgo lectum; nec in-
epte, sed ex usu vulgari; tnetur quoque Ernesti; ut mox 582 ἱμάσθλην ἐν χερσὶν ἔχων. At χειρὶ, conuenienter utique de sceptro; vna manu capto, Barocc. Mori. vn. Vindob. Lips. Ven. A. B. Od. B, 37 σκῆπτρον δέ οἱ ἔμ-

βαλε χειρὶ κήρυξ Πεισῆνωρ. Et Schol. A. χειρὶ, γρ. χερσὶ.

σιωπῆσαι τε κέλευσεν. Ionica forma pro τ' ἐκέλευσεν. In Barocc. vno Vindob. et Lipf. erat τ' ἐκέλευσαν.

570. 571. Versus propter sententiam commendati a Platarcho de aud. poet. p. 32 A.

572. τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν. προβαλὼν, iterum 639. Ita προβαλέσθαι est anteire, praestare, T, 218.

574. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσασατε, μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ. ἔστι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ, μέσον δικάσαντες μήτε τούτῳ προσχαριζέμενοι, μήτε ἑμοί. διὸ ἐπιφέροι· μήδ' ἐπ' ἀρωγῇ. Schol. A. cum Suida in μέσον. Pariter Schol. B. V. cum Leid. ἐς μέσον, ἐξ ἴσου. ἐκ παρὰλλήλου. μὴ ἑτεροβαρῶς. Conueniunt Schol. br. et Eustath. Apud Hesychium: ἐς μέσον ἀμφοτέροισι. μεσολαβήσατε τὸ πρᾶγμα, ἢ τὴν δίκην.

μήτ' ἐπ' ἀρωγῇ. ἀρωγῇ in iudicio, de patrocinio, latius accepto, occurrebat sup. Σ, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήκυνον ἀμφὶς ἀρωγαί. at nunc de iudiciis, qui fauent alterutri causae, κατὰ χάριν indicant. Glossam Hesychianam corruptam: μηδὲ τ' ἄρ' ὦνῃ. μηδὲ βοηθήσῃ, ex h. l. emendauerat Bentl. eodem modo, quo factum ab Hemsterh. et ut facile emendes, si modo versum memoria attuleris.

μήτ' ἐπ' ἀ. Lipf. μήδ' ἐπαρωγῇ Vrat. A.

Pro δικάσασατε autem est δικάσασατε in Vrat. idemque erat in edd. Flor. Aldd. donec Turnebus δικάσασατε intulit ex ed. Rom. consensu codd. Barnes: „γρ. δικάζε-τε“ ex ingenio suspicor: ἐς μέσον ἀμφοτέρων δικάσασατε contempto metro Cant.

577. ὅτι εἰ πολὺ χεῖρονες ἔπκει. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Inest ambiguitas: πολὺ χεῖρονες ἔπκει erant Antilochi sup. 309 ἀλλὰ τοι ἔπκει βάρϊστοι θείειν. itaque Nestor arte ei vtendum esse, monebat. Idem Antilochus, tanquam iuuenis, praestabat βίῃ et ἀρετῇ, robore et arte aurigandi, ἀρετῇ ἡνιοχικῇ. Ita Menelaus auferit praemium ψεύδεσσιν, ψευδῶς, per fraudem, ἀδίκως,

quod illi Antilocho, equi quidem erant deteriores, ipse tamen Antilochus praeestabat arte et robore.

Potest tamen nec minus subiectum esse Menelaus: qui praemium aufert ψεύδεσσι βιησάμενος, fallia accusatione vincens, cum tamen haberet deteriores equos (vt quidem aiebant illi qui iniuste cum Antilocho actum esse dicerent) ipse autem ἀξιώματι, potentia et opibus praevaleret. In viraque interpretatione ὅτι molestum est. Priorem rationem amplexum video Eustathium p. 1316, 21. 56. Tertia ratio esset, vt ὅτι οἱ sit accipiendum de Antilocho, αὐτὸς δὲ vero de Menelao. In versiones recepta est altera ratio, vt Menelaus subiectum sit. In Vrat. b. superscriptum erat οὐν ad Μενέλαος.

580. ἄλλον ἐπικλήσειν vn. Vindob. μᾶλλον. f. ex μ' ἄλλον.

581. Ἀντιλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο Διοτρεφές, ἧ θέμις ἐστί. — „ἀφεται, quod importune διοτρεφές ait, cum ei iratus sit“ Schol. A. Censura importuna! nam ex more Homérico epitheta eiusmodi heroum abierunt in nomina propria. Etiam Schol. Vict. διοτρεφές. περισσὸν τὸ ἐπίθεται, ὡς· δῖον Ἀλέξανδρον. Ἀνδρομάχη λευκώλενος. ὄρεο κυλλοποδίον. ὁ δὲ στίχος περισσός. ἀλλὰ, Φασί, θωπεύει Νέστορα. ἀλλ' οὐ πρόκειται τῷ φλογματινομένῳ θῦσαι (leg. θωπεῦσαι).

εἰ δ' ἄγε. Edd. excerpta Romana, εἰδ' ἄγε, cum codicum parte; et sic saepius sup. vt I, 167. Attamen Eustath. τὰ δὲ πλεῖον καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, καὶ δ' ἄγε, Φασίν. Nil sane refert. ad stipulantur tamen vn. Vindob. Townl. Ven. Rom. Variat quoque alibi.

ἧ θέμις ἐστί. Eustath. ἧ θέμις ἐστί.

582. αὐτὰρ ἰμάσθλην. Flor. ed. et m^s. Lips. ἰμάσθλην.

583. χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν — ἔχων legebatur inde a Stephano, cum edd. Flor. Aldd. Rom. haberent ἔχε, quod omnes codd. tinentur. Illatum autem ἔχων, non codicis fide, sed ex vitio Turnebi, a quo editum ἔχεν (etsi hoc quoque in Vrat. d. occurrit) quod Stephanus mutauit in ἔχων. Conuenit hoc ceteris; Ernestii quoque

hoc verum esse censebat, idque constructione patere. Verumtamen *χερσὶν ἔχε* nititur codicum auctoritate; ne structuram turbet, animaduertendum est, in medio interposita illa esse: αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχε ραδινὴν ἦ περ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, et iungenda: στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, ἵππων ἀψάμενος, ὅμνυθι. nisi malis Schol. A. sequi, qui iungit: ἦ περ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες ἵππων ἀψάμενος, vt sit pro ἐφαψάμενος, καθάψάμενος, flagello percutiendo. Ait enim: διαστολαὶ ἐπὶ τὸ, ἄρματος, ἔλαυνες, καὶ, ἀψάμενος· μέχρι γὰρ τοῦ, ἄρμα παδῆσαι, ἤρηται ὁ λόγος. An Eustathius quoque ἔχων legerit, mihi non patet p. 1317, 1.

ραδινὴν ἱμάσθλην. vocem hoc vno loco obuiam illustrant Schol. br. εὐκίνητον, ἰσχνήν. Schol. B. et V. λεπτήν, ἐπιμήκη, χαριστάτην. vltimum hoc, quod et a Vict. abest, potius ad puellam gracilem referes: κόρην ραδινὴν saepe dictam videas; sic Innoni χεῖρ ραδινὴ tributa ap. Apollon. III, 106 vbi v. Schol. et Hesych. h. v. cum Intpp. Videri poterat ραδινὴν restituendum esse Ἀπολλωνί Lex. vbi ραδινὸν, λεπτόν, οἶοναί ραδανόν, παρὰ τὸ ραδίως δονεῖσθαι legitur. Eminuero glossa illa longe diuersae indolis et consilii est; spectat enim ad lectionem variantem ραδινὸν δονακῆα. Il. Σ, 576. v. sup. To. VII. p. 556.

584. ἵππων ἀψάμενος. Vrat. A. interponit δ', ἵππων δ' ἀψασάμενος quia non vidit illa: αὐτὰρ — ἐλαύνεις in medio interiecta esse.

γαίροχον Ἐννοσίγαιον ὅμνυθι. Hoc Neptuni epitheton quale sit, a mari ductum, vidimus ad I, 183. At Schol. br. ex hoc ipso loco epitheton referunt ad rem equestrē, vt idem sit cum ἵππιος, a γαίω. et ὄχος. gaudens curru. Vti et Etymologus: ὁ γαίων τοῖς ὀχήμασι. Pausanias vero vii. 584. 5. vultur lib. VII, 21 ad docendum, Neptunum ἵππιον a re equestri, seu curuli, dictum, nec aliunde.

585. ὅμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα παδῆσαι. Versus malae fabricae: τὸ ἐμὸν facile liberari potest hia-

tu: emendauit iam Benth. τοῦμόν. Alterum vitium non vidit; est Homericum vbique φακων. Non itaque flare potest μη κεν φακων. In Pausan. laudatur: μηδὲν ἐκῶν. Suspiciari liceret fuisse μηδὲ ἐκῶν. nisi manifesta esset aberratio μηδὲν ex μη μέν. MS. Alteri τὸ ἐμὸν δόλον corrupte, et alter Vindob. ἄρμα δόλω τε πεδῆσαι. Fatendum quoque, μη μέν in iureiurando et alibi occurrere ut sup. K, 330 ἴστω νῦν Ζεὺς, μη μέν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. T, 261 ἴστω Ζεὺς, — μη μέν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπνεύμαι. Quod si hoc tuendum est, videndum est an fuerit permutatum: μη μέν ἐμὸν σὺ ἐκῶν δόλω ἄρμα πεδῆσαι. ut in illo est: μη μέν ἐγώ. Ita vero hand dubie lenius omnia procedent, si scriptum fuisse statuas: ὄμνυθι, μη σὺ ἐκῶν τοῦμόν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.

586. τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος. Lips. αὖ perpetua varietate.

587. ἄνσχεο νῦν h. e. ἀνέχου. „ἐν ἄλλῳ ἴσχεο“ Schol. A. At ἄνσχεο, ἀνάσχου Apollonius quoque Lex. h. v. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερος. Barnes: „γρ. πολὺ μὲν γὰρ ἔγωγε.“

589. νέου, ἀνδρὸς ὑπερβασίαι. Schol. B. V. παραβίσεις τοῦ δέοντος.

591. ἵππον δέ τοι αὐτὸς δώσω. Subtiliter obseruant grammatici, quod tacite innuit Antilochus, se nec victoria nec praemio cedere, sed, quod suum esse asserit, donare Menelao.

592. δώσω τὴν ἀρόμην. vn. Vindob. ἀράμην cum vitio metri.

593. μεῖζον ἀπαιτήσεας Schol. br. ἐπαιτήσεας quod et ipsum ferri possit; sic et ed. Rom. Mosc. 2. vn. Vindob. Ven. B. cum Schol. B. et V. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσεας (forte αἰτήσεας) μεῖζον τι. Harlei. autem μεῖζον ἔπ' αἰτήσεας. Eustathius autem: ἀπατήσεας ἢ μᾶλλον σαφέστερον, ἐπαιτήσεας.

594. βουλομένη ἢ σοί γε. pro βουλομένη μᾶλλον, ut aliquoties iam vidimus, ut statim A, 117 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι. Porro, pro Διοτρεφές, est διαμπερές in

Barocc. Mori. Conuenit quod aliquoties occurrit, δια-
τερὲς ἡματα πάντα. vt Π, 499. Od. Δ, 209.

595. δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός. v. Nota. Ad periurium
non bene refertur. De voce ἀλιτρός v. ad Θ (VIII) 361.

598. τοῦ δὲ θυμὸς ἰάνθη, (διαχύτο. ἐχάρη Sch. br.)
ὥς τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση λήϊου ἀλδήσκοντος. Vt omni
dubitationi occurratur, ex sensu meo debet substitui ὥς τε
τε ἐέρση sc. λαίνει τὸ λήϊον, ἀλδήσκοντος τοῦ λήϊου, ὅτε
Φρ. et iungenda περὶ σταχύεσσιν ἐέρση (οὔσα) vt inuersio
sit pro: ὥς τε λήϊον ἐέρση λαίνεται, vt *seges recreatur ro-
re*. Nam operosior esset iunctura, si ἐέρση scriberes, et
subiectum esset ἄρουραι, vt sit ὥς τε — ἐέρση, λήϊου ἀλ-
δήσκοντος ὅτε Φρίσσουσιν, ἄρουραι — sc. ἰάνθησαν vel λαί-
νονται. vt *recreantur rore arua, cum segete adolescen-
te horrent*. Nihil de orationis obscuritate moneri video
in Schol. et si Sch. B. Vict. et οἱ παλαιοὶ ap. Eustath. p.
1318, l. 31. bene reddunt: ὥς περ δὲ τὸ λήϊον, περιχυ-
θὲν τῇ δρόσῳ, Φαιδρύνεται μεταβαῖνον (μεταβάλλον ap.
Eustath.) ἀπὸ στυνγνότητος εἰς κάλλος, οὕτω καὶ Μενέλαος.
Eustathius Φράσιν dilucidiores fore statuit, si post τοῦ
δὲ θυμὸς ἰάνθη plene interpungatur. Bene hoc: modo
tum legatur: ὥς τε περὶ, vt etiam Ernestium legere vi-
deo, noua sententia hinc progressa. Vidimus tamen si-
milia exempla comparationis sic iteratae. At idem Eu-
stathius ad ἐέρση supplet ἐστί. et iungit sequentia: λήϊου
ἀλδήσκοντος ὅτε Φ. vt sit δρόσος, ἣ γίνεται, ὅτε τῇ τοῦ λή-
ϊου αὐξήσει Φρίσσουσιν ἄρουραι. parum commode. Ait idem
alios, quum non, vt ipse facit, interpungerent, per ἀν-
τίπτωσιν dicta accepisse, quasi pro καθὰ περὶ σταχύεσσιν
ἐέρση esset: καθὰ οἱ στάχυες τῇ ἐέρσῃ (περὶ ἐέρσῃ.) scilicet
λαίνονται. Subiicit tandem ex antiquioribus ea, quae
supra apposui.

Ex comparatione tamen loci in Apollonio III, 1019.
1020 et ex Schol. videor mihi perspicere, frequentatam
esse olim diuersam aliam interpretationem, vt ἰάνθη. ex
propria significatione τοῦ λαίνεσθαι, *intepescere*, adeoque
τῆνεσθαι, *liquescere*, acciperetur: apinus Menelai μόλ-

*litus est, ut ros liquefuit in arista, ὥς τε περὶ σταχύ-
σσιν ἐέρση* sc. *λαίνεται*. Sic cera liquefcit *λαίνεται* Od.
M, 175 αἶψα δ' *λαίνεται* κηρὸς, ἐπεὶ κάλετο μεγάλη ἱς ἡ-
λίω. Nam versus Apollonii hi sunt. Medea *λαίνεται* δὲ
Φρένας εἶσω Τηκομένη, οἷον τε περὶ βοδίοισιν ἐέρση τήκε-
ται, ἥφοισιν *λαينوμένη* Φαέσσιν. Mens mollita liquefce-
bat ut ros circa rosas solis radiis (ex gelu) resolutus h.
liquefactus. Addit Schol. τὸ 'Ομηρικὸν παρέφρασαν' *Ἰάν-
θη* δ' ὥς τε. — Idem, postquam docuit *λαίνεσθαι* et
τήκεσθαι esse quidem synonyma, nec tamen eadem pror-
sus, ὅθεν 'Ομηρος, εἰπὼν *Ἰάνθη*, ἐπήνεγκεν ὥς τε. Sed
reliqua obscura sunt, ut tamen suspicari liceat eum et
ipsum locum expedisse per ἀντίπτωσιν supra memoratam.

'Εέρση pro ἔερσα notabile esse observatum est alio
loco ad Π, 374 ubi erat ἄελλα et ἀέλλη.

ὥς τε. alii ὡς εἶτε. sic quoque ed. Rom.

599. λήϊον ἀλδήσκοντος. αὐξανομένου. ut αὐξεται δέν-
δρον et αἰσσαι ἐέρσαις χλωραῖς ap. Pindar. Nem. VIII, 68.
In Vrat. A. est ἡλίον ἀλδήσκοντος. felici lapsu.

ὅτε Φρίσσουσιν ἄρουραι. Sch. A. ἀντὶ τοῦ· Φρίσσον-
ται ἔχουσιν τοὺς στάχυας. Sch. B. ὅτε τελειοῦνται εἰ στά-
χυες adeoque ros iam in arista adhaerescens in obtu-
tum venit. ὅτε Φρίσσουσιν Townl. Vrat. b. nec male.

600. μετὰ Φρασι θυμὸν Ἰάνθη. prima nunc correpta,
quae vl. 598 producta erat. In hoc saltem verum est
vocalem ante vocalem et produci et corripi. Potest ta-
men et hic produci syllaba per tonum et ictum.

602. 'Αντίλοχα, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός.
Barnes refinxerat: 'Αντίλοχ' ἢ νῦν μ. Bentley: 'Αντίλοχ'
ἢ μὲν νῦν τοι. μὲν σοι vn. Vindob. ἐγὼν laepe da-
mnavi. Nunc ipse Lips. ἐγώ.

603. ἐπεὶ οὐ τι παρήγορος οὐδ' ἀσπίφρων. ξ— „quod
παρήγορος est ὁ παρηρητημένος τὰς Φρένας, οὐκ ἀραραῖς, οὐ-
δὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς. Schol. br. περὶ χαλασμένος τὸν
λογισμὸν. παράφρων. Παρήγορος ἵππος qui sit, vidimus
H, 156. Θ, 87. Π, 152. 471. qui iugali equo adiunctus
non currui iunctus est, et hactenus solutus vagatur vel

vagari solet; hinc omnino *παρήγορος*, solutus; porro de eo qui membris solutus, pedibus manibusque porrectis, iacet prostratus, πολλὰς παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα H, 156. hoc ad animum translatum, facili tropo, notat lenitatem et stultitiam: ut *Φρένας ἡράσθαι* iam vidimus Γ, 108. et solenne est, voces lenitatem designantes et stultitiam ad animum transferre, v. c. *μετήγορος*. Nunc *παρήγορος* simili notione frequentatum. Apollon. Lex. h. v. *ποτὲ τὰ παρήγορον, τὸν παραινεῖν κατὰ τὰς Φρένας, ὅν ἄφρονα*, adscripto hoc versu. vbi cf. Villois. et Toll. et Intpp. Hesych. a quibus iam notatum est Antilochium: *τὴς σὰς παρήγορος Φρένας*; est in iisdem fragmentis alterum: *καὶ βίου χρήζων πλανᾷται καὶ νόου παρήγορος*. Innotuit vox multo magis ex noto Theocriti versu Id. XV, 8. *πάραρος* ad quem v. Valk. Contraria sunt ὁ ἀραρὸς τὰς Φρένας, *Φρανῆρης*. add. Eustath. inprimisque Etymol. Ducta autem vox *παρήγορος* ab *εἶρω*, vnde iota subscribitur; confusa cum etymo *αἰείρω*, *αἰωρέω*, *ἄρω*. ut iam monitum ad H, (VIII) 155.

Conuenit *ἀσέφρων* cum eodem vocabulo; vidimus illud iam Γ, 183 ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀσέφρων. *ματαιόφρων*. Schol. Vict. *ἀνεμάλια φρονῶν*.

χωόμενος in principio versus: Eustath. monet splendendum esse, *εἰ καὶ χωόμενος*. Ernesti reddit: quamvis iratus tamen cedam. Schol. A. autem apposuit: *ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος*. quo haec spectent, intelliges ex notatis ad vl. 37. et 385.

604. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη. — „quod hoc vno loco occurrit vox hunc in modum formata „ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ, νεότης“ Schol. A. Hoc idem notant Apollon. Lex. et Hesych. At in Schol. A. aliud scholion subiicitur: „ἄλλως. νεοίη ὡς ὁμοίη. (Eustathius comparat ἄλλος, ἄλλοις, ἄλλοιῇ) οἱ μὲν τοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεόειαν λέγουσι, (forte νεανειάν. nam alteram vocem non reperio) περὶ δὲ τῆς λέξεως οἱ ὀγίως ἐσχημάτισται ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτησα. ἅπαξ δὲ ἐχρήσατο τῇ λέξει αἱ δὲ (οἱ δὲ) περὶ Ἀντίμαχον“ νόημα

νίκησε „γράφουσιν, αὐτὶ τοῦ νόου.“ Fateor me haec satis haud expedire. fuitne liber grammaticus: ὁ παρατατικός? De Antimachea lectione iam alibi dixi quae sententiam; nec tamen in ea vitiatō metro νίκημα νίκησε haberi potuit. Est tamen quoque Scholion Vict. „νεοίη, νεότης. οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχον γράφουσι νόημα.“ an τὸ νέον accipere pro ἡ νεότης, quae vicit, νόημα?

605. δεύτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμύνοντας ἡπεροπεύειν. Occupat editiones lectio, ad sensum per se bona, βέλτερον αὐτ'. etiam Schol. A. eam norat: „γρ. ὕστερον.“ est tamen mera interpretatio lectionis codicum, Vindob. Alteri excepto, omnium, quos noui: δεύτερον praecesserat quoque πάρος. Opponitur ὕστερον, pro quo etiam δεύτερον. Lectum quoque erat in ed. Rom. et in Eustath. sed neglectum ab edd.

ἀλέασθαι. positihaes caue, ne praestantiores decipias, seu, iis praestare dolo allabores, cupias, vt Ernesti quoque vertit.

ἀμύνοντας Vrat. b. etiam h. l. vt vl. 479 et alibi.

607. ἀλλὰ σὺ γὰρ ἐὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας. Desiderabam Ionica, ad aurem quoque suauiora: ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ πάθες καὶ πολλὰ μόγησας. Bentleius autem elegantius refingebat ἐμόγησαν σὸς τε πατήρ ἐγαθός καὶ ἀδελφεός.

609. τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι. Townl. Vrat. b. ἐπιπείθομαι.

610. δώσω, ἐμήν περ δοῦσαν. Non male Schol. B. V. obseruant τὸ Φιλότιμον etiam in Menelao signate a poeta expressum: cedit praemium, sed pro munere, et tanquam suum donat. cf. sup. ad vl. 591.

611. ὥς ἐμὸς οὔποτα θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. Cant. ὥς ἐμοὶ — ὑπερφίαλος nunc esse debet peruiçax in ira, durus, implacabilis, vt iam O, 94 οἶσθα καὶ αὐτῇ, οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. coniuncta autem talis indoles cum superbia et insolentia. Mox 612 Νεήμων diuersus ab altero Od. B, 386. notantibus Schol.

615. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον, (sup. 270.) ἀμφίθετος Φιάλη. — „quod ἀμφίθετος, ἡ πανταχόθεν ὑπέροιςιν ἔχουσα“ Schol. A. saltem quod utrinque, a summo et ab imo ὑπερίδεται, dum ora poculi et labium pro basi est. De his v. dicta ad vl. 270 vbi et memoratus est, qui ad h. l. spectat, Apollon. Lex. ἀμφίθετον. οἶον καὶ ἐπὶ στόμα δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα. ἀμφίθετον Φιάλην τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. priora, memoriae vitio, minus accurate.

Interpuncti post ἀμφίθετος Φιάλη. Sequitur noua propositio: τὴν, ταύτην, Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. Con- sentit Schol. A.

Ceterum Schol. B. et V. observant, ex h. l. petiisse Isocratem suam illud, quod fas esse censebat, ut non minus prudentiae certamina ac praemia constituerentur: Παρ' Ὀμήρου τῶν τε διδασκάλων ἰσοκράτης ἐπιτιμᾷ τοῖς μὴ Φρονήσεως (συνέσεως) ἄθλα τιθεῖσιν.

618. τῇ νῦν λαβέ. v. ad Ξ, 219.

619. Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. τάφον per ἐπι- τάφιον ἀγῶνα reddunt Schol. br. ut inf. 680 εἰς σάφον. notante Schol. Vict.

οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὄψει. Townl. οὐ γὰρ ἔτ' αὖ τὸν ὄψει.

620. ὄψει ἐν Ἀργείοισι. Ven. ὄψη. ad vulgarem formam.

621. αὐτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται. — „quod πυγμῇ primo loco memoratur, uti sit Od. Θ, 246. (observatio passim iterata, infra quoque ad 634 etiam a Plutarcho Sympos. lib. II, probl. 5. p. 639 B.) vnde patere ait grammaticus, eiusdem poetae esse carmen utrumque: ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. satis leui argumento! Respicit h. l. Dionysius Halic. Ant. VII sub f. ut doceat tria certamina Graecis fuisse antiquissima: δρόμον, πυγμὴν, πάλην.

αὐτως. etiam Ven. alii αὐτως ut Eustath. c. ed. Róm. perpetua varietate: statim A, 133. etiam οὕτως, vñ. Vindob.

μαχήσεται. μαχέσεται Benl. etiam h. l. malebat. Margo Stephani: πύξ μεμαχήσεται.

622. οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐκδύσαι. Vulgatum erat ἐνδύσαι, quod et Schol. br. cum Veneto exhibent. Grammatici tamen pugnant pro altero, Aristarcho praeconante. Nam Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ἐκδύσαι.“ „Ἄλλως“ „οὕτως, ἐκδύσαι, σχεδὸν ἅπασαι. οὐδέποτε γὰρ Ὀμηρὸς τῇ ἐν ἀντι τῆς εἰς κέχρηται. Repetunt eadem Schol. B. Vict. Et legitur ἐκδύσαι in codd. iisdem, tum in Barocc. Cant. Mori. Harl. Lipf. Mosc. 2. Vrat. A. nec aliter Enstathius legerat.

De auctoritate τοῦ ἐκδύσαι ergo dubitare non licet; at de ratione a grammatico appolita, Homerum nunquam ἐν pro εἰς vsurpare, facile ambigas: est enim apud eum in hac ipsa voce ἐνδύσασθαι, ἐνδύναι χιτῶνα, τεύχεα. B. 42. 578. etsi quoque ἐνδύναι ὅπλοις, vt K, 254.

Iam si de vsu vtriusque vocis quaerimus, ἐνδύσθαι, vel ἐνδύναι, de vestibus, similibusque rebus, quae subimus, induimus, assumimus dicitur; tum de habitu animi vel corporis; vt δύσθαι ἀλκὴν simpliciter Jl. I, 231. at εἰςδύσθαι, subire, inire, ingredi. Iam ἀκοντιστὴς est ars iaculandi, vel ipsa actio; h. l. videtur esse ipsum certamen, quod ἐκδύεται aliquis, ingreditur, εἰσέρχεται. Bene Schol. br. οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἐγῶνα καταλεύσῃ. Ernesti ait: „sed ἐνδύσαι magis poeticum et exquisitum,“ non video, quamam in re? etsi in scriptoribus ἐνδύσθαι et εἰςδύσθαι eodem fere vtrumque sensu poni aut permutari, bene noui. Addit idem: „de verbo ἐνδύσασθαι est erudita et copiosa disputatio Gatakeri in Aduersariis:“ si est locus Miscell. Aduers. II, 19 nihil ad rem ibi reperio.

ἀκοντιστὴν, male ἀκοντιστὴν Schol. br. Aldi.

623. ἦδὲ γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπαίγει. Schol. A. „γρ. ἐπάξει, ἰκάνει. ἐπαισι. Eadem varietas in similibus locis est notata: v. ad Θ, 103. ἐπαίγει quod et Venetus habet, a Turnebo ex ed. Rom. est receptum. Est ἰκάνει in edd. Flor. Aldd. quod et tuentur codd. Barocc. Mori. Lipf. Idque legebatur Δ, 321 νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει. vbi simile Scholion quam h. l. et Od. Δ, 195.

χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἔκλει. ἔπεισιν est in Cant. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. vi A, 29 πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Eustath. „ἐπείγει, ἢ ἔπεισιν.“ Tandem ἐπάξει in Townl. Vrat. b. quod est Θ, 103 χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἐπάξει. Ex his nihil est, quod praeferas ceteris; praestaret retinere, quod semel locum occupavit.

624. εἰ δὲ δέξατο χαίρων. Ionicum recepi pro vulgato εἰ δ' ἐδέξατο ex Townl. Vrat. b. Cant. Mori.

625. ἔκαστα πτερόεντα προσκύδα. Barocc. Mori. πτερόεντ' ἀγόρευε.

626. κατὰ μοῖραν ἔειπας. ἀληθῶς. Barnes: „γρ. ἔειπας“ vt Solet, quia sic aliis locis variat, vt A, 286.

627. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα. — „ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ, ἤρπται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας“ (quali hic non sit perpetuus Graecorum vsus, vt oratio, per γὰρ pro δὴ exordium sumat) „καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν, ἔμπεδα γυῖα, λέξιν· πόδας καὶ χεῖρας“ quod et Schol. B. V. notant.

Φίλος. pro Φίλα. Vrat. d. Φίλοι.

οὐδέ τι χεῖρας. Turnebus ex edit. Rom. intulerat οὐδέ τις. Verum οὐδέ τι, ex sollenni poetae vsu, edd. Flor. Aldd. et codd. Harl. Lips. Ven. vterque, Mosc. 2. Vrat. A. b. d. οὐδ' ἔτι Barocc.

628. ὅμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαύσσονται. Eustath. „ἀπαύσσονται ἢ ἐπαύσσονται. Hesiod. Theog. 150 τῶν ἐκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὅμων — αὐτὸς αὐτῶν.“

629. εἰδ' ὥς ἡβύοιμι. Formulam et versum vidimus J. H, 157. A, 669. Imitatus est auctor Odyss. Δ, 341 sqq.

630. ὥς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκία. — „ὅτι τῶν ἀναξίων ἀγώνων μέμνηται, ἱερῶν δὲ οὐ.“ Sch. A. Observatio, per se bona, etiam alibi facta, mirum esse, certamina τῶν ἀνάκτων passim occurrere, at certamina sollennia Graeciae ab Homero non memorari: quae res aliis suspicionibus etiam locum fecit. Sunt ἱεροὶ ἀγῶνες, qui et στεφανῶνται, iis opp. χρηματῶνται. At nomen ἀνάξιος ἀγῶνες mihi non aliunde innotuit; vt ductum sit ab ἀναξ ἀνάξιος, regius; vocem ἀναξία dubiam bene meminisse Pindar.

N. VIII, 18. De Amarynceo et reliquis v. Notam ad h. l. Etiam hoc observatur a Vict. quod simili modo iam alibi ad adhortandum Nestor exemplo suae virtutis usus est: ἀσὶ οἰκείοις παραδείγμασι. ὅτε μὲν γὰρ τινα ἐπὶ μονομαχίαν ἐξαναστῆναι θέλη, τὰ περὶ Ἑρευθαλῶνα λέγει. (Δ, 319) ὅταν δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν μάχην, τὰ περὶ τὸν Ἡλιακὸν πόλεμον (Δ, 669 sqq.) καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ Πητρόκλῳ ἄθλοις παλαιοῦ ἐπιταφίου μέμνηται ἀγωνος.

631. παῖδες δὲ θέσαν βασιλῆος ἀεθλα. „vel οἱ τοῦ βασιλέως παῖδες, vel περὶ βασιλέως. ait Sch. B. praefendum prius. δὲ θέσαν etiam Vrat. d. vulgg. δ' ἔθεσαν. Laudat versum Strabo VIII p. 523. vt doceat Buprasium Epeorum fuisse.

633. οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων. Schol. Vict. τινές, τῶν Ἠλεῖων ἀπ' ὄξυ... (ἀπ' Ὀξύλου.) ψευδές δέ. οὐ γὰρ ἐπὶ Νέστορος ἢ καὶ θοδος. (Scilicet multo serius Elidem occuparunt Aetoli, qui Oxylo duce cum Heraclidis in Peloponnesum venerunt. Non satis clarum est, legerintne nonnulli τῶν Ἠλεῖων an Aetolos de Eleis interpretati sint) „τῶν Ἑπειῶν“ τοὺς Ἠλεῖους δηλοῖ. Ἠλιδα δ' ἄν, ἔθι κρατεύουσιν Ἑπειοί. Od. N, 275. „Αἰτωλῶν“ δὲ τῶν ἀρπαζομένων. respicit hoc Jl. I, 527 sq. Φησὶ γοῦν Ἀγκῆων Πλευρώνιον.

634. πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἥνοπος υἱόν & „quod etiam Nestor a pugnatu incipit enarrationem certaminum Sch. A. Eadem de causa vsll. 634. 5. 6. excitat Plutarch. Sympot. II, 5 p. 639 C. et Aristides To. II p. 374. v. modo ad v. 621.

πύξ μὲν νίκησα Ionice. Townl. nolui tamen auris sonui obrectare.

Ἥνοπος υἱόν, Barocc. Mori. Townl. cum Plutarch. et Aristid. edd; l. c.

635. Ἀγκῆων δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. & „quod ὅς μοι ἀνέστη de pugnaturo; quippe sedentes a praescone excitabantur. Od. Σ, 333 μή τίς τοι — ἄλλος ἀναστῇ. Sch. A. pro κατ' ἐμοῦ. Porro pro πάλῃ Aristarchus πάλην. nec hoc male; est quodque in Vrat. d.

Pro Ἀγκαῖον legitur Ἀλκαῖον ap. Aristid. l. c.

637. δοῦρ δ' ὑπερέβαλον. Flor. Aldd. cum binis Vindob. ὑπερέβαλον. mea sententia recte. nam pronuntiando syllaba producitur non appingendo si.

638. οἷοί μ' ἔκποισι. — „πρὸς τὰ περὶ Μολιονιδῶν ζητούμενα. Scilicet mira fuere veterum commenta super voc. πλήθει πρόσθε βαλόντες, et οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, quis aurigandi modus fuerit, et quae victoriae ab iis reportatae causa. Antidorus, seu Antodorus, Cumanus, non sibi hoc sumit (οὐ προσποιεῖται) declarare quae eorum natura fuerit, at ait, (Φησί, non, Φασί) dicere nonnullos, Molionidas plures currus in certamen misisse, ut adeo vincerent πλήθει. Alii dicunt, athlothetas indulsisse iis, ut carceribus priores exirent ceteris, hinc πρόσθε βαλόντες Aristarchus δίδυμους interpretatur διφυσί, ex auctoritate Hesiodi (κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον. Ex Pherecyde similia tradiderant Sch. A. et br. ad Λ, 708. ad q. l. vide, et ad Apollod. qui dixit συμφυεῖς II, 7, 2. Not. p. 450. 1.) quod duo habebant corpora in unum iuncta, συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Dicendum adhuc est, quid Aristarchum, ut ita statueret, adduxerit. Observaverat gemellos ab Homero dici δίδυμους, δίδυμους igitur de Molionidis proprium sensum habere putavit: haec Eustath. repetit haud vno loco. cf. Notam Tollii ad Apollon. Lex. p. 224. Est tamen δίδυμοι simpl. pro δύο in Od. T, 227 αὐλοῖσι δίδυμοις de fibula duobus canaliculis. Breuiter diuersa commenta complexus est in Schol. br. add. Eustath. et Hesych. in πλήθει πρόσθε βαλόντες.

Simplicissima ratio videri poterat esse quam in Nota posui. Duo faciunt πλήθος. Miror non ita quenuquam accepisse ut πλήθει esset pro προβαλόντες τοὺς ἔκτους πλήθει, πρὸς πλήθους τῶν συναγωνιζομένων, superantes multitudinem concertantium.

638. Ἀκτορίωνε. ex h. l. Hesychius Ἀκτορεὶ παῖδε.

639. ἀγασσάμενοι. Φθονοῦντες. „in nonnullis ἀγασσάμενοι“ Sch. A. Ita etiam βαλόντες memoratum in Schol.

ad E, 856. πρόσθε βαλόντας sc. τοὺς ἵππους simpl. προδραμόντας, sup. 572 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλόν.

640. παρ' αὐτέφι. pro παρ' αὐτοῖς sc. τοῖς νενικηκόσι dictum esse volunt Sch. A. B. Sch. br. παρ' αὐτοῖς τοῖς ἵπποις ἔβαιντο τὰ ἄθλα. Eustath. ἤγουσιν ἐν τῷ ἵππεύειν ἢ παρὰ τοῖς ἵπποις. Sane παρ' αὐτόφι pro παρ' αὐτοῖς, M, 302. N, 42. dictum occurrit. Praestiat tamen iungere παραλείπετο αὐτόφι, αὐτοῦ, ibi, in certamine, supererat adhuc. αὐτόφι Mori. Barocc. Lips. Mosc. 2. Variantia haec vocabula vidimus vl. 147. Sensus est: Supererant adhuc adstantia in loco certaminis praemia equestri certamini destinata eaque lautiora ceteris; quae ne auferrem impedire volebant. Similis fere iunctura ἐπ' αὐτόφι occurbat sup. T, 255. vbi v. Sunt autem eadem λείπεσθαι, et παραλείπεσθαι. Quod non dicit προτέθησαν, eo spectat, quod aliis iam certaminibus peractis *restabant*. vt 615 πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον. *supererant* praemia cursui curuli proposita; hinc τὰ μ. *maxima illa*.

641. οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. Sch. B. ἀντὶ τοῦ συμφορεῖς καὶ ἅμα γεγεννημένοι. Sch. B. hoc ex doctrina Aristarchi: v. modo ad 638. Br. Sch. simpliciora dant: δίδυμοι, ὅνα.

642. ἔμπεδον ἡνιόχευ'. ζ- „propter ἐπανάληψιν“ (saepe notatam) frequentem in Iliade, in Odyssaea semel obseruatam: v. ad X, 128. T, 372. Versus exciderat mf. Lips.

643. ὧς ποτ' ἔον hic et Λ, 761. Excitatur ὧς ποτ' ἔον apud Etymologum sub f. p. 624, 44 in recensu significatum diuersorum τοῦ ὧς, qui in grammaticorum libris circumfertur, vt in Hesych. sub f. et nunc quoque in libello prosodico edito a viro doct. Hermannno p. 464 in superioribus a me iam excitato. νῦν δ' αὖτε Mosc. 2.

644. ἔργων τειούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ. (ζ-) „quod hic versus et hexameter est, et trimeter pronuntiarī potest.“ Schol. A.

γήραϊ παύεσθαι, *cedere*, obnoxium esse, vt νυκτὶ et al. v. Nota ad H, 281.

648. ὥς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνῆέος, οὐδέ σε λήθω. pro ὥς docet Schol. A. legi quoque, ὅς, sicque vn. Vindob. Porro ille malit ἐνῆέος iungere cum τιμῆς; quod si non placuerit, esse μεν ἐνῆέος, ὥς ἐνῆέος. aut in medio interposita esse οὐδέ σε λήθω. De voc. ἐνῆης v. ad P, 204. Apollon. Lex. ἐνῆέος. προσηνοῦς. προσφιλοῦς. Sch. br. ἐπεικοῦς. Omnino in 648. 649. interpunctio non vno modo sententiam potest variare. Vulgo interpungitur post ἐνῆέος. οὐδέ σε λήθω Τιμῆς, ἥς περ. Nunc supplendum, non excido memoria, non praetereor a te, τιμῆς ἕνεκα, διὰ ἥς — Potest vero etiam οὐδέ σε λήθω in medio interpositum esse, vt aliquoties vidimus factum, vt A, 561. et iungi: ὥς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνῆέος, οὐδέ σε λήθω, τιμῆς. Ita fere accepisse videtur Eustath. (et si male legitur μοι pro μου.) Idem ad ἥς supplebat διὰ τιμῆς, alias ἦν — nam μαμνήσθαι τινος τι et διὰ τινος. Iungunt quoque οὐδέ σε λήθω, ἥς τε τιμῆς ἕοικέ με τετιμῆσθαι. Potest quoque τιμῆς iungi cum χαίρω. Nisi alteruter versus a rhapsodo profectus est, praestiat iungere μέμνησαι μεν ἐνῆέος (Φίλου ὄντος σοι) τιμῆς ἕνεκα — (honoris respectu). Est autem οὐδέ σε λήθω alio modo ac sensu nunc positum, quam A, 561. K, 279 οὐδέ σε λήθω κινύμενος, non te lateo; notus tibi sum, tu me bene nosti et obseruas.

649. τιμῆς, ἥς τε μ' ἕοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. In edd. Flor. Alhd. Turnebi erat μετ' Ἀχαιούς, quod et in Apollon. Lex. voc. τιμῆν legitur; correxit H. Stephanus ex ed. Rom. sicque codd. In Etymol. in τιμῇ legitur: τιμῆς ἦτε.

652. ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυς Νηλεΐδαο. potest omnino de sermone accipi: vt Od. Ξ, 508 αἶνος μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. cf. Etymol. p. 36, 16. in αἶνος. nihil tamen impedit, quo minus de laude accipiatur, cum extrema Nestoris verba in laudem Achillis dicta sint, vt inf. 795 et Apollon. Lex. pro ἔπαινος dictum accipit, sic et Od. Φ, 110. At Schol. B. V. arguantur nescio quid: πινὰς τὸν ἀπόκρυφον (Vict. viciose ὑπόγρυφον) καὶ ἐσχη-

ματισμένον λόγον (simulatum) ἐπεὶ ἐδόκει (vter alteri, Nestor an Achilles?) αὐτῷ ἐν ὑπονοίᾳ εἶναι, νῦν δὲ τεθεράπευκεν.

653. αὐτὰρ ὁ πυγμαχιῆς ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. Sic, ἄεθλα, codd. et edd. inde a Turnebo e Rom. adstipulantibus codd. Etiam Apollon. Lex. ἄεθλα, τὰ ἑκαθλα ἐπὶ τὸ πλαῖστον. παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. confundens cum altero loco vl. 701. In Flor. et Aldd. erat ἄεθλον, idque tuentur Barocc. Mori. Harlei. Mosc. 2. Vrat. d.

ἀλεγεινῆς Schol. B. V. reddunt πολυφροντίδος καὶ πολλῆς δεομένης τῆς ἐπισκέψεως, non video quam commode; quid ni respectu laboris tolerandi, plagarum tolerandarum, et sic porro; *aerumnosius* pugilatus.

654. κατέδρσ' ἐν ἀγῶνι. κατέδυσεν ἀγῶνι. Vrat. d.

ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. Schol. Vict. ὑπομένουσαν πρὸς τὰ ἔργα. διὸ καὶ τὸ „ἀλγίστη δαμάσασθαι.“ σφιγῶσα (σφριγῶσα *utroque viribus*) οὐκ εἶναι τῷ ζυγῷ. στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοῶν, ἐκ τῶν ποιῶν λαφύρων κεκλοφῶς ἐλαγάρειαν ἴσχει υἱὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. ἐλάησασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς φησι τὸν οὐκ ἐθέλοντα φορεῖν τέττιγος ἄεθλον, ἀντί τοῦ, ὃς νίκην μοι περιποιῆσαι τῷ Πανοπην ὁλῶς μετὰ δεῖπνον Ἐπειῷ ζῆμιαν.“ Verba Scholii vt assequaris, tenendi sunt animo versus Simonidis ap. Athen. X, p. 456 (e quo pauca, sed minus confiderate exscripsit Eustath. ad v. 676. p. 1323, 56) cum fragmento Stesichori ibid. et locus Lycophronis 930 sqq. . Ante στρατεύσας excidit nomen patris Epei, *Panopeus*, Πανοπέυς. is interfuerat expeditioni Amphitruonis contra Teleboas (v. Apollod. II, 4, 7) et ex praeda partem furatus erat, laeso iureiurando, quo omnes se obstrinxerant, praedam se in commune esse collaturos. Itaque ille discesserat Phocide et in Italiam se contulerat, vbi condidisse ferebatur *Langariam*, seu *Lagariam*, urbem in Lucania, quo se contulit quoque serius filius *Epeus*, qui et ipse ab aliis urbem condidisse narrabatur. Strabo VI. p. 404 μετὰ δὲ Θουρίους

Λαγάρια Φρούριον, Ἐπειὸν καὶ Φωκίων πτόμα — patet ergo, verba Scholii explenda esse: ὁ Παναγεὺς, στρατεύσας — πελοφῶς, Λαγάρειαν ἴσχει, (ἔχων) υἱὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. qui aquator erat inter Achivos: in poenam periurii patris, ut suspicari licet. Nittur hoc antiqua fabula, cuius auctor editur Stesichorus in Palinodia in Helenam, in cuius laudibus et hoc memorauerat, quod ea miserata est Epei aquantis, et Atridas adduxit, ut ille hoc munere leuaretur. Conuenire autem haec opera homini videri potuit, qui vires pugilati idoneas haberet, quique fabrilem operam praestaret in exercitu. Vides in his variorum poetarum figmentis inesse saltem aliquid quod analogum sit; adde quod multa non indignum erat tali homine ex certamine praemium. Videamus nunc Athenaei verba: διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο (τὸ ἀνακομίζειν ὕδωρ) ὄρῃν ἐκείνην, καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, (cogites in homine Phocensi de templo Delphico, et de nobili Polygnotti pictura in Lesche Delphica ap. Pausaniam; non ita; sed templum fuit Apollinis in insula Cea, Simonidis patria, in vrbe Carthaea: quod ex ipso Athenaeo apparet.) ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαις. ὥς καὶ Στησίχορος φησιν.

— ὥπταιρε γὰρ αὐτὸν

αἰὲν ὕδωρ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

nam de Helena accipienda est Διὸς κούρα. Iam Simonides chorum instituerat in vrbe patria, ad idem Apollinis templum, cumque essent, qui iusto tempore non adessent, quoties chorum docebat, poenam ille ludicram ei constituit, ut choenicem hordei asino praeberet. Erat enim asinus Carthaeae, qui aquam per urbem portabat, quem, re a pictura paullo ante memorata ducta, Epeum appellare solebant. Nunc ille poenam, aenigmatische expressit epigrammate, quod Athenaeus seruauit l. c. quodque inde inter fragmenta Simonidea relatum est, etiam in Analectis Brunckii vbi cf. Iacobs Animaduerff. To. I. p. 268. aenigmatis explicationem ipse Athenaeus apposuit:

Φημί τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον,
 ὥ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δαῖπνον Ἐπειῷ.

Alino inditum erat nomen Epei ex loco Homérico, in quo mulam praemium pugilatus accepit, et ex pictura, in qua ipse mulae vices praestabat. δαῖπνον est choenix hordei, et τέττιγος ἄεθλα accipe de cantu, quo cicadae nobiles sunt. Ita apparet in Scholio excidisse nonnulla, et reliqua sic esse concinnanda: ἀλεήσασα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ * * * (nunc de Simonidis versibus memoratum erat, tum pergebat:) ἐν τοῖς χορευταῖς Φησι, τὸν οὐκ ἐθέλοντα Φορεῖν τέττιγος ἄεθλον· ἀντὶ τοῦ· ὅς νίκην μὴ * *, περιποιῆσαι τῷ Πανοπηϊάδῃ μέγα δαῖπνον, ζήμίαν. Vitium inesse potest in Ἀθηνᾶ, quae substituta est Helenae apud Stesichorum. Mireris tamen multo magis apud Eustathium Διὸς κούροις βασιλεῦσι laudari, et observari hoc ipsum quod Castor et Pollux alias hoc nomine designantur; at illi non interfuere bello Troiano; et est de Atidis accipiendum. Forte in Scholio Ἀθηνᾶ orta est ex Ἀθηναῖος, ad quem Scholiastes prouocauerat.

655. ἐξέτα', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. ἐξέτα' alii acuunt: v. sup. ad 266. ἀδμήτην edd. ante Stephanum, qui correxit ex ed. Rom. et agnoscit vocem Etymologus, ἀδμήτην, ἀδάμαστον. νέαν ἄζευκτον. legitur quoque in Vrat. d. Vidimus tamen βοῦν ἀδμήτην iam K, 293.

ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι· mireris hoc in commendationem mulae dici, quod difficulter iugo submittitur. δαμάσασθαι edd. ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom. vitium in codd. quoque obuium, et in ipso Vrat. d.

656. δέπας ἀμφικύπελλον. non aliud esse videtur quam sup. 270. 616 ἀμφίδοτον. saepius tamen memoratum illud. v. ad A, 584. Etiam in hoc praemio dilectum laudant veteres: Scholion B. quod corrigam e Schol. Vict. οἰκείως τὸ δέπας τῷ γικωμένῳ, πρὸς ἀνάκτησιν δέψους, (i. ἐκ δέψους) ἀφ' οὗ μάλιστα νικῶνται ὁπόταν ἡσῶνται ἔργων τοιούτων· sc. in pugilatu et simili certamine,

658. Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι. Ita ex Aldina 2. legitur haud dubie ex correctione deterioris lectionis, quae codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. occupavit Ἀτρεΐδῃ, quamque iam animaduertimus sup. vl. 236. 272. et facit mirationem, quod iam Ernesti obseruauit, quod in hoc libro Ἀτρεΐδῃ toties legitur, cum et Menelaus adesse. Cur tamen Ἀτρεΐδαι reponere non auiam, est, quod veram lectionem cenſeo fuiſſe Ἀτρεΐδα, vt ſtatim A, 15. 16. vbi v. Obſſ. et forte ſaepe in tot aliis locis eius locum occupauit Ἀτρεΐδαι. Verum ſuſpicari haec licet, non mutare.

659. ἄνδρα δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν. ξ — „ὅτι ἰσχυροὺς τοῖς ἐπὶ ἀθλοῖς καλεῖ ἀγωνιστάς. καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων τὰτται. Schol. A. Similia B. et Vict. corrupte tamen; res tamen non digna vt in ea moras nectam. Virgilius reddidit: *nemo mihi non donatus abibit.* κελεύομεν. Barocc. κελεύομαι. verum et inf. 802 κελεύομεν. nec, ſi recte memini, occurrit in Homericis medium κελεύεσθαι.

660. πῦξ μάλ' ἀναſχομένῳ πεπληγμένῳ. πῦξ μάχεσθαι. πυκτεύειν. μάλα pro εὖ. tum ἀναſχομένῳ ſcil. τὰς χεῖρας. Schol. Vict. δυνατότερα γὰρ ἢ πυγμὴ ἐννοῦν ἐπαγομένη. lege ἢ πληγῇ. Virgilius: *adſit et ſuinctis attollat brachia palmis.*

660. 1. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δῶν καμμονίην. κ' ex Ald. 2. et aliis excidit, Apollo autem memoratur, tanquam τῆς πυκτικῆς ἔφορος; quem honorem ille conſequutus eſt, quod Phorbantem pugilatu praetereuntes prouocantem ſuſtulit. Schol. A. B. br. addunt: ἡ ἰſτορία παρὰ τοῖς Κυκλοῖς. E pluribus Phorbantibus fuit hic rex Phlegyarum, qui iter ad Delphos obſederat Ouid. Met. XI, 513. 4. Philoſtratus Imag. II, 19. cf. Opuſc. Vol. V p. 228. 9. Apollinem inter θεοὺς ἐναγωνίους fuiſſe inde apparet.

δῶν καμμονίην. ξ — „quod καμμονίη non eſt quaeuis victoria, ſed tantum in pugilatu aliſue certaminibus, in quibus par pugnantium prodiſt, vidimus iam ſup. X, 257 vbi v. Obſſ. Recte et hic Schol. Vict. καμμονίην. τὴν ἐκ

καταμονῆς νίκην. οὐκ ἂν οἷν εἴποι αὐτὸ ἐπὶ δρομέων. At Schol. A. turbat: „ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἐν ἀνθ' ἐνός καμμονίῃ, νίκη, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἐκ πολλῶν.“ ita ille contrarium eorum, quae ceteri, ex re ipsa, tradunt. Verum et sequentia cum doctrina vulgari consentiunt: διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχοῦντων. μία γὰρ καταμονῆς. leg. νίκη γὰρ ἐκ κ. Videntur ergo superiora emendanda, negatione eiecta, ante ἐστὶν, et reponenda ἀλλ' οὐκ ἐκ πολλῶν. v. Etymol. h. v. Plutarch. de aud. poet. p. 22 C. Aeoles ea voce vfos esse ait; volebat dicere, esse vocem antiquatam: Καμμονίην δὲ, νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.

662. ἄγων κλισίηυδα Φερέσθω. Erat νεέσθω in edd. et Eustath. nec improbandum id. Verumtamen Φερέσθω codd. optimi Cant. Townl. Vrat. d. b. cum vno Vin-dob. tum Venetus; in quo Schol. A. „ἐν ἄλλῳ νεέσθω. profectum tamen hoc esse potuit ex correctione grammatici, qui discrimen inter ἄγειν et Φέρειν toties recoctum animo tenebat.

664. ὄρνυτο δ' αὐτῇ — Vrat. A. ὄρνυτο. ἥς τε μέγας τε. Schol. Vict. τὸ γὰρ μῆκος συμβάλλεται πρὸς τὸ σφοδρὸν ἄνωθεν (scil. ἐπιφερομένης) τῆς πληγῆς. Mox de Ereo v. sup. 654.

666. ἄψατο δ' ἡμίονου. mirum ἄψατο hic vbiq̃ue legi, etiam in Etymol. et Apollon. Lex. in ἥψατο, vbi docet ἄψασθαι esse pro ἐπιλαβέσθαι, et h. l. laudat ἄψατο, vna cum ἀψάσθην K, 377. In aliis tamen locis est ἥψατο.

668. τιν' ἀξέμεν. Townl. ἀξέμεν' vt al.

670. ἦ οὐχ ἄλις. primum η̃ου vna syllaba pronuntiatum est; tum fuit ἦ οὐ φαλις. vt iam aliquoties monitum est; v. ad E, 349. Versus 670 et 673 recitat Plutarch. de sui laude p. 543 F. et Aristides de inconcinne dicto T. II. p. 374. Expressit similem ferociam in Darete verbis fere iisdem Maro Aen. V, 381 sq. μάχης, κατὰ μάχης ἐπιδεύομαι, inferiore loco sum in ipsa pugna.

Conuenit cum iis, quæ in supra laudd. locis occurrunt ad vl. 654.

671. ἐν πάντεσσ' ἔργοισι. cum *ἔργοισι* sit, necesse est priora esse interpolata, et rescribendum esse ἐν πᾶσι aut vt nunc scribimus ἐν πᾶσιν ἔργοισι.

672. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Schol. A. „γρ. καὶ, μὴν.“ fuit ergo lectum quoque τὸ δὲ μὴν τετελεσμένον ἔσται. aut forte ὧδα γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τ. Et sic est in Townl. Vrat. b. etiam ap. Aristid. l. c. Versus tamen aliquoties recitatur scriptura vulgata, vt sup. 410. A, 212 et al.

673. ἀντιπρὸ χροῶ τε ῥήξω. Veteres ἀντιπρὸ pro διόλου et διαμπερὲς reddidisse, testatur Eustathius; et Apollon. Lex. h. v. διαμπαῖ καὶ ὅλον διόλου hoc versu adscripto cum P, 49. E, 67. At Schol. B. ἐξ ἐναντίου ἀγωνίζομαι. οὐ γὰρ κλέπτων τὴν μάχην πέποιθα ἐμαυτῷ. videtur tamen prior interpretatio magis conuenire sequi, σύν τ' ὅστέ' ἀράξω. Conuenit oratio homini corporis viribus ferocienti.

674. κηδεμόνας δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέας αὖθι μενόντων, illico, confestim, hic adsunto, manento, qui eum statim absportent.

αὖθι. αὖτι vitium operarum ed. Lips. κηδεμόνας, οἱ κηδεμένοι αὐτοῦ Sch. B. V. melius quam Schol. br. ἐπιμαλῆται. ἢ προσήκοντες κατὰ γένος.

677. *Euryalus*, iam sup. memoratus B, 565 ductor tertio loco Argis profectarum copiarum: vbi v. Obsl. Schol. B. et Leid. τρίτος ἐστὶ βασιλεὺς Ἀργείων μετὰ Διομήδην καὶ Σθένεalon, non satis accurate.

ἀνίστατο ἰσόθεος Φῶς. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀνίσταται. haud bene. ὅς μοι ἀνέστη sup. 635.

678. Μημιστέος υἱός, reuocauī antiquum, fanente Townl. Vrat. b. Et sic debebam reponere iam sup. B, 566. vbi idem versus legebatur; Attica, non adoptas Homerus.

Ταλαίωνιδας. Corrupte Ταλαενιδας et h. l. edd. Aldd. cum parte codd. At enim est Ταλαός, Ταλαίων,

Ταλαίωνίδης. v. Pind. N. IX, 32 c. Schol. et de Talai progenie Apollod. I, 9, 13. cf. sup. ad B, 564.

679. ὅς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Cιδιπόδαο. ξ — „quod haec ὅς ποτε de Mecisteo accipienda, non de Euryalo, ut Crates fecerat; (scilicet temporum ratione repugnante; sunt enim quasi trinae aetates heroum: bellum Thebanum, bellum Epigonorum et bellum Troianum; etsi interdum huic ad Troiam bello interfuisse narrantur, qui inter Epigonos fuere; ut ipse Diomedes et Sthenelus) et quod diuersa a senioribus narrat Homerus de Oedipode, quem Thebis mortuum et ludos funebres in eius honorem factos narrat; (ad hunc, non ad verba ὅς ποτε spectat Schol. Vict. ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις Φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι. Καὶ Ἡσίοδος Φησιν, ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργεῖαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις εἰλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ Οἰδίποδος. scil. vxorem ductam a Polynice) tandem quod δεδουπῶς non recte a glossographis accipitur simpliciter dictum pro τεθνηκώς, sed quod aut pugna ille cecidit, aut de alto loco se praecipitem dedit.“ Doctum Scholion Ven. A. Breuius haec complexus est Schol. Vict. δεδουπότος. ἧ ὡς ὑπερπαθήσαντος (scil. malis suis) καὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν ἐξ ὕψους. ἧ καταχρηστικῶς, ἀποθανόντος. ὡς τὸ ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρξέοι. (sic legit) A, 191. κυρίως δὲ, τὸ, σκυλεύει. Repetiti nonnulla Eustathius. Sane quidem ad liquidum res perducere nequit, quoniam non aliunde constat, quam famam de Oedipi morte poeta sequutus sit; fuit enim illa varia v. Paulan. I, 28 p. 69. c. 30 extr. cf. Valken. ad Phoen. p. 569. Videtur tamen vox δεδουπέναι, pro qua postea in usum venit, πεσεῖν ad mortem violentam, caedem, reuocare: inde in pugna frequenter, δούπησε δὲ πεσών. et N, 426 ἧ αὐτὸς δουπήσai — Etiam Schol. br. δεδουπότος, ἐν πολέμῳ τεθνηκός. Ita quoque de necatis, non simpliciter de mortuis, Apollon. IV, 557 δεδουπότος Ἀψύρτοιο, et I, 1304 quod ex h. l. adumbratum videtur, ἄλλων γὰρ Παλῖαο δεδουπότος ἀψυγίοντας — Lycophr. 492 δεδουπῶς τὸν πτανούντ' ἡμίνατο.

Est autem Aristarchi illud subtilius indicium: *Apollon. Lex. δουκῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθεῦντος, ἀποθανεῖν πεινῶντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τοῦ δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνηρημένου.* Inde ducta, quae sunt in Etymol. δοῦπος et in Hesych. Conuenit quoque *δριπόντι Πολυνεΐκει* apud Pindarum Ol. H, 76. de quo cf. Apollonius de Syntaxi lib. III p. 277, 30. *Θήβας δ' ἐσθ' ἐscribendum* monent Schol. A. id. que extat in codd. Ven. A. B. Harl. Lipf. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. nec dubito de aliis. Etiam edd. Flor. Aldd. Extrusit δ' Turnebus, secundum ed. Rom. Ceterum locus similis alteri de Tydeo Δ, 385 sq. et E, 806 sq.

681. *τὸν μὲν Τυδείδης δευριπλυτὸς ἀμφεπονεῖτο.* Diomedes ministrat Euryalo et operam praeostat ad certamen *κατὰ συγγένειαν*. Scilicet Deipyle, Diomedis mater, erat Adraști filia; Adraštus autem et Mecisteus Talai filii; ex Mecisteo vero natus Euryalus. Diomedes autem duxerat Aegisleam, alteram Adraști filiam, matris suae sororem, seu materteram. v. Apollod. I, 9, 13 et Not. p. 1011. 1115. Haec emendatius tradita sunt quam in Schol. et Eustath.

683. *ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν.* ζ — „propter veterem morem certandi cum subligaculo, cinctura pudendorum, ἐν περιζώματι.“ Schol. A. Subiicitur aliud: *ἄλλως· ζῶμα. νῦν περιζῶμα. πρῶτον δὲ ἔθας ἦν τοῖς παλαιοῖς περιζώματα φέρειν περὶ τὰ αἰδοῖα καὶ οὕτως ἀγωνίζεσθαι. κατὰ δὲ τὴν τ ε β Ὀλυμπιάδα (leg. id. Ὀλυμπιάδα) Ὀρίππου (leg. Ὀρσίππου) τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περιζῶμα αἴτιον αὐτῷ νίκης ἐγένετο. ἐξ οὗ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν.* Vnde monstrum lectionis *τ ε β* venerit, quae esset 392 Olympias, non assequor; meliora praebet Schol. Vict. *μετὰ τὴν id. Ὀλυμπιάδα ἐφ' Ἰππομένους Ἀθῆνῃσιν ἄρχοντος; Ὀλυμπιάσι στάδιον θεόντων ἐν περιζώμασι, συνέβη ἓνα αὐτῶν, Ὀρσίππου (male scribebatur Ἐρσίππου) ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι. ὅθεν καὶ γυμνάσια οἱ τόποι, ἐν οἷς διακονοῦντο. νεώ-*

ταρος οὖν Ἡσίδοος, γυμνὸν εἰσάγων Ἴππομένη ἀγωνιζόμενον
 ταλέντων. Conuenit Schol. B. et Leid. etsi minus emen-
 date; ex eo tamen vltima vox abest, haud dubie corru-
 pta, nec facile restituenda, nisi Eustathius idem anti-
 quum Scholion seruasset, p. 1324, 24. vbi extrema sic
 apposita sunt: ὥς τε νεώτερος Ὀμήρου Ἡσίδοος, γυμνὸν εἰς-
 άγων Ἴππομένην ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ. Hic Hippo-
 menes, Megarei f. amauit et duxit Atalantam, ex certa-
 mine cursus: quem descripsit Ouid. Met. X, 605 sq. cf.
 Apollod. III, 9, 2 p. 228. vnde intelligitur, exposita haec
 ab Hesiodo fuisse in Ἡοίαις.

Monendum est adhuc verbo de nonnullis supra in
 Scholiis minus bene traditis. Verba Schol. A. repetit fe-
 re auctor Schol. br. et Etymol. in Γυμνάσια p. 242. nisi
 quod τὴν λ καὶ δευτέραν Ὀλυμπιάδα memorat. etiam hoc
 falso. Orsippus non Lacedaemonius, sed Megarensis fuit,
 vt ex Epitaphio ap. Schol. Thucyd. I, 5. constat. Eius
 casus duplici modo narratur, alii eum, perizomate libe-
 ratum, aiunt cursu vicisse; vt et in Epitaphio est εὐτε-
 Φανώθῃ, alii eum perizomate prolapsō implicitum ceci-
 disse et victum esse. In Schol. est πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι.
 perperam hoc adiectum: nisi fuit πεσεῖν καὶ ἡττῆσθαι.
 in Eustathio iisdem additur: ἢ κατὰ τινὰς νικηθῆναι. fuit
 puto νικῆσαι vel νενικημέναι.

De ipsa re disputatum est a multis viris doctis, quia
 est inter argumenta chronologiae constituendae, inprimis
 ex Eusebii Chronico petita; varie tamen tradita. Loca
 classica sunt Pausaniae I, 44 (vbi Olymp. XV. Acanthus
 primus occurrit nudus, scilicet cum Orsippi casus euenis-
 set superiore Olympiade;) cum loco vexato Thucyd. I,
 6. et Dionys. Hal. VII, 72. Epigramma est in hunc Or-
 sippum ap. Schol. Thucyd. l. c. quod nondum video in-
 ter Analecta esse relatum. Adeundus de his saltem Cor-
 sinus Fast. Attic. ad Ol.

Secundum haec miror, monitum non esse, totam
 hanc disputationem esse alienam ab hoc loco omninoque
 ab Homero. Spectat enim chronologica illa notatio au-

ditatis ad *cursum in stadio*: non ad pugilatum aut luctam; in cursu autem inf. 740 sq. nihil huius rei meminit, nec nuditatis nec praecinctionis; at in lucta Od. Σ, 65. 74 ubi Ulysses cum Iro luctatur, est ζύσατο μὲν ῥά-
κισι περὶ μῆδεα. In lucta tamen et pugilatu probabile fit per omne tempus nudos prodiisse certantes.

παράβαλα. Scribi in nonnullis Cant. Mosc. 2. Vrat. A. et al. per μ παραμάβαλα vix dignum est moneri: more librariorum pingendi τὸ β. Vocem iam vidimus sup. 127 de lignis congestis παραβάβαλον ἄσπετον ὕλην. at notio eius loci non bene convenit nostro: subligaculum non *proiicitur*, sed *apponitur*, *circumdatur*: requiras ergo περιβάβαλα. Etiam Schol. br. reddunt, παρακατέθηκε. Eustath. περὶ τὰ αἰετῶνα ἔθετο. Et ap. Apollon. II, 83. 84 Castor et Talaus Polluci praesto sunt ὧκα δ' ἱμάντας ἀμφίδεον, μάλα πολλὰ παρηγορόντας, vt in Homero paullo ante: 682 θαρσύνων ἔτασι. *Proiiciuntur cestus* ap. Virgil. Aen. V, 402 vt bene monet Ernesti; vt ap. Apollon. II, 52 θῆκε πάροιθ' ἐκδῶν δαιούς ἐκὰτερθεν ἱμάντας. At non *cingulum*; nisi dixeris, allatum illud et proiectum esse a Diomede, vt Euryalus tollere et se cingere posset. Forte putes παρακαταβαλεῖν pro *apponeo* dictum, vt παραβάλλω et παρατίθημι. Apollon. vocem cum versu memorat p. 321. nihil adiicit, vt nec Etymol. in ζῶμα, qui mox θῆκεν ἱμάντας memorat, quod conuenit cum notatione, quam sequi malo, proiecisse Diomedem cingulum, quo ille se cingeret, et apposuisse quoque, θῆκε, παρέθηκεν, cestus.

ἐϋδμήτους Barocc. Vrat. A. vn. Vindob. et edd. excepta Romana, vsque ad Cantabrig. simili errore quam H, 304. Vera lectio versu laudato est ap. Apollon. et Hesych. in ἱμάς, vbi docent, nomen horum coriorum esse μόρμηκες. vtroque loco cf. Notas. Teneas modo illud, cestus antiquiores fuisse lora coriorum secta, quae manibus circumligabantur; at serius fuisse arte facta coria confutis, vt indui possent manibus.

685. ζωσαμένω. Monet de vi media Clärke. *quoniam se ipsi accinxissent*. Versum apponit Dionys. l. c. Ex vocis mediae usu licet argutari, recte accipi παρακάβαλα, proiecit, ut alter tolleret et sibi ipse alligaret; unde nec δῆσε, περιέδρασε Diomedes, sed δῶκε. ipsi autem, ζωσαμένω, cinxere se. At ecce in Vict. Schol. est, δῆσαν ἱμάντας. οὗτοι γὰρ ἱμάντες βαρεῖς, καὶ ἐπιτήδεοι.

686. ἅντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῆσιν ἅμ' ἅμφω, Σύν ῥ' ἔπρσον. Ita interpungitur et vertitur fere ac si esset ἀνασχομένω τὰς χεῖρας. Ita Graece dici et ab ipso Homero, obuium est; est enim ἀνασχεῖν χεῖρας et ἀνασχέσθαι δόρυ ut Φ, 67, 161. Et Apollon. II, 67 εἰ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμῶσι (ut saepe, pro σύν) διασταδὸν ἤρτύναντο (se accinckerant) αὐτίκ' ἀνασχομένοι ῥαθέων προπάροιθε βαρείας χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες. Grammatice liceret iungere: ἅντα δ' ἀνασχομένω, χερσὶ — συνέπρσον. ut quoque fecisse sentio Eustathium, p. 1323. l. ult. ut Virgil. V, 426 *arrectus uterque* — tum autem otiosa est particula quae sequitur: σύν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν. Dicendum igitur: ἀνασχομένω esse absolute dictum, *erigentes se* σύν χερσὶ στ. pro sollemni, τὰς χεῖρας, ut alii poetae studiose mutant casus. An sic acceperit Sch. B. nescio: ἀνασχομένοι (sic ille legit, saltem ita expressum est) ἀνατεινόμενοι καὶ οὐδὲν διατιναχθέντες. Nude autem dictum ἀνασχομένος vidimus Γ, 362 πλῆξεν ἀνασχομένος κόρυθος φάλον. Od. E, 425 πόψεν ἀνασχομένος σχίζῃ δρυός. quod tamen ἀνατεινας reddit Apollon. Lex. In Schol. A. legitur quoque: interpungi posse post ἀνασχομένω, vel post στιβαρῆσιν.

688. χρομάδος ποῖος ψόφος ait Apollon. Lex. nec plenius Hesych. πρῶτος. ψόφος. Et Sch. br. ποῖος ἦχος χρομάδος, τῶν σιαγόνων. Disertius Sch. A. B. factum esse verbum ad reddendum sonum (sc. stridoris dentium) ἅμα γὰρ τρίβουσιν οἱ πύκται, ἐπείγοντες τὰς πληγὰς. f. ἐπάγοντες. Et Schol. Vict. ἐπάγοντες τὴν πληγὴν. Eadem Etymol. qui addit sicus dentibus momordisse pugiles ne eos laederent stridendo. Alii tamen ibidem, tum ku-

stath. et Suidas, de ipso ictuum strepitu accipere; nec aliter. Virgilius: *crudo crepitant sub vulnere mae.*

689. ἐπὶ δ' ὤρνυτο θαῖος Ἐπειός, Ven. Vrat. A. Eustath. δῖος.

690. 1. κόψε δ' ἄρ — cf. Apollon. II. 95. 96. Verum, ut dixi, comparanda relinquo aliis loca Apollonii, Virgilii, Statii, Quinti, Theocriti Id. XXII.

οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν εἰσθήκειν Venetus cum Schol. A. esse enim Ionicum, Barocc. Vrat. b. d. Sic et alibi mutauit. Vulgatum εἰσθήκειν. εἰσθήκει Vrat. A. et vn. Vindob. Eustath. εἰσθήκει ἢ εἰσθήκειν. refertur τὸ εἰ in fine ad Ionicam orationem. ut ἤσκην εἴρια πολλὰ Γ, 387. vbi γ. Obll. Iterum εἰσθήκειν editur Od. Σ, 343.

692. ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ Φρικῆς Βορέας ἀναπάλλεται ἰχθύς. Supra Φ, 126 erat. θρώσκων τις κατὰ κῆμα μέλαιναν Φριχ' ὑπαλύξει ἰχθύς. erat Φριξ superficies maris horrens vento. Sic nunc quoque Schol. br. Φριξ μὲν ἢ ἐπιπέλας ἐς τοῦ κύματος κίνησις ἢ λεπτοκυμία, et Porphy. in Scholio ad Φ, 126. Sed additur Βορέας. Dicendum itaque esset: esse dictum pro Φριξ ἐν Βορέας. Nec tamen necesse est. Vidimus enim iam ad e. l. Φρικᾶ esse etiam ipsius venti, qui mare exasperat, primo tempestatis motu, quo mare nigrescit, et pisces subiliunt: ita quoque accipere Schol. B. V.

ἀναπάλλεται ἰχθύς, quod altero loco Φ, 126. θρώσκειν, ἀναπηδᾷ.

693. θῖν' ἐπὶ Φυκίῳ ἐνι λέgebatur. Est tamen θῖν' ἐν Φ. in Schol. br. Mori. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. et Ven. Praestat hoc; at natum ἐπὶ ex ἐνι quod in aliis est, ut in Cant.

μέλαν δέ ἐ κῆμα κάλυψεν. Venetus cum Vrat. d. μέγα δέ ἐ κῆμ' ἐκάλυψεν. hoc posterius non adloiscam, etsi sit quoque in Eustath. et ed. Rom. Cant. Mori. Mosc. 3. Vrat. A. d. et in Porphy. l. c. Prius μέγα — κῆμα me non magis turbat: quoniam ad rem de qua agitur magnus fluctus nil facit: est κῆμα ipsa maris superficies, in quam recidit, qui subiliuntur. Etiam Schol. A.

„γρ. μέλαν τῆ.“ Est *τε* quoque in Townl. Mosc. a. Vrat. b.

694. ὡς πληγαῖς ἀνεπαλτ'. Inducti per antecedens ἀναπάλλεται viri docti crediderunt, etiam ἀνέπαλτο hinc ductum esse. Atqui grammaticè hoc esset ἀναπέπαλτο, et abiecta reduplicatione ἀνάπαλτο. At ἀνεπαλτο scribendum est, ab ἄλλομαι, vnde est ἤλμην, et ἄλμην, ἄλτο, ergo ab ἐφάλλομαι, ἐπαλτο. Vidimus iam sup. T, 424: Θ, 85.

Barnes „γρ. ἀνέπαλτο· ἀτὰρ“ male. sic quoque vn. Vindob.

695. χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε. ex more pugilatus, vt prolapsus percutere haud liceat: monent Schol. B. V. qui ἄχρη καὶ νῦν durat, aiunt.

697. κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε. Schol. A. „ἐν ἄλλῃ, βαλόνθ'.“ quomodo hoc vitium ille enotasse potuit? an scriptum fuit in aliis κάρηνα βαλόνθ' —

αἶμα παχὺ πτύοντα. Schol. B. παχὺ interpretatur πολὺ, τὸ γὰρ ὀλίγον τῷ σιέλῳ λεπτύνεται. idem Scholion insertum Hesychio in αἶμα πᾶν, emendatum quoque a Bentleio et Kuftero.

698. καὶ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἔγοντες. Iungenda καὶ — εἶσαν, καθεῖσαν. h. e. ἐκάθισαν.

μετὰ σφίσιν. esse acuendum σφίσιν monet Schol. A. εἰς γὰρ σύνθετον ἢ μετάληψις. obscure dictum.

ἄλλοφρονέοντα. Schol. br. οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα, ἀλλ' ἐξιστάμενον τῇ διανοίᾳ. Eustathius: ἀντὶ τοῦ, ἐξεστηκέντα Φρανῶν, κατὰ τοὺς παλαιούς. vnde in Hesychio redditum περιφρονέοντα emendarunt. παραφρονέοντα. Apollon. Lex. ἄλλοφρονέων, ἄλλοῖα διανοούμενος ad alterum locum referendus Od. K, 374. vtrumque attigit Etymologus.

701. δεικνύμενος Δαναοῖσι. esse δεικνύμενος, quod superioribus ἐπιδεικνύμενος, hoc est φιλοτιμούμενος, notant Schol. B. Vict. Eustath. nescio an nimis subtiliter; est enim simpliciter, in medium proposuit, exhibuit, quod alibi θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων.

ἀλεγεινὴν πυγμαχίην compara sup. 653.

702. μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην. τὸν ἐπιτιθέμενον πυρὶ, Helych. cui oppositum esse debet ἄπυροι τρίποδες I, 122. et ἄπυρος λέβης sup. 267. h. e. recens, nec vsui culinario destinatus, sed ἀναθηματικὸς inter cimelia. similiter dicti αἰθνας λέβητες. v. ad I, 122. 123 quos male reddebant igni admotos, Schol. br. cum Etymologo in αἰθνας.

τρίποδα περιβήτην Barocc.

703. τὸν δὲ δωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί. inter se, aestimarunt. Est ergo τίειν, aestimare pretium rei. ἀπειτιμῶντο reddit Schol. B. συνετίμων Schol. Vict. Conuenit τίειν τι ἴσον τινί. vt in illo: ἐτίμευεν ἴσα θεοῖσι. Od. Λ, 483. ἴσα τοκεῦσι Jl. O, 439 et in similibus. Tum pro τίειν, i. τιμᾶσθαι, (ἀντι) δωδεκα βοῶν est δωδεκάβοιον Isid. τίμημα. χρῆμα. Apollonius Lex. reddit, δωδεκα βοῶν ἄξιον.

τίων et vl. 705 τίον priore breui occurrunt. Clarke ait in τίω priorem esse longam natura, corripitur tamen posse sequente vocali, et remittit ad dicta N, 103. O, 24 ubi nihil est, quod magis firmet. Vide an praestet animadvertere, fuisse formas duas, τίω, vnde τίω et reliqua; alteram τίω, vnde est. τιῶ, ἔτιον.

ἐνὶ σφίσιν, καὶ' ἑαυτούς Enslath. Acnendum esse σφίσι, monet Schol. A. et Apollon. Lex. p. 624.

704. ἐς μέσσην ἔθης. ἔθην Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

705. πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα προ ἐπισταμένην, ἐδίωκεν, καὶ τιμωμένην τεσσάρων βοῶν.

707. ἀέθλου κειρήσεσθον. vulgatum erat κειρήσεσθε, quod Turnebus e Romana induxerat; at κειρήσεσθον edd. Flor. Aldd. et codd. itaque Ven. ζ. „quod iterum duobus certantibus par praemiorum numerus constituitur“ Schol. et Schol. Vict.

709. ἂν δ' Ὀδυσσεύς. itaque eius pugilatus cum Iro Od. Σ pr. non aliena erat ab eius persona narratio.

710. ζώσαμένω δ' ἄρα τάγε. hic locum habent disputata de nuditate athletarum, seu luctatorum: de quibus sup. ad vl. 685. „ἄρα, vt facere solebant“ Clarke.

711. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην. sinistra vterque manu alterius lateri subiecta apprehendit dextra brachium laeuum aduersarii. (ita vt compressis a tergo manibus vrgeant se nexibus mutuis) allisis vtrinque frontibus. παλαιὸς καὶ ἀγροικῶδης ὁ τρόπος. Sic Schol. B. Vict. ad 713 et Eustath. κατὰ τοὺς παλαιούς. p. 1326, 63. Fiebat hoc vt alter alterum de statu deiiceret et prosterneret, labefacto corpore: quod vl. 719 effici a neutro potest.

ἀγκὰς vocem vidimus iam Z, 346. ἀγκὰς. ἐν ἀγκάλαις Apollon. Lex. vbi versum nostrum laudat, sed omisso δ', quod non recte fit; nam vltima in ἀγκὰς est brevis, nec bene ap. Hesych. vox ducitur ab ἀγκή. ἀλλήλων λαβέτην vn. Vindob. ἀλλήλους.

712. ὥς δ' ὅτ' ἀμβιβοντες, — Importunum τὸ δ' quod adhaesit haud dubie ex similibus comparationibus v. c. O, 679. Seruatur tamen religiose in codd. excepto Lipsiensi, et ab antiquis grammaticis. Recte enim notat Schol. A. cohaerere cum antecedentibus, nec comparationem inde proficisci, cum alias antapodosis desit; nunc autem haec est ipsa antapodosis, abundante δὲ ὥς ὅτ' ἀμβιβοντες scil. ἐλάβοντο ἀλλήλων. nisi accipiat pro δὴ, cum Eustathio.

ἀμβιβοντες. δοκοὶ μεγάλαι, ἀλλήλαις προσπίπτουσαι, ὥστε βασιτάζειν τὴν ὀροφήν. αἵτινες καὶ συστάται καλεῖνται. Schol. A. cum Schol. br. οἱ συστάται οἱ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου ἀποτελοῦσιν. Schol. B. V. vltius declarat Eustath. p. 1326, 17. et p. 1327, 1. addit vulgò προσφιλοῦντας eas trabes vocari. Substituendum ergo est οἱ ἀμβιβοντες στύλοι. Sic et ap. Etymol. sunt ἀντιστάται, sc. στύλοι, vt παραστάται. at παραστάδες scil. στῆλαι. cf. ad I, 469. p. 634. Vol. I. P. II. Obfl.

Memoratur hic locus, quoties de elementis architecturae veterum agitur. Memorabilis autem est locus multo magis propterea, quia alias in Homericis vbique, et in mediis aedibus et in atrio memorantur tantum columnae, v. c. Od. Z, 307. Θ, 66. 473. X, 466. notatum quoque in *Ionian Antiquities* To. II. p. 2.

τούς τε κλυτὸς ἥραρε τέκτων. Edd. Flor. Aldd. τοὺς γε. quod placet, certe ex aliorum poetarum more; more tamen Homericō, seu librariorum seu grammaticorum vbique fere pro γε in similibus est τε. τοὺς τε intulit Turnebus ex ed. Rom. adslipulantibus libris scriptis, et ipso Veneto.

κλυτὸς „γρ. σοφὸς“ Barn.

ἥραρε, ab ἥραρον. non ab ἥραρα. Clarke.

713. βίας ἀλσείων. non nunc esse potest *euittans*, sed, *faciens euitare*, arcens, excludens: vt iam Π, 213 vbi idem versus lectus.

714. τατρίγαι δ' ἄρα νῶτα. terga stridebant nexu manuum, τῷ σφιγμῷ. vidimus vocem B, 314 et sup. 100. vindicandam Tryphiodoro 319. vbi nunc τατρύγαι δ' ἄρα κάλων συνοχή, legendum τατρίγαι. *stridebant funes*.

Mutauī interpunctionem; non enim ἀπὸ χειρῶν ἐλκόμενα sunt dorſa, ita esset ὑπό. sed τατρίγαι ἀπὸ χειρῶν, διά.

715. ἐλκόμενα στερεῶς. est vitium Ald. 2. ἐλκόμεναι.

κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς. „γρ. κατὰ δ' αὖ ν.“

Barnea.

716. πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες — versus est ap. Apollon. Lex. in σμῶδιξ. μῶλωψ. At Apion τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς οἴδημα. Etymol. ἡ ὕφαιμον πληγή. vt sup. B, 267 vbi v. Obſ.

717. αἵματι Φοινικόεσσαι. pronuntiatum quatuor syllabis, Φοινικοῦσαι quia ι producta est; monente Clarke.

718. τρίποδος πέρι ποιητοῦ. In Ven. A. B. scriptum vna voce περιποιητοῦ. monent tamen Scholia A. distinguenda esse. porro scribendum esse περι, quia epitheton sequitur; recte ex vsu recepto; ad Ascalonitae doctrinam saepe memoratam. At Schol. B. πέρι accipit περισσῶς. Est autem τρίπους ποιητὸς ὁ ἔντεχνος. vt τυκτὸς erat pro αὐτυκτος, M, 105 et mox 741 κρατῆρα τετυγμένον. et ποιητὸς iam sup. vl. 370. E, 198.

720. κρατερὴ δ' ἔχεν ἰς Ὀδυσῆος. Schol. br. κατεῖχεν. immo vero, ἀντεῖχεν. Addit Schol. Vict. ἔστι γὰρ

Ὀδυσσεὺς παλαιστής, εἶπε καὶ τὸν Φιλομηλεΐδην κατεπέ-
λαισεν. Od. Δ, 342 sq.

721. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον εὐπνήμιδας Ἀχαιοὺς. ἔ-
στι, ὅτι ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνίαν ἦγον, καὶ ἐχθρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ
νοήσαντες (quod qui non animaduertent) μετέγραψαν
εὐπνήμιδας Ἀχαιοί. Schol. A. Atque haec erat vulgata
lectio inde a Turnebo ex editione Romana. At altera
lectio: ἀνίαζον εὐπνήμιδας Ἀχαιοὺς, erat iam expressa in
Flor. et Aldd. et est lectio codicum Barocc. Cant. Mori.
Mosc. 2. Vrat. b. a m. pr. duorum Vindob. Harl. Lipf.
Ven. A. B. adstipulantur Schol. B. et Vict. hic addit post
καὶ τὸ ἀνίαζον, εἰς ἀνίαν ἦγον. ὡς· Κίονας πλῖναν δαμά-
σαντες Ἀχαιοὺς, εἰς κλίσιν ἦγον. Od. I, 59. Eustathius
alteram lectionem in codd. habuit: ἔστι δὲ τὸ ἀνίαζον
ἀντὶ τοῦ ἡνιῶντο. ἀνίαν εἶχον. γράφεται δὲ καὶ· ἀλλ' ὅτε
δὴ ῥ' ἀνίαζον Ἀχαιοὺς. καὶ ἐστὶ τοῦτο σαφέστερον μὲν,
οὐκ ἐν πολλοῖς δὲ ἀντιγράφοις κείμενον. quod verum esse
potuit de iis libris, quos aut ipse, aut is, quem exscri-
psit, manibus versauerat. Est tamen sollennior usus τῷ
ἀνιάζειν actione immanente, molestia afficere se, taedio
affici, ut in illo: ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι. et sup. Achil-
les Φ, 270 ὁ δ' ὑψόσσε ποσσὶν ἐπήδα θυμὸν ἀνιάζων. Ha-
bet tamen etiam transitiva vis exemplum Od. T, 322 τῷ
δ' ἄλγων, ὅς κε τοῦτον ἀνιάζει.

724. ἢ μ' ἀνείρι' ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα με-
λήσει. Schol. B. V., solent hanc in luctu appellare λα-
βὴν, et dabat seu praebebat alter alteri modo dorsum
modo cernicem, saepe quoque pedem. Eadem Eustath.
p. 1327, 3. qui adiicit, hinc esse illud Comici, λαβὴν
ἐνδεδωκας, (f. Nub. 551.) Apollon. Lex. in αἶρας —
ἐπὶ μὲν τοῦ βαστάζειν adscripto versu.

ἢ μ' — ἢ ἐγὼ σέ. postulat σὲ acutum, quia vocis vis
sententiae inest. Digladiati de hoc sunt veteres gramma-
tici. Inclinationem ἢ ἐγὼ σέ contra Abronem defendit
Apollon. de Syntaxi p. 150. Alia nunc video e Charace
et Herodiano apposita a doctiss. Hermanno de emend.
rat. p. 74 sq. Saepius de hoc et similibus iam ante est

memoratum. Ad formulam quod attinet, comparat Barnes plura loca: X, 253 *ἐλοίμην κεν ἢ κεν ἐλοίμην*. Σ, 308. Ν, 425. Μ, 328.

Versu hoc vsus erat Caius Imp. in Iouem vecordi impietate tonitru aemulatus: ap. Dion. Cass. LIX, 28. Sueton. Calig. 22. Abiit versus in prouerbium apud Lucian. et al.

725. *δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς*. — „quod Vlyssis vafrities et in his conspicitur, et quod artem luctae tum non tenebant“ Schol. A. Num igitur ex artis postea excultae praeceptis facere simile quid haud licuit? an commendare vult Vlyssis sollertiam ea iam aetate hoc tentantem? Schol. Vict. *ὡς εἰδαδόντων τῶν πρώην* (lege *ἡρώων*) *ισχύϊ καταγωνίσασθαι, καὶ οὐ δόλῳ*.

726. *κόψ' ἔπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα* — „σημειοῦνται τινες καὶ τὸ· κόψ' ἔπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτω εἶπε.“ (an quatenus κῶλον etiam ποῦς, σκέλος est? non assequor.) ἄλλως· ἔκρουσεν, αὐτοῦ ἐπιτυχῶν, τὴν ἰγνύην, ἣτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, (flexum pua genu interiore, poplitem,) ὡς τὴν μέσσην αἰρόμενος περιπλέκεται. Leg. τῶν μέσων. Schol. br. *ὡς τῶν μέσων ἐβρώμενων* (leg. αἰρόμενος) *περιπλέκεται*. Schol. B. *κώληπα* interpretatur τὸν ἀστράγαλον, (fuit ergo vox minus nota) ἢ μᾶλλον τὴν ἰγνύην. priore sensu pro calce seu talo occurrat κώληψ in Nicand. Ther. 424. vbi Schol. ad h. v. pronocat de chelydri morfu: *ἦτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν παδός ἔχυνε τύψῃ*. Eustath. p. 1326, 51. *κώληπα* δὲ λέγει, τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας. ἦν τινες αὐτὰν ἢ ἄνζαν φασίν. ζήται δὲ, οἷου γένους ἔσται τὸ, κώληπα: (genus igitur ignorabat) γίνεται δὲ, ὡς εἰκός, παρὰ τὸ κῶλον. ὅθεν καὶ ἡ κωλῆ (os femoris) — simplicissime Apollon. Lex. κώληπα τῶν ἄπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. vbi v. Villois. Ex Hesychio prorsus excidit vox. Ceterum ipsum modum quo vsus est Vlysses, vt circumactio pede poplitem Aiacis percuteret, diserte explicuit Schol. B. (partem inde etiam Vict. suam fecit) et Eustath. ex antiquioribus, p. 1327, 4. apposui rem in

Nota ad h. v. Addit Eustath. luctam hanc, *ἰγνύων ὑφαίρεσιν* (f. *ὑφαίρεσιν* et sane sic Schol. Vict. ad v. 729 καλεῖται δὲ του ων (leg. *ἰγνύων*) ὑφαίρεσις, ὡς Φησι Σάτυρος) dictam, inuenisse Cercyonem aliquem; conuenit fere res cum lucta Antaei et Herculis; quam ex symplegmate quod Florentiae asseruatur, intelliges (in Mus. Flor. To. III.) et ex pictura sepulcri Nasoniorum.

727. καὶ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. Venetus cum Vrat. d. καὶ δ' δ' ἔπεσ' minus bene. Schol. A. tamen: „γρ. καὶ δ' ἔβαλ'.

728. θάμβησάν τε Vrat. A. θαύμασάν τε. infcite.

731. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. putes genu ipsius esse; tum plana omnia; verum veteres τὸ γόνυ τοῦ Αἴαντος accipiunt; tumque vt in Schol. B. V. Eustath. p. 1327, g. exponitur. res ita se habet: Aiacem, utpote tam valii corporis, Vlysses tollere haud potuit, mouit tamen de statu et labefactauit; τῷ δεξιῷ γόνατι παρατρίψας τὸ ἀριστερόν αὐτοῦ σκέλος ἔπεσε, (immo ἔπαισε?) καὶ πλάγιον πίπτουσι. ἐστὶ δὲ τὸ δεύτερον πῶμα Ὀδυσσεώς (post prius 727.) siue a fronte siue a tergo Aiacem amplexus est Vlysses. Similia sunt apud Eustath. ex antiquioribus: qui addit, quod Schol. Vict. habent, appellatam esse hanc luctam μεταπλασμόν et παρακαταγωγὴν. pro priore voc. est παράπλασιν in Vict. neutrum verum arbitror. an παραπλαγιασμόν.

ἐν — γνάμψεν. ἐνέκαμψεν. Sic omnes alios accepisse testantur Schol. A. et V. praeter *Leptinem*, qui ἐν γόνυ esse voluit; vt ἐν δέπας ἐμπλήσας Od. I, 209. verum de duobus poeta semper ἕτερον vsurpat: χαλὰς δ' ἕτερον πόδα B, 217. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον Od. M, 101.

κάππεσον ἄμφω. κάππεσαν Flor. Aldd. cum deterioribus codd. vti Alteri. Correxerit Turnebus ex ed. Rom.

733. αὐτίς ἀναίξαντε πάλαιον. Ionice Harlei. Townl. Mosc. 2. Vrat. b. vn. Vindob. quo alludit Flor. Aldd. ἀναίξαντες πάλαιον. quod correxit Turnebus ex ed. Rom. ἀναίξαντ' ἐπάλαιον.

735. *μηκέτ' ἐρίδασθον*. Sic diserte Venetus cum aliis bonis codd. Ven. B. *ἐρίδασθον* cum Schol. *μη ἐρίζεσθα*. nec aliter Vict. *ἐρίδασθον*. *καίπει ἢ διά. ὁδόν, διερίδασθα*. Incredibilis metri ignoratio. Simile tamen vitium in *ἐρίδειν* etiam in glossographis occurrit: v. Hesych. *ἐρίζεσθον* Cant. edd. Flor. Aldd. Turneb. Emendavit H. Stephanus ex ed. Rom. *ἐρίδασθον*. voc. luctae, de contra nitentibus iuvicem. Vindob. alter *ἐρίδασθον*, alter *ἐρίζεσθον*.

μηδὲ τριβασθαι κακοῖσι. μη κατακονεῖσθαι κακοῦντες ἐαυτούς. Schol. B. V.

736. *ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες*. Peccatum in digamma δ' *ισ'* insulit iam Benti. *ἄεθλα δε φισ'*. In Ammonio corrupte p. 5. *ἀέθλια πύσσ' ἀνελόντες*.

Fuisse ἀπορίαν seu ζήτησιν, quomodo ἱσοκαλεῖς haberi potuerint Ajax et Vlysses, colligas ex Schol. B. et Vict. ad h. v. gratificari Achillem Aiaci ὡς συγγενεῖ, vt supra Eumelo. •

737. *ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί. ἀεθλεύωσι* Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob.

738. *οἱ δ' ἄρα*. Clarke: „ἄρα, vt par erat“ ἡδὲ *πίθοντο* cum Vindob. et al. pro vulgato: *ἡδ' ἐπίθοντο*.

739. *καὶ β' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνα*. Townl. Vrat. A. b. a m. pr. *ἀπομορξαμένοι*. Townl. λύσωσι. Vrat. b. λύσαντο.

741. *ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον*. quod sup. 718 *τρίπους ποιητὸς*, vbi vide. Hoc est quod vult Schol. Vict. ὡς *ξεστὴν τράπεζαν*. Od. A, 138 et al. *καὶ τρίποδος περὶ ποιητῶ καὶ τάρβυθα τε τειχίσασαν*. (Τίρυνθά τε τειχίσασαν B, 559.)

742. 3. 4. recitat versus Strabo Kb. I, p. 70 A. vbi de notitiis Homeri geographicis agit; iterum ad h. l. respicit lib. XVI p. 1098 B. vbi sollertiam Sidoniorum praedicat. Notabilis omnino est locus inter eos, quibus vetustior Phoenicum navigatio memoratur Sidoniorum opera h. e. quae Sidonii fabricati erant, alibi quoque

mulieres, negotiatione maritima exportantium, et extremas maris Aegaei plagas, Lemnum usque adeuntium. -

742. *ένίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν. ένίκα τοὺς ἄλλους ἐπλεονέτι κρατῆρας* Schol. B. V.

743. *ἐπεὶ Σίδονες πολυδαίδαλοι.* Nunc Σίδονες, qui alibi Σιδόμαι, priore nunc correpta, quae alibi produciuntur, nec modo in Σιδονίην, Σιδονίαν et similibus, sed et in Σιδῶνες Od. O, 424. Aliud est, quod Schol. Vict. annotant: τὸ δὲ αἶδος εἰπών, τὸ τέλος (leg. γένος, quod et Schol. B. habet) ἐπήγαγεν. ὡς τὸ Δουλιχίῳ Ἐχινάων θ' ἱεράων B, 625. Respiciunt haec coniuncta: Σιδόνες — Φοίνικας δέ.

744. *ἐπ' ἡεροσιδέα πόντον.* epitheton in Odyssaea aliquoties legitur, semel in Iliade h. l. et varie exponitur in Schol. br. Praestat, μέλανα. quod et Apollon. Lex. habet. Sup. E, 770 τὸ ἡεροσιδὲς erat ipse ἀήρ. caliginosus aer.

ἐς pro ἐπ' Cant.

745. *στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι.* “ἀντὶ τοῦ, προσέφρμισαν. ὡς τὸ στῆσαν δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ.” Sch. B. V. Od. Δ, 581. 2. est: ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτῳ — στῆσα νέας.

Ernesti ad h. v. „στῆσαν est, *exposuerant venalem*, ut opinor, cum aliis mercibus; nam et vendere est στῆσαι, habetque utramque significationem in rebus, in quibus etiam pondus spectatur, ut in argenteis vasis. Post datus est dono regi insulae: *διὰ τὴν ἐν λιμένι στάσιν*, ut ait Eustathius.” Docta interpretatio, sed longius petita; permistis quoque binis notionibus τοῦ ἰστέναι, ut sit venum sistere, exponere, et, pendere libra: post ἄγον ἐπ' ἡεροσιδέα πόντον et sequente δῶρον ἔδωκαν de merce exposita non cogitamus; sed sane στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι de *pauze* facile quisque accipit, cum propria haec sint: *στῆσαι νῆα ἐν λιμένι, ἔστηκε νῆος* et similia, ut saepe in Odyssaea: ut A, 185. B, 391.

746. *υἷος.* Ita scribo, ait Barnes, non ut male olim, *υἱός*. Atqui habent *υἷος* edd. et codd. solus Turnebus male mutarat in *υἱός*. Vidimus iam saepe; et monitum

tres esse format: *υἷος*, *υἱαὺς*, et *ῥας*, unde *ῥας*, et contracte *υῖος*.

747. ἤρωϊ Ἰησονίδῃ. Offendit histus: qui facile tollitur permutatis vocibus Ἠρωῖ Πατρόελαρ Ἰησονίδης. Sic quoque Bentl. emendauit. Supra Φ, 40 in eadem re pro Patroclo Achilles memorabatur, et ἄνας erat ἀνατόμβοις ibid. 79.

748. ἀέθλιον, οὗ ἐτάρωο (ἔνεκα, ἐκείνῳ) ὅς τις. Debit hand dubie ἄεθλον φοῦ ἐτάρωο scriptum esse.

750. καὶ πῖονα δημῶ. Sch. A. „ἐν ἄλλῃ· καταπῖονα.“ va. Vindob. πῖονι δῆμῳ. δευτέρῃ δ' αὖ incuria metri edd. ante Turnebum, qui correxit.

751. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λεισθήϊ' ἔθης Ven. et Sch. A. „γρ. λεισθήϊ' ἔθης“ vt Sch. br. dīserte, λεισθήϊ', τῷ ἐσχάτῳ, ἀπὸ εὐθείας, ὁ λεισθεύς. atque sic vulgatum in edd. per hiatum: ad quem si offensus fueris, facile perspicias veritatem lectionis Venetae: sunt τὰ λεισθήϊα (ἄθλα) eodem modo vt τὰ πρῶτα Φέρειν. Et sic inf. 785 λεισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον. Praeclare Schol. Victor. ἡ συνήθεια λεισθήϊον. ἔκφερ' ἄεθλον. οὐ γὰρ κλίνει, λεισθεύς. ὡς τινες. Scribendum adeo est: λεισθήϊ' ἔθης, aut, quod antiquum et Ionicum fuisse putandum est λεισθήϊα ἔθης. λεισθή' ἔθης Mosc. 2.

Talenti quae fuerit ratio, multo difficilior est dictu, si h. l. dimidium talenti tauri pretio inferius est pretium.

753. ἄρυσσθ' εἰ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε. ἔ· „quod Zenodotus hic quoque (vt sup. 707) πειρήσεσθον scribit, cum tamen tres sint, qui cursu certant“ Schol. A.

754. Nihil hic in cursu nec de nuditate nec de praecipectu memoratur cf. sup. ad 683. Apud Quint. IV, 198 sq. feminalibus cinguntur cursores in ludis funebribus Achillis; sed ibi praesentia Thetidis et Nereidum pudorem iniicere potuit.

757. στὰν δὲ μεταστοιχεί. ✕ — „quod versus hic translatus est e certamine curuli: ibi stabant μεταστοιχεί, (per ordines, ita enim accipiebant) e sortitione vl. 358. At in cursu certantes stare κατὰ ζυγὸν dicuntur (eadem

linea) Schol. A. Repetit eadem ex antiquis Eustathius, p. 1328, 11. et Schol. Vict. *στὰν δὲ διπλῇ καὶ ἀστερίσκει. πῶς γὰρ, κλήρου μὴ βληθέντος, ἴστανται μεταστοιχεί;* (*ordinibus diuersis, altero post alterum*) *μεθῆνται οὖν ἀπὸ τοῦ ἱπποδρομικοῦ ἀγῶνος στίχους;*

Hactenus hand dubie verius est pro male iterato h. l. habendus. Enimvero in hoc ipso supra peccatum esse vidimus, quod *μεταστοιχεί* ad diuersos deinceps ordines reuocare voluere veteres; cum *μεταστοιχεί* potius eo quoque loco esse videatur *μετὰ στοίχῳ, ἐν στοίχῳ, ἐπὶ στοίχῳ, ἐπὶ τάξιν*, eodem ordine, *ἐφεξῆς*. Ita steterunt utique et in stadio ad lineam, vnde procurrebant, in eadem ipsi linea. Atque hoc animaduersum quoque esse ab aliis antiquioribus, apparet primo ex eo, quod Schol. B. apposuit *μεταστοιχεί*, *κατὰ τάξιν* tum multo magis ex Eustath. p. 1328, 12. *Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, πῶς, κλήρου μὴ βληθέντος ἴστανται μεταστοιχεί οἱ δρομεῖς, ὡς πρὸ τούτου οἱ ἱππεῖς; καὶ μὴ ἔχοντες λύσιν γενναίαν, Φασὶν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἀγῶνος εἰκῇ οὕτω μετῆχθαι τὸν στίχον· τοῦτο δὲ οὕτω Φασὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι στοίχον νοεῖσθαι τὴν κατὰ μέτωπον τάξιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος, ὡς προγράφεται. ὡς (quandoquidem) εἴπερ ἦν στοίχον τὸν ἀπλῶς νοηθῆναι ἕρδιον, οὐκ εἶχεν ἂν ὁ λόγος ἀπορίαν τινά.* Utinam multa huiusmodi iudicii recti effata grammaticorum! Attamen vel sic versum ex superiore loco de certamine curuli huc translatum esse facile concedo.

μεταστοιχεί Ven. Townl. vt sup. Schol. Vict. Eustath.

758. *τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὧσα δ' ἔπειτα ἔμφερ' Ὀλυσσῆος.* Prima statim lectio eo ducit, vt de primo a linea cursu haec dicta accipiamus. Iam autem vox *νύσσα* in curuli decursu erat ὁ *καμπτήρ*, *μετα*, circa quem currus flexi in alteram partem ingressi ad carceres redibant: 332. 4. 8. videtur itaque *νύσσα* non aliter h. l. accipi posse; atqui cursus stadii a carceribus ad τὸ *τέλος*, τὸ *τέρμα*, definitum spatium, non autem metam, habebat. Cogitarunt itaque veteres de cursu dolicho, quo

spatium stadii duplo longius emetiendum erat; ipsi tamen pro eodem cum diaulo habuisse videntur; quo sane, *diaulo*, stadii decursus iterandus fuisse videtur, ut de *meta* circumflectenda cogitare liceat, quod in diaulo ita se habuisse colligo ex Polluce III, 147 ubi et apparet ab diaulo diuersum fuisse τὸν δολιχὸν δρόμον, qui sit in rectum, mensura tantum spatii seu curriculi longiore. Ita τέτατο δρόμος ἀπὸ νύσσης est, altera parte curriculi, cum ad carceres iam iterum tenderent, nunc cum maxime cursum esse concitatum.

Digna tamen sunt verba grammaticorum, quae apponam: Ita enim Eustathius ex antiquioribus p. 1328, 20 εἰς δὲ τὸ ἀπὸ νύσσης, Φασίν, ὅτι δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος, καὶ ἡ ἄφesis ἀπὸ τοῦ καμπτήρος ἐγένετο ἄνω πρὸς τὴν ἀφστηρίαν. Sic quoque Schol. Vict. δολιχὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος. καὶ ἡ ἄφesis ἀπὸ τῶν καμπτήρων. Fateor me haec non satis assequi: quomodo a meta potuit fieri ἄφesis? nisi alio sensu ἄφesis est circumflexa meta reditus ad carceres. Apud Pausan. VI, 20, p. 503. videtur similis esse perturbatio vocum; ut ἄφesis sit in fine stadii: πρὸς δὲ τοῦ σταδίου τῷ πέρατι, ἣ τοῖς σταδιοδρόμοις ἄφesis πεποιήται. verum ibi scriptor narrauerat de altera stadii extremitate, et procedebat versus alteram, in qua carceres sunt. Aut, si ἄφesis proprio dicta est, debet καμπτήρ de linea, unde procurritur, accipi; quorsum autem tum de dolicho cogitarunt? Pergit Eustathius: καὶ ἵσως οὗτος ἐστὶν ὁ λεγόμενος ἀκάμπιος δρόμος. οὗ μέμνηται Πausανίας, εἰπὼν ἀκάμπιος δρόμος, μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιέπατος. (In Pausania nostro haec occurrere haud memini; sunt petita ex Lexico Pausaniae grammatici: reperiuntur quoque in Hesychio, et in Etymologo.) εἰς δὲ τὸ, τέτατο δρόμος, Φασίν (οἱ παλαιοί) ὅτι, ἐπεὶ μὴ κάμπτουςιν, οὐ ταμιεύουσιν εἰς τέλος τὸ τάχος· ἀλλ' εὐθέως συντόνως προκηδῶσιν. Ultima haec sunt quoque in Schol. B. et Vict. in B. etiam haec: ἐλάχιστος τις ἦν ὁ δρόμος, ἐνθα μὴδὲ κάμψαι ἐνῆν. ergo non δολιχός. Miro modo hic diuersa miscentur.

Verum de simplici stadio narrata si acceperis, recte procedit sententia, dummodo admiseris, *νύσσαν* h. l. dictam esse de ipso curriculi ingressu; et docet versus Od. Θ, 121. ita dictam fuisse: *οἱ δ' αὖ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεςσιν. τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίαντες πεδίοιο*. Manifestum est, de cursus principio hic agi, et conuenire Virgilianum V, 315 sq. *haec ubi dicta, locum capiunt, signoque repente Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt, Effusi nimbo similes*.

Belle haec, quae apposui, videri possunt disputata, mihi quae ipsi ita vita sunt se habere. Concidunt tamen omnia, si attenderis: decurrentes iam in eo esse dici, *ut apprehendant praemia*: 773 *ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐεσθαι ἄεθλον*. porro ibi victimas caelas memorari, 776. et Vlysem Aiaeae praeuento statim arripuisse craterem *ὡς ἦλθε Φθάμενος*, 779. haec omnia, ut et reliqua, apparet, nos retrahere ad ipsa stadii principia, ad quae praemia ab Achille constituta erant; apparetque auctorem huius carminis hoc ipsum animo habuisse, cursum factum esse duplicem, circa metam retro decursu facto iterum ad lineam, vnde processerat. Repetita ita sunt omnia ex decursu curuli: stant ordine, *μεταστοιχεί*, est meta constituta, circa quam cursus flecteretur, et intentioribus viribus vsi sunt in altera decursus parte, cum iam carceribus, nunc lineae, iterum appropinquarent: prorsus ut vs. 358. 373. 4 sq. Itaque, quamuis inuitus, agnosco *νύσσαν* h. l. de meta, et de cursu circa metam in alteram partem versus carceres, seu lineam, esse accipiendam.

Ernestii nota ad h. v. non est satis luculenta: „Alias, inquit, initium currendi fit a carceribus, (*ἀφ' ἐστηρίξε*) et flectitur circa metam. Itaque hic putarunt veteres intelligi *δολιχοδρομίαν*, qui cursus est *ἀνὰ μίτον*.“ Quid vero ipse putauerit, non liquet; quae adscripsit, sunt ex Eustathio petita; nec ad Homeri illustrationem faciunt. Melius se habent ea, quae Ernesti subiecit: „Quod autem

aiunt, eo etiam respici verbo τέτατο, idque indicare cursum contentis viribus, id verum non putamus. τέτατο eleganter dicitur pro ἦν, propter longitudinem curriculum. Sic Latini porrigi dicunt et similia“ et si non video, cur non ita accipi possit: a meta progressi effusioe cursu contenderunt. Ita sup. 375 ἄφαρ δ' ἵπποισι τάδε δρόμος.

Ceterum νύσσα vulgari vlu ad hippodromum spectavit, non ad stadium, ibique fuit ὁ καμπτήρ. Vlus tamen vocum in his parum fait constans. Pollux III, 147. καὶ ὅθεν μὲν ἀφίστανται (οἱ σταδιοδρόμοι· complexus autem erat iisdem verbis τὸν ἀγωνιζόμενον τὸ στάδιον, τὸν δολιχόν, τὸ διπλοῦν στάδιον, h. e. τὸν δίαυλον, τὸν ἵπκιον δρόμον, καὶ τὸν δρόμον ἐν καμπῇ, ἢ κάμπκιον, cui opp. ὁ ἀκάμπιος·) ἄφασις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμῇ, καὶ βαλβίς. περὶ δὲ ὁ κάμπτιοις, νύσσα καὶ καμπτήρ. ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα, (proprie in cursu) καὶ βατήρ. ἐνιοὶ δὲ καὶ βαλβίς.

„γρ. ἀκαὶ νύσσης“ Barnes.

759. ἔκφορ' Ὀϊλιάδης. „παρὰ Ζηνοδότῳ· ἔκθορ' Ὀρλιάδης“ Schol. A. Sane et hoc bene; alterum iam supra vidimus de curuli cursu v. 376. Glossa Lips. nif. προέδραμε. hinc ἔκφορος, qui cum celeritate, vehementia fertur, rapitur, etiam tropice. Suidas, in h. v. Est autem ἔκφορα pro ἐξεφέρετο.“ haec Ernesti. recte; est enim pro ἐξεφίερεν αὐτὸν, vel τὸν δρόμον.

Ὀϊλῆος Lips. et vn. Vindob.

ἔρυντο Vrat. b.

760 — 763. ἀγχι μάλ', ὡς ὅτε τις τε γυναικὸς εὐζώνου στήθεός ἐστι πανών, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσση, πηλὸν ἐξέλκουσα παρὰ μίτον, ἀγχιόθι δ' ἴσχει στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν. Difficilis locus et obscurus, propter veterem texendi modum a nostris diuersum, quandoquidem Ili iugo adstantes texebant, tela recta et pendula, h. e. ex alto ad parietem flaminibus pondere subter appenso, demissis, (cf. Excurs. I * ad Aeneid. libr. VII.) et propter vocabula textrinae, cum obscura per se, tum vlu vulgo variata, tum eadem cum nendi

arte et lanificio communicata. Prius quidem illud a viris doctis iam satis est declaratum post Salmasium et alios, alterum autem inprimis a Schneidero Ind. ad Scriptores Rei Rust. voc. *Tela* p. 359 sqq.

Antequam ad Scholiorum doctrinam procedam, quae nos incertiores dimittit, quam accefferamus, apponam, quae mihi videntur et simplicissima et ceteris liquidiora. *κανών, πηνίον, μίτος*, difficultatem faciunt in eo, quod prius vocabulum hac in re alibi non occurrit, reliqua duo haud vno sensu. Ex ipsa re, ex comparationis consilio, et ex vocis significato proprio, *κανών*, regula, vix aliud quid esse potest quam radius, lignum rectum, pro quo nostro usu est naucula, cui inuoluta sunt fila, τὸ *πηνίον*, subtemen, quod constat *μίτοις*, filis, quae extracta inter stamina inseruntur et spatha adducta coguntur ac densantur. Conuenit hoc cum duobus currentibus sibi continuo inhaerentibus; nam idem lignum ad filum inferendum inter stamina transmissum discurrit semper eadem linea, eodemque intervallo a pectore textricis: quae illud tenet, *ἴσχει, ἀγκύθι στήθος*. Iam radio textrix transmittendo inter stamina hoc *πηνίον* (nobis, licium nauculae inuolutum) *ἐξέλκει μίτον παρὲς πηνίου*, educit, euoluit, filum, extra *πηνίον*, quod conglomeratis filis constat, quae ipso opere faciendo nunc euoluta sunt trama. Poterat quoque dictum esse, *ἐξέλκειν μίτον ἐκ πηνίου*, et *παρὲς πηνίου*. dicitur tamen *παρὲς* etiam cum accusatiuo, quatenus res in aliam partem extrahitur, vt sup. I, 7 *πολλὸν παρὲς ἄλλα Φῶκος ἔχεναν*. Tandem textrix dicitur *τανύειν χερσὶ κανόνα*, quatenus illa radium (cui nostra naucula successit) transmittit in latum per stamina. Nam *τανύειν*, *τείνειν*, extendere, variis modis ac sensibus fit; proprie extenduntur fila radio circumuoluta, trahitur tamen per stamina ipse simul radius, *ἐκτανύεται*. Haec quidem simplicissima; poterant enim verba etiam sic disponi, vt ὅν τε esset καὶ ὅν pro οὗ αὖ μάλα *χερσὶ τανύσῃ πηνίον, ἐξέλκουσα παρὲν μίτον*.

ex quo illa in longum educit subtemen, extrahendo filum.

Nunc apponam grammaticorum placita; tum subiciam virorum doctorum iudicia.

Ieiuna omnino sunt Scholia ad h. l. Ad v. 760 notat Schol. A. posse haec ὡς ἔτε aut superioribus annecti, aut sequentibus adiungi. Ad voc. κανὼν nihil monent: ubi desiderabas vel maxime eorum iudicium. Subueniunt tamen Schol. br. κανὼν, ὁ κάλαμος, περὶ ὃν εἰλεῖται ὁ μίτος ὁ ἰσουργικός. Et Hesych. inter alia τὸ ξύλον, περὶ ὃ ὁ μίτος. Disertior est Eustathius, ita tamen, ut, quid sit κανὼν, se ignorare, meras coniecturas apponere fateatur: ἔοικε δὲ ξύλον εὐθὺ εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανὼν, τορευτὸν, εἰς εἰκὸς, ἐμῶνυμον τῷ ἀπορθεῖντι τὰ ξεόμενα κανόνι, (regulae fabrili) χρήσιμον γυναιξίν, ἢ κλώθειν, ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν, ἐν τῷ πρὸ τοῦ στηθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἴστασθαι. σαφὲς γάρ τι οὐκ ἐτύχομεν γυνῶναι ἀπὸ τοῦ μαθεῖν, κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, ἢ ἐργαλεῖον ἀτρακτῶδες, ἢ ἡλακατῶδες. Itaque nec habebat Eustathius, quomodo τανύσση acciperet: τανύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανὼν, ἀντὶ τοῦ, τετανυσμένος εἰς ὄρθον ἴσταται. ἢ καὶ ἄλλως, τανύεται ὡς καὶ ἄρουραν οἶδαν αὔξειν ἀσταχύεσσιν (B. 148) αὐτὴ τε γὰρ σταχύων αὐξομένων αὔξεσθαι λέγεται. καὶ ὁ κανὼν διὰ τὸ ἐξαλκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον τανύεσθαι εἴρηται. Nominatur inter cetera instrumenta textoria ap. Polluc. VII, 36. κανὼν quoque, ut tamen nihil hinc proficias.

Ad πηνίον 762. Schol. B. cum V. afferunt ineptam etymologiam a Panē deo inuentore: adiicit tamen hic οἱ δὲ ὑφήνιον τὸ ὑπὸ τοῦς μίτους ὄν. Eustathius: πηνίον δὲ παρὰ τὸν Πᾶνα, ὅς ἐστι, Φασίν, εὐρατῆς ὑφαντικῆς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πανίον, ἢ ἀγοραία λέξις. (lupercal) ἐκ δὲ τοῦ πηνίου καὶ τὸ ἐκπηνίζειν παρὰ τῷ Κωμικῷ (v. inf.) καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ — καὶ τὸ χρυσεοπηνίον. ἐρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου· τὸ, μίτον. (impro μίτος) πηνίον γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον. ὅς δὲ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικός ὢν τοῦ πηνίου, ἢ

ἀντιδιαίρεται τῷ στήθει καὶ τῇ κρόκῃ. ἦν καὶ βράδανη (immo βράδανη. v. sup. ad Σ, 576. p. 556. To. VII.) φασίν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὔρεται Λεξικῷ. γενικὴ δὲ λέξις ἐν τούτοις καὶ τὸ νῆμα. Vegatur inter plura p. 1328; 48. quae singula persequi in nostra opera non licet. Meliora docet et hic Schol. br. πηνίον, εἶλημα κρόκης. recte: est ipsa κρόκη, filam, εἰλουμένην περὶ τὸν κανόνα. der Spuklen, die um ein Rohr gewundene Fäden, welche eingeschossen werden. nam κρόκη est subtemen, trama, quae intra stamina illata, ope spathae κρέσσται, cogitur. In Vrat. A. adscripta est glossa, τὸ μετὰξιν, voc. senioris Graeciae in serico texendo.

παρὰ μίτον Schol. B. ἀντὶ τοῦ παρὰ μίτον. Eadem Vict. adiiciens: οὐκ ὀκνεῖ δὲ καὶ τὴν γυναικωνίτιν παραλαμβάνειν, ἣ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ σίριον.

Eustathius autem observat duplicem usum τοῦ παρὰξ cum quarto et cum secundo casu, quodque est et παρὰξ et παρὰξ, et πάρεξ.

Ex recentioribus Ernesti laudem habet, quod curiosius locum excussit, pleraque ex Eustathio. Recte notat, primum, supplendum esse: ὡς ὅτε τίς τε κανὼν (μύλα ἄγχι) στήθεος γυναικός ἐστι. unde προστήθεος γυναικὸς κανὼν ap. Eustath. Porro, quod κανὼν est bacillum, calamus, radius, quem circa voluitur licium. Nam κανὼν est proprie linea recta; unde ad multa, regulam, mensuram, et alia similia, traducitur. "In his agnosco Ernestium meum!

Porro πηνίον male verti a Clarkio ait *stamen*, sed esse *subtemen* vel *tramiā*, κρόκην, unde ἀνδροκρέας πήνας dixit Eurip. Hec. 470. vestes scil. stragulas, *picto subtemine*, vt vocat Valer. Fl. VI, 228. h. e. in quibus subtemen flores exprimit. Ergo verte, *subtemen extrahens*. Recte haec. „Ceterum, pergit, πηνίον et vessem ipsam, et subtemen significat, quanquam haec significatio est antiquior.“ Dubito equidem, an πήνη et πηνίον de ipsa veste dicantur; in Euripide sunt ipsa fila, subte-

men floridi coloris, e quo sane vestis texitur. At τὸ πῆ-
νος redditur per ὤφασμα ap. Hesych.

Tandem in παρὰ μίτον dubitat, sitne μίτον vera le-
ctio; an μίτου, quod H. Stephanus e codice protulit;
tam esse putabat *subtemen extrahens e licio radii*, seu
e radio circumuoluto filis. At de ἐκτανύειν nil monuit.
Vbinam a Stephano ista lectio memorata esset, diu quae-
sini; ad Homerum mentionem eius fecit nullam; tandem
reperi in Lexici Ind. voc. πῆνος. Praestaret tamen vel
sic lectio in Schol. Aristoph. infra laudando: πηνίου ἐξ-
έλκουσα.

Prorsus aliam interpretationem dant Lexica, Step-
hanus et Damm, dum ad feminam nentem fila referunt.
Iis κανὼν est *fusus, ὃν τανύσῃ, quem illa manu exten-*
dit a se, fila extendendo et extenuando in longitudi-
nem; πηνίον ἐξέλκουσα παρὰ μίτον, *postquam filum*
suum in longitudinem extraxit (nam facit Damm. πη-
νίος, α, ον, adeoque μίτον πηνίον *filum ad totam fa-*
ciendam factum.) Illa *fusum prope admouet pectori*.
Fatendum est, in his esse nonnulla, quae non male ver-
bis et sententiis conuenire videantur. Expenlis tamen
omnibus, quae in Hesych. et Suida et in Lexicis a viris
doctis notata sunt, antiquioris et communioris usus esse
videtur notio τοῦ πηνίον pro licio radio inuoluto, etsi il-
lud etiam pro filis fuso circumuolutum dici potuit, et di-
ctum fuit, ut intelligitur ex Polluce VII, 29 et 31 vbi in-
ter ἐπιουργικὰ et ἰσουργικὰ numeratur. quando idem est
atque ἄτρακτος, ut Hesych. πηνίον, ἄτρακτος, εἰς ὃν ἐ-
λαΐται ἡ κρόκη. In epigrammatibus obscurum fere aut
ambiguum est, ad utrum genus referendum sit πῆνος et
πηνίον. Etiam ap. Theocr. XVIII, 32. οὐδέ τις ἐν ταλά-
ρῃ πανίσταται ἔργα τοιαῦτα potius ad textoriam operam,
de qua reliqua agunt, quam ad colum refero, ut sint
radii in calathis quibus licia iam circumuoluta sunt, ut
in texendo adhibeantur. Potest quoque ἐκπηνίζεσθαι
ad licium e radio enolutum referri apud Aristophanem,
Ran. 586. ἐκπηνίζεται pro ἐξελκύσει, vbi Schol. a Suida

quoque exscriptum ait esse, quod in Homero est *πηνίον ἐξέλκειν*. Ita enim Schol. vet. *ἐξελκύσει ἀπὸ τοῦ πηνίου*. "Ομηρος. „πηνίου ἐξέλκουσα.“ (Aliud Scholion.) ἢ *ἐξάξει ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σπώλῃκος ἐξαγομένης πῆγης*, hic de alia re cogitavit, de filo serico, bombycis.

Postquam haec superioribus annis a me erant pertractata, omnem rem textoriam copiose, docte et accurate expositam prodidit doctissimus Schneider. in Indice ad Script. R. R. voc. *tela*. vbi cum de ceteris, vt de *πηνίον* p. 366. de *καρκίς* p. 370. quae et ipsa radii speciem habere debuit, actum est diligentissime, tum p. 375 sq. de loco nostro, et de molestia hoc voc. *πανών*. memorato quoque loco Nonni Dionys. lib. XXXVII p. 956 qui nos nulla in re doctiores dimittit. Tentavit ille varios interpretandi modos, substituitque tandem in eo, vt poeta dicat, canonem, seu regulam aequae propinquam esse pectori textricis, „quam ea manibus extendat, dum pannuculam iuxta licia extrahit, vel si lectionem *παρὰ μίτον* sequaris, pannuculam ex liciis extrahit.“

761. *χεῖρσι τανύσση. χεῖρσι* Barocc. et margo Steph. *τανύσει* Barocc.

762. *πηνίον ἐξέλκουσα παρὰ μίτον*. Narratum paulo ante, Stephanum ex vet. libro non Homeri puto, sed Eustathii, memorare *παρὰ μίτον*, Schol. autem Arisphanis *πηνίου ἐξέλκουσα*.

763. 4. *ὡς Ὀδυσσεὺς θάεν* — Illustrat locum Macrob. Sat. V, 13. cogitandum esse de alto puluere vel sabulo, in quo impressa vestigia confestim delentur, relabente puluere qui plantae cesserat, in cauum; antequam hoc fieri posset, *πρὶν τὴν πόμιν ἀμφιχυθῆναι τοῖς ἵχνεσι*, Vlysses suum pedem iam in eodem vestigio constituerat. Similia sunt in Schol. B. V.

765. *καὶ δ' ἄρα οἱ καφαλῆς χε' αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεύς*. Venetus *καὶ δ' ἄρα ἐκ male*.

„*ἄρα vt fieri solet*“ Clarke. pro *χε' ἔχ'* Vrat. A. *αὐτμένα. αὐτμήν. τὴν ἀναπνοήν* Schol. B. Vict. (In

hoc praeterea: καὶ τὸ ἀδαμῖ. . . f. τὸ ἀναθυμίασις, exhalatio.) τοῦτο δὲ, ὡς κολοβωτέρου ὄντος Ἀχαιοῦ. brevioris statura.

766. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντας Ἀχαιοί. licet scribere ἴαχον δ' ἐπὶ. potest tamen ἐπὶ referri ad vñ sequ. ἐπὶ ἱεμένω.

767. νίκης ἱεμένω. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ἱέμενοι. sic quo Vrat. A. b. d. minus scite. Mosc. ἱεμένω a pr. m. suprascr. οι. Eustath. ἱεμένω ἢ ἱεμένων, moxque ἱέμενοι. Lips. νίκην ἱέμενοι. prius male.

768. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλειον δρόμον. Schol. B. τὸν πρὸς αὐτὰ τὰ τέρματα. et Schol. Vict. τὸ ἔσχατον τοῦ δρόμου. hic itaque 758 νύσσαν recte intellexit de ipsis carceribus, non de meta, circa quam cursus fit; sed de stadio recto cogitavit. Nec aliter sup. vñ. 373. de cursus curulis extrema parte, et si ibi in reditu ad carceres, post metam circumactam. Virgil. Aen. V, 327 reddidit: *iamque fere spatio extremo, fessique, sub ipsam finem aduentabant.*

αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς εὐχεται. Ernesti: „αὐτίκα h. l. non significat celeritatem, sed, ibi. tum. Alibi post ἀλλ' ὅτε δὴ sequitur, ἐνθα δὴ, τότε. pro quo nunc posuit αὐτίκα“ Potest sane ita reddi; velim tamen doceri, cur non hic, ut alibi, locum habeat sollennis notatio, statim. tum.

772. γυῖα δὲ θῆκαν ἐλαφρά — ✕ — „quod versus recte locum habuit de Diomede, (E, 122) hic minus recte, nam Vlysses non praecurrit, nec vincit; sed obtinet praemium, quia Ajax prosternitur: nullo igitur cum usu Minerua eius membra agilia faceret“ Schol. A. Similia Schol. B. V. idemque iam monitum vidimus ad N, 61. vbi idem versus inculcatus est. Scribitur vulgo γυῖα δ' ἔθνηκαν..

Schol. Vict. Φασὶ τοῖς προτρέχουσι δίκην πτερῶν εἶναι τὰς χεῖρας. Firmatur hinc interpretatio verborum ap. Philostr. Imagg. II, 2. de Achille εὐτονοὶ αἱ χεῖρες. ἀγαθὰ γὰρ αὐταὶ πομπαὶ τοῦ δρόμου. Opusc. Vol. V p. 93.

Adscripsit indoctus grammaticus Ven. A. ἄλλως. ψή-
δεται συνήθως Ὅμηρος. οὐ γὰρ ἔδραμεν ὁ Ὀδυσσεύς.

773. ἀλλ' ὅτε δὲ τάχ' ἔμελλον ἐπαίξασθαι ἄεθλον.
rectius scribetur ἐπ' αἰξασθαι ἄεθλον. Contra recte foret
ἐπαίξασθαι ἀέθλω. promiscuus est usus actiui et medii in
hac voce.

ἐπαίξασθαι Vrat. A. b. d. cum Veneto, perpetua
variatione in similibus, inprimis cum μέλλω. τάχα μέλ-
λον nusquam vidi.

774. ἔνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θεῶν. non assequor, unde
Schol. A. B. hoc habeant: Aiacem ab Ulyssē impeditum
digressum extra curriculum prolapsū esse. De fortunae
casu in hoc cursu commentatur Aristid. in Platon. II. p.
257. ed. Iebb. To. II.

βλάβη γὰρ Ἀθήνη. Proprium in cursu βλάπτειν.
sup. v. 571. ut alter dicitur ὀλισθεῖν. σφάλλασθαι.

775. τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος. „τῇ ῥα vbi scilicet“
Clarke. βόες ἐρίμυχοι iam T, 497 lecti.

777. ἔνθ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ῥίνας τε.
Cant. Mori. ἔνθ' ὄνθου. Suidas in ὄνθος recitat: ἐν δ'
ὄνθου βοέης πλήτο στόμα. Apollon. Lex. in ὄνθος reci-
tat: ἐκ δ' ὄνθου βοέου κόπρον. At est ἐνέπλητο.

Harl. ῥίνας τε. Sic ἐνέπλητο τὸ στόμα καὶ ῥίνας.

Lepidum est, quod notant Schol. A. B. V. κεχρηγὸς
γὰρ ἔτρεχε, διὰ τὸ εὐκόλως ἀναπνεῖ. ὁ δὲ τὸν πρσβύτην
λαβραγόρη εἰπὼν (sup. 474 lqq.) κατὰ τοῦ στόματος κε-
λάζεται.

781. ὄνθον ἀποπτύων. Eustath. ὄνθον ἢ ὄνθος.

783. μήτηρ ὧς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται. Laudat versum
Schol. Pindari ad illud Nem. III, 1 ὦ πότνια Μῶσα, μᾶ-
τερ ἀμάρτα, λίσσομαι, ἵμεο.

At Schol. Vict. μήτηρ ὧς, διὰ τοῦτο ἵως Φησί· καὶ
ἐχθόμενός περ Ἀθήνη (Od. Δ, 502), ὅτι τὴν παρθένον
εἵκασε μητρί. putauit igitur Minervam aegre tulisse se
matrem appellari, cum virgo esset. mirum acumen! ὁ δὲ
Ἰστρος ἐκτεθῆναι ὑπὸ Ἀντικλείας Ὀδυσσεά, Φησὶν ἐν
Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, ἥ ἐστὶν ἱερὰ Ἀθηνᾶς. Acce-

pere illi ὡς μήτηρ Ὀδυσσῆϊ, quippe cum ea mater sit Vlyssis. Hoc est, quod Schol. A. iubet sustinere recitationem post μήτηρ ὡς.

784. οἱ δ' ἄρα πάντας. Clarke „ἄρα, vt necesse erat. ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. ne fallaris, ἐπ' αὐτῶν est merum sphalma ed. Ernesti.

785. Ἀντιλόχος δ' ἄρα δὴ λαισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον. Vrat. A. ἄρα οἱ λ. non male, iudice quoque Ernestio. qui etiam ait, ἔκφερ' ἄεθλον esse dictum eo sensu quo Od. O. 469 ἡ δ' αἴψα τρεῖς ἄλαισα κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερον domo. nunc praemium absportatur ἔξω τοῦ ἀγῶνος. λαισθήϊον ἄεθλον. v. sup. ad vl. 751.

787. αἰδῶσιν ὑμῦ ἐρέω πᾶσι, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν, adeoque αἰ, quod et Eustath. notat. Quod nos: videtis ipsi, senioribus fortunam magis esse propitiam quam junioribus.

ὑμῦ et ὑμῦ in codd.

789. Αἶας μὲν γὰρ ἐμεῖς ὀλίγον προγενέστερός ἐστι. Observant Schol. B. V. heroum aetates sic notari: vt minimus natus sit Antilochus, maior Ajax Oilei, hinc Ajax Telamonius, Vlysses, Idomeneus, Nestor.

791. ὠμογέρωντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ζ- „quod semel h. l. ὠμογέρωντα dixit. Metaphora ducta a crudis pomis vel a crudis carnibus duplici modo evolui potest: ea, quae cruda sunt, nondum sunt seu cocta, seu matura, ergo *senectus cruda* est, in primo stadio constituta, nondum multum progressa: vigente adhuc corpore. Virgilio: *cruda deo viridisque senectus*. At potest quoque esse senectus, quae, cum in aliquos vegeta adhuc aetate constitutos maturius ac citius ingruit, et hactenus praematura est, hanc tamen Latine non aequae *crudam* senectutem appellamus. At simili fere modo Latine *matura senectus* duplici sensu dicta occurrit. Ex his dictis allequi et diiudicare licet diuersas vocis acceptiones in grammaticis. Simplicissime Etymologus: ὁ μὴ εἰς τέλειον παρὸν γεγηρακώς. ἤγουν, ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς. sicque in Schol. A. ἄλλως. οὕτω λέγουσιν ἦτοι τοὺς ἐπισυνεστῶτας

(αὐ τοὺς ἔτι συνεστῶτας,) καὶ μὴ πᾶν γέροντας, ἀλλὰ πλησίον τοῦ γήραος. ἢ τοὺς πρὸ ὥρας γεγηρακότας. Paria in Schol. br. Scilicet alterum spectat ad Od. O, 356 de Laerte, quem mors vxoris ἥκαχε καὶ ἐν ὧμῳ γήραι θῆκε. vbi esse videtur, ante tempus senem fecit, senectutem maturauit. v. Ernesti ad e. l.

Schol. A. B. V. εἰ ex parte Leid. ὠμογέροντα τὸν μὴ τέλειον κατεψημένον ὑπὸ τοῦ γήραος exponunt; ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἐψηθέντων μὲν, οὐ μὴν τολείως. καὶ ἐν ὧμῳ γήραι θῆκεν. ὡς καὶ ἐν ἐφθόν τῷ γήρα φησίν. quod alicubi occurrere vix credo. Apud Apollon. Lex. ὠμογέρων. ὁμοστος ἦν ἡλικία corruptum, quod varie tentant, fuit forte idem illud grammaticorum: ὁ μὴ ἐφθός τὴν ἡλικίαν. Ap. Ammonium in noto loco de aetatibus hominum, ὁ προβεβηκώς aetate per ὠμογέροντα redditur, vbi v. Valken. p. 54 ab Ernestio laudatum.

792. ποσσὶν ἐριδῆσασθαι duplicato σ ad producendam syllabam. ἐρίζω, ἐριδῶ. ἐριδέω. vel ἐριδέω, vnde ἐριδαίνω. cf. Eustath. Schol. br. reddunt. ἐξισωθῆναι. ἀμιλληθῆναι. Schol. Vict. „ἐριδῆσασθαι. ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ. ὅθεν τὸ ἐριδαίνετον ὦδε. (A, 574) ἐν δὲ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται· ἐριζῆσασθαι.“ In Vrat. d. est ἐριδίσασθαι.“ εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. Schol. Vict. Ἀχιλλῆϊ, διὰ τοῦ ἥ. voluit ergo contracte pronuntiarī ἡ.

793. κύδηναν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα. Schol. B. V. ὕψω. γὰρ ὕρον ἐποίησε διὰ τοῦ ἐπαίνου. Addit Vict. καὶ ὕψου δὲ κάρη ἔχει. Z, 509. Schol. br. ἐδόξασεν. Melius Apollon. cum Hesych. κύδηνε. κατὰ ψυχὴν ἐμεταώρισε. Laudat Villosif. Hesiod. Ἔργ. 38 μέγα κυδαίνων βασιλῆας, vbi dicitur de corrupendis iudicibus demerendo eos et blandiendo.

795. οὐ μὲν τοι μέλας εἰρήσεται αἶνος. ξ- „quod μέλας est μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλας“ Schol. A. Qui sint νεώτεροι, docet Schol. Vict. „μάταιος, οὐκ οὐκτρὸς, ὡς οἱ Τραγικοί. Vidimus iam K, 480. Recitat versum et μέλας per μάταιον explicat Schol. Sophocl. Trach. 388 (397).

μέλεις κ' εἰρήσεται. — male κ' inserto ediderat Barnes.

An sit *ῥεῖρησεται*, quaesitum est sup. Vol. VII. p. 751.

αἶνος Schol. br. *ῥῥν*, λόγος. quid ni *ἔπαινος*? praecefferat modo *κύδης*. Πηλείωνα. sic quoque reddidit Apollon. Lex. in αἶνος versu adscripto. Etymol. in ἀνδῶν. et Eustath. Conf. sup. ad 652.

796. ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. Versus est ap. Polluc. IX, 54. ἐπιθήσω. ἐπιβαλῶ. Eustath. ἐπέκλαινα τοῦ ἀέθλου ὁῶσα. ἐκ περισσοῦ.

797. ὁ δὲ δέξατο. sic cum Lips. Townl. Vrat. b. vn. Vindob. pro ὁ δ' ἐδέξατο.

799. Θῆν' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἄσπίδα. edd. ante Stephanum. perpetuo peccato κατ' ἄσπίδα. erat tamen melior lectio in ed. Rom. φέρων ἡδ' ἄσπίδα Mori.

800. τεύχεα Σαρπήδοντος — „quod Σαρπήδοντος a Σαρπήδων, vt χαλκῶδων, χαλκῶδοντος“ Schol. A. Atqui hoc iam videramus M, 379 et 392. cf. Apollon. Lex. li. v. Ceterum a nemine quaesitum video, quo iure hereditas Patrocli ad Achillem peruenerit.

802. 803. 4. ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύμεν, ὥπερ ἀρίστω, τεύχεα ἐσσαμένω, ταμεισίχροα χαλκὸν ἐλόντες, ἀλλήλων προκάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι. h. μάχεσθαι. Omnia sunt expedita. At longum est Scholion A. cuius criticam haud intellexeris, nisi praemonuero hoc; videri ab eius codice abfuisse versum 804 ἀλλήλων. Nam ille praecipit iungere ἄνδρες δύο — ἐλόντες (ita legit pro ἐλόντες) nec deesse μάχεσθαι aut aliud simile quid; sic enim solere Homerum absolute κελεύειν vsurpare; vt in Odyssæa: (Φ, 175) Ἀντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάμβριον ἀπαγαγῶν“ leg. αἰκέλον αἰγῶν. ἄγρει δὲ πῦρ κείον. et in sequente rhapsodia: (Π. Ω, 90) τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός. sum de nouo incipiendum: Ὀκρότερός κε φθῆσιν.“ Schol. A. quae durissima sunt. Deberet sic saltem esse ἐλόντες, aut innegenda ὥπερ ἀρίστω ἐλόντες. Quae cum ita sint, versu 804 ἀλλήλων vix carere potest oratio.

802. ἄνδρες δύο. al. δύο vt Schol. Vict. κελεύμεν. Barnes: „γρ. κελεύομαι.“ ex vl. 659.

803. χαλκὸν ἐλόντε lectum esse in grammatici codice modo vidimus; sic quoque legitur in ed. Flor. Ald. r. nec displicebat Ernestio, quia variantur sic numeri. ἐλόντε seruant ipsi Veneti.

804. ἀλλήλων προπαροίθην. ✕ Caussam stigmes modo vidimus ad vl. 802. notatur quoque versus tanquam tollendus in Townl. abestque a Vrat. A. et d. At legitur in aliis libris, etiam in vtroque Veneto.

ἀλλήλων — κειρηθῆται. Ven. A. ἀλλήλους. Vrat. b. ἀλλήλω. vtrumque male.

805. ὀπότερός κε Φθῆσιν ὀρεξάμενος χροά καλὸν, 806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντα καὶ αἷμα, 807. τῷ μὲν ἐγὼ δάσω. Offendit locus omnes legentes, cum de ludicro certamine agatur, a quo stolidi atrocitas vulnera inferendi abesse debet. εἰκοις σκιαμαχία τις εἶναι, ait Schol. B. qui addit, οὐ γὰρ ἔχει τρώσεις. Φησὶ γὰρ καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι. Iam primum vl. 806 eiiciendum esse per se patet; tum vero restat molestia in ὀρεξάμενος χροά. cum esse deberet χροότη. nec satis est ὀρεξάμενος, verum saltem ἀψάμενος. Verum videamus singula.

805. Φθῆσιν ὀρεξάμενος. πατάξας, ἐκ παρεπομένου. συμβαίνει γὰρ τοῖς πατάσσουσιν, ἐκτείνεσθαι. Schol. A. B. V. addunt ἤ, ἀντὶ τοῦ ὀρέξαι „quod non capio. ὀρέξεσθαι est extendere se ad ictum inferendum (κατά) τινος vel ἐπὶ τινι. v. ad Δ, 307. cf. Ω, 506. Nostro versu esset supplendum ὀρεξάμενος τοῦ ἄλλου κατὰ χροά. Schol. br. reddunt ὀρεξάμενος. εἰπαψάμενος τοῦ χρωτός.

ὀπότερος κε Φθῆσιν. non κεν ante Φθ. multo minus cum Vrat. d. ὀπότερος δέ κε Φθῆσιν.

806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἷμα ἐνδίνων, τῶν ἐντοσθίων σπλάγχχνων reddunt Schol. A. in de emendatio in Apollon. Lex. firmatur, in quo scriptum ἐντοσθειδίων. Est tamen in Schol. A. καὶ γὰρ παρὰ τὸ ἐντοσθεν ἐντοσθίδια λέγεται.

ψαύσῃ. Venetus ψαύσει.

Iam porro huic versui praefixus est obelus: — „ἀθε-
ταῖται, quod τὰ ἔνδυνα sunt intestina; non autem talis
pugna ad eiusmodi vulnera infligenda fiebat: ὥς γὰρ τοῦ
ἀμύξαι μόνον τὸν χρωῖτα, μονομαχοῦσι. Verba διὰ τ' ἔν-
τερα καὶ μέλαν αἷμα ἐκ τῆς Δολωνείας μετακίται, *subla-
cta sunt* ex Jl. K, 298. 469“ Schol. A. praeclare. Ab
Aristarcho haec profecta esse, discimus ex Schol. Vict.
„ἀθετεῖ τὸν στίχον Ἀρίσταρχος. οὐ γὰρ εἰς τὸ ἀγωνί-
ζεσθαι.

Fuere tamen in Schol. A. ἄλλως. et in Schol. br.
qui versum tuiti sunt, vt dicerent: τὰ ἔνδυνα esse τὰ ἐν-
τὸς τῶν ὀπλων μέλη, ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι αὐτὰ τῷ θώρα-
κι. mirum etymon, etiam in Etymologo emendant vñi
docti ἐνδύσασθαι. quod non minus mireris. saltem conie-
ciarem ἀπὸ τοῦ ἐνδινεῖσθαι, nam membra mouent, fle-
ctunt se, intra thoracem. Et video nunc in Eustath. p.
1331, 2 esse ἡ παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι ἰνῶν, ἡ ἐντὸς δινεῖσθαι.
Nec tamen magis accommodata est haec lectio, cuius et
Schol. Vict. cum Schol. B. meminit: ἐνδύνων δὲ ἀκούει
τῶν ἔνδον τοῦ χρωῖτός — οἱ δὲ, ἐνδύνων τῶν ἐντὸς ὀπλων·
nec quicquam lucrantur grammatici; nam vel sic restat
διὰ μέλαν αἷμα, et est: *qui corpus strinxerit per arma
et sanguinem.*

Hand dubie versus est fetus rhapsodi paullo trucu-
lentioris. Aristophanes tamen emendatione subuenire
voluit, quae non magnum acumen prodit: Schol. Vict.
„Ἀριστοφάνης δὲ οὕτως γράφει· ὀπκότερός κεν πρόσθεν
ἐπιγράφαι χροῖα καλὸν Φθῆν ἐπευξάμενος διὰ τ' ἔντερα καὶ
φόνον ἀνδρῶν. Memorat quoque Eustath. p. 1331, 5. sed
legit: ὀπκότερός κεν πρῶτον et φόνον ἀνδρός, melius hoc.
Versus inter fragmenta retulit Barnes, vbi expressit quo-
que διὰ τ' ἔντερα. atrocius etiam!

Bentlei. coniciebat: ὀπκότερος κεν Φθῆν ἐπιγράφας
χροῖα καλὸν, τῷ μὲν ἐγὼ δώσω — omisso versu medio:
quo haud dubie omnis offensio tolleretur. Verum to-
tus locus de monomachia molestus est, vixque profectus
est a primo rhapsodiae huius auctore, videtur quoque a

pluribus esse interpolatus; nec minus, etsi paullo audacius suspicor reliqua libri varios auctores habuisse, qui plura certaminum genera cumularunt ad fastidium vsque. Fuere tamen ea iam in libris antiquis; etiam Virgilius ea legit et nonnulla expressit Aen. V.

808. τὸ μὲν Ἀστυνοκῆτον ἀκμήσαν. „γρ. ἀκμήσαν sup. ad 560.“ Barnes.

809. τεύχεα — ξυνήϊα ταῦτα Φερέσθων. κοινά. quomodo arma Sarpedonis supra memorata 798. 9. ἔγχος, ἀσπίς et τρυφάλεια recte inter duo possint diuidi, aut communiter haberi, non intelligo. Videntur vll. 805—810 homini deberi, cui locus non videbatur pro modulo superiorum certaminum satis esse ornatus, si finiret Achillis oratio vl. 804.

810. καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσι — „ἀθροεῖται. quorsum enim his locis epulae dandae fuissent?“ Schol. A. et Schol. Vict. δεῖ γὰρ ἐπιχυδέστατον τι (superuacaneum, inutile) ἔχειν τὴν ὀπλομαχίαν.

παραθήσομεν Townl. Vrat. A. b. Ven. Edd. Flor. Aldd. Mutatum ex ed. Rom. in παραθήσομαι. quod alii codd. habent. Variat supra quoque sic vl. 659. etsi meo sensu vulgatum praeestabat.

812. ἂν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὄρτο. „ἄρα deinceps“ Clarke. hoc pro lubitu. ἄρα est δὲ, tum sane. Ἐν δ' ἄρα Cant.

514. ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην. bene restituit ἀμφοτέρω Barnes ex mfl. Mori. poterat laudare ed. Rom. unde Steph. hoc habet in marg. Accedit nunc Venetus cum alijs. Alienum est ἀμφοτέρων. quod etiam Eustath. habet.

815. δεινὸν δερκομένω. Θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς. „ἐν ἄλλω δεινὸν δερκόμενοι. Θάμβος δ' ἔχεν εἰσπρόντας“ Schol. A. quod est in cod. Townl. δερκόμενοι erat quoque in Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. d.

816. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντας. vn. Vindob. ἰόντα. Barnes: „γρ. ἴσαν.“ Eustath. ἦσαν ἢ ἴσαν, ὅ ἐστιν, ἐπορεύθησαν.

817. *τρίς μὲν ἐπήϊξαν, τρίς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν*, antecellerat tamen ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες. mera tautologia: versu 817 eiecto melior existit narratio. Saltem interpunctione locus est inuandus ut *τρίς μὲν — ὠρμήθησαν* in medio ponantur; iungantur autem: ἔτε δὲ — ἴοντες, ἐνθ' Αἴας.

818. *κατ' ἀσπίδα. „γρ. δι' ἀσπίδα“* Barn. Referunt hoc veteres ad Aiakis simplicitatem. Schol. Vict. et B. οὗτος ἀπλοϊκώτερον ποιεῖ καὶ γενναϊότερον. ὁ δὲ Διομήδης κακοτάχως καὶ φθονερῶς τὸν αὐχένα τηρεῖ. observat, petit κῆρ. Addit Vict. *τινὲς δὲ, τὴν ἐπιομαχίαν Διομήδη εὐρεῖν Φασι.*

πάντοσε ἴσθη. et πάντοσ' εἴσθη variat et h. l.

819. *ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. „γρ. ἐρύτο. vt ad N, 555.“* Barnes. Non necesse: nam a *ρύομαι* fit *ἐρύμην*, *ἔρυτο*. media longa. cf. Exc. IV ad lib. I.

820. *Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ —* hiatum tollit Bentl. emendando *Τυδείδης δ' ἤπειτ' ἄρ' ὑπέρ.* At v. Matthiae noster: p. 33. Obfl. crit.

821. *αἶν ἐπ' αὐχένι κῆρ Φαινοῦ δουρὸς ἀκωνῆ.* Dubitationem iniicit varietas lectionis in antiquioribus libris: *δουρὸς ἀκωνῆν*. Sic Ven. vterque, Townl. Lipf. Vrat. A. d. vn. Vindob. Sane libros auctoritate potiores sequendos esse, in promptu est dicere: recte, si modo de lectione ambigua, difficiliore, obscuriore ageretur. At h. l. est lectio grammaticae analogiae repugnans, nullo vsu, nulla grammaticorum veterum mentione nobilitata; itaque meliorem ei praeferendam esse censeo.

Scilicet quod h. l. est Diomedes *αἶν ἐπ' αὐχένι κῆρ*, siue, vñ multi faciunt, iungas *κῆρεν* (αὐτοῦ) *ἐπ' αὐχένι*, siue, quod verius, *ἐπέκυρεν αὐχένι*, vtroque modo requirit casum tertium (σύν) *δουρὸς ἀκωνῆ. petiit eius collum hasta.* Nam ea est notio vtriusque vocis, ut *κύρειν*, *ἐπικύρειν*, sit irruiere et allequi, cum hoc modo discrimine, quod *κύρειν* τινὸς est allequi, *τινί*, incidere, irruiere. Notandum tamen in Homero non nisi tertio casui iunctam vocem occurrere: sup. 428 *ἄρματι κύρας.*

Ω, 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε τ' ἐσθ-
λῷ. ἐνέκυρσε Φάλαγγι Il. N, 145. leo μεγάλην ἐπὶ σώματι
κύρσας. Vñus secundi casus κυρεῖν, ἐπικυρεῖν, σκοποῦ, ἐπι-
τυγχάνειν, itaque est seriorum, et quidem Atticorum;
nam ap. Hesiodum et Pindarum non nisi cum casu ter-
tio occurrit.

At si ἀνωκὴν probetur, probandum esset, κύρειν ha-
bere vim transitivam, ἐπέκυρσε δουρὸς ἀνωκὴν αὐχένι. cu-
ius iuncturae nec exemplum nec analogia est. Nec satis-
facit, si dixeris, subintelligi κατὰ δουρὸς ἀνωκὴν. Verum
imminebat Diomedes alterius collo hastae cuspidē, ἀνωκῇ,
nec iuvat defendere scripturam a mero lapsu, ut crede-
re licet, profectam, cum nullus grammaticus eam me-
moret: etsi trepidant in ceteris. Schol. B. αἰ ἐπὶ τῷ αὐ-
χένι ἐτύγχανε. Schol. Vict. κύρσων ἐτύγχανε. voluit dice-
re vterque κύρσεν, ἔκυρσε, dictum esse de conatu ferendi.
Schol. br. ἤγγιζεν. ἐπετύγχανε. Etymol. ἤγγισεν. ἐπέτυχεν.
in κύρον. Eustath. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχαι τοῦ αὐχέ-
νος τῇ τοῦ δουρὸς ἐξότητι.

κύρσε. Apollon. Lex. ἔκυρσεν. ἐπέτυχεν. ut videatur
legisse: ἐπ' αὐχέν' ἔκυρσε. Melius Vrat. d. ἐπ' αὐχένι κύρσε.

ἐπ' αὐχένι Vrat. A. ἀνωκῇ, quod nec magis connec-
nit, Vrat. b. et vn. Vindob.

823. Αἶαντι περιδδείσαντας. ξ, quod adeo ex his
aliisque apparet, καὶ Ὅμηρον Aiacem non fuisse ἄτρω-
τον. Schol. A. Apponitur quoque in Schol. B. et br. ad
vf. 821 narratio: Aiacem propterea in collo vulnerari
potuisse, quia, cum Hercules puerum Aiacem pelle, quae
et ipsa ἄτρωτος erat, leonis Nemei texisset, haec sola
pars nuda relicta fuerat. Debuit itaque et latus non te-
ctum esse, quod ipse ense traiecit. Varie ornata fabula.
v. ad Apollodor. III, 12, 6 extr. Not. p. 778. cf. Pindar.
Isthm. VI, 51 sq. Nasci potuit fabula ex eo, quod per
totam Iliadem Ajax non vulneratur. Notatur et hoc,
quod omni certaminum genere, disco, lucta, pugna, prae-
mium haud tulit; (quod et inter fortunae ludibria refer-
tur ab Aristide in Platon. II p. 258. ed. Iebb. Vol. II.)

non itaque mirum, si in armorum quoque iudicio spe ob-
tinendi praemii excidit. Tam ingeniose aliae ex aliis fa-
bulae nexae sunt, et tam feliciter in Homericis semina
iacta sunt aliarum fabularum in Μεθομηρικαῖς. De quo
v. Excurs.

824. αὐτὰρ Τυδαΐδῃ — 825 σὺν πολεῶν τε Φέρον —
„ἡθέτηται duo versus; certamine enim composito, non
finito, commune tantum praemium (supra 798. 9. 800
et 802.) perfolui poterat; (non autem τὸ Φάσγανον quod
victori pronuntiatum erat vl. 805 sqq. Diomedes ferre
potuit, qui victor non erat.)

Auctor indicii fuit Aristarchus. Schol. Vict. „ἀδεται
Ἀρίσταρχος. ἄποκεν δέ, Φησιν, ἰώμενον τὴν ἔχθραν Διομή-
δους, ἐτέραν κίρειν πρὸς Αἴαντα στάσιν. ἄλλως δὲ εἶπεν·
ἐκπότερός κεν Φθῆσιν. ὁ δὲ οὐκ ἔτρωσεν. Haec itaque
Aristarchea fuit ratio. At e Schol. A. et ex Vict. ad 824
discimus praeterea: προηθαιτοῦντο δὲ (hi versus) παρὰ Ἀ-
ριστοφάνει.

Schol. B. aliter statuerat: cum enim quaesisset: διὰ
τί προκρίνει τὸν Αἴαντα; (Debuit scriptum esse, τὸν Διο-
μήδῃ;) respondet: διὰ τὴν στάσιν. Θρασὺς γὰρ ὦν οὐκ ἠνέ-
σχετο, ἢ καὶ πολεμῆσαι ἡθέλησεν. Aliter haec adorna-
vit Schol. Vict. οἱ δὲ, ὅτι, διαλυμένων αὐτῶν, ἴδια Ἀχιλ-
λέως γενέσθαι τὰ ὅπλα, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πλάμης (leg. πῶ-
λης vel παλαισμοσύνης) ἐπειδὴ οὖν ἐκεῖσε ἐδωρήσατο Αἴαν-
τι, (sup. 736) νῦν Διομήδει.

825. εὐτμήτῳ τελαμῶνι. Schol. εὖ κατασκευαστῶ. οὐκ
ἦσαν δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δερματινοί. Atqui aliquoties
tales balteos memoratos legimus in Iliade. Ineptum
Scholion ortum ex prava lectione εὐδμήτῳ. quae etiam
cum Scholio est in Vict. eademque lectio in Vrat. A.
Ald. 2. occurrit. v. sup. 684.

826. αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκε σόλον αὐτοχόωνον. —
„quod σόλον dixit τὸν δίσκον. διαφέρει σόλος καὶ δίσκος;
ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι, καὶ κυκλωτέρης, ὁ δὲ σόλος
στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Schol. A. br. In Schol. A.
mox aliud Scholion quod et in Victor. est, haec habet:

ὁ δὲ δίσκος, λίθος ἦν κυκλωτερῆς μέσῃ ἔχων ὀπήν, ἐξ ἧς ἐχέλων καλώδιον, πρὸς τὸ μεταωρίζοντας βάλλειν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· βόμβησεν δὲ λίθος. (Od. Θ, 190.) Porro: σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηρεὺς, ὅτε δὲ δίσκος λίθινος, Apollon. Lex. h. v. ad prius laudat h. l. ad posterius, Od. Θ, 190 Alii aliter constituunt. Ammonius in δίσκος (cf. Valk. Animadu. p. 60.) e Tryphone tradit δίσκον εἶναι λίθον τετρημένον.

αὐτοχόωνον. Hefych. post Apollon. Lex. reddit αὐτοχώναντον vel κεχωνευμένον, ut sit massa, qualis est ex fusura; non polita nec rasa, addit Hefych. ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχουσα, καὶ μὴ προσδοκόμενου ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν. ἢ αὐτόχυτον, ὅλον στερέμνιον, ἢ κοῖλον (ultimum haud convenit; an, οὐ κοῖλον?) In Schol. A. est σόλος, ὁ καὶ αὐτὸν κεχωνευμένος καὶ μηδὲν ἔχων ἐπαίσαντον. Sic Pausanias (in Lexico) ap. Eustath. cum Schol. Leid. Sane αὐτὸς in compositis plures habet sensus. itaque Schol. br. et Vict. εἰκῇ κεχωνευμένον. et Eustath. ὁ αὐτὸς καὶ εἰκῇ κεχωνευμένος ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ χρησίμῳ τέλει ἢ ἐπὶ γυμνασίῳ.

Massam *ferri* intelligi, docet v. 834. Aristarchus tamen, docente Schol. A. aiebat, ὅτι χαλκὸς ἦν. ὁ γὰρ σίδηρος οὐ χωνεύεται. (quo sensu hoc?) refellit Eustath. p. 1532, 7. qui omnino plura ex antiquioribus apposuit: e quibus partem videbis in Schol. Vict.

Porro ζήτημα est, cur nunc Achilles nulla δευτερεῖα posuerit. Scilicet ὡς καταφρονήτου ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρτεον ἐπιδείξιν. Schol. Vict.

827. ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε. „prolicere solitus erat“ Clarke. τὸν πρὶν Townl.

828. ἀλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε. Mori. τὸν πέφνε.

829. τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι. Harl. τὸν δ' ἄγαγ' ἐν ν. praeda abacta ex Thebe.

832. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν — quod non pondere, sed χρήσαι πολυχρονίῳ declaravit massam, fecit respectu hoc, quod eadem massa pro praemio simul erat posita.

833. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπὶ προδὶ πίονες ἀγροί.
non longinque a domo sitū; sed in longum extenui, lati.

834. οὐ μὲν γὰρ οἱ ἀταμβόμενος γε σιδήρου. Δ, 704
erat: μή τις οἱ ἀταμβόμενος πλοῖ ἵσθς. στερισκόμενος. nunc
est egens ferro, cum nullum ad vīus rusticos suppetit.

οὐ μὲν γὰρ ὁ vitium est ed. Ern. non lectio.

835. ἀλλὰ παρέξει paullo durius; subiectum est is,
qui praemium tulerit. Bene Ernesti: „intell. ὁ χρώμενος,
qui acceperit praemio, poterit inde praebere suis ad
vīus rusticos.“

837. ἂν δὲ Λαοντήος. Versus 857 aberat a Vrat. b.
et 839 ἐξείης δ' Ἰσταντο a Vrat. d. In Harlei. et
Mosc. a. inuerso ordine leguntur: ἂν δ' Αἴας. ἂν δὲ Λα-
οντήος.

839. ἐξείης δ' Ἰσταντο. hand dubie sortito: vt supra
in aliis.

840. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. Schol. A. et
Vict. seu pro καταγέλασαν propter imperitiam eius, seu
delectati eius dexteritate. prius probabilius: propter Bpei
vecordiam supra notatam in vasto corpore. Etiam in
Eustath. διὰ τὸ ῥέψας ἀγενέες.

841. δεύτερος αὐτ' ἀφείχε. Vrat. A. d. δεύτερον.
Vrat. b. ἐφείχε.

843. καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων. ✱ — ἀδεσῆται
versus, cum tantum duo praecesserint, qui discum iecer-
ant, dicturus fuisset, non πάντων, sed ἀμφοτέρων. Sed
versus translatus est ex Od. Θ, 192, vbi recte is se ha-
bet, plures enim discum iaciunt. Schol. A. Paria Schol.
Vict. „μετανήνεται ὁ στίχος ἀπὸ τῆς Φαιακίας. γαλοῖον
γὰρ τὸ πάντων ἐπὶ δύο. ἀλλὰ φέρουσι (f. ἐπιφέρουσι)
τὸ εἰσέλθαι. μὴ δ' ἅμα πάντες (Od. Φ, 239. ad Eu-
maeum et Philoetium, qui duo sunt) ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν
'Οδυσσεὺς καταριθμαῖ· „πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὕμμες.“

πάντων hand dubie lectio antiqua testantibus Ven.
et Vict. qui versum male translatus ex Odyssea recte
censent. Mutatum in codd. et edd. in πάντα vt repre-
hensionī occurrerent; nec tamen sic satisfecerunt. Etiam

Eustath. πάντα ἢ πάντων. qui et vñum τοῦ πάντα probare allaborat.

844. ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε. Vrat. b. ὅτε μὲν.

845. ὅσσον τίς τ' ἔβριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ —
— „quod semel καλαύροπα dixit. σημαίνει δὲ τὸ ρόπαλον, ἀπὸ τοῦ κάλου (h. e. ξύλου) καὶ τὸ βέπειν. Schol. A. Schol. br. Eustath. et disertius Etymol. At Schol. B. V. cum quibus convenit Schol. Apoll. Rh. IV, 974. ῥάβδον καλὴν ροπήν ἔχουσιν. quod damnatur ipsa prosodia Homericæ, nam sic καλαῦροψ primam habere deberet productam. In iisdem memoratur Schol. Antimachi: „πάντες δ' ἐν χεῖρεσσι καλαύροπας εὐατοέσσας εἶλον.“ In Apollonii Lex. nihil amplius quam, ξύλον, ὅπερ οἱ βουκοὶ ἔχουσιν nec plura ap. Hesych. Descriptio accurata legitur in Schol. B. V. sed nota satis est forma baculi pastoritii. In Vrat. A. gl. ματτοῦκαν. ρόπαλον. De scriptura per β, καλάβροψ, quæ et in Harlei. est, vix opus erat monere. Ernesti laudavit Doruill. ad Charit. p. 45. Versus 645. erat omissus in Vrat. b.

846. ἦδε θ' ἐλισσομένη. Townl. ἦ δὲ τ' ἐλισσομένη. ut in eo vñique scribitur ἐλίσσαι. At lectio antiqua esse debuit ἦ δὲ φελισσομένη. Exc. III ad T. p. 746.

πέταται διὰ βοῦς ἀγαλαίας. „pro διὰ βοῶν. ὡς διὰ τ' ἔντα vñ. 806.“ Schol. A et br.

847. τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. Eustath. supplet: ὑπερέβαλε πάντα σήματα διὰ παντὸς, ἢ ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος. Malim accipere ἀγῶνα nunc esse dictum pro spatio, intra quod discus iaciebatur.

848. Πολυποίητος Cant. Vrat. d. Πολυποίητος. At est Πολυποίητος.

850. αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σίδηρον. — „quod nonnulli ἰόντα accipiunt nigritum, ut ἰουδέα πόντον. (Addunt Sch. B. Vict. „Alii ferrum ad instrumenta fabricanda idoneum, adeoque ferrum purum, τὸν καθαρόν.“) melius tamen esse, intelligere τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα, aptum ad fabricandas inde sagittas“ Sch. A. br. Snidas cum Eustath. Qui ita consueverunt, rei metricæ

haud gnari fuerunt; nam in ἰός prior producitur, v. α. — τόξα καὶ ἰούς. et statim inf. 862 αὐτίκα δ' ἰόν. Monuit quoque Ernesti. porro ἰός sagitta nullum habet digamma, quod habet alterum. Habet tamen grammaticus alios adstipulantes: Apollon. Lex. ἰόντα σίδηρον, τὸν εἰς ἰὼν χρεῖαν, ὃ ἐστὶ τῶν βαλῶν. Deducendae sunt hae voces ab ἰον, viola, quod ad *nigricantem colorem* fuit traductum; et recte τὸν μέλανα redditur; sic quoque in Suida. Conf. disputata de ἰόμωρος ad Δ, 242.

851. καὶ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. ζ. „quod in Odyssæa eadem res occurrit: Sch. A. attamen diversa in hoc, quod ibi traicitur sagitta per foramen τῶν πελέκων, (Φ, 120. T, 572.) hie autem illae pro praemio apponuntur. Sch. B. V. melius ad rem: διστόμους πελέκας δίχα τῶν σταλειῶν. ἡμιπέλεκκα δὲ, τοὺς μονεστόμους πελέκας. ἡμιπέλεκκα, sunt quae ab vna tantum parte, os seu aciem habebant, adeoque πελέκας esse debuerent δίστομοι, hinc et inde acutae. Scilicet sunt ipsa ferramenta securium, cum foramine ad manubrium recipiendum. Genus illud certaminis, quo traiciebatur sagitta per foramina, ad Odyssæam spectat; non ad Iliadem. Retractum tamen ad h. v. est in Schol. A. B. V. et ad vl. 856. in Schol. br. Scholion ex Odyssæa. Adiecta sunt alia ab Homero aliena, quod πέλεκυς etiam fuit genus ponderis: (vnde forte factum, ut ἀξίνη signum esset monetae Tenediorum, quod fabulae alii locum fecit de rege Tenne) v. Hesych. in πέλεκυς et ἡμιπέλεκκον.

πελέκας Ald. 2. πελέκας, ex pronuntiatione. πελέκας et ἡμιπελέκας Vrat. A. mox tamen 882. 3. πελέκας et ἡμιπέλεκκα.

852. ἰσθὺν δὲ στῆσε Ionica forma debetur. Lipsi. pro vulg. ἰσθὺν δ' ἔστησε.

853. τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. ἐκ δὲ — mireris incuriam metri in edd. Legebatur ψαμάθιο ἐκ usque ad Barnes, qui emendavit ψαμάθου. Atqui libri habent ψαμάθοις, quod etiam Eustath. offerebat. Nunc accedunt codd.

Harl. Townl. Mosc. a. Vrat. A. d. duo Vindob. Ven. Amat autem noster pluralem vt sup. vl. 15 δαύοντο ψάμαθοι. Varietatem vidimus iam A, 486 ὕψου ἐπὶ ψαμάθοις. Notauerat iam Bentl. alludente Cant. ψαμάθης.

ἐκ δὲ τρήρωνα Barn.

854. λεπτῇ μὲν ὄντι δῆσε ποδὲς, ἥς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἥς γὰρ ἀνώγει. γράφεται καὶ ὡς γὰρ ἀνώγει. sicque scriptum in Vict. cum Scholio: „ἥ γὰρ, καὶ, ὡς γὰρ δίκῃ ἐνι.“ leg. ἐστὶ. Corrupta haec. videtur fuisse: ἥς γὰρ. ὡς καὶ, ἥ γὰρ δίκῃ ἐστὶν. (pro αὐτῇ. aliquoties obuium, vt Od. Ω, 254 εὐδέμεναι μαλακῶς. ἥ γὰρ δίκῃ ἐστὶ γαρόντων.) In Harlei. erat, ἥν ἄρ. in Vrat. d. ὡς ἄρ'. vn. Vindob. ὡς γὰρ ἀνώγει.

ἥς τοξεύειν. pro ἐφ' ἥς. ἐφ' ἣν. Sic in Odyssæa: πακῶς τοξάζεαι αὐθρῶν.

Pro δῆσε ποδὲς ἥς fuit in nonnullis ap. Schol. A. δῆσαν πόδα ἥς male hiatu illato.

855. ὅς μὲν καὶ βάλλῃ τρήρωνα πέλειαν — Φερέσθω. ζ- „quod a narratione (ab oratione obliqua ad rectam) ad rationem dramaticam transit: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μιμητικόν. Addit Schol. B. supplendum esse; τάδε λέγων. Similia Eustathius ἐκ τῶν παλαιῶν.

856. κλισίηνδε Φερέσθω. ita vbique legitur, exceptis Barocc. Mori. Vrat. b. d. et Veneto; in quibus est κλόνδε. hand dubie. ex interpretamento deterius. Schol. A. tamen et ipsum: ἐν ἄλλῳ· κλισίηνδε Φερέσθω.

Eustath. Φέρεσθαι ἢ Φερέσθω.

857. ὅς δὲ καὶ μὲν ὄντι δῆσε ποδὲς, ὅρνιθος ἐμαρτῶν. ζ- „quod melius erat, haec non praedicti ab Achille, tanquam ille praeviderit id quod casu euenturum erat.“ Schol. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν Eustath. p. 1333. Acuta ac iusta strictura in poetam; quae tamen cuique lectori in animum venire debet.

Sequitur in Schol. A. ἄλλως. ὅς δὲ καὶ καὶ μὲν τοῦτο (τὸ τυχεῖν τῆς μὲν ὄντι) ἐμπειρότερον. ἀλλὰ προὔκειται ἡ τοῦ ζῶου τύχη. (an: εἰ τοῦ ζῶου τύχη?) τύχης δὲ προσδεῖτο, πτερουμένης τῆς ὀρνίθου, καὶ οὐκ ἐν αὐτῇ μενούσης.

Haec leguntur quoque in Schol. br. In postremis verbis continetur solutio quaestionis. Per se maioris artis esse videtur, linum ferire, quam columbam, unde et prouerbum memoratur ap. Eustath. *περὶ τῶν ἀτλουστάτων τὸ, ἡμάνη πελαιάς. εὐχθες γὰρ τὸ ζῶεν.* At enim columba vno erat pede religata, ideoque pendula alis agitata motabat se in omnes partes. An haec satisfaciant, videbunt artis periti.

858. ὅδ' οἴσεται. Excipiant adeo se ὅς δέ κε — ὅδε. At repudiat hoc Sch. A. cum Vict. et vult ὅ δέ duas esse voces. Poterat sane pro se laudare vsus Homericum, etiam in interponendo δέ in apodessu.

859. ὦρτο δ' ἔπειτα βῆ Τεύκροιο ἄνακτος. Est in Sch. B. ζήτησις ad h. v. Cum Vlysses non processerit ad hoc certamen, quomodo is se, vno Philoctete excepto, omnibus praestare hac arte dicere poterat: *Ὅλος δὲ με Φιλοκτήτης ἀπεκάλυτε τέξω.* (Od. Θ, 219) Soluitur ibidem, gloriari Vlysses apud ignaros; ut et in altero v. 229 *Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶσται.* Malim dicere, auctorem Odyssaeae non ad certamen hoc, sed ad alia tempora, aliaque narrata respicere.

861. Κλήρους δ' ἐν πυνέῃ. Versus iam supra lectus Γ, 316. vbi v. Obss. ζήτησις ad h. v. in Sch. B. adscripta spectat ad v. 870. ad quem plura videbimus.

862. Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. Schol. Vict. ἔδει, πρότερον.

863. οὐδ' ἡπειλησεν ἄνακτι. — „quod ἡπειλησεν pro ἤψατο“ Sch. A. V. B. br. Apollon. Lex. in ἀπειλαῖς. Hesych. Eustath. Notionem *promittendi* subesse voci iam vidimus Γ, 83—85 *τοῦ τοι ἀπειλαί, τὰς* (quibus) — ὑπέσχεο — πολεμίζειν.

864. ἀρνῶν πρωτογόνων ἐκατόμβην, improprie, ἀκύρωσ, dictum esse, notat Eustathius; scilicet ἐκατόμβην, ἐκατὸν βοῶν sacrum, esse statuentis: de quo v. ad A, 65. Suspicabar hunc versum serius accessisse. Nunc video abesse a Townl. Est autem ille translatus ex Jl. Δ, 102. et habet manifesta vestigia imitationis.

865. μέγῃς γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων. Peccat in digamma γαρ φοι. fuit haud dubie μέγῃς δέ οἱ. Bentlei. adscripserat γε οἱ vel μέγῃς φοι. Pro τόγ' est τό τ' in Barocc.

867. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε. Etiam h. l. ἀντικρὺς emendat Bentl.

869. ἀτὰρ καλᾶδσαν Ἀχαιοί. ἤχῃσαν in Hesychio huc spectat. προτὶ et ποτὶ et hic variat: elsi non enotatur vt in prioribus libris.

870. 1. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χεῖρὸς τόξον, ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνεν. — „In Mat-silienfi editione fuit:

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπεδήματ' ὀϊστὸν
τόξω· ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε πάλαι ὡς ἴθυνεν.

Vitioso in Schol. A. legitur ἐν γὰρ πᾶσι. in Schol. Vict. ἐν χεῖρεσσιν ἔχε. emendatum seruauit Eustath. „At in Antimachea: ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον, sic:

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξελλετο τόξον
χερσίν.“

Aliter haec exhibentur in Schol. Vict. et Eustath.

σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε Τεύκρου
τόξον· χερσὶ δ' ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ἴθυνε.

quae ad Aristarcheam lectionem accedunt.

Pergit Schol. A. „Aristarchus vero in Commentariis (διὰ τῶν ὑπομνημάτων) arcum celeriter ereptum esse vult a Merione festinante; fuisse enim arcum vnum eundemque vtrique communem, vt antea discum; alterum autem, ἀτὰρ ὀϊστὸν ἔχε πάλαι de Teucro esse accipiendum; ἐπὶ τοῦ Τεύκρου ἀνευστίον.“ debuit ἐπὶ τοῦ Μηριόνου scriptum esse; is enim iam ab eo tempore sagittam tenebat, vt paratam haberet, ex quo Teucer suam sagittam direxerat. Nisi ad verba, ὡς ἴθυνε, sunt referenda; quae ad Teucrum grammaticus referré voluit.

Itaque in lectione recepta, quae Aristarchea est, vnius arcus tantum fuit in medium apportatus, eoque vterque deinceps vñs est; nunc itaque, cum emiserat sagittam Teucer, celeriter arrepto arcu et sagitta repta

imposita ferit columbam euolantem Meriones. Hoc vero portenti simile habitum est; nam arcum propere intendere, sagittam aptare, eamque dirigere necesse erat: quod non licet facere praecipitanter. Atqui, dixeris, hoc ipsum est, quod volebamus; mirationem facere debuit res. Adiciam hoc: nihil necesse fuit, ut haec omnia fierent vno momento; nam columba potuit aliquamdiu in aere circumuolare; addit quoque poeta: τὴν διενεύσαν — At male me habet alterum, quod adiectum est: ἀτὰρ δὴ ὅστιν ἔχε πάλαι, ὥς ἔθυνε, nam ἔθυναι is, qui arcu capto et sagitta apte imposita collineat. quid vero est: *sagittam tenebat iam dudum, cum collinearot?* Noui tamen rationem, qua huic quoque molestiae occurrerem; melius interpungendum est: ἐξείρυσσε χεῖρὸς τόξον· ἀτὰρ δὴ ὅστιν ἔχε πάλαι· ὥς ἔθυνεν. ut ista in medio sint: *nam sagittam dudum iam manu tenebat. Ita nunc direxit.*

Expeditor esse videtur lectio Massiliensis; in ea enim uterque suum arcum habuisse ponitur; Meriones itaque, cum vidisset columbam liberam funiculo euolasse, statim arcui suo, quem dudum, nervo iam intento paratum, manu tenebat, imposuit sagittam, aut etiam eam nervo iam impositam habuit, et columbam ea emissa percussit. Dixeris, ita vero nihil euenit, quod mirationem facere posset. Recte vero, euenit utique quod expectabatur, ut tolleretur Meriones praemissa primarium: ὃς μὲν καὶ βόλῃ τρήρωνα πέλαιεν; ferit columbam, et quidem sic, ut ipsi malo insideret percussa, donec collapsa decideret. Hactenus et ipsa Massiliensis lectio nihil habet, cur repudiet. Enimuero iterum tenent me verba: ὥς ἔθυνε. in manu dicitur habuisse dudum arcum ὥς ἔθυνε, *cum dirigeret* scil. sagittam; atqui confessim ille nunc demum *apposuit sagittam*, ἐπεθῆκατ' ἐῖσθ' ὁ σπερχόμενος. Itaque et hic ὥς ἔθυνε, antecedentibus in medio positis, erit legendum, ut paullo ante in altera lectione.

Antimachea lectio omnino friget in Schol. A. qui in ea vocem habet ἐξείλητε, interpretamentum τοῦ, ἐξείρου-

σε. Cōueniret vox potius sagittae, quam arcui; et melius dictum esset per se: ἐξέλατ' ὀντόν χερσὶν, ἀτὰρ δὲ τόξον. — In Schol. Vict. et Eustath. conuenit lectio fere cum Aristarchea. At Antimachi lectionem, quam dicemus fuisse? cuius hominis? Iam aliquoties lectiones hoc nomine insignitas ita interpretatus sum vt dicerem, esse lectiones ex Colophonii poetae carmine petitas, et quidem ex locis, in quibus ille HomERICA verba et sententias expresserat, vt inde, quid ipse legisset, intelligi posset. At nunc in Schol. A. verba sunt: ἐν τῇ κατὰ Ἀντίμαχον εὐτῶς. Pro his tamen ex antiquo Scholio Eustathius legit: Ἀντίμαχος δὲ εὐτῶ γράφει. Schol. Vict. Ἀντίμαχος δέ· vt ante: ἡ δὲ Μασσιλιωτικὴ εὐτῶ. Apparet formulis nihil tribuendum esse; nec vllus e grammaticis codicem Antimachi viderat, non magis quam Massiliensem, sed omnes antiquius Scholion exscribebant.

Ex binis superioribus lectionibus vtra verior an probabilior sit, ad liquidum perducere vix potest; Aristarcheam praefero equidem, nam et lucentior est sententia, et difficilior; quae vix ab emendatore proficisci potuit. Arcum vnum tantum in medium allatum fuisse ab Achille, non magis mirationem facere potest, quam quod vnum difcum attulerat; et haud dubie in certamine sagittandi vnus idemque arcus adhibendus erat, nec diuersae materiae, ponderis et operis.

Insertum est Schol. B. ad vl. 861. loco alieno ὕψμα, haud dubie Porphyrii, qui antiquiores exscripsisse videtur, plenum argutiis, quae nihil expediunt. Scholion illud antiquum, quod Massiliensem et Antimacheam lectionem memorabat, et ille ante oculos habuerat, esse non memorauit; et memorarunt Schol. Vict. et Eustathius. Lectionem Aristarcheam sequuntur Schol. B. et br. cum Eustathio, etiam Schol. Leid. et eadem fere repetunt; atque in eadem lectione acquiescere malim. Massiliensem tamen lectionem, qua suum vterque arcum habuit, expressisse videtur Maro: *Tum rapidus iam dudum arcu contenta parato Tela tenens fratrem Eury-*

tum in vota vocavit. Lectionem Massiliensem ex Eustathio inter Fragmenta retulit Barnes, distinguit tamen ἐπέθῃ κατ' εἰσὶν τὸν τόξον. quod non assequor.

871. εἰσὶν ἔχει πάλαι, ὡς ἰθύνειν. De obscuritate verborum dictum est paullo ante. Schol. B. ἔχει recitat. „γρ. ἰθύνειν et ἰθύνῃ.“ Barnes, ariolans.

872. αὐτίκα δ' ἠπειλῆσεν. versum recitat Apollon. Lex. ἀπειλεῖς, i. ἀπειλεῖν — εὗξασθαι. v. paullo ante ad v. 863.

874. ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλαιαν. Induxerat Barnes ὑπαί, libris quidem assentientibus Mori. Barocc. aliis, ipsis Townl. Ven. Recte et h. l. eiecit iam Wolf. vt alibi.

εἶδε H. Stephanus intulit e Romana. Nam Flor. Aldd. Turneb. ἴδω; quod et codd. Cant. Mori. Vrat. A. d. quo ἴδε in Lipf. reuoces. Tuetur ἴδωτα Ernesti ex Odyss. Δ, 22. Sane ἰδέσθαι. ἴδοιτο. ἴθῃται, ἴδοντα saepe occurrunt. At nec minus εἶδον.

875. τῇ β' ὄγῃ ἀνεύουσιν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. τῇ β' ὄγῃ codd. optimi suppeditant: Mori. Cant. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. vn. Vindob. Lipf. Ven. pro vulgato τῇ β' ὄγῃ. Laudarant quoque ex Eustath. Barnes, et probabat e Lipf. Ernesti. refertur ad antecedens ὕψι ὑπὸ νεφέων.

μέσσην ad τρήρωνα. μέσσην Barocc. Mori. μέσσης. Harlei. Mosc. 2. ad πτέρυγος. Etiam Eustath. μέσσης ἢ μέσσην.

876. ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος. Bentl. emendat ἀντικρὺς. vt vbique. v. Γ, 359.

879. αὐχὲν ἀπεκρέμασε, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασεν. Sic, λιασθεν, etiam Ven. cum Schol. A. „αὐτως Ἀριστάρχος διὰ τῶν δύο σ.“ Atqui sic λιασεν scribere debuit Aristarchus. Fuit sane vox λιάζω, quam Hesychius reddit ῥίπτω, ταράσσω, τινάσσω, λίσαν σκουδάζω. Ita columba συνελίασε, aut metri lege, συνελίασσε, vel σὺν. νῆα, ἐλίσσε, τὰ πτερὰ. agitaui. Sicque videtur legisse

Grammaticus in Schol. breu. qui reddit συνακρότης τὰ πτερά.

Potest hoc videri non satis conuenire columbae, quae iam αὐχένα ἀπεκρέμασε. Verum membris extremo agone conuulsis recte potuit ea alas motare. Alias λιάζειν quoque conueniret vulgari significatu τοῦ λιάζεσθαι, *disiungere, soluere*, vt illa alas solutas laxauerit, explicuerit; veluti aquila obdormiscens ap. Pindar. Pyth. I, 11. πτέρυγα ἀμφοτέρωθεν χαλάξας.

Hoc tamen sensu non nisi λιάζεσθαι occurrit, non λιάζειν, etsi analogia subest. Saepe iam illud legimus, cum esset, *seiuungere*, soluere se, adeoque *disiungi, scedere*, v. ad O, 520. Ex notione enim τοῦ λιάζειν, *τινάσσειν*, procedit λιάζεμαι, agito me, et soluo. vnde est λύομαι. ἀναχωρίζομαι.

λίαςθεν. Schol. B. ἀπεκλίθησαν, τὴν ἰδίαν ἁρμονίαν ἀφέντα. et Schol. br. altero loco, διεχωρίσθησαν. conuenientius, quam Eustath. τῶν πτερῶν πυκνότητα ἐξέκλινεν. Schol. A. ex Massiliensi laudat λιάσθη. hocque habuit Victor. Nam Schol. Vict. λιάσθη. ἀπέκλινεν. ὥς· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς. (A, 80).

880. ὥκως δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσε. ζ— „quod ὥκως pro ὥκως, h. e. εὐθέως. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ταχέως Schol. B. V. θυμὸς ἔπτατο Townl. male. πτάτο, ἥδε δ' ἀπ' Vrat. d.

882. πελέκας δέκα πάντας ἄειρε. ζ— „quod πάντας abundat.“ Schol. A. Non omnino! dixeris; nam designat numerum plenum; quod saepe notatum est a Clar. kio et Brnestio, v. e. ad Σ, 373.

883. Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα Φέρε. Recitat versum Apollon. Lex. in ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις γὰρ ἐκείνοι λέγονται αἱ ἀμφίστομοι. i. πελέκεις γὰρ ἀξίως λέγονται αἱ ἀμφίστομοι.

885. καὶ δὲ λέβητ' ἄκυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμαίνετα θῆκ' ἐς ἀγῶνα Φέρων. Laborant iam veteres in epitheto ἀνθεμαίνετα. Schol. A. ἀνθεματιαῖον (lego ἀναθεματικόν) ἢ ποικίλον, ἢ τετορευμένον. Adiecit Schol. B. ἀπὸ τῶν ἐν

τετορευμένον άνθων· ἃ ἄνθεμα καλεῖται. et. iisdem Schol. Vict. subiicit καὶ Πίνδαρος· (Ol. II, 171.) ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ· (Φλέγει.) Schol. br. reddit: οὐκ εἰς πῦρ χρήσιμον, ἀλλ' ἀναθηματικόν. ἢ ἀνθεμόδη. Apollon. Lex. ἀνθεμόεντα, ἀναθηματικόν, ἢ, διηνθισμένον ποικίλως. in Hesych. est ἀνθηματικόν. Suidas: ἀνθηματικόν, διηνθισμένον, ποικίλον.

Apposui haec, vt appareret, de certo vsu non constare inter veteres; omnes ariolari ex etymo, nec id constanter. ἀνθεμόεις, ab ἄνθεμον, est vel floribus confusus, vt sup. B, 467 ἐν λειμῶνι Σαμανόρῳ ἀνθεμόεντι, vel floribus arte effictis ornatus; hoc ad lebetem transtulerunt, vt sit ποικίλος. Iam qui ἀναθηματικόν reddunt, nolim putare, vocem ductam existimasse ab ἀνάθεμα, sed ita interpretatos esse ex ipsa re. Est enim duplex lebetum, vt et tripodum, genus, aliud in supelleciile, vsu domestico, quod igni admouetur, e quo genere erat τρίπους ἐμπυριβήτης vl. 702, aliud in ornamentis aedium, etiam templorum, inter donaria hoc seu ἀναθήματα. Hinc λέβης ἀναθηματικός, vel ἀναθηματικός, dictus. Hic idem debuit esse ἄπυρος, ἀπύρωτος, qui igni non admouetur; h. l. et iam sup. 267. idem αἶθων, fulgidus, vt I, 123. et aliquoties.

Iam lebetem ἀνθεμόεντα floribus affabre effictis ornatum vix admittam, multo minus in HomERICA aetate. Probabile itaque habeo, esse ἀνθεμόεντα λέβητα h. l. eundem, quem αἶθωνα alibi dicit, vt ἄνθος, ἄνθεμον, de florido colore dici solet. Hactenus lebes h. l. pro praemio constitutus recens, ἄπυρος, et fulgidus, ἀνθεμόεις. Sic quoque Od. Γ, 440. et κρατῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα Od. Ω, 274.

886. καὶ β' ἥμονες ἄνδρες ἀνέστην. — „quod ἥμονες, οἱ ἀκοντισταί, ἀπὸ τοῦ ἵέναι. Sup. P, 515 ἦσα γὰρ καὶ ἐγώ. Nonnulli legerant καὶ ῥήμονες, pro ῥήτορες, quasi eloquentiae fuerit certamen. Mox ἡμασιν v. 891. ab ἡμα Schol. A. B. Vict. Eustath. etiam ineptum lulum in voc. ῥήμονες, pro ῥήτορες, memorant omnes. Nil magis alienum esse potest ab his ludis funebribus Ho-

mericae aetatis. Commemorandus saltem fuisset ἄγων ἀντιθέων. Per ἀκοντιστάς reddunt quoque Schol. br. et ceteri. Apollon. Lex. h. v. ἥμονας, ἀκοντισταί. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα, apposito versu 891. Hesych. ἀκοντισταί. ῥήτρες. ὀρχησταί. Suspiciari liceret, fuisse in Hesychio scriptum ῥύτορας vel ῥυτῆρας, ex Od. Σ, 261. sed ex adiuncto ὀρχηστῆρας, apparet, eum corrasisse temere quicquid in manus incideret. Etymol. in ἥμα disertis: ἥμων, ὁ ἀκοντιστής, adscriptio versu, et ἥμα, τὸ ἀκόντισμα cum vs. 891.

887. ἄν μὲν ἄρ' Ἀγρεΐδης. Admirantur poetam decori obseruantem in persona Agamemnonis: quem commode in nullum aliud certamen inducere poterat; melius in hoc, cum et ipse sit πανταχοῦ εὐστοχος ἀκοντιστής, nec ἥμαλλε γυμνωθῆναι τῆς βασιλικῆς στολῆς. Schol. Vict.

891. καὶ ἥμασιν ἔπλεον ἄριστες. — quod ἥμασι idem quod ἀκοντίσμασι Sch. A. v. ad 886. ἥμοσιν Vrat. d. Benil. conl. ἥμοσύνῃ πλέυ. Hesych. ἥμοσύνῃ. ἀκόντισσις. at idem etiam ἥμασιν habet.

894. εἰ σύ γε σὼ θυμῷ ἐθέλοις. εἰ — ἐθέλοις ed. Rom. c. Eustath. Cant. Harl. Townl. Mosc. a. Vrat. b. ἐθέλῃ Lips. „al. ἐθέλῃς“ ap. Clarke nescio unde.

πέλομαι γὰρ ἔγωγε. Ad ἔγωγε, Schol. A. „γρ. ἐγὼ γε.“ Spectat ad discrimen inter ἔγωγε una voce, et ἐγὼ si adiectum γε. cf. ad A, 173.

896. δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον. αὐτὰρ ὅγ' ἦρας Ταλθύβιω κήρυκι δίδου περικαλλὰς ἀεθλον. Ambiguum est subjectum. Antecesserat, ὥς ἔφατ'. οὐδ' ἀπείδησαν Ἀγαμέμνων, ergo potest ille conuenire sequentibus, et esse quoque ὅγ' ἦρας. nunc, si ille δίδου περικαλλὰς δῶρον, apparet, quomodo duplex interpretatio olim locum habere potuerit. Schol. B. δηλον ὅτι ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν. Contra Schol. Vict. δῶρον δηλονότι. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν σκηνήν. fuere enim, qui Agamemnonem in prima rhapsodia, κέρδους lucri studio, infamari meminerant, nuncque eum crimine libera-

re volebant, magnanimitatis exemplo proposito, quod praemium acceptum Talthybio dono dederit. Mirae argutiae! *Achilli* melius conveniunt ista: δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκῃον. quod de Agamemnone non ita bene pronuntiari poterat, at illa: αὐτὰρ ὃγ' ἦρως melius Agamemnoni tribuuntur: qui Talthybio dat munus praeclarum, quod acceperat, lebetem, absportandum ad tentorium; nam praeconum ministerium in his locum habet; muneris autem dandi nulla aderat causa et ratio. Verba: οὐδ' ἀπ' ἔθου ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, sunt in medio posita; atque ita interpunxi, ut ὡς ἔφατο — δῶκε δὲ ad Achillem referantur. Tum de Agamemnone accipiantur: αὐτὰρ ὃγ' ἦρως εἶδεν.

EXCURSVS AD LIBRVM XXIII (Ψ)

EXCURSVS I

Salebrae interpretationis et criticae ex grammatica Homeri imperfecta.

Ψ, 84. ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν. Aeschines in suo libro haud dubie nostris antiquiore legerat: ὡς ὁμοῦ ἐτράφημεν. Homericam orationem, cum iam polita, numerosa et suavis sit, arguere usum multorum temporum et multorum hominum, qui eius aetatem antecedere debuerit, viri docti dudum monuerunt; debuit ipsa pronuntiatio iam multum emollita esse, antequam v. c. ex Φρασι, Φρεσι, ex ἄνακστ, ἄνακστος, procederet ἄναξ, ἄνακτες; ex πάντες, πάνες, πᾶς; ex διδόντες, δόντες, fieret διδούς, δούς; τιθέντες, τιθέντος, τιθείς, et sic porro. Habuit vero lingua Graeca hanc fortunam singularem ut *per carmina* ab initio statim excoleretur, et hoc quidem per saecula multa, antequam pedestris oratio vllum cultum acciperet; hinc incomparabilis illa suavitas et dulcedo, consonarum asperitate emollita, vocalium autem concursu aucto; hinc poeticae rationi ipsa grammatica debet plurima; ipsa, puto, augmenta, quae metri et modulationis causa primum inuenta esse suspicor, certe serius ea accessisse apparet.

Post haec tamen omnia aetate HomERICA sermonem Graecorum nondum ad eum modum elaboratum fuisse, aut ad regulas grammaticas exactum, ad quem Graecia, quando litteris et artibus effluerat, eum expoluit, res

ipsa totque argumenta et exempla in Homericis carminibus obuia docent. Maiorem formarum, in quas voces flectuntur, copiam et varietatem notionum et significatum alterius ab altero deductorum vbertatem, inprimisque syntaxin mire variatam et locupletatam post Homerum prodixisse quis miretur! cum eo deducere debuerit poeseos per diuersa genera vsus, inprimis lyricorum metrorum et dramaticae artis; accedente mox numero oratorio, quo in locum vocalium diremptarum, sonis distinctis aures impellentium, succedere contractiones et diphthongi vno sono pronuntiatæ; haud dubie enim suauior fuit ad aures Ionica pronuntiatio *σα, σε, σεν*, quam Attica contracta *σι, ει*. *η, γ*. etsi iidem Attici retinuerint antiquam formam Ionicam in secunda futuri, *γυνήσσι*; pro *γυνήσιν* vulgata res post tot notata virorum doctorum, v. c. Valken. ad Phoen. 576. Brunck. Prometh. 293. Haec memorata si facile concesserint omnes: cur non sine offensione pronuntiare liceat: ipsam grammaticam Homeri aetate adhuc imperfectam fuisse, necdum ad logicam subtilitatem ita constitutam, quin nonnulla haberet, ab analogia et ab intelligentiae lege ac norma, menti insita, recedentia, eoque ipso a perspicuitate ac proprietate declinantia; esse itaque eius observationis rationem habendam cum in interpretatione tum in critica; neque hanc intra aetatem Aristarcheam eiusque praecepta grammatica, multo minus intra codices recentiores Saeculi XII et XIII esse continendam, sed liberiores ei cursum per antiquiorum temporum spatia esse permittendum.

Iam primum, vtramcunque opinionem sequaris, siue Homerica carmina iam a priore auctore litteris esse consignata, siue esse sine scripto memoriter decantata: illud tamen nullo modo dubitari potest, per plura saecula carmina a rhapsodiis esse decantata ipsumque poetam ea sui aevi more ea decantasse. Vnde, puto, sine controversia colligere licet, priscos poetas *unice ad aurem* et ad sonos sua carmina metiri debuisse; potuisse hoc modo multa molliri ipsa pronuntiatione, quae per se dura sunt,

acui alia, et inflecti, quae ex scriptura haud aequè agnoscuntur. Eo refero v. c. ἴως, et ἴως ὁ ταῦτ' ὑπαίτια A, 193 et similia pronuntiata ὡς et ὡς ὁρραυθ'. Cum infrequentibus aetatibus, (quocunque tandem tempore; nil refert;) scripturae usus increbesceret, et exemplarium scriptorum habendorum facultas, primo rara, tandem frequentior, singularum saltem rhapsodiarum esset: pronuntiatio illa Ionum antiquioris aetatis iam admodum erat immutata; multoque magis, si verum est, quod equidem suspicatus sum, Athenis primo perscribi carmina HomERICA coepisse, asperioribus sonis multa exarari debuere. Haec si ad animum reuoces et expendas: vix satis confidas professioni vel doctissimi hominis, tuto nos et certa fide de HomERICIS numeris et prosodia, de eius scriptione et pronuntiatione, ex nostra grammatica statuere posse. Si vera fateri volumus, dicendum est: bene nobiscum agi, si lectionem HomERICAM ad eos numeros et modos reuocare possumus, quibus Alexandrini grammatici, ad suae aetatis usum, eam constituerant, antiquioris Ionicae rationis ipsi ignari; nos habere exempla HomERICORUM carminum ex fide grammaticorum seriorum, qui e recensione grammaticorum Alexandrinorum, dilectu facto, lectionem concinnarunt; de scriptione antiqua et prosodia (nam de his nunc agitur; de ipsis sententiis et partibus carminis alia quaestio est) licere coniectare multa; licere alia e certis rationibus iure meritoque mutare et restituere; priscam autem *rationem ante Alexandrinos grammaticos* restituere nos posse, frustra aliquis sibi persuaserit; non antiquiorum, sed grammaticorum commenta nos et opiniones venditare tenendum est, quando ad eorum enuntiata prouocamus; v. c. si Dyscolus pronuntiat: ἔγών Dores, καὶ ὁ ποιητὴς συνεχῶς διὰ τοῦ ν ὄρε Φωνῆεν ἐπιφέρετο. neque ideo plus iis tribui posse, quam ut inde appareat, quid ipsi statuerint. Atque hoc illud est, quod nos a toto hoc disputationum grammaticarum genere alienos reddit, cum, etiamsi ex iis probabilia forte teneamus, tamen de usu ipso, qui a ratione saepe re-

credit, nihil tuto statuere possimus, grammaticorum autem effata si amplectimur, nos quidem auctores habere, quos sequamur, auctores tamen qui tantum opinantur, non vsum docent, multo minus antiquiorem ex ea aetate, qua scriptores vixisse constat, de quorum lectione agitur. Bene nobiscum agitur, quod grauiora et scitu digniora, quae ex scriptoribus vtiliter addisci possunt, illis triciis missis factis assequi licet.

Cum antiquissima scriptura consonarum litterarum parte careret, et nullum signorum discrimen haberet inter α et η , ϵ et ω , cumque etiam diphthongi vna tantum vocali notarentur, vt $\epsilon\iota$ et $\eta\iota$ per ϵ vel ι . $\omicron\upsilon$. $\epsilon\iota$. ω . per ϵ . eos, qui primi carmina litteris exararunt, in multis locis ambiguitatem et obscuritatem inferre debuerunt, quae molestiam faceret iis, qui deinceps ea exemplaria describerent: cui malo pro sui quisque ingenti et doctrinae modulo occurrere debuit; itaque iam tum debuit dubitari, sitne N, 137 $\delta\lambda\omega\epsilon\iota\tau\rho\chi\omicron\varsigma$ an $\delta\lambda\omega\omicron\tau\rho\chi\omicron\varsigma$ scribendum. Πελυδάμας an Πευλυδάμας. $\upsilon\pi\epsilon\rho\chi\omicron\varsigma$ an $\upsilon\pi\acute{\epsilon}\rho\chi\omicron\varsigma$. non memorabo geminatas litteras $\lambda\lambda$. $\sigma\sigma$. $\rho\rho$. quae vna littera exarabantur; neque ea, quae ex defectu spiritus et accentus nascebantur: ita difficultas quaesita est in versu huius libri 328 $\tau\omicron\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \omicron\upsilon\ \kappa\alpha\tau\alpha\pi\acute{\upsilon}\theta\eta\tau\alpha\iota\ \delta\mu\beta\rho\omega$. Partem vulnere quae per ea tempora inflicta fuere carmini, sanata sunt a grammaticis Alexandrinis, insidere tamen adhuc haud pauca credere licet. Ex hoc genere est varietas lectionis, $\epsilon\iota$, η , η , quae saepe occurrit, nec codicum auctoritate tolli potest.

In prosodia licet credere, primas quantitates constitutas esse ex pronuntiandi consuetudine; hinc ortas syllabas breues et longas, et cum his vocales breues et longas; has quidem sono duplicato, vt v. c. $\nu\upsilon\nu\ \delta\eta$ primo esset $\nu\upsilon\nu\ \delta\alpha\varsigma$. ita quoque pronuntiatione duplicatae consonae; et inde nata est regula de syllabis positione productis. Facile intelligitur, seueritatem in prosodia non nisi post longi temporis vsum increbuisse, et potuisse sic tono nonnulla produci eoque retracto alia corripiti,

quamdū non litteris exararentur; ex quo autem litteris perscripta sunt carmina, ita quidem, ut longae ac breves vocales characteribus exaratae essent, diuersis: omnis illa prisca licentia cessare debuit, quae in Homero occurrit, constitutoque nunc discrimine manifesto et distincto *reū o* et *ω* indicatiui et subiunctiui, non amplius ferri potuit: *ἔγε ἐρύσσομεν* et *ἐγείρομεν* pro *ἐγείρωμεν*.

Si ad syntaxin progredimur, nam etymologiam praetermitto, etsi multa sunt, quae siue in flexionibus nominum et verborum, siue in vocibus deducendis et componendis, ipsisque etymis, v. c. *Ἀργεῖφόντης* pro *Ἀργεφόντης*, *Ἀρχέλοχος*, *ἀρχέπακος*, et alia, ex ista, quam vrgeo, obseruatione facile constituuntur; sed ad *syntaxin*, inquam, si progredimur, eam in omni sermone ad regulas logicas communes constitui quidem solere, usu tamen vulgi multa se insinuare videmus, quae cum intelligendi et iudicandi norma haud satis conueniunt. Sane seueriore grammaticorum iudicio tolluntur senius nonnulla, alia manent in sermone quoque expolito, et usu non modo defenduntur, verum etiam in elegantiarum numerum referuntur, ut sit in Atticis. Secundum haec possunt diiudicari nonnulla, alia in dubitationem adduci, quae in Homero occurrunt; de quibus passim a me memoratum est cum in Obseruationibus tum in Excursibus. In his praecipue memorandus est usus pronominis tertiae personae, qui in linguis non satis grammaticae constitutis omnibus quas noui vagatur: *sui* et *eius*. Ita fere euenisse videbis in *οὗ*, *οἷ*, *ἑ*, *σφῆ*, *σφῶιν*, de quibus tot sunt disputationes, etiam ap. Apollon. de Syntaxi. Homerus saepe, ubi debebat pergere, *καὶ αὐτὸν*, *καὶ αὐτοῦ*, et simili modo, mutat *καὶ ἑ*, *καὶ τοῦ*, *εἰ*. ut in vl. Ω, 293 *καὶ αὐτὸν κράτος ἐστὶ μέγιστον*. Est enim: et *suum robur est maximum*, pro, *eius*, et rotundius, *cuius*. cf. alia in Exc. VII ad A. Saepe offendit in Homero permutatio modorum et temporum, saltem eorum non ad certam grammaticam normam facta collocatio, dum indicatiuus pro subiunctiuo ponitur, iidemque cum optati-

vo promiscue adhibentur, vbi politior grammatica vsum accurate constituit. Ex hoc genere est, in hoc ipso libro, v. 339 *ὡς δοῦσσαι*, cum requiratur, *ὡς δοῦσσηται*, sententia postulante: *ita ut videatur. ἵνα εἰδωμεν ἄμφω* A, 363 pro *ἵνα εἰδωμεν. ἵνα μὴ ῥέξωμεν* ὡς H, 353 pro *ῥέξωμεν*. et sic sexcenta: de quibus monitum est in Excursibus; et quidem de *ὡς. ὡς ἄν. ὡς κε. ὡς αἰ. ὡς ὄτε. ὡς τε* Excurs. I ad lib. IX (J) de *ὅπως* Exc. III et de *ὅπως. ὅπως ἄν* Exc. IV ad eund. libr. de *ἵνα. ἵνα μὴ* Exc. II ad lib. VII (H) de *ὅταν* Exc. II ad XII (M) et omnino de vfu τοῦ *ἄν* et *κεν* in Exc. de *αἴθεν* et *εἴθεν*, III ad lib. I. et Exc. II ad lib. V (E).

Iam de his bene noui statui, et statui posse, modo haud vno. Nam, ne memorem, videri nonnulla iustam emendationem admittere, *) modo aiunt syllabam corripere per systolen; quod ineptum est, ac si diceret: syllabam corripere, quia corripitur; sic tamen iam veteres, v. c. Eustath. p. 684, 18 et al. pronuntiarunt; modo, fieri hoc licentia poetica ex metri necessitate; modo propter tonum in syllaba antecedente: quae ratio vereor ne multum absit ab eadem licentia poetica: nam si poeta contra naturam ac morem sollennem aliquid facit, facit utique licenter, si legem prosodiae deserit necessitate metri, et adoptat pronuntiationem, cuius ratio non erat habenda; ne nunc memorem de ea nos parum tuto statuere posse; tum, si hoc largimur, licuisse subianctiuum *ἵμεν*

*) Ita inprimis τὸ *κεν*, quod saepe alieno loco irrepsisse videtur, ut et τὸ *ἦν* et *ἄν*. Ita H, 39 *ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται* — *οἱ δὲ κε ἐπὶ ῥοσσίαν* suspicatus sum fuisse *εἴ τινά*. sic et X, 419 *ἦν δὲ πῶς* — *αἰδέσεται. εἰ δὲ πῶς* fuisse. — Etiam aliis locis, quae passim notavi. Adiciam E, 494 *τλῆ δ' ἦρῃ* — *τότε κεν μὲν ἀνέστητον λάβειν ἄλγος*. fuit haud dubie καί. Potest quoque interdum suspicio oriri, fuisse olim scriptum *γε* vel *τε*, et accedunt codices: verum mutare aliquid in his lubricum est: non enim satis est „posse et alterum legi, et legi quoque ex communi vfu;“ nam quaerendum est de vfu Homérico. Ita A, 175 *οἳ γε με τιμήσουσι*, quis neget legi posse? At hoc non sufficit ad iustam mutationem.

propter totum efferre ἵομεν, similique modo similia, concedendum quoque erit, pronuntiatione accelerata et tono in antecedente longa subsistente, posse in fine vocis ante sequentem consonam corrigi αι et ει, et posse scribi v. c. O, 666 μηδὲ τρωπᾶσθαι Φόβονδς.

Potest tamen res subtiliore modo ita expediri, ut dicas, particulis his ἵνα, ὥς, significatum a nobis e sequentium aetatum usu tribui, ut eae pro causalibus habeantur, antiquiorem tamen usum fuisse diuersum; ὥς, inquam, contractum ex ἕως, et, eadem notatione acceptum, fuisse pro *donec*. ita ὥς δοῦσεται ἂν esse *donec visum fuerit*: quod sane nostro usu reddi potest, *ita ut videatur*, potestque hoc ita in graecis quoque reddi ὥς δοῦσεται, nec tamen antiqua ratio eodem prorsus loco est habenda. Π, 271 μνήσασθε Θούριδος ἀλκῆς, ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν. *exerite virtutem* (ut experiamur) *quomodo Achilles in honorem hoc efficiamus*. A, 363 ἐξ αὐδα, μὴ κεῦθε νόξ, ἵνα εἶδομεν ἄμφω. vel pro, usque dum, vel pro ὧδε, *quomodo, sic: oloquere; sic scimus, compertam habemus rem uterque*. Ita ὄφρα. *donec, et, ut. κλύετε, ὄφρα εἰδετε* Σ, 55. ὥς. *quomodo; itemque, ut. Φραζώμεσθ' ὥς κεν κατακαυσόμεθα*. E, 168. *deliberemus quomodo eos faciamus desistere*: etsi recte vertitur: per, ut. Ita quoque ratio reperiri potest, quomodo μὴ prohibente usu expediatur: K, 65 αὖθι μένειν, (nam si hoc fecerimus, videndum est, an forte) *μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιν. μὴ ἵομεν*. quod M, 216 et alibi occurrit pro μὴ ἵομεν, *ne eamus*: scilicet est ἵομεν praesens pro futuro, *non ibimus*: pro ne eamus, sic et E, 233 μὴ ματήσατον expedias. T, 300. 1. *cum seruemus, μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται*, (veriti) *an forte Iupiter iraturus sit*, (nisi id fecerimus) et Ψ, 428 ἄνεχ' ἱππους, *μήπως ἀμφοτέρους δηλήσσαι*. (veritus) *an* (nisi ita feceris) *nos utrumque euersum eas*.

Atque haec quidem altera ratio ad reddendam rationem usus antiquioris admodum probabilis videri potest, hisce de causis: quia illa indoli et naturae rudioris

sermonis, tum analogiae et vsui in multis aliis, conuenit. Nam, quod facile expectandum erat, duriores ellipses frequentantur in Homero plures; quarum pars etiam in Atticum morem abiit, in quibus omnino est omisio τοῦ Φυλάκτου, ante ὡς· ὅπως. Sic quoque vsus infinitiui pro imperatiuo. Ducunt tamen nos haec ipsa ad simpliciore aliam rationem, in qua arbitror subsistendum nobis esse.

Fieri utique potuit vt ex ellipticis istis loquendi formis nasceretur vsus ille iungendi particulas cum modis ac temporibus, grammatica lege haud congruis et consentaneis; verum, ex quo vsus semel inualuerat, de ista utique subtiliore ratione cogitatum non est in sermone rudiore: quandoquidem ipsa res et tot exempla alia docent, quam parum curiosus fuerit sermo antiquus in temporum et modorum legitimo vsu: qua de re nunc mihi paucis monendum esse video.

Quo magis scilicet expolitus et constitutus est sermo ad grammaticam normam, eo subtilior ille et seuerior est in temporum et modorum notatione; eaque doctrina magnam partem regularum syntaxeos in Graeca maxime lingua, tum et in Romana, constituit, vt et in nimiam subtilitatem interdum progredi videantur viri docti, dum metaphysicas rationes in vsum vulgi inferunt. In Homero in apertissimas argutias incidere necesse est, si quis ad subtilitatem similem omnia adducere voluerit; itaque itentidem, quod simplicissimum erat, pronuntiandum esse vidimus per totam Iliadem, futurum indicatiui habere eandem vim quam aoristus subiunctiui; vel esse eodem loco, quò aoristi optatiui; permutari ac promiscuè poni futurum cum praesenti coniunctiui et indicatiui atque huius inconstantiae causam esse incuriam grammaticae subtilitatis in antiquiore sermone, neque ad subtiliores rationes esse confugiendum; sufficere, si dixeris: Homericæ aetate, nec modorum nec temporum tam seueram ac rigidam legem et obseruationem fuisse quam seueriorum temporum.

Apparebit quod sentio, ex locis nonnullis, quae iterum apponam: A, 142. 3. 4 νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἀρύσσομεν, ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν βήσομεν. εἰς δὲ ἔστω. et paullo ante v. 137. 8 ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι, ἣ ἄξω. ὁ δὲ πεχολώσεται. 184 τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω. H, 332—340 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς, — αὐτὰρ κατακτόμεν — τύμβον δὲ χέομεν — θείομεν — ποιήσομεν — ὀρύξομεν. eod. lib. 361 ὥς δ' ὅτε ἐπαίγεται — ὁ δὲ τε προθέσει nihil est, quod nos cogat statuere, esse prius positum pro ἐπαίγεται. sed, ut in ceteris exemplis, ex usu minus subtili istorum hominum ponuntur vterque modus promiscue. K, 449 εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν ἢ μεθῶμεν et sic sexcenta; in Iliade et Odyssae: ut A, 41 ἐκπύετ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἥς ἱμεῖραται αἴης. I, 16 ἔΦρα καὶ ὑμῖς εἶδατε, ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα ὑμῖν ξεῖνος ἔω. Δ, 670 ὁδὲ μοι νῆα — ἔΦρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχῆσομαι ἢ δὲ Φυλάξω. Non ignoro, subtiles et argutas rationes excogitatas esse, quibus doceatur: inesse aliquam rationem inter futurum indicativum et aoristum, referrique haec inter observationes exquisitoris doctrinae. Habeant haec se ita in usu Atticorum, qui multa ex antiquiore licentia in usum suum vertit et optimorum scriptorum exemplo consecrauit, ut nunc inter Atticas elegantias referantur. Mihi de Homericó aeuo et usu disputatio est, ut ea, quae sermonis logica haud probat, ad grammaticam nondum excultam et absolutam referam; atque ita, si JI. A, 141 ἀρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, iuncta sunt, non dicam ἀγείρομεν pro subiunctivo esse positum et subtiliorem rationem circumspiciam, nec pinguiore modo e pro ω positum esse pronuntiabo; sed simpliciter prouocabo ad rudioram grammaticam antiquorum temporum, quae haec subtiliora haud curabat. Sic Od. K, 328 ὅς κε πῆχ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων, parum elaborate, pro ὅς κε πῆχ καὶ οὗ ἂν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων τὰ Φάρμακα, ut scilicet quilibet dicturus fuisset. Od. O, 442. 3 se excipiunt μήτις ἐξείπη — καταδήση — ἐπιφράσσα-

ται, ex vsu loquendi solutiore, cum rectior oratio esset *ἐπιφράσσεται*. Inde quoque eodem modo dici potuisse: *ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε*, nec desiderabo secretiorem rationem: *ἵνα* esse dictum alio vsu, cum durior ellipsi: quae cum ita sint, quo quidem modo, *non faciemus ita*: non magis quam, si Atticum frequentatur: *ἵνα εἰ τοῦτο λέγεις*; retinere iidem Attici ex eo vsu antiquo: *μὴ, ἵνα μὴ, ὅπως μὴ*, cum indicatio: de quo saepe monnere viri docti ad Tragicos. Il. A, 440 *ἵμεν ὄφρα καὶ θῆσσαν ἀγαίρωμεν ὁξύν Ἄρηα*, accuratius efferendum erat *ἵμεν*, vel *εἰσόμεθα*, *ὄφρα ἀγαίρωμεν*. verum incuriosius loquuta est antiquior aetas; nec tam, longam vocalem corripuisse, dicenda est, quam potius, indicatiui et subiunctiui rationem certam ac definitam nondum habuisse.

Conuenit cum his dictis vsus non semper grammatice constitutus particulae *ἄν*, *κάν*, quam serior imprimis Atticorum vsus ad suas regulas alligauit: de quibus dicta v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E. In Homero tamen ea, quae potentialiter et dubitanter, vel restrictius dicta sunt, per indicatiuum cum *ἄν* vel *κάν* efferuntur non minus frequenter, quam cum optatiuo vel subiunctiui: et quamcunque subtilitatem adhibueris ad constituendam in his rationem grammaticae exploratam, nihil effeceris. Aliter se res haberet, si in Sophocle vel Platone versaremur. Itaque in prima statim rhapsodia v. 66 *αἶψα κεν πάς — βούλεται*, statuere necesse est, non esse pro *βούληται* positum, sed promiscue tum indicatiuum et subiunctiuum positum esse, et *αἶψα κεν ἄτερ σκέλεος κείται* nullam mutationem admittit; non magis quam si *ἄν* cum futuro positum legitur. Serius est, quod *εἰάν*, ex *εἰ ἄν*, idem quod *αἶψα κεν*, necessario cum subiunctiui iungitur.

In his, quae adhuc disputata sunt, apparet, certam omnique ex parte tutam rationem grammaticam nos fugere, nec quicquam poni posse, de quo non aliis alia possint videri. Ex his ipsis autem criticam, et in interpretatione rationem grammaticam, saepe incertam reddi. Ita K, 98. 99 *μή τοι μὲν*

κοιμήσονται — ἀτὰρ λάθονται. doctior erat lectio κοιμή-
σονται pro altera vulgata κοιμήσονται. nec tamen ausus
sum mutare. Itaque bene sentio me ipsum non ubique
eandem rationem constanter servasse; nolui enim mihi
arrogare hoc, ut pronuntiarem tanquam explorata, quae
suspensa tantum lance appendi posse viderem. Ita equi-
dem nunc non dubitem profiteri Δ, 192. 3 αὐτὰρ ἐπεὶ κ'
εἰς ἵππους ἄλεται, aut ut veteres scripserunt, ἄλεται, esse
praesens a verbo ἄλομαι, pro futuro positum.

Alia est inconstantia non facile tollenda in usu sub-
iunctivi et optativi, quoties varietas incidit, v. c. K,
367 ἵνα μὴ τις Φθαίῃ, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, alii ἔλθοι. in
his ac similibus putes utrumque membrum esse ad pa-
rem modum redigendum; atqui obstant tot alia exempla,
in quibus aperte cum verbo optativi aliud subiunctivi
coniungitur. In Atticis recte statuitur, utrumque, εἰ et
εἴ κε, cum optativo, at cum subiunctivo nunquam εἰ
solum, sed solum εἴ κε poni. An hoc in Homero et
Hesiodo ita se habeat; displexi ad lib. V p. 177. sic. I,
477 καὶ με Φίλησε, ὥς εἰ τε πατήρ ὃν παῖδα Φιλήσῃ. hic
ad eundem scopulum offendit. ὥς εἴτε Φιλήσῃ. Poterat
ibi Φιλήσει recipi. Etiam inter optativum et subiuncti-
vum saepe lectio errat; ut εἰ δὲ καὶ δύς et δύοις I, 600
item vl. 386. E, 303 ὃ δύο γ' ἄνδρες Φέροισιν. expectabas
Φέροισιν ἄν. nisi suspiceris pro δύο γ' fuisse δύο κ'.

Verum diutius forte, quam pro rei gravitate, immo-
ratus sum his subtilitatibus grammaticis; paucissimis ita-
que attingam nonnulla alia, quorum mihi non minus
causae ex imperfecta grammatica Homericae aetatis illa-
strandae esse videntur. Praeclare temporum verbi ratio-
nes expediuit et constituit Clarke cum alijs; saepe quo-
que argutatus est de singulis locis, ut ostenderet, quo-
modo doctrinam in illis defenderet. Nisi tamen ad ar-
gurias et tricas confugeris, fatendum est, subtilitatem
grammaticam in multis locis desiderari: v. c. Δ, 492 τοῦ
μὲν ἄμαρθ' — ὃ δὲ βεβλήκει — ἤριπε δέ. quis tandem
neget plusquamperfectum h. l. eodem modo ac sensu po-

ni quam aoristum? substitue *ἔβαλε*. nil est quod desideres. A, 221 Achilles οὐδ' ἀπ' Ἰθάσῃ μύθη' Ἀθηναίης. ἢ δ' Οὐλύμπόνδε βαθήσει. recte, celeritatem, dices, exprimit plusquamperfectum, iam abierat: sequitur tamen: Πηλεΐδης τε προσέειπε. annon istud erat, arguari? Praefens autem pro futuro innumeris locis ponitur: *πεῖθου, ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ εἰδὲω χάριν ἡμίατα πάντα*. H. E, 235 et sine *ἀν*, A, 528 ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσ' ἴππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν. Redeunt haec ad vulgarem observationem: tempora interdum permutari, etiam a scriptoribus optimis. Recte: verum hoc ipsum pro argumento habeo, sublimitatem istam logicam ne a bonis quidem scriptoribus ubique observari, multo minus in antiquissimis; ut taceam, vnam eandemque enuntiationem posse interdum haud vno modo recte efferi.

Alia passim ad grammaticam antiquam parum elaboratam, ideoque inter archaismos retuli, quae nunc non singulatum mentem subeunt. In his erat *εἰς δεκάτους ἐνι-αυτούς* Θ, 401.

Asperiora praetuli iis, quae feriores molliorunt: ut *προτὶ, τῷ προτὶ, (pro πρός.) γίνεσθαι, τῷ γίνεσθαι*. Neque dubitarem recipere passim plura, si novandi studio tenerer; modestius et liberalius mihi videbatur factum, si, quae sentirem, in observatis reponerem, quam si pro exploratis habita in contextum inferrem. Spreui alia, quia non satis iis confidebam ut *ἀλόντες* E, 487. v. Obll. Sic non ausus sum pronuntiare de voce *ἐτραφέτην* E, 555 quia non habeo, quod definiam, nam fuerit verbum *τράφω, τράφημι*, vel *τετράφω*, actione immanente, *adolesco; nutrior*: v. disputata ad e. vl. et ad H, 199. B, 661. Atque Ψ, 84 in iis quae huic Excursui praescripta sunt, Aeschini lectio, *ὡς ὁμοῦ ἐτράφμεν*, antiqua HomERICA lectio esse debuit.

Quid vero, annon dicemus pariter antiquo sermoni imputandum esse, quod toleranda nonnulla sunt, alia etiam probanda, in HomericO carmine, quae in sequioribus poetis haud admittimus, quaeque etiam Apollonius,

nisi ubi pravo imitandi studio abripitur, spreuit? Ita accumulatae particulae Homerum decent; repetitiones crebras eorundem verborum et versuum condonamus; etsi in his haud pauca rhapsodis potius deberi censeo.

Verum in ipsa quoque prosodia sunt, quae antiquae poeseos indoli tribuenda, et ex ea veniam flagitantia, dixerim; poteruntque forte haec ad beneficium declamationis referri, quo vñ sunt antiquiores poetae, cum non scriberentur carmina, sed auditu solo acciperentur; nam ita quoque syllabae breves tono facile produci poterant; quod in fine vocum tono et caesura factum est sexcenties. At illud miramur, quod tot exempla reperimus syllabae brevis productae in *thesi*, quo de genere docte disputavit Hermannus de Metris p. 81. Ita in ὑπερπλήσιν A, 205. ὑποδείξιν I, 73. Caussam in accentu collocat: quem an nostro more constituerit Homerus, non quae-ram; per diphthongum potuere illa pronuntiari, ut alia huius generis: alia emendatione diluta esse a Bentleio vidimus: ut Ἰλίου, quod vidit fuisse Ἰλίοφι vel Ἰλίοθι. v. ad O, 66. ἀγρίοφι Φ, 213. ὁμοίωφι I, 440. in hoc postremo saltem syllaba producta vix admitti posse videtur, quoniam voci ὁμοῖος syllaba brevis interposita est, ut sit ὁμοῖος. Aliae syllabae breves producuntur geminata pronuntiando consona, aliae sequente digammo, de quibus aliis locis est disputatum; at sunt alia in *thesi*, quorum rationem probabilem exputare difficile est: ita A, 36 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἑσταφάνετο. ultima in βλοσυρῶπις nihil habet quo excuset. Si tamen forte emendatione succurri potest haud vno modo v. Obsl. At quid facias A, 305 πληθύν. ὡς ἐπέτε — In aliis malim dicere excidisse τ' vel γ', ut aliquoties πρὶν ἐλθεῖν, ubi potuit esse πρὶν γ' quod et aliis in locis legitur. In aliis succurrit appositum in fine Nu. etsi hoc ipso adiecto versus languore suo haud leuatur: de quo v. Excurs. II ad B. p. 446. 7. Vides in his quoque nihil nos tenere, quod ex omni parte certum et exploratum pronuntiare liceat; omnino tamen probabilem et iustam rationem subesse iu-

dicio nostro, si ad prosodiam nondum ad perfectam normam elaboratam prouocamus; cuius rei exempla plura in Hesiodico carmine, minus etiam expolito, curatius inspicienti occurrent. Multo minus itaque laborandum esse puto in iis versibus, in quibus diphthongus breuis est in thesi ante vocalem sequentis vocis: nam in his diphthongus duas moras habet, quia duabus vocalibus constat; nec assentiar docto Britanno, qui similia loca corrupta esse pronuntiauit; laudatque pro exemplo Od. B, 54 *δοίῃ δ' ᾧ ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι*, in hoc excidisse *ε* vel *υ*. atqui sic versus corruptus esset, nam foret *καὶ ἐς φοι*. Ellipsis autem illa, etsi paullo durior, haud raro occurrit in simili structura; omninoque est hoc inter praecepta interpretationis antiqui poetae, esse ea probanda, quae sunt duriora, alia, in quibus studium leniendi et poliendi appareat, tanquam senioris fabricae, reicienda.

Commemorauit in hoc Excursu nonnulla quae Homérico sermoni ex rudiori aetate adhaerere. Nam sexcenta alia notavi passim in Obsl. quae ad eandem excusationem renocari possunt, ut etiam vsum dualis pro plurali huc referre licet: v. ad A, 567 *ἄσπον ἴοντα*. Ne praetermittamus tamen innumera alia praeclara, quae sermo ille antiquitati debet, quorumque partem tenerior grammatica, et philosophica subtilitas iudicii politioris seniorum aetatum, ex poeti sustulit. De his agendi nunc locus non est; de multis melius constare coepit ex iis, quae de barbaris Americae tribubus narrata accepimus: quantopere ipsa sermonis egestas et inopia disertos homines rudes reddat; memorabo tantum audaciam in rependiendis tropis ac figuris, syntaxeos mutatione et inuersione, rhythmicam suauitatem et varietatem vocibus quoque ad sonum factis, ut: *βέβρυχε μέγα κῦμα περὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ψόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἀλός ἔξω* P, 264. 5. licentiam in particulis iungendis, in epithetis modo variandis, modo ad nouam formam componendis, (quae a Virgilio quoque et ab aliis sunt expressa, quia vim in-

esse senferant; cf. Macrob. Sat. V, 14) modo perpetuis ac propriis iterandis, ut in πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, in componendis vocibus etiam duriore modo, qui tamen vim augebat, ut in χαλκοτύπους ὤτειλός. οὗθαρ ἀρούρης. ἤνλοχος νηός, et alia, de quibus iam olim Wood monuit. Magna itaque pars laudum, quae Homericis carminibus obtigerunt, debetur sermoni antiquo, qui, una cum versu heroici facilitate et obsequio in variandis modis, numeris, incisionibus (διαφόροις τομαῖς, ἀναπαύσσει, βάσεις, συνθήκαις, ρυθμοῖς et σχήμασι, nam formas hexametri XXX numerant grammatici.) sua ipsius copia ac varietate (τῷ ποικίλῳ), perspicuitate et simplicitate; ubi tamen opus est, gravitate, magnificentia, suauitate, figuris, tropis, et phantasmata reddendis apta indole, iam multa confert ad τὴν ἐνάργειαν et ad perfectam illam μίμησιν rerum narratarum, quam nos redhibitionem et repraesentationem ipsarum rerum, (*Darstellung*) appellamus, longe diuersam ab imitationis notione: qua in re Homerus etiam perfectus esse orator et historicus visus est Hermogeni (quem inter scriptores refero male neglectos) in loco praeclaro de formis Orat. (lib. II p. 487 sqq. (ed. 1614) videndus ille inde a p. 481.)

EXCVRSVS II

de Vsu grammaticorum veterum in interpretatione Homerici carminis.

Grammaticorum veterum auctoritatem et utilitatem cum alii eleuent et aspernentur, alii doctrinam ex eorum lectione paratam pro vero et unico signo notae genuinae graecarum litterarum scientiae habuerint: videtur a me, post tantum studii et otii in excutiendis grammaticorum ad Iliadem commentariis positum, paucis exponendum esse, quatenam illa sint, in quibus cum alterutris mihi conueniat. Et primo quidem, non vno eodemque loco grammaticos cunctos esse habendos, multis.

plicem porro eorum esse usum, non ad vnum rerum genus tantum referendum, aut ex vnius hominis desiderio et vñbus metiendum, nec de his vniuerse esse pronuntiandum, vix monitu opus esse videtur. Quærinus, quem usum *ad interpretationem Homeri* habeant grammatici, quorum *scholia, fragmenta, glossas* habemus.

Iam primum in iis, quæ ad carminis summam et oeconomiam, partiumque innecturam spectant, vix aliquid præclari me ex iis didicisse ingenue fateor. Ipsa argumenta rhapsodiis singulis præposita sunt tam exilia, tam nulla cum iudicii subtilitate facta, vt ne summam quidem rerum libro eo comprehensarum inde addiscas; quare mihi ea omnino aspernanda et reicienda esse visa sunt, neque iis repetendis operam et chartam perdere volui. Antiquiora nomina et tituli habere possunt aliam vtilitatem; sunt itaque ea diligenter a me notata; et erit eorum usus in Excursu de Iliados partibus. Ex monitis autem grammaticorum, imprimis antiquiorum et Alexandrinorum, de singulis partibus et locis carminis multum me profecisse profiteor; non quidem ac si iudicia eorum vbique deprehenderim esse vera, quibus subscriberem, verum quia eorum argutiae, et quæ cumulauerant a re aliena, notiones tamen multarum rerum suggerebant, iudicium acuebant, mentemque incitabant ad indagandum et assequendum id, quod quo minus verum viderent, nebulam obiecerat, aut eos transuersos ad aliena egerat.

Magnum grammaticorum meritum de poeta esset, si antiquas rerum notiones et opiniones, mythos et notitias diligentius illustrassent, aut si seriores plura huius generis ex antiquioribus seruassent; sunt tamen vel sic in antiquioribus et melioribus Scholiis multa, quæ mihi ex iis innotuisse laetatus sum; eaque obseruata laborem non parum leuarunt, et obseruationum mearum partem forte meliorem constituunt. Sunt in his loca ac fragmenta versusque ex antiquissimis ac deperditis auctoribus adscripti. Male habet, quod in mythis enarrandis grammatici plerumque eos scriptores sequuti sunt, qui allegorice

fabulas exrosuerant. Inepta omnino est opera Scholiorum Ven. B. eiusque ordinis, in quibus quae Heraclidis nomine vulgo veniunt, Allegeriae Homericæ sunt repetitæ, et Porphyrii, in locis a Ven. B. excerptis. Nam serioribus, ipsique Eustathio, in hac parte, omnino parum aut nihil tribuo; quandoquidem ille vulgaria aut temere arrepta et congesta, quoties mythologica attingit, apposuit; quod notitiarum, et triuo petitarum, ad poetam recoquendarum, studium nobis tantopere molestum ab eo tempore increbescere necesse erat, quo pueris, ut patriam linguam addiscerent, cui lingua vulgaris corrupta tam dispar erat, Homerus non aliter, ac nostris in scholis tironibus, vocum discendarum causa, praelegebatur, doctrinae et eruditionis Homericæ nulla ratio habebatur.

Cum in lectione constituenda, et in rationibus criticis, omnino grammaticorum auctoritas esse deberet summa, seriores omnino inertiae et socordiae sunt accusandi, quod nec ipsi de lectionis veritate laborarunt, nec ex antiquioribus varietates et indicia exscripta seruarunt; qua in re iis non parum obfuit superstitiosa reuerentia poetae, opinio de perfectione summa carminis ipsiusque lectionis vulgatae: qui enim ex aequo impossibile esse aiebant, (Macrob. Sat. V, 5.) vel Ioui fulmen, vel Herculi clauam, vel versum Homero subtrahere, illi ne minimam quidem indicii vim ad lectionis crisin afferre debere. Genus est grammaticarum observationum nominibus *ζητήσεων* et *λύσεων* frequentatum: de quibus mihi multa praeclara pollicebar, cum hunc laborem primum aggrederer. Multis verbis iactata legeram Porphyrii *ζητήματα* e Cod. Leidensi vulgata ad lib. XXII Iliadis. Nihil tamen iis vidi ieiunius, cum de veritate et utilitate ad poetae interpretationem quaererem. Multo plura a me e Scholiis notata per totum Commentarium reperies, maxime ex Veneto B. sed pauca in iis bonae frugis esse mecum fateberis. Superioribus annis antiquiores grammatici votis communibus expetebantur; quibus in lucem

nunc protractis, immortalis imprimis Villosi beneficiis, reperta sunt multa magnae utilitatis in critica; et de lectione Aristarchea multo melius nunc, quam antea, constat. Longe tamen absumus a notitia accurata lectionis antiquioris ante Aristarchum; cuius iudicium in lectionis diiudicatione non semper probari posse saepe vidimus. Tum illi haerent in minutis, notant obuia ac vulgaria quae qui vel primis labiis attigit criticam, tenet, repetuntque ea ac recoquunt ad fastidium; in grauioribus et obscurioribus, suspectis quoque, tacent. Saepe quoque defendunt absurda et tumentur lectiones merito reiectas. Ex similibus locis observatis adductus est, ut opinor, is, qui acutus esse volebat, cumque quaesitum esset, quodnam exemplar pro emendatissimo haberet, illud inquit, quod nullus grammaticus correxit. Iocose dictum habendum, non serium! Hactenus saltem censurae accedimus acutissimi viri Knight p. 77. 78. Quod autem vel maxime male nos habet, est; quod tam parum definite criticae rationes dubitandi aut reiiciendi lectionem constituunt veteres: ἀρετὴν δὲ versum aiunt, non, quod primo loco erat memorandum, quia auctoritas codicum aut eorum aduersatur, qui primi e rhapsodorum recitationibus describere carmina, quique, non omnes rhapsodos in lectionem consentire tradiderant; sed causas plerumque afferunt commentitias, parum validas; ex sensu suo petitas, dum aiunt: inesse aliquid in sententiis vel verbis, quod sibi displiceat nec satis probetur; saepe quoque hoc ipsum iudicium non institutum est ex HomERICA ratione et indole, sed ex recentiorum commentis et opinionibus. Cum his ipsis tamen iudicia haec antiquorum grammaticorum, cum eorum observatis et monitis, magnam mihi attulere voluptatem in animaduersa sentiendi et iudicandi ratione istorum hominum ac temporum, omnique studiorum more a nostra aetate diuerso.

Observationes a sensu poetico aut a recti pulcrique sensu petitas raro obserues; ita ut multum absint ab ea animi commotione, quae proxime accedere debet ad

poetae afflatum diuinum, seu impetum et ardorem, si boni interpretes poetae esse volumus, *) paucæ quoque occurrunt, quæ ad prosodiam spectent. Contra vero locupletiores et disertiores sunt grammatici in observationum genere quas *rhetoricas* et *morales* appellare possis: quandoquidem aut artificium rhetoricum in reddendis moribus et affectibus declarant, aut docent, quid in factis et narratis cum praeceptis philosophicis conveniat. Sunt in his haud dubie nonnulla, quæ lubenter amplectaris; ut de comparationibus, (quas tamen ipsi haud raro male interpretantur, dum plura in comparationem assumunt quæ mera ornamenta sunt: cf. Schol. Apollonii I, Arg. 88a.) multa sunt praeclare pronuntiata, passim inserta Eustathio: quorum recensum videre licet in Indice Denarii voc. παραβολή. add. Porphyr. Qu. Hom. I. 6. Bene quoque Schol. br. ad B, 212 πᾶν ἐπεισόδιον λαμβάνεται τῷ ποιητῇ ἢ πιθανότητος ἕνεκεν, ἢ χρῆσις, ἢ κόσμου καὶ ὑψώσεως χάριν. Abundat animadversionum ethicarum genere Schol. Ven. B. cum sua secta: multoque plura huius sectae Scholia sunt servata, quam meliora alterius in Schol. A. et Victor. longe utique plura quam velles, etiam in Eustathio; hoc idem institutum amplexus erat Porphyrius, cuius fragmenta, hoc quidem respectu habito, non magnum desiderium faciunt amissorum.

At enim regnare aiunt Scholia in *rebus grammaticis*; et recte aiunt; modo iudicium hoc recte constitueris. Seniores, qui in Scholis praelegebant pueris poetam, elementa fere technicae grammaticae in notas infererunt; antiquiores et doctiores, plerumque grammaticas observationes, de quibus controuersiae tum agitabantur; quæ ad Homeri quidem lectionem et interpretationem raro faciunt; attamen utilitatem habent ad sermonis

*) de oraculis et vaticiniis Cic. de Div. I, 18. *quorum omnium interpretes*, ut grammatici poetarum, *proxime ad eorum quos interpretantur, diuinationem videntur accedere.*

græci rationem et indolem melius constituendam; etsi pleraque versantur in rebus minutis et subtilibus, si tamen de sermonis emendatione vsu quaeritur, minutias contemnere haud licet; sic sitne *ἐπὶ τοῖς* an *ἐπὶ τῷ* scribendum recte quaeri poterat Z, 355 et alibi. Nec inutilis est disputatio Tollii ad Apollon, Lex. liceatne *τοῖς* et *οἱ*, *τοῦ* et *οὗ* promiscue scribere. Ex utroque genere et antiquiorum et recentiorum pleraque in suis parebolis compilauit Eustathius; et ad eiusmodi obseruata et praecepta, grammatica nostra vulgaris est constituta: in qua, cum semel coeptum esset in naturam linguarum vniuersae inquiri, facile animaduersum est, multa haberi, quae ab aliis principiis sunt repetenda et aliter constituenda; vnde nunc subnata est duplex sermonis græci grammatica, neutra ita constituta, vt alteram prorsus manibus dimittere possis.

Habetur hoc pro exquisitoris alicuius doctrinae græcarum litterarum genere, si in glossariis, lexicis et Scholiis enolundis et comparandis valde versatus sis, et rariora quaeuis aut vnica et dubia et corrupta inde notaveris et tolerabili aliqua coniectura constitueris. Nec repugnabo equidem, magna in laude eiusmodi doctrinam esse habendam, etsi, quando quis librorum apparatu et otio satis est instructus, non admodum difficile est, aliquantum hoc in studio proficere; si tamen ad utilitates ac fructus, quos inde percipimus, respexeris, nolim hoc pro fastigio omnis doctrinae habere; fructuosior utique erit iusta interpretatio scriptorum immortalium, ad quorum normam et exemplum ingenia nostra finguntur, ornantur, et rerum vtilium notitiis locupletantur. Mihi utique, pro instituti et suscepti ratione, quod in eo ipso potissimum versabatur, vt viderem, quidnam fructus et utilitatis ex ipsis Græcis grammaticis Homericae lectioni seu emendandae seu illustrandae peti aut erui possit; mihi, inquam, longe maior operae pars in hoc obseruationum genere fuit consumenda: nec omni fructu meam operam opinor destitutam esse; si tamen de ipso poeta

quaeritur, et de iis, quae ad verliorem eius interpreta-
tionem ac lectionem, aut rerum ac sententiarum illustra-
tionem, ingeniiue diuini in reddenda naturae veritate
vim et felicitatem, spectant: si quis, pro spe et expecta-
tione, minorem messem esse dixerit, vix habebō quod re-
ponam.

Etenim in poetae interpretatione plerumque deside-
res Scholiastarum subtilitatem; ex suo plerumque sensu,
non ex poetae, eiusue aetatis, et hominum antiquiorum,
sensu, constituunt notiones verborum antiquatorum aut
rariorū, non ex rationibus necessariis, sed ex contexto
in certam sententiam deflexo, aut ex etymo ad eandem
rationem temere constituto; apponunt synonyma, nec ta-
men in quo vis verbi poetae propria ab aliis similibus
discrepet, eruunt. Antiquiores quidem hac in parte sae-
pe praeclara monent, dum, quae de antiquis vocabulis
dubis minusue exploratis ea, quae inter grammaticos
disputata sint, apponunt; potiore vtique loco habenda
ea sunt propterea, quia seriores plerumque ista aut prae-
teriere, aut manca ac truncata apposuerunt, ita vt inter-
dum ne assequare quidem, quid tantopere ineptierint an-
tiqui, vt traderent ea, in quibus sensum communem desi-
deres, aut quae aperte falsa esse pronunties.

Hactenus in interpretatione poetae iudiciis nostris
haud pauca reliquerunt veteres, siue in diiudicanda le-
ctione, siue in constituendis sententiis et verborum acce-
ptionibus, siue in arte poetae declaranda; de quibus
omnibus nunc licebit melius iudicare, et liberius, par-
tim quod otium interpretis non est consumendum in ex-
quirendis antiquis notitiis; quandoquidem id primario
studio egerim, vt ex antiquioribus redacta apponerem ea
omnia, quorum vltus aliquis ad poetae non modo lectio-
nem, sed et interpretationem, esse posset; partim, quod
in iis ipsis, quae ex antiquis grammaticis allata sunt; la-
tent saepe semina et elementa bonarum obseruationum;
partim quod magnam vtilitatem habet, si sententias et
verba graeci poetae verbis aliis graecis redditas videris;

qua propter haec ipsa e Scholiis et Lexicis graecis sedulo ac diligenter apposui. Nec vereor, ne quisquam aequus et intelligens harum litterarum iudex a me dicta in invidiam adducat, et me aut antiquis grammaticis detrudere, aut recentioribus ingeniis nimium arrogare iactet: Neque enim reponi potest, grammaticos, quibus sermo poetae erat patrius, magis idonea iudicia asferre debuisse, eorumque, quippe qui aetate nos multis saeculis praecesserunt, auctoritatem esse debere potiore; nam, primo, quod ad sermonem attinet, iam Alexandrinorum aetate ille adeo erat usu longo immutatus, ut multa in Homero essent antiquata, utque sermonis antiqui Ionici non magis illi per sermonem vulgarem haberent scientiam, quam nos, si nullos alios scriptores legimus, quam historicos, rhetores, philosophos et Sophistas. Saepe equidem defixus sum in hanc cogitationem, quam multa vocabula in Homero occurrant aut antiquata, in his sunt tot ἄπαξ λεγόμενα, aut post eum in aliam notionem deflexa, aut servata quidem, nec tamen nisi a doctioribus et in certo tantum orationis genere servata. Hoc est, quo rationem reddere liceat idoneam, cur grammatici, etiam antiquiores in his Apollonius in Lexico, tam multa interpretentur, quae nobis ex vulgaribus Lexicis nota sunt. Scilicet erant haec vocabula tantum doctioribus nota, nec usu vulgari, sed e disciplina et lectione addiscebantur. Contra vero infinita est multitudo vocum, quae in Homero non occurrunt, inque iis etiam voces multae, quae in earum locum, quibus eadem notiones in Homero iam erant signatae, successerunt.

Ut nonnullis saltem exemplis haec declarem: non occurrunt in Homero, in locis quae maxime ea verba desiderabant, *τύχη, ὄργη, πλοῖον, ἔθος, πρῆγμα* s. *πράγμα*. Facit itaque mirationem quod in libro XV (O) duae voces occurrunt, alibi non obviae, vl. 393 *λόγοι* et vl. 412 *σοφία*. Alterius generis sunt res, quarum Homerus non meminit, aliarum quidem, quas memorare potuisset, aliarum, quas nec norat. Eiusmodi exempla

sunt, vsus elixarum carnum, vsus annulorum et fontium calidorum, Plinio mirante, contra alterum tamen hoc memores fontes Scamandri X, 148.

Secundum haec in poetae lectione seniores Graeci non minus, quam nos, lectione antiquiorum scriptorum sermonis Graeci doctioris, et ex Homeri lectione Homericum sermonis, notitiam et vsum parare debuerunt; et quoties illi in locum difficiliorem aut vocem obscuriorem inciderant, non alia adminicula et subsidia adhibere potuerunt, quam ea quibus nos utimur; videmus itaque eos modo coniectare et ariolari, modo etymologias circumspicere. Erant quoque in his ipsis copiis nonnulla, quibus nos locupletiores et melius instructi sumus: nam et grammatica sermonis graeci magis est elaborata, quandoquidem in ea perficienda tot viri docti operas coniunctas per tot saecula adhibuere, et antiquissimorum hominum modos sentiendi et sensus offerendi melius nunc perspectos habemus. Incredibile enim est, quam mature, et diu ante Alexandrinos grammaticos, et, quod mireris, quantopere interdum ipsum Aristotelem fegerit antiquitatis sensus et ratio; quum ad melioris cultus vitam, instituta et mores eam redigunt, dissensuque ac discrepantia animaduersa, mythice ac symbolice dicta, in prisco sermone, accipiunt proprie et ad verba, modo in diuersos sensus trahunt et in allegorias diuersis modis mutant.

Desideraui, fateor, multa in veteribus grammaticis; at tamen altera ex parte gratus profiteor multa ex iis bona in poetam prouenisse, multoque plura ac maiora in me meosque commentarios defluxisse; ad multa enim latentia et occulta festinantem retrahebant, ad antiquiorem lectionem reuocabant, iudicium mentis acuebant, in multis firmabant, eruendis verioribus materiam et facultatem suppeditabant. Manent iis praeterea propriae laudes in praeceptis grammaticis subtilioribus exponendis et proprietate sermonis gloriis suis et vocabulis notioribus declaranda.

EXCURSVS III

*De Allegoria Homerica *)*

De Allegoria Homerica, et de interpretatione allegorica Homeri, diuersa enim haec sunt, disputatum est a multis et multum, nostra imprimis aetate, et a me ipso, temporibus ac rebus id a me poscentibus. Afferenda mihi nunc sunt ea, quae ad huius operae consilium et interpretis partes spectant. Ad notiones igitur recte constituendas, ad dilectum rerum obseruatorum, ad dissonas inter se antiquitatis opiniones, et ad vtilitatem dicendorum mihi maxime est animus intendendus.

Diuersum esse sermonem *allegoricum* a sermone *symbolico*, quem *mythicum* appelles, iam alias dictum est satis: vt, nisi maligne, duo haec genera diuersa confundi haud possint. Symbolici sermonis vsum intulit necessitas inter homines rudes ex eorum infantia, notionum et verborum propriorum inopia, cum necdum ea intelligentiae subtilitate instructi essent, vt aliter quam per rerum formas ac species mente conceptas, quas phantasmata appellamus, quoniam aliud nomen haud innotuit, sensus animi declarare possent. Itaque homines rudes ea, quae aut nunc excogitant, aut quae praeterita animo et memoria tenent, aliis per similia, quae ipsis innotuerunt, aut ante oculos habentur, significant. Eoque modo antiquissimos Graecos sensa animi exposuisse in confesso est; cumque notiones barbarorum sint paucae numero et de rebus obuiis: facile intelligitur, non exquisitam aliquam et subtilem sapientiam aut doctrinam dictis contineri posse. Sunt autem ea, de quibus aliquid pronuntiant, aut *rerum euenta* aut *opiniones de iis eorumque caussis*. Atque horum fragmenta nonnulla in

*) Paratus erat hic Excursus ad rhapsodiam XXI (Θ) et ad pugnam deorum in ea enarratam; ex variis, non modo mythis, sed et diuersis mythorum generibus, concinnatam; vt mirum non sit, fuisse, qui allegoriae vestigia in iis animaduernerent.

Graecis adhuc extant, quae *mythorum antiquissimorum* nomine veniunt. *)

Quaecunque autem prudentiores inter istiusmodi homines pronuntiarant, ea per progeniem repetita ad posterios propagabantur; memoria igitur, non scripto, asserabantur, multorumque ore iterata modo ab imperitis modo a peritiis variabantur, ornabantur, mutabantur; accessit veneratio religiosa progenitoris stirpis, admiratio maiorum et reuerentia, eorumque, quae a patribus tradita acceperant, auctoritas: non itaque nisi cum

*) De *mythorum* notione et indole egi saepius et taedet dicta iterare. Fundamentum omnis huius doctrinae cum antea a. 1765 in Prolus. *de causis fabularum physicis* egissem (Opusc. Acad. Vol. I p. 184.) posueram iam anno saeculi elapsi LXXVII. in *Commentatione de origine et causis fabularum Homeriarum* (in *Nouis Commentariis* Soc. R. Sc. Gotting. p. 34.) in quibus quidem, etsi de lingulis rebus et exemplis multa me melius constituere XXIV annorum usus et experientia, cum repetita cura et inuestigandi studio, docuerit, ut tamen in principiis, a quibus reliqua ducta sunt, aliquid mutarem, nihil, quod me mouere posset, vidi; adoptarunt ea viri docti, qui de his rebus egerunt, etsi aliis verbis. Subsequuta est illam commentationem alia *de Theogonia ab Hesiodo condita ad Herodot.* II, 52 in Vol. II. *Commentationum* Soc. R. Sc. Gotting. anni LXXIX. quam dignam habuit doctiss. Wolfius, ut inde potiora in Obs. suas in *Theogoniam* infereret: Retractavi multa in *Epistola ad Nis. Schow*, editorem Heraclidei libelli *allegiarum Homeriarum*, multa plura in *Commentariis ad Apollodori Bibliothecam* Vol. III. Recentioribus annis iterum me ad haec studia reuocauit opera in *Homeri* interpretatione posita, retraxit quoque intuitum viri, cuius ingenium et famam popularibus caram magno honore habeo, meis tamen in se officiis meritisque, cum disciplinae meae olim alumnus esset, non digna referentis, impetus in me factus, ut iterum nouam disquisitionem totius rei mythicae instituerem: Vol. XIV *Commentationum* an. XCVII in *Commentat. de fide historica aetatis mythicae; de historiis scribendis inter Graecos primordiis; de opinionibus per mythos traditis; tandem de mythorum poeticorum natura et causis.* Atque in his utique mihi acquiescendum esse video.

anîmi affectu et impulsu, animoque inflammato, et tanquam afflatu diuinitus acti, antiqua ista recitabant; idque inprimis inter coetus tribulium, in panegyri festorum sollennium, inter sacra, et epulas; ita narrata transibant in cantus, cum ipsa actione res gestas repraesentante, versa sic in drama et mimum, inflammatis per haec omnia, quae mentem mirifice impellere debuere, animis. Ita antiquiores mythi ornabantur, amplificabantur, nouis aliis per succedentes aetates locupletati; erantque illi nullius alius generis, quam *mythici*, sensa animi *symbolice per sensuum obiecta* declarantes.

Progressi sunt mature ad *opiniones* nonnullas de iis quae in natura noua et insolita euenire viderant, ab his ad omnem rerum naturam, causas, ortum; fabulantes vere, non ratiocinantes, de iis, quorum nullam omnino motionem explicitam habebant: sermone autem nullo alio haec proferebant, quam illo symbolico; itaque *cogitata animi* conuertebantur in *res gestas*, in *facta*, in *personas*, easque *ad hominum speciem et exemplum efficitas*: quae tamen cum homines non essent, nouum ordinem, nouum genus constituerunt, cui *deorum* nomen inditum est; et ab his omnis serior mythologia ac religio fluxisse videri debet. Ita *omnis natura, elementa, elementorum vires, corpora, phaenomena, vicissitudines, effecta, in personas mutata sunt*. Cum porro Graeci iam antea, rudiore vita, sua domus quaeque, stirps, familia, pagus, habuissent numina, eorumque signa rudia et obscura, *ne nominibus quidem propriis insignita*, coepere nunc prudentiores initio *a Ioue et Apolline* facto, *nominibus* illos deos distinguere, physicisque istis notionibus ea numina accommodare; atque ita sensim in *mythorum* hoc genus se insinuauit *rudis* aliqua *sapientia*, phantasiae accommodata; idque multo magis, quoniam nihil proferebatur nisi carmine, carmen autem non alio modo alii quam ex recitatione acciperent auribus, recitatum tamen cum gestu et affectu, afflatui diuino simili, ita vt recitata in dramaticam actionem verterentur.

Habemus igitur *genus mythorum* numero et auctoritate pollens, in quo *sermo symbolicus seu mythicus regnat*.

Cum ea aetas nondum haberet notiones *ethicas* se- vera cogitatione subactas et exploratas, *decori* autem *sensum* multo minus excultum: non dubitarunt, per iras, odia, bella et praelia deorum, reddere elementorum conflictus, adumbrare rerum ortus per generationem, at- que hoc modo narrationes comminisci de deorum coniu- giis, partibus, amoribus, stupris; quo factum est vt per rudiorum aetatum decursum conderentur religiosae opi- niones et ritus eas adumbrantes, quos, per instituta et leges mentibus dudum ad meliores sensus et iudicia de- ductis, optimus quisque damnabat et auersabatur; multo magis, ex quo melior philosophia animos ad boni reci- que sensum informauerat. Haec sunt illa quae Plato ex institutione puerili sublata esse volebat, et quae ex sua republica iure meritoque proscripsit lib. II p. 377 sq.

Exornarunt hos mythos vates et *daedoi*, repetendo, variando, noua comminiscendo, certis de consiliis mu- tando, et in alios vsus transferendo; ita sensum factum est, vt, antiquiore mythorum natura et indole mutata, substitueretur *noua mythorum facies*, eaque *dierisa nec vna*. Cum enim illi essent partim historici, partim philosophici generis, pro infantia cum historiae, tum philosophiae istarum aetatum, nunc illi versi sunt in *ma- teriam* aliquam *poeticam*: quam ingenia poetarum pro lubitu fingerent, delectationi ingeniosa tractatione, varia- tione et expositione, vnice studentium; ita exoleuit omni- no antiquorum mythorum natura; abierunt ii in *mera commenta poetica*, et ingenii lusus, quibus animi au- dientium mulcerentur. Praeuiit his Homerus, non ma- gis ingenio quam aeni et materiae carminum fortuna fe- lix, et inuidendae fortis, poeta; vsus enim antiqua per- suasione, qua heroes deos viribus aequasse et dii heroibus filiis suis, adfuisse, Perseoque et Hereuli comitem Athene se praebuisse narrata erat, ipse heroibus ad Tro- iam deos apposuit, tanquam auctores rerum et fautores

partium; ita ille, quod Herodotus ait, cum Hesiodo Graecis theogoniam, primus constituisse dici potuit; nam vnicuique deo suam personam, speciem, artem et munus assignauit; eaque ex carmine in vulgares religiones, caerimonias et sacra, tum et in opera artificum migrarunt, cum eodem ore ac vultu oculis subiicerentur deorum quisque; reddidit ars Iouem deorum regem, deos eius progeniem sub specie pulcerrimarum feminarum iuuenumque; nunc Vulcanus artis fabrilis ignis ope indigentis, Athene virtutis et prudentiae, Mercurius omnis solertiae auctor et exemplum; illa armata, hic tanquam nuntius deorum antiquo celeritatis symbolo, alis instructus; et sic reliqua. At, quod alterum Homeri felix inventum fuit, mythos physicos et ethicos idem poeta in suam rem vertit ita, ut ingeniose istos pro veris factis adhiberet, eoque tam multa mira de diis commemoraret, profectos esse deos ad Oceanum, Ioui, ne vinciretur Thetidem subuenisse, latuisse Bacchum apud Thetidem, exceptum Vulcanum, ex Olympo proturbatum in insula Lemno, et, a matre Iunone proiectum, a Thetide et Earynome, Oceani filiabus, sicque alia.

Deuentum inde est cum temporum progressu, eo, ut, vera ratione haud animaduersa, ad multa variaeque commenta deuenterent non recentes modo, verum ipsi veteres, sique mature vera mythorum indole ignorata. Ut exemplo rem declarem: ex vulgari more loquendi tam pulcritudo corporis etiam in singulis partibus declararetur, ut esset *ροδοδάκτυλος Ἡρῆ*, ita et Pelops fuit *ἐλεφάντινος ὤμους*; deflexa narratione in humeros vere eburnos caussa ei inuenta est, rudi commento, epularum a Tantalo diis appositarum, ipsis filii membris. Ad refellendam fabulae impietatem satis erat monere de origine et caussa commenti. Senferat impietatem fabulae Pindarus, caussa autem inuenti eum latebat; itaque aliud substituit commentum pueri a Ioue furto in Olympum rapti. Adeo iam tum vera ratio et natura mythi ignorabatur. Religiones, hoc est *cerimoniae*, antiquis ru-

dioribus aetatibus subnae, per plura saecula a patribus ad posteritatem propagatae, vna cum opinionibus per mythorum inuolucra multo magis obscuratis, et per poetarum in veras fabulas mutatis, *haec, religiones*, inquam, magna ex parte ludicrae, indecorae, atroces quoque et nefandae, viros graues ac prudentes facile ad eam animaduerſionem deduxere, quam indigna ea narrata numine eſſent; nec tamen, inſtituta patria abolere, conſultum videri poterat; nec priuatis ius erat religionibus intercedendi; legum autem latores deos patrios publicos et ſacra a maioribus condita publica rite colere iubebant; qui illi eſſent; non definiabant, forte nec definire poterant; viros prudentes ſtatuiſſe probabile ſit, quod Antiſthenes quoque palam profeſſus eſt, *populares deos multos, naturalem vnum eſſe*: (ap. Cic. N. D. I, 13.) Interea poetarum ſigmenta de diis nouis ſubinde fabulis aucta conſtituerunt *argumenta hymnorum, ſaltationum, chororum, dramatum, pomparum, teletarum, ſeu initiorum*, per quae etiam *myſticus fabularum ſenſus* inductus eſt, de quo multa diſputandi opportunitas eſſet; nec tamen quiſquam aut tunc peruidere potuit, aut nunc docere poſſit, quomodo malum ſiſti poſſet; ipſa inſtitutio puerilis a poetarum et in his a principe Homero lectione procedebat, nec aliunde peti poterat. Inde illae philoſophorum irae in Homeri impietatem, easque ſatis iuſtae. Eorum, quae dicta ſunt, momenta pleraque in Platon. de rep. lib. II reperiēs. Arripuit haec eadem et alio modo impugnauit, fabulas poetarum iridendo et exagitando, Lucianus; conſtituit ea res argumenta multorum eius dialogorum, v. c. in Ione Tragoe-do, vbi vel inſpicere iuuabit c. 40. In contemptum adducere religiones hac via ille potuit, at quid ſubſtituendum eſſet, quod vulgi animos melioribus notionibus imbueret, haud docuit; a philoſophorum autem ſcholis et dogmatibus talia fruſtra expectabantur.

Hic inciderunt boni vi-ri in aliquam viam ac rationem, qua poetae lectionem, ſi non omni ex parte vi-

lem, minus tamen damnosam moribus et ingeniis, redderent; et ad eam philosophi ducebant, qui de rerum natura libros scripserant; mutuati illi erant mythicum apparatus ex antiquioribus poetis cosmogonicis, et opiniones suas per hos ipsos aut similes mythos poetico more exhibuerant, Xenophanes, Parmenides, Empedocles, quorum fragmenta vel leniter inspexisse satis est ad hoc assequendum. Hoc inuentum illi transtulere in Homericæ carmina, quæque in iis narrata sunt, non vere ita dicta esse a poeta aiebant, sed latere sub his narratis sententias abditas, modo physicas modo ethicas, diis haud tam indignas quam ex enuntiatis proprie acceptis putares. Ita *allegoriae in Homerum sunt illatas*. Faciebat fraudem hoc quoque, quod antiquiores fabulae cosmogonicae a poeta in mera facta et ornamenta epica versae natura sua fuerant mythicae, hoc est, enuntiationes sententiarum et opinionum de rebus physicis ac divinis, antiquo sermone per rerum similitudines declaratae.

Iam aperta res est, si quis Homeri mythos antiquos quos ille in facta epica mutavit, ad antiquiorem sensum poetarum ante Homerum reuocat, (nemo enim hoc affirmare ausit, Homerum hos mythos primum inuenisse) is non allegorice interpretatur, nec ille Homerum ipsum allegorias apposuisse, aut mythos in allegorias mutasse, pronuntiat. Fatendum est antiquitatem ipsam nec rem subtiliter satis dispexisse, nec verba distincte cuique generi constituisse. Vocibus utebantur veteres generalioribus; δι' ὑπόνοιαν vel κατ' ὑπόνοιαν aliquid dictum esse aiebant, quod ipse Plutarchus de aud. poet. p. 19 E. docuit, indeque alii; v. Ruhn. ad Timaeum p. 200. Alii per ἀνύμμη, τρόπον, σχῆμα idem extulere; vox ἀλλήγορη in scholis rhetorum primo frequentari coepit, quantum assequor.

In hoc ipso studio fabulas Homericas allegorica interpretatione purgandi et eluendi non vna via ac ratione ingressi sunt, imprimis philosophi, cum suas quisque

scholae praecepta Homeri auctoritate firmare aut illustrare vellent. Nec spero opera et otio me abufurum esse, si potiores vicissitudines huius studii brevissimis persequar.

A *Pythagora*, is autem haud multo post ea tempora vixit, quibus carmina Homerica si non in lucem, certe in maiorem celebritatem, deducta sunt, fabulas Homericas et Hesiodeas magnopere improbatas esse, innuit vel ex eius dicto, quod in inferis se Hesiodi animam columnae aeneae illigatam stridentemque (*τρίζουσιν*) Homerum autem ab arbore suspensum, et serpentibus implexum vidisse narrauerat, propter ea, quae de diis vterque memorauerant: (Diog. Laert. VIII, 21.) tradiderat haec Hieronymus (Rhodius in Commentariis historicis) famam inter Pythagoreos servatam, saltem sequutus; nec obstat, quod alii Pythagoram tradunt, multos Homericos versus in ore habuisse, nonnulla etiam ex eo petiisse. Vterius progressus *Xenophanes* Anaximandri aequalis, Colophonius, qui post Olymp. LX vixit, is enim iambis Hesiodi et Homeri dicta exagitavit. *) Etiam *Heraclitus* Ephesius, gravissimus philosophus; *Homerum* dignum esse aiebat qui ex omnibus conviventibus eiiceretur et colaphis caederetur; neo minus *Archilo-*

*) γέγραφε δὲ καὶ ἐν ἑπείῃ, καὶ ἐλεγείῃς· καὶ ἰάμβους καὶ Ἡ. εἰώδους καὶ Ὀμήρου, ἐπικόπτειν αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ita est interpungendum. ἐπικόπτειν, eodem sensu quo ἐπισκώπτειν. eodem sensu Timon cum dixerat Ξενοφάνην ὑπότιφος, Ὀμηροπάτης ἐπικόπτην ἢ τῆς ἀπάτης, τῶν ψευδῶς λεγομένων ὑφ' Ὀμήρου. Conveniunt versus, quos ex Xenophane Sextus Empir. servavit LX, 193 πάντα θεοῖς ἀνέδρακτον Ὀμηρὸς δ' Ἡσίοδος τε. ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεά καὶ ψόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Itaque ille obprobriator Homeri est habitus: Diog. II, 46 καὶ Σάγαρις Ὀμήρῳ ζῶντι (ἐψιλονείπει.) ἀποθανόντι δὲ καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος. Quem autem fundum habeat, quod ap. eund. l. 43 ex Heraclide memoratur, L drachmis, tanquam infantem, ab Atheniensibus esse multatum, non assequor.

chum. *) Et probabile sit Democriti librum κατὰ τῶν ἐν ἄδου Homericæ Necyiam eleuasse. Certius est Platonis iudicium, idemque vulgo notum, qui Homerum ex sua republica proscriptis, enumeratis libro II et III iis, quæ turpia et indigna diis in fabulis, quas Homerus in carmen suum intexit, occurrant.

Cum hoc modo vulgata esset hæc mythorum omnino, tum præcipue in Homeri carminibus, repudiatio: exortum est studium eos defendendi, adhibita interpretatione allegorica: quod quemnam primum auctorem habeat, quaeri potest. Et laudari quidem video auctores iam ante Platonem plures; eosque antiquissimos, *Theagenem* Rheginum, *Antimachum* Colophonium, *Stesimbrotum* Thasium, *Herodotum* Halic. et *Dionysium* Olynthium, aliunde haud notum; temere, cum il tantum primi fuisse perhibeantur, qui de Homero eiusque carminibus et temporibus memorauerint ap. Tatian. Or. ad Graecos f. 48. Stesimbrotus autem paulle ante Socratem cum Anaxagora ap. Xenoph. Symp. III, 6 inter eos memoratur, qui de Homero optime praeceperint; cum tamen idem narretur κατὰ Θεμιστοκλέους, Θουκυδέου, καὶ Περικλέους, scripsisse, historicum potius fuisse videtur opusculum. Potuere forte interponi in iis iudicia nonnulla de hac quoque carminis parte; et hactenus verum esse potest, quod Schol. Ven. B. ad Σ, 67 aliunde adscriptum habet, recitatis allegoriis ethicis: οὗτος μὲν οὖν εἶπος ἀπολογίας, ἀρχαῖος ὢν πάνυ, καὶ ἀπὸ Θεωγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε κατὰ Ὅμηρου, τοιοῦτος ἐστὶν ἀπὸ τῆς λέξεως. *Pherecydem* Syrium, Pythagoræ magistrum, inter antiquissimos auctores referendum esse haud dubito, etsi quæ de eius placitis narrantur, a superioribus fama accepta, non satis tuta sunt; fertur ille

*) Diog. Laert. IX, 1. τόντε Ὅμηρον ἔφασκεν ἄξιον εἶναι τῶν ἀγῶνων ἐκβάλλεσθαι καὶ χαρίζεσθαι. καὶ Ἀρχιλόχον ὁμοίως, ambigere licet quo sensu ἐκ τῶν ἀγῶνων dictum sit. Accipiunt de certaminibus: ita saltem essent poetarum recitantium ἀφωδούντων certamina.

Ζῆνα, Χθένα, Χρόνον, rerum principia constituisse: quae allegorica nomina esse quis non videat? Verum de his, quae ad hoc philosophiae antiquissimae genus spectant, Tiedemannus noster est adeundus. *Empedocles* an diserte hoc egerit in carmine suo de Natura, ut fabulas antiquas refelleret, perspicuum mihi non est; potuit autem implicitum id ipsum agere videri, dum antiquiorum poetarum more nominibus deorum usus est ad elementa declaranda: Ita, si ignem per Iouem, terram per Iunonem, aerem per Ἀἰθέρα et aquam per Νῆστιν designavit, (fragm. ap. Athenag. in deprec. l. 28.) eo ipso ad alias opiniones auocare debuit audientes. Et omnino per hos philosophos, qui carmine de natura rerum tradiderant, euenisse suspitor, ut frequente iam conatu mythos antiquos physice sapientiores exponerent; serius accessere alia, in quibus et hoc, quod apud barbaras quoque gentes naturam rerum modo per deum modo per deam variis modis exhibitam animaduenterant ii, qui peregrinas gentes adierant, etsi similia iam ex religionibus Phoeniciis, Phrygiis, Thracicis, quae antiquissimis temporibus inter Pelasgos et Hellenes vulgatae erant, nota esse potuere. Cum his incredibile studium Homeri, summa eius auctoritas, et numinis instar habita veneratio, homines commouerat quum reprehensa refellere non possent, ut ad alia auxilia confugerent. Euenit itaque fore idem quod in libris Hebraeorum sacris, quorum interpretes allegorias in subsidium vocarunt, cum, ignoratione priscarum aetatum, hominum, eorumque sensuum, ad verbum antiqua interpretantes, non ex sensu scriptorum, ad multa et dicta et facta offenderent, aut alios offendisse viderent. Non mirum, ut exemplo utar, Philonem, graece doctum et Platonica philosophia instructum, Moisaica sacra et praecepta allegorice enarrasse.

Is tamen, qui mythos veteres et de diis narrata per allegorias physicas interpretando sequentibus aetatibus inprimis praeluit, fuit *Anaxagoras*, qui Νοῦν θεόν, et cum eo Aetherem et Terram, τὸν Δία καὶ Γαίαν indu-

cendo, viam aperuit aliis, ut ea, quae Ione aliisque diis indigna in Homero memorata essent, interpretatione in alium sensum detorquerent; Anaxagorae placita *Euripidem* inprimis adoptasse, praeclare docuit Valken. in *Diatriche Eurip.* c. 4 et 5.

Ipsum *Socratem* Homericos mythos allegorice exposuisse aiunt. Socrates quidem in *Xenoph. Mem. Socr.* II, 6, 11 ubi de conciliandis amicorum studiis agit, Sirenium carmina memorat, quibus tanquam incantamentis ad deliniendos animos utendum sit. Enimvero hoc non est *Homerum allegorice interpretari*: sed mythum antiquum in Homero obuium adhibere ad sensum animi suavi aliquo commento ad allegoricum morem instructo declarandum; huncque morem sequuti sunt multi per omnia tempora, etiam nostra; habet enim suauitatem mythi antiqui usus ingeniosus vulgari enuntiationi substitutus; veluti si auream Iouis catenam aliquis transferat ad omnium rerum inter se nexum. Huic delectandi consilio debentur mythi *Platonici*, partim ex antiquioribus ducti et ad alia traducti, partim nouis inuentis aucti et mutati. Verum de mythis et allegoriis Platonis habemus scripta docta et acuta, etiam a nostratibus.

Omnino mihi in tota hac quaestione plura comprehensa et collecta esse videntur, quae subtilius sunt dirimenda ac discernenda. Aliud est consilio ac studio *Homerum* et *Homericos* mythos allegorice interpretari; aliud mythos vniuersè allegorice interpretari omninoque pro explorato hoc ponere, non alio sensu et consilio hos mythos ab initio inuentos esse; aliud, contendere, *Homerum* eos non alio sensu et opinione adhibuisse, quam ut allegorica interpretatione accipi vellet: quod ab omni epici carminis natura alienum est. Iterum alia est sententia, si quis dixerit, inesse inter mythos antiquos aliquod genus, inesse in ipso *Homero*, mythos, quorum primi auctores symbolice aliquam mentis sententiam declarauerint aut declarare voluisse videantur; eos tamen mythos *Homerum* fecisse suos, siue ut pro factis inter

narrata reciperet, siue ut antiquitus fabulose narrata in suam rem verteret, ut in Vlyssis errores Sirenes, Scyllam, Charybdis, Circe, Cyclopes, Trinacriam transtulit. Haec tam diuersa inter se qui confuderunt, non nisi perturbate de allegoria seu vniuerse seu Homericæ statuere et disputare potuerunt. Omnino quis non sentit primo statim monitu, diuersissimi generis esse mythos errorum Vlyssis ab iis, qui de diis aut qui de heroibus in Iliade memorantur! Scilicet non dimittendum erat animo, quod ab initio monitum est, alios mythos historicam habere originem, *κατ'επαράδοτον*, quae mythice enuntiata et a poetis ornata variataque sunt, alios mythos esse meras opiniones, iudicia, sensus antiquorum hominum de rebus et euentis; et haec illa sunt *μεμνημένα*, quae fundum aliquem habuisse necesse est, et stare ita puto quod Strabo contendit, *ὅτι οὐ πάντα Ὅμηρος αὐτὸς ἔπλαττε*. et recte se habet iudicium Polybii quod apponit lib. I p. 20 et 23.

Secundum haec accuratius constituta facilius licebit cetera expedire. Manifestum fit, ex iis inter veteres, quibus importunum allegoriarum studium vulgo tribuitur, alios, mythos omnino, alios tantum nonnullos, alios solum Homerum et mythos Homericos interpretatos esse, nec vno consilio: nam alii religiones patrias tueri, alii poetam; alii philosophicas rationes in iudicia antiquorum hominum inferre, alii nouam disciplinam mythicam constituere voluere. Accessere alia; in his studium etymologicum, quod ipsum in deorum nominibus ad allegorias deduxit: quod volupe erit cognoscere, si Platonis Cratylum excusseris: (p. 396 sqq.) Apparet porro, allegoriae studium hoc profectum esse primo a singulis mythis; sunt enim in his nonnulli, qui symbolicam naturam statim prae se ferunt; quisquis enim ad Ἀργὺν et Ἀθήνην, eorumque partes in Homero, attenderit, statim assequitur virtutem bellicam rudiores et doctiores in iis esse declaratas; hoc primo factum erat symbolice; at nunc iisdem utimur nos allegorice, interdum sim-

pliciter poetice aut tropice in ipsa oratione pedesiri. Ipse Plato docet, iam ante eum hanc allegoricam interpretationem in Homerum esse illatam: in Cratylo p. 407 A. εοίκασι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν, ὥςπερ αἱ νῦν περὶ Ὀμηρον δαινοί. καὶ γὰρ τούτων οἱ πολλοὶ, ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν, φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν παρειχμέναι. Ergo iam ante Platonem erant, ex ipsis Homeri interpretibus, qui Athenen allegorice interpretabantur. Et quis est, cuius mentem ea cogitatio non subeat statim in Achille a Minerva admonito in prima rhapsodia! At illi peccarunt, si poetam per Minervam τὸν νοῦν σώφρονα, allegorice declarasse putarunt, non Minervam deam historice et epica.

Illi ergo, quos dixi, ab vno et altero mytho progressi erant, qui symbolici aliquid in fronte prae se ferebat. Alii ab iis, quae indigna diis esse videbant; partimque in his subliterunt, alii ab iisdem ad alia processerunt. Aristotelem ipsum a toto hoc genere non alienum fuisse, existimare licet ex iis, quae Macrobius I Sat. 18 ex eius *Θεολογουμένοις* attulit; quos tamen ille fines huic interpretandi generi statuerit, haud comperit habeo.

Pindarus fabularum impietatem bene perspectam habens in prima statim Olympica, id egit, ut mythum impium in aliam narrationem inflecteret diis magis decoram; itaque et ipse debuit in allegorica incidere. Aliis locis ille ne de heroibus quidem, ut de Hercule, impie facta proferre audet; etsi idem aliis locis fabulas de puellis a Ione et Apolline compressas memorare haud religioni ducit. Ita res ipsa et casus deduxit alios ad alia; si tamen veterum mythorum origines et causas perspexissent, satis erat, dicere, omnino poetarum commenta esse abiicienda; Homerum his usum esse alio consilio, quod carminis epici natura poscebat, alios hinc poetas, cyclicos, lyricos, dramaticos, aliis de causis eos exornasse; hosque adeo mythos suo cuique auctori esse relinquendos, non pro fundo doctrinae ethicae esse habendos,

non magis quam caerimonias sacrorum vulgares. At illi viam ingressi sunt diuersam, vt ineptos et impios mythos philosophicis rationibus enodarent et defenderent. Potuit hoc studium summa poetae auctoritas, et in ceteris rebus vtilitas ad vitae vsum et prudentiam adiunare. Atque ita multo magis statnemus, si de Metrodoro audimus narrata, primo et classico allegoriae huius ad tnen- dum Homerum susceptae auctore; quem Ion Platonis inter praestantissimos Homeri interpretes laudat cum Ste- simbroto Thasio et Glaucone (ad quem loc. v. Mulleri notas p. 10 sq.) *Metrodorus Lampfacenus* Anaxagorae (quem Socrates quoque audiuit) erat auditor (eoque diuersus ab Epicureo). Ex Fanorini variis historiis Dioge- nes Laert. II, 111 apponit haec: primum Anaxagoram edixisse *Homeri poesein agere de iustitia et virtute*: δοκαὶ δὲ πρῶτος τὴν Ὀμήρου ποιήσιν, ἀποφύνασθαι, εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, (sive eo sensu, quod credi- dit poetam id sibi propositum habuisse, sive, quod equi- dem arbitror, quia idonea sunt et apta eius carmina ad mentem insititia et virtute imbuendam.) *Tuistum esse ad- modum hoc placitum, eius discipulum Metrodorum, eundemque ulterius tendentem multum laborasse in physica poetae doctrina constituenda*: ἐπὶ πλείων δὲ προστῆναι τοῦ λόγου τὸν Μητρόδωρον τὸν Λαμψακηνόν, γινώριμον ὄντα αὐτοῦ. ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν φυσικὴν πραγματείαν, h. e. in reuocandis poe- tae mythis ad physicas doctrinas. Atque haec diserte declarat locus Athenagorae a multis laudatus, in quo il- le fertur nihil non ad allegoriam retulisse; Iunonem, Mineruam, Iouem nihil aliud esse quam physicas sub- stantias et elementorum constitutiones: καὶ Μητρόδωρος δὲ ὁ Λαμψακηνός, ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου, (fuit eius liber) λίαν εὐήθως διαλεκται, πάντα εἰς ἀλληγορίαν μετέγων. οὕ- τε γὰρ Ἦραν, οὕτε Ἀθηνᾶν, οὕτε Δία τοῦτ' εἶναι φησιν, ὅπερ οἱ τοὺς περιβόλους αὐτοῖς καὶ τεμένη καθιδρύσαντες νομίζουσι· φύσεως δὲ ὑποστάσεις καὶ στοιχείων διακοσμήσεις. Iam quae sequuntur, (esse haec illa videntur, quae Eu-

stat. respicit p. 3. mod.) vereor ut ipse Athenagoras recte acceperit: καὶ τὸν Ἑκτορα δὲ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ πάντας ἀπαξαπλῶς, Ἑλληνάς τε καὶ βαρβάρους, σὺν τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Πάριδι, τῆς αὐτῆς φύσεως ὑπάρχοντας, χάριν εὐνοίας ἐρεῖ γὰρ (dicis ille quidem; nisi corruptum est. an fuit ἐκεῖ γὰρ?) παρεκ-
 ἤχθαι, εὐδανὲς ὄντος προειρημένων ἀνθρώπων. Potuit Metrodorus asserere, hos ipsos esse mera exempla characterum; potuit quoque pronuntiare, ficta esse nomina, et esse ipsas narrationes de Troiae oppugnatione et Ulyssis erroribus poetae commentum, qui propositum haberet finem ethicum, ad quem consequendum necesse erat, ut fingeret res, casus et personas, per quas praecepta virtutum tradere posset. Existere quoque qui tales nugas amplexi sunt: v. Morrit *Vindication of Homer* p. 63 sq.

Sequentibus aetatibus studium interpretationis mythorum cum vniuerse, tum Homericorum per allegorias arrisit, multis, inprimisque probatum est a *Stoicis*: quae iam notiora sunt, quam ut iis memorandis otium consummere opus sit. Inspicere licet Ciceronis lib. de Nat. Deor. inprimis secundum, cf. lib. I, 14. 15. et Sexti Empir. librum IX. Incredibile est, ad quas ineptias interdum confugerint, ut et lectiones Homericas mutarent excogitatis nouis vocum formis grammaticae quoque aduersantibus, ut ἀναδωδωναῖς JI. II, 233. (v. sup. To. VII p. 284) utque versus interpolarent. cf. Plutarch. de poet. aud. p. 31. 33. Ex hoc genere ad nostram aetatem servatus est libellus *Allegoriarum Homericarum*, sub *Heraclidis* seu *Heracliti* nomine, ad quem v. Nic. Schow, docti editoris, Commentationem; item *Cornuti* (vulgo *Phurnuti*) libellus *de natura deorum*, ineptis etymologis superstructus. Nobilissimum in hoc Stoicorum commentandi genere exemplum erat Hercules in sapientem transformatus: eum illustravi in commentatione *de Hercule Musagetæ* Commentat. Soc. R. Gotting. a. 1780. Vol. III.

Cum ethica hac allegoria confundenda non est ea interpretatio, cum Homericis narratis uti videas veteres *ad praecepta* moralia et politica declaranda et animis legentium infigenda. Exempla virtutum et vitiorum proponunt, non interpretantur. Potest quoque constitui genus allegoriae *astronomicum*; nam, cum mythorum antiquissimorum partem ad signa caelestia spectare manifestum sit, fuere qui omnem mythologiam eo referre allaborarent. Vnum fuit interpretationis mythorum genus, quod sub allegoriae nomine haud comprehendere solet, vere tamen eius naturam habet, ita ut *allegoriam historicam* appellare possis, cum veteres historiae et rerum euentus per mythos deorum declarati esse crediti sunt. Incredibile est, quantum homines docti in hoc genere ab omni probabilitate, iudicio sano et rerum veritate abduci se passi sint. Volvere tamen illi ab hoc studio proficisci videri, ut probabiles modos euentuum in mythos inferrent; ex quo genere est ineptus libellus cum *Palaeophati* nomine praescripto, de Incredibilibus.

Hi quidem habuere certum finem propositum, et consilium philosopho saltem haud indignum, ut lectionem poetae liberarent ab iis, quae iuueniles animos corrumpere plebisque impiis superstitionibus patrocinari possent; et subistere fere illi intra allegorias physicas et ethicas. At enim succedere alii, *grammatici*, *rhatores*, et *sophistae*, qui seu temere et iudicio animi nullo, seu inepta ingenii ostentatione, mythos veteres promiscue, nullis habitis rationibus diuersitatum, cum summa ignorance ortus, naturae, vsus, mythorum, tantum id egeret, ut sensum qualemcunque, in mythum inferrent, dummodo non proprium ac verum admitterent; huius modo plura, modo omnia allegoriarum genera confuderunt et promiscue copularunt, haud digni illi, quorum ineptiis immoremur enarrandis. Ex his tamen ac similibus commentis manarunt systemata pleraque recentiorum mythologica, ab vno fere rerum genere progressa et ad vnum plerumque fontem omnem mythorum varietatem

et dinerſitatem, quamvis reluctantem, machinis omnis generis adhibitis, retrahentia.

Sophiſtarum molitionibus multo minus aliquid tribuere debebant viri prudentes, namque illi ingeniorum ſuorum experimenta edere credebant, ſi poetarum fabulas in nouum ſenſum interpretarentur. *Declamationum* quoque ſuarum argumentum hoc conſtituebant, vt poetarum commenta et mythos modo defenderent, modo refellerent, modo contrarium ponerent. Ex hoc genere eſt *Dionis* Chryſoſtomi Oratio XI. ad Aſienſes ſcripta, vt in eorum gratiam, Homeri criminationes priſcorum Troianorum dilneret; cuius argutias ſophiſticas, cum ipſe tam diſerte conſilium ſuum initio ſtatim declararet, viſis doctis fraudem facere potuiſſe, vt homini perſonam hiſtorici alicuius, comperta a ſe tradentis, affingerent, vix ſatis licet aſſequi, niſi eos omnes notiones iuſtas de fide hiſtorica fugiſſe conceſſeris. Ad idem genus ſophiſticum referenda ſunt Philoſtrati Heroica, Ptolemaei Hephaeſtionis ſ. liber variae eruditionis, cuius argumenta appoſuit Photius, in Bibliotheca, vnde ea Gale iterum vulgauit. Thematum ex Homero propoſitorum exempla multa adhuc extant in Dione Or. LVI ſqq. plura in Libanii Pro-gymnaſmatibus. Eodem referam, quod Schol. ad Il. E, 640 memorant *Meneclum* aliquem negaſſe, Herculem Troiam expugnauit; idem fabulam de Hercule cum pygmaeis pugnante nouo modo interpretatus eſſe videtur, quod ex vetere Scholio ap. Euſtathium ad Ψ, 1322, 28. colligere licet.

His ipſis tamen moleſtiores ſunt *grammatici*, non antiquiores; nam ii fere, vt Crates, philoſophica ſequuti ſunt, *Ariſtarchus* autem, proficiente Euſtathio (p. 3.) ab omni interpretatione Homeri allegorica alienus fuit, et hiſtorica ac poetica ex ſuo quoduis genere declaranda eſſe cenſuit; ſed grammatici ſeriores, qui nullo iudicio adhibito arripiunt promiſcuae ea, in quae inciderant, et allegorias diuerſiſſimi generis colligant in eundem ſaſciculum, et diſiunctiſſima copulant; digni itaque vix ſunt, vt

Illis studium vllum adhibeas, nisi vbi ex antiquioribus deperditis fragmenta, interdum et iudicia, apponunt. Ita in Scholia in Homerum et in Eustathii Excerpta Scholiorum, immigrarunt bona et mala omnis generis; ex *Porphyrio* aliisque: v. c. ad Υ, 66. 67. E, 385. Ita ad E, 722 memoratur *Demo* aliqua, (Δημό) quae Φυσιολογῆσαι, h. e. fabulas Homericas physice exposuisse dicitur. Ineptissimus inter omnes est *Tzetza* in Antehomericis, Homericis et Posthomeris, qui etiam ad Lycophr. 177 proficitur: se allegorias comminiscendi sollertia multum praestare aliis, et superare *Cornutum*, *Palaeophatum*, *Demnium*, (haud dubie chronographum a Malela laudatum, v. Bentleii Epist. ad Millium p. 73) *Cephalionem*, (v. Excurs. ad lib. II. Aeneidos) *Heraclitum*, et alios: quos hic homo vix legerat, sed nomina tantum inaudierat.

IN LIBRVM XXIV. (Ω) ILIADIS,
VARIÆ LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Quae ad criticam huius rhapsodiae vniuersae spectant, exponentur a me in Exkursu I. ad h. l. Nunc hoc tantum commemorabo, quod nouum subsidium accessit in hoc libro, Scholiis codicis Mosquensis a doctiss. viro Chr. Fr. Matthaei editis; Syntipae fabulis ex duobus codd. primum in lucem prolatis 1781. adiecit ille p. 83. Porphyrii et aliorum Scholia inedita ad II. Ω. Non ad paruas spes erigebam inprimis praefixo Porphyrii nomine. Vidi tamen ipso vsu nulla fere alia esse quam quae in Schol. B. essent vulgata, plerumque truncata; nec ea procedunt ultra vs. 475; pleniora dabant et hic Scholia Victoriana; tanto magis grata; quod Codicis Veneti A. Scholiorum lacunam inde a vs. 405 ad 504 explant, saltem ex parte, quandoquidem alia, quae in ceteris non extant, exhibent. Porphyrii Scholia non animaduerti plura nec meliora quam quae iam abbi lecta erant.

1. ἄτρα δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θεοὶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι ἐσπίθ-
σαντ' ἵεσθαι. ἄτρο. ἐλῶθῃ. ἐπαύθῃ. etiam Suidas. ἄτρο esse
posse aoristum II. aiunt Schol. A. B. V. et Porphyr. ex
λύμυ. producta syllaba metri causa, cum alioqui illa bre-
vis sit: νῦν δὲ λύμην τρις τόσσα Φ, 80 et ἄτρο γούνατα.
vel esse dictum pro ἐλύετο, vel etiam pro ἐλέλυτο (quod
et ipsum breuem syllabam habet. Clarke, cum Barnes
amplexus alterum, ex ἄλωτο contractum esse pronuntiat;
recte quidem; et Od. Σ, 237 λαλῶτο ex λαλῶντο factum
indicatur. Si tamen λῶω, λῶσω, λύσατο, priore longa

dictum est, non apparet cur non et λέλυμαι, ἐλελύμην, eadem syllaba producta pronuntiatum fuerit. Scilicet reponitur, supra Θ, 103 σὴ δὲ βίη λέλυται occurrisset. Atqui ex eo ipso colligo, fuisse duas formas, alteram λύν, alteram λύω et λύειν. v. ad P. Excurs. I. p. 407. et Obss. ad A, 314.

Ad vocem ἀγών notationes varias vocis subiiciunt Scholia B. Vñtā cum Eustath. quae ex Porphyrio petita esse, constat cum ex ood. Mosc. tum ex Porphyrt. Quaest. Hom. 20. Mirum tamen, cur in librum nouissimum haec cumulata sint, cum et res et observatio eadem iam aliquoties in superioribus allata fuerit, imprimis ad Ψ, 258. H, 298. Σ, 376. Sed fuere eiusmodi observationum plures, pluribus locis afferri et iterari solitas. Hoc loco est τὸ ἄθροισμα πάν. θεατῶν, populus, confectus spectantium: vt Schol. br. et Apollon. Lex. h. v.

ἐπὶ νῆας ἕκαστοι: impingit in digamnum: νῆας ἑκάστοι: eisi sic laudat versum Apollon. Lex. in ἀγών: Bentl. emendat ἐπὶ νῆας ἅπαντες. Non dubito fuisse λαοὶ δὲ, εἴην ἐπὶ νῆα ἕκαστος, ἐσπιδναντ' ἰέναι. Ita legebatur T, 277 οἱ μὲν ἄρ' ἐσπιδναντο εἴην ἐπὶ νῆα ἕκαστος. Et iterum Ψ, 3.

2. τοὶ μὲν δόρπον μύθοντο. δόρπος, ἡ πρὸς ἐσπέραν προφή — μύθοιο δὲ, προσνοῶντο ἢ ἐφρόντιζον. Mirum de voc. δόρπος et etymo nunc demum agere grammaticos. Vnde colligo, superfuisse in rhapsodiam hanc particulam Scholiarum veterum, alijs iam deperditis; vt omnino suspicor ad singulas tantum rhapsodias plerumque grammaticorum commentarios spectasse, non totam Iliadem esse complexos. Δόρπος iam lectum H, 370. I, 88. Λ, 86 et 729. et hoc lib. 444.

5. ὕπνου το γλυκεροῦ ταρπήμεναι. ταρφθῆναι. Apollon. Lex. vnde emendandus Hesych.

5. οὐδέ μιν ἔρει ὕπνος πανδαμέτωρ. Argutatur in his Sch. B. V. Mosc. Ipsi Latini: somnus p̄a caput. Iterum Od. I, 372 καὶ δὲ μιν ὕπνος ἔρει πανδαμέτωρ. Obseruatur in Schol. iisd. et ap. Eustath. Simonidem somnum

ἀρρελῆσθαι δαμασφώτα. οὐδὲ μὲν Lips. ad ἐστρέφει
Ern. laudat Aristoph. Nub. 36 τί δυσκολεύεις, καὶ στρέ-
φει τὴν νύχθ' ὅλην;

6. 7. 8. 9. Πατρόκλου ποθέων — ἀθροῦνται versus
quatuor: quod sunt exiles (εὐτελεῖς) iisque sublati gra-
vior fit oratio; ἐστρέφει ἔνθα καὶ ἔνθα ἄλλοι' ἐπὶ πλεῖ-
στ' κ. Porro: esse ἀνδροτῆτα et μένος idem; nec dixisse
ἀνδροτῆτα alibi pro ἀνδρείαν sed pro ἡγορέαν. Nec habe-
re τῶν quo referas. Damnatos esse versus iam ab Ari-
stophane. Etiam in Harl. Scholion: ἀθροῦνται οἱ δ' στρί-
χον. Addit his Schol. Vict. — ἔτι ὡς σύγκοιτον ποθέει,
οὐχ οἷον ἡμιθέων, ἀλλ' οὐδὲ ἡμιγυναικῶν ἄξιον, εἰ γὰρ ἔ-
λας τοῦτο ὑπανοεῖν δεῖ, ἐραστῆς ἂν εἴη Πάτροκλος, ὡς νεω-
τέρου, καὶ περισσάλεστέρου. (ἀν περισσώλεστέρου?) —
προηθροῦντο οἱ δ' καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.

At Sch. B. V. et Mosc. graviter obiurgant τοὺς ἀθρο-
ῦντας: subiici enim a poeta ea, quae desiderium mo-
verent, eaque eiusmodi, ut laudi sint ea:

6. ἀνδροτῆτα. Tertio loco occurrit post Π, 857 vbi
v. disputata, et X, 363. Hoc loco ἀνδροτῆτα legunt
omnes vetustiores, cum Ven. Townl. Mori. Lips. Mosc.
a. Vrat. A. b. ut alios taceam, cum Eustathio; tum
edd. omnes (nam ἀδροτῆτα est vitium Ald. i.) donec
Turneb. ἀδροτῆτα induxit: ex ceteris locis puto.

Pro τς est γε in Barocc.

Prauos usus veterum in h. v. paullo ante e Schol.
Vict. memoratos v. sup. ad Λ, 785.

Innatura in seqq. impeditior est. In Sch. A. ad vs.
6 Scholion adfuturum monet: posse interpungi ποθέων. ἀν-
δροτῆτα καὶ μένος ἢ, ἢδ' ὅποσα — πείρων, τῶν μιμησά-
μενος etc. Saltem post πείρων interpunctio erat tollen-
da, quod feci, ut iuncta sint: ἢδ', ὅποσα —, τῶν (τού-
των) μιμησάμενος, προ, ἢδὲ μιμησάμενος (τίσων) ὅπο-
σα sq.

7. ἢδ' ὅποσα τολύκευς. Harl. Mosc. a. τολύκευς.
Barnes reposuerat ὅπως ἐντολύκευσαν, quia id occurrit

in Hesiodi Sc. Herc. 44. reprehensus propterea a Clark. et Ern. Vocem *τολυπείειν* exponunt Schol. B. et V. cum Moso. quae iam vidimus ad Z, 86.

καὶ πᾶσαν ἄλγαν. Schol. Vict. „*αἱ θημώδεις· καὶ τὴν ἔργα.*“ Ergo vulgares codd. pro *ἄλγαν* legabant *ἔργα*.

8. *ἀνδρῶν τε πολέμους.* Lipf. cum al. *πολέμους* repetitur versus Od. Θ, 183. N, 91 et 264.

ἀλγαινά τε κύματα πείρων „Pamphilus *παριστῆ, τερῶν*, vt sit pro *τερῶν* ex *περάω*, vti Od. E, 174 *περάων μέγα λαῖτμα θαλάσσης.* adde sup. B, 613⁹ et al. At Aristarchus, *πείρων*, prouocando ad *τεῖρε κέλευθον* Od. B, 434. vnde quoque ductum *πόρος* et *πορθμός*.“ Paria sunt in Schol. B. Vict. Mosc. et e veteribus ap. Eustath. et potiora ap. Etymol. in *πείρων*. qui et voc. *παιρατῆ* hinc ducit, versu laudato. Etiam Apollon. Lex. *πείρων*. *διαπερονῶν*, καὶ ὅθεν *διαπερῶν*. Lipf. mss. *περνῶν*. „lectio bona, ait Ernesti, sed cui omnium grammaticorum testimonio refragantur.“ At est ea omnino aliena ab h. l. nam *πέρνω*, *πέρνημι*, *περνάω*, constanter sunt, *vendo*.

Recte *πείρων* obtinuit. *πείρειν κύματα* est traicere mare; reditque ita ad notionem τοῦ *περῶν* vel *διαπερῶν*. Est et ap. Apollon. Arg. II, 326 *εἰ — πείρεται*. Schol. *πείρειν ἐνταῦθα μὲν τὸ διακλείειν καὶ διαπερῶν. ὡς τὸ· ἀλγαινά τε κύματα πείρων. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ διατρυκῶν. στέλεχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες.* Il. B, 426.

Contra *πειρῶν* pugnare cenleo, quod Homerus *τερῶν* quidem et frequentius *πειρᾶσθαι*, ponere solet absolute aut cum casu secundo, et notione τοῦ experiri; nusquam pro *περῶν*, nec cum casu quarto.

Supereſt tamen, vt quaeramus, quid faciendum sit antecedenti *ἀνδρῶν πολέμους* si id ad *πείρων* referimus. Veteres ap. Eustath. dixere, esse eliciendum aliquid, quod isti voci accommodatum sit, puta, *δέκτων* aut simile quid. Paullo durius, arbitror. Sed retrahendum est *πολέμους* vel ad *τολύπεις*; nam hoc frequentat et alibi: Z, 86 *ἐς γῆρας τολυπείειν ἀργαλείους πολέμους.* et aliqua-

lies in Odyſſea; vel ad πᾶσαν, ut ſit ἔπαθεν ἄλγος, πο-
λέμους καὶ κύματα, haec quidem παίων αὐτὰ, pro ἔπαθε
πόνους πολεμίζων καὶ διαπερῶν κύματα. Poſuius de re
quam de ſubtilitate grammatica cogitauit poeta.

ἀλγαινὰ κύματα Schol. Apoſtonii l. c. et Harlei.

10. 11. 12. recitantur a Platone cum reprehensione
nimii luctus, de Rep. III p. 388.

11. ἄλλοτε δὲ πρηνής. τότε δ' ἑρθὺς ἀναστὰς δινεύσας
— Schol. B. V. Moſc. aiunt τότε δὲ elle pro ἄλλοτε.
Schol. br. ὅτε δέ. Enimvero eſt: poſt iſſia, cum vero
ſurgit et diſcurrit per littus.

ἄλλοτε δ' αὖ πρηνής. Vrat. d.

12. δινεύσας ἀλύων παρὰ θῖν' ἀλός. Schol. A. et V.
moneant eſſe ἀλύων, non ἀλύων. Schol. B. δινεύσας, πε-
ριήρχετο. ἀλύων δέ, ἀλώμενος τὴν ψυχὴν, λυπούμενος,
ἀστατῶν, ἀέθμονων. In his aut iunge ἀλώμενος, τὴν ψυ-
χὴν λυπούμενος, aut hac voce reiecta in alium locum,
lege cum Schol. Vict. τὴν ψυχὴν ἀστατῶν. Plura inter
ſe diuerſa cumulant Schol. br. et Euſtath. v. dicta de
hac voce ad E, 352. Iterum de eo, cui mens dolore
alienata eſt, dictum eſt in Od. I, 398. Argutatur in eiy-
mo Apoſton. Lex. h. v. λύειν μὴ θανάμενος τοῦ παρεστῆ-
τος κακοῦ λαβαῖν.

13. πλωτίζεσθ' ἀλύων ἐπὶ, Plato Polit. III, p. 388.
Barnes. Mirationem facit lectio. Eſt locus is, quem ſu-
pra laudavi, in quo reprehenditur poeta, quod dei fi-
lium tam indigne indulgentem dolori exhibet: πλωτῖ —
τοτὲ δ' ἑρθὺς ἀναστάντα πλωτίζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἀλός
ἀτρυγέτοιο. Scripſerat πλωτίζοντα, matutinum ſe agentem.
Interpretatur Plato poetam, non nouam lectionem afferi.

12. 13. εὐθέ μιν ἦός Φαινόμενη λήθισκεν ὑπαῖρ ἄλα-
τ' ἡϊνάς τε. Schol. Vict. ἐμφαίνει ἄδηλον εἶναι τὴν ἐπὶ
τῷ μήκει τῆς νυκτός. ὥς καὶ ἡ Ἀνδρόμεδα. ὧ νῦξ ἱερὰ
vult ſignificare ambiguitatem lucis in diluculo, antequam
luceſcit. Verſus ex Andromeda cum iis qui ſequuntur,
eſt in Fragmentis Eurip. Andromedas No. XXVIII.

Porro ad ἄλλα Schol. Vict. „τὸν Ὀκεανὸν Φησι“ nolim tam hoc pronuntiare, confudisse poetam virumque; verum apparet duplicem fuisse modum loquendi: alterum mythicum, ex quo Ὀκεανὸς declarat τὸ πέρας τῆς γῆς, eisi nec vno eodemque modo, alterum vulgarem, ex quotidiano vsu eorum, qui plagas littorales versus orientem solem et insulas inhabitant; tum omnino in formulam vulgarem versum. Nam nec h. l. Achilles a litore Troiano prospiciens Solem e mari oriri videre potuit.

14. ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξαιεν. Vrat. ὅτ' ἐπιζεύξαιεν.

15. Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὅπισθεν. ξ „abundat δ' nec ullam vim habet“ Schol. A. addit Vict. περισσὸς ὁ δὲ, ὥστε καὶ ἐν τῷ τοῖγδ' ἀμφὶ γυναικὶ οὐ δεῖ περισπᾶν τὸ τοῖγδε. Versus est Jl. Γ, 157. Faere ergo qui ibi légerent τοῖγδ' ἀμφί, vt δὲ abundaret, quod alibi monitum non occurrit. Clarke δὲ pro ἐκ positum esse existimabat, quod et Ernesti sequitur, et ad similem locum sup. E, 439 prouocat, et ad M, 12. Etiam Eustathius hunc vsum multis locis asseruit, nec de eo dubitari potest. Ergo in versu hoc apodofin constituunt; eritque ordo sententiarum: ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξαιεν — Ἰκκούς; Ἐκτορα — δίφρου ὅπισθεν. (δὲ ex more in apodofin interiecto, quod reddi possit per δὲ) Τρις δ' ἐρύσας — θανόντος, αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ παύεσκατο. Bene se haberent haec, modo non molestiam faceret, insertum δ' in τρις δ' ἐρύσας, dum ignorabatur habere ἐρύσας digamma, et fuisse τρις φερύσας. Prooedit itaque sententia sic: ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζεύξαιεν Ἰκκούς — Ἐκτορα δὲ δησάσκετο δίφρου ὅπισθεν, τρις ἐρύσας — παύεσκατο, iterum quiescit se dedit, postquam ter raptauerat corpus.

Apposita est in Schol. B. ζήτησις, quam et fragm. Mosc. habet, Porphyrii nomine, quod vbique in his ζητήσεσι suspicabar excidisse, praefixo. Eandem iam videmus ad X, 397. Quæritur, cur Achilles hac inhumantate vsus sit, vt praeter morem raptaret corpus Hectoris ex circa tumulum. Respondendum erat: fecisse eam

hoc ex ira implacabili in Hectorem. At grammatici respondent: quia Hector Patrocli caesi corpus et ipse in pugna abstrahere voluerat, (P, 389 sq. Σ, 154 sq.) Porro poeta narrat. (P, 125) Hectorem id in animo versasse, ut Patrocli corpus capite truncaret, cadaver autem canibus proiiceret; paria v. Σ, 174 sq. Aristotelem ad morem provocasse, qui inter populos viguit, in viciscenda caede necessariorum: *ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν Θατταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους*. In Schol. ad X, 397 vidimus exemplum Simonis commemorari: quod ulterius declaratum licet reperire ap. Ouid. in Ibin 333. 334.

Ἐκτοράδ' edidit Barnes suo more.

16. *τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μνησιτιάδαο Σανώντι*. Monitum est in sup. v. δ' esse indocte insertum; ex suff. *τρὶς* *φέρυσας*. nam ubique est *φέρυαν*, *τραῖον*. Verum totum versum senioris rhapsodi esse arbitror, cum semel in animum venisset terna illa raptatio Hectoris: quae, primum subnata ex Ψ, 13. venit in hunc locum, postea etiam confusa est cum illa ὕβρις, qua corpus Hectoris, quod versus castra raptabatur, v. 395 sqq. ad ternam circa urbem raptationem est deductum; unde Virgiliana: *ter circa Iliacos raptatum Hectora muros* dixit. cf. ad Ψ, 13.

τρὶς ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Schol. B. Mosc. Vict. qui addit haec: ἔστι δὲ, ὡς τό· αἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρόν. (Ψ, 13.) *περὶ ἀνατολὰς δὲ ἔλκεν αὐτόν. Φησὶ γοῦν. ἔλκει ἀκηρότεως, ἥνως ὅτι διαφάνη* leg. ἥνως ὅτε δὴ φανέη. inf. 417.

17. *αὐτίς ἐν κλισίῃ παύεσκατο, τόνδε δ' ἔακε*. ἔ., quod omissum est ἀνὰ, pro ἀναπαύεσκατο at B. ἐπαύετο τοῦ ἔλκειν αἰκόν. Hinc intelligas, quid Vict. sibi velit: *παύομενος ἐν τῇ κλισίῃ ἐγένετο. ἧ, ἀναπαύετο καὶ ἐπέκλιτο*. (in inf. ἔκρινε) Porro: „quod iterum δὲ abundet.“ Acceperunt ergo et scripserunt τὸν δὲ δ' ἔακεν. Itaque alii in Schol. A. monuere, esse iungendum τόνδε, ut in illo: τόνδε δ' ἐγὼ ἐκίοντα (E, 238) et: τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ. (Od. O, 545.) In Schol. Mosc. Vict. adiungitur: τόνδε δ' ἐγὼ ἐπὶ νῆα δαδέξηναι. Est idem v. 238 E. pro

ἐπιόντα. Aberrauerant librarii et scripserant: τὸν δὲ ἐά-
σαν. ἀντὶ τῷ, ἐδέσμευσαν. Schol. A. B. et Vict. Post haec
omnia sententiae accommodatius esset τὸν δὲ τ' ἔασι.
nam est; *illum vero*, sinit iacere, ut erat, non, *hunc*
Patroclum.

ἐν κλισίῃ emendatione Turnebi, ex Eustathio, pro
ἀν. quam codd. firmant. Contra idem vitiose expressit
τὸν δὲ ἔασαν, quod et codd. habent.

18. ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα ζ- „quod προπρη-
νέα nihil amplius est quam πρηνέα. ut ἀταρτηρόν pro ἀτη-
ρόν. Addit Schol. B. V. vt: νῆάς τε προβάσας. B. 493.

ἐν κόνι. ita scripsit Turneb. ex Eustath. et ed. Rom.
In Flor. Aldd. ἐν κόνι' vt declarent esse pro κόνι' vi.
Vindob. ἐν κόνει. alter cum Lips. ἐν κονίῃ τανύσας. non
male, inquit Ernesti. Schol. Vict. ἐν κόνι. ὡς, Θέτι. (Σ,
407 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῃ ζωῶντα τίνειν.)

19. πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροῖ. Schol. B. V. ἀπὶ
τοῦ, χροός. Etiam Hesych. ἄπεχε χροός. (pro ἔτιχε
χροῖ. χροός.) ἀπέχεσθαι ἐπολεῖ χρωτός. Scribi quoque
ἀεικίην notat Eustathius. Sicque legitur in Schol. Π, 545
et ap. Apollon. Lex. p. 38. Et sunt plura in *la* nomina
penultima producta. Factum quoque hanc ἡ αἰκία.

20. καὶ τεθνηϊότα περ. περὶ δ' ἀγέλῃ πάντα κάλυπτε

21. χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀπαρόφει ἐλευστέζην. -
„duo versus ἀθετυνται, (quod et B. V. Mosc. habent
et Harlel. adscriptum) sunt enim otiosi, et sufficiebat
πᾶσαν ἀεικίην, quod praecesserat. Adduntur in Schol.
A. alia bona, mala; esse impium, aegidem Iouis cadane-
ri admoueri; et, quomodo aegide tegi potuerit? (haec
et in Schol. B.) et vnde Apollo eam acceperit? contra,
Hectoris corpus servari vinctum diuino oleo Ψ, 186. quo
illud integrum mansit. Ibi Venus canes arcet, πόλιν
δὲ χρεῖν εἶλαι, ἀμβροσίῃ, ἵνα μὴ μιν ἀπαρόφει ἐλευστέ-
ζων. τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων ἐ-
ρανόθεν πεδίονδα. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα etc. cf. inf.
419. Vim in his habet hoc: quod aegidi nullas in cor-
pore tuando locus esse potuit; quid enim profuit, si

corpus tractum et reptatum ne laniaretur, muniri ac tutum praestari debuit eo, quod *desuper* aegide tectum erat; quodque haec non satis consentanea sunt iis quae priore loco Ψ, 86 fuerant narrata; et quod toties in aliis innotuit mos rhapsodorum, explendi et amplificandi ea, quae breuiter narrata erant.

περὶ δ' αἰγίδα πάντα κάλυπτε χρυσεήν. Aristarchem lectio fuit αἰγίδα χρυσεήν. ut sit, περὶ ὅλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσεήν αἰγίδα. Addit Schol. Vica. καὶ ἐστὶν Ὁ. μαρμαίρεον. Schol. A. autem rogat: καὶ μήποτε Ὀμηρικώτερον; „τοῖον τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον“ Ξ, 843. Sane et alibi is usus τοῦ καλύπτειν; ut X, 313. P, 132. E, 506. et Φ, 321 νόσσην οἱ ἄσιν καλύπτει καλύψω. nec minus tamen Homerica iunctura altera est.

In αἰὸ πάντ' ἐκάλυπτε Sch. A. πάντα καλύπτων Lips. vn. Vindob. κάλυψε Sch. ad JI. Θ, 43. καλύπτει Cant. τερνίσματα haud variat praeterquam in Cant. Vrat. A. d. Mosc. a. τερνιότα.

22. αἰκία. ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν. Sequitur in Schol. A. longa disputatio de αἰκίᾳ, αἰκίζαν, ἔλκειν, ἐλκύειν, κατῆμισται, ἀσκηθῆς, quae iam dudum et saepius lecta sunt. Porphyrii eam esse docet Schol. Mosc. qui inseruit; a Schol. B. et Vict. ea exulat. Necessesse est, singulari commentario hunc librum ab aliquo grammatico illustratum esse, vnde Porphyrius haec petiit. αἰκίζεν. ἡκίζετε hoc versu adscripso Apollon. Lex. h. v.

23. Τὸν δ' ἐλευίρεσκον. — „ἀπὸ τούτου ἐπὶ αἰθε-
τοῦσι. καὶ τοὺς μὲν ἀέρος οὐκ ἀλόγως, ὁ δὲ πρῶτος δοκεῖ ἔμει-
θεόντως καχεῖσθαι. Bonum iudicium: ut sic procedat
carmen: τὸν δ' ἐλευίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσροώοντας.
Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ δωδεκάτη γένετ' ἡὼς — Pergit:
οἱ ἐπὶ αἰθέρῃ (24—30) θεόντως ἀστροῦνται, ὡς Ἀρίσταρ-
χος.“ (In ipso Veneto non bene relictas est v. 24. et
obelo notantur tantum 25—30 etiam in Sch. A.) Tum
vero addit alia: indignam rem esse diis, καλύπτειν τὸν νε-
κρὸν (hoc est, quare inf. 71. 72. 73. eliciantur. adde v.
109. ad q. vide.) Grauitissimum hoc visum quoque aucto-

ri vitae Homeri quae Plutarcho tribuitur, ut versus tolleretur. — *γέλασεν*, (v. 29) *ἄκυρον ἐπὶ δίκαστοῦ*. — *μέσσηυλος* declarat rem in agro gestam; atqui Paridem in urbe educatum esse, arguunt ista, quae lecta sunt (Il. Γ, 54) *οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ*. — *μαχλοσίῃ* vl. 30. recentiorum vocabulum est, et de feminis usitatum, non de viro — Iudicium tandem deartum ignorauit Homerus (quod et Macrob. Sat. V, 16. monet: cf. laudatum iam ab Ernestio Hemsterh. ad Lucian. DD.) Nam Priamus belli causas ad deos refert (vt. Γ, 164) et naues *ἀρχαῖους* appellat, (E, 63) non iudicium Paridis. — Iuuet talis disputatio; insunt multa acute animaduersa; de quibus ad singula monebitur. Nec dubito versus de furtina corporis surreptione esse commentum alicuius rhapsodi, iam ante codd. scriptos illatum; nam codices, etiam vetustiores, Massiliensis et Chia recensio, locum habuere (v. ad 109 et ad 30.) Versus in suo libro habuisse Apollonium in Lex. videbimus ad vl. 30.

Iudicium hoc Aristarchi seruatum est in antiquo Scholio, quod legitur in Schol. B. et Mosc. Attextum est ad vl. 31. in cod. Vict. Partem inde adscribere Schol. A. Paucis tantum monuit: *οἱ παλαιοὶ ἀθετοῦνται στίχῳ πέντε* Eustathius haud bene cum Schol. A. nam septem versus damnandi sunt; et verbo Harlei. *ἀθετοῦνται*.

24. *κλέψας δ' ὀρνέεσκον εὐσεβέον Ἀργεΐφόντην*. Acceperunt *κλέψας* rem indignam deo; recte; sed furtum h. l. est honestum; nihil aliud est, quam subducere corpus manibus immanis hominis. Ita Mercurius Martem vinculis liberauerat, *ἔκλεψεν* E, 390. Atloqui enim non memini in Iliade Mercurio sarta tribui, sed tantum asiam. Adscripta tamen sunt mythi de Mercurio *κλέπτης* in Schol. A. B. br. in Schol. Mosc. infra ad vl. 109. ex Eratosthene, vti subscriptum est: Liber Eratosthenis adscriptus non est; an *Ἑρμῆς* eius ille fuerit, dubito. Supra ad X, 29 Eratosthenes in fabula de Cane Orionis laudatus erat *ἐν τοῖς ἐκυτοῦ περὶ λόγους*.

'Αργειφόντην vidimus semel. B. 163 in Odyss. saepius: ubi et passim est *ἔυσκοτος* hoc vno loco et inf. 109. in Odyss. saepius. Interpretantur veteres vocem haud vno modo; *συνετόν*, qui scopum ante, oculos habet: κατὰ τοῦ σκοποῦ Φέροντα τὴν γνώμην, Schol. B. ad vs. 109. sic contra *ἄσκοπος*, inconsultus, inf. 157. videtur quoque sic emendandus Hesych. pro *ἄνετος*, *συνετός*. At Apollon. Lex. h. v. τὸν αὖ πάντα σκοπούμενον reddit, speculantem, prospicientem. Quandoquidem cum 'Αργειφόντην coniunctum est, videtur illud mythicum esse et fabulam de Argo caelo respicere. Allegorica admiscet antiquioribus Eustath.

ὀτρύνεσκον Ionica forma receptum ex Harl. Vrat. A. d. Mosc. 2. Lips. Ven.

25. *ἐνθ' ἅλλοις μὲν πᾶσιν ἀήνδανεν. οὐδέ ποτ' Ἥρη*, ridiculum hoc visum, quod πᾶσι praeter has tres deas; *τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων*; scilicet qui in Iliade memorantur dii studere aut Achivis aut Troianis, sunt fore illi qui memorati sunt.

ἀήνδανεν. fuit *ἀάνδανεν* ex *εφανδανεν* quod Bentlei. iam monuit; nam erat *φανδανω*. *εφανδανον*. v. Excurs. de Digammo ad XIX p. 755. Asperatum *ἀήνδανεν* receptum est ex Rom. per Turn. et Steph. Ionicum haud dubie fuit *ἀήνδανεν*, legitur quoque in Flor. Aldd.

οὐδέ ποθ' Ἥρη. Ern. „at nequaquam“ bene vidit Bentl. proprium huic loco fore *οὐδέ ποτ*. etsi satendum est *οὔποτε* et *οὐδέποτε* dici quoque pro simplici *οὐ*.

27. *ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή. ἔχον, διέπειντο, οὕτως διαθήσεως εἶχον, ὥς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς*. Schol. B. V. M. Occurrebat aliis locis pro *ἀντέχειν*, vt M, 433.

28. *Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης*. Schol. A. „ἐν ἄλλῃ ἀρχῇ.“ idque est in Vrat. A. versus, h. l. improbatus; lectum iam hemistichium Z, 356 vbi eadem erat varietas. Schol. Vict. *ἔνεκ' ἄτης*. οὕτως Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ *ἔνεκα τοῦ ἀπολογούμενου ἐστίν*. Damnatur versus, vt iam

ad vl. 23 vidimus vna cum v. 29 et 30 ab antiquis et recentioribus. Si nulla granior causa afferretur quam haec, quod Paridis iudicium dearum alibi non memoratum est, (vid. ad vl. 23) non magnopere moueretur; si quidem serior fuit αἰδώς, ab antiquiore Homero diuersus, cuius vltima rhapsodia est; verum versus 29. 30. insolenti vsu verborum νεῖκεσσε et ἦ εἰ πρότε μάλιστα σὺνην, offendunt: vt ne quidem auctori reliquorum huius rhapsodiae recte tribui possit. Versum autem 28 nullo modo ei abiudicare ausim; nec intelligo v. c. Knight, quid offendant in ἄτην. toties lecta voce; saltem dicas probabiliter versum esse Homericum ex Z, 364 et prius hemistichium ex Δ, 164. 165.

29. ὃς νεῖκεσσε θεὰς, ὅτι εἰ μέσσαυλεν ἴκοντο. Versus ingulatus cum 28 et 30. et supra ad vl. 23 cum ceteris, et ab aliis sigillatim. vll. 29. 30. recitantur in vita Homeri Plutarcho tributa: εὐλόγως ἠθέτηνται. Offendit vox νεῖκεσσαν. Schol. B. τὸ νεῖκεσσαν ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τέθησιν. ὥς τὸ δύο δ' ἄνδρες ἐνεῖκεσαν αἰνεα πεινῆς (litigabant Σ, 498). Schol. A. τὸ νεῖκεσσαν, οὐκ ἔστι κριναι, ἀλλ' ἐπιπλῆξαι, ἣ διαφύρεσθαι. inf. 249. et Σ, 498.) Porro in Schol. B. εἰ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν. ὥς Ἀντίμαχος· εὐνέικα δ' ἔσαν λόγια. ἀντὶ τοῦ εὖ διακριτα. forte fuit: εὐνέικη δ' ἔσαν λόγια. *responsum dei erat haud difficile ad soluendum.* Monuerat de hac voce Schol. A. iam ad H, 161. Eustathius tamen, qui antiqua in manibus habebat, assentator perpetuus pœtæ, et propugnator lectionis vulgatae, nihil offensus, ἐστὶ δὲ, ait, ἀντὶ τῷ κατεδίκασε φιλονεικῶς καὶ ὀνειδιστικῶς. Schol. br. νεῖκεται νῦν ἔκρινε. Hesych. ὕβρισε, ἔκρινεν. ex Apollonii Lex. videtur excidisse. Suidas: νεῖκεσαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ λυθῆσαι, ἀλλ' οὐ τὸ κριναι. ergo putarunt grammatici alii esse νεῖκαῖν reprobare sententia lata; sane duae deae fuerat λειδορεῖσθαι. λειδορεῖν verbis legitur Φ, 480 et al.

ἔτε εἰ. ὅτι εἰ est merum sphalma ed. Ernest.

μέσσαυλος. „σημαίνουσα τὴν ἐν ᾧ οἶκον, Ὁμήρου παραδεδωκότος ἐν ᾧ τει τετράφθαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ μουσικὴν ἡσκημέναι· οὐκ ἂν τοι χαλίσμῃ πίθαρικ, ἢ το κόμη, τό τε εἶδος (Γ; 54 Iq.) μηδαμῶς ἀγροίκῃ ἐρμείζοντα“ Schol. B. et Mosc. μέσσαυλον iam vidimus A, 547.

30. τὴν δ' ἦν ἡσ', ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν. Schol. A. „παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τισι τῶν πολιτικῶν· (in nonnullis codicibus qui habebantur publice in vrbibus)

τὴν δ' ἦν ἡσ', ἢ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ἐνέμνηε.

καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι. ἀδεται γὰρ Ἀρίσταρχος, διὰ τὴν μαχλοσύνην, τὸν στίχον.“ Et Schol. B. „ἦτε μαχλοσύνη νεωτέρων ἐστίν. ἀμέλει οὐδαμοῦ αὐτῇ χρῆται. ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται.“ Haec quidem, nisi alia obstarent, per se vim magnam non haberent; potuisset vox semel et improprie h. l. dicta esse. Et est μάχλος in Ἐργ. 584. μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Addit Schol. A. ip- sam μαχλοσύνην esse vocem Hesiodicam: ἐκείνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. Repetit similia his ex antiquis Eustathius. Versum Hesiodi servauit, quod iam Barnes monuit, Suidas: μαχλοσύνη. κατωφέρεια, (leg. καταφέρεια a καταφερής· ἀκρατής) γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. Λόγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. „εἶνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὄλεσαν ἄνθος.“ tres alios versus, qui cum illo coniungendi sunt, ex Etymol. et Eustath. ad Od. N, 433. quos vide conscriptos in Notis ad Apollodor. p. 279. nam hic fabulam ex ipso Hesiodo narravit II, 2, 3. apposuit quoque eos versus Ρuhnck. Epist. crit. p. 109.

Restat vt quaeramus, quo sensu dicta sint: ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν, exitialiam libidinem. Schol. B. V. Mosc. μαχλοσύνην, τὰ πρὸς πορνείαν ἐπιτήδεια, τὴν κί-μην δηλονότι καὶ τὸ εἶδος. esset ita mollis eius habitus et facies, qua ad amorem sui pelliceret feminas. Schol. A. τὴν πρὸς συνουσίαν κατωφέρειαν (leg. καταφέρειαν) ita Venus ei infillauit libidinofam appetentiam? Malim: quae (promittendo Helenam) causa fuit, vt ille in ve- titos concubitus rueret.

ἥνυσ'. ἥναος' Mosc. 2. et Vita Hom. Plutarchea, forte et Eustath. Est h. l. ἀθανῶν praeferre, itaque vi oppositi νεικισσας, posthabuit, tanquam victas sententia iudicis, haud dubie autem, cum contentio de pulcritudinis laude esset, eae, quae victae abierunt, contumelia affectae videri poterant; hactenus νεικιστῶν, ὑβρίζων, non prorsus incommodum videri potest.

31. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦ δωδεκάτη γένεθ' ἥως. „duodecima dies: iterum inf. 413. scil. ab Hectoris caede, altera enim die ligna congefferant; (ad rogam quo Patrocli corpus nocte sequenti est crematum;) tertia certamina. Inde novem dies effluxerant: Itaque inf. 107 ἐννῆμαρ δὴ νεικος.“ Schol. B. V. Mosc. per hos dies dii inter se consilia diuersa agitaauerant. Veniunt hi dies in computum durationis argumenti Iliados. v. sup. Exc. I. ad Σ, p. 577. Cui placet in numero dierum arguari, habet opportunam materiam: nam sunt dies *novem* contentionis inter deos; dies novem luctus Trojanorum inf. 664. dies novem saevit Ines in castris Achivorum A, 53. totidem dies Niobe cibo abstinet inf. 610. Altera ex parte *duodecim* dies inde a caede Hectoris; infra XII dies apparatus funebris Hectoris et totidem dies induciarum 660 sqq. XII dies profectionis deorum ad Oceanum A, 493. XII captivos Troianos mactat Achilles ad tumulum Patrocli Φ, 27. Scylla habet XII pedes Od. M, 88. per XII dies Achiui in discessu ventis aduersis retinentur Od. T, 199. Noli tamen in hoc numero sapientiam arcanam quaerere; vltus tulit vi pro numero incerto et indefinito duodenarius poneretur; forte ipsa vox *δωδεκα* inferuit metro: sic aliquoties caesi feruntur ab eodem XII hostes, et sic alia, et inf. 230. 231.

Bentleius etiam hunc versum iugulabat, quod non convenit cum vl. 107 ἐννῆμαρ. Verum ex modo dictis apparebit, dierum computum bene sibi constare.

33. σχέτλιοι ἐστέ, θεοί, δηλήμονες. Videramus voc. σχέτλιοι simili positu iam B, 112. Σ, 13. ubi vide: ta-

men nunc demum Schol. B. V. M. apponunt interpretationem, ἐπιβλαβῇ καὶ δυσανάσχετα πρᾶσσοντας.

θηλήμονες iidem, reddunt φθαρτικοί. Apollon. Lex. βλαπτικοί. Eustathius ait: ἐκ τούτου δὲ παραφθόσας ἐν Ὁδυσσεύῳ Φθαί σχετλίοι ἐστὲ, θεοί, θηλήμονες. Od. E, 118.

οὐ νύ ποθ' ὑμῖν — Venetus: οὐδέ ποθ' ὑμῖν. cum Vrat. d. Schol. A. tamen: „γρ. οὐ νύ ποθ' ὑμῖν. ἐγκλιτῶς τῇν, ὕμιν, ἀναγνωστέον. ἐστὶ γὰρ ἀπόλυτος.“ Voluit scribi accentu retracio ὕμιν. Est canon ille grammaticorum, quem iam olim vidimus ad A, 147. ad q. l. vide, et in Etymol. voc. ἡμῖν. p. 439, 29. ἀπόλυτον, opp. τῷ ὀριστικῷ. Fateor me hominum illorum sensus non satis perspicue exponere posse. ὕμιν erat in Cant. Harl. τούτ' ὕμιν laudat Barnes e Cant.

34. Ἐκτὼς μὲν ἔκχρησεν βοῶν αἰγῶν τε τελείαν. αἶγας τελείους vidimus iam A, 66 cum ἄρνεσι.

35. τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε — σαῶσαι τῷ νῦν. Ald. a. cum sequacibus; et codd. Vrat. d. Mosc. a. Rediit ad τὸν νῦν Stephanus.

36. ἢ τ' ἀλόχῳ, ἰδέειν. non bene iunguntur: ἢ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν. Sed iungenda sunt: σαῶσαι ἢ τ' ἀλόχῳ καὶ μητέρει etc. ἰδέειν. πρὸς τὸ αὐτὴν ἰδεῖν αὐτόν. ὡς ἰδεῖν.

37. καὶ πατέρει Πριάμῳ. Vindob. πατρὶ Π. Vrat. d. καὶ πατρὶ τε Π. Idem οἱ τε μιν.

38. ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρσα κτερίσαιεν. Ἐ „quod non modo peregre mortui, sed et in patria, cremabantur.“ Schol. A. adnotatio iam supra obuia.

κτερίσαιεν lectio erat ed. Rom. cui suffragantur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Lips. Ven. vierque; nec caussa apparet, cur post κήαιεν variatum sit. vulgg. κτερίσαιεν per se quoque recte. Schol. Vict. hoc tnetur, Ὀμηρικώτερον δὲ τὸ κτερίσαιεν. ὡς· τίσειεν Δαναοί. κήσαιεν Lips. quod Ern. a κήδω ductum putabat, est merum vitium.

39. ἀλλ' ὅλωψ Ἀχιλλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν. Schol. B. V. M. προσεῖναι, προστίθεσθαι. addit Schol. Vict. παρ' Ἰωσιν. ad βούλεσθε supplendum μᾶλλον. scil.

§ "Εκτορι. ελεῶ, ἐλέθρου ἐξίω ἢ ἐλεθρευτικῶ. vt iam alias.

40. ὃ οὐτ' ἄρ Φρένας εἰσιν ἀναίσιοι. Schol. Vict. Φρόνημα καθήκον. καθήκουσαι. δίκαιαι. Schol. br. alterum hoc bene. vt Z, 52: ἀνὴρ ὃς ἀναίσσιμος εἴη.

ὃ οὔτε Φρένας Lipf. Vrat. A. vn. Vindob. „ἄρ. vt nostis, vt videtis“ Clarke.

40. 41. οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι. εὐκταίε. Schol. B. V. M. scilicet quod στραπταί Φρένας O, 203. ἐπιγνάμπταιν Φρένας erat B, 14. I, 510. γναπτὸν Lipf. vt alibi μ exulat in his vocibus.

λέων δ' ὧς, ἄγρια οἶδεν. recitat verba Pausan. III, 19 p. 259. οἶδεν est in Lipf.

42. 43. ὃς τ' ἐπαι ἄρ μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν. Clarke iterum inculcat suum ὃς τε, qui scilicet; nihil monet de graui vitio, quo versus Syntaxis laborat; deest enim verbum definitum ἐπαι εἴξας. cum deberet esse ἐπαι εἴξα vel εἴξη. In vno Vindob. est εἴξαν. an voluit εἴξαι vel εἴξει'. At veteres offenderunt ad vsum τοῦ ἐπαι quod prorsus otiose vacat, si εἴξας, participium subiungitur; nam sententia absoluitur: ὃς τε, εἴξας ὃ θυμῷ, εἶσι. quod vidit et notat Sch. A. idem proponit emendationem εἴξη. vt sit: ἐπαι δ' ἂν τῇ δυνάμει καὶ ἐπιθυμίᾳ κρατηθῇ, ἐπέρχεται θρέμμασι. Haec tandem sunt grammatico digna. Schol. Vict. περισσόν εἶσι τὸ ἐπαι ἄρ. ἢ ἀντὶ τοῦ εἴξας γράφεται ἥξησιν· ἢ ἢ. ἐπαι ἥξησιν ἐπὶ μῆλα. Non assequor; nisi scriptum esse voluit: ὃς τ' εἴξας 'μεγάλη τε — ἥξησιν ἐπὶ μῆλα — At nunc vide, quantum Bentleii sagacitas praestet; is coni. εἴξασκ', εἶσ' — Eustath. contentus vulgari obseruatione ait esse participium subintellecto εἴη pro finito, et comparat Θ, 306 μήκων δ' ὧς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἢ τ' ἐνὶ κήπῳ βριθόμενῃ sc. εἶσι. quod tamen aliquantum diversam rationem habet, vt et in aliis locis, vbi participium pro finito modo aliquis positum dixerit, t. c. II. I, 704. 5. Schol. Mosc. καὶ ὁ „ἐπαι“ παραπληροῖ ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ἔχει ἀπέδοσιν. ἢ ἢ μετόχῃ ἀντὶ ῥήματος (ὀρίσκει-

αὐτῷ) καὶ στίσαι τοῦτο. *nota hoc.* Si defendas, dicendum erit, esse λεύσανον ex sermone nondum satis grammatica subtilitate constituto.

Porro obseruandus vsus τοῦ δαῖτα. h. l. de praeda, quod erat κύρμα. Barnes doctè meminit h. l. critice Zenodoti legentis A, 5 εἰσνεῖσι δὲ δαῖτα, hinc defendi posse aduersus Eustathium contendentem, δαῖτα tantum hominum esse. Haec bene. At idem putabat, Eustathium forte distinxisse h. l. ἐπὶ μῆλα. βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβησι.

Sch. A. V. porro notant βροτῶν abundare. non enim adijci, cuius hominis. At hoc inane est; amplificans talia, non sunt otiosa.

Pro ὅς τ' 42. Lips. ὄντ' merum vitium calami, vt ἐπὶ vitium ed. Steph. ne varietatem esse putes.

45. — Versus ἀφ' ἑταῖραι. Schol. A. Vict. Siquis alius, spurcius ille, et ex Hesiodi *Erg.* 316 translatus prorsus alienus a loco, sententia, persona. Hoc vidit et praecclare docet Sch. A. Legerat tamen versum in suo Homero Plutarch. de vitioso pudore pr. p. 529 D. Etiam Clemens Alex. Strom. VI p. 741.

In eodem Schol. A. adiicitur: scribi a nonnullis ἢ δ' ἐνίησι, vt duplex sit pudor, alius noxam, (v. Od. P. 347.) alius utilitatem afferens. (Ita vero desideratur ἢ μὴν — ἢ δέ) Sic et Euripides intellexerat duos pudores cum diceret: εἰκὼν διττὰς εἶναι αἰδοῦς. Versus notus, etiam laudatus a Clarkio, ex Hippol. 385. Alium locum Euripidis ex Erechtheo idem annotat ex Clem. Alex. l. c. v. Valken. ad l. c. Schol. Vict. ad h. v. prioribus, quae in Schol. A. erant, adiicit alia: τινὰς ἐδάσανον τὸ η, (vt sit ἢ δ' ἐνίησιν) ἵνα εἶεν δύο αἰδοῦς. ὡς Εὐρυπίδης· εἰσὶν αἰσιν. οὐκ ἔστι γὰρ αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ διακρίνετο, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις πράγμασιν ἐν ᾗ ὄνομα. πανταχοῦ τῶν ὑπομνημάτων οὕτως εὖρον, πλὴν Ἑρακλεῶνες. non ignobilis grammaticus qui in Homerum commentatus est.

46. μέλλει μὲν που τις. — „μέλλει pro ἔμελλεν“ Sch. A. B. V. M. μέλλει μὲν που τις. ita iam legebatur in ed. Flor. Ald. 1. Rom. adstipulantibus codd. Cant.

Mori. Harl. et reliquis melioribus omnibus. Eiam Stob. Serm. CXXIII p. 615. mutatum in Ald. a. in μέλλει γάρ του τις, quod est in Vrat. A. d. Cumulant Vrat. b. Mosc. a. γάρ του μὲν τις.

θλέσσαι pro ὀλωλέναι Schol. br.

47. ἥ δὲ κασιγνητὸν ὁμογάστριον ἥ καὶ υἱόν. Z. „quod ὁμογάστριον addit cum alias κασιγνήτους etiam patruales (τοὺς ἀνσφιδούς) dixisset (Respicit locum Jl. O, 545. ad q. vide) Porro refellit vox ὁμογάστριος Zenodoii iudicium legentia ὁ γάστριος sup. (Φ, 95 μὴ με πτεῖν' ἐπεὶ οὐχὶ ὁ γάστριος Ἐκτορός εἰμι.) Disertiora haec, quam quae Eustath. habet. Schol. B. V. M. explicant: οὗτοι γὰρ ἐνδιαθέτοι, ἀδελφοί. videtur dictum ἐνδιάθετοι, pro plene ac perfecte verū, non modo eodem patre sed et eadem matre natī. ut ἐνδιαθέτως dicitur pro ἀληθῶς: Helena idem reddidit: τὸ μοι μία γένετο μήτηρ. Γ, 238.

48. ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε. ὀδυρόμενος Venetus; et Sch. A. „γρ. καὶ ὀδυρόμενος.“ Atqui hoc saepe, illud non alibi occurrit, et convenit τῷ antec. κλαύσας.

Sed μεθέηκε notandum erat, absolute dictum: remittit, cessat, sc. τοῦ κλαῦσαι καὶ ὀδυρῆσθαι. Sic et μεθιέντας dixit v. c. Δ, 516 ὅθι μεθιέντας Ἰδοίτε, qui alibi μεθιέντες μάχης. πολέμου. Cognatum est quod μεθεῖναι omnino dictum de otiosis, feriantibus, ut K, 121. πολλὰ καὶ γὰρ μεθεῖαι τε καὶ οὐκ ἀθέλει πονέσθαι. Z, 523. Connectit παύσθαι. At si hoc adhibitum fuisset, tum ὀδυρόμενος ἐπαύετο fuerat scribendum; nam est παύομαι μαχόμενος, non vero μαχησάμενος. etsi Homerus vel sic diceret μάχης παύομαι. Minus bene Eustath. reddit ἡμέλησε. Sch. br. ἀπέλιπε.

49. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνδράποισι. τλητὸν θυμὸν actius pro τλήμονα. sic et πολύτλητοί τε γέροντες Od. Δ, 38. At δὲν' ἄχος ἄτλητον passivè vidimus T, 367 et Pindarus πένθος ἄτλητον dixit in Isthmiis. Sententia fere convenit cum P, 446. 7. sine ut omnino sit: acrumnosum esse humanum genus voluere dii; vel

animum hominum ita voluere esse comparatum, ut perferre mala et obliuisci possit. Versum recitat Schol. Or. Eurip. 3. οὐκ ἔστι συμφορά, ἥς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνδράπου. Φύσις. Et vsq. 46—49 inseruit Stobaeus Serm. CXXXIII p. 615. vbi est τλητόν τοι.

50. αὐτὰρ ὅγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπτόρει, — ἔλκει. Schol. Vict. „Ἑκτορα ἀντὶ τοῦ, Ἑκτορος.“ male, ommissa interpunctione iunxerat Ἑκτορα — ἦτορ.

51. Ἰππῶν ἐξάπτων, καὶ ἄρματα ἐξάπτων“ Barnes ex ingenio puto.

52. οὐ μὲν οἱ τό γε κάλλιον. Schol. B. V. M. λαίπει· ἔσται ἢ τοῦ (τὸ) παύσασθαι. Dictum puta sollenni vsu enuntiandi positum per comparationes; habet enim vbique locum comparatio cum altero, cui aliquid deesse lia τὸ καλὸν potest quoque esse κάλλιον. scil. quam si non faceret.

53. μὴ ἀγαθὸν περ· ἐόντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς. Schol. A. nil monuit. At Schol. B. et V. „ἀταγεῖται, quomodo enim ἀγαθὸς nunc esse potest, qui vsq. 39 ἀλόεξ?“ addicitur: ἢ, ἀντὶ τοῦ, ἀνδρείος ἔστι.“ recte quidem hoc: verum versus aliis de causis improbandus est. Partum enim cum ceteris coalescit sententia; tum vero peccat in digamma νεμεσσηθῶμεν φοι. Hoc tamen facile poterat enitari, si erat: μὴ — νεμεσσηθῶμεν ἂν ἡμεῖς, Supplendum est ad μὴ, vereor, δέδοικα, μὴ.

Aristarchus tamen versum in recensione sua admisit, nam in Schol. A. scripsisse ille dicitur: νεμεσσηθῶμεν.

54. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαῖων. — „κωφὴν pro ἀναίσθητον“ Schol. A. B. V. M. Hesych. ἀναίσθητου σῶμα ὑβρίζει Schol. br. Vsum vocis κωφὸς tropicum vidimus iam in κῆμα κωφὸν Ξ, 16 p. 522. Obli et κωφὸν βέλος Λ, 390. hoc nuper illustravit doctiss. Parson ad Eurip. Or. 1279.

Mixtice in sententiam hanc commentantur grammatici apud Schol. B. V. M. ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα. καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες. καὶ Ἐμπεδοκλῆς Φησι· (Schol. Vict. addit, καὶ Ἡράκλειτος) „νέκυες ποτρίων ἐκβλητότεροι.“ Non

vacat nunc Empedoclea fragmenta excutere, in quibus hoc quoque occurrit, et simile effatum protuli supra ex Schol. ad X, 414 *εἰμι νεκρὸς* sqq. Vitur quoque hoc versu Aristot. Rhet. II, 3 vbi ea enumerat quibus ira placari potest. Apud Sextum Emp. p. 275 Epicurus arguitur ex Homero didicisse corpora mortuorum nil sentire. Poterat utique hoc aliunde addiscere. Absurdus etiam doctrinam Mosaicam ex hoc versu exsculpsit Iustin. de Cohort. 30. et Clemens Ström. I. p. 55. Laudat versum ad Sophocleum illud: τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν, illustrandum Schol. ad Antig. 1042.

56. *εἴη κεν καὶ τοῦτο τὸν ἔπος.* Varie sensum elicere tentant Schol. B. V. M. quae repetere nolo. *εἴη* est pro *ἔστω οὕτως*. habeto hoc se vere. verum esto, quod dixisti. Occurrit et alibi: *εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοις* sqq. Od. O, 434.

58. *Ἐκτὼρ μὲν θνητὸς τε γυναῖκα τε θῆσσε μαζόν.* „quod *γυναικα μαζόν* dixit pro *γυναικὸς μαζόν*.“ propius ad rem est: pro *γυναικειῶν*. nam sollenne est primitivum poni loco derivati. Additur in Schol. A. *Ὁμηροῦ δὲ τὸ ἔθος. ὥς· τὴν μὲν πρῶμνην ἄμφοτε.* (Π, 124 quod prorsus alienum.) Melius quod inferius subiicitur: *ὃ δ' ἐρινεὸν τάμνε νέους ὀρηκας* Φ, 37. vbi v. Obsl. Addit Schol. Vict. post alia: *τοὺς δὲ τοιοῦτους σολεικισμοὺς ἐπιχυματισμοὺς οἱ Στωϊκοὶ καλοῦσι, διὰ τὴν ἀνισοτημίαν.* (Quod subiicitur, diversum est et mutilum: „οὕτως δὲ λέγον· ὃ καὶς θηλάζει.“ immo vero *θηλάζεται*, et ἡ *μαῖα θηλάζει τὸν παῖδα*) Alii resinxerunt: *Ἐκτὼρ μὲν θνητὸς, θνητὸν τε θῆσσε μαζόν.* debuere scribere *θνητὸν δὲ τε*. Alii *γυναῖκα* e more Atticorum et Dorienſium *γυναικειῶν* dictum esse voluere; hoc per se recte; vt *Ἐλληνιστὰν* pro *Ἑλληνικὸν*. *ἔνθρωνον ἦθος*, pro *ἐνθρόπινον*. et *Ἑλλάδα διάλεκτον* (illustrat haec Gregor. de dialect. p. 45. adscripto versu) alii abundare voluere *μαζόν*, alii subintelligere *κατὰ μαζόν*. exscripsit partem Eustathius. Mireris homines patrii sermonis vsum et causas tam petum calluisse.

θήσατο. a θάω, illustratum iam a Barnes et ab Ernestio. *θήσατο*, *ἐθήλασεν*, Apollon. Lex. add. Hesych. *θήσαι*. Etymol. *τεθήσατο*, *ἐθηλάσατο*, aberratum, est ap. Lesbosact. p. 182. 3. et Gregor. de Dialect. p. 45. *τε* exciderat in ed. Clark. et Ern. In Townl. aliud vitium est *θήσατο*. Apud Athenaeum IX. p. 396 F. ubi est *θήσθαι* ὅ ἐστι τὸ *θηλάζειν* τὸ γάλα — διὰ τὸ ἐντίθασθαι τὰς *θηλάς* εἰς τὰ στόματα τῶν βρεφῶν. in capite versus legitur *Ἐκτωρ γὰρ θ*.

Ceterum hic locus notabilis, quod inter ipsos deos regnavit vanitas stirpis et originis nobilioris; nam Achilles visus Iunoni generosiore sanguine, quam Hector, quia ille matrem habebat deam.

59. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος. Schol. Vict. ἐντὶ τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι· παῖς. ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων, ἐστὶ γόνος. Inutile acumen; putarunt γόνον habere tantum locum respectu προγόνων. Atqui haud semel γόνος Διὸς E, 636 et similia occurrunt.

60. *Θρέψε τε καὶ ἀτίτηλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκει-
των*. Iuno h. l. sibi aliquid tribuit, quod supra Σ, 431 Ioui tribuitur. vbi v. Obsl. Poterit ergo et hic locus inter ea referri, e quibus auctores Iliadis diuerfos arguas. Leue tamen hoc esset. Responderi enim potest, saepe Ioui tribui, quae peculiari opera ac cura Apollinis, Mercurii, alteriusue dei effectum habuere. Quae hic Iuno ad se refert, apud Pindar. Isthm. VIII Themidi et concilio deorum tribuuntur. At Apollon. Arg. IV, 805 sqq. sequitur Homerum, nam ibi Iuno se conciliasse Thetidi Pelei connubium proficitur.

ἀτίτηλα. ἔτι ἀταλὴν, ἥτοι νέαν καὶ ἀταλὴν εὖσαν ἀνε-
θρεψάμενη. Sch. B. V. M. Vidimus vocem iam E, 271 et al.
ἀτίταλα Harl. Mosc. 2. idem Harl. καὶ τ' ἀνδρὶ.

61. Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι Φίλος γένητ' ἀθανάτοισι. Πη-
λεῖ. „γρ. Πηλεῖ et Πηλεῖ“ Barnes.

πέρι, *περισσῶς*. *περὶ πάντων*. quod adiicitur T, 304 ut toties *περὶ* pro *ἐπὶ*. et simpliciter *πέρι*. ut Od. Θ, 63 τὸν *πέρι* Μοῦσα φίλησα. tum *κῆρι*, ἐν *κῆρι*. ut I, 118

ὅν τε Ζεὺς κῆρι Φιλῆσθ. v. ad Δ, 64. Necdum vidi locum, qui repugnaret. At alii accipere περὶ κῆρι pro ἐν κῆρι. cuius significatus exempla desidero. περὶ cum tertio casu est circum, pro, propter. Itaque Π, 157 οἱ δὲ λύκοι ὡς ὠμοφάγοι, τοῖσι τε περὶ Φρεσὶν ἄσπετος ἀλήθ, debebat reddi: οἷς ἐστὶν ἀλήθ ἐν Φρεσὶ πέρι, παρυσῶς, περίεστι. pariter vt P, 22 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλαμ-αίνει. nam cum ἐνὶ στήθεσσι adiectum sit, περὶ non ad στήθεσσι reuocari potest, et περὶ σθένει alium sensum haberet. Od. H, 69 ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστίν. ita illa honoratur praeter alias καὶ ἐστὶ πέρι. h. περίεστιν ἑλλων, et inter omnes eminet. Hae sunt rationes sensus mei.

62. πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου. Vrat. h. ἀντιάσθε. vn. Vind. ἀντιάτα. γάμου. epuli nuptialis. De re v. Pind. P. III, 165 sq. vbi Schol. excitat πάντες δ' ἡντιῶντο γάμου θεοί. et cod. Gotting. ἀντιάσθε. et Nem. IV, 106 sq. De hoc epulo et de donis deorum Peleo datus est nota Barnesi ad h. l. Schol. Vict. ἀντιάσθε, μεταλαμβάνετε. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Χείρωνος. et 6a. τί νῦν ἀτιμάζεις, ἃ ἐτίμας πρόην;

63. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ' ἔχων Φόρμιγγα. In vno Mori est δαίνυς' pro δαίνυσε, quae sane est vera forma. quod Ernesti vidit et monuit; eumque sequutus Wolf. intulerat δαίνυσ'. quod in altera editione ad cod. Venetum comparata iterum deseruit. Me non tam Venetus monet, quam silentium omnium grammaticorum et concentus omnium librorum in δαίνυ', vt appareat, δαίνυ' ubique lectum nec offendisse quenkquam, et vulgo creditum esse δδαινύμενην, δδαινύσο, potuisse quoque pronuntiare δδαινύσο. In hoc itaque acquiescendum esse sentio; est analogiam non video.

κακῶν ἕταρα. Schol. Vict. κακῶν, Ἀλεξάνδρου καὶ Ἑκτορος. Ἡσίοδος· μηδὲ κακῶν ἕταρες (Ἔργ. 716.)

αἶν ἔπιστε. Sch. B. V. M. „ὡς ὑποσχόμενος βοηθήσειν Ἀχαιοῖς. ἐπένυμφε γὰρ ἅπαντας Ἡρῇ λισσομένη“ B, 51.

65. Ἡρῆ; μὴ δὲ πᾶν ἀποσπύδαμινε θεῶσι. Schol. B. V. M. „ὅσπερ ἐρίζω, ἐριδμαίνω, ἐκύζω, ἐκνυδμαίνω. quam vocem videbimus inf. 592. vide de ea Etymol. ἀπὸ h. l. vim nullam habere videtur. Apollon. ἀποσπύδαμινε, ἐργίζου. χαλεῶ. Addit Hefych. μέμφου.

66. οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται. τιμὴ μία quae vl. 57 erat ὁμή. ἔση. ὁμοία.

ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ. Ald. α. ἀλλὰ μὲν — Aristides autem To. II p. 294. versum explet οὐδ' ἡβαιόν.

Ceterum hunc locum ante oculos habuisse videtur Aeschylus in versf. ex ψυχαστασίᾳ seruatis ap. Platon. de Rep. II extr. vt notatum a viris doctis, et nuper illustratum a Wytttenbach. in Selectis princip. hist. p. 388. Si tamen penitus inspexeris, vestigia Homeri admodum obscura in Aeschyleis versibus esse videntur; facti sunt versus ad sollemnem illam conuersionem Thetidis de fato filii, repetitam, Achille a Paride occiso.

67. εἰ ἐν φίλῳ εἶναι. vitium versus, nisi εἰ φίλῳ scripseris.

68. ὥς γὰρ ἔμοι γ'. Schol. A. ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ κρείσει. Schol. B. V. M. λαίπρι δοκεῖ. ἢ, ὥς ἐμοί, καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος. Sane simplicissimum supplere: ὥς γὰρ ἔμοι γε ἦν φίλωτατος. ita enim mihi erat carissimus. ἔμοι γε autem scribitur ex grammaticorum canone (v. ad A, 174) cum Eustath. et ed. Rom.

ἔπει οὗτοι φίλων ἡμάρτανε δῶρων. Videtur mihi et hoc ab vsu Homericō aberrare. Nam ex eo ipso Iupiter de se hoc diceret: ἐγὼ οὗτοι ἡμάρτανεν δῶρων nam quae quis non consequitur, aut quibus excidit aut priuatur, τούτων ἡμαρτάνειν, ἀφῆμαρτεῖν, dicitur. Vt Polyphemus non exprociabat χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἡμαρτήσεσθαι ἐπὶ κτῆς. Od. I, 512. At nunc est de eo, qui omittis aliquid ac negligis. Imperfecta his vsf. per solebas reddenda esse monet Clarke: μή προτερμίσσεν solebas et sic porro.

69. δαῖτῃς ἐσθῆς. quae ea sit, nunc tandem interpretantur grammatici: quam toties iam legeramus. Debebat moneri δαῖτῃ h. l. dici pro ipso sacro, victima. At hoc

iam vidimus, Δ, 48. vbi 48, 49 hi iidem versus sunt qui h. l. 69. 70.

70. λάχομεν γέρας ἡμεῖς. ἡμῶν Vrat. d.

71. 72. 73. — ἀθροῦνται. quia fallum quod Thetis semper affidet Achilli; porro — εἰσομεν nunc παρῶμεν, μηδὲ λέγωμεν. quod cum ignorarent εἰ περὶ Ἀντίμαχον, scripsere: κλέψαι μὲν ἀμήχανον. Sch. A. Inest sane aliquid paullo insolentius in vfu τοῦ εἶν, qui aliquoties in hoc libro occurrit, vt monitum est ad vl. 557. 569. 684. Grauius est, quod τὸ κλέπτειν insititium commentum Thapfodorum esse supra declaratum est, ad vl. 23 sq. Omnino tamen, si animum attenderis, facile obseruabis vl. 66—73 esse ab eodem fabro proculos; nec fuisse in primo carmine praeterquam: Ἦρα, μὴ δὴ πάμπαν ἐπισπύδαίης θεοῖσιν. ἀλλ' εἴ τις καλέσαιο θεῶν θέτιν ἔσσαν εἰμαῖο. Singulis versibus inest aut vitium aliquod, aut scabrities, aut sunt versus aliunde surrepti.

71. ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν εἰσομεν. In Vrat. d. est: ἀλλ' ἦτοι μὲν κλέψαι.

εἰσομεν. Schol. br. κλέψαι συγχωρῶμεν. quod alienum a sententia. Nam haec postulat, sinamus, mittamus hoc, quippe factum inutile et effectu impossibile. Schol. B. V. M. τὴν περὶ τοῦ κλέψαι βουλὴν εἰσομεν. Schol. A. τὸ δὲ εἰσομεν, νῦν ἀντὶ τοῦ, παρῶμεν. εἶδον, μηδὲ λέγωμεν. vt paullo ante iam memoravi. Bentleius vt vim vocis ad communem vsum redigeret, refingebat: ἀλλ' εἴ τοι κλέψαι μιν εἰσομεν. tum ille vl. duo sequentes 72. 73. eiciēbat, ob verbum παρμέμβλωκε, quomodo enim Thetis hoc facere potuit, quāe vl. 83 in ima spelunca se continet! Schol. A. inclūdit tantum verba οὐδέ πῃ ἐστὶ (legitur ἢ δὲ πῃ vitio librarii puto) et iungit κλέψαι μὲν εἰσομεν λάθρη Ἀχιλλῆος Ἑκτορα.

72. θρασὺν Ἑκτορα. ἢ γάρ εἰ αἰεὶ — recte indices epitheton θρασὺν h. l. esse alienum a cadavere. Schol. Vict. ἀμείνειν δὲ γράφειν, „νέκυν Ἑκτορα.“ porro hiatus est: Ἑκτορα ἦ. cui succurrebat Benil. felici coniectura, νέκυν Ἑκτορος. vt vl. 108.

ἥ γὰρ οἱ αἰεὶ peccat in digamma, ἥ γὰρ ̑. Schol. A. „γρ. δὲ κατ' ἑνια. εὖ γὰρ οἱ αἰεὶ.“ Etiam ἥ γὰρ οἱ αἰεὶ μήτηρ fuit scriptum et acceptum. At idem Schol. ait, necesse hoc non esse, nam articulum omittere solere poetam, vt: ἀλλὰ Φίλη μήτηρ. μήτηρ μὲν τέ με Φησί. esse ergo coniunctionem affirmatiuam ἥ. Sane si ἥ legatur, versus sine vitio decurrere poterat, ἥτε γὰρ αἰεὶ. Vti nunc est, emendari potest καὶ γὰρ αἰεὶ οἱ. Bentleius tentabat: vel δὴ γὰρ αἰεὶ οἱ, vel pro αἰεὶ, υἰεὶ ex vs. 112.

73. μήτηρ παραμέβλωνεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἥμαρ. Fabricam versus facile agnoscas, si memineris Δ, 11 τῷ δ' αὐτῆς (Paridi) Φιλομυσείδης Ἀφροδίτη αἰεὶ παραμέβλωνε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. semper ei assidet Venus mater eiusque curam habet. quo sensu et h. l. accipiendum: at aliter inflexum, assidet mater Achilli consolandi causa. Iam hoc falsum; illa enim sedebat in fundo maris vs. 83. vnde forte Schol. br. ἔξωθεν ἡ μήτηρ παραμένει Φυλάττουσα. Schol. B. et Vict. adscripsere: ψευδὲς τοῦτο τάχα οὖν Φησιν, ὅτι, ὡς μήτηρ, συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύς. contorta ratio! Achilles παραμέβλωνεν οἱ, scil. τῷ νεκρῷ, (ὡς) μήτηρ, et quidem ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἥμαρ, pariter diu nocturne. Vict. addit: ἥ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκείσθαι Φοιτᾶν.

De voce παραμέβλωνε, a μεμβλόω, v. ad Δ, 11. παραβέβλωνε Lips.

νύκτας τε καὶ ἥμαρ, Schol. Vict. σολοικοφανές. εἰ γὰρ, ἥματα. Vrat. d. νύκτωρ τε.

74. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἕσσω ἐμεῖα. — „quod, cum Iupiter Iridem nomine non excitasset, illa tamen, sui officii memor, statim praesto est et surgit, ὅπρo, de sede. Vt Il. A, 62. 74 Achilles vniuersam vntem aliquem consulendum esse ait, et surgit statim, eisi non nomine appellatus, Calchas. Schol. A. B.

ἀλλ' εἴ τις pro εἴθε τις. Schol. A. B. V. quod vulgo: ἄγε τις καλεσάτω. Eustathius subintelligit: θέλωμαι. ἔν. βουλοίμην, εἰ. Similem versum iam vidimus K, 111.

ἥ τις est in Cant.

τις — Σεων. scripsere nonnulli Σεων pro τρέχων
Schol. A. V. Pro Θέτις est τί τις praescriptum
Schol. A.

ἄσπον ἀμαῖο. vitiose ἀμαῖο, vt saepe alibi, Vrat. d.
cum aliis.

75. ὄφρα τί οἱ εἴπω. Cant. τι τῇ. Porro δῶρον λέ-
γει scil. τι, μέρος. hoc vno loco λαχεῖν cum casu secun-
do. Vindob. vn. δῶρον.

77. ὡς ἔφατ'. ὥρτο δὲ Ἴρις. ξ- appolita stigme, re-
spectu vl. 74. Iris ἀλλότρες vt Θ, 408. vbi hic idem
versus. Schol. Vict. adscripsit: Εὐφορίαν· ἀλλότρεος Αἰ-
θαρίτας. sic lego pro — Ἰτας.

78. μεσσηγὺς δὲ Σάμου Ἰμβρου τε. ξ- „quod Σάμη
pro Σαμοθράκη. cf. sup. N, 12. vbi etiam de Scholio B.
V. M. ad h. l. egi.

Σάμοιο καὶ Ἰμβρου. Vrat. d.

Cur inter Samum et Imbrum Thetidis sedes quae-
rendae fuerint Iridi, quaestio est, quae se legenti facile
offert. Forte tamen simplex est responsio eaque obuia:
oeconomiae carminis consentaneum erat, vt Thetis in vi-
cinia Troiani littoris habitaret. Sic A, 357 Thetis audit
filium e littore lamentantem: ipsa ἡμένη ἐν βένθεσσιν
αἰὼς παρὰ πατρὶ γέροντι. Ex eodem loco illa audiebat
planctus Achillis Patroclum lugentis et inde prodibat Σ,
35 sq. et inde prodierat ad decursum Myrmidonum circa
corpus Patrocli Ψ, 14. Alioqui liceret cogitare de no-
titia nautarum, quam illi de alta aliqua maris voragine
in his locis inter Imbrum et Samothraecen habuere; pos-
sis etiam argutari in μεῖλανι πόντῳ, tanquam profundo
gurgite. Conuenirent versus Oppiani Halieut. IV, 514
Θρηάκιος δὲ τις ἐστὶν αἰὼς μυχὸς, ὅν τε βάσιςτον Φασὶ Πρ-
οσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τατύχθαι. ἐκ τοῦ καὶ τε Μέλας κ-
κλήσκειται.

79. ἔνδορα μεῖλανι πόντῳ. Hoc vno loco occurrit
μέλας πόντος· et si hoc epitheton maris poetis frequenta-
tum est; pro eo in Homero est εἰνοψ πόντες. Proprium

nomen esse credidere veteres: Schol. br. τῷ καὶ ἔτι νῦν
 παλουμένῳ Μέλαιν πόντῳ. add. Eustath. quod ille ante
 oculos habuit Scholion vetus, servavit Schol. Vict. „με-
 λαι πόντῳ. ἀντὶ τοῦ. Μεῖλαι· Κόλπος, ὃς ἀπὸ Μέλαιος
 ποταμοῦ καταφερομένου εἰς αὐτὸν ἀνέμασται. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ
 Φριξίδου (forte Φρίξου υἱοῦ, vt est in Schol. Apollonii I,
 922.) Μέλαιος ἐκπῆ ναυαγήσαντες, ἥ ὅτι ἐκ μελαγγεῖων ὁ
 ποταμὸς πατιὼν μελαίνει αὐτόν. ἐκπῆ δὲ ἐστὶ καὶ ἡ Σαρπη-
 δονία ἄκρα. τάχα δὲ τοῦτο τοῦ ὕδατος ἐστὶν ἐπίθετον· μέ-
 λαιν δὲ ὁ κύμα. (Od. B, 353) νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος
 ἀνομάζεται. Bene haec se habent ac vere. *Melas* pro-
 prius est Sinus qui se insinuat inter Thraciam continentem
 et Chersonnesum Thracicam, in intimo sinu est Cardia,
 et Melas fl. Nomen latius patuisse atque mare proxi-
 mum designasse, ergo etiam qua inter Imbrum et Samo-
 thracen est, ex Apollon. Arg. I, 922 καὶ θέν δ' εἰσεσίῃ
 Μέλαιος διὰ βένθεα πόντου ἰέμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθό-
 να, τῇ δὲ περσὶν Ἴμβρον ἔχον καθύπερθεν. vbi Homeri-
 cum versum laudat Schol. Nobilis erat Sinus piscatione
 pelamydum: v. Oppian. Halieut. IV, 514 sqq. — 561.
 Potuit utique hic ipse locus Homericus locum dare epi-
 theto in nomen proprium verso.

ἐπιστενέχῃσιν δὲ λίμνῃ. Edd. ἐπιστενέχῃσιν. vt sibi
 constaret lectio hoc et ceteris locis, receptum est prius
 ex consensu codicum, Cant. Harl. Townl. Vrat. d. Ven.
 Vict. vt statim B, 781. 784 et al. utramque lectionem
 norat Eustath. ἐπιστενέχῃσιν vitiose Lips. Baroce.

80. ἥ δὲ μελυβδαίνῃ καλέη, ἐς βυσσὸν ὄρουσα. Com-
 paratur Iris in mare se immittens massae plumbeae, ap-
 pensae funiculo, supra hamum, ad grauandum, vt de-
 scendat ille in fundum; ita fere μελυβδαίναν describunt
 Schol. B. Mosc. Apponam Schol. Vict. τῇ μελυβδῳ, ὃς
 πρὸς τῇ ἑρμιᾷ καὶ τῇ ἀγλαστῳ ἐστὶ πρὸς τὸ θάττον καθί-
 κνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ. οἱ δὲ τὴν βολίδα. ἥ μόλιβον δὲ φα-
 σιν, ἥ μέλυβδον. De varietate scripturae v. ad Λ, 237.
 Est quoque μελυβδαίνῃ h. l. in Townl. Apollon. Lex.
 μελυβδαίνῃ. μελυβδῇ hemistichio adscripto: τῶν ἑκατὶ εἰ-

ρημένων. forte *μολυβδίδι*. nam in Hesych. est *μολυβδί*. vt in versu ap. Plutarch. de profect. virt. sent. pr. p. 75 A. *μολυβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασε*. In Schol. br. et Mose. est *μολυβδίνη ὀρμιξ*. leg. *μολυβδί ἐν ὀρμιξ*. Leguntur vñ. 80. 81. 82. ap. Platon. in Ione p. 538 C. et Plutarch. de sollert. anim. p. 976.

ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. *βυσσός*, pro *βυθός*, Apollon. Lex. hoc vno loco obuia vox. Vrat. A. d. vn. Vindob. habent *βυθόν* contra metrum. Pro *ὄρουσεν* est *ἵκανεν* ap. Platon. l. c.

81. ἦτα κατ' ἀγραύλοιο βόας κέρας ἐμβεβαυῖα ἔρχεται. — „quod βόας κέρας proprie dictum est, non pro fune e pilis bouinis, pro quibus nunc equinis setis vntur piscatores; na n hamis tum vñ sunt e lino factis: Π, 407. 408. *Ἰερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντου θύραζε λήψαι καὶ οἶον χαλκῷ* scil. *ἔλκει*.“ Fuere ergo, qui κέρας acciperent eo modo, quo in Paridis opprobrio Λ, 385 *κέρα ἀγλαῖ*, de cincinnis, de crine. v. Obsl. ad h. v. Hoc est quod prodere voluit Schol. B. cum Mose. et Vict. *ἐλ δὲ νεώτεροι κέρας, τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν*. Additum in Schol. Vict. — *συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι*. „τὸν κεροπλάστην αἰεὶς Γλαῦκον“ *Ἀρχιλοχος*. sunt haec verba, e quibus Plutarchus memorat l. l. p. 976 extr. *καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῃ κεροπλάστην Φιλόκασμον εἶναι περὶ κόμην καὶ πᾶλλωπιστήν*. Quod *lina piscatoria* Graeci habuerint, non ex genissa, *σπάργω*, hoc loco ante oculos habito, notat quoque Plinius XXIV, 40. verum confundendo *retia* cum *hamis* hic et lib. XVI, 2. Atqui cornu bouinum funiculo applicatur, in extrema parte, ne ille arrodatur a piscibus; et vt melius fallantur pisces, cum cornu colore mari simillimum sit. *σύριγγα ἐκ κέρατος βοῶν* bene appellat Schol. A. Commemorant fere vitramque interpretationem Schol. B. V. M. br. Etymol. Suidas. Hesych. cum Apollonio in Lex. Quid? quod et Pollux II, 31. *καὶ κέρας βόας, τὴν τρίχα*. Veteres exscripsit et diserte rem exposuit Eustath. ad h. l. Addam verba, etsi corrupta, ex Schol. Vict. *ἐλ δὲ τὸ*

κέρσιμον. ἢ (f. δ) πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλέμων βέλλουσι
πρὸς τὸ καταμήγυσθαι τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. (an τοῖς
ἰχθύσι?) τὸ κέρσιμον nescio an sit τὸ καράτιον? Melior
interpretatio de cornu bouino Aristoteli deberi discimus
ex Plutarcho de sollert. animal. p. 976. vbi eius aucto-
ritate refellit exceptionem de pilis bouinis, e quibus ha-
mum contextum esse putarint alii.

ἐμβεβαυῖα. vt vulgo interpungitur post hanc vocem,
non video, verba quomodo constitui possint: κατὰ κέρα
ἐμβεβαυῖα. non inseritur plumbum τῷ κέρατι, nec gram-
maticè hoc ita diceretur. veritur: cornu imposita, sal-
tem, apposita esse deberet. Sensit difficultatem Eustath.
nec sustulit: τὸ δὲ ἐμβεβαυῖα ταῦτόν ἐν εἴῃ τῷ, ἐπιβεβη-
κυῖα ἦτοι ἐπικαιμένη. οἱ δὲ γε μεθ'. Ὅμηρον καὶ στασιώδη
τὴν τοιαύτην εἶδαι λέξιν, ὅτε μετὰ τῆς ἐπὶ, ἢ πρὸς, προ-
θέσεως σύγκειται. Interpuxi sic vt ἐμβεβαυῖα (scil. ἐκ
βυσσόν) iungatur cum ἔρχεται, pro simplici ἐμβαίνει.
κατὰ κέρα (scil. οὖσα) πρὸς, ἐπὶ. (an Horn) nam
ex cornu appensa vel adiuncta debet esse massa plum-
bea. Est tamen altera lectio, quam non reiiciam: ἐμμε-
μαυῖα ex sollenhi permutatione characterum β et μ. ita
plumbum concitato motu, praeceps descendit, μεμαυῖα
ἔρχεται. Sic est in Platone l. c. Et Schol. A. „ἐν ἄλ-
λα· ἐμμεμαυῖα“

82. ἔρχεται ὠμιστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα· Φέρουσα.
Schol. A. „ἐνταῦθα τῶν κατὰ πόλεις· πῆμα Φέρουσα. ἄτοπον
γὰρ, ἐπ' ἰχθύσι κῆρα λέγειν.“ Et sane in Platone l. c.
in Ione: ὠμιστῆσι μετ' ἰχθύσι πῆμα Φέρουσα. Alius di-
cet: magis poeticum esse κῆρα. ὠμιστῆσι Schol. Vict.
ὠμισταῖ ἰχθύεσσιν· crudiuori. At id. Vict. qui crudi
vorantur: τοῖς ὠμοῖς ἐσθιομένοις. νῦν γὰρ περὶ τῶν μικρῶν
ὁ λόγος ἐστίν. habet hoc ex Od. M, 251. at inter omnia
piscium genera est mutua ἀλληλοφασία.

ἔρχεται. κατέρχεται. recte Eustath. Comparandus
omnino locus Od. M, 251 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβίλῳ αἰλινὸς
καριμηνεὶ ράβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδα-
τα βάλλων, ἐς πόντον πρὶν βοῆς κέρας ἀγρὰν λιοῖ,

ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριπτε θύραζε· sic a Scylla Sôcii Vlyssis ἀσπαίροντες ἀείροντο πρὸς πέτρας.

83. εὔρα δ' ἐνὶ σπηϊ γλαφυρῶ. Ex h. l. tum ex aliis Odyssae locis, coniuncto cum Σ, 36 sq. ductum hoc, quod ad omnes inde poetas est propagatum, ut diis marinis domum sub mari in antris assignarent. v. Georg. IV extr. et ibi Excurf.

ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι. Ven. cum Vrat. d. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι. Schol. A. tamen: „γρ. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι. Lips. vitio ἄλλα.

84. εἶαθ' ὁμηγερέες ἄλκιυ Ξανί. Schol. A. „Ἀριστοφάνης τὸ εἶατο δασέως. Ἀρίσταρχος δὲ δηλοῖ leg. ψιλῷ. quae ut intelligas, tenendum est, veteres etiam ab αἰμὶ formasse εἶμαι. εἴμην. εἶντο, εἶατο. Vnde Hesych. εἶαντε, ἦσαν. Et Od. T, 106 εἵνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο etiamnum praefertur, Eustathio duce, alteri lectioni εἶατο, ἐκασθηντο. Fuit ergo et h. l. εἶαθ' pro ἦσαν ὁμηγερέες eodem modo, ut aliquoties dixit ἦγεσθον ὁμηγερέες τε γένοντο. v. c. A, 57. inf. 790. Addit Sch. A. προσέτομεν δὲ περὶ τῆς λέξεως. Scilicet ad O, 10. ad q. l. vide. Nunc vñ deo etiam in Schol. Vict. ad h. l. εἶατο, δασέως. Ἀρίσταρχος δὲ ψιλῷ. Scriptum quoque εἶαθ' video in Eustath. At v. 99. nil monetur. — μέσσαις Barocc. sicque edd. vaeque ad Steph. qui μέσσης ex Romana intulit.

85. κλαῖε μέρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος. Barocc. μέρον δ' οὐ.

ὅς οἱ ἔμελλε. Schol. A. et Vict. ἐν τῇ κατὰ Πριανὸν ὅς τάχ' ἔμελλε. Barnes: „ὅς ῥ' οἱ ἔμελλε“ praeue, ex eius commento.

ἔμελλε φθίσασθαι. quod sane illa norat mor euenturum esse: cf. Not. ad Σ, 5—8. Sch. B. et M., tamen ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἀμειρήθῃ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐφίκαί. Vict. ἀντὶ τοῦ· ὅς τῷ υἱῷ ἤρμωστο. περισσὸς ὅν δ' ἐξῆς.

86. φθίσασθ' ἐν Τροίῃ ἀριβόλακι, τηλέθῃ πατρὸς. — „ἀθαρτεῖται ὡς περιπρὸς.“ putes hoc ad 85. 86. simul spectare necesse esse; iudicium per se hactenus non esset absurdum; prorsus enim e more solito, interpretamanti

loco inserti esse versus videntur; et luctus matris nunc a luctu filii ductus erat; non ab instante morte. At ex verbis Schol. Vict. paullo ante memoratis assequor quid sibi voluerint veteres, quod hunc vl. 86. tantum deletum esse censuere. Scilicet ὅς εἰ ἔμελλεν non ad καὶ, sed ad μόρον retulere, itaque ἐφ' ᾧ interpretati sunt, et sententiam esse absolutam statuebant: sicut fatum mortis, quod ei constitutum erat, vel probabiliter instabat. Sch. A. τὸ γὰρ, οἷ, ἐστὶν αὐτῷ. καὶ τὸ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ. Ὁμήρῳ, οὐχὶ τῇ Θέτιδι ἔμελλεν ἐν Τροίᾳ φθίσσασθαι. In postremis non perspicio argutias. Sch. B. versum eximie commendat, quod poeta mox Hectoris funus enarraturus de Achillis funere aliquid interponit, eoque desiderium monet etiam de hoc aliquid narratum a poeta audiendi. Eadem ex veteribus apposuit Eustath. et Schol. Vict. et Mosc. sunt merae argutiae.

φθίσσας δ' ἐνὶ Λίπῃ. Forte voluit φθίσθαι ἐνὶ quod in Cant. est, quodque vidimus frequentatum I, 246.

88. ὄρσο, Θέτι. Cant. ὄρσο. de hoc v. dicta ad E, 100. Δ, 204. Θέτι codd. et edd. Barnes ex Mori Θέτις.

καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς. ὁ μητιέτα Ζεὺς. ἄφθιτα Schol. B. V. M. ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετάβλητα. At deorum omnia sunt ἄφθιτα, θεῶν.

90. 91. τίπτε με πῆνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ μίσγας δ' ἀθανάτοισι. Ita vulgo interpungebatur; ita ad priora erat supplendum τί ποτε ἄνωγέ με ἐλθεῖν; Praefero interpunctionem e monito Schol. A. V. M.

τίπτε μ' ἐκείνος Schol. Aristoph. Nub. 195 et ex eo Suidas, qui hoc versu vitatur ad declarandam vim τοῦ, ἐκείνος.

91. ἔχω δ' ἄχρ' ἄκριτα θυμῷ. ἔχω δὲ, ἀντὶ τοῦ, γάρ. et ἄκριτα, ἀναρίθμητα Schol. B. V. M. πολλὰ Schol. br.

92. ὅττι καὶ εἴπῃ. Ita cum Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. legunt codd. ex Homérico more, Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lips. Ven. duo Vindob. pro

vulgato αἶποι, quod Ald. a. induxerat. Schol. B. V. M. οὐ ματαιώσῃ τὴν κέλαισιν αὐτοῦ. recte explicant ἔτος.

94. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος. occurrit ἔσθος hoc vno loco, itaque notatur Etymologo, Apollonio Lex. ἔσθος, ἔσθημα. ἱμάτιον. Notat Schol. A. et ex antiquis Eustath. cum ab ἔω, ἔννυμι, εἴσται, ἔσθος tamen et inde ducta leniri, quia σ ante adspiratas Φ. χ. θ. si sedem habet, ψιλῶ τὸ πρὸ αὐτοῦ Φωνῆεν. At illud non viderunt, antiquum in his fuisse φεσθης. φεσθος. ex φεω.

96. ἀμφὶ δ' ἄρα σφί. λιάζετο κῶμα θαλάσσης. Schol. br. διίστατο. Schol. B. V. M. ὑπεχωρίζετο. διίστατο. ὡς περ ἐδὸν παρέχων. sic quoque Eustathi admixtis alienis esse κινεῖσθαι. de voc. λιάζεσθαι v. Obsl. ad Ψ, 879.

97. ἀκτὴν δ' εἰς ἀναβᾶσαι. Ven. εἰς ἀναβᾶσαι Schol. A. „ἐξαναβᾶσαι αἱ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους.“ haud dubie melius.

ἀκτὴν δὲ. τὴν τοῦ Μέλαντος κέλαι. Schol. B. Mofk. nec male. v. ad vl. 79.

εἰς οὐρανὸν ἀίχθηται. Schol. A. B. V. M. observant οὐρανὸν h. l. esse nubes supra Olympum montem; nam sequi mox vl. 106 ἤλυθες Οὐλυμπόνδε.

ἀννηθήτην corrupte Lips. vn. Vindob.

98. εὐρον δ' εὐρύεπα. Vrat. A. εὐρεν vt ad solam Thetidem referatur; nec displicebat Ernestio. Sane et hoc potest ferri. Vrat. b. exciderat vl. 99.

100. ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο. εἴξε δ' Ἀθήνη. ξ. „quod Iuno et Athene Ioni vtrique affident, Schol. A. cf. Obsl. ad Θ, 444. Schol. Vict. „ἐκ δεξιῶν ὡς Φησι Πίνδαρος“ „πῦρ πνέοντος ἄτερ (leg. ἄτε) κερωνοῦ ἀγχιιστα δεξιᾶν κατὰ χεῖρα πατρὸς ἵζεαι.“ καὶ ἐν τῇ Καπετωλίῳ δὲ οὕτως ἰδρυται ἡ Ἀθηνᾶ. Fragmentum Pindari plenius hic exhibitum, quam in Pindari Fragm. p. 119. LXXVIII. ex Aristide et Plutarcho.

εἴξε δ' Ἀθηνᾶ. Schol. B. ἡ μὲν Ἀθηνᾶ, ὡς πατήρ, τοῦ θρόνου ὑπάκει. ἡ δὲ Ἥρα, ὡς βασιλεῖς, τῇ ἐκ ξιώσει φιλοτιμεῖται. Similia in Schol. V. M.

Est hiatus καθέζετο. εἴξε. non enim est *σειξε*, quod credebatur Bentl. (v. Excurs. III. ad T. p. 742) Vrat. δῖα δ' Ἀθήνη. sensum non video. Vulgata est ap. Plutarch. Symp. Qu. I. p. 617. C. Est tamen hiatus in quiescente ιονο. Potuit tamen ὑπὸ excidere: πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζεθ', ὑπέῖκε δ' Ἀθήνη. Od. II, 42 τῷ δ' ἄδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεὺς.

101. ἐν χειρὶ θῆκε. vn. Vind. τῖθει.

102. Θέτις δ' ἄραξε πιούσα. ἀντίστρεψε τὸ ποτήριον, hausto potu reddidit poculum Iunoni. Sch. br. ἄραξεν. ἀναχειρήσαν. em. ἀναχειρίσαν. vn. Vind. ἄραξ' ἐπιούσα.

104. ἤλυθες Οὐλύμπουδε. ζ „respick vl. 97 εἰς εὐρανό.

107. ἐννῆμαρ. v. ad vl. 31.

108. Ἔκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Ἀχιλλῇι προλιπόρθη. ζ „quod ἀμφὶ νέκυι, non ἀμφὶ Ἔκτορα.“ Schol. A. Vocem νέκυν tanquam propriam iam alibi notatam vidimus. Eo spectat Schol. Vict. ἀλλὰ καὶ οἰσόμεναι νεκρόν Ἑλπίερα“ Od. M, 10 occurrere quoque νεκρόν. Poterat laudare sup. Δ, 492. 3. Male scriptum in Rom. et al. νέκυι, cum disyllabum h. l. sit.

109. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπεῖν Ἀργεῖφόντην. ζ „quod praeparata haec sunt per illa: ἀλλ' ἦται κλέψαι μὲν εἰσόμεν vl. 71.“ Si tamen tollendi ibi erant vl. 24 sqq. et 71. 2. 3. debebant vtique tolli etiam hic 108. 109.

ὀτρύνεσκον. „lectio Massiliensis et Chia ὀτρύνουσι.“ Schol. A. Vict. parum refert. ὀτρύνεσκον Lipf. Townl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Ven. Vict. edd. ante Turnebum, Ionicum praetuli. Schol. Mosc. ad h. v. postquam mythum de Mercurii furtis sup. ad vl. 24 a ceteris Schol. memoratum adscripserat, apponit Scholion τοῦ Συναχηρίμ. quo ille docere vult, oeconomiam carminis et dignitatem Achillis haud admisisse hoc, ut corpus Hectoris furtim abriperetur. Scholion per se parui momenti.

110. αὐτὰρ ἐγὼ τὸδε κῆδος Ἀχιλλῇι προτιάπτω. ζ „quod Aristarchus προϊάπτω, idem τῷ προϊάλλω. hoc est,

vt paullo post in Ἄλλως redditur: δίδωμι. προσκείδω. Sic et Zenodotus et Aristarchus ἐν τοῖς πρὸς Κορινθίους.

„At προτιάπτω, vt sit προσάπτω, ἀνατίθημι, Apoll. Iodorus, Aretades, Neoteles, Dionysius Thrax“ hocque exhibent Ven. A. B. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ προσάπτω καὶ παρέχω. προτιάπτω δὲ τὸ βλάπτω“ hoc quidem non omnino verum; sed tantum ex certo contexto: vt A, 3 Ἄτι προτίψεν. est tamen προτίεμω, vt quoque E, 190. Z, 487. Λ, 55. Peiora ex laudatis Scholiis sunt in Schol. V. forte et Mosc.

Videtur προσάπτειν κῦδος τινι vsui vocis esse consentaneum; parare alicui gloriam et laudem. Vnus hic post Homerum inualuit, vt προσάπτειν dicatur de multis rebus: προσάπτειν τινὶ αἰτίαν. cf. Eustath.

In Apollonii Lex. tantum occurrit: προτίψεν, προτίφθειρεν. at Hesych. et hoc habet. et προτιάπτω. vbi v. Notam. In Codd.] et Edd. regnat προτιάπτω. exceptis Mori. Vrat. A. c. gl. πέμνω, Mosc. 2. in quibus est προάπτω. Eustathius utrumque memorat, προτιάπτω tamen retinet.

111. αἰδῶ καὶ Φιλότῃτα τὴν μετόπισθε Φυλάσσαν Schol. B. V. M. λείπει ὁ καὶ. ἢ ᾗ. καὶ εἰς ὕστερον δέλων τὴν πρὸς σὲ Φίλιαν τηρῆσαι. addit Schol. Vict. εἵνεκεν τῶν δεσμῶν. (ex A, 398) τινὰς δὲ, διὰ τὴν μίξιν. ἢ πρὸ ἄτετον. Est ergo suppl. εἰς τὸ μετόπισθε Φυλάσσαν.

Iuncta quoque: ἀμφοτέρων Φιλότῃτι καὶ αἰδοῖ Φωτὸς εἶης Od. E, 505.

113. σκύζεσθαι αἱ εἰπὲ θεούς. Apollon. Lex. χελεύσθαι ἢ σκυθρωπάζειν, sicque Hesych. Etymol. Vocem tamen aliquoties iam vidimus inde a Δ, 23 σκυζομένη Διὶ πατρὶ.

Anonymus de Spirit. ad calc. Ammonii p. 215 recitat σκύζεσθαι σοὶ Φησι θεούς.

114. Φρεσὶ μαινομένοισι Lips. μαρναμένῃσι.

115. οὐδ' ἀπέλυσεν. recte Schol. B. V. monent: et qui nondum narratum est, corpus Hectoris reperiisse

quenquam, nisi poeta ad verba Achillis respexerit: ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῃς γε sq. X, 348.

116. αἶ νέν πως ἐμέ τε δαΐσῃ ἀπὸ 3' Ἑκτορα λύσῃ. Omissum est: *vide an, fac ut.* ut Homericō vsu αἶ et αἷ pro ἴνα. Porro δαΐσῃ ἀπὸ γε λύσῃ dixit, cum deberet dicere, δαΐσας λύσῃ Schol. Vict. ἀπὸ δ' Ἑκτορα Vrat. d.

117. αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγάλῃτερι Ἴριν ἐφῆσα. insolens vsus voc. ἐφῆμι, quod alias est ἐφορμῶ. ut A, 518. Eustathius: ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω. ἀλλαχοῦ δὲ δύναται ἴσεν τῷ ἐνταλοῦμαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐφημοσύνη ἢ ἐντολή. Enimvero diversa sunt: ἐφίεναι τινὶ τι. et ἐφίεναι τινά. immittere. Debet h. l. esse mittere aliquem ad alios cum mandatis. Itaque redditur ἐνταλουμένην πέμψω, ut Schol. Vict. ἐνταλουμένην αὐτῷ (Priamo) τὰ περι τούτου τῇν Ἴριν ἀποπέμψω. Apollon. Lex. ἐφῆσα. ἐπιστήψω. (non ἐπισκέψω) ἐνταλοῦμαι. Aliud est ἐφῆσθαι ap. Hesych. ex Ψ, 82. Et hoc utique vsitatus est hoc sensu; ita quoque Od. N, 7 ὑμῶν δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐφίεμενος τάδε εἶρα.

Patet ergo Ἴριν ἐφῆσα Πριάμῳ h. l. insolito more dictum esse pro *mittam cum mandatis*. Est Scholion disertum in Schol. B. quod in Mosc. cod. adscriptum habet: Περφυρίου. in quo sunt haec: τὸ δὲ ἐφῆσα οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἀπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοῦς πέμψω.

119. τὰ κε θυμὸν ἔην. εὐφράνῃ. διαχέῃ. Aliquoties hoc libro, et iam sup. T, 174.

121. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπου καρήνων αἶψα. — „quod nunc αἶψα est, ex Olympo rediens ac descendens, cum antea vl. 97 esset de ascensu εἰς οὐρανὸν ἀρχαίτην.“ Versus lectus iam aliquoties inde a B, 167. Δ, 74 etc. et modo ante X, 187. Aberat ille nunc a Vrat. b.

122. ἐν δ' ἄρα τέν γε. Ven. ἔνθ'. cum Schol. A. „γρ. ἐν δ' ἄρα.“

123. εὖρ' αἰὶνὰ στενάχοντα. Vidimus αἰὶνὰ στενάχειν iam Σ, 124. Ψ, 226.

Φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι Iipf. vn. Vindobon. ἀμφ' αὐτῷ.

124. ἀστυμένως ἐπέοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. — „quod semel in Iliade et semel in Odyssaea legitur. Sed opponenda sunt verba ipsa Scholii: ἡ διπλῇ, ὅτι ἅπαξ γῆν ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, τὸ ἄριστον ἐντύνοντο. ἐστὶ δὲ τὸ ἄριστον τὸ πρῶτον ἐμβρωμα. τρεῖς γὰρ τροφὰς ἐλάμβανον οἱ ἥρωες“ Schol. A, et paria Schol. br. Mosc. et Eustath. qui ad Odyssaeam nos ablegat, vbi ad Π, 2 Athenaeum exscripsit. De his temporibus cibi sumendi heroica aetate multa quaesivere veteres et nostrates, quasi et ipsi ad prandium vocati vererentur, ne hora indicta serius venirent. Confuderunt plerumque morem saeculorum aetatum cum vita heroica, in qua omnino nullum fuit tempus certum ac constitutum cibi sumendi; sed modo illi epulabantur per totum diem, modo prout fa- mes aut res inuitabant; pariter nec tam distincta habebant nomina. Quod nos ientaculum appellamus, cibis modicus, qui mane sumitur, illis erat coena pro tempore, carnibus et vino apposito: unde ἀκρατισμός dictus, nunc ἄριστον, idem quoque δαῖπνον, et ὄρεος, antequam copiae in pugnam exirent, vt Il. Θ, 53 αἱ δ' ἄρα δαῖπνον ἔλοντο. De vita priuata in Vlyssis domo seorsum est dicendum. Omnino ante negotia suscipienda, et iterum iis finitis, sumitur cibus. In iis, quae vulgo disputantur, praeciuerat Athenaeus I, 9. p. 11. et ex eo Eustath. ad Od. Π, 2 tum Plutarch. Sympot. VIII. Qu. 6.

Iam quod ad voc. ἄριστον attinet: quaeritur de prioris syllabae mensura. In Codd. et edd. et Eustath. legitur ἐντύνοντο ἄριστον. Clarke putauit, necessario esse legendum ἐντύνοντ' ἄριστον, itaque edidit, illustrauitque cum ad h. l. tum iam antea in Nota ad Δ, 2. et iterum ad Od. Π, 2. vbi, vel admissa critica, non ἐντύνοντ' ἄριστον, verum scribendum erat ἐντύνόν τ' ἄριστον — ἔκπεψάν τε. Fuisse autem et ibi censeo ἐντύνον τε ἄριστον. Dionys. Hal. de Compos. 3. recitat ἐντύνοντες ἄριστον. Retinere h. l. Clarkii emendationem editores. Clarke pronocat ad usum aliorum, qui ἄριστον priore producta vsurparunt; sunt illi Aristophanes, et Theocritus. Atqui

sunt plura vocabula in quibus seriores prosodiam diuersam ab antiquioribus sequuntur; inprimis Attici Comiti et Tragici; Theocr. XV, 146 ὥρα ἑμῶς κ' εἰς εἶπαν. ἀνέριστος Διοκλίδας et probabiliter altero loco I, 51 Φανίη πρὶν ἢ ἄριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι. nam ex vulgata lectione ἀκράτιστον non potest designare eum, qui caret aut priuatur ἀκρατισμῷ. Concedam igitur lubens vsum diuersum seriorum. At in Homero nulla est varietas lectionis nisi, casu forte, in vno Vrat. d. in quo ἐντύνοντ' ἄριστον, et in Athen. I, 9, p. 11 B. vbi eodem in loco alter Odysseae locus ita expressus est, alter Iliados ἐντύνοντο ἄριστον. Ita quoque Eustath. h. l. ἐντύνοντο ἄριστον legit, in Od. II, 2 ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμα ἡοί. vt videas, ei ἀκρίβειαν hand propositam fuisse. Schol. Vict. haec pauca adscripsit: καὶ ἐντύνοντο, νῦν ἄπαξ. καὶ ἐν Ὀδυσσεύς (s. Ὀδυσσεύς.) ἐντύνον ἄριστον. Repones, ita hiatum inferri: ἐντύνοντο ἄριστον. minime vero; nam potuit vox antiqua pronuntiari per digamma: ἐντύνοντο φαρίστον. Fuit id iam iudicium Knightii V. C. p. 87. Etymon τοῦ ἄριστον, hand satis tenemus; ab αὔριον deducitur ap. Plutarch. Sympot. VIII, 6. l. c. potuit ab ἄρω ductum esse: cuius fuit pronuntiandi vsus duplex ἄρω et ἄρεω, quo probabile fit, fuisse quoque φᾶρω. Accedit, quod ignoramus, antiquone poetae an rhapsodo elicui hanc laciniam carminis. Ultimum versum hunc debeamus, ad explendam sententiam adiectum; nam eo carere poteramus. Certe mihi antiqua lectio reuocanda visa est, primo quia res est incerta, tum, quia per totam Iliadem ex mera coniectura nullam lectionem reposuimus. Constare autem sibi debet lectio ex decreto quod semel est adoptatum.

ἔσσυμένως τε πάνοντο codd. Athenaci ap. Schweigh. Animaduerſ. p. 104. et hoc Ionice ac vere.

Sunt autem ea quae sequuntur vnus diei acta et euentus: Orto die Achilles corpus Hectoris raptauerat; inter haec peracta sunt in Olympo quae modo narrata

legimus. Iris ad Priamum mandata perfert, is iter in castra Achiuorum parat, et sub noctem castra ingreditur.

125. τοῖσι δ' ὅς τις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέραιτο. Schol. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος ἐνικῶς, ἐν κλισίῃ“ fuit ergo et altera lectio ἐν κλισίῃ. vt alibi quoque variat haec lectio: v. ad B, 227 et al.

ἱέραιτο. ἱερᾶειν, esse simpliciter σφάζειν, mactare, et hoc quoque loco patere, Ernesti monet: id quod saepe iam vidimus, et iterum in Odyssaea. Scilicet tenenda diversa sacrificandi ratio: in vita heroica quoties paratus epulum caesa pecude, primitiae et proficiae diis offeruntur et adolentur: hoc est ἱερᾶεσθαι. idem hoc locum habet in festis diebus, epulis festis ac sollempnibus paratis. Tum vero posteris aetatibus in festis diebus victima caeditur diis, et ex ea partes seruantur epulis: tum ἱερᾶεσθαι alio modo eadem tamen in re, dicitur. Pro ἱέραιτο Lipf. ἱερᾶτο.

127. χεῖρὶ τέ μιν πατέραξ. Benih. em, πατέραξ vt cum ὀνόμαζε conueniat.

128. τέκνον ἐμὸν, τέε μέχρις ἐδυρόμενος — μέχρις οὔ. „τέε. τίνος, versu adscripto Ἀπὸλλον. Lex. et Hesych. Atqui iam B, 225 hoc vidimus: Ἀτρεΐδῃ, τέε δ' αὐτ' — Versus cum hemistichio est quoque ap. Stobaeum Serm. CXXIII. p. 616.

129. σὴν ἔδαι κραιπνὴν. Pythagoreum illud, μὴ ἐσθ' ἐν τὴν καρδίαν, quo vetamur animum moerore conficere, hinc ductum esse volunt veteres: Sch. A. B. V. M. Eustath. quod καταθυμοβορῆσαι est in Vita Homeri Plutarchea f. 19. Vidimus tamen iam Z, 202 ὃν θυμὸν κατέδωκεν, ubi nil monuere.

μεμνημένος οὔτε τι σίτου. emendatum a Wolfio ex ed. Rom. et Harlei. (nam οὔτε τι in eo est, non οὔτε τε) a Clarkio adscriptis; accedunt codd. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. recte, nam οὔτε — οὔτε se excipiant. Vulg. erat οὐδέ τι. quod miror etiam e Veneto expressum esse. In Schol. Vict. est οὔτ' ἔτι σίτου. διὰ τὸ λισσόμενοι δειπνῆσαι ἢ δ' ἡρναίτε στεναχίζαν. T, 304.

130. 1. 2. — „ἀδετεῦνται. quod indecorum est matre, filio praecipere, bonam rem esse ad exhilarandum se, γυναῖκα περ ἐν Φιλότῃ μεσγασθαι; tum quod minime hoc est proficuum pugnantibus, quibus opus est viribus; ἀκαιρον quoque, mortis mentionem iniicere; (Eadem fere Eustath. habet, vbi ait ἀδετοῦσι τούτους τοὺς στίχους αἱ παλαιαὶ sqq.) illatos esse versus ab eo qui sententiam suspensam esse censebat post εὐδὲ τι σίτου. Verba sunt: διασκεύασα δὲ τις αὐτούς, εὐθαίς ἀποκράμεσθαι· εὐδὲ τι σίτου. πλῆρες δὲ ἐστὶ· αἴν, ἔσσαι κραδίην, εὐδὲ τὸ τυγχόν σίτου μεμνημένος. Vides hic voc. διασκευνάζειν non adhibitum de iis quos Iliadem compilasse suspicari possis; sed διασκευνάζειν est concinnare, interpolando; interpolare. Schol. Vict. haec ita extulit: ἀγαθὸν δέ. ἀδεταῖται. ἀνοικαῖος γὰρ ἦρωϊ καὶ θεῇ. ἵσως διὰ τὸ πολλοὺς ἀντὶ αὐτοῦ κτήσασθαι ἐκγόνους. (mira ratio: vt Thetis haberet progeniem ex eo, quae eius desiderium expleret) ἣ τὰχα ὑπευλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πάνθους ταῦτά φησι· συγχοιμᾶται οὖν Βρισηΐδι μετὰ ταῦτα. (inf. 675. 6. vides vero parentem bonis monitis Achillem!)

Quod autem ad criticam attinet, recte illa se habet, si ἀδεταῖσθαι est, improbare. At vero HomERICA aetate non indignum praeceptum videri potuit exhilarandi se amplexu feminae; altera ratio est inepta; tertia autem probabilitatem facit dubitationi. Nam hac via maxime grassati sunt rhapsodi, vt explerent sententias quas pendere putarent: quod tamen antiquo parum polito sermoni tribuendum erat. Nam antiquiores versus, nec libris scriptis serius illatos, fuisse haud dubito; nam Aristoteles eos respicere videtur Ethic. III, 13 πᾶς γὰρ ἐπιθυμαῖ, ὅταν ἐνδεὴς ᾖ, ξηρὰς ἢ ὑγρὰς τροφῆς, ὅτε δ' ἀμφοῖν. καὶ εὐνῆς, φησιν Ὅμηρος, ὁ νέος καὶ ἀκμάζων. Nec erubuit simile monitum dare alumno Achilli Chiron ap. Horat. Epod. XIII extr. nobilis vt grandi oecinit Centaurus alumno etc. illio omne malum vino cantuque lavato, deformis aegrimoniae dulcibus alloquitis; poeta

eyelico, qui h. l. ante oculos habuit, forte praeunte, vt doctiss. editor quoque censet.

Bentleius eiecerat verba: ἀγαθὸν δὲ γυναῖκι περ ἐν φιλότῳ μίσγασθ' vt iungerentur: οὐτ' εὐνῆς, οὐ γὰρ ἀγρὸν βέβη. Alio modo excusat Dionys. Hal. Art. rhet. 9, 4. quod reuocando in animum Briseidis amorem, faciliorem eum reddere voluerit Thetis ad persuadendum id, quod mox memorat, vt corpus Hectoris redderet. At Plutarchi. de aud. poet. p. 33 A. flagitiose dictum seuere notat.

ἀγαθὸν δέ. In Vrat. A. καλὸν δέ.

131. οὐ γὰρ μοι θηρὸν βέβη. vox antiqua βέω, βῶ, βῆμι, incedo, et vino, vidimus iam Z, 113. O, 194. Π, 852. X, 431. v. inpr. ad Π, 852. 3. qui duo versus h. l. repetuntur, in 131. 132.

133. ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὄνα. docet ὄνα adiectum τὸ ξυνιέναι h. l. non esse simpl. auribus et mente percipere, sed parere simul et obsequi.

Διὸς δὲ τοι ἄγγελος εἴμι, variat in codd. εἰμί.

134. Θεοῦς, ἔε δ' ἔξοχα πάντων. {- „quod dixit εἰ pro εαυτόν.“ Sic et Apollon. Lex. cum versu. Porro Schol. A. Callistratus et Aristarchus adspirant et acunt εἰ, vt ἐμέ“ hoc quoque Schol. B. V. M. Scripserunt ergo alii sine aspero, ἔε. apud Etymol. est ἔε. ex analogia p. 317, 49. Hesychii glossa εἰ δὲ, εαυτόν δὲ, ad h. v. spectat, non ad vf. 113. vbi ἐμέ δ' est. Ceterum haec iam vidimus ad T, 171 εἰ δ' αὐτὸν ἐκτρέφει μαχέσασθαι. Praua est opinatio Eustathii, posse quoque bis positum esse εἰ δ', quod esset eiulantis.

138. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος. Schol. Vict. τὴν δὲ μί' ὀχθήσας. ὡς δυσχεραίνων ἐπὶ τῇ ἀποδόσει.

139. τῇ δ' εἴη, ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγειν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ. τῇ εἴη ὅς δῶρα φέροι. Schol. B. V. M. τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε. addit Schol. Vict. ὡς. τῇδε γὰρ ἔβρισαν. P, 512. τῇ δ' εἴη Lips. vnus. Vindob. τῇδ' sine tota Flor. Eustath. Rom.

εἴη. ἀντὶ τοῦ παραγένοιτο. Schol. B. V. M. Eustath. (addit Vict. ἀντὶ τοῦ ἵου.) ex εἴμι πορεύομαι. ὁ δὲ Ζῶπυρος ἀντὶ τοῦ, ἵστα. verumque in Schol. br.

νεκρὸν ἄγοιτο. lectio haec, quam codd. agnoscunt, a Stephano adoptata ex ed. Rom. in ceteris erat ἄρειτο. Ernesti monet tirones de discrimine inter ἄγεσθαι, et ἄγειν, "hic est fermo de eo qui redimit et accipit, mox vl. 151 de ministro, qui quod est alterius, abducit νεκρὸν ἄγει. recte. nec tamen ubique ac semper haec tam religiose observantur.

140. εἰ δὲ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. „εἰ δὲ, si renvera, vt dixisti.“ Clarke. Schol. Vict. αὐτὸς φησιν. (sc. Achilles) ὅς κε θεοῖς ἐπιτείθεται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. A, 218. πρόφρονι θυμῷ, animo in id nitente; fixum id animo habens. vt πρόφρων Θ, 23.

141. ὡς οἳ' ἐν-νηῶν ἀγύρει. ζ. „quod ἐν νηῶν ἀγύρει hic (etiam supra Π, 661 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει) idem est, quod alibi ἐν ἀγῶνι νεῶν.“ Sic O, 428. Schol. A. V. br. Eustath.

143. εἰς Ἴλιον ἱρήν. ζ. quod ἡ Ἴλιος est. Saepo monitum.

144. βᾶσ' ἱθι, ἱρι ταχεῖα. ζ. quod ταχεῖα pro ταχέως. vt O, 158 et iam Θ, 399.

145. Ἴλιον εἶσω. ζ. „ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τῆς προθέσεως. θέλει γὰρ εἰπεῖν· εἰς Ἴλιον.“ Schol. A. iubet autem Iupiter Irim ferre mandata ad Priamum, vt ille se accingat ad redimendum corpus, ἵεναι ἐπὶ νῆας ὥστε λύσασθαι.

147. τὰ κε θυμὸν ἱήν. διαχέει. χαρῆναι ποιήσῃ. Schol. br. Iam 119 hic versus legebatur.

148. οἶον, μηδέ τις ἄλλος. Schol. A. οἶον. οὕτως διὰ τοῦ γ. οἶον (hoc corr. οἶον.) Sic etiam Schol. Vict. οἶον δὲ γραπτέον, οὐχ οἶος. male asperate. Infra 177 repetuntur verba. ne magno comitatu adiret castra Priamus, facile suadere potuit prudentia, ne ab hostibus deprehenderetur ante supplicationem factam.

149. κήρυξ τίς οἱ ἔπειτο γεραιότερος. vox iam lecta l. 60. Schol. Vict. tamen: γεραιότερος ὡς δικαιότερος, παλαιότερος, οὕτως γεραιότερος, καὶ κατὰ συνηγορίαν, γεραιότερος. ὡς· Γεραιότερα εἶσι κέλευθα. leg. παραίταται ap. Pindar. Ol. VIII, 82. κήρυξ τις. Barnes edidit κήρυξ τίς οἱ. de quo Clarke egit ad B, 267.

ὅς κ' ἰθύνει. Eustath. ἰθύνῃ. sicque vn. Vindob. ed. Rom. ἰθύνειαν. vnde Barnes: ἰθύνει. Mf. Lips. Harl. Vrat. A. vn. Vindob. ἰθύνει, forte pro ἰθύνει. At inf. 168 consentiunt omnes in ἰθύνει.

150. ἥδὲ καὶ αὐτίς. Schol. A. „γρ. ἥ κε.“ Townl. ἥ κε καί. et iterum 179. in aliis scriptum ἥδὲ κε. αὐτίς Lips. et alii, ex more.

151. νεκρὸν ἔχει προτὶ ἄστυ. ζ· „quod νεκρὸν, ὃν ἔκτανε pro ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν. ὡς ἐπὶ τοῦ (sup. E, 795) ἔλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἱπ.“ Sch. A. V.

152. μηδὲ τι τάρβος Schol. Vict. ἐν ἐπιτάσει· οὐχ ὅτι θάνατος, ἀλλὰ μηδὲ τάρβος.

153. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν — color orationis idem qui O, 254 θάρσει νῦν, τοῖον τοι ἀσσητήρα Κρονίων εἰς.

154. ὃς ἄξει ἄως κε. Schol. Vict. ἄως τοπικῶς. χρονικῶς δὲ· ἄως ὃ τοῦθ' ὄρμαινεν. αἰτιωδῶς δὲ· ἄως Πηνελόπειαν ἐδυρεμένην Od. Δ, 800 (vbi nunc leg. εἴτας.) Prauo studio Barnes interposuerat σφ'. ὃς σφ' ἄξει.

156. οὐτ' αὐτὸς κτανέει. nusquam legitur κτανέει. vt variabat X, 25 lectio. Pro ἐρύξει vn. Vindob. ἐρύξω.

157. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοτος. Observant veteres in Schol. B. V. M. tres fontes peccatorum hic memorari, δι' ἀσυνεσίαν, ἥ ἀπόντως, ἥ ἐκουσίως.

ἄσκοτος h. l. et inf. 186. notatum Apollonio Lex. ἀνόητος. τὸ θεὸν μὴ νοῶν, σκοπῶν. et eundem in (sensum Schol. ἄσκοτος, μὴ προορῶν τὸ συμφέρον. Etiam Hesych. ἀνόητος, ἀπροόρατος. alterum hoc spectat ad vsum Tragicorum vt ap. Sophocl. Ai. 21 et al.

οὔτ' ἀλιτρήμων. Apollon. et Hesych. ἀμαρτυλὸς reddunt. Melius Schol. ὃ ἐκουσίως ἀδικῶν. Addunt perpe-

ram: ὃ δηλοῖ τὸν ἀλτάρων. Nimis argute additur: ἀ-
πολογεῖται ὑπὲρ Ἀχιλλέως, δι' ἃ εἶπεν Ἀπόλλων· ᾧ τ'
οὐδ' ἄρ' Φρένες ἀναίσιοι, (sup. 40.) ἔμπεδοι, οὔτε νόημα.

158. ἀλλὰ μάλ' ἐνδοκῶς ἰκέτω παφιδεύσεται ἀνδρός
ἐνδοκῶς. ἐπιμαλῶς. ἥ, διόλου (Sch. V. ἀγενεῶς) καὶ ἐν-
ταλῶς Sch. B. V. M.

160. Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο. Schol. Vict. „ὁμοίον ἔστω
τῷ ἐς διδάσκαλον.“ Miror talia moneri in extrema rhaps-
odia. πῆχεν δ' vn. Vindob. τ' nec male.

161. παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι. Ven. vna vo-
ce ἀμφικαθήμενοι, vt et Vrat. b. ἀμφι corrigere iubet
Ernesti ex Vrat. A. recte, atqui nec necesse est, nec so-
quutus id erat aliis locis.

ἐνδοθεν αὐλῆς. monent de αὐλῇ Clarke et Ernesti.
Meliora constabunt ex Odyssæa v. c. P, 266 et al. Est
locus ante aedes subdualis et septus; vnde idem τὸ ἔρ-
κος. Remittit ad Perizon. ad Aelian. V. H. III, 4. Actum
iam de his sup. ad VI, 242. To. V. p. 240.

163. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. ζ- „quod
ἐντυπὰς ἐν ἱσθ' τῷ ἐντυπαδίῳ“ (non ἐν τυπαδίῳ. est enim
ὁ καὶ ἡ ἐντυπάδιος. Apud Hesych. est ἐντυπάδια pro ad-
verbio)-ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τέκον Φαί-
νεσθαι, arte admoto corpori pallio et adstrictæ circum-
voluto. Eisdem aut similibus verbis reddunt alii in Schol.
B. V. M. br. (in quibus nihil est mutandum cum Er-
nestio; scribendum tantum ἐντετυπωμένοι ἱματίοις. non
ἐν τ.) Apollon. Lex. qui notat quoque esse τῶν ἀπαξ-εἰ-
ρημένων, Hesych. Suidas, Eustath. Conueniunt ἐντυπὰς
cum ἐντυπωδῶς, ὥστε τετυπῶσθαι τὸ σῶμα. Eodem mo-
do adhibuit Apollon. I, 264 πατὴρ ὅλοῳ ὑπὸ γῆρα ἐντυ-
πὰς ἐν λεχέσσι παλυνψάμενος γοάσκειν. Item II, 863.
864 et ἐντυπὰς ἐν κονίσι corpore in puluere expresso
Quintus V, 528. Fallitur Ienius, qui vocem cense-
bat male vulgo accipi; esse enim ἐντυπὰς dictum de eo,
qui veste obuolutus pectus sibi prae luctu pulsat. Re-
cte vero obseruat Schol. Vict. habere hæc aliquid quod
affectum moneat: senem videre tali habitu. Θεῖον (leg.

οικαῖδν) ἡρωϊκῆς σεμνότητος τὸ πένθος. Idem Schol. Vict. „ἐντυπᾶς. τινὰς γράφουσιν ἢ χλαῖνῃ. καὶ ἄραινον.“ vix bene. vt adiectiuum sit ἐντυπᾶς ἢ χλαῖνῃ. Censet idem didicisse hinc Timanthem obnubere Agamemnonem adstantem mactationi filiae: ἐνταῦθ' ὁ Σακύνιος γραφεὺς μαθηταυδαίς, τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γράφων τὴν σφαγὴν, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ex antiquioribus haec Eustathius quoque apposuit.

164. ἀμφὶ δὲ πολλῇ κόπρῳ ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῦ γέροντος. — „quod τοῦ γέροντος est τριούτου θαυμαστικῶς. (sic quoque Schol. B. V. M.) nec quod glossographi tradunt, est, ἀγαθοῦ“ Schol. A. At non tradunt id ad h. l. sed ad Od. Δ, 206 τοῦ γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. ibi enim ἀγαθοῦ interpretati sunt, vt disco ex Eustath. p. 1492, 8. quidni tamen sit simpliciter pro τούτου, vt saepe τοῦ, τοῖο, pro τῷτου, αὐτοῦ, ἐκείνου. vt statim A, 380. 493. Sicque alii ap. Schol. B. At Eustathius pro τοῦ γέροντος dictum putabat; at articulum Homericum respuunt. Congruit tamen versus I, 465 πολλὸν δ' ἐκ περάμων μέθ' ὅτε πίνατο τοῦ γέροντος. istius senis? A, 322 ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῦ ἄνακτος. et hoc libro inf. 577 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα τοῦ γέροντος. Etiam Od. Δ, 410 πάντα δὲ τοι ἔρην ὀλοφύϊα τοῦ γέροντος. vbi aperte est, ἐκείνου τοῦ. Φ, 258 νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον εὐορτὴ τοῦ θεοῖο. Ω, 386 ἦλθ' ὁ γέρων (i. ἦλθε γέρων) Δολίων, σὺν δ' οὐκ οἶς τοῦ γέροντος.

κεφαλῇ τε καὶ αὐχένα. Townl. quod et ipsum bene so habet ad ἀμφί.

κόπρος. Schol. A. fūgmen esse appositam: „καὶ, ὅτι κόπρος, τὰ κόπρια.“ Schol. Vict. Ἀρίσταρχος, σπείας (per cinerem reddebat v. Obss. ad X, 414.) τινὰς δὲ κόπρια. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. (Ω, 640. et iam sup. X, 414 κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.) σημαίνει δὲ καὶ τὴν βούσια leg. βούστασιν. Schol. B. αὐτὸ κόπρον utia significare, τὸν κῆπρον, ὡς καὶ ἡμεῖς. „δωκεῖ ἀνάγκη τέμενος μέγα κοπρίσσαντο“ Od. P, 299 nunc le-

gitar κοπήσυντες.) καὶ τὴν τῶν βοῶν στάσι (Jl. Σ, 575) καὶ τὴν κόνιν ὡς ἐνταῦθα. Etiam per κόνιν Schol. br.

165. τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν. καταμήσατο Schol. B. M. ἀθρόως ἐπεσπάσατο. ὡς τὸ ἄ-
Φαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο“ frondes et folia Vlysses Od. E, 482. tropo noto a colligendis spiciis. Iam καταμήσα-
το codd. etiam meliores, Cant. Mori. Vrat. d. ipse Vene-
tus et Schol. br. tum add. excepta Romana e qua muta-
vit Barnes; ipse Apollon. Lex. καταμήσατο. κατηντλήσατο.
At Hesych. καταμήσατο, ἐπεσώρευσεν. ἐπεσπάσατο. ἀμῶν,
ἀμῆ, ἄμητος, iam lecta fuere A, 67. T, 223. Laudatur
de voce praeter Suidam ex eoque Iosephum ab Ernestio,
Doruill. ad Charit. p. 365. et Bos Animaduers. p. 92.
Vox ipsa et eius significatus huic loco satis conueniens,
nihil habet quod alios euoluere cogat; verum prosodia
vocis scrupulum iniicit. ἀμῶν cum deductis habet prio-
rem longam; Σ, 551 λειμωνόθεν ἀμήσαντες. T, 223 ἄ-
μητος δ' ὀλίγιτος. A, 67 οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες. Od. Φ,
301 ῥίνας τ' ἀμήσαντες. At h. l. καταμήσατο. nunc mul-
to magis haereo in varietate lectionis καταμήσατο. Vi-
deo enim duci eam posse a μάσθαι, appetere, καταμα-
σθαι, apprehendere, καταμήσατο κόπρον χερσὶ recte ad-
eo procedit; et est hactenus pro veriore lectione haben-
dum. Iam vero loca laudare licet, in quibus syllaba
corripitur. Od. I, 247 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσάμενος
κατέδηκε. possis facile mutare ἐν ταλάροις ἀμυσάμενος.
E, 482 ἄΦαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ. Φλησι. potuit et
hic scriptum esse εὐνὴν ἀμήσατο. Et quod me prorsus
fugerat Γ, 359 et H, 253 ἐνταυρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διέ-
μυσσε χιτῶνα. quod esse potuit παρὰ λαπάρην ἄμυσσε χι-
τῶνα. Liceret ita et h. l. corrigere κυλινδόμενος ἀμήσατο
χερσὶν ἐῆσιν. Ita vero, inquis, sequenda erit altera le-
ctio καταμήσατο a μάσθαι quam dixi. Enimuero obstat
hoc, quod Homerus aoristum a μάσθαι adhibet μάσα-
σθαι, μασάμενος et μασσάμενος. ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη
Od. N, 429. De ἐπεμάσσατο v. disputata ad T, 425. P,
564. Si alios poetas inspexeris, producitur modo prior

syllaba in *ἀμῶν*, modo corripitur in Apollonio VII, 1183 et 1305 et al. In Callimacho corripitur. In ipso poeta dorico productur et corripitur: X, 17 et XI, 73. At in Hesiodo non nisi producta occurrit.

Post omnia haec audiamus Schol. Vict. *καταμήσατο ἄδερ (ἀδρόως) πασπάσατο. ὅθεν καὶ ἄμητος. καὶ ἔφερ δ' ἐνὴν ἐκαμήσατο χερσὶ Φίλῃσι. τὸ δὲ ἀμητῆρ, διὰ μακροῦ τοῦ α. (sup. A, 67) καὶ λειμῶντος (λειμωνόθεν) ἀμήσαντας (inf. 451) "τέκνον, μὴ σὺ γε μητρὸς ἀπ' ἀνδρεῶνες ἀμήσης" Εὐφορίων. docere vult priore syllaba correpta quoque occurrere.*

Restat ut statuam: *ἀμῶν* naturā habere priorem brevem, eamque produci duplicata consona, ita ut more in aliis recepto scribendum esset *ἄμμητος δ' ὀλίγιτος: λειμωνόθεν ἀμμήσαντας*. ut adeo recte se habeat *καταμήσατο* syllaba correpta.

χερσὶν ἔψιν. Schol. A. "γρ. *χερσὶ Φίλῃσιν*" ut est in loco Od. E, 482.

166. *ᾠδύροντο.* Barnes: „γρ. *ᾠδύραντο*."

168. *χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο: καίτο. τινὰς δὲ, ἐν τὶ τοῦ πεπασμένοι ἦσαν.* Schol. B. V. M. putarunt ii, esse pro *κῆαντο*, quod et *κείατο* scribi vidimus I, 88. at hoc significatu actiuo; nec *κείατο*.

170. *τυτθὸν φθελξαμένη. πρὸς τὸ μὴ ἀπληῆσαι τὸν γέροντα* Sch. B. V. M. *τὸν δὲ τρ. vn. Vindob. ἐν δέ.*

171. *μηδέ τι τάρβει.* vn. Vindob. *τάρβοις.*

172. *οὐ μὲν γάρ ται ἐγὼ κακὸν ὀσσεμένη τόδ' ἱάνυ.* ζ. „ὅτι ὀσσεμένη, ἀπὸ τῶν ὄσσαν προερωμένη" Schol. A. *προλέγουσα* Schol. br. Schol. B. *προερωμένη.* εἰ δὲ, *προαγγέλλουσα* haud dubie melius; ab ὄσσα, vox distinctus allapsa. Consentit Schol. Vict. *κατὰ τὴν ὄσσαν, ἣν αἰεὶ ἐπὶ θείας φωνῆς λέγει.* v. ad B, 93. et ad A, 105 vbi ὄσσεμαι est omnino nec abludit Od. A, 115 augurans animo patrem reducem. Hoc loco expedita est nōtio vi oppositi: non mala nuntians, ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα, ergo et, bona nuntiatura. Porphy. Qu. Hom. 16. *οὐ κακὸν ἀλγόνουζομένη.*

IN ILIAD. LIB. XXIV, (Ω). 165—184 627

In seqq. repetuntur supra dicta: versus quidem 173. 4. lecti iam B, 26. 27. et 63. 64. et 176—187. sup. 147—157.

τίδε pro ἀντιῶνα Sch. A. Eustath. ut iam vidimus, pro αἱ τίδε.

173. ἀγαθὰ φρονέουσιν. de quo modo dictum. *bona-
vola in te.* At. Sch. B. V. M. φρονήσας εἰς παυῶνα
ἀγαθὰ.

174. ὅς στω, ἄνωθεν ἰὼν, μέγα κήδεσσι ἦδ' ἀλκαίραι.
(*) „quod versus hic recte legitur, non autem recte a
Sompo ad Agamemnonem“ (Il. B, 27. vbi v. Obfl.) Sch.
A. et Vict.

ἄνωθεν Vrat. d.

175. λύσασθαι εἰς κέλευσεν Ven. Lipf. Cant. Sch. A.
„γρ. καί, σ' ἀκέλευσά.“ ut vulgo lectum et editum. σ'
ἀκέλευσεν Townl. Vrat. d.

λύσασθαι Vrat. A.

177. οἷος ut cum ἦτο iungatur Flor. Ald. 2. cum me-
lior lectio iam esset in Ald. 1. quam Romana firmavit;
ut et sup. 148 nonnulli olim.

178. ὅς πεν ἰθύνει. aberrat Ald. 2. cum Vrat. d.

179. ἄμαξα et h. l. passim contra usum Homericum;
item inf. 189. 263. de ψιλώσαι prioris in ἄμαξα v. dicta
sup. ad H, 426. M, 448. Schol. Vict. notat, quod iam
sup. 150 moneri poterat, ἄμαξαν ἡμιοναίην h. l. esse, quas
inf. 324 ἐπήγη.

ἦ καὶ αὐτίς Townl. ut 150.

180. νεκρὸν ἄγει πρὸς ἄστυ. ζ- „quod νεκρὸν, ὃν
ἔκτανε.“ Vidimus iam 151.

181. μηδὲ τι τάρβεις Vrat. A. τάρβει. ut erat 171.

183. ὅς σ' ἄξει. Suspiciari licet et hic σ' insertam
esse, et fuisse ὅς ἄξει, ut erat sup. 154.

αἶψα πεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσσει. πελάσσει Vrat. d.
vn. Vindob. αἶψα μέν.

184. εἰπεὶ ἀγάγησεν ἦτο κλισίην. ζ- „quod ἦτο κλι-
σίην pro εἰς κλισίην.“ Iam 155 lectum, et sup. 245
monitum.

189. ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονήην. Vrat. A. ἡμιονήην.

190. ἐπλίσαι ἡνώγει, παίρνῃα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. inbet adornare, εὐτραπίσαι, παίρνῃα, quod nunc primum occurrit, et inf. 267. et Od. O, 134. παίρνεις; (quas et παίρνῃος et παίρνῃα,) vox accurate a grammaticis illa: firata. Doctum est Scholion B. V. M. suffick notare ex Schol. A. esse τὸ πλινθίον τὸ ἐπάνω τῶν ἄμαξων τιθέμενον. (quod in curribus et δίφρος. quod impositum est ad et rotis) Vide praeterea Schol. br. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Suidam. Eustath. Schol. ad Od. Z, 70. vbi est ὑπερτερρία. unde patet esse ἡ παίρνεις. occurrit quoque in Apollon. Arg. III, 872. Compara Polluc. I, 144. vbi de partibus currus agitur: τὸ δὲ ὅλον ἐπέθεμα καλεῖται, ὑπερτερρία. facta erat ex viminibus (*Wagenkörb*) idem Xenophonti κένναθρον, vel κέναθρον, ἐπὶ τῆς κένης, quae est ἡ ψίαθος, iuncus. v. Hesych. in κένναθρον. Locus est in Agefil. 8, 7. vbi v. Intp.

ἐπ' αὐτῆς Barocc. ἐπ' αὐτῆς.

191. αὐτὸς δ' ἐρ θάλαμον καταβήσατο κηώντα. κατεβήσατο nunc constanter legitur, etiam in Ven. in Vict. tamen καταβήσατο, κατέβαινον. At Hipp. et Vrat. A. καταδύσατο. Lectus hic versus iam Z, 288. item Od. O, 199.

κηώντα. ἐν ᾧ ἐποιμάτο. ἢ εὐώδη, διὰ τὴν αἴσρον. Schol. Vict. similiter Schol. B. et Mosc. priorem acceptionem ductam puta a καῖσθαι. Verior est altera ἀπὸ τοῦ κῆαι, καίειν, ab accensis odoribus, odoris herbis, θυμιάμασι. tum omnino κηῶεν — εὐώδην. τεθυμιαμένον vt Hesych. et Schol. br. τεθυμιαμένον, εὐώδη. Ex cedro facta erant conclauia cum arcis seu cistis ad auertendas blattas et tineas: v. Nota ad Z, 288.

192. πέθρινον, ὑπόροφον, ὅς γλήνεα πολλὰ περὶ πόδα. γλήνεα hoc vno loco occurrunt; mox ab aliis frequentata, vt ab Arato, ab Apollon. IV, 429 vbi Schol. γλήνεσι, περικλμασι, de peplo. Proprie sunt τὰ κοραχέσμια, puellarum ornamenta, vt Schol. B. Apollon. Lex. Schol. br. et Etymol. Ad vestes renocauit Porphyrt. Qu. Hom.

9. nostris tamen locis omnino sunt res pretiosae, ἀξία θείατα omnino ἀγάρματα; ut reddit quoque Ernesti. Apud Eileos simpliciter χρήματα hac voce esse declarata, assensum Schol. br. B. Eustath. inprimis Hesych. c. not. quem locum, si modo emendatione agebat, emendavit nuper Wakefield ad Ionem p. 25. Apud Eustath. πολλά ἐχέουσι κειμήλια γλήνης ἕξιν Apollon. in τρίγλωσσον p. 656. τὰ θείας ἕξιν. quandoquidem a γλήνη, pupula oculi, κέρη, vox ducitur.

Accessit in Schol. Vict. et Mofc. Scholion hoc: γλήνηα, πολλῆς θείας ἕξιν καὶ κόσμια. — γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρὸν ὃ ἐστὶν δίνυρον, ὅθεν Ἀρχιδάμος ὁ γλάμων. καὶ παροιμία, ἐν τυφλῶν πόλει γλάμυρος βασιλεύει. ἧ ἀπὸ μέρους εἴρηκε. γλήνην γὰρ πάλως τὰ ἀπαρκόσμια λέγουσι. ἰσχυροκόσμια. Inutilis doctrinae ostentatio, cum etymologia inepta. Parum conveniunt γλήνη, pupula oculi, et γλήμη, eadem quae λήμη, graminis, Hippitudo. unde γλάμων lippus, et γλαμυρός. Archedemus ὁ γλάμων legitur in Schol. ad Aristoph. Ran. 596. add. Ecclef. 254. 398. unde transtulit Suidas in γλάμων, et hinc cum aliis H. Stephanus in voc. γλάμων.

κεχάνδαι Aristarchea lectio. in aliis κέχανδαι. quod et in Hesych. est: κέχανδαι, χωρεῖν. In Harl. Mofc. 2. κέχανδῃ. Vocem κέχανδαι pro κέχανδαι, a χάζω iam vidimus: τέσσαρα μέτρα κέχανδῶτα lebetem Ψ, 268. χάζονται Apollon. Lex. πολλὰ ἐκεχάνδαι, cum Hesych. ἐκεχάνδαι, ἐκεχωρήσει, ad h. v. spectant. Massiliensis tamen legitur: πολλά κενύθει. Schol. A. unde emendabis Schol. Vict. κέχανδαι. αὐτως Ἀριστάρχης. ἔνοι γραφῶσι κελύθει.

193. ἐς δ' ἄλσχος Ἐκάβην ἐπαλέσσατο Schol. B. et V. τὸ ἐξῆς ἐπικαλέσσατο. nec tamen legere potuit aliter quam ἐς.

194. δαυμονίη. versitur: infelix. Et Clarke e Camerario: „habet haec vox apud Homerum semper aliquam increpationis significationem, sed non semper acerbam.“ Reimnert est simpliciter compellationis formula οὐ βόνα. v. ad A, 561. Ceterum a grammaticis observatur, quam

accommodato et probabilitur haec vxoris cōsultatio a marito facta sit. Debebant addere: quam frequentatum hoc ingeniis hominum sit, ut consultant alios de iis, quae iam animo decreta habent, ideoque consiliis, vel melioribus, haud parent, idque iam ab initio constitutum apud se habent se decreta sua exsequi velle.

197. τί τοι φέρει εἶσθαι εἶναι. „τὸ εἶναι hic reddundat, ut ἔχουν alibi“ Ernesti. Sane subtilescimus talia plerumque, nec tamen sunt prorsus otiosa. Est enim qualis res haec tibi esse videtur, εἰπέ μοι, τί τοι τόδε εἶναι εἶσθαι.

198. θυμὸς ἀνύγει. „Ἀριστάρχος ἀνύγει, ἔξω τοῦ“ Schol. A. f. ἀνύγει. Variabat lectio sic et alibi. Pro ἀνύγει γὰρ erat ἀνύγει ed. Steph. vitium.

199. ἔσω σφραγὶν ἀντὶ τοῦ σὺς ποτὶς omnes v. 145. 184.

200. καί ποτε δὲ γυνή καὶ ἀμείβετο μύθῳ. κάλει error Barocc. Mori. ἀνέρετο μύθῳ Aristarchus. Schol. A. Vict.

201. πῇ τοι φέρει εἶχον? Ionica. Mosc. s. ἔχον?.

201. 202. ἦς τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπων. Schol. Vict. ἐφ' ἧς πρώην. ἦ τὸ πάρος περ edd. Basil. quae tamen ex Aldd. sunt expressae, iam inde ab a. 1555. ἔκλε', ἔκλεα, ἐδεόξατο. Schol. B. κλέομαι Od. N, 199 ἐγὼ δ' ἐν πῶσι θεοῖσι μῆτι γὰρ κλέομαι καὶ κέρει.

Ἀσκαλοντα ἔκλε' in ultima atuebat, esse enim pro ἐκλέου ex ἐκλέα. at aliā Schol. A. B. fieri ex eo per syncopen ἔκλεα, ἔκλε'.

Simplicior vero ratio est, censco, haec: fuit antiqua forma κλέω. κλέω. κλέομαι. vnde ducta sunt κέλομαι, ἐκέλευε. ergo a κλέομαι, ἐκλέμεν, ἔκλεα. In Cant. ἔκλε. bene et hoc, ut tot alia. Barnes comparat ἔκλεα 219. εἶχον 290. Lipli et vn. Vindob. ἔκλεα? perperam. Vrat. A. ἔκλε', quod iurri possit.

204. ὅς τοι. Cant. ὅς τις.

205. οἷός τις ἐξουίετο; σιδήρειον γὰρ τοι ἦτορ. — „quod huic subiecerant alium versum:“ εἰδάνοντο κέλευσαν ὁ

ἀσμπια δώματ' ἔχοντες. „Sch. A. at Schol. Vict. “ ἀθά-
νατοι ποίησαν, εἰ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι. “ Pergit Schol. A.
πλαίων δέ ἐστιν ἔμφασις, μὴ προσκειμένου αὐτοῦ. “ Recte.
Versus est tam ieiunus, ut non intelligam, quomodo fer-
ri potuerit.

ἔξανόριζε. Schol. Vict. „τινὲς, ἐξήναξε, τῆς ἀρχῆς
ἔξέβαλεν. “ absurda lectio, et corrupta. debuit esse ἐξή-
γησε. fuit enim tale verbum. Ap. Hesych. ἐξηγήσαμεν.
ἐξεβάλομεν. orta lectio, ut suspicor, ex adscripta glossa:
ἐξήνυσα. interemit, ab ἐξανύω.

206. εἰ γὰρ σ' αἰρήσει καὶ ἐκόψεται ὀφθαλμοῖσιν
ἀμπετῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὗ σ' ἐλεήσει, οὐδέ τί σ'
αἰδέσεται. apodosis est: εἰ σ' ἐλεήσει. At veteres argu-
tantur. Sch. A. vult iungi εἰ γὰρ σ' αἰρήσει, οὗ σ' ἐλεή-
σει. reliqua in medio esse interposita. Sch. B. V. M. ἀν-
τιστρόφως esse posita: εἰ γὰρ σ' ἐκόψεται, καὶ αἰρήσει,
ἀντὶ τοῦ· εἰ μόνον θαέσεται, οὐδ' οὖν ἀναιρήσει. Scilicet hae-
serunt in voc. αἰρήσει, ante ἐκόψεται posito, quod acce-
perunt pro necare, ἀναιρᾶν; tum sane non conveniebat,
si te nocauerit et viderit; cum debeat esse, vt. monuit
iam Ern. *doprehendere*. Nec tamen diffitendum, etiam
hunc verbi usum esse nonatum in extremo hoc libro;
alias ubique estprehendere, capere, potiri, vt de equis
P, 488 τὸ μὲν δολιχέμην αἰρησόμεν. At nunc est oculis
cognoscere. Nisi dixeris permutatas esse sedes verborum,
cum deberet esse: εἰ γὰρ ἐκόψεται σε καὶ αἰρήσει σε. *et*
te comprehenderit. Et hoc Eustath. quoque amplexus
est. ἐκόψαι Vrat. A. nullo cum fructu.

207. ἀνὴρ ὅδε, εἶ. infestus metro hiatus. Cui mede-
beris scribendo ἀνὴρ ὅδε σ' οὐκ ἐλεήσει. Bentl. ἀνὴρ, ὁ μὲν
οὗ σ' ἐλεήσει. In edd. variat ὅδε et ὅγε, hoc erat in edd.
ante Turneb. qui ex ed. Rom. ὅδε recepit. Etiam in
codd. ὅγε, vt in Barocc. Townl. Vrat. A. d. Mosc. 2.

Schol. Vict. ἀμπετῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε. in medio
interposita esse vult; „ταῦτα δὲ ἀπολύτως. “

208. οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. {- „quod ἀντὶ τοῦ (αὐ)
προσδέχεται σε ὡς ἱκέτην. μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἴσμαι ἰών.

(X, 123) Schol. A. sic et B. V. M. οὐδέ τις λίπλ. prauē.

209. τῷ δ' ὡς ποθί — Schol. Vict. οὕτω ποθ. μέμνεται τούτοις λογισμὸς καὶ πάθος.

210. γεινομένην ἐπένησε λίνην ✕ „quod versus hic recte legitur, minus bene de Achille T, 128“ vbi v. Obfl. Plutarch. de Consolat. p. 118. A. tamen versum ex T laudare maluit, quam hunc ex Ω.

211. ἀργιπόδας κύνας ἄσαι. ταχύποδας Schol. br. v. Σ, 283 cum 578.

212. ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. non pro, παρ' ἀνδρός. sed apud. in eius castris, tentorio. κρατερῷ, ἀποτόμῳ. σκληρῷ.

τοῦ ἐγὼ μέσον ἦκαρ ἔχοιμι. κατέχοιμι, εἰς τὸ ἐσθίειν. Schol. A.

De immanitate mulieris argutantur Schol. B. Eustath. v. sup. de Achille X, 346. 347. Forte tamen hinc ducia fabula de Hecubae rabie, eiusque figura in canem mutata.

Recitantur VII. a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 7. p. 128. et. VI. 212. 3. a Plutarcho de superstit. p. 170 C. vbi legitur ἔδοιμι.

213. ἐσθόμεναι προσφῦσα, nunc dentibus inhaerescens, ἐνδακνῦσα. Spectat ad h. v. Hesych. προσελθούσα Schol. br. quod Barnes mutauit in πρὸςενδακνῦσα. Voc. προσφύς occurrit in Od. M, 433. Apollon. I, 1200.

“τέτ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ.” ita retributio fiat, poena.” Apollodorus et Callistratus legebant τὸτ' ἂν τιτά. vti est ἄτιτος sup. Z, 484. Ascalonita ἄντιτα accipiebat pro ἀντέκτιτα, (vicissim punita, vt est ἀντέκτισις) Ita vero lenior est vulgo accepta ratio, vt sit ἄντιτα pro ἀντίκτιτα, syllaba media sublata; hoc voluit quoque Schol. A. παραφυλακτέον δὲ, ὅτι καὶ συλλαβὴ λαίπει, ἢ τη (corrigere ἢ τι) τοῦ ἐνταλοῦς ὄντος ἀντίκτιτα. (corrigere ἀντίκτιτα) Nunc patet, in Hesychio ἄντιτα. ἀνέκτιστα, ἀντιτιμῶρητα, esse legenda, ἀνέκτιτα. et iterum: τὰ ἀντίμα, ἀνέκτιτα. τὰ ἔπεινα. Etiam Eustath. ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίπεινα, ἀντιτιμῶρητα, ἀντίσημα τοῦ Ἑκτορος φόνου. καὶ

ἔστι χρήσιμον εἰς τὸ τρεῖς ἐνὸς ἀντιτεφάσθαι, N, 447. Sunt haec descripta ex antiquioribus, quae et habentur in Schol. B. V. M. addit Vict. λαβῆται τὸ ἄν. quod sane desideratur, si ἀντιτε iungitur.

214. ἐπεὶ οὖν δὲ κακίζομενόν γε κτερέα, Schol. A. et Vict. „οὕτως, οὐ δ. ἐπεὶ οὐκ αὐτόν. αἱ δὲ κοιναί· (addit Eustath. ἤθουν αἱ πλεῖσται ἐκδόσεις·) ἐπεὶ οὖν τι.“ hoc ex interpolatione, ignorato digamio, cum sit pro αὐτῆς, quare nec scribere ausi sunt οὐχ δ. v. ad A, 114. Con- tendi potest, acuendum esse οὐ ἔ.

κακίζομενον. hoc vno loco obitum. ἀντὶ τοῦ ὡς δαίλιν καὶ ἀνάνδρουν Schol. B. ἀποδεικνύοντα Schol. br. ad hoc idem spectare debet: ἐπεὶ οὐχ ὁ τυχὼν ἦν οὕτε γύναι. Schol. B. V. M. Iidem αὖξεται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ τῷ ἀνα- ξίῳ ὑβρίζομένῳ. Adiecta a Vict. τοιαῦτα καὶ Πρίαμος ἐρεῖ πρὸς Ἀχιλλῆα, ἀλλὰ πεφαισμένους· „τὸν δὲ σὺ πρῶ- ην κτείνεις ἀμυνόμενον περὶ πάτρη“ infra 500.

215. ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαδυνόλτων. ἵσταότα. ἔ· „πρὸς τοὺς γράφοντας.“ Ἔσκατε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαδυνόλποι, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρβάρων τὸ ἐπίστατον. Spectat ad Zenodoteam lectionem B, 484 vbi v. Obfl.

πρὸ Τρώων. χωρὶς τοῦ σ. „Schol. A. B. V. M. (non πρὸς Τρώων, vt. ab aliis videtur lectum esse) comparant οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι. Δ, 156 vbi, quod Scholia memorant πρὸς Τρώων, ad h. l. spectat. v. Obfl. Et est πρὸς Τρώων in Lips. vn. Vindob. Vrat. d. Etiam Harlei. ἄλλως· πρὸς Τρώων. Eustathius: τὸ δὲ, πρὸ Τρώων, καὶ ἐξῆς, εἰ γράφεται πρὸς Τρώων, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφή, δηλοῖ τὸ ἔμπροσθεν. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις.

216. οὕτε φόβου μεμνημένον, οὐτ' ἀλεωρῆς. Erit ἀλεωρῆ nunc ἐκφυγῆς. ἐκκαταῖς. enitandi hostis studium; aliter quam eadem vox erat usurpata M, 57 et O, 533 de munimento aduersus hostiam, non effugio. Schol. Vict. ἀλεωρῆς. Φυλακῆς.

218. μή μ' ἐθέλουν' ἔναι καταρύναν. Lips. Cant. Vrat. A. καταρύναν.

μηδέ μοι αὐτῇ Vrat. A. μηδέ τι. saltem deb. rei.

219. ὄρνις ἐνὶ μαγάραισι παυὸς πέλει. Ita, ὄρνις ἐν, excepto Mofc. 2. in quo ὄρνις ἐν, constanter vltima brevi; quod repugnat grammaticae rationi; nam ὄρνις contractum ex ὄρνις, et casus obliqui habent Iota productum. In Homericis de prosodia vocis iudicari nequit, quia vbique consona sequitur, aut in fine versus legitur; aut est in caesura, I, 323. nisi quod M, 218 est ὄρνις ἐπὶ λ. 3ε, vbi tamen esse potuit ὄρνις ἤλθε. v. Obsl. Post Homerum nulla est dubitatio: Sic Apollon. I, 304 μίμνε δέ μου, μὲν δ' ὄρνις ἀεικαλή πέλας νηϊ. vbi Schol. πάλιν τὸ Ὅμηρικόν. μηδέ μοι αὐτῇ ὄρνις ἀεικαλή, quasi et nostro loco ita legisset.

ὄρνις — κακὴ Harl. Mofc. 2.

220. εἰ μὲν γάρ τις — ἐκέλευεν. Vrat. d. vn. Vin. dob. ἐκέλευεν.

221. ἢ εἰ μάντιες εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερεῖς. Facile expectes h. l. dubitationem; siue tres diversi vatum ordines an duo; multo magis, si memineris similem ambiguitatem A, 62 ἀλλ' ὥγε δὲ τινα μάντιν ἐρεώμεν, ἢ ἱερεῖα, ἢ καὶ θυοσκόλον, vbi vidimus, μάντιν. et genericum esse nomen, et vero etiam de singulis partibus dici. Ex positu verborum h. l. videtur probabile; duo genera μάντεων h. l. memorari, θυοσκόους et ἱερεῖας. hi postremi sunt extispices, illi ἐκ τοῦ θύου, h. e. ἐκ τῶν θυσιμμάτων, aut, si ex sufficientia minimis angusti fines artis constituti videantur; ἐκ τῶν θυσιμμάτων omnino vaticinantur; fere ut extispices et haruspices diversos ordines constituerunt, et si iidem fere habiti.

Iam videmus Schol. A. „καὶ ἐνταῦθα ἀξιοῦσι τινὲς διαστέλλαν μετὰ τὸ εἰσι. ὥς καὶ ἐν τῇ A βασιλεύει τὸ γένος (Φησί) πρὸς τὸν ἐπιφέρει τὸ εἶδος· ἀλλ' ὥγε δὲ τινα μάντιν ἐρεώμεν. pergunt grammaticus noster in loco sibi videri inungenda esse μάντιες θυοσκόοι, esse enim μάντιας θυτάς, qui et θυοσκόοι appellantur, etiam vulgo λεβητομάντας. at ἱερεῖς, extispices, τὰ μὲν γὰρ θυσιμμάτα θύῃ καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγχνα ἱερεῖ, πρὸν δὲ εἶναι τὸ

μάντις. Sch. A. sic quoque B. V. M. Eustath. Schol. br. cf. ad A, 62.

¶ οὐ μάντις εἰσι. „γρ. εἰσι. margo Stephani ex Eustathio. vn. Vindob. ¶ εἰ μάντις in Ionico poeta facile requirer. sicque vbique legitur. intulit, quantum vi-
deo, μάντις Barnes, tacito; etsi verum est μάντις legi N, 69. μάντις εἰδόμενος, (vbi non dubito fuisse antiquitus μάντι. vt μῆτι vidimus et similia.) et Ionicum haberi casus secundos in ses, vt ὄφτες, τέλτες. v. Gregor. de Dialect. p. 186. et pro vulgari haberi μάντις, μάντιος.

Δυσκόλῳ. Barocc. Mori. Δυσκόλῳ, ex interpretamen-
to: κείνῳ, pro νεῖῳ, τὰ δύη.

222. ψεύδεις καὶ φησὶν καὶ νοσφίζεσθαι μάλλον.
* „quod hic recte, minus bene haec pronuntiantur a Ne-
stori B, 81.“ Schol. A. et ex veteribus Eustath. νο-
σφίζεσθαι alias de corpore, nunc seungi animo ac fide,
retineri quo minus fidem habeamus. v. ad B, 81. μάλλον,
magis quam vt adducamur ad fidem habendam, ideoque
pro μάλα. cf. Schol. B. V. M.

223. νῦν δ', αὐτὸς γὰρ — de interpunctione mo-
nent Schol. A. vt iungantur, νῦν δὲ εἶμι. Porro Schol.
Vict. ἐνθ' καὶ οὕτως εἰπεῖν · νῦν δὲ θεὸς δ' εἰπὼν. δ' δὲ ἐμ-
φαντικῶς τὴν αὐτοῦ αὐτοψίαν προβάλλεται. ἐνέλλαξε δὲ
τὴν τάξιν. bene haec.

224. οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσεται. ¶ οὐχ ἄλῃ ἑδδὲ ἔσσε-
ται. Eustathius vnde var. lect. illata in marg. Steph. et
in Barnes.

εἰ δέ μοι εἶπεν — monet Schol. A. ambiguam esse
interpunctionem, sine post εἶπεν, sine post χαλκοχιτώνων.

227. ἐπὶν γὰρ ἐξ ἔρον εἶπεν. εἶπεν passim. at ἐξίπναι
ἔρον, eximere desiderium, satiare, iam aliquoties exposi-
tum est in ἐξ ἔρον ἔντα. v. ad A, 469. ἀγὰρ vidimus
H, 364.

Comparat Eustath. illa: κέντα με καὶ λῆναι αἶψα Od.
H, 224.

228. ¶ καὶ φησὶν ἐπιδήματα πάλ' ἀνέργεν. {
„quod ἐπιδήματα τῶν κρητῶν τὰ πάματα καταχρησι-

ἡδὲ δὲ πύων καὶ τῶν ὀμείων. Schol. A. Etiam Hesych. ἐπίθημα τὸ πῶμα, et Etymol. ἐπίθημα, ἀνέθημα, hoc versu laudato. Schol. Vict. καὶ ἐπιθαίνει τὸ κλαῖσαι λέγουσιν. Similia Eustathius, quum in hoc libro ipsa illa antiqua Scholia manibus tractasse patet, quae ad nos perveneret. ἐπιθύματα vn. Vindob. Supra de Achille II. 221 βῆ δ' ἔμην ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν.

Φωριαμός, vt κιβωτός. Longum est Scholion Aristarchi in Schol. A. de accentu huius, et similium vocum: digna animadversione; nec tamen nostra. Exscripsit partem Eustathius, Aristarcho non nominato. Quid autem sit Φωριαμός hic et altero loco, Od. O, 104. satis constat. Apollon. Lex. h. v. Φωριαμός. κιβωτός. v. Schol. B. V. br. Eustath. Suidas. Φωριαμός, κιβωτός, Hesych. versu adscripto. In Apollon. Lex. de etymo Apionis cum alia opinione et tertia ap. Etymol. sententia proponitur, de quibus non laboramus. Apponam Schol. Vic. Φωριαμός. ἔχει γὰρ, ἃ Φαροῦμεν. οἱ δὲ παρὰ τὰ Φάρη, ἢ τοὺς Φῶρας. Ἀριστάρχος δέ, addit, Φησι, τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέραν εἶναι. ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἑκταῖος, μέμνηται αὐτῆς. Occurrit vox quoque in Apollon. Arg. III, 801. vbi in Schol. versus Eratosthenis affertur.

Ceterum de pretio, quo redemptus sit Hector, nihil definit poeta; infra 276 sunt ἀπαρεῖσι' ἄποινα, h. e. λέτρας Ἑκτορος. At seriores ἰσέσταθμεν auri pondus datum esse narrant, idemque postea repetitum esse a Troianis pro Achillis corpore: Lycophron vl. 269 sq. et Schol.

229. ἔνθεν, ἐνδύμα μὲν περικαλλείας ἔξελε πέπλους. — „quod distinguit πέπλους et χλαῖνας, et Φάρη. πέπλοι sunt vestes, quibus solae feminae amictiuntur; idem ἐν γὺς, (cf. Apollon. Lex. h. v. c. n. Villosi. et Tollii. et docent loca HomERICA.) χιτῶν virilis habitus (aliis et feminarum) Φάρες, feminarum et virorum; idem quod ἱμάτιον. (sic et Apollon. Lex. h. v. et docent loca HomERICA,) et χλαῖνα τὸ περίβλημα τῆς ἀλλοτῆς. — Atqui χλαῖνα est vestimentum quod toties legitur, in proximis hinc ge-

statum. etiam Apollon. Lex. h. v. putes grammaticos τὴν πρῆτα interpretari; paria tamen de adhuc dictis sunt ap. Schol. Victor. Mose. et Eustath. ἐκ τῶν παλαιῶν. Sed videmus singula. De πέπλος per se dubitatio est nulla; esse indumentum feminarum constat ex ipso Homero.

230. δῶδεκα δ' ἑπλοῖδας χλαῖνας Schollon A. per περιβλήμα τῆς ἀλλήης reddere vocem modo vidimus. Atque vñ communis, ipsoque Homérico est vestis hiemae gestari solita: τὸ παχὺ καὶ χειμῶνιν ἱμάτιον. Etymol. Verum etiam Pollux: VII, 46 χλαῖνα ἱμάτιον ἐπὶ τῷ χειμῶνι ἔσσαι με χλαῖνιν τε χιτῶνα τε, εἴματα καλὰ. (Od. E, 154.) ἐσθ' ὅτε μάντοι ἐνεύνουν περιβόλαιον. hic excidit in Polluce versus noster; aut retinendus est alter, qui mox sequitur: χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καὶ ὑπερθεῖν ἑσσεσθαι, ex hoc libro vñ. 646. Omnino quicquid erat indumenti apud veteres, idem et corpori, et lectio, in quo sedebant vel iacebant, iniici poterat ac solebat; hinc diversus vocum vsus; etiam in tegendis mortuorum corporibus inf. Ω, 796. Σ, 352. 353. Ψ, 254. Quas ἀπλοῦς esset χλαῖνα, vidimus ad Γ, 126. eadem alias διπλῇ διπλαῖ ἀπλοῦν ἱμάτιον debet ergo esse ἀπλοῖς, quae non duplicata circumdicitur, sed tantum semel et simplex. Pollux l. c. εἰς δὲ χλαῖνας αἱ μὲν ἀπλοῖδες. ὡς Ὀμηρὸς φησι. — nunc vestum nostrum laudare voluit. Esse ἀπλοῖδα eandem, quae ἀπληγῆς tragice, docet Etymologus. Apollon. Lex. et Hesych. reddunt ἱμάτια μυρὰ. haud dubie διπλῇ vestis debuit esse amplior et maior quam ἀπλοῖς. δῶδεκα διπλαῖδας vñ. Vindob.

τάπητας. τάτης omnino vestis stragula: de qua v. ad K, 156. modo densiore filo et mollior: cf. inf. 645.

231. τόσσα δὲ φᾶρα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ ταῖσι χιτῶνας. φᾶρα λευκὰ Townl. Vrat. h. φᾶρος esse περιβόλαιον nulla est dubitatio; vidimus iam B, 43 et Θ, 221. Est quoque iam notatum, φᾶρος et φᾶρος scribi. A Tragicis priorem corripi iam notavit ex Herodiano MS. Brunck. in Lexico Sophocleo h. v. et ex Anonymo de prosodia Hermannus nuper de emend. Gr. Gr. p. 443.

Notatum iam ab Etymologo p. 175, 29. *Χιτών* hoc saltem loco esse *ἄνδρα ἀνδρείον* apparet; non autem vbi que v. vel Pollux VII, 48. 49. Enimvero dum accuratius inquirō, in toto Homero video nullam feminineum *χιτῶνα* occurrere; vbiq̃ue feminis tribuitur: *Φῶρος* vel *πύλος*, nusquam sub eo *χιτῶν*. Discrimen quoque facere videtur poeta Od. E, 229. 230 vbi Ulysses induit *χλαῖναι* *καὶ χιτῶνα*, at Calypso *Φῶρος μέγα ζώνη* cinctum. Sola Athene habet *χιτῶνα*; at v. Il. Θ, 387. *ἥ δὲ χιτῶν ἐδύσα Διός*.

232. *χρυσεὺ δὲ στήσας ἔφερε δάκρυ πάντα τάλαντα*. *ἐ* „*ὅτι παρέλας τὰ πάντα*“ (f. *τὸ*) Schol. A. vt alibi at Clarke docuit esse talenta non pauciora quam decem, h. e. decem talenta omnino, pleno numero. v. ad Σ, 375. 470. T, 247. *στήσας, σταθμήσας*, vidimus iam ad N, 746.

233. *ἐκ δὲ οὐ' αἰθνας τρίποδας. vt λέβητας αἰθνας ἐτίλβαντας*. v. ad I, 123.

234. *Θρηῆες ἄνδρες*. Townl. *Θρήνες*. si tamen dissyllabum, nulla apponi possunt puncta, sed est *Θρήαις*. in Schol. Vict. etiam causa doni est reperta: *ὡς φιλοτέρα εἰ Θρηῆες ποτήρια χαρίζονται*. bello!

235. *ἐξέστην ἐλθόντι*. Occurrit hic et Od. Φ, 20 (*τῶν ἕνεκ' ἐξέστην πολλὰν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς*) pro *πρεσβείαν*. vt Schol. br. et Apollon. *κατὰ πρεσβείαν*. Schol. A. B. V. M. *ἐπὶ δημοσίαν ἐκπεμφθῆν*.

Aristarchus cum Nicia scribebat *ἐξέστην*; esse eam ab *ἔω*, *ἦσω*, *ἔστω*. (Etiam Apollon. Lex. tam Schol. B. V. M.) vt *συνδουσία* (B, 339) a *δοῦσω*.“ Simile est notioribus istis: *προεξιλέμενος* sp. Aeschyl. Prom. 458 et aliis, sic inf. 247 *ἔδωκε*. Notauit hanc adspirationem inter Laconica Valk. ad Theocr. p. 272 nec tamen veteri *ἐξελθόντι* iunxere, sed *ἐξέστην*.

„At Neoptolemus Parianus ab *ἐξέναι*, *exire*, ducebat; scribebatque sine adspiratione“ (eodem exscriptis Eustath.) addit his Schol. A. *ἄμεινον τῷ Ἀριστάρχῳ τιθεσθαι*.“ saltem in etymo. nam scripturam vltus hanc

probanit. Vidimus haec iam ad A, 141 *μηδ' ἀξίμεν ἐψ
δε Ἀχαιοῦς.*

ἐξεσθην δ' ἱέρπ. Mosc. 2. cum Ald. 2. et puto verius.
Eustath. *ἐξεσθην δ' ἢ ἀξεσθην.*

236. *Φάσαντ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρον.* Nullus dubito fuisse *ἐνὶ μεγάροις* γέρον et hic et alibi: quod saepe monui, primo loco ad A, 33. et Ψ, 149 et saepius forte monere debebam. Viderant tamen grammatici paullo ante 217 *τῇν δ' αὖτε προσέειπε γέρον.*

πέρῃ δ' ἤθαλε θυμῷ. variat et h. l. *περὶ*, et iungit Ernesii quoque *περὶ θυμῷ.* de quo quid statnam, quibusque rationibus, dixi paullo ante ad vl. 61. *πέρῃ* valde *ἤθαλεν (ἐν) θυμῷ.*

238. *αἰθούσης ἀπέρργον, ἔπεισ' αἰσχροῦσιν ἐνίσταν.* Senem dolo et molestiis exacerbatum bene haec declarant.

αἰθούσῃ quae sit, v. ad Z, 243. I, 468. porticus ante domum et circa τὸ ἔρκος aulae. Schol. B. *αἰ πρόστασι.* *κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταΐσθαι.* Hesych. Eustath.

ἀπέρργον Eustath.

ἐνίσταν καὶ ἀνίσταν Eustath. *ἐνίσταν* Cant. Vrat. d. *ἐνίσταν.* Aiolis, *ἀπὸ τοῦ ἐνίσταν,* Schol. Vict.

αἰσχροῖς ἐπέεσσιν contumeliosis. *κακοῖς καὶ αἰσχροῖς* δὲ ἀνὴρ, ἀπὸ τοῦ κάκιος. B, 216.

239. *ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχείας. λωβητῆρα, ἐκ εὐβόλου,* iam vidimus B, 275. add. A, 385. Sane si *λωβῆσαι* est *λυμάλισθαι*, imprimis corpore truncato, omninoque *ὑβρίσθαι*, *βλάψαι*, optime *λωβητῆρ* est *ὑβριστής*. At Hesych. *λωβητῆρες, λώβης ἔξαι. ἐκπαιδισται.* vt Schol. br. Schol. B. tamen *ψεύσται.* „οἷσι σα λωβείω, τέκνον.“ (Od. Ψ, 26. ex vno loco et contexto) addit tamen: *οἱ δὲ ἐκπαιδισται.* et hoc verius generali notione, vt solent verba talia adhiberi, turpes, foedi, homines!

ἐλεγχείας vidimus iam A, 242 probro digni. Recitat versus, omīssis *ἄκου ἔμ.* Plutarch. de cohib. Ira p. 46a C. acute observans, hominem sibi iracundia miserationem aliorum minuere.

240. αἰκοὶ ἐνσσι γέροσ. va. Vindob. ἐστὶ — ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντας. κηδήσοντές με. Quod alibi. ἐστὶ κήδειν, nunc est κηδεῖν. Apud Hesych. κηδέων, ἀναῶν.

Veteres accipere quoque, a. κῆδος, cura, ductum, πρὸ συμπενοθήσοντας. minus bene. Sic Schol. br. Eustath. et ipse Schol. B. V. M. addit Schol. V. βαρύνοντας τὸν ἐν κῆδει ὄντα· παραμυθησόμενοι.

241. ἢ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε. — ἢ οὐνεσθε. ἐκφραυλίζετε, καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἡγήσασθε. οἶον, μικρὸν καὶ Φαῦλον εἴσεσθε τὸ συμβεβηκός; Schol. A. minus bene Schol. B. ἐκφραυλίζτέ με, ὡς μόνον δαυνῶς πύσχοντα, καὶ δοκεῖτε αὐτὸν οὐδὲν ἔχειν, οὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε;

Fons horum assertorum est Aristarchi lectio ex interpretatione in Schol. A. ἄλλως· Ἀρίσταρχος· ἢ ὀνόσασθ'. ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφραυλίσασθε.

In iisdem: ἄλλως· ἢ ὀνήσιν ἔχετε. hoc hand dubie melius; nam etsi Homericum est ὀνοῦν, reprehendere, pro nihilo habere: v. Notam ad A. 559. et Od. E. 379 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε βολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος. pro μέμψασθαι. non tamen conveniunt reliqua. Contra bene se habent: an voluptatem hoc vobis affert, videre me calamitate oppressum, filio amisso? videbitis malum hoc ad vos omnes pertinere. Sic et Apollon. οὐνεσθε, ὀνήσιν τινε ἔχετε. Addit tamen idem, luxatis, ut puto, verbis: εὐρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν· ἢ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης — ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἶον ἐμέμψασθε. καταστρέφεται δὲ εἰς ἴσον τὸ (leg. τῷ) ἐξεφραυλίσασθε καὶ οὐδὲν (οὐθενός) ἄξιον ἡγήσασθε. Etiam Schol. br. utrumque apponunt: ἢ ἐφθέσεσθέ μοι καὶ ἐπιταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε. ἀπὸ τοῦ ὄνασθε ἢ ἐκφραυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγήσασθε; turbate quoque Eustathius locum interpretatur.

Abiicienda itaque prorsus Aristarchi seu lectio seu interpretatio (est ὀνόσασθ' pro lectione praefixum Schol. Vict.) et retinendum ἢ οὐνεσθε, pro ὄνεσθε. fuit enim ὄνω. ὄνημι. ὄναμαι, et hinc demum ὀνέω· contra quam

grammatici statunt, etiam Etymol. in ἀπὸναισθαι. At diuersum ὄνῳ, μέμφομαι.

ἦ in fronte versus, alii ἦ. Cant. ἦ τ' οὐνεσθε.

ἄλγες ἔδωκε· fuit, puto, et hic, ἄλγες δῶκε. Townl. cum Vrat. A. ἄλγες ἔδωκε, vt A. pr. et al.

242. παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον· vim h. l. habet τὸν, inter ceteros ἐκείνῳ ἄριστον.

ἀτὰρ γνῶσεσθε καὶ ὅμμες. Scribunt ὅμμες et ὅμμες. Vrat. A. ὅμμε. quod praeferebat Ernesti ante consonam quae sequitur in ῥήττεροι. Ita et ὅμμε erat scribendum. ὅμμε Lips.

243. ῥήττεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσσεσθε, κείνῳ τεθνεώτος ἐναίρεσθαι. Versum adscripsit Suidas in ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, et Homerum ait primum hoc loquendi modo usum: scilicet quod supplendum est ὥστε τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναίρεσθαι ὅμμες. adeoque ῥήττεροι ἔσσεσθε ἐναίρεσθαι. Aliud exemplum Barnes adiicit. M, 63 ἦ δὲ μάλ' ἀργαλέη παράων. Atqui haec redeunt ad sollemnem graecam rationem, pro ἀργαλέον ἐστὶ παρῶν αὐτά. quam et Latini adsciuerunt: vt ap. Horat. *tradidit fessis leuiores tolli Pergama Graecis*; fecit esse leuius negotium ea tollere.

Aliud est, quod Apollon. de Syntaxi p. 65 notat hoc versu memorato: comparatiuo adiaci h. l. μᾶλλον. ῥήττεροι μᾶλλον. hoc idem volebat monere Theodor. Gaza p. 127. offenderunt quoque ad hoc Scholia B. V. M. nec bene expediuerunt.

Ἀχαιοῖσιν ἐθήσιον Vrat. A. notabilis corruptela ex Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσσεσθε.

247. ἦ καὶ σκηπτικῶ διατ' ἰνέρας. Aristarchus scripserat διατ' ab ἔρω. (vt paullo ante vs. 235 ἐξέσιγν) „οὕτως Ἀριστάρχος καὶ οἱ πλείους“ Schol. A. Vict. Pergunt: εἶν, διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ δίστα αὐτούς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Et Schol. B. V. M. ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἀνδρῶν ἦσι. (atqui διέπειν non est διέπεσθαι. διέπειν habet vim actiuam vt ἔπειν) οἱ δὲ δισίργα καὶ δίστα τοὺς ἄνδρας. hoc melius. Optime dicitur διέπειν

esse διώκειν. bene Eustath. βούλεται αἰτῶν ἐδίωκεν ἢ ἐπληγτε.

σκηκανίφ. σκήπτρφ. Cant. σκηκαρίφ cum altero in marg.

248. σπερχομένοις γέροντες. Schol. B. M. cum Eustath. ἐπαιγομένου τοῦ διώκειν (sine sensu. corrige ex Vict. ἐπαιγομένου ἐν τῷ διώκειν.) ἢ σπέρχοντες, ut medium sit pro actiuo. Prius praefero: σπερχόμενος concitans se, concitatus, inde festinans, ut Λ, 110. Ψ, 870. et inf. 322. h. l. instante et vrgente sene; scilicet prae ira. itaque transiit vox posthaec omnino in notionem τοῦ ἐργίζεσθαι. ut ap. Pindar. Nem. I, 60 Ἰανο σπερχθεῖσα θυμῷ. Gregor. de dial. vbi de Ionica: p. 237 τὸ θυμωδεῖς καὶ ταραχθεῖς, σπερχθεῖς.

ὁ δ' υἷάσιν οἷσιν ὁμέελα ναικείων Ἐλενόν τε — interpungitur in codd. et edd. modo post ὁμέελα, modo post ναικείων, et post ἐννέα. Sane υἷάσιν οἷσιν pendet ab ὁμέελα. Σ, 156 μέγα δὲ Τρῶεσσιν ὁμέελα. et a ναικείων sequentia.

251. Δηΐφοβόν τε καὶ Ἰππόθρον καὶ Διὸν ἄγαυόν. — „quod alius Hippothous, Pelagonum (v. B, 840) et quod ambiguum est, utrum sit proprium nomen Διὸς an Ἀγαυός. receptum tamen Διὸς, et, ut ex Eustathio colligas, Pherecydis auctoritate. ἦν δὲ, Φασίν, ὡς ἱστορεῖ Φερκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Διὸς. Schol. Vict. Φερκύδης τὸν Διὸν νόθον υἱὸν Πριάμου Φησίν. ἔσται οὖν τὸ ἀγαθὸν ἐπίθετον. corrig. τὸ Ἀγαυόν. De Deiphobo post Patridis mortem ob fortitudinem Helena potito narrant Scholia ex Lycophr. 168 sq.

Ex L itaque filiis Priami Z, 245 nonissimo belli anno supererant non nisi nouem; infra 494 omnibus se orbatum filiis ait: XIX se suscepisse ex vna Hecuba; Schol. Vict. ad 252. ἐννέα τοῖς. ἢ τῶν ἐξ Ἐκάβης. 19 οὗτοι ἐτελείοντο, ἢ τῶν πεντήκοντα. Amplectamur prius quod et conuenit inf. 496.

252. ἐμαυλάσας ἐπέλευσ. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Lipf. ἐπέλευσε. male; addit Ern. Nec tamen video, cur non et hoc conueniat alio cogitandi modo.

253. σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. ξ— „Crates κατηφές scribebat. At κατηφόνες, legitur cum Aristarcho, quasi κατήφειαι, feminino genere, in contemptum Schol. A. Forma vocis est, vt κληρόνας. σειρηρόνας Schol. B. et M. sunt; eos supplebo ex Schol. Vict. post ista modo adscripta: ἐστὶν οὖν μᾶλλον θηλυκά. εἰς μαλακίαν αὐτοὺς ἐπισκώπτοντες τοῦ πατρὸς, ὡς στυγνίας αἰτίους (odio, anerkatione, dignos) ἀπὸ τοῦ κατηφῶ, κατηφών. στῇ δὲ κατηφῆσας X, 293. ὡς εἶκω, ἐκών. At pro οἱ κατηφές, vt Μανδρόνας, accepere alii: Apollon. Lex. κατηφείας ἄξια πράττοντες. (et Hesych. qui addit: καταίσχυντοι) παρὰ τὸ φῶ, φάω. scil. κατηφῆς, τὰ φάη, τὰ ὄμματα, κάτω ἔχων δι' αἰσχύνην ἢ ὀνειδισμόν ἢ λύπην. vt est quoque in Schol. B. V. M. Pro his alio modo Schol. br. ἄξιαι καταφονευθῆναι. quod et Schol. Vict. memorat et Etymologus habet; meliora tamen subiungens priora ista, Eustathius vt solet vtrumque iungit, nulla cum diiudicatione. Schol. Vict. comparat Nestoris verba in sacro faciendo: ἄγε δὴ μοι, φίλα τέκνα. (Od. Γ, 418)

254. Ἐκτορος ἀφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. πεφονεύσθαι. παρὰ τὸ φάσαι. ὅθεν καὶ τὸ φάσανον. Apollon. Lex. Minus bene scribitur πεφᾶσθαι. ita deberet esse πεφάομαι.

Ad ἀφέλετε Schol. Vict. καὶ Καλλίμαχος. „μὴ ὀφέλετ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δοῦναι.“ non memini in Fragmentis haberi.

255. ὦ μοι ἐγὼ πανάποτος. Paria dicta iterum inf. 493 sqq.

256. ξ— 257. ξ— ad priorem versum nullum est Scholion, forte nec sigmæ conuenit; ad alterum vero verba respiciunt καὶ Τρώϊον Ἰππιοχάρμην, qui est ὁ χαίρων Ἰεπκοίς, ὁ ἀφ' Ἰπκῶν μαχόμενος, quod inde οἱ νεώτεροι eum ἀφ' Ἰπκου διακόμενον exhibuerunt. Putes ἀφ' Ἰπκῶν esse legendum; vt Virgil. Aen. I, 476. *fortitur equis curruque*

haeret resurpinus inani. Tragicis tamen et seriores deserunt heroicam aetatem in hoc quoque, quod equo victos heroes, in his Troilum memorant. Pergit Schol. poeanalli eum puerum ediderunt, "Ομηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμφαίνει. οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται. Apud Eurath. est, ὃν φασὶν ἵππους ἐν τῷ θυμβραῖῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπ' Ἀχιλλέως. vulgo in pugna cum Achille dicitur cecidisse Schol. Vict. vellem integrius esse ἱπποχάρμην. ἐνταῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τροίλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν. "Οχευθῆναι est corruptum, et leg. ὀχηθῆναι, equis vehi, aut φονευθῆναι. Pergit Schol. „ἐπινοήσῃ δ' ἂν τις τὸν Μήστορα πρεσβύτατον εἶναι τῶν Ἡριαμιδῶν καὶ τὸν Τροίλον οὐ παῖδα, δι' ὃν τοῖς ἀρίστοις καταλέγεται. Monent hinc alii grammatici, aetatis ordinem in filiorum recensu hand videri esse observatum. De Troilo v. Excurs. XVII ad Aen. II.

Ceterum, cum alia sint ἱππόδαμος, ἱππόδοος et sic porro per ἵππο — nunc forma occurrat ἱπποχάρμης, ut ἱπποχαίτης Z, 469. scilicet est ab τὰ ἵππια qui curat rem equestrem, χαίρει τοῖς ἵπποις.

Maestoris 258 commemoratio aliqua esse debuit in Antehomericis. Enumerantur filii Priami in Tragicis: ut Eurip. Troad. 135. Hec. 421. v. Apollod. III, 12, 5. et Not. Locum illam Apollodori e Pherocyde esse expressum, colligo ex modo dictis de Troilo.

259. οὐδὲ ἐφικε ἄνδρός γε θνητοῦ πάς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῦ. Schol. Vict. Στησίχορος Ἀπόλλωνος αὐτὸν φησὶν οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. Versus ap. Aristot. Nicomach. (VII) VIII, 1 ἢ ὑπὲρ ἄνθρωπον κρεττή, ἢ ἡρακλεή καλεῖται. καθ' ἣν ἄνθρωποι γίνονται θεοὶ τινές ἐξ ἀνθρώπων. ὥσπερ — οὐδὲ ἐφικε etc. ἄνδρός τε θ. Townl. Vrat. h. Sed retinet γε Themistius quoque Or. XIII, 169. vbi vll. 258. 9. recitantur: οὐ γὰρ ἔοικεν.

260. ἐλέγχεα. Vidimus iam B, 235 ὡς πέπονες, καὶ ἐλέγχε', Ἀχ. sunt iidem qui ἐλεγχέες vll. 239.

261. χοροῦται ἄριστοι. χοροῦται (vt. ἐλοῦστροχος N, 137. vbi v. Obfl. pro χοροῦται) „ὁ χορευτής. ἦτοι ὁ τύπους ἐν τῷ χορεύειν τῶν ποδῶν ποιῶν. ἢ ὁ τύπων τὸ ἔδαφος (quod et ipsum χορὸς dicitur) καὶ Ὁμηρος· πέπληγον δὲ χορὸν θείων ποσίν.“ Od. Θ, 264. Etymol. Dio Chrys. Or. XXXII, p. 654. locum recitans, pro ψεύσται substituit μῦμοι. Verum totus locus compositus est ex variis lacinis Homericis; alter versus ex Od. Σ, 262 tertius et quartus ex Π, 261. 262. χοροῦται οἱ σὺν Harl. Mosc. a. Schol. Vict. χοροῦται οἱ σὺν. οὐκ ἐν πολέμοις. ἐν ἐκείνοις γὰρ τὴν ὄρχησιν σμενύει. „καὶ ὄρχησθην περ δόντα.“ (Π, 617. de re vide Obfl. ad VII, 240.) τὴν δὲ ἀπαλλαγὴν ἀποδεικνύει. (an translationem saltationis bellicae in voluptariam?)

262. ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες. simpliciter pro ἀρπακτῆρες τῶν ἐπιδημίαν accipe. τὰ τῶν πολιτῶν ἀρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων. Sch. br. et Etymol. Add. Eustath. grassabantur ergo iniuriis et rapinis in priuatos. Pro ἀρνῶν vitium vn. Vindob. ἀνδρῶν. — ἀναλίσκοντες τὰ μὴ νενομισμένα reddit Athen. I, p. 9 D. versu recitato.

263. οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα; duo Vindob. ἐφοπλίσαιτε, et ἐφοπλίσαιτε Lips. et pro var. lect. Eustath. itaque et ἐπιθῆτε scribebant. Ad ἄμαξαν Etneffi adscripterat: v. Mazochii comm. in tabb. Heracl. p. 365. Vide sup. ad 179.

264. ἐπιθῆτε ἵνα· hiatus: exciderat ἂν, quod Bentl. iam monuit: ἐπιθῆτε ἵνα. — Nisi fuit: ἐπιθῆτε ἵνα. pro ἐπιθῆτε. nam, θῶμεν, est θάλομεν, ex θέομεν. vt A, 143 θῆτε, θείτε. Est autem ἐπιθῆτε pro ἐπιθήτε, et conuenit cum ἐφοπλίσαιτε. Alii (sicque Vrat. d. Vindob. vn.) ἐπιθῆτε, qui legunt ἐφοπλίσαιτε ap. Eustathium. — Schol. Vict. ἐπιθῆτε. ὡς διακρινθεῖτε τάχιστα. voluit illustrare: ὡς· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα. pro διακρινθεῖτε Γ, 102 vbi v. Obfl.

ἵνα πρόσσωμεν ἐδόω pro τὴν πορείαν διὰ τῆς ἐδοῶ. vt iam aliquoties: v. sup.

267. πρωτοπαγέα Apollon. h. v. πρώτως παγίσαν. Eustath. et ed. Rom. Lips. duo Vindob. Ergo receptum pro vulgari πρωτοπαγῇ. Barocc. Harl. Mori. Townl. Vrat. d. cum Ven. Schol. Vict. Mosc.

παίρινθα vidimus sup. 190.

268. καδ — ἤρεον. καθήρουν. καθαιρεῖν. κατάγειν. καταβιβάζειν Eustath. qui comparat Φ, 327 de Achille: κῆμα αἰριόμενον — κατὰ δ' ἤρεε Πηλεΐωνα. Repetunt viri docti ad Hesych. et Ern. At sunt haec dinersa. Nostro in loco est *deripere*: vt Virg. Ge. II, 242 *Cola praelorum fumosis deripere tectis*. Recte Schol. Mosc. ἤρεον. ἐλάμβανον. est enim καταλαμβάνον. Spectat utique ad h. v. Hesych. κατὰ δ' ἤρεον. καταλαμβάνον, quod iam Benl. emendauerat κατὰ δ' ἤρεον. ap. eund. καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. Ap. Pind. Ol. I. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ Φόρμυγης πασσάλου λάμβανε.

Spectat quoque ad h. v. Hesych. πασσαλόφιν.

269. πύξινον, ὀμφαλόεντ' εὔ ἀήκεσσιν ἀρηρός. Versus aberat a Zenodoto, vt tradunt Sch. A. et Vict. Versum commatis superioris esse, suspiceris facile ex iis, quae ab Ernestio, si modo vere, disputata sunt ad h. v. „τέ ζυγόν, neutro genere, pro iugo, in singulari numero, apud Homerum nusquam occurrere, (hoc verum non esse videbimus infra) nec apud alios bonos et antiquos Scriptores. Nam locum Platonis (ex Epist. ap. H. Stephan. in Thes. L. Gr.) de mendo merito suspectum esse.“

Si itaque versum tueri placet: et habet cur placeat, aufert enim exilitatem loci in re per se tenui; dicendum erit: ὀμφαλόεντ' esse legendum et ἀρηρότ', ἐκ δ' ἔφερον. Iam autem ὀμφαλόεντ' habent Flor. Aldd. etsi seruant ἀρηρός, cum Vrat. A.; ὀμφαλόεντα est in Schol. br. Lips. vero msc. cum vno Vindob. non modo ὀμφαλόεντ' sed et ἀρηρότα habet. Disiunxit ὀμφαλόεν τ' Steph. idque sequuntur Barnes, Clarke. At Ernesti ex Eustath. et Harl. (adde ed. Rom. Turneb.) exulare viderat τὸ τ', additque: „quae verior fortasse est lectio.“ Itaque, eum sequutus, τ' omisit Wolf, vt nunc legatur ὀμφαλόεν, εὔ.

Habet utraque pars quo se defendet. Potest lectio, grammaticae consentanea, *πύξινον ὀμφαλόεντ'*, *εὐ οἰήσασιν ἀρηρότ'*, esse corrupta et in alteram mutata; potest tamen etiam haec altera, minus grammatica esse antiquior; cumque Aristarchea schola videret eam damnari a Zenodoto propter τὸ ζυγὸν neutro adhibitum, potuit ea versum emendare; unde venit in codd. nonnullos emendatio, in aliis adhaesit modo *ὀμφαλόεντ'* cum *ἀρηρότ'*, modo cum *ἀρηρότα*. Vt id retineam, quod Wolf. edidit, mouet me primo ea ipsa disputatio, quam modo praemisimus, tum auctoritas Veneti utriusque, Schol. B. V. itaque antiquiorum omnium. Accedit aliquid quod miror animaduersum haud esse nec a me ipso, quod N, 706 iam praetermisimus exemplum τοῦ ζυγόν, τῷ μὲν τε ζυγόν οἶον εὐξοον ἑμφίς ἐέργει, et II, 470 κρίγῃ δὲ ζυγόν. vbi tamen de eo monui, requiri ζυγός. Potest porro reponi, plura esse, quas duplici genere efferantur in ipso Homero, vt *δεσμὸς* et *δεσμά*. *δόρυκος* et *δόρυτα* inf. 445. Quod tamen omnium maxime me mouet, vt nihil mutem, est, quod versus serius accessisse videtur a rhapsodo; qui suae aetatis more loquutus est.

ὀμφαλόεν. habens in medio aut vnum aut plures umbilicos seu eminentias, *ἐξοχάς*, αἷς περιειλοῦνται οἱ ἱμάντες. clauos, ad alliganda lora. Sic Sch. B. V. M. At τὰς ἐν τῷ ζυγῷ τρώγλας, foramina, ἐφ' ὧν αἱ ἡνῖαι δέδονται, Hesych. Plura Eustath. cumulat; *ὀμφαλόεν* ei est vel τὸ κύκλους τινὰς ἔχον *ὀμφαλοειδέας*, vel γλῶμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται. declarari hoc in illis (273) τρεῖς δ' ἐκάρταρθεν ἔδωσαν ἐπ' ὀμφαλόν, ὃ ἐστίν, ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. At pergunt: οἱ ἀκριβέστεροι *ὀμφαλόεν* φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινὰς ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς αἱ ἱμάντες περιειλοῦνται. Et iterum aliter: ἢ τὸ ἔχον μέσον *ὀμφαλόεν* ᾧ προσδίδται ἱμᾶσιν ὁ *ρυμός*. Vnum tantum *ὀμφαλόν* memorat mox 253. ἐκάρταρθεν tamen, adeoque in utroque iugali mulo. Et in Schol. B. V. M. οἱ δὲ, ἕνα μόνον ἔχοντες *ὀμφαλόν*, ᾧ προσδίδται ἱμᾶσιν ὁ *ρυμός*. Sch. br. *ὀμφαλόεντα*,

267. *πρωτοπαγία* Apollon. h. v. *πρώτως παγίων*. Eustath. et ed. Rom. Lips. duo Vindob. Ergo receptum pro vulgari *πρωτοπαγῇ*. Barocc. Harl. Mori. Townl. Vrat. d. cum Ven. Schol. Vict. Mosc.

πείρινθα vidimus sup. 190.

268. *καθ' ἥρεον. καθήρουν. καθαιραιῖν. κατάγειν. καταβιβάζειν* Eustath. qui comparat Φ, 327 de Achille: *κύμα αἰριόμενον — κατὰ δ' ἥρεε Πηλεΐωνα*. Repetunt viri docti ad Hesych. et Ern. At sunt haec dinerfia. Nostro in loco est *deripere*: vt Virg. Ge. II, 242 *Cola praelorum fumosis deripere tectis*. Recte Schol. Mosc. *ἥρεον. εἰλάμβανον*. est enim *καταλάμβανον*. Spectat vtique ad h. v. Hesych. *κατὰ δ' ἥνειν. καταλάμβανον*, quod iam Bentl. emendauerat *κατὰ δ' ἥρεον*. ap. eund. *καθαιραιῖ, καταλαμβάνει*. Ap. Pind. Ol. I. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ Φόρμυγης πασσάλου λάμβανε.

Spectat quoque ad h. v. Hesych. *πασσαλόφιν*.

269. *κύξινον, ὀμφαλόεντ' εὖ αἰήκεσσιν ἀρηρός*. Versus aberat a Zenodoto, vt tradunt Sch. A. et Vict. Versum commatis senioris esse, suspiceris facile ex iis, quae ab Ernestio, si modo vere, disputata sunt ad h. v. „τὸ ζυγόν, neutro genere, pro iugo, in singulari numero, apud Homerum nusquam occurrere, (hoc verum non esse videbimus infra) nec apud alios bonos et antiquos Scriptores. Nam locum Platonis (ex Epist. ap. H. Stephan. in Thes. L. Gr.) de mendo merito suspectum esse.“

Si itaque versum tueri placet: et habet cur placeat, aufert enim exilitatem loci in re per se tenui; dicendum erit: *ὀμφαλόεντ'* esse legendum et *ἀρηρότ'*, ἐκ δ' ἔφερον. Iam autem *ὀμφαλόεντ'* habent Flor. Aldd. etsi seruant *ἀρηρός*, cum Vrat. A.; *ὀμφαλόεντα* est in Schol. br. Lips. vero m. cum vno Vindob. non modo *ὀμφαλόεντ'* sed et *ἀρηρότα* habet. Disiunxit *ὀμφαλόεν τ'* Steph. idque sequuntur Barnes, Clarke. At Ernesti ex Eustath. et Harl. (adde ed. Rom. Turneb.) exulare viderat τὸ τ', additque: „quae verior fortasse est lectio.“ Itaque, eum sequutus, τ' omisit Wolf, vt nunc legatur *ὀμφαλόεν, εὖ*.

Habet utraque pars quo se defendat. Potest lectio, grammaticae consentanea, *πύθινον ὀμφαλέοντ'*, sū *οἰήσασιν ἀρηρότ'*, esse corrupta et in alteram mutata; potest tamen etiam haec altera, minus grammatica esse antiquior; cumque Aristarchea schola videret eam damnari a Zenodoto propter τὸ ζυγόν neutro adhibitum, potuit ea verum emendare; unde venit in codd. nonnullos emendatio, in aliis adhaesit modo *ὀμφαλέοντ'* cum *ἀρηρόε*, modo cum *ἀρηρότα*. Vt id retineam, quod Wolf. edidit, mouet me primo ea ipsa disputatio, quam modo praemisī, tum auctoritas Veneti utriusque, Schol. B. V. itaque antiquiorum omnium. Accedit aliquid quod miror animaduersum haud esse nec a me ipso, quod N, 706 iam praetermisimus exemplum τοῦ ζυγόν, τῷ μὲν τε ζυγόν ὅν εὐξοον κμφλς ἐέργει, et II, 470 κρίγα δὲ ζυγόν. vbi tamen de eo monui, requiri ζυγός. Potest porro reponi, plura esse, quas duplici genere efferantur in ipso Homero, vt *δισμός* et *δισμά*. *δέρπος* et *δέρπα* inf. 445. Quod tamen omnium maxime me mouet, vt nihil mutem, est, quod versus serius accessisse videtur a rhapsodo; qui suae aetatis more loquutus est.

ὀμφαλέον. habens in medio aut vnum aut plures umbilicos seu eminentias, *ἐξοχάς*, αἷς περιειλοῦνται οἱ ἱμάντες. clauos, ad alliganda lora. Sic Sch. B. V. M. At τὰς ἐν τῷ ζυγῷ τρώγλας, foramina, ἐφ' ὧν αἱ ἡνίαι δέδονται, Hesych. Plura Eustath. cumulat; *ὀμφαλέον* ei est vel τὸ κύκλους τινὰς ἔχον ὀμφαλοειδές, vel γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται. declarari hoc in illis (273) τρεῖς δ' ἐκάτερθεν ἔδεσαν ἐπ' ὀμφαλόν, ὃ ἔστιν, ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. At pergit: οἱ ἀκριβέστεροι ὀμφαλέον φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινὰς ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς αἱ ἱμάντες περιειλοῦνται. Et iterum aliter: ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλούς ᾧ προσδίδται ἱμᾶσιν ὁ ρυμός. Vnum tantum ὀμφαλόν memorat mox 253. ἐκάτερθεν tamen, adeoque in utroque iugali mulo. Et in Schol. B. V. M. οἱ δὲ, ἕνα μόνον ἔχοντες ὀμφαλόν, ᾧ προσδίδται ἱμᾶσιν ὁ ρυμός. Sch. br. *ὀμφαλέοντα*,

πεπονημένον. quae manca esse arbitror. ὀμφαλῶντ' Mori.

αὐ οἷκασιν ἀργρός. Sunt ei οἶκας h. l. κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διήρηται, verbis Hesychii. Eustathius iterum plura apponit: ἢ κρίκοι τινές, συνέχοντες τὸν ζυγόν (an, ingum obfirmantes, ne labaret?) ἢ δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμόρους εἰσπίζουσαι ἡνίαι. Apollon. Lex. laudatis verbis αὐ οἷκασιν ἀργρός, addit ἀντὶ τοῦ ταῖς λώροις, ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων. Dubito adhuc an recte τοὺς οἶκας exposuerint grammatici; debuerit aliquid commune habere vel simile clauo gubernaculi. Nisi rem satis declarata dedit Schol. Vict. οἷκασιν κρίκοις, δι' ὧν ἐνείρονται αἱ ἡνίαι τοὺς ἵππους εἰσπίζουσιν. ἢ γὰρ ἡνία πρόπον τινα εἶδος ἐστὶ τοῦ ἄριστος. (leg. τοῦ ἄρματος.)

270. ἐκ δὲ Φέρον ζυγόδεσμον. ἱμάντα ἢ σχοῖνον, (σχοινίον) ὃ δεσμεῖ ζυγόν Sch. B. Vict. Mosc. ᾧ προσδίδται ὃ ζυγός τῷ θυμῷ. Ζυγόδεσμον, ὃ ἱμάς τοῦ ζυγοῦ, adeoque neutro genere Apollon. Lex. sicque τὸ ζ. Eustath. At Hesych. ζυγόδεσμος, ὃ ἱμάς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἐνίαι ζυγόδετην. Ergo masc. gen. nisi ex incuria: cum ex Apollonio sua sumserit Hesychius; et in Homero statim controuerfia sublata esse debet, si attenderis sequi καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκε sc. τὸ ζυγόδεσμον. Iorum apposuit temoni, applicuit.

ἐννεάπηχυ H. Stephanus recepit ex ed. Rom. adflulantibus Eustath. codd. Ven. Lips. At Edd. Flor. Aldd. Turn. cum Vrat. A. ἐννεάπηχυν vt adeo ὃ ζυγόδεσμος esset. Ernesti ad Albert. in Hesych. remittit et comparat τὸ στηθόδεσμον ap. Polluc. VII, 66. Poterat laudari ex eo ipso I, 146. τὰ δὲ συνάπτοντα αὐτὸ (τὸ ἀπρόσρῦμιον) τῷ ζυγῷ, ζυγόδεσμα καλεῖται.

ἐκ δὲ Φέρον ex usu Homerico et vno Vindob. pro ἐκ δ' ἐΦερον.

271. καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν εὐχέστω ἐπὶ θυμῷ. τὸ μὲν. τὸ ζυγόδεσμον diserte Schol. B. M. ne ad ζυγόν referatur. κατέδηκαν. ἐπέδηκαν. admonerunt. proprium fuisset κατέδησαν.

272. πέζῃ ἐνὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρήνον ἔστορι βάλλον.
 ζ., quod πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρου ἄξαντ' ἐν πρώ-
 τῃ ῥυμῷ (Z, 40.)“ Sch. A. Et Sch. B. πᾶν τὸ ἄκρον πέ-
 ζα καλεῖται. (Recte, vt πούε. Sic πέζα χιτῶνος. ἢ οὐδ',
 limbus ap. Apollon. IV, 46 οὐα vestis) habet autem te-
 monio duas πέζας, οὐας, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ ζυ-
 γόν. τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτῃν λέγει. Obscura. sunt
 priora: τὴν πρὸς γῆν. Schol. Vicia τὸ ἄκρον καὶ ἐπὶ γῆς
 ἦν. ῥυμῷ ὁ ῥυμὸς φερόμενον. corrupta, pro, καὶ ἐπὶ γῆς
 ἦν, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς φερόμενον τοῦ ἄρματος. Male igitur
 Schol. B. temonem dicit habere duas πέζας. Melio-
 ra dat Eustath. ex antiquioribus: πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτῃν
 τὸ ἄκρον φησὶν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέζα, ἐπὶ
 πάτω, καὶ ἐπὶ γῆς, γίγεται, ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμὸς, ὃς αὐτῷ λέ-
 γεται διὰ τὸ ῥύειν καὶ ἐλκύειν τὴν ἄμαξαν. Etiam Apol-
 lon. Lex. πέζῃ, τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. Et Hesych. πέζα ἢ
 ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ. Eustath. πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτῃν, τὸ ἄ-
 κρον φησὶν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός.

ἐπὶ δὲ κρήνον ἔστορι βάλλον. Videamus primum, ζ.
 στρον, ἀπὸ τῆς ἔσσεως. Sch. A. τὸν πᾶσσαλον ἐπ' ἄκρου τοῦ
 ζυγοῦ. Mox aliud Schol. A. τῷ πεπηγῶτι πασσάλῳ κατὰ
 τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ. ultima καὶ τοῦ ζυγοῦ delenda
 sunt. Sch. B. autem: τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπε-
 πηγῶτι πασσαλίῳ, περὶ ὃν ὁ κρήνας, ἐμβαλλόμενος τῷ
 ζυγῷ, ἐντίθεται. At Apollon. Lex. ἔστορι (vt editum; et
 sic scripsit alii) τὸν πρὸ τοῦ κρήνου τοῦ ῥυμοῦ τόπον (sc.
 ἔλκε) Etymol. ἔστωρ, πασσάλισκος ἐμβαλλόμενος διὰ τοῦ
 ῥυμοῦ, ἐπὶ τὸν ζυγόν (in parte temonis. extrema, versua
 iungum.) ὡς φησὶν Ὅμηρος: ἐπὶ δὲ κρήνον ἔστορι βάλλον.
 ἀντὶ τοῦ τῷ δὲ ἐκκάβῳ τὸν ἔστορα ἔβαλλον. Obscurior
 quoque locus est Pollucis I, 146. ὁ δὲ πάσσαλος, ὁ διηρη-
 μένος ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ἐπὶ τὸν ῥυμόν, ᾧ τὰ ζυγόμενα πε-
 ριβάλλονται, ἔστωρ. Subiicitur in Etymol. aliud Scholion,
 quod est quoque in Sch. br. ἔστορι. τῷ ἐνισμένῳ πασσά-
 λῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ. (Etiam hic urbat „τοῦ
 ζυγοῦ“) Tandem Eustath. ἔστωρ δὲ πάσσαλος τῷ ζυγῷ

ἐνιέμενος, ἐν ἄκρῳ τῷ ῥυμῷ πεπηγός. ἔνθα κῆκος ἐμβαλά-
λεται καὶ τὸ ζυγόδεσμον ἀποδέδεται αἰς συνσχὴν τοῦ ζυγοῦ.

Secundum haec ambiguum manet, quod quaerimus. Alii ἔστορα in iugo, alii in temone quaerunt, conveniant fore in eo, esse πάσσαλον, clauum, eique circumligari ea parte lora iugalia. Diuersa haec, sed tertia adiuncta no-
tione, quae et in Eustathio memoratur p. 1350 l. 16. ut sit ipsius iugi pars ea, cui ceruices immittuntur equo-
rum, (quae tamen vocem suam ap. Homer. habent, ζεύ-
γλη) complectitur Scholion Hesychianum plenius cete-
ris: ἔστορα, τὸ κολλῶμα τοῦ ἀρματίου, ἥτοι ζυγοῦ, ἔνθα δὲ
τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. ἢ τὸν πρῶτον κῆκον τοῦ
ῥυμοῦ. οἱ δὲ κατὰ Ἀριστάρχου τὸν πάσσαλον τὸν πεπηγό-
τα περὶ ἄκρον τῶν ῥυμῶν, περὶ δὲ δεσμεῖται καὶ εἰλαίνε
τὰ ζυγόδεσμα. Et in Aristarchea interpretatione videtur
acquiescendum esse. ἔστορ, i. ἔστωρ generali nozione est
σφῆν, ἔμβολος, γόμφος, στύλος, ap. eund. Hesych. et
Eustath. vbi τύλος est. Adeat, cui lubet, Scheffer. de
re vehic. I, 11.

κῆκον esse annulum, convenit. Ex eo κῆκος factus:
v. Koehn. ad Gregor. p. 165.

Tandem notandum, pro ἔστορι scribi quoque ἔκτορι.
nescio an in ipso Homero. Etymol. τινὰς δὲ γράφουσιν
ἔκτορι, οἰοναὶ ἐχέκτορι. (immo ἔκτορι οἰοναὶ ἐχέκτορι sicque
legitur in Sch. br. vbi contra prae τῷ ἀνισμένῳ πασσά-
λῳ pro ἀνισμ.) De quo v. Hesych. et Not. ad e. l.

ἔτι in πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ intulerat Barnes, forte ne
proflus otiosus esset in loco salebroso. Atqui sequente
epitheto tonum non inclinari conuenierat per totam
Iliadem.

273. Τρις δ' ἐκότερθεν ἔδρσαν ἐπ' ἐμφαλόν. scil. τὸ
ζυγόδεσμον, quod altera parte illigant iugo, altera te-
moni. Sch. B. V. M. „ἐκατέρωθεν. ἔδρσαν, ἐμφαλλάσσαν-
τας τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλόν, ἵνα μὴ ἐτρακλινῇσθ.“
Et Sch. br. ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ.

274. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἄγναμψαν. Sch. B. ὑπὸ τὴν γυ-
σίαν τὴν γογονυῖαν ἐν τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ. ὅταν γάρ

φυνδαθῇ τῷ μῦθῳ ὁ ζυγός, ἀποτελοῦνται τινες γωνίαι. Non satis claram notionem reddere possum. Apollon. Lex. γλαγχίνα. τὴν γωνίαν. sicque Etymol. et Hesych. in h. v. καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι. At Eustath. duas dīnerlas interpretationes memorat; alteram eandem: αἱ δὲ γλαγχινὰ Φασι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἔνθα κάμπτεται περὶ τὸν μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν τὸ ζυγόδεσμον. Alteram hanc: γλαγχίνα δὲ κάμψαι Φησί, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον, καὶ γωνιῶσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὐλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδασι λέγομένης θήλεας (h. e. quae vulgo dicitur θήλεα, foramen ἱμάντος per quod alter traicitur: τὸ θήλεον ex τὰ θήλεα ap. Hesych. h. v.) Ita γλαγχίν est ora funis qua is immittitur, illigatur. Et hoc quoque Sch. br. of. ierunt: γλαγχίνα, τὴν γωνίαν· λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος.

Alteram itaque hanc interpretationem, si non veriorē, quod non profiteor, mihi tamen magis perspicuam, amplexus sum. Sunt eius quoque vestigia in Schol. B. M. Sequitur enim post supra memorata: ὀλοῖ δὲ καὶ τὴν γλασσίδα. ἔγναμψαν δὲ, ὑπέγναμψαν, ἀποσπράτισαν, ἵνα μὴ κρέμνται ὁ ἱμάς. haec Schol. Vict. sola habet; omīssis prioribus omnibus; ita ut is sola haec probasse videatur. Schol. br. ἔδρσαν. καθῆψαν.

γλαγχίν hoc vno loco Homérico occurrit; possia itaque mirari quod Pollux II, 88 ubi de barba cuneata agit, pergit: καὶ πάγωνας αἱ ἀκίδας παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ὡς Ὅμηρος γλαγχίνας καλεῖ. Scilicet leguntur in eo τριγλαγχίνας, χαλκογλαγχίνας, ταυτογλαγχίνας εἶναι.

ὑπὸ γλαγχίνα δ' ἔκαμψαν. puta esse, ὑπέκαμψαν. Apud Hesych. ὑπογλαγχίαν. ὑπὸ τῇ γωνίαν hinc emendandam esse, viderat Bentl. Ionicum debuit esse δὲ κάμψαν. Verum ut ad ἔκαμψαν veniam: hoc pro vulgata ἔγναμψαν recipiendum erat partim ex prosodica ratione, quia dubitari potest an syllaba ante γν corripi possit: v. virum doctiss. Rich. Payne p. 31 partim auctoritate Harl. Townl. Veneti: adde Vict. Mosc. a. cū Schol. memo-

rat quoque ex Eustath. Barnes. Certe in eo est p. 1350, 20. γλωχῖνα δὲ κάμψαι Φησί etc. vt supra verba apposui. E Schol. Vict. scriptum video ἐκόναν, sicut puto ἐκόναν pro ἐκαμψαν. In Vrat. d. et A. ἐγναψαν. Veriorem tamen lectionem arbitror fuisse ἑγαμψαν. vt γαμψόπυγας aquilae; et apud Hippocratem sunt γαμφοί pro καμφοί.

Ceterum si in loco hoc quicquam a me est peccatum, veniam dabunt aequi rerum aestimatores, quippe qui nunquam mulionis partes et operas praefulerim.

275. ἐκ θαλάμου δὲ φέροντας, εὐξέστης ἐπ' ἀτήνης νῆσον. non bene interpungebatur post ἀτήνης. Monent quoque de meliore interpunctione Schol. A.

εὐξέστης. Vrat. A. d. Mosc. 2. Townl. Ven. vt iterum variat inf. 280 εὐξέστη ἐπὶ φάτῃ. et sic vbique ferre: vt primo statim loco H, 5. auctoritati cessi et vulgatum εὐξέστου deserui.

276. νῆσον. Mosc. 2. νῆνσον quod etiam alibi frequentatur: vt Od. A, 147.

277. ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιργούς. Schol. A. „ἐντεσιργούς, τοὺς ὑποζυγίους. inuenta sunt, quae non modo onera dorso ferunt, sed currum et impositum textum (περίπυδα) trahunt, quae ἔντεα dicuntur.“ Schol. B. οὐ τοὺς μετὰ πανθηλίων νωτοφοροῦντας, ἀλλὰ τοὺς ἄρματα ἔλκοντας. Similia modo hoc, modo alterum in ceteris Schol. V. M. br. Apollon. Lex. Hesych. τὰ ἔντεα sunt τὸ ἄρμα. et ἐντεσιργοί, οἱ ἐν ἔντεσιν ἐργαζόμενοι. vt Eustath. h. e. ἐν ἄρματι. inf. ἡμιόνου ἔλκον τετρακύκλον ἀτήνην vs. 324. Addunt Schol. B. καὶ Πινδαρος τὰ ἄρματα ἔντεά Φησι· ἰκταίοις ἔντεσι μεταίττων, ἣ τοὺς ἑταίρους ἐπὶ τὰ ἔργα. Locus Pindari est Ol. XIII, 28. εἰς γὰρ ἰκταίοις ἐν ἔντεσιν μέτρα ἣ — corrupte itaque inde effectum est μεταίττων. Legitur quoque in Viet. qui idem Scholion habet: ἰκταίοις ἔντεσι μέτρα. Eustath. exscripsit simpliciter: ἔντεα γὰρ παρὰ Πινδάρου τὰ ἄρματα. Acceperunt ergo veteres Pindarum de iunctis currui equis. hoc tamen Corinthiorum inuentum non fuisse traditur, sed equorum stenandorum.

εντασιουργός est praefixum Schol. br. legiturque in Hesych. tum in Cant. Mori. Harl. Mosc. 2. vno Vindob. expressum quoque erat in edd. Flor. Aldd. Turneb. nec mutatum nisi ab H. Steph. ex ed. Rom. recte; nam τὸ *eu* seriorum est contractio, quod nec locum habet nisi in contractis ex *oa* ut *ἐριουργός*. Homericā aetate fuit *εντασιεργούς*. Illustrat vocem Ernesti per *ἐντασιεργός* in Hesiodi *Εργ.* 412. In Vrat. A. apposita erat glossa: *ἀρματοεργούς*.

278. τοὺς δὲ ποτὶς Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν. Schol. Vict. „Μυσοί, πλῆστον ὄντες Ἑνετῶν; ὅθεν ἡμιόνων γένος. (B, 852) ἦ, ὡς καὶ ποτὶς Μυσοῖς διαφέρων ὄντων. Ἀνακρείων. „ἰκτόρορον Μυσοὶ εὐρεῖν μίξιν ὄνων πρὸς ἵππους (an Anacreontia sit fragmentum, non reperio) ἐξ ὧν ἡμιόνου. καὶ νῦν μὲν ἀρσενικῶς εἶπεν. ἐξῆς δὲ (325) τὰς Ἰδαίους ἔλαυνε δαΐφρων.

279. ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον — Vrat. d. ἵππους δὲ Τρωϊούς. ὕπαγον ζυγόν, vn. Vindob. ζυγῶ.

280. ἐυξέστω ἐπὶ Φάτιν. vulg. ἐυξέστω, quod ex ed. Rom. intulit H. Steph. et ipsum bene se habens, lectum quoque in Lips. Recipiendum tamen erat alterum auctoritate eodd. Barocc. Mori. Cant. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Townl. Ven. sicque edd. Flor. Aldd. infra quoque 590 edd. vulg.

οὗς — ἔχων ἀτίταλλον, pro ἀτίταλλον. nota periphrasi. Laudat tamen Etn. Valk. ad Eurip. Phoen. p. 269.

281. τὸ μὲν ζευγνύσθην — κήρυξ καὶ Πρίamus. Schol. B. Vict. Mosc. „ζευγνύναι προσέτασσαν. — καὶ οἰκοδομῇ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χορηγός. καὶ γλύφει πᾶν ὁ γλυφεύς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης, ζεύγνυσιν ὁ ὑπηρετῶν, ζεύγνεται δὲ ὁ προστάσων.“ observatio grammatica per se bona de vi, quam verba media habere possunt, et saepe habent; non autem semper et ubique. At mire-
ris, cur haec in nouissima demum rhapsodia proposita sint? nisi mecum statueris commentatos esse grammaticos in singulas rhapsodias; et ex his unum in postremam di-

ligentius ac perpetua annotatione. Verumtamen observatio ab h. l. est aliena; nam in heroica vita ipsi heroes, et ipsi dii, αὐτρουγοὶ sunt, et currum adornant, equosque iungunt; et postquam filii Priami (inde a vl. 265) plaustrum adornauerant iunctis quoque mulis: adducunt vl. 279. equos currui Priami iungendos, iungunt autem ipse Priamus et praeco.

Scrupulum inforti sibi passus quoque est Clarke, quem tamen minus feliciter sibi eximit coniectando: τὸ μὲν ζευγνύσθην. Ernesti nullam ait esse necessitatem corrigendi; „ζεύγνυσθαι commodissime dicuntur, qui eundem currum conscendunt“ at h. l. expresse de equis iungendis agitur.

Vt ζευγνύτην legatur, non magis necesse est, cum activa et media forma ubique alternis variet. Videntur quoque fuisse, qui τὸ δὲ ζευγνύσθην passivum dictum acciperent, equi ita iungebantur in domo. quid vero tum seqq. facias, κήρυξ καὶ Πρίαμος. Etiam τὸ modo ad equos, modo ad κήρυξ καὶ Πρίαμος referunt. Prius haud dubie recte.

282. κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρασὶ μὴδὲ ἔχοντες. — „quod, nisi versus hic adiectus esset, il, qui continentur apud Homerum duales et plurales confundi (cf. ad A, 567) (συγχεῖσθαι τὰ δυϊκὰ) Eratosthenes et Crates, dicere potuerant, dualem τὸ μὲν, de novem Priamidis dictum esse“ Schol. A. inutilis observatio!

πυκινὰ. Townl. πυκνά.

μὴδὲ ἔχοντες. Ven. ἔχοντες ut cum ζευγνύσθην conveniat. Potest tamen relictum esse ad hoc ipsum: cum de hac loquendi forma tantopere disiderent grammatici.

Hunc versum animo habuisse simulque alterum similem P, 325 confudisse memoriter Xenophon videtur Sympos. 8, 30. vbi Ganymedis etymon ex eo ducit, quod is est gaudens consilio: γανύμενος μὴδεσι.

283. ἀγγέλου δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβη τετιγμένη. Schol. B. V. περιλύτω Sch. M. λελυπημένη. Vidimus iam A, 554. P, 664. quod alias est τετιγμένος ἦτορ.

285. χρυσέων ἐν δάκτῃ, ὅφρα λείψαντες ποίηεν. λείψαντα. Schol. B. V. M. συλλαγματικῶς. μόνος γὰρ σπένδει ὁ Πρίαμος. ex seqq. χρυσέων ἐν δάκτῃ ὅφρα Benil. ut hiatus tollatur. Potuit quoque esse ἐν δάκτῃ χρυσέων. ut ἐν χρυσέῃ Φιάλῃ Ψ, 243. alibi sane, ut in χρυσέων ἐν δάκτῃ et similibus alterum praepositur. Miror Claricum, qui tot hiatus multo duriores admittere potuit, nunc repente commoueri hoc hiatus qui ferri poterat: reposuit iam Ernesti, caesura et mora syllabae cum desendi posse.

287. τῇ, σπαιῶεν. τῇ, λαβέ. ut iam E, 219 et al.

288. ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν. vñ. Vindob. ἐχθρῶν pro ἀνδρῶν e glossa.

ἐπεί ἄρ σέ γε θυμός. „γρ. ἐπαιή σέ γε“ Barnes. Monet Clarke, ἄρ habere vim in connectenda sententia; et Ernesti adiecit, εἰς ἄρ, si tamen, ὀτρύνει ἐπὶ νῆας (ἰάσθαι)

290. ἀλλ' εὖχου σὸ γ' ἔπειτα. εὖχου erat in vulgg. Recepit Barnes εὖχου ex ed. Rom. et Ruslath. cum Cant. εὖχας Harl. Vrat. A. d. Lips. Ven. Mosc. 2. Schol. B. sup. ad E, 458. Etiam hoc bene. 291. ὅς πῶσσαν Τροίην καθέρῃ.

292. αἴται δ' εἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· εἰὼν ἄγγελον.“ non video, quomodo commode hic locum tueri possit; potest retractum esse ex vñ. 296. Et ταχὺν ἄγγελον itorum legitur vñ. 310. Apollonius tamen de Syntaxi p. 157 l. 23 pugnat pro εἰὼν. (Scribitur ibi αἴται δ' εἰὼν εἰὼν ἄγγελον, corrupte) esse enim nunc εἰὼν pro αὐτοῦ. ut 296 εἰαυτοῦ. Si sibi constat, etiam h. l. accipere debuit pro εἰαυτοῦ; peto eum suum alitem. Schol. Vict. ταχὺν ἄγγελον. εἰὼν, ἀγαθόν, οἱ δὲ τὸν αὐτόν.

Porro Schol. A. τὸ ἐξῆς· αἴται δ' εἰωνὸν — θαξόν. τὰ δὲ ἄλλα (ὅςτε — μέγιστον) διὰ μέσου.

ὅς τε οἱ αὐτῷ φίλτατος εἰωνῶν. Schol. A. „ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν οἱ, ἐπεί εἰς ἀπλήν ἢ μετάληψίς ἐστιν, ὁμοίως τῷ· ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεύς.“ Ait, non οἱ αὐτῷ. scribi, sed οἱ. De qua subtilitate multis agit Apollon. de

Syntaxi. cf. ad B, 64. Etiam Schol. Vict. ἐγκαλιών τῇν, cf.

Φίλατος. Schol. Vict. „ἦ, ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτῷ ἐγεννήθη. ἦ, ὅτι ἐφυῶντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐφάνη καὶ ἐνεφάνισεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα. τινὰς δὲ Φασίν, ὅτι γεννηθέντα Δία πρὸς οὐρανὸν ἐκόμισεν οἱ δὲ, ὅτι Μέρου ὁ Κῶος ἀπαύστως ἐκένδει τὴν γυναῖκα· ξενίας δὲ τὴν Πρίαν μετεβλήθη, καὶ συμπαρέσθιν αἰὲ τῷ Διὶ. Debuisset ergo esse merops inter aquilarum genera. Exscripsit vetus Scholion Eustathius, qui, et versus Moeris Byzantinae adiunxit. Conf. locum de aquilae augurio inf. 312. et ad Q, 247. ubi hanc fabulam iam attigi.

293. καὶ εὖ κρᾶτος ἐστὶ μέγιστον: Ἐ. „ὅτι Ζητήδωτος γράφει· καὶ οὗ. (et cuius) ἐστὶ δὲ ἀντὶ ἑαυτοῦ. καὶ ἀδιέφορός ἐστιν ὁ λόγος.“ Schol. A. quo sensu ultima dicta sint, non definio. putes legendum esse ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. (et eius robur) Verum etiam Apollon. Lex. αὖ. σημαίνει τὸ — ἑαυτοῦ, adscripto hemistichio. Sane so. εὖ. οὖ.

Eustathius: γρ. καὶ κατ' ἐγκλίσειν; καὶ εὖ. hoc puto melius, vt sit, ἱρῆις. at si est εὖ, est pro, sni ex grammaticorum doctrina. vt sup. T, 464 εἴ πως εὖ πεφύκεται. Hesych. εὖ, δασέως, αὐτοῦ ἢ αὐτῆς. deb. esse αὐτοῦ. cf. ad Q, 166. Difficile est in his grammaticorum iudicia vel explicari vel constituere.

καὶ αἱ est in Mori, Harl. Mosc. a. saecum mox 311. cum Barocc. Harl. εὖ vitiose Townl. Mc et vl. 311. Eustath. τὸ δὲ· καὶ εὖ κρᾶτος ἐστὶ μέγιστον. ἦγον, οὐκ ἐπερ κροῦ (accepit ergo perperam οὗ tanquam idem quod εὖ ab ἑ), ὡς βασιλεὺς ζῶον πολλῇ ισχύς. καὶ ἦν μὲν φράσαι οὕτω λαόνερον· καὶ οἱ. προεκρίθη δὲ τὸ ποιητικώτερον. γίνεται δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη τὸ εὖ, ὡς τὸ εἰμῶ καὶ τὸ σῶ.

Tandem de subiecto quaeri potest: siue κρᾶτος Iovis an alius? est utique alius, aquilae, validissimi inter aves.

κρᾶτος ἐστὶ μάλιστα. Venetus. Antamex Schol. A. „γρ. μέγιστον.“

295. ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπόλων. Schol. A. „γρ. ἴης χαίρων ἐνὶ θυμῷ.“

296. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἰὸν ἄγγελον Schol. br. ἀγαθόν. ἴδιον. vt alii ap. Apollon. Lex. sed ἀγαθόν esset ἰόν, ab ἐός, ἐὺς. v. Excurs. VII ad A.

εἰ δέ τι vitium ed. Rom. et cod. Barocc.

297. οὐκ ἂν ἔγω γέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελομένη. hiatus etsi in tono quiescente explet Bentl. ἔπειτ' ἄρ' ἐποτρύνουσα.

298. μάλα περ μεμαῶτα. Vrat. A. μεμαυῖα. lapsu.

300. ὦ γύναι, οὐ μὲν τόδ' ἐφιαμένη ἀπιθῆσα. Lips. οὐ μέντι. τό γ' Townl. ἐφιαμένη, ἐνταλλομένη ἢ ὑποτιθεμένη. Schol. br. Eustath.

301. αἶ π' ἐλεήσῃ. eadem vi quam: ὅπως ἐλεήσῃ. notat quoque Eustath. vn. Vindob. cum corr. ἐλεήσῃ.

302. ταμίην ὄτρυν' ὁ γαριός. non dubito fuisse ὄτρυνε γαριός. Ionice ὄτρυνε est aliis locis, et habet Vrat. A. et articulus serius insertus est, si modo haec sunt ab auctore Homericæ ætatis. Versus 302. 3. 4. leguntur ap. Athenæum IX. p. 408.

303. χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἐπιχαῦσαι ap. Athenæum loco mox laudando, sicque Vrat. A. perpetua variatione. v. c. Ψ, 45. ὕδωρ ἀκήρατον, καθαρόν, ἀθόλωτον, ἀμύαντον, ἀδιάφθορον, reddunt Schol. B. V. M. certatim.

304. χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχον θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. { — ἀθστεῖται, quod præter morem vas aquarium memorat, quod alias solet λέβητα appellare, aquam autem χέρνιβα. nonnulli autem non tollunt, sed notant, διπλῇ σημειοῦνται, ὡς ἅπαξ ἐνταῦθα λεγόμενον. Etiam Schol. B. et Mosc. χέρνιβον. οὐχ, ὡς τινες, τὸ ἀγγεῖον. ἐπιφέρει γὰρ πρόχον θ' ἅμα. ἀεὶ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ὕδωρ δηλοῖ. Schol. Vict. χέρνιβον. τινὲς ἀθστεῦσιν, ὅτι τὸ χερνίμπτρον νῦν δηλοῖ, ἀεὶ δὲ τὸ ὕδωρ παρὰ τῷ ποιητῇ.

Referta sunt veterum et recentiorum scrinia disputatione de vocis χέρνιψ vsu proprio de aqua, et de eius vsu improbato pro vase: quæ recoquere, nulli frugi esset: v. Schol. br. Eustath. ad h. l. ad Od. A, 156. p.

1400, 58 sq. vbi: χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχέει ἐπέχουσα φέρουσα. Etymol. in λέβης. Apollon. Lex. in χέρνιβα. vbi cf. Villois. e Philemone mss. Athenæum IX p. 408 B. Pierſon. ad Moer. p. 414.

Versum obelo esse transfigendum et ipse cenſeo, ſed ali. de ratione: quia eſt ex eo verſuum genere, qui ſupplendae ſententiae et ſtructuræ verborum cauſſa a rhapsodis ſunt interpoſiti; nam ἡ δὲ παρέſτη. ſufficiebat e more poetæ. Bentleius emendabat: χέρνιβα τ' ἀμφίπολος. ſicque ſane verſus reſtitutus ferri poterat. Verum ex loco Philemonis mſ. apud Villois. i. l. patet, χέρνιβον fuiſſe vocabulum ſerius uſu habitum: χέρνιβα, τὰ εἰς χεῖρας νίματα χερόμενα. ὁ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ ſυνήθειᾳ χέρνιβον φάμεν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φαſίν. — Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀſυνήθως ἀπαξ εἶπεν, ἡμῖν δὲ ſυνήθως τὸ χέρνιπτρον (vas) ὡς παραſημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοί, τευτέſτι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβητα καλεῖν εἶπεν. ἄλλως μὲντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ, τὸ κατὰ χεῖρων διδόμενον ὕδωρ. habes hic omnem rem paucis expoſitam, quam ceteri ad faſtidium varie iactant.

In Vrat. A. erat gloſſa ad χέρνιβον, βαττέλινον. an ex, vaſculum?

Schol. Vict. „χέρνιβον. ἡ Μαςſαλιωτικὴ ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. διὰ τὸ μὴ εἰρῆσθαι νῦν ſυνήθως αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ſκεύους τὰ χέρνιβα. εἰ μὴ ἄρα ἐνικῶς ἐνθάδε γραπτέον χέρνιβον ἀμφίπολος“ Scholion eſt luxatum: In Maſſilienſi exemplari ſcriptum fuit: „χέρνιβον ἀμφίπολος ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.“ Excidit tamen iudicium grammaticorum, improbari verſum: διὰ τὸ μὴ etc. — ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ſκεύους. nunc interciderunt nonnulla: quæ deſierant in . . . χέρνιβα. quibus ſubiiciuntur reliqua.

305. νιψάμενος δὲ κύπελλον ἀδέξατο ἥς ἀλόχαν. Townl. Vrat. b. κύπελλον δέξατο. numerosius tamen eſt vulgatum. νιψάμενος „cum ſe ipſe lauaret“ Clarke.

305. ζ— 306. ζ— ad priorem tamen verſum nullum extat Scholion A. ad alterum verſum notatur: „quod

praepositio abest, ἐν μέσῳ ἔρκει. Schol. B. V. M. ob-
servant esse ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ Ἑρ-
κίου Διὸς ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἄλωσιν Φυγῶν (καταφυγῶν
Vict.) ἀπέσφαικται.

307. οὐρανὸν εἰς κινδύν, Benl. emendabat εἰς κορόων.
quia fidem etiam in compositis necessarium esse censebat.
De quo v. ad T Exq. IV.

308. Ζεὺ πάτερ, Ἴδηθεν μάδεων. de hoc v. ad Γ,
276. Ζεὺς vn. Vindob.

309. δὲ μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἢ δ' ἐλαυνόν.
Schol. B. Vict. „ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀχιλλῆα.“ quid tamen
potius τῷ εἰς Ἀχιλλέως scil. δῶμα. „γρ. ἐλθέμεν“ Bar-
nes. φίλον, ὥς μὴ ἐχθρῶς προσδεχθεῖν. ἐλαυνόν δὲ,
ἐλέου ἄξιον Schol. B. M. Vict.

310. πέμψον δ' οἶωνόν ταχύν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν
ἄλλῳ· εὐὸν ἄγγελον.“ quod locum habebat sup. vf. 296.

311. καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον. Etiam hic Vene-
tus: μέλιστα, cum Scholio: „γρ. μέγιστον.“ vt vf. 293.
ad quem vide quoque de εὖ. In Vrat. b. καὶ οἱ Townl.
καὶ εὖ.

312. μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας. ἐννοήσας σὺν
ὀφθαλμοῖς. vt alias ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρᾶν. A, 587 μὴ σε —
ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶμαι θεινομένην. Mutavi interpunctio-
nem quae erat: ὀφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀ. νοήσας, τῷ π.
Abest vf. 312. a Mosc. 2.

314. τοῦ ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς. Notabilis persuasio
hominum priscorum, quae eadem inter Iudaeos in libris
sacris antiquioribus occurrit, quod crediderunt, peti-
ostentum a numine posse, idque, prout expetitur erat,
a deo mitti quae tamen persuasio miram vim ad homi-
num animos habere debuit. Aliud exemplum v. in Od.
T, 102 sqq.

315. αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετηνῶν. ξ-
„quod ita dixit non corpore, sed τὸν ἐπιτελεστικώτατον,
alitem certissimi augurii“ Schol. A. Sch. br. Duplex ni-
mirum erat vocis τέλειον interpretatio; de qua v. dicta

ad Θ, 247 vbi idem versus iam legebatur de officio Agamemnoni missio.

In augurio interpretando arguantur Schol. B. V. M. Eustath. Melior est ζήτησις mox in Schol. B. et Mosc. inserta, nam Vict. praetermisit; quam iam vidimus supra ad Φ, 252. eam e Porphyrio transcriptam esse, comparatione Scholii ad K, 274 intellexeram; quaeritur in ea: quodnam hoc aquilae genus sit, quod h. l. poeta ante oculos habuerit. Determinationes sunt: vñ. 316. esse μόρφον, θρηγῆρα, περκνόν appellari, et habere ingentes alas: videbimus de singulis ad vñ. seq.

315. τελειότατον κατηνῶν. Harlei. *καταεινῶν*. varietate solenni.

316. μόρφον, θρηγῆρ', ὃν καὶ περκνόν καλέουσι. ζ. „quod μόρφος scribitur, et περκνός, (vtrumque etiam Schol. Vict. sed verbo, monet) etsi Aristarchus aquilam *πέρκνον* scribere maluerit; vsu repugnante: Schol. A. in quo et in Schol. Mosc. longum Scholion ex antiquiore grammatico insertum est de tono huius vocis; et *ἐκ παλαιῶν* Eustath. Ap. Hesiod. Sc. Herc. 134. *μορφός* scribitur: sagittae Herculis *μορφνοῖο* φλαγγαε *καλυπτόμενι* *πετρύγεσσι*, pinnae habent nigrae aquilae.

μόρφος, quod varie exponitur, a Schol. br. B. Apollon. Lex. Eustath. Schol. Hesiodi ap. Matthaei ad calc. Syntipae fabb. p. 140. nihil aliud declarasse videtur, quam nigrum colorem. aliud nomen aquilae *θρηγῆρ* et *περκνός*, etiam hoc a nigro colore. Apollon. Lex. cum Hesych. Schol. B. br. Eustath. Etiam vna *περκάζειν* dicitur *ἥδη μελαινομένην*. Male habet, quod in hoc Porphyrii scholio confusa est disputatio alia de ardea, *ἀρωδιός*, cuius tria genera sunt: *πύγαργος*, *ἀφροδίσιος*, *πᾶλλος*; quodque haec ad aquilam translata sunt; porro molestum est, quod interiecta est alia copiosa disputatio contra eos, qui aquilam *μαλανοστοῦν* inferebant sup. Φ, 252. Ad locum nostrum spectant tantum haec: aquilam esse non illam maximam, sed aliam, etiam nigram, quae nomen minor sit: *αἰστός* καὶ *μέγεθος* *ελάχιστος* καὶ *πρῶτος*

στος; habitat illa in montibus et fluvii, vocatur *μελαναί-
ατος* et *λαγωφόνος* (*λαγωφόνος*) ἐστὶ δὲ ὠκυβόλος, cele-
riter arripiens praedam: ad hoc alterum genus malebat,
grammaticus Homericam aquilam referre, quam ad prius.

Sunt haec petita ex Aristotele, cuius locum ut ad-
scribam, res exigit: H. A. IX, 32 τῶν μὲν αἰσῶν ἐστὶ
πτελέονα γένη· ἐν μὲν ὃ καλούμενος κύταργος — ἕτερον δὲ
γένος ἐστὶν αἰσῶν, ὃ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγάλαι
καὶ ῥάθυμ. οἷα δὲ βήσσας καὶ ἄγκη καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖ-
ται δὲ νηττοφόνος, καὶ μορφνός. οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται
ἐν τῇ Πριάμου ἐξόδῳ. ἕτερος δὲ μέλας τὴν χροάν, καὶ μέ-
γας εὐλαχίστος καὶ κράτιστος τούτων· οὗτος οἷα δὲ ὄρη καὶ
ὑψος καλεῖται δὲ μελαναίατος καὶ λαγωφόνος. ἐστὶ δὲ ὠκυ-
βόλος. hic est ille, ad quem grammaticus contra Aristo-
telis sententiam, Homericam referre volebat. An per
haec, quae apposui, certiore remaneamus notitiam aquilae
ab Homero memoratae, admodum dubite. Verum ea est
communis fortuna disputationum de comparatione eo-
rum, quae de historia naturae tradita sunt a veteribus,
cum notionibus nostris.

Ceterum ambiguum manet et hoc, quae verior sit
huius versus interpunctio: eane quam retinui, an, μόρφ-
νον θηρητῆρ', an μόρφνον, θηρητῆρ' ὃν καὶ περὶ κὼν κα-
λέουσιν. Praestare videtur interpunctio recepta, tanquam
facillima.

318. ἀνέρος ἀφνειοῦ, εὐκλήτης ἀραρυῖα. { „quod
εὐκλήτης et per se accipi potest, hoc est, εὐκλειστος, et
iunctim εὐκλήτης ἀραρυῖα, h. e. ἐν ταῖς κλισίαις ἀραρυῖα.
Sequitur aliud Scholion: ἄλλως. „Aristarchus et Ascalo-
nita εὐκλήτης una voce acceperunt, ut εὐκνημῖς. At alii
binis vocibus εὐ κλητὸς ἀραρυῖα. quibus Tryphon adstipu-
latur; non bene, grammatici nostri iudicio, (cui equi-
dem haud subscribam) et melius pro epitheto accipi,
quia occurrunt quidem exempla elisae vocalis κερκῖδ' ὕ-
φαινε, χέρσ' ἐρέται. νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν. verum non
aliud exemplum simile est elisionis feminini in ης. (hoc
non assequor; οὗ γε μὴν τῶν εἰς ης ἐκτεταμένων θηλυ-

κῶν. debuit scriptum esse εἰς τις. etsi et hanc rationem pro inani ac vana habeas. Ceterum, additur in eodem Scholio, quandoquidem ultima in his vocibus producta est, habendum est paroxytonum εὐκλής. scilicet vt νῆας πολυκλήϊδες. de quibus eandem disputationem vidimus ad B, 74.

Ex iis, quae in fine subiiciuntur in Scholio, apparet haec descripta esse ex Herodiano ἐν τῷ κ' τῆς καθόλου, e qua superiora quoque auguror esse deprompta, quae de tono voc. μάρφνης allata erant. cf. Etymol. in κληΐδες.

In mf. Lipsi. vitiose εὐκληαῖς scriptum, et in Townl. εὐκλήης.

Hiatus, etsi in caesura versus medii, offendit tamen merito, cum ad manum sit melior ratio, quam adscripserat iam Bentl. ἀνέρος ἀφνειοῦ, ἡνικληΐς ἀραρυῖα, aut, quod equidem verum fuisse arbitror: „ἀνέρος ἀφνειοῦ ἡνικληΐς ἀραρυῖα. eo sensu quo Schol. br. εὖ ταῖς κλειστῇ ἡρμοσμένη, ἀσφαλής. δύναται δὲ ὑπὸ ἐν, ἢ ἢ εὐκλειστες. In Vrat. A. lectum, καὶ εὖ κληΐς ἀραρυῖα, quod Ernesti pro veriore habebat cum Heinio ad Hesych. in εὐκλής, qui tamen non bene geminabat σσ.

319. τόσσ' ἄρα. „tantae utique. tantae, inquam“ Clarke.

εἴσατε δὲ σφι. εἰσάγη. se'conspiciendum praebuit.

320. δεξιὸς αἰτέας ὑπὲρ ἄστας. Ita legebatur, versa peccante in digamma; correcto iam a Bentl. δια φαστας. vt Od. B, 154. vbi δύο αἰετὼ δεξιῷ ἦξαν διὰ οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν. Ecce vero Schol. A. ὑπὲρ ἄστας. γράφεται διὰ ἄστας. habemus ergo manifestum exemplum digammi extriti cum versus vitio. Sunt tamen melioris lectionis vestigia in codd. Cant. Vrat. A. b. Mosc. 2. Eustath. δ' ἄστας. ita quoque edd. Flor. Aldd. Rom. in quo vitium cum agnosceretur, Ald. 2. ὑπὲρ recepit, alio cum vitio.

522. σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξιστοῦ ἐπεβήσατο δὲ Φρου. Principio versus hand dubie ex interpolatione iterum ὁ γέρων, pro σπερχόμενος δὲ γέρων. Vernetus cum mf. Mori σπερχόμενος δ' ὁ γεραίος εἰσῆ. debebat saltem

esse sine δ , $\sigma\pi\epsilon\rho\chi\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ δὲ γεραιός. $\epsilon\omicron\upsilon$ videtur anti-
quius esse (fuit γεραιος ἔφου. Schol. A. tamen „γρ. δ γέ-
ραν ξιστοῦ.

ἐπεβήσατο receptum a Turnebo ex ed. Rom. recte,
concinentibus codd. Veneto et Schol. Antea in Flor.
Aldd. erat ἐπεβήσατο, quod et codd. exhibent, vt Vrat.
d. Lipf.

323. ἐκ δ' ἔλασα προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούκου.
Schol. Vict. μεγαλοῦχου. καὶ ἀλλαχοῦ· κατὰ δώματα ἤχθ-
εντα. Od. Δ, 72 vbi edd. καδδώματα. Lipf. ἐριδούκου.
quod aliquoties vidimus, vbi syllaba producenda erat, lo-
co duplicatae consonae δ , ἐρίδδουκος. αἰθούσης „non
e porticu, erat enim sub dio, vl. 307. sed ex aula, v.
161. ea cincta erat porticibus; vnde ἐρίδδουκος, resonans
Ernesli, ex Eustathio. Potest hoc ferri; non autem pro-
pterea, quod vl. 306. senex precatur $\sigma\tau\acute{\alpha}\varsigma$ μέσῳ ἐν ἔρ-
κει, nam hoc facit domo egressus sub dium religionis
caussa. Omnino res per se clara est. Currum mularum
instruxerant in aula, ante domum, sub dio, equos ἐν
προδόμῳ 323. poterat tamen vel sic de utroque dici: ἐν
δώμασι vl. 281. Ergo currus vterque nunc ex aula, per
portam aulae egredi possunt; etiam aula πρόθυρον et αἰ-
θουσαν habet, quae totam aulam circumcirca includit:
nam τὸ ἔρκος, porticu instructum erat; et in eo porta.
In Schol. B. V. M. αἰθούσης. (τινὲς Vict.) τὰ τῆς αὐλῆς
τοιχίᾳ. (Vict. addunt: Σκελοὶ δὲ τὴν αὐλῆϊον θύραν) Κύ-
πριοι δὲ παστάδα ἀμφὶ θυρον. De his cf. Obff. ad Z, 243.
I, 468.

325. τὰς Ἰδαίους. Vrat. A. τὰς δ'. minus bene. re-
spondet αὐτάρ.

326. τοὺς δ γέρον ἐφέπων μάλιστα. κέλευε. non τοὺς
— κέλευε. sed τοὺς ἐφέπων μάλιστα, (ἐπιμαίμενος E,
748.) ἐκέλευεν scil. αὐτοῖς. ὥτρυνεν αὐτούς. Ψ, 642 δ δ'
ἄρα μάλιστα. Pro τοὺς Vrat. d. τὰς, commu-
niori vfu.

τοὺς δ γέρον iterum a superiore manu. fuit: αὐτὰρ δ .
πισθεν. τοὺς δὲ γέρον.

327. *καρκαλίμως κατὰ ἄστυ*. Cant. *ποτὶ ἄστυ*. Irenaeus I, 1. sub f. *ἀνὰ ἄστυ*.

328. *πόλλ' ὀλοφυρόμενοι. οἵκτρ' ὁ*. Irenaeus ibid. et Vrat. d.

ὥς εἰς θάνατόν δε κίοντα Turnebus e Rom. intulit *θάνατόν δε*. In Flor. Aldd. *θάνατόν γε* erat, quod et Vrat. b. habet. Cant. *ὥς εἰς θάνατόν γε*.

329. *οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν*. Venetus *πόλσεος*, hoc quoque recte. Schol. A. „*γρ. πόλιος*. hocque Ionicum.

330. *ποτὶ Ἴλιον*. variat *ποτὶ* vt alibi.

331. *τὸ δ' οὐ λάθον εὐρύσκα Ζῆν'*. Aristarchus distinguabat *εὐρύσκα Ζῆ—ν'* ἐς *παδίον* altero versu; et rationem habet in ipsa syllabarum dinumeratione. sicque codd. Barocc. Mori. Harlei. idque sequutus est Turnebus ex edit. Rom. Idemque habent Ven. Townl. Vrat. d. bis iam hoc idem vidimus Θ, 206. 7. et Ξ, 265. 6. Quod vsu receptum est, *Ζῆν' — ἐς παδίον* non habebat, cur abiiceretur.

332. *ἐς παδίον προφανέντε*. Schol. A. et Vict. „in Chia (recensione) erat *καταβάντε*.

333. *αἴψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν*. „*ἄρ'* statim deinceps, statimque proinde“ Clarke. *Ἑρμείην* Cant. At nec est *Αἰνείην*, sed *Αἰνείαν*.

334. *Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε*. Schol. B. Vict. M. liberari nos aiunt per haec verba a quaestione, cur nunc Mercurii vtatur Iupiter opera non Iridis; opus erat deo, qui Priamo comitem se adiungeret, in Achillis conspectum adduceret et ingressum occultaret. Addit Schol. Vict. *διὸ καὶ ῥάβδον ἔχει, ὥς τε κοιμίσαι τοὺς Φύλακας, καὶ ἐπιγεῖραι τὸν Πριάμω. ἐν δὲ Ὀδυσσεύῃ ὁλίγως.*“ Scilicet in Odyssaea non nisi bis mittitur, A, 38. ad Aegisthum et ad Calypso A, 84. E, 28 sqq. Est tamen hoc idem inter argumenta profectae ab alio auctore rhapsodiae novissimae habitum.

335. *ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι*. Barnes: „*ἀνδράσ'* melius, vt ego puto.“ At enim nunc non quaeritur, quid putet esse melius, sed vitium abstergendum est ex hiatu. Fuit

hæud dubie ἀνὲρ' ἐταιρίσσαι. quod iam Bentlei. adscripterat.

ἐταιρίσσαι. Schol. A. φίλον γενέσθαι, καὶ ἐταῖρον. Sch. B. συνεργῆσαι. Schol. br. ἐταίρων βοηθῆσαι. Apollon. Lex. ἐταίρων γενέσθαι καὶ συνεργῶ, versu adscripto. Est, socium se adiungere alteri, eique adesse. Schol. Vict. συνεργῆσαι. οἱ δὲ παραγενέσθαι. ὅθεν καὶ ἐταῖρα, ἡ συμπαραγενομένη ἄλλοις ἄλλῃ εἰς μίξιν. ἢ φιλοποιεῖσθαι. φίλον αὐτὸν ποιεῖσθαι Ἀχιλλεῖ πέμπεται. Ultima melius Schol. Mosc. ἢ φιλοποιήσασθαι. πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν Ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται. Sup. N, 456 μερμήριζεν, ἢ τινά του Τρώων ἐταιρίσσαιτο, adiungeret sibi.

καὶ τ' ἔκλυες ᾗ κ' ἐθάλεσθαι. Schol. Vict. καί τ' ἔκλυες. τινὲς καί τ' ἔκλυες. καὶ λέγει, φασί, τὸ αἰ. ἀντὶ τοῦ, κλύεις“ non assequor, quæ altera hæc lectio fuerit, vitio calami obscurata; num καὶ τε κλύες, an καὶ σὺ κλύες, an καὶ τ' ἔκλυες εὖ. Eustathius: ἔκλυες, ἀντὶ τοῦ ἐπύκνευσας. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστι τὸ κλύειν δοτικῇ συντάσσασθαι. non meminerat Eustathius, esse dativum, cui. vt laepe: κλῦθί μοι. eodem sensu quo κλῦθί μου.

ὅπ' ἐθάλεσθαι cum glossa, ταχίως. Vrat. A. perperam.

De toto versu tam salebroso suspicionem animo infidere, tanquam de supplemento superioris versus, ingenuè fateor.

337. ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ. ξ' „quod ἰδεῖν et νοῆσαι παραλλήλως idem sunt Schol. A. B. Vidimus modo vl. 294. ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.

Peccare verbum in digammi legem, in aperto est. Bentleius emendabat: ὡς μή τις ἐ ἴδῃ, μήτ' ἄρ ἐ νοήσῃ. praeclare, vt simul causa corruptelæ appareat; fuit sic μη τις fs ἴδῃ. In Vrat. d. est μήτ' ἄρ τι ἴδῃ.

μήτ' ἄρ τε νοήσῃ Cant. τι.

338. πρὶν Πηλεΐωναδ' ἐκείσθαι. ξ' „quod Πηλεΐοναδ' de dixit pro εἰς. πρὸς. ἐπὶ Πηλεΐωνα. Schol. A. B. V. Est quoque v. 339 signatus stigme, sine Scholio tamen,

quod forte spectant ad Ἀργεΐφόντην, quem modo vl. 24 vidimus.

339. ὡς ἔφατ'. iterantur vll. 339—345. in Od. E, 43—49. et vll. 339, 340, 341. iterum Od. A, 96, 97, 98.

340. αὐτὴν ἔπειθ' — 341. ἀμβρόσια, χρύσεια. * quod versus recte leguntur hic, et de Mercurio ad Calypso misso (Od. E, 44 sqq.) ἐν δὲ τῇ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσεύς οὐκέτι. Schol. A. excidit ῥαψῳδίᾳ A. et respicitur locus de Athene A, 97, 98 vbi hi duo versus de Athene male leguntur. De his dicta ab antiquis accipere debebat Eustathius, qui omnino delirat in mytho allegorice exponendo de λόγῳ, oratione. Schol. Vict. ἀστρίσκοι παράκεινται, ὡς ἐνθύνδε μετενηνεγμένων τῶν ἐν Ὀδυσσεύῳ.

340. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήματο καλὰ πέδιλα. sicut profecturus; non alia de causa; vt tot alii aliis in locis profectiorem parantes, calceos sibi aptant; nec alae adiectae sunt, quae ad celeritatem cursus designandam adiaci solent; nam per se ad cursum deorum necessariae hand sunt; visum et phantasiam celeritatis tantum significatione mouent. Locus variis modis ornatus est a poetis graecis et latinis; inprimis a Virgil. Aen. IV, 238. Schol. Vict. Ἀριστοτέλης αὐτὰ πτερωτὰ ὀλεται. ψευδῶς. non peripicio, quorum haec spectent.

341. τὰ μιν φέρον. Schol. A. „οὕτως διὰ τοῦ ὁ. φέρον“ itaque lectum quoque est φέρειν. Ceterum vsus loquendi vulgo notus est, quo nos ferre dicuntur ea quibus insistentes loco mouemur; calcei seu soleae proprie neminem ferunt, seu portant, seu incedere faciunt; sed ingrediuntur homines pedibus solea munitis. Hoc ab hominibus translatum in Mercurium. Manifestum ita sit, φέρειν non declarare, ferri et librari deum et in auras tolli soleis, *solearum vi, et ope*, quod interpretandi regulis adhaeretur; sed *ferre, ferri*, omnes norunt simpliciter esse de incallu dictum: ita *pedes ferunt*. v. c. de Thetido Σ, 148 τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον.

quis hic argutabitur: quomodo pedes eam in sublimi rapuerint? sic ἄνεμοι Φέρουσι, venti ferunt volantem etc.

342. ἥδ' ἐκ' ἀκείρωνα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο. Cant. ἥδ' ἐς. De forma loquendi ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο v. dicta ad M, 207.

343. εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλει· *delinit*. proprie vi sua priuat, debilitat: de vocis vsu v. ad M, 255. Schol. Vict. ταύτην (τὴν ῥάβδον) Ἀπόλλων αὐτῷ δέδωκεν, ὥς Φησι Φερακύδης. Adiicit idem cum Schol. A. notationem de etymo voc. ῥάβδος, et tono: quae ad nos haud spectabat, et melius legi potest ap. Eustath. ad h. l. et ad Odyll. extr. tum ap. Etymol. et in Phauorino. Versus 343. 344. laudat Schol. Pindari Ol. IX, 50. perperam tamen ad illustrandam ῥάβδον τοῦ Ἄδου, nam est ea Plutonis hasta et sceptrum.

344. ὣν ἐθέλη. receptum hoc, tanquam magis Homericum; quod saepe vidimus, auctoritate subnixa Cant. Veneti: vbi Schol. A. ὣν ἐθέλη. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἐθέλει, διὰ τοῦ εἰ. αἱ δὲ κοιναὶ διὰ τοῦ η, ἐθέλη. vix credam Aristarchum vulgariorem rationem praetulisse.

τοὺς δ' αὖτε. Harl. Mosc. 2. τοὺς αὖ.

345. πέτατο κρατὺς Ἀ. Vrat. A. πέτατο.

346. αἶψα δ' ἅρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανε. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· αἶψα δ' ἅρ' ἐς Τροίην. sicque Harl. Cant. Vrat. d. Mosc. 2. vn. Vindob.

347. βῆ δ' ἰέναι, κοῖρῳ αἰσυμνητῆρι δοικῶς. si vnaquam, hoc vtique loco erat obtemperandam Aristarcho. Legitur vbique in add. et in plerisque codd. αἰσυμνητῆρι, quae vox nusquam occurrit neque analogiam habet; nam hoc est fingerē analogiam, quod Ernesti aiebat, ab αἶσα fieri posse αἰσῶ, quod nunquam fuisse constat, et ab hoc fieri potuisse αἰσυήτης. vnde ille, non temere, inquit, repudiem lectionem omnium meliorum et antiquorum librorum. Hoc tamen cum pace optimi viri dixerim, ita se non habet; αἰσυμνητῆρι legitur in Veneto B. Barocc. Cant. Mori. Townl. vn. Vindob. Vrat. b. et αἰαιμνητῆρι in Vrat. d. Diserte quoque αἰσυμνητῆρι lo-

gitur in Hesych. vbi v. Notas. Et lectionem ab Aristarcho propagatam omnes testantur. recte redditam ἀνδρὶ βασιλικῷ. Iam autem haec notio ab ipsa sententia requiritur; est porro antiqua vox aliunde nota, αἰσυνήτης, αἰσυνήτης. Notatus est locus Aristotelis de Rep. IV, 10 καὶ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐγένοντό τινες μονάρχαι — οὗς ἐκάλουον αἰσυνήτας. Et occurrat vox Od. Θ, 258 αἰσυνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντας ἀνέστησαν. add. Theocritea, in quibus vox adhibita de Hercule XXV, 48. Contra αἰσυνήτης ignoratur et per se et nihil habet, cum quo conveniat. Cur ergo lectionem depravatam retinemus? cui originem dedisse videtur recordatio, in quam ineptus grammaticus vel librarius inciderat, Αεφύταις Troiani ex primis libris Iliadis, B, 793. Αἰσυνήτας γέροντος. Video quoque αἰσυνήτηρι pro nomine proprio acceptum esse in Vrat. A. Damnarunt voc. vulgatum αἰσυνήτας iam Ienius, Valken. Alberti.

In transuersum egit grammaticos ineptum studium etymologiae in voce antiquiore, quam ut etymon eius recte constitui possit; plura enim tentant admodum ineluciter; alii transferunt conatus in etymo voc. αἰσυνήτης iam ab aliis factos. Obstabat aperte quod ab αἶσα, αἰσιος, non αἴσινος ducitur. Verbo: de etymo laborandum haud erat.

Inutilis esset opera, si singula adscribere vellem, omissis etymis quae in Schol. B. V. M. Eustath. κατὰ τοὺς παλαιούς, Etymol. Apollon. Lex. qui Apionem quoque memorat, voc. αἰσυνήτηρι νεανία. ita enim scriptum est, habentur; seligam potiora.

Schol. A. αἰσυνήτηρι. Ἀρίσταρχος, αἰσυνήτης. τοῦτο ἐστὶ βασιλικῷ. Similia in B. V. M. intellige inueniem nobili genere. ἄλλως. οὕτως, αἰσυνήτηρι, βασιλεῖ, τὴν μορφὴν δοικῶς. (itaque in ipso Ven. A. erat Scholion ex codice in quo αἰσυνήτης expressum erat.) καὶ ἀλλαχού· παναπάλω· οἷοι τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι Od. N, 222. 223.

Ducta videri potest ex hoc ipso loco species et forma Mercurii artificum ingenii inuenta.

348. πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη, οὐ-
 περ ap. Apollon. L. l. at altero loco in ὑπηνήτη est τοῦ-
 περ. πρῶτον ὑπηνήτη. ἀρχομένῳ γενειάζειν Schol. A. B.
 V. M. br. ὑπηνήτη. ἀμυαίῳ. ἄρτι γενειῶντι. νέφ adscripto
 versu Suidas. Heliodorus reddiderat ἀρτίως τὴν ἦβην ἔχον-
 τι — ἀκούειν δὲ ἄμεινον ἀρτίως γενειῶντι. διόπερ ἐπὶ ἡνέ-
 πα. τοῦ περ χαριστάτη ἦβη. Est ap. Aelian. V. H. X,
 18, 4. aut apud scriptorem, quem is exscripsit, de Daph-
 nide locus: Νύμφη ἀμύλησεν αὐτῷ, καλῶ ὄντι καὶ νέφ,
 πρῶτῳ ὑπηνήτῃ (sic pro πρῶτον) ἐνθα τοῦ χρόνου (deb.
 τῆς ἡλικίας) ἡ χαριστάτη ἐστὶν ἦβη τῶν καλῶν μαιρακί-
 ῶν. ὡς ποῦ Φησι καὶ Ὅμηρος. Respicit quoque locum no-
 strum Plato in Protagora sub init. et ad eum alludere
 videtur, eo ducentibus Scholiis nostris, in Symposio p.
 195. B. C. recitatur versus ab aliis, vt a Themist. Or.
 XIII p. 164.

349. μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλοιῳ ἔλασαν. turpem hie-
 tum tollit Bentl. παρὰ φιλον ἐλάσασκον.

ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ. sic vulgo iungitur. Ernesti
 bene monuit praeferre: στήσαν ἱππεύς ἐν ποταμῷ, ὄφρα
 πίοιεν. Hoc suadere quoque videtur Schol. B. Vict. „ἐν
 ποταμῷ, pro παρὰ.

Nihil monent veteres, de hac profectione et de
 amne, ad quem subsistunt aquandi causa. v. Excurs. ad
 VI p. 305 sq.

352. τὸν δ' ἐξ ἀγχιμέλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ Ἑρ-
 μάαν. recte et hic monuit Ernesti iungenda esse: ἐξ ἀγ-
 χιμέλοιο ἰδὼν, et τὸν δ' ἐφράσσατο κήρυξ Ἑρμείαν.
 Apollon. Lex. ἀγχίμελον. — ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου.
 adscripto versu. ἐκ τοῦ σύνεγγυς γαγενότα. Schol. Vict.

ἐφράσσατο. ἄγνα. συναιδέν.

354. Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. Φραδέος, συνετοῦ.
 Apollon. adscripto hemistichio. Occurrit hoc vno loco;
 saepius ἀφραδέος.

νόου ἔργα. aut pronuntiandum est νοῦ, aut scriben-
 dum cum Bentleio: vt quoque est seu νόος seu νοῦς Od.
 K, 240 καὶ τρίχας. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος.

355. ἄνδρ' ὁρώ, τάχα δ' ἄμμε διαβραίσασθαι ὅτω.
Schol. B. διαφθαρῆσασθαι. Schol. Vict. διαβραισθήσασθαι.
quidni ὅτω (αὐτὸν, τὸν ἄνδρα) διαβραίσασθαι ἡμᾶς, διαβ-
ραίσεν.

356. ἀλλ' ἄγε δὴ Φεύγωμεν ἐφ' ἵππων. ἥ μιν — λ-
τανεύσομεν. subiunctivum, alias aoristum, nunc praesens,
cum futuro, eodem loco, vi. ac sensu poni, iam saepe
vidimus. Versus exciderat Vrat. b. librarii tamen se-
cordia.

Φεύγωμεν, scil. relicto altero curru, mulis iuncto,
cum muneribus. Schol. B. V. M.

357. αἶ κ' ἐλεήσῃ. Vrat. d. ἐλεήσει. superscripto ta-
men γ. Vidimus idem modo vl. 301 et antea quoque
αἶ κε pro ἴνα.

358. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. Cum Eustathius, (et
iam Schol. Vict.) perturbationem mentis perturbato ver-
borum ordine expressum tradat: monebat Ernesti, „esse
eas argutias inanes: cum millies ista tmesis in aliis sit si-
ne vi tali. συγχεῖσθαι elegans hoc sensu, quod et Latini
expressere *confundi* Sueton. Caes. 7.“ Ernesti.

359. ὁρῶν δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτῶσι μέλεισι.
Townl. Vrat. b. et Venetus ἐπὶ γ.

γναμπτῶσι. Barocc. Vrat. A. d. duo Vindob. perpe-
tua variatione.

„γρ. γναμπτῶς μέλεισι.“ Barnes. Ceterum monet
Ernesti, „non esse reddendum, *flexilibus*, sed: *incurvo*
in corpore, scil. senis grandaeni.“ hoc quidem in loco
recte; forte et A, 668 et Od. Φ, 283. At loca sunt alia,
Od. A, 393. N, 398. 430. vnde patet esse simpliciter epi-
theton ornans membrorum.

360. Ἐριούνιος de quo iam dictum ad Υ, 72.

361. ἐξείρετο καὶ προσέειπε. ἐξήρετο. Harl. Vrat. d.
Mosc. a. sicque aliis in locis variat, vt A, 513. vbi vide,
et ad E, 756.

363. νύκτε δὲ ἀμβροσίην. Schol. Vict. διὰ τῆς νυκτός.
ἀμβροσίη νύξ, θρία. alma Exc. IX ad A.

ὅτε θ' εὐδοῦσι βροτοὶ ἄλλοι. ὅτε θ' „*quum scilicet*“ Clarke. inani subtilitate, ut iam saepe monui.

365. οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνέροισι ἐγγὺς ἔασι. ἀνέροισι. ἄδικοι. ἐχθροί. Schol. br: ἀνέροισι τὴν γνώμην ἐχθροί. Schol. Mose oppositum τῷ ἐρήμῳ. Schol. Vict. scilicet, οὐκ ἀραρότες, ἄρμενοι, non coniuncti animis cum aliis, disidentes, infelici. Occurrit hoc in uno loco Iliadis, in Odyssaea aliquoties.

366. Θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. Est νύξ τὰχιστα, *nox cito*; insertum tamen Schol. B: est longa disputatio, quae et in Heraclide l. 45 legitur, et ex parte iam sup. ad Σ, 473 erat allata, qua nimis argute refertur epitheton ad umbram in comum desinentem. νύξ Θοή, pro ὀξείᾳ. Vidimus iam ad K, 394.

367. τόσσάδ' ὀνείλατ' ἄγοντα. ξ—, quod ὀνείλατα non prodo sunt (ut I, 91 οἳ δ' ἐπ' ὀνείλαθ' ἐτεύμα) βρώματα, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, sed omnino *δοῦλα*, χρήματα, hunc munera“ Schol. A. sicque B. V. M. Spectant ideo ad h. l. Etymol. et Hesych. h. v. in hoc coniungenda sunt ἀγαθά. βρώματα. Etiam Suidas in ὀνείλατα, qui Scholion exscripsit. Et „quod ἄγεται quanquam curru, non φέρεται. οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάστασε.“ Haec ultima saepe monita sunt.

„ἄγοντα, γρ. ἔχοντα“ ait Barnes. male ex Huslath. proferendo. Est tamen sic scriptum in Vrat. d.

368. τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη. τίνα ἔξεις νεῦν; τί διανοήσῃ; τί ἐργάσῃ; γέρον δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ. Vrat. d. τοιοῦτος.

369. ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε πρὶν πρότερος χαλεπήνῃ. recte Schol. br. ἀποκωλύσαι. ἀπεδιῶξαι. scil. ἄνδρα.

At legitur ἐπαμύνασθαι non modo in Harl. Cant. Lips. sed et in Veneto ipso, Schol. Vict. Etiam sic in Galeno de Praenot. 5. To. VIII p. 838. Editum quoque sic in Sueton. Claud. 42. Est tamen hoc alienum ab h. l. in quo debet esse *propulsare*, non *auxilio venire*; quod est ἀνδρὶ ἐπαμύνασθαι. vel ἐπαμύναι. ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπαμύνα. M, 369.

Ernesti aduersus Clarkium bene monet iungenda esse ut H. Stephanus faciebat: οὐτ' αὐτὸς νέος ἐστὶ — ἀνδρ' ἀπαμύναςθαι, reliquis in medio positis; non vero: γέρων δέ ται οὗτος ὀπηδεῖ ἀνδρ' ἀπαμύναςθαι. Tandem Ern. „sed fortasse versus plane institutus est.“ Sulpicio rara viri praestantissimi, nec vero leuis. Nam suo loco idem versus bis legitur Od. Π, 71. 72 et Φ, 132. 133. (paullum mutatus JI. T, 183) At hoc loco ille otiosus est et friget. Dicas: attamen antiquitus versum esse lectum ex eo constare, quod eam pro signo militibus edidisse fertur Claudius Imp. apud Sueton. 4a. Etiam rhetor, aliquis cum quaereretur ex eo, quodnam esset genus orationis iudiciale, (τὸ δικανικὸν εἶδος) respondisse fertur hoc versu recitato (ap. Eustath. ad Odysl. p. 1794, 28) Recte; testantur haec, versum esse lectum; non vero, quod hoc loco. Abiit ille utique in sententiam. Schol. Viet. παροιμιαικός. γέγονεν ὁ στίχος. Ita Cicero eo vititur ad Attic. II, 9.

Porro, variat lectio: ἀπαμύναςθαι, Mosc. 2. ut etiam in Cic. I. I. editur. Ita quoque ἀπαμύναςθαι est in Vrat. d. et hoc versu laudato Aelian. H. An. V, 39. ἀπαμύναςθαι vitium est ed. Turnebi, non var. lect. unde Steph. margo: γρ. ἀπαμύναςθαι. vti quoque editum est in Od. Φ, 133. ἀπαμύναςθαι. ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, κακώσαι. ἀδικήσαι Sch. br. εἰς χαλεπότητα αἰετέι Hesych. hand dubie ad h. I. ὅτε τι vn. Vindob. et alius χαλεπαίνῃ.

370. ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν. ἀλλά κεν ἄλλον. — „ὅτι τὸ δὲ παρέλκεται“ Schol. A. Scilicet tenendum est, versum in Veneto sic legi: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δὲ κεν ἄλλον. etsi ne sic quidem video, cur δὲ abundare dixerint; καὶ δὲ alibi quoque et vero, quā potius. Monendum erat; οὐδέν esse h. I. pro οὐ κατ' οὐδέν.

Aliud Scholion A. est: „γράφεται κακόν.“ Fuit ergo etiam lectum: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, καὶ δὲ κεν. versu iugulato. Ita tamen edd. Flor, Aldd. ipsa Ro-

mana, donec Turnebus emendatus dedit: κακὸν, ἀλλὰ
 κεν. primus enim ille versum metiri coepit. Turpe istud
 vitium, κακὸν, καὶ δέ κεν, insidet quoque libris Lips.
 Vrat. A. d. Mosc. 2.

Eustath. p. 1354, l. 53. recitat versum: ἡδὲ κεν. ἦ,
 καὶ δέ κεν. paullo post l. 64. — ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ
 ἄλλον. ex hoc haud dubie Turnebus accepit lectionem a
 se allatam; at debebat idem recipere καὶ; haud dubie
 enim scribendum esset: ἀλλὰ καὶ ἄλλον ex proprio ac
 perpetuo usu, non κεν. At eam cur Turnebus non al-
 teram lectionem arripuit ex Eustathio ἡδὲ κεν in hac
 κεν habebat locum recte.

Habemus notabile exemplum mendi temere illati,
 partim superstitiose propagati partim male sublati. De-
 buit enim pro eo, quod fuerat: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω
 κακόν, ἡδὲ κεν ἄλλον, casu in libro aliquo scriptum esse:
 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, καὶ δέ κεν αὐτόν. Vitio
 animaduerso, emendatum est, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω
 κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον. hoc exhibent Venetus Townl.
 nec aliter legerunt Schol. br. quae reddunt οὐδέν, γυν
 οὐδαμῶς. qui sic acciperet, debuit legere κακὰ. Etiam
 Apollon. Lex. κακὰ — ἀντὶ δὲ τοῦ κακοῦ. οὐδέν σε ῥέξω
 κακόν. immo κακὰ, quod ille per κακόν declarare vult.
 Nec aliter legere potuit Vict. cuius Scholion est: „οὐδέν
 σε ῥέξω. πλεονάζει τὸ δαν. ut τὸ δ' ἔργον οὐδέν ὄναιδος.“
 (Hesiodicum Ἔργ. 311. ἔργον δ' οὐδέν ὄναιδος) vides eum
 et ipsum κακὰ legere debuisse. Alii emendarunt, — ῥέ-
 ξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον, et pro hoc Turnebus intulit
 ἀλλὰ κεν.

Verior itaque lectio, quae et in antiquis codd. Mo-
 xi, Barocciano, extat ἡδὲ κεν. nec aliter legerat Eustath.
 qui alterum καὶ δέ κεν pro var. lect. apponit. Poterat
 utique et hoc esse ἡδὲ καὶ, praetuli tamen id quod au-
 ctoritatem cum probabilitate coniunctam habet. In Vin-
 dob. est ἡδὲ κεν et καὶ δέ κεν.

In principio versus pro οὐδέν σε ῥέξω est οὐδ' ἂν σε
 ῥέξω in Vrat. A.

373. οὕτω πῇ τάδε γ' ἐστὶ. Schol. A. „οὕτως, διὰ τοῦ πῇ. ἐν δὲ τισι, διὰ τοῦ δ', οὕτως δὴ.“ Lips. οὕτω δὴ πῇ τάδε γ' ἐστὶ. πῇ etiam Venetus, minus bene, ut alibi quoque.

374. ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμὲν θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα. Ven. Lips. Vrat. A. Mosc. 2. vn. Vindob. ἀλλ' εἴ τις. In Schol. A. tamen: „γρ. ἀλλ' ἔτι τις.“ Ad modum loquendi Olatke iam notavit I, 419 μάλα γὰρ ἔβην εὐρύστε Ζεὺς χεῖρα ἐπὶ ὑπερέσχε. adde ibid. 683. Δ, 249. E, 435. Od. E, 184. est modus loquendi consentaneus prisco sermoni, quem et Oriens habet. Vict. reddit, ὑπερμαχαῖ.

376. αἶσιον, οἷος δὴ σὺ, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτος, 377. πέπνυσαι τε νόον, μακάρων τ' ἐξ ἐσσι τοκήων. Notant veteres hōs versus, qui omne felicioris sortis genus continent. Delabuuntur quoque ad subtiliora, et ad Peripateticorum Triadem. Sic Schol. B. V. M. Eustath. Vita Homeri Plutarchum mentita. Spectat huc Scholion fugitivum in Vict. ad vl. 367. τριάς ἀγαθῶν ἀπὸ ψυχῆς ἢ τύχης. Et, quod absurdius etiam, est hoc inter ea, quibus probatum inerunt, fuisse Homerum Peripateticum. Notum enim est, omnes eum sibi sectas vindicasse: v. vel Seneca Ep. 88.

οἷος δὴ σὺ. Vrat. d. οἷον δὴ —

δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτόν. ms. Lips. et vn. Vindob. δέμας καὶ ἀπειρέα Φωνήν ex aliis locis. h. l. importune.

377. πέπνυσαι τε νόον. ita vulgatum erat, nec habebat cur displiceret. Constans tamen est codicum consensus: πέπνυσαι τε νόον, sic quoque ed. Rom. cum Eustath. Additur nomen τῷ πέπνυμαι hoc vno loco.

μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων. Ven. uterque cum Cant. Mosc. 2. ἐξέσσι. ut iterum vl. 397. Schol. A. M. ἐπὶ γενεας. ἢ ἐκ μακάρων ἐσσι. Erat autem vl. 347 κοῦρη ἐπὶ θυμῷ τοῦ βασιλέως. ut Γ, 170 βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.

379. κατὰ μοῖραν λείπας. λείπας. ed. Rom. Cant. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lips. vn. Vindob. perpetua varietate.

581. ἡ ἐκπέμπτει. exemplum est in Tragico Po. Iydorus in Thraciam missus; cuius et Schol. B. V. recordatur. Monent Schol. B. V. nouam sententiam ab hoc versu ineundam.

382. ἵνα περ τάδε τοι σῶα μέμνη. Barocc. Cant. Mori. ἵνα τοι τάδε περ. Vrat. A. ἵνα τοι τάδε σῶα μέμνη. vitiose. vn. Vind. σῶα, alter μέμνη.

383. καταλείπεται Ἴλιον ἱρήν. — "ὅτι δηλονῶς τὴν Ἴλιον."

384. ἀνὴρ ἄριστος. variat et hic ἄριστος Mosc. 2. Rom. ed. ἄριστος.

385. σὸς παῖς. οὐ μὲν γὰρ τι. reposui κατὰ cum Bentl. Ionicum hic vt in ceteris locis, pro παῖς.

μάχης ἐπιδύετ' Ἀχαιῶν. Ita vulgatum est. At Barocc. Vrat. d. et Venetus vterque ἐπιδύετ'. quod Ionicum est, h. e. antiquum. οὐχ ὑστέρηζεν. Schol. B. Est autem μάχης, pro κατὰ μάχης. ἐπιδύεσθαι et δύνεσθαι requirunt casum secundum, aut subintelligunt, sed personae, qua quis est inferior: vt Ψ, 483 ἄλλα δὲ πάντα δύναι Ἀργείων. cf. Obfl. ad N, 310. P, 142.

387. τίς θεὸς σὺ ἐσσι, Φέριστα, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων. haud dubie fuit σὺ γ' quod etiam Bentl. monuit: vt iam aliquoties, vt Z, 123.

τέων. τίνων Apollon. Lex. et Hesych. Laudat hemichium Schol. Nicandri ad Alexiph. 172. τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας. vbi est pro ὧν. vbi ille: τὸ δὲ τέων οὐκ ὀρθῶς καίται. (vix recte censens si quidem τοῦ, est et οὗ et τίνος.) σημαίνει γὰρ τὸ, τίνων. Ὅμηρος. τέων δ' ἐξεσσι τοκῆων. βούλεται δὲ λέγειν, ὧν. Vox in Iliade vno tantum h. l. est obuia, in Odyssaea aliquoties. ἐξεσσι et h. l. Ald. 2. Mosc.

388. ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότημου παιδὸς ἐνισπες. Versus per se haud ex elegantioribus, scabritiem habebat aliam in vulgata edd. lectione, ὅς μοι καλὰ. Verum ὥς μοι éd. Rom. cum Eustath. Townl. Vrat. A. Venetus vterque. Potest tamen ὥς duplici modo accipi: vel ὥς καλὰ, quam pulcra, θαυμαστικῶς, noua sententia facta, vt

Schol. B. ait, pro ὡς καλῶς, quam praeclare, honorifice! vel ὡς, οὕτως vt Ern. vertit, adeo mihi plane. vt substituendum sit: quis es tu? valde enim cupio hoc noscere: tam praeclare tu de meo filio loqueris.

τὸν οἶτον. articulus me tenet. Etiam Eustath. p. 1355, 44. obseruat, non ex vsu poetae articulum h. l. appositum esse. Dicendum forte, esse pro ἐπαινὸν τόν.

ἐπιστας acuendum esse, monet Schol. A. et Vict. ad quem illustrandum compara Etymol. in ἐπιστε et supra ad Z, 470. Schol. Vict. addit: „ὅτι τὸ ἔβδουον τῶν Ἑλλήνων ἐστράτευσεν ἐς Τροίαν.“ Septimam Hellenum partem ad Troiam expeditionem fecisse, non aliunde memini. Eminuero, ne fallare, suspicor Scholion pertruisse ad vl. 399. inter septem filios vnum more Hellenum arma sumere debuisse.

390. πειρᾷ ἐμεῖο — καὶ εἶραι Ἑκτορα. Schol. Vict. πειρῶμενός μου ἐρωτᾷς περὶ Ἑκτορος. ὡς „εἰρόμεναι καὶ δᾶς τε κασιγνητούς τε.“ Z, 291. Nec tamen apparet, quis hic τοῦ πειρᾶσθαι, tentandi, experiendi locus sit. Docet adiectum pro synonymo alterum εἶραι, nihil aliud esse πειρᾷ, quam quaeris ex me, interrogas. Sicque in Odyssaea pro explorare, ex altero quaerere, Ω, 257. Ulysses dubitabat, patrīne statim omnia narraret, an ex eo quaereret ἢ πρῶτ' ἐξερύοιτο ἕκαστα δὲ πειρήσαιτο, et Δ, 119. in locum alterius alterum successit: ἢ πρῶτ' ἐξερύοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο, vt Romana habet, vulgo legitur: ἕκαστά τε μυθήσαιτο.

391. μάχη ἐνὶ κυδιανείρῃ. τῇ δοξαζούσῃ τοὺς ἄνδρας, e Schol. br. apponit Clarke. Videramus iam Δ, 225 et saepe et ἀγορὰ κυδιανείρα iam A, 490.

392. ὀφθαλμοῖσιν ὅπωκα. vidi, at εἶδον videbam, discernenda esse, monuit monetque Clarke, inde ab A, 37.

393. δαίξων ὀξείῃ χαλκῷ. δαίξων ed. Rom.

394. ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν. — „quod pro μὲτ' ἐκπλήξεως ἐθαύμαζα“ Schol. A. B. V. M.

397. Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι. ἔξαιμι etiam hic nescio quis: ut modo 307. πατήρ δ' ἐμοί marg. Steph.

398. ἀφνειὸς μὲν ἔδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ, ὡς σὺ περ ὦδς. Harl. Townl. Mosc. a. vn. Vindob. ἀφνειὸς μὲν ὅγ' ἐστὶ. Tum Eustath. ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ, ὡς σὺ περ ὦδς, σαφῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς σὺ. ἀλλαχῶ δὲ τὸ, ὡς νῦ περ ὦδς, οὐ πάνυ σαφῶς ἔχει, ὡς ἐκεί φαίνεται. Respicit Jl. B, 258 εἰ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηχῆσομαι, ὡς νῦ περ ὦδς. vbi v. Obfl.

399. ἔξ δὲ αἱ υἱὲς ἔασιν, ἐγὼ δὲ αἱ ἑβδομόε εἰμι. Schol. A. „γρ. ἔξ δὲ τῶ.“ In Flor. erat ἐγὼ δὲ τοι. At Aldd. et Rom. Turn. ἐγὼ δὲ τι. rediit Stephanus ad δὲ τοι. quod et Eustath. suppeditabat. Ernesti e Lipf. protulit δὲ αἱ, quod receptum a Wolfio firmatur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. Mosc. a. Ven.

Porro Schol. Vict. ἀπὸ τούτου στοχάζονται, ὅτι τὸ ἑβδομον τῶν Ἑλλήνων ἦκεν εἰς Τροίαν κλήρω λαχών. Firmant haec ea quae suspicatus erat ad vl. 388.

400. τῶν μετὰ παλλόμενος. adscini. haec ex Harl. Townl. Vrat. A. (vbi μετὰ) Ven. et Schol. A. ἀναστρεπτόν τὴν μετὰ. ἐστὶ γὰρ, μετὰ τῶν. Schol. br, μετ' αὐτῶν κληρόμενος.

κλήρῳ λάχων, ἐνθάδ' ἔπασθαι. Lipf. ἰμέσθαι.

401. νῦν δ' ἦλθον πέδιλόνδ' tanquam speculator, ne infidiae patentur a Troianis. Schol. B. V. M. Mox v. 402 ἐλίκετες Ἀχαιοὶ ex A, 389 noti sunt.

403. ἀσχαλόωσι γὰρ οἷγε. Harl. Vrat. b. Mosc. a. Ven. οἷγε. hocque magis Homericum.

A v. inde 404. lacuna erat usque ad 504. in codice Veneto A. expleta alia manu, deficientibus quoque scholiis antiquis A.

404. Ἰσχειν ἐσσυμένους πολέμου. potest iungi ἐσσυμένους πολέμου (ἐνακα) ruentes, cupidos pugnandi, τοῦ πολεμίζειν, ut vidimus N, 315. accipi καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. vbi v. Obfl. ut καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο Od. Δ, 733 simile illi ἐπαιγόμενός περ ὁδοῖο, aliquoties in Odyssaea obuiο. Potest tamen et accipi Ἰσχειν πολέμου, κατέχειν

ἀπὸ τῆς μάχης, τοῦ μάχεσθαι, αὐτοὺς ἐσσυμένους. Alias est ἐπίσχειν, κωλύσαι vt Schol. br.

406. εἰ μὲν δὴ „liquidem tenera, vt Z, 433.“ Clarke.

407. πᾶσαν ἀληθειὴν κατάλεξον. h. e. τὸ ἀληθὲς ἐκ πᾶ πάντως, nil reticescens. Aliquoties in Odyssæa hoc; in Iliade hoc tantum loco, et Ψ, 361 ὡς ἀληθειὴν ἀπερίτοις. Barnes reposuerat ἀλήθειαν, de quo v. ad Ψ, 361.

408. ἧ ἔτι — ἧέ μιν. ἢ ἧ scribitur, subintelligendum, εἰ ἧ — fin ἧ est, num.

409. μαλειᾷ τι ταμῶν. „acceperant nonnulli μαλειᾷ τι προ οἰκτρῶς, tanquam ductum a μέλεος. Hoc tamen apud Homerum notionem habet μάταιος. vt Ψ, 795 μέλεος αἵνος. Esse vero κατὰ μέλος, membratim“ Schol. B. Hesych. Occurrit vox ap. Apollon. Arg. II, 628.

411. ὃ γέρον, οὕτω τόνδε κύνας Φάγον οὐδ' οἰωνοί. In Townl. Vrat. A. b. Mosc. 2. Harl. Ven. Vict. Mosc. 2. est τόν γε. sane non meliore iure quam variabat paullo ante vl. 403. Φάγον κύνας ἧδ' οἰωνοί. Vrat. d.

413. καίται — αὐτως ἐν κλισίῃσι. οὕτως, sicut erat δεικτικῶς. vt sæpe: (noch so, ganz unversehrt) conuenit Schol. Vict. αὐτως. ὁμοίως τὸ (l. τῷ) ὅτε μετήλλαξεν. pariter profusus, vt vita excessit. At Schol. br. ματαίως. ἀνεπιμελήτως. Eustath. οὕτως ἢ αὐτως. αὐτως Townl. Vrat. b. οὕτως Vrat. d. Eadem varietas in aliis locis.

ἐν κλισίῃσιν. Schol. br. ἐν σκηνῇ. melius Sch. B. V. M. ἐν περιβόλῳ τοῦ ναυστάθμου. proiectum erat corpus ante fores tentorii vl. 18.

δυωδεκάτη δέ οἱ ἦώς. de numero v. ad vl. 31. Eustath. ἦώς, ἢ ἦδε. ergo duplex fuit lectio.

414. οὐδέ τι οἱ. „γρ. οὐδ' ἔτι οἱ“ Barnes. οὐδέ μιν εὐλαί. iam T, 26.

416. ἧ μὲν μιν περὶ σῆμα. Vrat. A. ἧ δὲ μιν. quod præfererat Ern.

407. ἄλλαι ἀκηδέστας. ὄχα τοῦ κήδεσθαι, ὠχλαῶς.
Vidimus iam X, 465 Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς. adscriptis verbis.

ἥως ὅτε διὰ Φανήη. vt scriptura sibi constaret, repositi. Φανήη pro vulgato Φανείη. de perpetua hac variatione dictum saepe. v. ad Σ, 598. στήη. Ξ, 81 et al. Ed. Rom. Φανήη exhibet, Eustath. notat legi Φανήη et Φανήη. Townl. Φανήη. etiam Vrat. d. superscr. ei.

418. οὐδέ μιν αἰσχύναί. vn. Vindob. αἰσχύνῃ.

Θηοῖο καὶ αὐτὸς ἐπελθών. Erat vulgata lectio edd. et codd. Θαιεῖδ' κεῖν, quae Homericæ esse nequit. Nam vbique est Ionica forma Θηέομαι, nec ab ea vsquam est recessum, neque in Herodoto. Nam quod Ernesti laudat H, 444 Θαιεῦντο, nescio vnde petierit, nam vbique ibi est Θηεῦντο. Aberratur in nonnullis in X, 370 Θηήσαντο. vbi male Θαιήσαντο habent.

Barnes ait: „legitur. et. Θηεῖο. (debuisset addere, vbi?) vt alias Θηεῖο.“ Atqui hoc non conuenit, Θηεῖο, est ἐΘηεῖο, ab ἐΘηεόμην, ἐΘηεστο. vt Od. E, 75. εὐθα σεὰς Θηεῖο. διάκταρος Ἀργεϊφόντης. inde ἐΘηεῖο, ἐΘηοῦ. At ex Θηεόμην, est Θηεῖο, Θηεῖο. Pergit idem; „ita inf. ad. 503 αἰθεῖο.“ quod et ipsum male comparatur; est ibi imperatiuus, αἰδέο, αἰδεῖο. vti ex αἰδέα, fieret αἰδείο. saltem erat dicendum, fuisse quoque αἰθήμε, ex quo fieret αἰδείμην, αἰδεῖο, vt Θείμην. Θεῖο. Od. I, 269 legitur ἀλλ' αἰδοῖο, Φέριστε, Θεοῦς. quod esse possit ab αἰδοίμην, vt Φιλοίμην. vera tamen lectio et ibi est αἰδεῖο.

Nunc, vt ad nostram lectionem redeam, legitur contra usum Homericum, qui Θηεῖο requirebat, vbique Θεοῖο. Corruptius Townl. Θεοῖο. Ald. a. vitiose Θεοῖο. Est tamen Gantebrig. e quo Bentl. adscripsit; Θεοῖο. supra scr. η. Eustath. p. 1356, 47. diserte recitat Θηεῖο καὶ αὐτὸς, τούτεστι, Θηητὸν κρινεῖς, ὡς ἐρρήεις καίται et si paulo ante l. 32. vulgari modo pictum erat Θεοῖο. κεῖν. Firmat emendatiorem lectionem Schol. Vict. in quo quidem praescriptum. Θεοῖο. δι' ὅψος θαυμάσιας. (haec quoque

in Schol. B. et Mosc. habentur) ὡς καὶ τὸ εἶ καὶ θήσαντα (sup. X, 370.) Tum vero: ἀστὶ δὲ διὰ τοῦ ἡ. εἰ δὲ, θειῶ. In Hesych. θειῶντο, ἐθαύμαζον, haud dubie fuit, θηῶντο, nam praecedat θηῶσθαι. θηούμεναι. ergo et θηῶντο.

419. οἶον ἐρσῆις καίται. recte Barnes, non ἐρσῆις, quod Stephanus intulerat ex Romana, puto. v. ad Λ, 53. bene redditur in Schol. br. κάθουρος. νεαρός. Apollon. δροσώδης καὶ ἀκαλός, versu adscripto. similia ap. Suidam, et Hesych. in ἐρσῆις. At in ἐρσῆις, est: καλός (f. ἀκαλός) δροσώδης. ἡ λέξις ἀπὸ τῶν δεδρωσισμένων ἀπ. θῶν. ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Ernesti: „similiter latini foscidum dicunt pro tenero, molli, i. e. pulcro“ Infra 757 νῦν δὲ μοι ἐρσῆσις καὶ πρόσφατος ἐν μαγάρουσι καίται. Schol. B. V. M. δεδρωσισμένος, ὑγρότητα ἔχων, εὖ κατασκευασμένος. addit Schol. Vict. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν νεφέλην Ἀπέλλων. (scil. effecerat Ψ, 188) ὥς που Φησὶν. ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσαντο, στιλπνὰ δ' ἀπέπιπτον ἑρσαι. Σο 350. 351.

420. οὐδὲ ποθὶ μιάρος. μεμιασμένος Schol. br. οὐδὲ ἔν. τινι μέρει μῦθος ἔχων. Schol. B. V. M. μεμολυσμένος αἵματι. ἀκάθαρτος; Hesych. vt legunt ibi viri docti. vox hoc vno loco occurrit. post Homerum est ὁ μύθος ἄξιος, ὁ ἀναγής. cf. Eustath.

σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμνην. non μεμνῆναι dici potuisse, obseruat Clarke, sollemni monito. μέμνην, συμμέμνην, de vulnere, non hians, sed oris vulneris caecantibus, clauso. Ap. Hesiod. Ἔργ. 508. de frigore: μέμνην δὲ γαῖα καὶ ὕλη. procline est accipere de terra frigore adstricta; vt etiam Schol. Nicandri ad Ther. 626. p. 29 accepit cumque eo Graenius; recte quidem quod ad γαῖαν attinet; enimaero et ὕλη μέμνην. ita Hesiodum praestabit accipere de terra et filua remugiente vento; nam μύκων fuit quod nunc μυκάσθαι, mugire, tum fremere, sonare, vt βούς μεμνηός, Σ, 580. Conuenit quoque hoc antecedentibus et sequentibus; nam de ventis hibernis furantibus agitur.

Memorabilis est Schol. Vict. ad. h. v. σὺν δ' ἔλκεα. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἔλκη μετὰ θάνατον μύει. τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται. ἀδύνατον, νεκρῶν τραύματα μύειν, ὥς Φησιν Ἀριστοτέλης εἰρημέσαι "Ομηρον· μῦσαν δὲ περὶ βροτέεσσα ὤτειλή. τοῦτο δὲ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται. Posterior Scholli pars versum attinet, qui nunc in Homericis non legitur: „μῦσα δὲ περὶ βροτέεσσ' ὤτειλή.“ *occlusit se, coitit, cruentum vulnus.* Hoc impugnauerat Aristoteles, asseuerans, fieri non posse, ut vulnera in cadauere coeant; sed esse ita natura comparatum, ut hient oris seu labiis disinnctis. Iam manifestum sit in priore scholli parte negationem excidisse; legendumque esse: σὺν δ' ἔλκεα. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἔλκη μετὰ θάνατον οὐ μύει, τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα σήπεται. ait igitur: mirabile narratu hoc esse: vulnera in Hectoris cadauere coisse; -(recte utique; mirum erat, et esse debuit, deorumque opera effectum hoc.) vulnera enim vinis corporibus illata post mortem haud coeunt, sed hiant, cadaueri autem post mortem illata vulnera putrescunt. Spectat huc fragmentum antiquioris scriptoris in Suida voc. μεμυκέντα — κεκολλημένα. καὶ "Ομηρος· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν. ἐκ παρατηρήσεως "Ομηρός Φησι, τῶν ἐν πολέμῳ τραπέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν· μόνου δὲ τοῦ Ἑκτορος, κατὰ θάλασσαν πρόνοιαν. Videant nunc Astelepiadae, rectene haec et ex observatione, ἐκ παρατηρήσεως, dicta sint. Collega experientissimus, quem consulueram super hac re, docuit me, etsi haec omnino ad vnā formulam reuocari potuerant, habere tamen ea locum in multis vulneribus; de quibus videndus Paraeus de renuntiationibus, Operum Chirurgiæ. p. 845. ed. 1594.

421. πολλές γὰρ ἐκ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν. erit ἐπὶ ἔλασαν αὐτῷ. In Flor. Aldd. erat ἐν αὐτῷ. quod tueretur pars codd. Mark. Vrat. A. b. Ven. suppletus, quod et ipsam defendi potest, ἐνέλασαν χαλκὸν αὐτῷ. Recensium δὲ αὐτῷ a Turnebo ex ed. Rom. ἐκ' αὐτὸν Vrat. d. πολλές ut sit dissyllabum, Cant. Mark. Lips.

Respicitur autem locus X, 371—375.

422. ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔῃς. alii ἔῃς, editi et scripti: de hoc iam dictum, vbi de voce egi, ad A, 393. εὔς, ἔός, ἔῃς. ἀγαθός.

423. καὶ νέκυός περ ἐόντες. Schol. Vict. „ὡς, παρισσός, ὁ στίχος ἀδυνατεῖται“ et recte.

Aliud Scholion Victor. ἐπεὶ σφί φηλες. ὡχ Ὀμηρῶς κεῖται ἡ ἀντωνυμία διὸ καὶ προηθροσεῖτο. Non satis intelligo causam nunc allatam, quid ni σφί, esset αὐτοῖς τοῖς θεοῖς?

424. γήθησαν δ' ὁ γέρων. hand dubie interpolate etiam h. l. cum esset, γήθησέν τε γέρων.

425. ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ, ἀναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοισι. Mirum est, a nullo glossographo notari τὸ διδοῦναι. Editur sic inde ab Ald. i. nam in Flor. erat δοῦναι. In Rom. est διδόναι. quod et Vrat. A. habet. Monitum tamen de forma in Eustath. et in Sch. B. Vict. Mosc. eis δὲ τὸ διδοῦναι το. υ. διὰ τὸ μέτρον, ἐπλαίνασαν. ἥ ἀπὸ τοῦ δίδμεναι καθ' ὑποστολήν τοῦ μ. συνήλυσεν. Alterum hoc studium ipse sequebar, vt putarem ex δίδμεναι factum esse διδόμναι, vnde διδόμαι. aut, vt grammaticus censet, διδοίμαι, quod contracte διδοῦναι h. l. est. Est bonum Scholion ap. Eustath. „versum turbari per vocem διδόναι. (Fuit adeo sic lectum) nam, produci διδόναι, vt γινῶναι et βιῶναι, nusquam tradi; διδοῦναι tamen scribere vix licere; esse adeo o pro longa effendendum vt in ὡς ἴδον αἰόλαν ὄφιν (vbi ὄφιν pronuntiari debuit ὄφφιν vel ὄτφιν. Sup. M, 208. vbi v. Obsl. ergo h. l. διδόμναι). τινὰ δὲ γε τῶν ἀντιγράφων ἐτόλμησαν γράψαι διδοῦναι forte ad similitudinem τοῦ τιθέναι, τιθεῖναι, vel τιθῆναι, ex τινθῆναι.“ Sic tamen legunt omnes nostri codices. Saltem nihil enotatum vidi. Ernesti recte indicat: διδόμαι esse antiquam scripturam, sed eam pronuntiatam vt μένος, μεῦνος. mox, postquam coeptum est verba exprimere in libris secundum pronuntiationem, bene edi διδοῦναι. Barnes: „γρ. διδοσθαι, διδόμαι, δοῦναι. et, quod Od. Ω,

313 occurrit, διδάσαν. temere miscens ea quae putat legi posse.

ἐναίσια δῶρα ἀντὶ τοῦ ἐναϊσμού, h. e. εὐσεβῶς καὶ προθύμως. Sch. B. τὰ καθήκοντα Sch. br. Scilicet ἐναϊσμον, τὸ δίκαιον, vt. vidimus. Z. 519. 521. *infra debita dona ex aīsa, portio.* δῶρα sunt sacrificia.

426. ἐπεὶ εἴποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε, λήθεται ἐν μεγάροισι θεῶν. Ex h. l. dixi apparere, εἴποτ' in his esse ὅτε, ὅτε. v. ad Γ. 180. Schol. B. καθ' ὃν ἔζησεν χρόνον. Vict. καθ' ὃν ἦν χρόνον. Mosc. ἄχρις ἔζη. Schol. br. ἕως περ ἦν. Eustathius, sine sensu, accommodato: περιπαθῶς καὶ συνήθως· εἰ μηδέποτε γέγονεν ὁ τοιοῦτος ἔκτωρ. Videntur tamen hunc sequi Clarke et Ernesti; iste Scholiasten ait minus bene exponere ἕως περ ἦν, probatque, vt. credere licet, quod veritur; *si quidem fuit*: quod non intelligo; nisi forte putant cum respectu ad vll. 258. 9 dictum, si modo meus filius fuit, non dei; hic autem formulam esse pronuntiat in rebus amissis cum significatione desiderii; vt in Virgilio. Ge. IV, 498. *heu non tua.* Bene haec, at hoc sensu non erat εἴ ποτ' ἔην γε. sed, εἴην γε· εἴθε εἴην. aut simile. *utinam sit!*

ἀθανάτοις in capite versus, est ἀθανάτους in ed. Steph. vitio.

427. λήθεται ἐν μεγάροισι θεῶν. Barnes: „λήθεται ἐν μ.“ eius commentum. parum felix.

428. τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο. τῶν legitur in Ven. B. Vict. et binis Vindob. Schol. Mosc. τῷ οἱ. τινὲς, τῶν οἱ, γράφουσι. ταυτέστι, τῶν θυσιῶν αὐτοῦ ἐμνήσθησαν. Per se nil habet vulgatum, quod spernas; τῷ, quare, οἱ ἀπεμνήσαντο scil. ἐκάλων. τῶν δώρων h. e. θυσιῶν.

ἀπεμνήσαντο. Induxit H. Stephanus, haud dubie ex ed. Rom. Antea erat in Flor. Aldd. Turn. τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο. Schol. br. hoc reddunt ἀπεμνημόνευσαν. estque hoc in Vrat. A. b. Mosc. 2. Clarke affert Hesiodi versum: Theog. 503 εἴ οἱ ἀπεμνήσαντα χάριν εὐεργεσιῶν. et Ernesti: „imitati sunt et alii. Ioseph. Ant. XV, 2, 2 τῷ

χάριτος ἀπεμνήσθησθαι προσδοκῶν. ex quo loco aliquis possit conicere: τῶν αἰ. ἀπεμνήσαντο in deteriorem partem dixit Xenophon Mem. I, 2, 31. "De his non quaeritur; nihil potest esse notius vocibus ἀπομνήσθαι, ἀπομνήσθαι; sed quaeritur: utra lectio verior sit in Homero. ἐπεμνήσαντο potest videri esse doctius, quia minus visitatum, ἀπομνήσθαι esse proprium de recordatione acceptorum beneficiorum.

Si vero consulimus usum Homericum: videmus ἐπιμνήσθαι aliquoties frequentari: O, 662. P, 103. Od. A, 31. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν — τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεῖς — sic et Δ, 189. nusquam variat. Haec postrema: τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεῖς mouent me, ut lectionem τῶν αἰ. ἀπεμνήσαντο praeferam, tanquam liquido Homericam, eamque secundum haec non dubitari restituerem. Nec mouet me Scholion ap. Eustathium, in quo p. 1357. l. 12 adscripta est in versf. appositis: τῶ αἰ. ἀπεμνήσαντο — αἰ l. 25. τὸ δὲ ἀπεμνήσαντο γράφεται καὶ ἐπεμνήσαντο. ἀκριβέστερον δὲ τὸ ἀπεμνήσαντο, καὶ δηλοῖ τὸ ἐμνήσαντο, ὁμοίως τῶ ἀπομνήσαι, ἀντὶ τοῦ μνήσαι, καὶ τοῖς ὁμοίοις. — ἐκ δὲ τοῦ τοιαύτου ἀπομνήσασθαι καὶ τὸ ἀπομνησθένεσμα γέγονε παρὰ τοῖς ὕστερον. Si quod est discrimen notionis subtilius, hoc afferri potest, ἀπομνήσασθαι esse, memoria retinere, ἐπιμνήσασθαι, data causa, recordari; quod ipsum hic requiritur.

Dii itaque Hectoris pietatis recordantur etiam eo ποιεῖτο. Φίλος ἦσθα θεοῖσι inf. 750 οἱ δ' ἄρα σευ κήδοντι καὶ ἐν θανάτῳ περ αἴσῃ, corpore eius seruando, ut iussa ferius adhuc consequi possit. Illustrat hoc Schol. Vict. „Καὶ Θεόπομπός Φησιν, Ἀλέξανδρον Φεραῖον Διόνυσον τὸν ἐν Παγασαῖς, ὃς ἐκαλεῖτο Πάλεκος, εὐσεβεῖν διαφόρως. καταποντωθέντος δὲ Ἀλεξάνδρου, Διόνυσος ἕναρ ἐπιστάς τιφῶν ἀλιεῶν, ἐκέλευσεν ἀναλαβεῖν τὸν φορμὸν τῶν ὀστῶν. ὃ δὲ ἀπαιθῶν εἰς Κραννῶνα οἰκίῳις ἀπέδωκεν. οἱ δὲ ἔθαψαν. 429. ἀλλ' ἄγε δὴ τότε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλυσον. Lips. δέξο. non male, ait Ern. immo pessime; nam insertur hiatus.

ἄλυσσον. „γρ. ἄλυσσον ἐτ' ἄλυσσον.“ Barnes. Atqui Eustath. tantum hoc ait, si vox αλυσσός ducta sit, ita scribi potuisset. Flor. Aldd. ἄλυσσον.

430. αὐτὸν δὲ ῥῦσαι. Vertunt: *ipsius tutare*. sane sup. P, 645 Ζεῦ, πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. Immo vero est: *libera, fac, ut pretio solutio reddatur*. Hoc sententia requirit, et hic est sensus τοῦ ῥύσασθαι, vnde τὰ ῥύσασθαι, λύτρα, ἐτ' ἐρύσατο, ἐλευθέρωσεν, ἐλυτρώσατο.

πέμψον δέ με σὺν γὰρ θεοῖσιν. σὺν τε Vrat. A. συμβοηθούτων θεῶν καὶ μὴ ἀντιπαρτέντων Schol. B. V. et 'br.

Versus 430 aberat a Townl. pr. m. errore, non iudicio critico.

433. κείρῃ ἐμαυτῷ, γεραιῇ, νεωτέρου. Vrat. d. νεώτερον.

434. ὃς με κέλη σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλῆα δέχασθαι. Benl. reponit κέλειαι, vt Od. Δ, 812 καὶ με κέλειαι καύσασθαι in edd. ant. legitur; sic editum quoque E, 174 at K, 337 κέλη in edd.

παρέξ Ἀχιλῆα, ἐκτός Ἀχιλλῆος, ἢ χωρὶς. ὡς τὸ, παρέξ ἄγε νῆα. (Od. O, 200. μή με παρέξ ἄγε νῆα. et πολλὸν δὲ παρέξ ἄλλα Φῦκος ἔχευαν. I, 7.) Schol. B. V. M. scilicet vt sit sententia: nemini alii fas esse munera accipere praeter Achillem solum; itaque, ἐμὲ, παρέξ Ἀχιλῆα, praeter Achillem, me. At vulgo vertitur, *clausi Achille*, ex sententia.

In Edd. Flor. Aldd. Turn. legitur παρέξ Ἀχιλλῆος ἔχασθαι. Ed. Rom. παρέξ Ἀχιλλῆος δέχασθαι. quod etiam habet Venetus suppletus. Induxit παρέξ Ἀχιλῆα δέχασθαι H. Steph. ex Eustathio: firmantque codices: Lipf. Ven. B. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. non tamen, ait, Ernesti, ausim hanc lectionem praeferre alteri: παρέξ Ἀχιλλῆος ἔχασθαι, quae et ipsa recta est et elegantior. Recte, sed ea non facile in doctiorem abire potuit.

435. τὸν μὲν ἀγὼ δαίδαμα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι. περὶ σσῶς ἐν κῆρι. v. sup. ad vl. 61. 236. Adscripsi Schol.

Vict. „ἵνα παρ δέος, ἔνθα καὶ αἰθώς. De hoc versu v. sup. ad O, 657. 658. Aberat a Lips.

436. μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται. Barnes: „γρ. γένοιτο“ ex Eustathio.

437. σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ καὶ πλοῦτον Ἄργος ἰούμην, ἐνδυνάως ἐν νηὶ Διοῦ. ita interpungebatur. minus commode. De voc. ἐνδυνάως v. ad Ψ, 90. Schol. Vict. ἀδωροδόκητον δὲ ἐδηγήσειν ἑαυτὸν Φησι, διὰ τὸ· Φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐτόκω. v. 371. Ἄργος, τὸ Θεσσαλικόν. quippe ex ore Myrmidonis. οὐ μόνον ἄχρι τῆς σκηνῆς Ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Schol. V. M. at haerent in eo, quod πεζὸς Argos venire haud potuisset; est tamen non cum hoc sed cum sententiae summa iungendum: comitarer te per mare et per terras, nec modo ad Achillem, sed ad ipsam Thessaliam: Ita intelliges Schol. Vict. ἢ πεζὸς. ὑπερβολή. ἢ ἀντὶ τοῦ· καὶ ἐν νηὶ, πῇ δὲ καὶ πεζός. ἢ, ὥς ἂν εἴποις· πῇ δὲ καὶ πετόμενος, οὐ μόνον σφραλέων.

439. οὐκ ἂν τίς τοι πομπὴν ὀνοσάμενος μαχέσαιοτο. Color idem qui I, 55 οὐ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται. adde Δ, 539 et P, 398. de pugna: μῶλος οὐδὲ Ἀργεῖ, οὐδὲ Ἀθῆνῃ τὸν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτο.

Lips. ὀνησάμενος, male. ὀνοσάμενος, ἐκΦανλίσαι. Ἀpollon. Lex. οὐκουν τις vn. Vindob.

440. ἦ καὶ ἐπαῖξαι Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους. In vulgatum. ἀναῖξαι Cant. Harl. Townl. Vrat. b. Mosc. a. Accedunt Ven. B. (cum Ven. A. suppleto, cuius nulla est auctoritas) Mosc. Vict. auctoritate igitur vincit haec lectio. Alioqui nec altera est deterior. Sane ἀναῖξαι fore hoc sensu frequentatur, vt sit exilire de loco, de sede, et ἐπαῖξαι irruere. sed ἐπαῖσσειν potest quoque esse αἰσσειν ἐπὶ τὸ ἄρμα, vt bene Eustathius: ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὸ ἐπαῖξαι δοτικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος δὲ ἐνταῦθα Φησιν· ἐπαῖξαι Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους. ἔγουν, ἐπὶ ἄρμα καὶ ἵππους. ἀναῖξαι, autem αἰξαι ἀνὰ τὸ ἄρμα. Virumque eo modo, quo ἀναβῆναι ἵππους et ἐπιβῆναι ἵππους vel ἄρμα dicitur.

441. λάζετε χαρσίν. vn. Vindob. χειρί.

442. ἐν δ' ἔπνευσ' ἥπτοισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦν.
Sphalma non lectio est, H. Stephani: ἐν δ' ἔπνευστα.
Notabilis versus propter usum τοῦ ἐμπνέειν μένος, simpl.
de excliata virium contentione: quod animo tenendum,
quoties hoc etiam alibi de afflatu hominum legitur, ne
argutemur in voce; abierat ea in vulgarem formam lo-
quendi; vt esset mouere, excitare.

443. ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἔκοντο,
οἱ δὲ — πονέοντο, τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχουσιν. Fluctuat
apodosis. melius eam constitui cenleo ὅτε ἔκοντο· τοῖσι δ'
ἐφ. vt saepe δὲ in apodosis, otiose. ista autem: οἱ δὲ —
πονέοντο non cum anteced. iungenda, sed interposita in
medio esse arbitror: custodes autem tum coeperant coe-
nam parare. νέον, modo, paullo ante initio facto. Ita
nec necesse est de mutatione in νέει cogitare, quod in
antium forte venerit.

444. οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα Φυλακτῆρας πονέοντο. Schol.
Vict. νέον, ὡς· κείνος γὰρ νέον ἔλλοθεν εἰλήλουθεν; (Od.
Γ, 318) καὶ· θήσειν νέον ἡβώνοντα. I, 446. Eadem haec
addunt: καὶ πῶς οὖν Ἑρμῆς Φησι· νύκτα δι' ἀμβροσίην.
(vl. 363) αὐξέειν θέλων τὴν χάριν.

περὶ δόρπα. nam est ὁ δόρκος et τὰ δόρπα. v. ad I,
88. Schol. Vict. δόρπα, ὡς λύχνα· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δρόψ,
παπῶς. forte ἀπὸ τοῦ δρέπειν, et hinc δρόπα, δόρπα. He-
sych. δόρπα. δεῖπνα. et Rustath. comparat τὸ ζυγόν, τὸ
δεσμὸν, τὸ κέλευθον (duplices formas fuisse dicendum,
non μεταπλασμῷ fieri) idem plura apponit ex Athenaeo
p. 1358 pr. et aliis locis repetit. cf. ad B, 381. Cete-
rum nisi admiseris supra ad vl. 124. dicta, iustam ho-
ram coenandi haud constitutam fuisse, mireris h. l. coe-
nam parari, iam tenebris obortis; etsi verum est, esse
potius verba ita accipienda: iam tum coenam fuisse per-
actam, sub vesperam. Nam πονεῖσθαι totum actum coe-
nandi complectitur, non modo apparatus. Neque adeo
de alta nocte nunc est cogitandum; sed de vespere. cf.
inf, 475. 476.

445. τοῖσι δ' εἰς ὕπνον ἔχουσ. Cant. εἰς ὕπνον ὄρνυ-
σε. sicque Ven. suppletus. τοῖσιν δ' ὕπνον ἔχουσ
Vrat. A.

446. ἄφαρ δ' ᾤξε πύλας. Schol. Vict. οἱ μὲν παρα-
κυλῶσι, οἱ δὲ τὴν ἱππήλατον, ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ναυστάδ-
μου. Haec vt intelligas, v. disputata de porta castro-
rum, sup. ad lib. VII Exc. I p. 40a. Nota *) et Exc. I
ad XII, p. 357.

καὶ ἀπώσαν ὀχῆας. Townl. ὀχῆα v. ad 566.

447. ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε. Flor. et Lips. ἐς δ'
ἄγς (saltem ἔγς) quam Ern. pro veterrima scriptura ha-
bebat; equidem pro mera incuria librarii.

δοῦρ' ἐπ' ἀπήνη. Vrat. A. δοῦρ' ἐπῆνησεν (ἐπένησεν,
ab ἐπινέω, exstiruo) gl. ἐσώρευσεν. Memorabile mendum
cum prava interpolatione ex tentata emendatione.

448. ἀλλ' ὅτε δὴ — Aldd. vitiose δέ.

449. ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνας ποίησαν ἄνακτι. Por-
catum in digammum φαναξ, quod plus quam centenis lo-
cis diligenter servatum vidimus. Viderunt hoc omnes:
Dawes Misc. Crit. p. 152. emendationem proposuit, Μυρ-
μιδόνας πονέοντο ἄνακτι. vel ποίησαν ἄγαυοι, Bentl. fel-
icitus δαίμοντο ἄνακτι; hac enim voce vsus est Od. Z, 9,
Z, 8. I, 349 et al. Venerat quoque in mentem τεύξαντι.

Ex mea sententia emendatio locum non habet; nam
totus locus de tentorio Achillis aperte est infictus a le-
riore rhapsodo a 449 ad 456. et procedebat antiquum
carmen sic:

ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ,

δὴ ρά τότ' Ἑρμείας ἐριώνιος ᾤξε γέροντι.

450. 1. δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθε
ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Legitur
locus inde a Barnesiāna editione ita distinctione facta:
ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν
ἀμήσαντες. vertebatur: et desuper texerant hispida ca-
lamus, ex prato ubi demessuerant. Clarke vltorius pro-
gressus, mutauit: et desuper texerant lanuginoso cul-
mine, ex prato ubi demessuerant. Ita necesse erat ina-

gère ἔρεψαν λαχνήεντ' ἔροφον. Ita accipiendum ἐρέφειν ἔροφον, ac si esset ἐρέφειν τὸ μέγαρον ἔροφῃ. fere vt καλύπτειν sup. Φ, 321. τόσῃν οἱ ἄσιν καδύτερθε καλύψω, inducam super ipsum colluniem. λάχνη est χνοῦς, lanugo; et ἔροφος λαχνήεις erit ἔροφῇ ἐν καλάμων χνοῦδων καὶ ἀπαλῶν. δασύς, quia ἐν δασέων καλάμων contextus est. Schol. Vict. τινές, δασύσκιον. δοῦρα ἐλάτης. κλάδους Schol. B. V.

Schol. br. Eustath. κέρσαντες. περικόψαντες, σχίσαντες, ἐστέγασαν. (enimvero καίρειν h. l. est ξέειν) Melius quam Schol. B. ἔρεψαν, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνωσαν. ἐκάλυψαν. ἔθεν καὶ ἔροφῃ. Prius alienum est ab h. l. vt contra A, 39 εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα h. e. ἐστεφάνωσα, accipere pro ἐστέγασα. At veteres ipsum calamum acceperunt esse ἔροφον ex quo fit ἔροφῇ. Schol. B. br. ἐστὶ δὲ ἄθος καλάμου. Hesych. ἔροφον, τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγασον τοὺς οἴκους. cf. idem. in. λαχνήεντα. add. Schol. Euprip. Or. 147. 148. qui notionem recitato versu declarat. Eustathius disertius: ἔροφος δὲ, καλαμίσκου γένος ὑδροχαροῦς, ἐπιτηδείου εἰς ἔροφῇν. sit porro eum calamum, vbi maturerit, habere lanuginem, et esse ideo bonum tectis faciendis; vnde deinceps domorum ἔροφος omnino pro tecto dictus sit.

Vt autem veteres ἔροφον pro calamo acciperent, adducti sunt interpunctione diuersa a vulgata, et, si recte iudico, meliore: ἀτὰρ καδύτερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ' ἔροφον λαιμωνόθεν ἀμήσαντες. Sicque interpungebant add. omnes, quas vidi, ante Barnes, qui tacite intulit alteram interpunctionem, qua structura impeditur et notio obscuratur: ad pristinam itaque rationem redii.

ἀμήσαντες priore producta: vt vidimus sup. ad 165. καταμήσατο.

452. ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι. Iterum peccatum in ποιησαν ἄνακτι vt modo vl. 449 vbi vide. Dawes emendabat ἀμφὶ δὲ καὶ μεγάλην αὐλὴν σταυροῖσι ἄνακτι ποίησαν πυκνοῖσι. At vide quam rotundius Bentl. nihil mutans quam αὐλὴν δαίμαντο ἄνακτι.

ἀμφὶ δὲ οἱ. scil. τῇ κλισίῃ. Schol. B. V. M. περὶ αὐ-
τὴν τὴν σκηνήν.

453. σταυροῖσι πυκινέοι. Apparet hinc tentoria, κλι-
σίας, Achiuorum fuisse tuguria stipitibus compacta: ut
iam monui ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. In Antehome-
ricis Tzetzae vl. 262 τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκτάς, σταβά-
ραις ἀραρυίας. Eustathio sunt τὰ σταύαρα. Sunt ἐκίλο-
πας. Operosius, quam necesse erat Schol. B. exponant.
cf. ad h. l. Lenz. *Ebens von Troia* p. 201. et Millin
in ingeniosa enarratione anaglyphi quod vulgo dictum
Scipionis clipeus, verius *Achillis*, p. 30. comparans fa-
ciem in eo aliquantum diversam peristylī cum Homérico.

Θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλής. μοχλὸς ἐπιβεβλημένος
Apollon. Lex. appositis vl. 453. 4. 5. conueniunt ceteri,
Hesych. Etymol. agnoscit Pollux I, 77. Schol. B. V. M.
μοχλὸς δὲ ἐστὶν ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ ταίχου εἰς ταίχον.
Idem monet esse acuendum ἐπιβλής, at Aristarchus ἐβα-
ρύναι, ἐπιβλής. οὐ καλῶς. Eustath. et Etymol.

μῦνος pro εἰς, hoc quoque loco.

454. εἰλάτινος. τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί.
Apollon. Lex. pro τρεῖς, τρεῖς.

ἐπιρρήσσεσκον. ἐπέκλειον. ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ
τὴν κλεισθὲν ἤχου. Sch. B. potius ab summa vi et impetu,
quo in occludendo annitebantur. Sch. br. ἐπέβαλλον. ἐπέ-
κρουεν ἢ μετατίθεται (f. ἐπατίθεται) Apollon. Lex. h. v.
ἐπεσπῶντο. ἐπέβαλλον. Eadem Hesych. addito: ἐπέκλειον
μεθ' ὁρμῆς vbi cf. Not. ἐπατίθαι simpl. Eustath. Item
Sch. br. Ceterum per vnum σ efferunt fere vbiq. edd.
et codd. et grammatici, ut scribant ἐπιρρήσσεσκον, cum
tamen sit a ῥήσσω. Emendatum video a Cantabrig. edit.
In aliis quoque ἐπιρῆσσεσκον vno ρ, ut Vrat. d. et Schol.
Vict. οὕτως, δι' ἑνὸς ρ. Schol. Sophocl. Oed. Tyr. 1244
(1265) ad versum: πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξαι
ἔσω —

455. τρεῖς δ' ἀναοίγασκον μεγάλην κληῖδα, τὸν μοχ-
λόν. τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν ἐπικεκλησισμένην θύραν κληῖδας
καλεῖ pergunt Sch. B. V. M. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ κλει-

θρον ὡτως ἀνόμεσε, non quasi vocem hanc in Odyssæa occurrere dicat, quod non ita se habet; occurrit tantum in Hymno in Merc. 146. κληῖθρον· sed sic accipio: „etiam in Odyssæa pessulum, vulgo τὸ κλειθρον dictum, appellavit κληῖδα vt Od. A, 442. ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐπάνυσσεν ἱμάντι. cf. Eustath. et ib. et h. l. p. 1358, l. 59. Fuere scilicet, qui per κληῖδα ipsas fores intelligerent. Hesych. in μεγάλην κληῖδα θυράων. ὅλον τὸ θύραμα. τινὲς δὲ, τὸν μοχλόν. Etiam Schol. Vict. κληῖδα, τὸν μοχλόν.

ἀναοίγασκον. non cogitandum est de digammo, ἀναοίγασκον. quod οἶγω respuit; v. c. sup. vl. 446. δ' ὦϊξε. et mox vl. 457. In compositis autem cum praepositione variare vsum, notavi iam Excursu IV. ad XIX. p. 767. De sensu loci v. Notam ad h. v.

456. Achilles trium hominum vires aequabat; et Diomedes saxum torquebat, quod duo vix monebant sup. E, 302 sq. Argutantur de hoc grammatici Schol. B. V. M.

457. Ἐριούνιος ᾧξε Vrat. A. ὦϊξε.

458. ἐς δ' ἄγαγεν. ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν. (ideoque contra morem) εἰ μὴ ἄρα ἐπὶ τῇ ἀμάξῃ Φησί. (hand dubie) Schol. Mosc.

460. Θεὸς ἄμβροτος εἰληλουθα. Mori ἄβροτος. ex more et ex etymo: vt T, 358. X, 9. de voce, toties iam lecta, nunc demum monent Schol. B. V. M.

462. ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἶσομαι. Putabat Benil. fuisse φαισομαι, et ideo tentabat πάλι φαισομαι, vel πάλι νεῖσομαι. ita vero praeestabat πάλιν οἶχομαι. At vero φαισομαι, φαισατο, est ex εἶδω, similis sum, non ab εἶμι, eo, quod digammum non habet. πάλιν. εἰς τοῦπίσω. Schol. B. V.

464. ἀθάνατον Θεὸν ὥδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην. ἀσπαζέμεν ed. Flor. Emendatum in Aldd. Rom. Diserte Mercurius eloquitur causam, cur nolit in Achillis conspectum venire; argutantur tamen plura grammatici.

465. τύνη δ' εἰσελθών — Dionysf. Hal. Art. c. 9, 15.

467. ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης. nunc τὴν εἰς ἔλκεν κ. νησιν notat, at inf. 568 μὴ μοι μᾶλλον θυμὸν ὀρίνης, τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμόν. cf. vl. 560.

469. ἐξ Ἰππων ἔλτε. Apollon. Lex. observat, ἐξ Ἰππων h. l. esse pro ἀπό. Hoc quorsum antiquus grammaticus annotaverit, non allequior. utrumque enim vulgari vsu frequentatur. Sic Γ, 265 ἐξ Ἰππων ἀποβάντε. Porro Schol. Vict. ἄμεινον βαῖνε γράφεται ἐπὶ τοῦ γέροντος. ἢ τῆς περιστάσεως οἰκτιρὼν τὸ ἄλτε. hoc sane!

470. Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐτοῖς λίκεν. „γρ. καταῦθι. vi Ψ, 263 παραῦθι“ Barnes.

471. ἰθύς κίεν οἴκου. Schol. Vict. et B. κατ' ἰθείαν, ὡς ἐπὶ τὸν οἶκον. quidni: recta ingressus est portam, quae ad cubiculum Achillis ducebat.

472. τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε. „vbi utique, vbi scilicet, sedere solebat“ Clarke.

Interpungi potest alio quoque modo: γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. recta ingressus est cubiculum. τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν εὖρ', ἔταροι δ' ἀπ' αὐτοῦ καθελάτο. Hic; in hoc cubiculo sedebat Achilles, et invenit eum intus, in cubiculo.

ἐν δὲ μιν αὐτὸν εὖρ. Schol. Vict. τὸ μιν ποιόν. (an ἐκπῖνον?) τινὲς δὲ, τὸ, ἐν, ἀντὶ τοῦ, ἔνθεν. ὡς· Ἰλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ· εἰς. (v. c. Σ, 439.)

473. ἔταροι δ' ἀπ' αὐτοῦ καθελάτο. Vrat. d. ἔταροι δὲ — Eustath. qui adscripsit: ἔθος δὲ τοῦτο Πρωμαίοις ἐστὶ καὶ νῦν ἀρέσκειν. loqui videtur de Byzantinis et Graecis sui temporis. καθάατο. verum alterum est vsu receptum. v. ad Λ, 76.

τῷ δὲ δὴ οἶω — ita reposuit Turnebus, inde H. Stephanus, et vulgg. praeunte Eustathio: δύο δὲ μόνοι περὶ αὐτὸν ἐπενούοντο. sicque codd. Harl. Vrat. A. et d. Mosc. 2. Venetus suppletus. In Flor. erat τῷ — οἶω. In Aldd. Rom. τῷ — οἶω. vn. Vindob. τῷ δὲ δὴ οἶω τῷ.

474. Ἀλκιμος, ἕως Ἀργεος. hic et inf. 574 idem qui Alcimedon sup. P, 459. 467. Π, 197. Vidimus iam T, 392. Comparant Schol. B. Μελένθιος et Μελενθαύς.

475. ποίνυνον παραόντα. νέον δ' ἀτέλῃαν ἐδωδῆς. Media in ποίνυνον est producta, quae erat brevis sup. Σ, 421. (item corrigitur Od. Γ, 430.) observat hoc Clarke et sic expedit: corripit, quia sit vocalis ante vocalem. Malo dicere esse formas duas ποίνυνον, et ποίνυνον, vt A, 600. Σ, 155. inde ποίνυνον Θ, 219. Od. Γ, 149.

476. ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. versus inutilis, quem facile inter expletivos referas; sententia erat absoluta: νέον δ' ἀτέλῃαν ἐδωδῆς. Nec tamen offendi vidi quenquam. Nunc video Scholion Vict. „ἔσθων καὶ πίνων. τὸ ἐσθίων οὐχ ὑποκίπται μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Φησὶ δὲ καὶ ἔσθων καὶ πίνων. ἔσθοντες κρέα πολλά. Θ, 231. εἰ δὲ εὐτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι (si exiles sunt versus: sunt eius modi alii plures.) „τίττε θάτετ' αὖ ὑπεκλε (Θέτι τανύπεκλε) μῦθαις ἡμέτερον δῶ. (Σ, 385.) „οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίῃ (Od. M, 77.) „ἡ δὲ τατάρῃ ὕδωρ ἐφέρει.“ (Od. K, 358.) „τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου.“ (Od. E, 263.) ἵππους δὲ ξανθὰς (ἰκατὸν καὶ πεντήκοντα Il. Λ, 679.) „ἔνθα μὲν οὔτα βοῶν (Od. K, 98.) οὔτοι γὰρ πάντες, ὡς Σίλυνος, ἔμμετρον λαλίαν ἔχουσιν. Habes exemplum critices veterum per se haud iniustae; verum iniquae quatenus in poeta antiquissimo adhibetur, a quo nullum nitorem et studium requirimus, contra simplicitatem et ἀδολεσχείαν in laude adnumeramus.

ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Schol. bx. Φασὶ γὰρ, τοῖς παλαιοῖς μὴδ' ὅλως αἵρεσθαι τὴν τράπεζαν. χωρὶς εἰ μὴ διὰ τὴν τρυφὴν (f. ὑπὲρ) Πατρόκλου λύπην. Scilicet in vita heroica mensae videntur perpetuo adfuisse, quandoquidem epulas potando producebant. Est pro commentario locus Athenaei I, p. 12 A. B. vnde patet eos, qui mensas nunquam remotas esse dicerent, interpunxisse ἔσθων καὶ πίνων ἔτι· καὶ παρέκειτο τράπεζα. Scholion vetus servatum est in Victor. ἔτι γὰρ παρέκειτο. ἀφαιεῖται. οὐ γὰρ ἀφηρεῖντο αἱ τράπεζαι παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ, μέχρι ἀναστῶσιν, ἔκειτο. Φησὶ γὰρ· αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὸν ἤρπον, ἥδὲ τραπέζας. (Od. T, 61.) Vides eodem ex fonte

hausisse Athenaeum sua l. c.) ἢ τούτου ὡς παρθεύοντες ἤ-
πετο. Post haec omnia miror, nemini suspectos fuisse
virumque verff. 475. 6. tanquam mere expletivos; quan-
doquidem Achilles, si epulatus est nunc, vix iterum epu-
lari potuit inf. 627 sq.

ἔτι γὰρ παρέκτε Mori. Vict.

477. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας. Schol.
Vict. οὐ πρὸς ἔπαινον μέγας. ἀλλ' ὅτι, καὶ μέγας ὢν, ἔ-
λαθεν. Neutrum probes. sed est epitheton ornans, per
se otiosum.

ἄγχι δ' ἄρα στάς — Vrat. A. ἄγχι παραστάς.

478. χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα. laudat locum
Seneca Controuers. I. p. 107.

480. ὡς δ', ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ. Schol. B.
bene. ὡς δὲ Φυγὰς τις Φονεὺς, ἐξαίφνης ἀπανιστάμενος τῆς
πατρὶδος, ἀπέρχεται πρὸς τὸν ἀγίσοντα. Videri potest,
falsus esse, si quem cogitemus ἰκατεύοντα εἰλθεῖν, verum in
heroica vita hoc solenne erat, vt expiationem ab aliquo
peterent; sic in Herculis rebus aliquoties narratum hoc
inprimis, quod a Neleo ei expiatio fuerat negata: v.
Apollod. II, 6, 2. Orestis expiatio ap. Troezenios Paus.
II, 31 Argonautarum ap. Circen: Apollon. IV, 700 sq.
Apollinis Cyclopiibus occisis ap. Admetum et al. Recen-
tius exemplum est ap. Herodot. I, 35 καθάρσεως expeti-
tae, ab Ernestio memoratum. Etiam Schol. br. εἶδος ἢ
παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸν ἀκούσιον Φόνον ἐργασάμενον Φεύ-
γειν ἐκ τῆς πατρὶδος, καὶ παραγίνεσθαι εἰς τινος οἴκον
αὐτὸς πλουσίου καὶ καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκίας (f. ἐστίας)
συγκεκαλυμμένον, καθαρσίῳν δαύμενον. Et ad expiationem
nos deducere videtur ἄτη πυκινὴ, h. ἄγος, graue piacu-
lum, crimen, quod commiserat. Audiamus Schol. Vict.
ὡς δ' ὅταν. ὡς δὲ Φυγὰς τις Φονεὺς πάντας λαθὼν εἰσέρχ-
ται καθαρθησόμενος, καὶ παρακάθηται τῇ ἐστίᾳ, καὶ πάν-
τας ὀρῶντας κατακλήσσονται. ἴσως δὲ ἀναχρονισμὸς
ἐστίν· ὡς καὶ τό· ἴαχε σάλπιγξ. (non assequor; mos iu-
men fuisse videtur antiquissimus.) τὸν δὲ καθαιρόντα καὶ
ἀγίτην ἔλεγον. ἢ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ αἰφνίδιον τῆς εἰσόδου.

481. ἄλλων ἐξήκετο δῆμον. ἄλλων reposuit Barnes pro eo, quod vulgatum erat, ἄλλον. hoc tuetur aduersus enim Clarke, et laudat loca similia Od. O, 238. Π, 382. vbi ἄλλον δῆμον etiam legitur; vt contra Barnes laudauit ἄλλων δῆμον Od. O, 238. Τ, 219. nemo dubitabit vtrumque recte dici. At Barnes vincit auctoritate codd. Barrocc. Cant. Mori. Vrat. d. Ven. suppleti, Townl. Vrat. A.

ὃν ἄτη πυκινὴ λάβεν, κατέλαβεν, reatus oppressit, facinus impetu animi, ira et vecordia perpetrantem. ἄτη πυκινὴ piaculum graue. πυκνός, densus, validus, hinc magnus et multus. Sic πυκνὸν ἄχος vidimus. πυκναὶ μελεδῶναι.

482. Θάμβος δ' ἔχει σιγορόντας. ita legitur inde a Stephano haud dubie ex Eustathio, accinentibus codd. Erat ἔχεν in edd. Flor. Aldd. Rom. Turn.

483. ἰδὼν Πρίαμον Τροειδέα. Vrat. d. Τροειδῆ.

485. τὸν καὶ λισσόμενος. Schol. B. V. monet, abutere καί. Tu inuerte apud animum verba: καὶ Πρίαμος λισσόμενος προσέειπεν αὐτόν.

486. Μνησάι πατρός σοῦ — Locus, qui sequitur, praestantissimum habitum est exemplum orationis ad miserationem mouendam instructae, ab omnibus et antiquae et recentioris aetatis. Quintiliani ista quis non tenet: *Epilogus quidem quis vnquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus aequari?* Instit. Or. X, 1, 49. non quasi hic Iliadis esset epilogus; sed quia rhetor de epilogis illo loco agit, in quibus oratores maxime affectus mouent. Breuitatem in hac oratione commendat Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 15. p. 368. 9. Pro ea orationem rhetorico fuce oblitam apposuit Dictys III, 21. Et fuit argumentum hoc propositum exercitationibus discipulorum, patet e Quintil. III, 8, 53. Occurrit quoque inter argumenta Progymnasmatum. Schol. B. intexuit Scholion, quod caput ex Heraclide Alleg. 59. esse animi aduertit: quo Ἑρμῆν nihil aliud esse quam eloquentiam, pro suae opinionis argutis, ex h. l. docet, quo Mercurius Priamum docuerat, quod optimum esset τῆς παιδείας

genus: scilicet τὴν διὰ τοῦ λόγου παιδῶ. Sapientius est Scholion Vict. Μνήσαι πατρός. πολέμῳ διαλεγόμενος καὶ τῶν παίδων αὐθέντης, καὶ μισοῦντι ἐξαιρέτως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου, διὰ τὴν τοῦ Φίλου ἀποβολήν, ἄλλην ἀρχὴν οἰκαιοτέραν οὐκ εἶχεν ἢ τὴν τοῦ πατρὸς ὑπόμνησιν. Ei ad 488 ἐντέχνως δὲ, πρὸ τῶν ἰδίων, τῶν τοῦ Πηλέως ἐμνήσθη, ὅπως αὐτὸν ἢ τῶν οἰκείων κακῶν οἰκτίσῃ μνήμη.

πατρός σοῖο. Est haec Zenodotea lectio, quae Aristarcheus est praelata: πατρός σοῖο· vt didiceram ex Apollonio de Syntaxi p. 165. nunc quoque ex Schol. Vict. πατρός αὐτοῦ. Zenódotos, σοῖο. κακῶς. Est quoque σοῖο ap. Heraclid. Alleg. l. c. et Ammon. p. 49. in σοῖο et σοῖο p. 129. qui etiam ἀκρίβειαν in altero quaerit. Sane quidem, adiuncto adiectino, esset dicendum σοῖο ζῶντος, non σοῖο. nam est ζῶντός σου, σέο, σοῖο. At vero πατρός σοῖο an πατρός σου, σοῖο, dixerit, perinde est. Apud Apollon. Lex. in σέθεν p. 597. incertum esse potest, at in σοῖο certum est, ita eum legisse: σοῖο, τοῦ σου. cf. ib. Toll. add. grammaticum de Soloecismis p. 201. ad calcem Ammonii Valk. In Vrat. d. σοῖο γρ. εἴη. perperam. μνήσεο est ap. Ammon. l. c.

487. τηλίκου ὥς περ ἐγὼν, ὁλοῶ ἐπὶ γήραος αὐτοῦ. τηλίκου. τηλικούτου. Apollon. Lex. hoc ergo vulgatius fuit? οὗτος ἐγὼ Heraclid. l. c. p. 182. ἐγὼ haud dubie antiquius. Schol. Vict. notat sequi debuisse: ἡλικος ἐγὼ. Esse vero tale, quale in Odyss. H, 108. ὅσσην (nunc legitur τίσην) Φαίριος περὶ πάντων ἰδρύει, ὥς δὲ γυναῖκας ἰσθῆ τεχνῆσαι.

Peleum iam decrepitum senem vidimus T, 334. 5. 6. Obseruarunt veteres (Zenodotus fuit: Schol. Vict. Zenódotos πρεσβύτερον Πηλέα φησιν· ἐπεί γε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνη μικρὸν ὄντα τὸν Πρίαμον) ap. Eustath. „non conuenire latia tempora utriusque inter se; nam Peleum multo maiorem natu esse debuisse, si quidem ille comes fuit Herculis in expeditione in Leomedontem; captus tunc puer Priamus, tum Podarces dictus“ (v. Apollod. II, 6, 4. et Notas p. 445) At enim

primo haec sunt ἔξω τοῦ ἔπους; porro inepta sunt per se, nam in mythis semel poetarum usu receptis non quaeritur de annis; sunt certae heroum γυναι, ad quas plerumque renocantur; ita Peleus interfuisse narratur Argonautis; idem venationi Calydoniae; multo minus subtiles sunt poetae in connubijs ad temporum rationes constituendis.

488. καὶ μὲν που κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἔδοντες. Schol. B. οἱ περιναίονται — πεχωρισμένοι τῇ γνώμῃ καὶ ἐναντίοι (longius petatum sane!) ἢ χωρὶς οἰκοῦντες. ἢ κυκλόθεν. hoc melius cum Schol. br. nam ἀμφὶς est etiam pro ἀμφί.

περιναίεται Lips. καὶ μὲν που. Schol. Vict. ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μῆν. μὲν περ Vrat. A. Porro Schol. B. „τινὲς ἔδοντες. ἢ τῇ, χωρὶς τοῦ ὄντος.

Hos versus locum dedisse suspicor his quae de Peleio grandaeni calamitatibus fabulati sunt Tragici. Schol. Vict. quaerit: vnde hoc Achilli innotuerit: ἢ παρὰ Εὐρωπαϊῶν τοῦτο μαθὼν Φησι. λέγει δὲ . . . πιστον, καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀρχανδρον καὶ Ἀρχι. . . . (nōni Archandrum et Architelem ex Herodoto; at ii erant Achaei filii; nec vacat nunc vltiora inquirere.) ἵσως δὲ παρὰ Ἀστυνοπέου πέπυσται νεωστὶ ἤκουτος ἐκ Παιονίας (P, 350.)

489. οὐδέ τις ἐστίν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμύναι. Sch. br. ἀρὴν, βλάβην νῦν. Recte. itaque prior corripitur. v. de hac voce ad M, 334. E, 485. Σ, 100.

491. χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται. esset: „εἴ τ' ἐλπεται.“ quae digamma non admittit. Bentl. emendavit: καὶ ἐλπεται. malim καὶ ἐέλπεται. Forte tamen antiquitus fuit ἐπὶ τ' ἔλδεται. vt, τά τ' ἔλδεται E, 481. Sch. br. legunt ἐπεὶ ἔλπεται. ἔλπει Vrat. A.

492. ἀπὸ Τροίης μολόντα. Ita repositum ex Barocc. Cant. Mori. cum Ven. pro vulgato ἀπὸ Τροίης ἰόντα. cui nil refert.

493. αὐτὰρ ἐγὼ πανέποτος. Similia videramus sup. 255 sq. παράπλεμος Vrat. d. monstrum vocis.

494. πῶνδ' οὕτινα Φημι λελεῖψθαι. non omnium filiorum sed τῶν ἀρίστων. τῶνδ' non τῶν δ'.

496. ἐννεακαίδεκα vna voce, ait Sch. B. scil. e more grammaticorum. At Pamphilus diuifim, vt reposui. De numero liberorum v. Z, 244 sq. Theocrit. XV, 149 numero rotundo XX memorat. Schol. Vict. Ἑλλάνες κ (LVI filios memorat; haud dubie ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς) Idem Schol. Vict. πιθανόν, μίαν τεκεῖν ἰθ, εὐχ, ὡς Βακχυλίδης ὦ τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας. Et ad 497. ἔσχε ἐδ (Priamus) καὶ Ἀρίσβην, τὴν Μέροπος τοῦ Παρκασίου. ἐξῆς (leg. ἐξ ἧς) Αἴτακος. Ἀλεξιαρόην (leg. Ἀλεξιβρόην Ouid. Met. XI, 763. et Heinl.) Ἀρτάνδρου. Λαοθέην τὴν Ἀλύτου (leg. τὴν Ἄλτου. v. Φ, 85. 86) τῶν δὲ Πριαμίδων πρᾶσβύτερον Πολίτην φασί. Notat locum Athen. XIII, p. 556. propter morem barbarorum plures vxores habendi: cum Achiuorum vxores ne quidem pellicem aequo animo ferrent; vnde Clytaemnestra caussas irae in Agamemnonem habere voluit, Menelaus contra nullibi pellicem aut seruam habuisse memoretur. Haec ille ex Aristotelis obseruatione narrat. Exscripsit Athenaeum Eustath. ad v. 497.

ὅς δέ μοι οἶος ἔην. οἶος, πρὸς τὸ σώζειν τὴν πόλιν. nam alioquin superfluites erant plures. Obseruat porro Sch. B. esse haec distracta in duo: οἶος ἔην, et εἴρυτο δέ, pro ὅς οἶος εἴρυτο. vt (Δ, 267) τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρπετο παύσατο δ' αἷμα, pro παυσαμένου τοῦ αἵματος ἐτέρπετο τὸ ἔλκος. Et (Γ, 318) λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, ἀνασχόντες ᾗξαντο. De εἴρυτο v. Exc. IV ad A. ὅς δὲ μὲν Vrat. d.

αὐτούς, puta τοὺς πολίτας. At αὐτὸς Lipf. vn. Vindob. et adscripserat Bentl. nescio vnde.

502. παρὰ σοῦ. male Vindob. σοῦ.

503. ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἀλέησον. ἀλλ' αἰδεῖο, Φέριστε, θεούς. Barocc. ita Ἀχιλεῦ excluditur. sed est hoc ex altero loco Od. I, 269. αἰδεῖο. pro αἰδέο (de quo v. dicta sup. ad 418.) vnde fit quoque αἰδέου, αἰδεῦ. Non esse posse optatiuam (nam is αἰδεῖο

erat) bene vidit Eustath. ipse ducit ab αἰδομαι. αἰδᾶο. Melius ducitur ab αἰδέομαι. αἰδέο, αἰδαῖο. vt σπεῖο K, 285 ex σπέεο. Est quoque αἰδέο in Lipf. αἰδοῖο Vrat. A.

506. ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγασθαι. Vertitur: *viri — ad os manum admoveere*. Ita ὀρέγασθαι accipitur dictum pro ὀρέγειν. quod quidem ita se habet apud eos qui post Homerum scripsere; ita ap. Apollon. Arg. II, 830 et IV, 1605. Homericum tamen vsū ubique ὀρέγασθαι dictum est pro *extendere se versus aliquid*, quod verti quidem potest, *appetere aliquid*, aliter tamen se habet ad verbum, et supplendum est *extendere se ἐπὶ τι* vel *κατὰ τινος σὺν*. v. notata ad Δ, 307. De loco Ψ, 805 vide ibi Obfl. Suboritur itaque difficultas in iunctura, et ambiguitas non animaduerfa; praeterquam a Dammio; *osculari virum*, alienum esset a re et a more; *ἰκέου* esset, *osculari manum*; ita vero verba essent, ὀρέγασθαι *extendere se*, στόμα (κατὰ στόμα, pro, στόματι) ποτὶ χεῖρα ἀνδρὸς, quod quam durum esset! Superest tertium: ὀρέγασθαι (σὺν) χεῖρι ποτὶ στόμα ἀνδρὸς; status supplicantis erat, *amplecti genua et altera manu prehendere mentum*: vt supra de Thetide A, 500. 1. καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο καὶ λάβε γούνων σκατῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδραῶνες ἐλευῶσα λισσομένη προσέειπε Δία. Nunc itaque sensu idem erit, ac si dictum esset vulgari more; Priamum, *amplectentem genua Achillis, alteram manum extendisse versus mentum Achillis*, ὀρέγασθαι χεῖρι, pro vulgari ὀρέγειν χεῖρα, πρὸς στόμα ἀνδρὸς, vt eius mentum attingeret.

Haec quidem disputata sunt, si ad Homericum vsū haec comparanda sunt. Valde tamen probabile fit, hunc ipsum versum esse inter ea loca, quibus auctorem huius rhapsodiae diuersum esse ab antiquiore poeta patet; nam apertum fit ὀρέγασθαι h. l. esse dictum pro ὀρέγειν, et auctorem declarasse hoc: Priamum osculatum esse manum Achillis; nam id iam antea significarat v. 478. χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ εἰ πολέας πτόνον υἱας. Voluit ergo haec

verba ita accipi: ὀρέγειν χεῖρα ἀνδρὸς πρὸς στόμα αὐτοῦ. *manum Achillis admoveo ori suo*. Hocque sensu ὀρέγεσθαι esse pro ὀρέγειν dictum, censuit quoque Schol. Vict. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι, ὃ στομάτι τὸν υἱὸν ἐφίλησε, τούτῳ νῦν τὸν αὐτοῦ Φονέα. ὀρέγεσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας. ultima vix bene. Vult enim χεῖρ' non esse χεῖρα, sed χεῖρα. χεῖρα οὐκ ὡς. εἴτε γὰρ· καὶ λάβε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους. v. 478. 9. est grammatica Homeri haud animaduersa, vidit Eustathius p. 1360, l. 56. ἀνδρὸς π. ποτὶ στόμα „χεῖρας ὀρέξει“ (ergo ita quoque lectum fuit?) ἢ „χεῖρ' ὀρέγεσθαι.“ καὶ ὅρα, ὅπως νῦν καινότερον παρέφρασε τὸ ὑπ' ἀνδραγαθίας εἰπεῖν (A, 501) διὰ τοῦ ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξει. Igitur ille sensum inesse voluit, quem tertio loco paullo ante memoravi.

Bentleius, cui et ipsi versus displicuerat, adscripsit: ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ γούνατα χεῖρας ὀρέξει. quod est corrigere poetam, non lectionem restituere. Tum vero ut hoc Homericum sit, nam ubique est γούνων ἄψαλθαι et ἰκέσθαι πρὸς γούνα, et λαβεῖν γούνατα vt 465. 468. et λαβεῖν γούνων pro λαβεῖν τινα κατὰ τῶν γούνων, A, 500. Ierioribus λαβέσθαι γούνων.

507. πατρὸς ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο. De formula ἡμερον ὥρσε γόοιο v. ad Ψ, 14. ὑπὲρσε etiam Od. Δ, 183 τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο, vnde Aristot. Rhet. I, 11. legitur ἐφ' ἡμερον ὥρσε. Ποπο πατρὸς esse puta, διὰ, ἔνεκα, πατρὸς.

510. κλαῖ' ἀδινά, προπέροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεῖς. Facessabat molestias ἐλυσθεῖς iam sup. Ψ, 393 ad quem versum vide Obll. Schol. B. V. ad h. l. ἐλυσθεῖς, παρεθεῖς, ἢ συνειληθεῖς, ἢ κυλισθεῖς. Schol. br. ἀλυθεῖς. Eustath. συστραφεῖς. Hesych. κουφισθεῖς, ἐλισθεῖς. idem ἐλισθεῖς, ἐλίξας αὐτόν. Apollon. et Eustath. nihil movent. Pro *inuolutus*, *contractus*, ἐλυσθεῖς aliquoties occurrit, in Apollon. vt I, 254. at III, 281 αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεῖς *contractis membris* inclinando se. Nostro loco haud dubie est, *pruolutus*, *adnolutus* *genubus*.

Enimvero ita debuit esse ἑλυσθαις, ab ἐλύω vel εἰλύω. Tum alterum est, quo Homericum est ἑλυναι. Ita saltem scribendum fuisset Ἀχιλλῆϊ ἑλυσθαις. dicendum itaque et hunc versum recedere a more Homérico. λισσθαις in vno Vindob. stupore librarii.

πλαῖν ἀδινὰ v. modo ad Ψ, 225.

511. πλαῖν ἐὼν πατέρα. suppl. ἄλλοτε μὲν — Sch. B. V. monent, quia sequitur ἄλλοτε δέ. Pro αὐτε vnus Vindob. αὐτις.

512. τῶν δὲ στεναχῇ κατὰ δάματ' ὀρώρει. { „quod δάματα dixit καταχρηστικῶς tentorium seu tugurium“ Schol. A. et V. Zenodotus scribit στεναχῇ, enimvero mutatur τὸ σ, vt in λέγω, λόγος. μένω, μόνῃ. στενάξαι, στεναχῇ. Sch. A.

513. γόοιο τετάρτετο v. ad Ψ, 10 et de voce ad I, 701. Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. lib. IV, 7. memoriter recitat ἀλλ' ὅτε τε κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἀπορέσθῃ, καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἤλθ' ἥμερος ἢ δ' ἀπὸ γυίων. prius ex Od. Δ, 541.

514. καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἤλθ' ἥμερος ἢ δ' ἀπὸ γυίων. — „ἀθροῖται“ nam sententia iam erat absoluta versu superiore; et hic alter est otiosus. γυῖα quoque improprie h. l. dicta pro μέλη, cum γυῖα sint tantum manus et pedes“ Sch. A. Etiam Schol. Vict. ἀθροῖται ὁ Θράξ. (Dionysius) ὁ γὰρ ἥμερος περὶ μόνην τὴν ψυχὴν. γυῖα δὲ οὐχ' ὅλα τὰ μέλη φησὶν. εἰ μὴ δέ τις στερνοτυπεῖ, τοῦτο οὐ γράφει. (an sic τὰ γυῖα manus?) Possis commemorare Od. Z, 140 θάρσος ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γούνων. verum metus sentitur pedibus maxime et manibus. Eustath. nihil his offenditur.

515. γέροντα δὲ χαιρὸς ἀνίστη. ἀνίστη vn. Vindob. in-docte. ἀνιστᾷ Vrat. d.

518. ἃ δεῖλ' ἢ δὴ πολλὰ κἀκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. κἀκ' ἄνσχεο. „est Aristarchea lectio“ Sch. A. Quae iam alia lectio esse potuit praeter hanc? an κακὰ σχέο? — Lips. vitiose: ἃ δεῖλ' ἢ δὴ πολλὰ κἀκ' ἀνέχεο κατὰ θυμόν. vn. Vindob. ἢ μάλα πολλά.

519. 520. 521. repetiti ex super. 203. 4. 5.

521. *υἱας ἐξενέριξα*. *υἱας* Vrat. A. debet saltem esse *υἱας*. Cant. *ἐξενάριξα* cum vno Vindob.

522. 523. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξου ἐπὶ θρόνου. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακαῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοι περ. Laudat poetae peritiam consolandi Plutarch. de Consolat. ad Apollon. p. 105 B. excitatis vff. 522 ad 533.

Schol. A. ὅτι τὸ ἀπλοῦν ἐστίν, ἔξου. τὸ δὲ σύνδεσεν κατ' ἄρ' ἔξου. οὐχὶ ἴξου.

ἄλγεα δ' ἔμπης. Schol. A. ὅτι τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὀμως. ἐσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ἔμπης μοι δοκέει δαῖδων σέλας. (Od. Σ, 353) hoc alterum verum non est: v. ad Ξ, 174 ἔμπης ἐς γαῖαν. In nostro loco iungenda sunt καίπερ ἀχνύμενοι, ἔμπης ἐάσομεν.

ἄλγεα ἐν θυμῷ iungere praeestat, non κατακαῖσθαι ἐν θυμῷ, vt ἐάσομεν κατακαῖσθαι sit *residere*.

524. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλλεται κρυεροῖο γόοιο. Sententia obuia, saepe variata: eximie ap. Sophocl. El. 137 sqq. Vtrumque locum excitauit Suidas in voc. πάγκοιτος.

Schol. A. „οὐ γάρ τις τ' ἄνυσις. ἐν ἄλλω.“ sicque Townl. Schol. Vict. πρῆξις. ἄνυσις διὰ θρήνου. λείπει δὲ ἡ ἐξ. ὅτι δὲ ἄπρακτον ἢ ἀνία, καὶ οἱ φιλόσοφοι φασί, καθ' οὗ μὴ διορθοῦται τι τῶν ἡτυχημένων. Vocem ἄνυσις iam vidimus sup. B, 347. et Od. Δ, 544 et aliquoties ap. Apollon. vt I, 413. At vulgata est quoque ap. Plutarch. l. l. ap. Suidam l. c. et Schol. Sophocl. 136. apud quem vff. 142 idem: ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν est; Schol. Apollonii ad Arg. I, 296. 862. Inf. vff. 550 οὐ γάρ τι πρῆξις ἀναχήμενος υἱὸς ἑῷος.

525. 6. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δαίλοισι βροτοῖσι ζῶειν ἀχνυμένοις. αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσὶ. Versus passim modo singuli modo iunctim excitati a scriptoribus. nec modo ap. Stobensem Serm. XCVI p. 53a et CXXIII p. 606. apud Plutarch. de aud. poet. p. 20 F. et p. 22 B. vbi argutatur, dum δαίλοισι βροτοῖσι interpretatur τοῖς ἀφροσι καὶ ἀνοήτοις, hos enim solos esse vere miseros.

Verum δειλοί et h. l. sunt δέσπαιοι. οἰζυροί. Conuenit sententia Od. Δ, 197 sq.

ἐπαυλῶσαντα. εἰμαρμένον ἐποίησαν. ἐπαμείρηναν. Schol. B. minus bene tamen ducunt vocem a Κλωθῶ, vna Parcarum, quippe quae et ipsa ἀπὸ τοῦ κλάθειν dicta est. Vox in Iliade hoc vno loco, in Odyssaea aliquoties occurrit; in Eurip. Or. 12. vbi cf. Schol. De voc. κλάθειν, nare, v. Ind. Schneideri ad Script. R. Russ. in voc. Tela.

ζῶειν ἀχνημένοις ita Townl. cum Veneto et Lipsique ap. Plutarch. de Consolat. l. c. tum in Axiocho. Opp. Plat. To. III p. 367 D. pro vulgata: ζῶειν ἀχνημένους.

αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέας εἰσὶ. Schol. Vict. νῦν τὸ Φύσει θαιδὸν Φησι. τοὺς δὲ ποιητικούς (θεοὺς) λυπευμένους εἰσάγει. καὶ Ἐπίκουρος ἐνταῦθ' ἐν Φησιν, ὅτι τὸ ἀθάνατον καὶ ἀφθαρτον οὗτ' αὐτὸ πρῶγμ' ἔχει, οὗτ' ἄλλοις παρέχει. διὸ οὐτε ὀργαῖς οὐτε λύκαις συνέχεται. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀθεράπευτον. Clarke laudat Hesiodum Ἔργ. 112. de aurea aetate: ὥς τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος. Sunt dii βεῖτα ζῶντες. Simili, non profus eodem modo, Epicurei: deos securum agere acutum ap. Lucret. vbi v. I, 57. 60.

527. δοιοὶ γὰρ τε πίθει κατακίλταται ἐν Διδὸς οὔδει. — „quod Hesiodus hinc fabulam suam de dolio petitit“ vnde sane arguitur serior vixisse? quid tamen si quis contrarium statuerit, et Homerum ex Hesiodo petiisse dixerit? quid? si mythus utroque fuit antiquior? quid si neuter alteri aliquid debet? nam est magna mythi in utroque disparitas, si inspexeris Ἔργ. 94 sqq. vbi est dolium a Pandora Epimetheo allatum.

Observat porro Schol. A. „quod duo dolia poeta memorat, nonnulli autem e recentioribus vnum dolium bonorum, et duo malorum induxerunt.“ Et sic fere Pindarus. De hoc v. mox ad 528.

Ceterum Scholion hoc A. quod etiam Schol. Vict. nonnullis mutatis habet, esse Porphyrii suspicor. in quo

porro observatur, dicta haec esse ab Achille consolandi Priami causa; alioqui apud Homerum *deos tantum bona dare*: *Θεοὶ δοτῆρας εἰάνων.* (Od. Θ, 325.) Scilicet, excusatur sic poeta, cum alias videatur indigna numine, et iis quae alibi dixit contraria, dicere, quae et Sch. B. ad 528. habent. Alio modo Dio Or. LXIV p. 341. To. II. R., versum apponens, addit, sane quidem dolia esse apud deos, *ταμιχῦσαι δὲ αὐτοὺς (τοὺς θεογεγενητοὺς qui in iis sunt) πρὸς τὸ ἐπιβάλλον ἢ τύχην.* — Sequitur in Schol. A. ζήτησις, quae et in Sch. br. reperitur, (sane antiquissima illa, miserorum mortalium, de origine malorum) quomodo hic *dii* dicantur *dare mala* hominibus, quum Od. A, 7. 34. *homines ipsi mala sibi arcessere* dicantur: *οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῆρσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μέτρον ἄλγε' ἔχουσιν.* Respondetur: in Odyssea loqui Ionem, qui, quid verum sit, teneat, at h. l. Achillem loqui qui verum ignoret.

ἐν Διὶ οὐδεὶς τῷ εἴκῃ Sch. B. et Vict. Idem cum Vict. monet, Platonem haec reprehendere (loco notissimo de Rep. II sub f. p. 379 vbi vll. 527 — 532 recitantur.) *ὡς ὁ θεὸς ἀγαθόν. οὐδὲ δὲ ἀγαθὸν βλάβερὸν. ὁ δὲ μὴ βλάβερὸν, μηδὲ βλάπτει.* — In Platone subiicitur: *ὡς ἄρα ἀποδεικνύον οὗτοι Ὁμήρου, οὗτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἀμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἀμαρτάνοντες, καὶ λέγοντες: ὡς οἱ ποιεῖ etc. v. ad v. sq.*

Versus passim memoratus: vt ap. Dion. Chryl. Or. LXIV. sub f. alludit Plutarch. de Exilio p. 600 C.

528. *δαίρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔτερος δὲ τ' εἰάνων.* Primo monendum, vulgo vbique legi *ἔτερος δὲ εἰάνων.* et *δὲ εἰάνων.* Iam Schol. A. { „quod *εἰάνων* pro *ἀγαθῶν.* et *υἱὸς εἰῆος, ἀγαθοῦ.* (A, 393) per ignorantiam autem Zenodotus scribit *εἰῶ.*“ De his v. dicta ad A, 393. vbi confectum esse arbitror, fuisse vocem antiquam *εἰός, εἰ, εἰόν, bonus*, vnde *εἰ* sc. *δόσις, μοῖρα* vt et *εἰς bonus*. diversa ab *εἰός, suus*, quod et *εἰός* et *εἰς*.

In Schol. A. porro obseruatur: „ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο, quod alias, ὁ μὲν, ὁ δέ. est quoque ὁ μὲν ἕτερος, ἕτερος δέ, ideoque de tribus doliis accipi haec non possunt. Vt haec intelligi possint, primo loco dicendum est, interpunxisse olim multos post δοῖσι γὰρ τε πίθει — δώρων οἷα δίδωσι κακῶν. nunc restat ἕτερος δὲ εἰών. Ergo esse pronuntiarunt tria dolia, duo malorum, et vnum bonorum: quod sane facile ex vsu rerum et obseruare et probare potuere; etsi grammatica ratio postulabat ἄλλος δὲ εἰών, non ἕτερος. Poterat tamen pro hoc laudari: ὅς χ' ἕτερον μὲν καὶ ὅθι ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη. vbi ἕτερον est pro ἄλλο. Ita acceperat quoque Pindarus P. III, 146 ἐν παρ' ἐσλὸν πῆματα σὺν δύο δαίνονται βροτοῖς ἀθάνατοι. pro vno bono dispersiuntur dii hominibus vnae duo mala. Itaque Schol. ad e. l. statuunt, et Pindarum non recte accepisse Homericam. At Pindarus potuit aliud antiquius carmen ante oculos habere.

At sollennis aliorum et verior interpunctio est, mouente quoque Scholio A. post δώρων, οἷα δίδωσι. (ἕτερος μὲν) κακῶν, ἕτερος δὲ, εἰών. Monet quoque Schol. Pindari l. c.

Porro morari aliquem potest hoc: quod Iupiter mox dicitur tantum dare mixta ex vtroque dolio, aliis mera mala; restare tamen et tertium, vt det sola bona. Hoc esse videtur, quod sensit Maximus Tyr. Disf. V, p. 69. atqui hoc facile videbis aduersari non magis ipsi rerum hominumque naturae et vsui, quam poetae ententiae, qui iam antea 525. 6. omnes mortales esse miseros pronuntiarat: quomodo igitur possent sola bona a Ioue expectare.

Tandem notandum est, versum quidem ap. Plutarchum de Consolat. l. c. p. 105. legi, vt nos legimus; etiam Schol. Pindari h. l. sic: δώρων, οἷα διδοῦσι (pro δίδωσι scil. Ζεὺς) κακῶν, ἕτερος δὲ εἰών et sic porro, nisi quod vs. 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ἐπιμίσγεται. Aliter tamen apud alios, primoque loco apud Platonem de Rep. l. c. II. p. 379 D. hoc modo: ὡς δοῖσι πίθει κατακείνεται ἐν Διὸς οὐδαί, Κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ

δειλῶν. καὶ· ὃ μὲν καμίζας ὁ Ζεὺς δῶ ἀμφοτέρων, Ἄλ-
λοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. ᾧ δ' ἂν
μὴ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ κακῇ βούβρωστις ἐπι-
χθόνα δῖαν ἐλαίνας. οὐδ' ὥς (log. οὐ δ' ὥς nec vero sic)
ταμίς ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται. (haec ex
Δ, 84 subiecta sunt.) Manifestum esse arbitror, non le-
ctionem antiquiorem, sed interpolationem a Platone ap-
positam esse. Eandem tamen repetunt, dum versus 527.
528 recitant, non modo Euseb. Praep. Ev. XIII, 3 ex
Platone, verum etiam Plutarch. de aud. poet. p. 24.
Rich. Payne Knight p. 78 e diuersis apographis ductas
lectiones censet; vtiq̃ue Platonis lectionem debere habe-
ri senioris rhapsodi, quandoquidem Κῆρας alio sensu di-
ctas in ea videmus, quam in Homero, cui sunt tantum
Κῆρας θανάτῳ, non omnino, fata vitae: quod sagaciter
animaduersum esse haud neges.

His absolutis, quae inter veteres agitata fuerunt,
restat vt moneam, primo ab aliis δάνων ab aliis δάνων scri-
bi; prius verius, puto: cf. dicta de hac voce ad A, 393.
Tum vero hiatus inesse vix tolerabilem: ἕτερος δὲ δάνων.
Sed facile apparebit, excidisse τε, cum esset ἕτερος δὲ τ'
δάνων. Nec aliter Bentleius: qui etiam coniecerat: οὐκ
δίδωσ', ὁ κακῶν, ἕτερος. Totus versus 528 aberat a
Townl.

530. κακῷ ὄγε κύρεται. κακῷ ἐπιμίσγεται Sch. Pind.
l. c. quod pro interpretatione haberi potest: miror Schol.
Vict. κακῷ κύρεται. ὑπὸ κακοῦ κύρεται. ὥς· Τρωσι δαμνέ-
ῃ, κακῷ συντυγχάνει (haud dubie hoc!) ὥς τὸ· αἰὲν ἐπ'
αὐχένι κῆρεν. (Ψ, 821)

531. ᾧ δὲ καὶ τῶν λυγρῶν δόχη. ἐκ τῶν λυγρῶν, h. e.
nihil aliud quam λυγρὰ, Plato: ᾧ δ' ἂν μὴ, ἀλλ' ἄκρατα
τὰ ἕτερα (τὰ κακά.)

λαβητὸν ἔθους hoc vno loco legitur: Redditur
iniuriis obnoxium facit. Ex Eustathio: cui est ἐφύβρι-
στος καὶ ἄτιμος. Est periphrasis τοῦ, ἐλωβήσατο, pro λα-
βᾶται. βλάπτει. vt tot alia per τιθέναι efferuntur; reddidi

sunt miserum. Sophocl. Philoct. 1103 τλάμων ἄρ' ἐγώ
καὶ μόχθῳ λαβῆτός. est pro βλαπτόμενος.

532. καὶ ἡ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα θίαν ἐλαύνει.
κακὴ βούβρωστις. proprie fumes. κυρίως ὁ μέγας καὶ
χαλεπὸς λιμός. νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης
καίται ἡ λέξις." Sch. A. Paria sunt in Etymol. et in
Hesychio ex utroque emendando. add. Rustath. accinit
Sch. B. qui βούβρωστιν hactenus de aerumna dici posse
putat, ἐν γὰρ ταῖς ἀτυχίαις ὑπὲρ λύπης ἑαυτοὺς ἐσθίοντες,
vt Bellerophonτες (Jl. Z, 202). Addit: qui autem per sa-
nem reddunt, ἀγνοοῦσιν, ὅτι Πρίαμος οὐ λιμῶνται, ἀλλ'
ὀδυνᾶται. Cui equidem reponam: atqui de Priamo hoc
et sequenti versu non agitur, sed est vniuersale dictum,
sententia generali, et ex rerum heroicæ ætatis euentis,
quibus Tragici postea tam multa τραγικῶς superstruxere,
cum viri, principes quoque, aut terris suis expulsi et
eiectioni, aut caede perpetrata, exules errarent et inopes;
cui non in mentem venit Horatianum: *pauper et exul*
Telephus aut Pelous. Manebo ideo in eo, esse βούβρω-
στιν h. l. proprie dictam. vt et ap. Callimach. in Cer.
103 Νῦν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐν ἐφθάλμοις κέθηται vbi
est appetentia et auiditas cibi, quæ ex obitu agnosci
potest. In edd. Flor. Aldd. erat βούβρωσις. Emendatum
e Rom. a Turnebo. Subiicitur in Sch. A. ἔνιοι τὴν βού-
βρωστιν τὸν οἰκτρὸν ἐξεδέξαντο. leg. τὸν οἶκτον. firmatur
ex Etymol. In Schol. Vict. additur: οἱ δὲ ἀποδιδούσι δαι-
μονα, ἥνπερ κατηγοροῦντο τοῖς πολεμίοις. εἶναι δὲ αὐτῆς τὸ
λαρὸν ἐν Σμύρνῃ. Famem suam sanum habuisse memini
lectum; et Smyrnaeos amasse numina symbolica constat.
sic Τύχην, Ἀδράστειαν et Nemefin.

533. οὔτε θεοῖσι τιτιμένος οὔτε βροτοῖσι. digna obseruatu
formula ex antiquorum hominum opinione, ad designan-
dum hominem infelicem. vt contra felix est, cui ἔσσεται
τιμὴ ἐκ Διός. et sic alia similia, quæ sæpe iam vidimus.

535. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐπέλαστο. Schol. Vict.
ἐπὶ, pro παρά. Od. α, 725 est ἐν Δαναοῖσι. v. supr. ad
N, 431.

536. ἐνέκαστο ὄλβω τε πλούτῳ τε. ὄλβω Sch. A. B. Vict. de prudentia Φρονήσαι accipere maluit: cum et apud Stoicos ὁ ἀνόλβιος sit ὁ ἀπαίδευτος. et ap. Eustath. ἄνολβος, ὁ ἀπαίδευτος ap. Sophocl. (Ai. 1156) τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παράν. Nimis argute! Addunt tamen alios de τῶν ἀγρῶν κτήσει accipere. Nimis argute; ὄλβος est latius, πλούτος angustius. Totum locum ante oculos habuisse dici potest Pindarus P. III, 63 sqq.

538. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκα θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὗτοι. H. ἀλλὰ καὶ τῷ, τούτῳ, ἐπέθηκε θεὸς κακόν.

ὅττι οἱ οὗτοι Bendl. e Proclo in Polit. Platōnis. sic quoque Vrat. d.

540. ἀλλ' ἓνα παιῖδα τέκε παναώριον. Sch. A. docet, alios scripsisse παναώριον, ut intelligerent τὸν κατὰ πάντα ἄωρον. (adeoque ab ἄρα, καιρός.) Alii leniter: παναώριον, intelligentes τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον. (sic ab ἄρα, pro φροντίς.) Esse tamen melius prius. Haud dubie; etsi necesse non est, nec ita fert usus, ut in medio vocem adspiremus. At de sensu Scholia haud edocent: Ita Apollon. παναώριον. πάντων ἀωρότατον. versu adscripto, nihil amplius. Addit Hesych. καὶ ἄμοιρον. Plura admisit Eustath. ex antiquis. Ex sententiarum nexu necesse est esse debere eum, qui immatura morte obiturus est, ἀώριος, et ἄωρος. de qua voce pariter multa disputata sunt ad Od. M, 89. vbi Scyllae pedes duodecim ἄωροι, vbi cf. Eustath. Apollon. Hesych. et Etymol. Praestat et illo loco dicere: esse immaturos, tanquam qui intra iustam mensuram, ad quam maturefcere debuerant, subsistissent, ideoque imbecillos. Vocem παναώριον, ἀντι τοῦ ἀφρόντιστον καὶ μηδεμιᾶς φροντίδος ἄξιον, inuito meo, etsi antecedens ἀχρεῖον conueniebat, habuerant olim codd. Aeschyli Prom. 363. v. Schol. vbi recte παρήριον δέμας legitur.

παιῖδ' ἔτεκε Apollon. Lex. in παναώριον et Lips. hic quoque in fine τόνδε idem.

541. γηράσκοντα κομίζω. Schol. B. V. quod una voce γηροκομῶ. Emendandum hinc esse Hesychium in γηράσκοντα, monet Bentl.

542. σέ τε κήδων ἤδ' αὖ τέκνα. κήδων ἀντὶ τοῦ ἀνιών. Apollon. Lex. versu adscripto.

543. καὶ σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ὅσσον Λέσβος ἄνω — Interpungebatur iam a veteribus, in his a Strabone: ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος — εἶργαι. Crediderunt ergo, iungi posse, ὄλβιον τινος, et esse τόσου, ὅσον. Atqui sequitur: τῶν σε. inter hos. quinam sunt illi? In Eustathio redditur: μέγαν εἶναι τὸν Πρίαμον περὶ τόνον, ὃν Λέσβος etc. Enimvero suppetit melior interpunctio, quam apponi, ut plene interpungatur post εἶναι. Nunc procedit oratio: "Ὅσων Λέσβος ἄνω — εἶργαι, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι Φασὶ κεκάρθαι. Eamque nunc video iam extare in Turnebo, et ab Ernesti memoratam. Inest sane vel sic durities, quam nec vir doctus sustulit interpretatione molliens: quantum autem est opum, — εἰσὶν τε, copias, et vero etiam liberis, τε floruisse dicuntur.

Scilicet sollenni loquendi modo debuerat esse ὅσων Λέσβος — εἶργαι, — τῶν κατὰ ταύτων. inter hos αἰνῆς: εἰρηνίσσε τε, quod ex sup. v. 535 ἐπὶ ταύτους. ἐν τούτοις. Iam pro incolis poni terram, nota res est; ergo pro ὅσους, dictum ὅσον Λέσβος εἶργαι. Hanc tamen rationem, quam grammatica, h. e. ratio sermonis, suadet, alii non adoptarunt.

Strabo. XIII, p. 877. B. ex h. l. docet, inde ab Abydo, usque ad Adraktiam, ad Aesepum fl. terras (v. ad B, 815) fuisse sub ditione Trojanorum, ex incolae Troianis esse accensos. ὅτι δ' αὖ τούτων ἀπάντων ἤρχεν ὁ Πρίαμος, οἱ τοῦ Ἀχιλλέως λόγοι πρὸς τὸν Πρίαμον σαφῶς ἐμφανίζουσι, καὶ σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος ἄνω — Ἑλλήσποντος ἀπέτρων. nam sic interpungere debuit, et 546. τῶν σε prorsus seimnere ab antecedentibus, adscriptis v. 543. 4. 5. Vt is sensus exeat, necesse est Strabonem accepisse verba sic,

νι ὄλβιον εἶναι (τίσων) ὅσων Λέσβος — esset idem quod ἄρχειν. quod est parum grammaticè factum, etiāsi ille videri possit iunxisse πλούτῳ τῶν, ὅσων pro ὅσα. quod tamen fieri nequit cum adiunctum sit υἰάσι. Eustathius quoque haeret: τῶν, ἡγουν, ἐφ' ὧν. ἢ ὧν πάντων πλείον. ἢ καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ν, τῷ. (νι sit:) διό σε, γέρον πλούτῳ τε καὶ υἰάσι Φασὶ κακῶσται. Dio Chrysost. Or. XXXIII p. 9. Reisk. Τροίαν, τηλικαύτην πόλιν, καὶ τοσούτων ἄρχουσάν, ὅσων Λέσβος scribit: Τροίην — καὶ τοσούτων ἄρχουσάν ὅσων Λέσβος ἄνω. ferret si scripsisset ὅσσους. at altero loco Or. LXXIV p. 398. scribit: τοσούτων ἐθνῶν καὶ τηλικούτου τόπου βασιλεύων, ὅσων Λέσβος ἄνω — Tam parum sibi constat, et neutro loco sensum declarat, inprimis τοῦ ἄνω.

544. 5. 6. "Ὅσων Λέσβος ἄνω Μάναρος ἕως ἐντὸς ἑρπεί, καὶ Φρυγίᾳ καθ' ὅπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι Φασὶ κακῶσθαι. Acceptio simplicissima est, vt sit: *Quantum* (hominum) *intra se continet Lesbos, Phrygia et Hellespontus, inter hos aiunt te opibus et progenie eminuisse.* Enimvero quid tum est ἄνω? Hoc si declarari nequit, constituendus sensus est: *quantum* (terrarum) *finis, ambit et includit superne, supra se, Lesbos, ab altera de super Phrygia et Hellespontus, h. e. ditio Troiana inter hos fines interiactens, inter hos (qui inhabitant hanc ditionem) te eminuisse opibus et progenie.* Fines ergo constituuntur: per loca, quae sunt supra Lesbum, a septentrione intra Hellespontum, et ab oriente vsque ad finitimam Phrygiam. Καθ' ὅπερθε versus septentrionem, scilicet fines fuerunt Troiani regni Hellespontus et Phrygia; a meridie terrae ex aduerso insulae Lesbo sitae; inde, paullo durius, declaratum hoc est per ipsam insulam: quicquid supra Lesbum includitur, h. e. terrae supra Lesbum sitae. Si ἄνω recte se habet, et versus vere atiqui sunt, et sententia ex antiquorum temporum ratione constituenda inest: non aliter exponi ea posse videtur, vt ἄνω sit, *in alto mari*, fieri nequit. Respectu

Ilī, et vſu perpetuo ἡ ἄνω χώρα eſt Aſia interior, poſtea imperium Perſicum. Videamus nunc grammaticos.

544. ὅσων Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς εἶργαι. — „quod ἄνω eſt pro ἀνὰ, et inngendum eſt ἀναίργαι ἀναίργαι καὶ περιορίζει.“ Schol. A. B. V. Eadem ſunt apud Suidam in ἄνω p. 217. Velim declaratum eſſet, quo vſu ἄνω dictum ſit pro ἀνὰ. Ita ſi ſenſus conſtituendus eſt, dicam ἀνὰ fuiſſe ſcriptam: ὅσων Λέσβος ἀνὰ, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς εἶργαι. ita expedita ſunt omnia: tunc eſt dictum pro, *omnis Lesbos*; ὅσων Λέσβος ἀναίργαι ἐντὸς, *enka ſe continet*; et ſententia eſt: aiunt te opibus et progenie claruiſſe per omnem Lesbiam, Hellespontum et Phrygiam. Fieri potuit, vt obſervata vltima brevis in ἀνὰ fraudem alicui faceret, cum non videret eſſe eam in caeſura poſitam. Grammatici tamen A. B. V. non ita accipere, ſed ad fines retulere: *περιόριμας δὲ τὴν Πριάμου ἀρχὴν, ἐκ μὲν μεσημβρίας Λέσβου, ἐκ δὲ ἀνατολῆς Φρυγίας, ἐκ δὲ ἄρκτου, Ἑλλησπόντων.*

Julianus, iam a Barnes memoratus, Or. II. p. 73. legit: ὅσων Λέσβος ἕσω — Ita ἕσω et ἐντὸς male iuncta ſunt. Ab vno Vindob. ἄνω aberat. Ap. Dionem Chryſ. legi ὅσων et ὅσων iam paullo ante memoratum eſt. Apud Suidam p. 217 recitatur: ἡ δ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων (ἕδος) ἐντὸς εἶργαι. interpolate.

Μάκαρος ἕδος. Sic et Strabo XIII p. 877 B. at VIII p. 546 A. Μάκαρος πόλις. Vitiato μακάρων ἕδος ſcriptum in mſ. Lipſ. ap. Suidam l. c. Julian. l. c. Plutarch. de Exilio p. 603 D. Dion. Chryſ. Or. XXXIII, p. 9. Μακάρους ἕδος eſt commentum Barneſii. At Μακάρ fuit conditor Leſbi, vnde ἕδος. vt Τενέδος ἕδος Τέννου. redditur τὸ οὐκ ἐγγίσιον in Schol. B. Macarem illi filium edit Schol. B. qui, caelo fratre Tenage (Φαναύσας τὸν ἀδελφὸν Τηγάγη) eo conceſſerat et urbem (πόλιν, habitationem) ab vxore Leſbon appellavit, a matre Mitylenen. Pro Ἰλέω leg. Ἡλίω. (quod et ſcriptum eſſe video in Schol. Vict.) nam ex Heliadis ille fuit, qui Rhodo relicta Leſbum condidit: Diod. V, 57. Aliter tradit,

auctores alios sequuntur, Schol. A. cui Μάκαρ ἐστὶ ὁ Κρι-
νάνου, idem qui Μακάρους ὁ Κρινάνου τοῦ Διὸς ap. Dio-
dor. V, 81 memoratur ex Hesiodo. Κρασίην legebatur
in Dionys. Hal. I, 18 pro quo Κριάτην repositum est, et-
iam in Schol. br. a Barnes, male. apparet enim diuer-
sas fuisse narrationes veterum. Nam est quoque tertia ra-
tio in Hymno in Apoll. 37 vbi Macar est ex Aeoli pro-
genie Λέσβος δ' ἡγαθέη, Μάκαρος ἕδος, Αἰολίωνος. Et
hic is Macareus; Aeoli f. qui sororem Canacem amavit,
notus ex Ovidii Epist. XI. ad quem cf. Metir. Omnino
magna est in his fabularum diuersitas ap. Diodor. locis
laud. ap. Steph. Byz. in Μιτυλήνη et Μήθυμνα. Quam
supine autem Grammatici in his antiquioribus mythis ver-
sati sint, patebit vel hoc exemplo: Schol. B. adscriptum,
ut supra memorauimus: Μάκαρ ὁ Ἰλίου, Φονεύσας (Schol.
Vict. ὁ Ἰλίου καὶ Ρόδου, Φ.) τὸν ἀδελφόν, Τενάγην, ἐκί-
σε φῆκας, (Vict. φῆκας αὐτοῦ) καὶ τὴν πόλιν οἰκίσας, ἀπὸ
τῆς γυναικὸς ἀνόμασεν. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ μὲν μήτηρ αὐτοῦ Μι-
τυλήνη, ἡ δὲ γυνή, Λέσβος. (Schol. Vict. καὶ τὴν πόλιν
ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀντισσαν ἀνόμασε. τινὲς γὰρ αὐτὸν Κρι-
νάνου τοῦ Τρέως, (leg. Τρίεω) τοῦ Πασειδῶνος, καὶ Ἀλ-
κυόνης. (qui notiore mytho parentes Orionis seu nutrito-
res fuere: v. Schol. ad Σ, 486. et ad Apollod. Not. p.
47 sq.) οἱ δὲ μητέρα αὐτοῦ Μιτυλήνην καὶ γυναῖκα Λέσβον.

545. καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε, ab oriente tamen, et
ab occidente *Hellespontus ἀπέρων*. non videtur epithe-
ton satis conuenire freto tam angusto. Potes accipere
pro *longus*. At est simpl. pro μέγας ut et Sch. br. red-
dunt; tum reminiscendum est, latius nomen ad maris Ae-
gaei partem vicinam pertinere: vnde et alibi πλατὺς di-
ctus est: omne mare Aegaeum superius. Φρυγίης Vrat.
A. casu, non ratione.

545. ξ — „ὅτι ἐτέρω καθ' Ὀμηρον ἢ Φρυγίᾳ. οἱ δὲ
νεώτεροι συγχέουσι.“ Sch. A. Scholion mutilum. Sup-
pleri potest e Sch. B. et Vict. καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε. ἐξ
ἀνατολῆς (adeoque *Phrygia magna*) ἐπεί ἐστι καὶ ἄλλη
Φρυγία μικρά, ὡς πρὸς δύοσιν καίμενη. (Haec est Phrygia

ad Hellespontum. v. Strabo XII p. 843 C. 845 A. add. Stephan. Byz.) Subiungit postremis Schol. Vict. haec: *ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρά, ἀμπελόεσσα, ἥ ἐπὶ Σαγγαρίῳ· καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ εἰσι δύο δῆμοι Ποτάμιοι. ὧν ὁ μὲν καθύπερθεν, ὁ δὲ ὑπένερθεν ἐνομάζεται.* (quod aliunde memoratum haud memini.).

546. τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι· Φασὶ κεκασθαι. Pro τῶν Mori, Ven. Lips. Townl. τῷ quod et Eustath. pro var. lect. (v. ad 543) habet, vt sit pro δι' ὅ. Qui ita scripsere, eos necesse est iunxisse ὀλβιον εἶναι, ὅσον Λ. Interpungit tamen post εἶναι Ven. A. et iungit: Ὅσον — ἀπείρων, Τῷ σε. an voluit τῷ esse pro ἐν τῷ, ἐν τόσῳ, ἐν τοσούτῳ. Sch. A. docet, τῶν esse Aristarcheam lectionem. Eam habet Ven. B. et Vict. cum Scholio. διὰ τοῦ ν τὸ τῶν· ἢ τῶν οἰκούντων τὰς προειρημένους πόλεις. Est adeo iis ὅσον idem ac ὅσας πόλεις.

548. μάχαι τ' ἀνδρουτασίαι. Memorat Clarke vs. similem ex Od. Λ, 611. et Gellium XIII, 22, versum colaudantem.

549. ἀναχσο. Corrigit hinc Hesych. ἄσχο, ἀνάσχοι. Bentleius ἴσχο, est ap. Stobaeum. v. ad vs. 19,

μήδ' ἀλίσστον ἐδύραο ἀλίσστον. Sch. B. ἀλύτως, ἀσυχωρήτως. hoc corruptum, ex ἀνεκχωρήτως, quod et Schol. Vict. habet, cum evitandi locus non est. At est a λιάζεσθαι f. ἀνεκκλίεως. h. e. εἰσι, vt recte Eustath. τὸ εἰσι καὶ ἀχωρήτως, ὡς μὴ ἔχουσιν λιασθῆναι, ὃ ἐστὶν ἐκκλῖναι. v. ad B, 797.

550. ἀπαχήμενος υἱὸς εἴης. — „quod Zenodotus scribit υἱὸς εἰδῶ (v. modo ad v. 422.) et quod deest παρί·“ Sch. A. εἴης et εἴης etiam h. l. occurrit in codd. etiam εἴης ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IV, 6. vbi. vs. 549.—551 recitantur. Apud Stobaeum vero Serm. CXXIII. pr. vbi adscripti sunt vs. 549. 550. 1. legitur ἀπαχήμενος υἱὸς αἰνῶς. et paullo ante 549. Ἰσχο, μήδ' —

οὐ γὰρ τι πρήξεις. v. Vindob. οὐ γὰρ τοι πρήξεις.

551. ζ— quod non dicit: οὐκ ἀναστήσεις αὐτόν, ἀν μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς, (et enim fere in modum explicat Sch. B. et br.) sed: πρότερον κακὸν ποίησ, ἢ ἀναστήσεις αὐτόν. potius. tantum abest, ut — ut potius. Simile illud A, 29 τὴν δ' ἐγὼ εὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔκωσι. Sch. A. add. Schol. br. explendum est πρὶν ἢ τοῦτο γένοιτο αὐν, σὺ κακὸν ἄλλο πάθῃς. In Vrat. d. est πρὶν καὶ, interpolate. Disertius sententiam reddidit Apollon. Arg. I, 296. 7 ἐπεὶ σὺ μέ γ' ἐρητύσεις κακότητος Δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι πεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄραιε vbi Schol. hunc versum adscripsit. Ad illa: οὐδὲ μιν ἀναστήσεις cf. inf. 756 ἀνέστησαν δὲ μιν οὐδ' ὤς. et comparat Sophoclea: οὐδὲ μιν ἀξ' αἰδοῦ παγκοίνου λίμνης ἀναστήσεις (ex Electra 137. 8. 9. vnde constituenda sunt.) Clarke apponit alium locum ex Eurip. Alc. 986. Τόλμα δ', εὐ γὰρ ἀνάξεις πόντ' ἔνερθαι κλαίων τοὺς φθιμένους ἀνα. Ap. Galen. l. c. editur αὐν στήσεις.

553. μὴ μέ πω. in vno Vindob. μὴ δέ πω.

554. ἀκηδής. κηδείας παρ' ἑραῦ μὴ τυχεῖν. Sch. B. V. vt 417. ἀκηδέστας.

556. 557. — ἀθροῦνται. quod non conveniunt personae preces hae, et quod responsio est in promptu (ἐν αὐτόφωρος ἢ ὑπόκρισις vel ἀπόκρισις)“ Sch. A.

Vt haec et sequentia intelligi possint, primo loco monendum est, vl. 558 αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔρῃ Φάος ἡλίοιο abfuisse vetustioribus codicibus atque ita sententiam inane fuisse, cum deficeret in verbis: ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.

Varia itaque excogitarunt grammatici ad sensum aliquem inferendum. Schol. A. docet: Didymum ἐν πρώτῃ διορθωτικῶν et Hermappiam scripsisse ἔασας, vt sit ἔδυνας ab ἥδω, ἥσα, ἔασα. Hoc sequuntur Schol. br. ἔασας. εὐφραγας. et Etymol. p. 307, 6. ἔασας, ἐχρηστούσας. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἥσας, καὶ, ἐν διαιρέσει, ἔασας. At idem p. 398, 6 vbi de εὐς. εἶν, τὸ εὐφραίνεσθαι καὶ ἥδουμαι. οἶον· ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας. ἀντὶ τοῦ ἔδυνας. hic ducitur melius ab εἶν. Nihil est, quod prius adianet, quam

quod *ἄδα, ἐάδρα μῦθεν*, alibi occurrit, quod comparari possit.

Sidonius (Dionysius) scripserat, hoc est, correxerat: *ἐπεὶ με πρῶτ' ἐλέησας*. Reiecit hoc paullo post aliud Scholion: *ἄλλως ἕσσας, ἀντὶ τοῦ, ἡδυνας. ἡΰφρηνας. ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες ἔγραψαν. ἐπεὶ με πρῶτ' ἐλέησας. κέχρηται δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. ἦσατο δεινῶς. (Od. I, 353. 4. ἦσατο δ' αἰνῶς) ἡδὺ ποτὸν πίνων.*

Aristarchus nil monuerat; damnaverat ille versus 556. 7.

Tryphon, cui adstipulatur Schol. A. *ἕσσας* admisit: ut interpelletur Priamus iracundia Achillis, cum vellet addere quod sequi debuerat: *ἐπεὶ με εἵσας εἰς λόγους σοι ἦκεις*, (non, εἴκεις). Conuenit Scholion Victorini: *ἕσσας* interpretatur: *ἐπεὶ με πρῶτον ἡΰφρηνας. ὡς. ἦσατο δ' αἰνῶς. δασύως. ἔνιοι δὲ Φασίν, ἐλλιπῆ εἶναι τὸν λόγον, τὸ δὲ λεῖπον εἶναι. ἐπεὶ με εἵσας εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν.* Hoc idem Scholion adscriptum est Townl.

Continuit itaque religio, aut superstitio, grammaticos, quo minus viderent quod manifestum est, tres versus 556. 557 et 558. esse rhapsodorum commenta. Finita erat sententia: *σὺ δὲ δέξαι ἔπεινα*. Fuit cui in mentem veniret: *σὺ δὲ τῶν ἔπεινα. ἁπτόμαιο*. ex sollenni formula: *profit tibi!* et supplēuit versum. Superuenit alter, qui et hanc sententiam imperfectam expleret, usque ad verba: *ἐπεὶ με πρῶτον ἕσσας*. nec absolūere potuit. Infederant animo versus alii similes; ut T, 295 *οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐμ' ἕσσας, ὅτε*. at ibi sequitur *κλαλεῖν*. in verbis Briseidis ad Patroclum Φ, 221 *ἀλλ' ἔγωγε θῆ καὶ ἕσσω* Scamandri verba ad Achillem. vbi v. Obfl. Notabilis omnino est hic τοῦ ἐπὶ *sinere intactum, saluum*, vsus, (inde ductus quod ἐπὶ dicitur absolute, omittere, praeterire, non attingere, ut in Demosthene pro Corona, *ταῦτα μὲν οὖν εἴσω*) aetatem seriores arguens; iterum inf. 569 *μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῳ εἴσω* scil. σῶον εἶναι aut simile quid. et vl. 684 *ἐπεὶ σ' εἵσσω Ἀχιλλεύς*. Renocat hic vsus in memoriam notum illum ver-

sum: αἰσχροῦ σιωπᾶν καὶ Ἰσοκράτην εἶναι λέγειν. ap. Quintil. III, 1, 14. extrudendum erat ultimum, ut scilicet iam-bicus prodiret, καὶ Ἰσοκράτην εἶναι. licebat nunc, forte quoque per malevolentiam, aut accipere absolute dictam εἶναι. mittere, nil curare, aut supplere quod quis vellet; si honorificum, erat, ut λέγειν subintelligeretur. Tandem ad explendum hunc quoque versum apposuit alius vl. 558 αὐτόν τε ζῶειν. Simili exemplo expleta erat sententia versa supposito Υ, 311. de Aenea: ἢ κέν μιν ἐρύσσει ἢ κεν δάσεια. Subiectus est vl. 312 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ ἐκμήμεναι, ἐσθλὸν εἶναι.

In vl. πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν, 556. Tryphon τὰ τοι φέρομαι recitat, quod et mss. Mori habet, et Eustathio innotuerat: φέρομαι ἢ φέρομεν. σὺ δὲ πᾶνδ' ἀπόναι καὶ ἔλθοις. Townl. Vrat. A. ἔλθης.

In vl. 557. ἐπεὶ με πρῶτον ἔσας. male Barnes, ut alibi, ἔσας refinxit. πρῶτος Eustath. c. Mori.

558. αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρῃν Φάος ἡελίω. Ad hunc versum retrahendum esse censeo Scholion A. ad vl. 557 appictum. Ἄλλως. οὗτος ὁ στίχος οὐχ εὐρέθῃ ἐν τῷ πελαγῷ. et male in Veneto adscripta est versui ζ pro. — Aberrat quoque versus a mss. Lips. a Townl. et a Vrat. d. In Vrat. A. absunt verba priora, αὐτόν τε ζῶειν. unde iam Ernesti dubitabat de versus γνησιότητι.

560. μηκέτι νῦν μ' ἐρέδιζε, γέρων. Memorat versus 560. 561. Plutarch. de aud. poet. p. 31 A. ubi. de prudentia cauendi ne ira excandescamus. Et hoc Achillem cauere voluisse, cum, lamentis et precibus molestis, sibi iam bilem commotam esse sentiret, monent Schol. B. V. Erat quoque cur precibus fatigaretur; nam Hectoris corpus non nisi lotum et curatum reddere volebat: ὁ δὲ θεοραπεῦσαι τὰ αἰνίσματα βούλεται. cf. ad 569 res manifesta vll. 583 sq. Nimis subtiliter, et a sensu vitae heroicae alienum est, quod Schol. br. habent: „ἐπεὶ δώρων ὑπέμνησε.“

562. ἢ μ' ἔτακα. Ionicum scit: ἢ με τέτα.

564. ὅττι θεῶν τις σ' ἦγε. Exciderat σ' in edd. restituit Barnes, et agnoscunt id Mori. Harl. Lips. Ven. In Vrat. A. est: ὅττι θεός τις σ' ἦγε. in Cant. ὅττι θεός σε τις ἦγε. nec male hoc.

565. οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ἐς στρατόν. Erat οὐ γάρ κεν. Docet nunc ipse Sch. A. cum Townl. Vrat. b. d. legendum esse κε τλαίῃ, non κεν, ante duplicem consonam.

ἐλθέμεν. „γρ. ἐλθεῖν. Barnes.

566. οὐδὲ γάρ ἄν Φυλάκους λάθοι, οὐδὲ κ' ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσεις. — „quod Φυλάκους dixit pro Φύλακας. Aristarchus acuebat Φυλακούς. Sch. A. Vict. Eustath. Schol. A. Etymol. Aristarchum vt in aliis sequebatur Herodianus ap. Schol. Apollon. Arg. I, 132. Φυλάκους λάθῃ est ap. Etymol. p. 302 et in Vrat. A. Etiam Aristarchus ὀχῆας. nam praedictum erat vnum tantum esse obicem 453. μούνος ἐπιβλής. Est quoque ὀχῆα in Ven. Townl. Vrat. d. b. At ὀχῆας in edd. et erat idem ὀχῆας constans lectio sup. vs. 446 ὥξε πύλας καὶ ἀπώσεν ὀχῆας. ὀχεῖα vitiose vn. Vindob. In Ven. est quoque οὐδὲ τ' ὀχῆα.

ἐν ἄλλῃ. οὕτε γάρ ἄν — Schol. A.

567. μετοχλίσσεις. violato metro plerique.

568. τῶν νῦν. Vrat. d.

569. μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν εἶπω, καὶ ἐκέτην περ εἴντα. Schol. Vict. cum B. ὡς ἀποστῆσαι αὐτὸν τοῦ οἴκου τῇ καταπλήξει θέλων, μὴ ἰδὼν Ἐκτορ θρηνησῇ ἀκωλύτως καὶ ταράξῃ αὐτόν. μή σε, non μὴ σε esse scribendum, monent Sch. A. Vict. prorsus vt A, 26 μή σε, γέρον, κολήσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχαιω. ἀκῆ μὲν τοι ἐν διαστολῇ μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιαλῷ Ἰθάκῃ. (Od. A, 386.)

Porro ap. Sch. B. Aristoteles monet, ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος. Addit grammaticos, esse qui respondeant, velle Achillem minis auocare Priamum a lamentis. Vid. ad 560.

At usus τοῦ ἐάσω grammaticos non aduertit; esse debet h. l. *nullo malo afficere aliquem*, adeoque dimittere, ei parcere. Iterum inf. 684 ἐπεὶ σ' εἶπεν Ἀχιλλεύς. Eustath. substituendum putat πτεῖναι. Sch. br. ζῶντα. Dicta de his v. ad vl. 557. 8.

γέρων intulerat Barnes, sine auctoritate, nisi forte edd. Plutarchi l. c. qui de aud. poet. p. 31. A. adscriptum vl. 569. 570.

570. Διὸς δ' αἰλίσσμαι ἐφστράς. Sch. B. V. λαίττι ἢ παρὰ. ut sit τὰς παρὰ Διός. Addendum erat, deesse ἐκ ἐφστράς. Nam ita αἰλιέσθαι struitur, secundum disputata ad T, 265. Tuetur ea Apollon. Lex. in αἰλαίτην, dum exponit τὸν εἰς αὐτὸν αἰλιτεύοντα. Nec aliter (contra quam Etymol. statuebat) αἰλιταίνω ap. Hesiod. Ἔργ. 330. ὅς τε τευ ἀφραδῆς αἰλιταίνεται ὀφρανὰ τέκνα. εἰς τέκνα. Et ἡ θεοῖς αἰλιτῆμενός ἐστι legitur Od. Δ, 807 hoc est ab αἰλιτῆμι, pro αἰλιτῆρων τοῖς θ. pro εἰς θεούς. Spectat ad h. v. corrupta glossa Hesychii αἰλιτομαι, τιμῶ. recte emendata: αἰλίσσμαι. μὴ τιμῶ.

571. ἔδδαισεν δ' ὁ γέρων. peccatum, ut toties, pro ἔδδαισεν δὲ γέρων.

572. Πηλεΐδης δ' οἴκειο. Ellet hoc δ' φοικεο. Benil. em. δὲ θρόναιο ut 515. cf. 597. Idem λαὸν φας. v. Excurs. IV. ad T. Est autem εἰς λαὸν πρὸς τὸ εὐαγγέλιον. Schol. B. V.

573. θύραζε. vn. Vindob. χαμᾶζε.

δύο θεράποντες ἔποντο. θεράποντά. Cant.

574. ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος. ξ— „quod Ἀλκιμος, qui Ἀλκιμέδων.“ Sch. A. Vide modo 474. Porro Αὐτομέδων ἡδ' Ἀ. Barocc. Townl. Vrat. b.

575. μετὰ Πέτροκλόν γε θανόντα. secundo loco. non post mortem. pro μετὰ ed. Schreuel. κατὰ vitio.

576. οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγῶφι λύον ἵππους ἡμιόνους τε. Explenda sunt: οἳ ὑπέλυον τοῖς ζυγοῖς τοὺς ἵππους. Pro ἐπὶ est ἀπὸ in Vrat. A. verum alterum est sellenne. ὁ δ' ἐλυσεν ὑφ' ἵππους Ψ, 514. Nihil monet ad h. l. Clarke, quod prior in λύον corripitur, quae in altero ἔλυσεν est

producta; cum negasset ancipitem esse. Scilicet patet et hoc exemplo duas fuisse formas, *λῆν* *λύω* et *λῶν*, *ελῶν*. v. ad P. p. 403. Vol. VII. *ἔκτους θ' ἡμίονους τε*. nec male ex usu Homericō Townl.

577. *ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτερα τοῖς γέροντας*. *ἐ*, quod praeconi Idaeo addidit epitheton, *καλῆτερα*, a vocando ductum: hoc solo loco. Notatum itaque Sch. br. Apollonio Lex. et Hesych. Est *καλῆτωρ* idem, qui post Homerum *κλήτωρ* fuit. Eustath. comparat *ἡτίτην* (Jl. H, 384) et *ἀστυβοῶτην*. inf. 701. — *τοῖς* pro *τούτοις γέροντας*. Sch. B. V. ne pro articulo habeatur.

578. *εὐξέσταν δ' ἀπ' ἀπήνης*. Sch. A. γρ. *εὐσσώτρου*. *ῥοτῆς* *τοῖς* *ἰνστρωτο* *currui*. quod nec ipsum male se habet, quodque tanquam exquisitius praeferam; nam non modo *ἐκίσσωνται* dicta sunt, ferreae laminae, quibus rotae muniantur in orbis superficie, sed et *σῶτρον*, pro *ἔκτρος*. v. sup. ad E, 725. Occurrit vox in Sc. Herc. 273. *τοὶ μὲν γὰρ εὐσσώτρου ἐκ' ἀπήνης ἦγον τ' ἀνδρὶ γυναιῖα πολὺς θ' ὑμῖναιος ὀρώρει* (ita enim locus est constituendus.) Agnoscit eam Hesych. *ευσώτρου*, *εὐδρόμου* corruptis, et postea *εὐσώτρον*, *εὐκύλιστον*. *σῶη* γὰρ ἡ *ἰσομορφή* καὶ *φορέα*. ἥς *εἶδος* ἡ *κύλησις*. Nunc intelliges quid sibi velit lectio m^l. Lips. *ευσώτρου*. fuit *εὐσώτρου* vel *εὐσσώτρου* et legitur hoc diserte in Vrat. A. b. Townl. et Victor. et si huius interpretationem hand probo: *εὐσσώτρου*, *ἀντὶ τοῦ εὐξέσταν*. *εὐ* *σευομένης*. *εἶδος* *εὐτροχῆς*. ἀπὸ τῶν *σευομένων*. ultima sunt corrupta. Supra vl. 266. *ἄμαξαν εὐτροχον* dixerat. at vl. 275 *εὐξέσταν ἀπ' ἀπήνης*.

In princ. versus: *καὶ δ' ἐπὶ δίφρῳ εἴσαν*. Harlei. *ἔσαν*. Δι est *καθεῖσαν* a *καθεζέω*.

579. *ἤρουν Ἐκτοράης*. Schol. Vict. *θυσίως*. ἢ *ἡ ἀφῆρουν*. τὸ δὲ *ψιλὸν* *ἤειρον*. (ab *αἰέρω*.)

580. *καὶ δ' ἄλιπον δύο Φάρι' εὐννητόν τε χιτῶνα*. In *εὐννητόν* alterum *ν* addidere Turn. et Barnes, addicentibus Mori. Harl. habebat et Venetus.

Alii cum vulgg. *εὐννητον*. Non dubito fuisse καὶ δὲ *ἄλιπον* Ionice.

581. δὴ εἰκόνα φέρεσθαι. δείη. Vrat. d.

583. ὡς μὴ Πρίαμος ἴδῃ υἱόν. μὴ ἴδῃ in prohibitione requiri puto: Et est ἴδῃ in Cant. Barocc. Mori. Lipf. Townl. Male putat scribi posse Πρίαμός γ' ἴδῃ et Πρίαμός μιν ἴδοιτο Barnes.

584. μὴ — χόλον οὐκ ἐρύσαιτο. Corrupte μὴ ἐρύσαιτο erat in Flor. Rom. Ald. 1. Emendatum in Ald. 2. Si ab ἐρύω, traho, est, debuit scriptum esse οὐ φέρουσαί τε. et sequitur statim eodem modo μὴ ἐρύσαιτο. Et tuctur ἴδῃ Venetus.

Haerebam tamen vel sic cum Ernestii in voc. χόλον ἐρύσαιται, quod usu vocis, *trahere*, ferri non potest. Legebam χόλον οὐ ρύσαιτο. Od. M, 107. οὐ γὰρ κε ρύσαιτο σ' ὑπ' ἐκ πακοῦ οὐδ' Ἐνερχέων. *servare. liberare.*

Nunc video in Ven. Sch. A. ἐν τισι κόπον οὐ κατερύκοι. ἄμεινον δὲ, χόλον. Recte hoc; Vera haud dubie fuit lectio χόλον οὐ κατερύκοι. quod alias μὴ θυμὸν ἔχει, vel κατέχει. Sch. bγ. μὴ κατέσχευ ἐπὶ τῷ παιδί τὴν ὀργήν. In Lipf. mfl. οὐ κατερύξει, et vn. Vindob. οὐ κατερύξῃ. Est tamen οὐκ ἐρύσαιτο in Plutarcho de aud. poet. p. 31 B. qui vll. 584. 5. 6. recitat. Herodianus haeserat in χόλον, qualem enim iram, inquit, haberet Priamus? et emendauerat γόον. Quidni vero irasceretur, indignatione motus, si conspiceret corpus filii male laniatum! Schof. Vict. εανοι κολον, (corrupte f. Πρίανος χόλον) δὲ δὲ κόπον. ἄμεινον δὲ γόον. ἵνα μὴ ὑπερπαθήσας κατακίεσθαι Ἀχιλλεῖ.

586. Διὸς δ' ἀλιτῆται ἐφετμάς, laudat Etymol. praefatio: ἡ χρῆσις τοῦ περισπωμένου. an ἀλιτῆται legerat? Vide sup. 570.

587. ἐπεὶ οὖν. „ut iusserat Achilles.“ Clarke.

588. ἀμφὶ δέ μιν Φᾶρος. — Nullum respondet Scholion. Fuitne obelus —? nam carere possumus versu. Nisi forte notatu dignum visum, quod nunc vnam tantum Φᾶρος memoratur; cum duo sint, vl. 580.

589. αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλλεύς λεχέων ἐπέθηνεν αἰεταί. Mirari sunt, quomodo Achilles adeo mutato animo suc-

tit. Scilicet ira, refederat, Διὸς καὶ μητρὸς καὶ τοῦ ἱκέτου μεταβαλλόντων. Schol. Vict. τὸν τ' Ἀ. Townl. αὐτὰρ τὸν γ' Vrat. d.

λεχέων ἐπέθηνεν. Eustath. ἐπάνω ἔθεται quod alibi est λεχέσσιν ἐπέθεται.

591. Φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Φίλον τ' ὁ. quod praestat, Mori et Eustath.

592. μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, quod sup. σκύζεσθαι. ὀργίζεσθαι. Sch. br. τοῦτο σκυδάζειν Σοφοκλῆς Φησιν ἐν τῷ Αἴαντι. Schol. Vict.

593. ὅτι Ἑκτορα cum hiatu. Bene explet Bentl. ὅτ' ἄρ' Ἑκτορα.

594. 595. — ἀθροῦνται versus vt indigni Achille (et multo magis poeta!) ait Sch. A. non enim propter redemptionis pretium (ἄποινα) sed Iouis iussu reddiderat corpus; et quomodo dabit illud mortuo? At Sch. B. V. defendit cum aliis, cedere tamen et hoc honori mortui Patrocli, quod redemptum est pretio magno Hectoris corpus, et dabitur mortuo certaminibus funebribus institutis. Similia Vict. in Scholio, quod adhaesit v. 580.

595. σοι δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικε. ἀποδάσσομαι scriptum ante Turn. Promuntandum σοι δ' αὖ γὰρ — In Cant. est σοι δ' αὖ ἐγὼ.

επεφοικε. aut vt Bentl. malit ὅσσα φαινε.

596. ἐς κλισίην πάλιν ἦε δῖος Ἀχιλλεύς. πάλιν διὸς ἦγεν Ἀ. m. Lipsi. perperam.

597. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ. κλισμὸς, alibi diuersum, h. l. idem quod θρόνος. Manifestum coll. 515. ἕζετο Lipsi.

598. τοίχου τοῦ ἐτέρου. Schol. Vict. τοῦ ἐναντίου. Sch. B. (κατὰ) τοῦ πρὸς τὸ ἐξ ἐναντίας μέρους. Eustath. ἀντικρὺ, κατὰ τὸν ἕτερον τοίχον. Proterus sic sup. I, 218. 219.

599. υἱὸς μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευας. ὡς ἐκέλευσας Barocc. Townl. ὡς σὺ κελεύεις Lipsi. et vn. Vindob. λέλυται media breui. vide modo ad v. 576.

600. ἄμα δ' ἦοι. vn. Vindob. ἦοι δ' ἄμα.

602. Narrant de Niobe Sch. A. et Sch. br. ex Euphorione. Alia alinæde Sch. B. Eustath. Aliter alii: v. inpr. Apollodor. III, 5, 6. qui ad h. l. pronocat, et Ouid. Met. VI, 146 sq. Cum fabula satis exposita sit a Fabronio de signis Niobes et liberorum quae Morientiae habentur; inter praestantissima antiquae artis monumenta habita: (Sin vno loco veterum loca perlustrare volueris, v. in Notis Fischeri ad Palaephatum c. 9 pr.) nunc tantum in Homericis subsisto, nec attingam variationes narrationis ingenio et arte poetarum repertas. cf. ad Apollod. p. 587 sqq. vbi de interpolatione fabulae et confusione dicta vide. Monebo hoc vnum: in Homero fabulam esse simplicissimam: Nioben, amissis liberis oppressam luctu ingenti per plures dies cibo abstinuisse; tamen luctu satiatam cibum sumuisse. Apparet, hoc ex antiquiore carmine esse ductum; a simplicissimo autem inuento primos auctores processisse, cum inconstantiam fortunae declarare vellent. Adiecta ab aliis postea alia; superbia ex magna felicitate; tum deorum invidia; porro feminae amissis liberis obstupescens ingens luctus ac dolor, quo illa obtorpuit et immobilis obrigit. Verum ex his nihil est in Homerum inferendum, praeterquam prius, quod, etsi summo dolore oppressa, tamen illa aliquando solatia admisit.

Interpretationes fabulae occurrunt plures in Scholiis, alia altera ineptior, etiam ap. Eustath. p. 1368. (cf. inf. ad vl. 617) interque eas vna e Palaephato, diuersa tamen ab iis, quae in nostro Palaephato leguntur c. 9.

603. τῇ περ δώδεκα παῖδες. Vrat. d. τῇ περ vn. Vin-
dob. ἥ περ.

604. εἰ μὲν θυγατέρες εἰ δ' υἱές ἐξέγοντο. { „quod recentiores discrepant inter se de numero liberorum Niobes: cum alii XIV alii XX Niobidas memorent“ Schol. A. De hoc numero sunt multa notata: in primis ap. Gellium XX, 7. Aelian. V. H. XII, 36. qui h. l. respicit. Schol. Eurip. Phoen. 162. et Valk. non

digna res in qua quis moretur; cum numerum quisque pro consilio varianerit.

υἱεῖς alii. Schol. A. V. *υἱεῖς* Plutarch. de Superstit. p. 170 C. vt et *θυγατέρας* pro orationis suae nexu. Versus 602. 3. 4. sunt quoque apud Stobaeum Serm. CXXIII.

605. *τοὺς μὲν — τὰς δ'*. — „quod in distributione ordo erat primo *θυγατέρας*, tum *υἱεῖς*. nunc vero in *τοὺς μὲν* initium fieri a posteriore.“ Schol. A. Vict. Eustath.

πέφναν ἅπ' ἀργυρεῖο βιοῖο. ἀπὸ pro διὰ, σύν. Proprie est oratio breuitatis studiosa, pro telo emisso ab arcu. *ἔπ' ἀργ.* vn. Vindob.

608. *Φῆ δ' οἰὼ ταχέειν, ἢ δ' αὐτὴ γέινετο πολλούς.* Notant Schol. B. V. esse pro *αὐτὴ δὲ*, vt *ὁ δ' ἐρεύετο*, pro *ἐρεύετο δὲ*. (Od. I, 374.) Atqui haec observatio iam sexcenties erat facienda, non in extremo demum libro. Erat porro observanda inuersio orationis; cum esse deberet, *Φῆ δ' οἰὼ ταχέειν, αὐτὴν δὲ γέινεσθαι πολλούς*. Hoc tamen subiungere video Schol. Vict. *ἰδὲ δὲ ἡ μεταστροφῆ. οὐκ εἶπε γὰρ αὐτὴν δὲ τετοπέναι πολλούς*. Ernesti huius moris Homerici immemor in addendis notat et ex Vrat. A. et antiqu. edd. praefert plenam interpunctionem ante *ἢ δ' αὐτὴ*; dicta enim esse haec ex persona Achillis.

ἢ δ' αὐτὴ ap. Eustath.

609. *τῷ δ' ἄρα καὶ δ' οἰὼ περ* — recitat versum Pausanias II, 21 extr. vt doceat, omnem Amphionis stirpem interisse. v. ad Apollod. l. l.

610. *οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν Φόνῳ.* Schol. B. V. Eustath. *ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἐφονεύθησαν*. Potest tamen non minus esse, *ἐν αἵματι*. Similiter disputatum est de *ἐν Φονῷ* sup. K, 521.

611. 612. *λαοὺς δὲ λίθους πείησε Κρονίων.* Apparet ex his narrationem antiquam esse longe diuersam a vulgari seriorum. Per nouem dies insepulti iacere liberi. Causa non additur, nec magis cur *λαοὶ* fuerint in lapi-

des mutati. Suspiciari licet, populum aut impiam in deos mulierem abhorruisse, aut propter luem ab Apolline populo ipsi immisissam, (ferè vt Pindarus de contagio mali ex Coronidis flagitio narrat Pyth. III, 55. 64 sq.) feminae iratum nulla eius miseratione esse contactum, adeo vt ne quidem corpora sepelirent. Itaque homines illi a diis in lapides mutati. At dii ipsi feminae miseri puerorum corpora sepelierunt; quomodo haec gesta sint nusquam expositum est.

611. οὐ δὲ τις ἦε κατθάψει. Vrat. A. κατθάψει. λαοὺς δὲ λίθους ποιήσει Κρονίων. λαοὺς ἀσυμπαθεῖς. ὠργίζοντο γὰρ αὐτῇ, ἐπεὶ διὰ τὴν ἐκείνης ἀσέβειαν, ὀλίγου δεῖν, ἢ σύμπασα πόλις ἀπώλετο ἂν. Addunt Schol. Vict. πολ- λάκις γὰρ καὶ ξύμπασα πο Supple ex Hesiodo πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήύρα Ἔργ. 240 laudata quoque ab Aeschine in Ctesiph. p. 525. R.

613. ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσας — ζ „quod ei νεότερον in diuersa abeunt, et ipsam Nioben in saxum mutatam narrant.“ Schol. A. et Schol. Vict. οὐκ ἄρα ἐλιθώθη καὶ Ὀμηρον. Adduntur aliae ineptiae, quas v. inf. ad v. 617.

ἢ δ' ἄρα. „haec igitur Niobe, vt dixi“ Clarke.

614. 5. 6. 617. — „Versus quatuor ἀθετούνται, quomodo enim, ait Schol. A. si in saxum mutata fuerat, cibum gustare potuit? et, quae tandem haec adhortatio: Comede, Priame, nam et Niobe comederat et in saxum mutata fuit.“ Verbo: male cohaerent, et manifestum fit, hos versus aliunde ex interpolatione esse illatos, etsi per se doctos et antiquos.

Pergit Schol. A. „habent quoque haec magis characterem Hesiodeum, (praeclarum iudicium;) et magis illud (scil. in reprehensionem incurrit) ἀμφ' Ἀχελαιῶν ἐβρώσαντο. et quod ter continuo ἐν repetitum v. 614. 5. (quod tamen Eustath. tanquam felix σχῆμα τῶν παρ- σων laudat) et quod, in saxum mutata, tamen κήδεα πέσσει. Tandem: versus iam antea ab Aristophane fuerant dampnati.“

Repetunt nonnulla ex his Schol. B. et Vict. hic quidem addit: τί δὲ ὁ Αἰταλῶν ποταμὸς ἐν Σίπυλῳ ποιεῖ; πῶς δὲ λίθος οὔσα κήδεα πέτσει;

614. νῦν δὲ που ἐν πάτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι. Vrat. b. πάτραις ἢ ἐν οὔρεσιν. saltem sic deb. πάτρῃς ἢ ἐν. Odyss. Λ, 573 τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν οὔρεσσι.

615. ἐν Σίπυλῳ ὅθι Φασὶ Θεῶν ἔρμηναι εὐνάς. Verum habet Schol. Sophocl. El. 151. Schol. Vict. Ἐν Σίπυλῳ. Πίνδαρος (respicit Φίλαν τε Σίπυλον Ol. I, 62.) πόλις Λυδίας. εἴτε καὶ Λυδοῦ Πέλοπος Φησιν. (ibid. v. 32) οἱ δὲ Θηβῶν τὴν Σίπυλον· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὰ περὶ Νιόβην Φασί. Etiam ap. Eustathium τὸ Σίπυλον πόλις ἢ ὄρος Φρύγιον est, quod nonnulli esse putant τὸν νῦν λεγόμενον Κουτζινῶν.

Pergit Schol. Vict., „Θεῶν δὲ εὐνάς“ ἔτι πατρὶς Θεῶν. καὶ Πίνδαρος δέμνιον Ἀρτέμιδος τὴν Ὀρτυγίαν Φησί (Nem. I. pr.) ῥέκα γὰρ Φοβηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου σὺν ταῖς θυγατράσιν ἄκησε Σίπυλον κρυφίως. καὶ ἱερὸν αὐτῇ ἐκεῖ. Hoc Scholion haud est contemnendum; servavit enim mythum antiquum, qui sententiam versus declarat alias obscuram. Tum vero is, qui hoc Scholion adscriptit, versum sequentem, tantopere molestum, in suo codice habere non potuit: hoc enim adiecto diuersa prorsus existit sententia, et Θεῶν Nymphae sunt. v. ad h. v.

Verba conveniunt cum Il. B, 783. ἐν Ἀρίμοις ὅθι Φασὶ Τυφώος ἔρμηναι εὐνάς.

616. Νυμφῶων αἶψ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο. Schol. A. „αἵτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσι. Schol. B. „Φιλοσόφως, καὶ ἐρρώμενως, καὶ μετὰ συνέσεως, ὠρχήσαντο.“ vnde priora ducta sint, in hoc Schol. B. non assequor. Attamen etiam Schol. Vict. Φιλοσόφως ἐρρώμενην δεῖ καὶ τὴν τῶν Θηλειῶν ὀρχησιν γίνεσθαι. καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ τῶν Μουσῶν. (Theog. pr.) Hoc tantum video, accepisse eos ἐρρώσαντο ductum a ῥώννυμι corrobore.

Enimvero ῥώεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥών, est enim in-
præci tuere, tum vero omnino mouere se, saltare, cho-

reas agere. Vidimus Ψ, 367. et Σ, 411. 417. Alia v. ad A, 529. Λ, 50. de decursu in pompa dictum Od. Ω, 68. 69. Ergo nunc de choris Nympharum, quos toties poetae celebrant: idem alibi *δινεῖσθαι*. Et ipsum *ἐπεβρώσαντο* de Musis in Helicone saltantibus Hesiod. Theog. 8. ἀπρωτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐναποιήσαντο (fuit ἐνὶ ποιήσαντο) καλοὺς, ἱμερόεντας, ἐπεβρώσαντο δὲ ποσσίν.

ἐβρώσαντο Vrat. d. vitio. Dawes Misc. crit. p. 175. 6. qui semel ex loco Jl. A, 529 *ἐπεβρώσαντο* sublatum esse voluerat, substituendo digammum, cuius nulla auctoritas nec ratio est, et legendo *εφεβρώσαντο* in hunc quoque versum inferre voluit Ἀχελῶν εφεβρώσαντο, negando simul Ἀχελῶν dici posse fluvium. At fluvius Ἀχελῶς sc. ποταμός, et Ἀχελῶς est et Ἀχελῶς. v. ad Φ, 194.

ἀμφ' Ἀχελῶν Schol. A. B. et br. et secundum veteres Eustathius modo ad Acheloum Acarnaniae fl. referunt (cuius mentio iam facta est Φ, 194) modo ad fluvium Phrygiae. Quod ad prius attinet, est illud prorsus alienum, Nymphas in Phrygiae monte habitantes choreas agere ad amnem Aetoliae vel Acarnaniae. Dicendum saltem, Acheloum esse nomen antiquiorum poetarum, mythicum, h. e. quo utebantur, quoties amnem mythis idoneum memorare vellent. Vnde Virgilio dicta sunt *Acheloia pocula*. Restat alterum, fluvium fuisse eo nomine in Phrygia; de quo tamen nihil aliunde constat: est Pausan. VIII, 38 extr. ubi de Acheloo Arcadico agit, tertio huius nominis amne, non dubitat Acheloum e Sipylo delluentem pro explorato habere.

In Schol. A. B. Eustath. lectum ab aliis traditur Ἀχελήης. Ἀχέλης γὰρ ποταμός ἀπὸ Σιτύλου ῥέει εἰς τὴν Συμυρναίων γῆν. nisi hoc docti viri commentum est habendum: recipienda erit haec lectio. Et firmat hoc iudicium Schol. Vict. τινες, αἱ τ' ἀμφ' Ἀχελήσιον. (ita scriptum video) ποταμός δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πληροῦται Ἕλληες, καὶ ἥρακλεσμος ἦσαν τὰ ἐπὶ τῶν τόπων (leg. καὶ ἥρακλεος νοσήσαντος ἐπὶ τῶν τόπων, cum istis in locis valet

dine laborasset, agens forte apud Omphalen) ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρά τῶν ποταμῶν, τοὺς παῖδας Ἵλлон, ἐκέλευσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης Ἀχελῆτα, ὃς Λυδῶν ἐβασίλευσεν. (de quo aliunde nil constat) εἰσι δὲ καὶ Νύμφαι Ἀχελυτίδες, ὥς φησι Πα . . . ασις (haud dubie Πανύσις). οἱ δὲ Ἀχελῶν, ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ. εἶναι τε καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχαΐας. καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τρωάδος. καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῶν Φασίν. ὃ γὰρ ἐν Δωδώνῃ θεὸς παρήνευσεν Ἀχελῶϊ θυεῖν. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Διδυμαῖοι (f. Δυμαῖοι) καὶ Ῥόδιοι καὶ Σικελιώται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀκχρᾶνες δὲ καὶ ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιταλοῦσι. Verum vt ad vl. sup. professus sum, in interpolato loco superuenisse videtur haec alterius hominis interpolatio.

617. ἔνθα, λίθος περ εὐῶσα θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Trinis modis interpungi potest et accipi: vel vt vulgo: λίθος περ εὐῶσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. siue vt sint κήδεα ἐκ θεῶν, vt Schol. br. vel πέσσει ἐκ θεῶν, *deorum voluntate*, vt Schol. A. πρὸς τῶν θεῶν κήδεα πέσσει. vel λίθος περ εὐῶσα ἐκ θεῶν, *mutata deorum numine*, sic iam ed. Rom. interpungit, idque praefero; diuinitus in saxum mutata erat, et vel sic dolori adhuc indulget: (vt Achilles Patrocli memoriam se seruaturum esse ait, καὶ εἰν αἶθας μεμνήσομ' ἐταίρου X, 390.) quod spectat ad saxum lacrimans, quod narratur a Sophocle in Antigone et a tot aliis, rorem et humorem exsudans. Et si in poetae verbis expressum hoc non est; nam

κήδεα πέσσει, πῶς λίθος κήδεα πέσσει? grammaticos quaerere paullo ante notaui. Nihil aliud est, antiquorum hominum vsu loquendi, quam, etsi in saxum mutata, dolorem tamen adhuc retinet, seruat: quod proclive erat, de dolore insuperabili dicere, permansisse dolorem etiam in saxo. Schol. br. τὰς ἐκ θεῶν ἐπιφερομένας αὐτῇ συμφορὰς ἐν αὐτῇ ἔχει. κήδεα πέσσειν quod Lat. dolori indulgere; iterum vl. 639. v. sup. ad B, 237. Ex li. I. Antipatri epigramma XLIII. To. II. Anal. p. 18. extremo versu esse emendandum viderunt viri docti Iacobs et Hufschke.

Ad h. v. Schol. B. et Eustathius, hic tamen corruptius, p. 1368, 4 locum e Philemone Comico apponunt in quo metri vestigia nonnulla aperta sunt:

ἐγὼ λίσσον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς
οὐδέ ποτ' ἐπεισθῆν, οὐδὲ νῦν γε πείσομαι,
ὥς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσαι. (tria haec verba inserta sunt) — ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν medelam versus offert cod. Victor.

ὥς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ (leg. τοῦ τε) συμβάντος
πάθους

οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα
προσηγορεύθῃ, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίστος.

Adiicitur aliud, in utroque, quod aliunde non memini: ὁ δὲ Λυδός φησι, ὅτι Αἰσωνίδης (Eustath. Ἀσωνίδης) ἐρασθεὶς αὐτῆς, Niobes puta, μὴ πεισθεὶς (immo μὴ πείσας αὐτῆς μὴ πεισομένης. Eustath.) τὸν οἶκον ἐνέκρησεν. ἡ δὲ Φεύγουσα, ἠῤῥετο λιθωθῆναι, καὶ ἐλιθώθη. Haud dubitabam, hunc Io. Laurentium Philadelphiensem (Saec. VI.) esse, cuius fragmenta περὶ μνηῶν nuper edita sunt; idem de quo egit Villosion. Proleg. p. XLVI. Videbatur hinc constare, nec Scholia B. saltem Scholion hoc, antiquioris aeni esse. Quam fallax tamen et lubricum in huiusmodi rebus iudicium sit, vide. Exhibet hoc idem Scholion Codex Victor. ad vl. 613. Λυδοὶ δὲ φασὶν, ὅτι Αὐτωνίδης (ita scribitur) ἐρασθεὶς αὐτῆς, καὶ μὴ πεισθεῖσθης, ἐπ' ἄριστον τοὺς παῖδας καλέσας, ἐνέκρησεν. ἡ δὲ Φευγούσα ἠῤῥετο λιθωθῆναι. τινὰς δὲ εἰς κρύσταλλον μεταβεβλήσθαι φασί. Ita hoc a Lydis traditum erat, non a Lydo scriptore. Idem Schol. Victor. ad h. v. 617. post Philemonis versus haec subiicit: Φερειύδης δὲ ἐν ᾧ (referendum ad Sturzii Fragmenta Pherecydis p. 140. 141.) ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχρους ἀναχωρεῖ εἰς Σίτυλον, καὶ ὁρᾷ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίσσον ἐπιπρεμάμενον. (vide quam diuersi a nostris mythi olim narrati fuerint!) ἀρᾶται δὲ τῷ Διὶ λίστος γενέσθαι. ρεῖται δὲ ἐξ αὐτῆς δάκρυα, καὶ πρὸς ἄρκτον ὁρᾷ.

IN ILIAD. LIB. XXIV, (Ω) 617—628 729.

618. 619. *μαθήμεθα σίτου*. Schol. Vict. *ἐκ τοῦ ποιῶν-
τος τὸ ποιούμενον*. scil. quod est frumentum, et panis ex
eo factus. cf. Schol. B.

πολυδάκρυτος δὲ τῷ ἔσται. magnus inter Troianos
eius conspectu et in funere eiulatus suborietur.

621. *ὅν ἄργυρον*, simpliciter pro *ἀργόν*. v. ad Σ, 50.

622. *σφάξ'* Lips. *σφάζ'* et fuit puto δὲ *δέρον*, Ionice.
sic erat H, 316. Conueniunt vsll. cum aliis A, 465. 466.
B, 428. 9.

624. *ἐ- σημαιοῦνται τινες, ὅτι 'Ἡρόδοτος ἐποίησεν' (in
deperditis) „ᾠπησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαν-
το.“ (ἔρυσσαντο) Additur recte: οὐδαίς δὲ περιφραδέως ἐξ-
έλκει κρία, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ. Sch. A. et repugnat di-
gamma. Miraberis haec nunc demum notari, cum iam
ter hic versus lectus fuerit, primo' A, 466.*

625. 626. Vterque versus lectus iam in Jl. I, 216.
217. Etiam 627. 628 aliquoties lecti I, 91. 92 et alter
iam A, 469.

628. *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος — ἐ- „ὅτι κατακέχρηται“*
Schol. A. Non assequebar hoc. at vide Schol. Vict. *Ἰδ/-
ως χρεῖται τῷ στίχῳ. καὶ γὰρ ὁ μὲν (Achilles) κενόρυστος,
Πρίαμον δὲ οὐκ εἰπὸς ἦν, εἰς κόρον δαιπνεῖν*. (quippe moe-
rore confectum) Subtile iudicium! verum tamen.

Huius quidem generis notari poterant alia. Priamo
superveniente sup. 475. 476 Achilles modo epulatus erat,
necdum mensae erant remotae: ecce hic homo eadem
nocte iterum mensae assidet, et se iterum cibo exsatiat.
Porro vides apparatus epularum iam noctu factum ho-
spite seu supplice recepto: mactatur onis, excoriatur, dis-
secta assatur, mensae apponitur. Mireris celeritatem ap-
paratus coenae. Siste nobis coquum aetatis nostrae, qui
intra horae spatium onem mactet, carnes assiet, assatas
in mensa apponat! Miraberis nec minus audacitatem coe-
nantium: non nisi coena peracta, oculos leuant, mutuo
se intuentur, et adspectu fruuntur. Non sane torpentes
ventriculos hos heroes habuisse credas. Placet Schol. B.

χαρίεις δὲ ὁ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ γέροντος συνδειπνῶν, καὶ τοὶ προδειπνήσας.

630. ὅσσοι ἔην οἷος τε. Θεοῖσι γὰρ ἅντα ἐφίκει. Non ἅντα iungendum cum ἐφίκει, quasi sit ὁμοίως, inftar, sed ἐφίκει, est ὁμοιος ἦν, εἶναι ἐδόκει; adiectum ἅντα, in conspectu, ex aduerso sibi, ἅντα ἑαυτοῦ. Odyss. E, 217 σπεῖ Πηνελόπειαν εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγαθος τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι. Erat itaque Achilles Θεοειδής seu Θεουδής. ὅσσοι est h. l. quod proprie ἡλικος. et 632 ὅψις, quod τὸ εἶδος. vt bene obseruant Schol. br.

631. αὐτὰρ Δαρδανίδην. In Cant. Mori. Ven. interpositum ὁ. αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην. quod defendi potest, vt sit ὁ, ἀκσίως, et serius explicatiue Ἀχιλλεύς.

632. εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων. naturali verborum ordine erat εἰσορόων τ' ὅψιν. sicque est in vno Vindob.

635. λέξον νῦν με τάχιστα. λέξον, νῦν κοίμισον. Schol. et Lexica. κοίμησεν με Apollon. Lex.

ὄφρα κεν ἦδη. Lips. Vrat. A. ὄφρα καὶ ἦδη.

636. ὕπνω ὑπὸ γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες. ὑπὸ ὕπνω pro ὑπὸ ὕπνου. vt ὑπὸ ὕπνω δαμῆναι vidimus: quoties ab alio rerum potente aliquid efficitur.

Pro ταρπόμεθα in Lips. vno Vindob. Vrat. A. Ven. est καυσώμεθα. Et Schol. A. cum Vict. docet, hanc esse Aristarchi lectionem, καυσώμεθα pro ἀνακαυσώμεθα. indecorum enim esse sene ταρπόμεθα. (forte, quatenus ille nimis magno luctu tenebatur, quam vt recreari posset) Respondet alius grammaticus: non ἀκαιρον esse; si senex post XII noctes infomnes exactas recreari se somno dixerit. Nimis argute utrumque. Utrumque idem denotat et ad eandem notionem redit.

637. οὐ γὰρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισι ἐμοῖσιν. Lips. οὐ γὰρ πω. ὅσσε ὑπὸ laborat hiatu, quem facile tollas, cum Bentleio, ὅσσοι, aut ὅσσε', aut ὅσσε μετὰ βλ. Quod ad duo priora attinet, neutrum Homericō vsu probatur, qui tantum τῶ ὅσσε admittit. εἰ ὅσσιν sunt Hesiodi. Poterat alioqui versus facile refingi: ὅσσε

γὰρ οὕτω μύσαν ὑπὸ βλ. nam prior in μύω producitur. ut 420 πάντα μέμυκε. Vt nunc legitur prior in μύσαν corripitur: quod in hoc verbo fieri potest, quod habuit duas formas: v. sup. ad P, p. 407. Hesychii glossa μύσαν, ἐκλείσθησαν ad h. l. spectat.

Ceterum Schol. Vict. haud memor seu vsus loquendi vulgaris, seu heroici spiritus ad mirationem omnia augentis, non sibi temperat ab obseruatione: vix XII noctes integras insomnem esse potuisse Priamum: μισί, inquit, prisorum hominum corpora fuere admodum diuersa a nostris: ἡ διάφορα ἦν τὰ πάλαι σώματα. καὶ Ὀδυσσεὺς κυβερνῶν τὴν σχεδίαν ἰς ἡμέρας ἀγρυπνεῖ, καὶ ἄλλας τρεῖς νύχεται. et paullo ante Niobe IX dies sine cibo exegerat.

639. καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ornate pro ἔχω. et Schol. B. ὑπὸ μυρίων καὶ ἀναριθμητῶν κακῶν ἀναλίσκομαι. v. modo ad v. 617. In Vrat. b. suprascr. γρ. πάσχω.

640. αὐλῆς ἐν χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κότρων. quod supra Δ, 773 αὐλῆς ἐν χόρτῳ erat, in septo aulae vbi v. Obss. In plurali non est haerendum. Etiam Pindar. Ol. XIII, 62 de leone Nemeo, χόρτοις ἐν λέειτος. vbi Schol. ἀντὶ τοῦ, περιορισμασι. Legitur quoque ap. Theocr. XIII, 40 ἡμένῳ ἐν χώρῳ in aliis ἐν χόρτῳ. absurdè αὐλοῖς Vrat. d. et Schol. Pindari Ol. XIII, 62. Recitat versum Athenaeus lib. V, p. 189 E. vbi docet αὐλῆν Homero vbique poni ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Etymol. in αὐλῇ exponit; ἐν μεσσαύλῳ. Serior vsus est, ut sit χόρτος herba, pabulum; non antiquior vsus, ut censabant, etiam h. l. Eustathius. Didymus recte exposuerat de septo, muro parietino, aut simili sepe vel claustro: Schol. Vict. Δίδυμός Φησιν, ὅτι χόρτῳ ἀντὶ τειχέων ἐχρῶντο. lego ἀντὶ, τειχίον.

Rem ipsam exposuerat poeta sup. 163. 4. 5.

641. καὶ αἴθερα ὄνον. Interponit Benul. καὶ τ' αἴθερα. Homericō more.

642. λαυκανίης καδέηκα. κατὰ λαιμοῦ. κατὰ λαυκανίης, vt alias scribitur, et h. l. in Cant. Mori. Harl. De voce amplius dictum ad X, 325.

643. Ἀχιλεὺς — κέλευσε. Lips. κέλευε.

644. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι. αἰθουσαν iam vidimus I, 468 et Z, 243. δέμνια, saepe in Odyssaea obuia, et hi ipsi vll H, 336 — 340. in Iliade hoc solo loco; et sunt proprie h. l. dicta ἢ στρωμνῇ, quae infimo loco ponitur; ἐγκοίτια στρώματα Etymol. Mox omnino pro ἢ κλίνῃ. ἢ εὐνῇ. His instrata primo loco ῥήγεα, quae iam vidimus J, 657. vestis stragula: τὰ βαπτὰ στρώματα. haec sunt h. l. τὰ ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα.

645. στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας. Iam velli stragulae h. l. iniecti τάπητες, aliae vestes stragulae quas molliiores esse, ex Π, 224 discimus, vbi sunt οὔλαι τάπητες. Eos capiti fuisse suppositos, colligere licet ex K, 156 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπητες τετάνυστο Φαινός. ad q. loc. vide de hac voce. Sup. I, 657 τάπητες non memorantur, sed λίναιο λεπτόν ἄωτον; etiam iniecta sicut instrato κώεα, et his ῥήγεα; nisi, inuerso ordine, posuit lintea primo et supra ea τὰ ῥήγεα fuere iniecta, vt Athen. II, p. 48 C. censebat. Variant quoque in Odyssaea, plerumque tantum ῥήγεα et χλαῖναι commemorantur; has induebant corpori. — τάπητα Vrat. A.

646. χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καδ' ὑπερθεν ἕσασθαι. male vn. Vindob. εὔλας τ' ἐφ' ὑπερθεν. οὔλας v. ad Π, 224. ἕσασθαι Ven. vitiose. Versum recitat Pollux VII, 47 monens χλαῖνας ἀπλοῖδας h. l. intelligi.

647. αἱ δ' ἴσαν ἐν μαγάρῳ. siue omnino ex aedibus, siue ex cubiculo seruarum.

θάος μετα' χερσὶν ἔχουσai iterum legitur Od. Δ, 300. θάος, quae et θαῖς θᾶς, ἢ λαμπάς — Etymol. v. ad Hesych. „γρ. θάος“ Barnes. θάδας Lips. vitiose.

648. αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι. αἶψα δ' ἄρα στορέσαν Ven. ad Ionicam rationem, cum Townl. Vulgg. ἄρ' ἐστορέσαν. Sch. A. insuper οὕτως Ἀρίσταρχος. στορέσαν οὐκ ἔστιν. Fateor me haec non allequi.

Præcesserat *δμῶσι*, nullus dualis. Verum ad *δοιῶ λέχε'* hoc *δοῖκῶς* appositum fuit, ut moneretur, esse pro *λέχεα* non *λέχεα*.

ἐγκονέουσιν Lectum hoc primum loco; iterum de lecto parando Od. H, 340. vbi iidem versus et Ψ, 291. Sch. B. V. *ἐνεργῶσαι καὶ πονεῦσαι*. (Sch. br. *σπεύδουσαι*) Adiicit τὸ γὰρ *πνεῦν Ἰαπῶς πονεῖν* legitur. Eadem quoque in Eustathio. A *πόνις* vocem repetit Etymol. Vox ipsa a Tragicis frequentatur; tum et ab aliis, ut ab Apollonio Arg. Eiam Hesych. et Suidas illud notarunt. Posthaec inualuit vsus vocis *διακονεῖν*. Vl. 648. omiserat Vrat. b. incuria.

649. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ἐπικερτομέων. Hesych. ad h. l. *ἐπισκώπτων*. et Eustath. *μετρίως χλευάζων*. Et hoc quidem difficultatem non habet, vocem *κερτομεῖν* etiam leniore sensu dici, *χλευάζειν*, *γελεῖν*, sed illud quaeritur, quam commode h. l. Achilles *ἐπικερτομεῖν*, *iocari*, dicatur. Eustathius excusari ait subridendo, quod extra aedes paretur Priamo lectus, non in aedibus, et memorari causam fictam. Absurda pro his ad h. v. apponit Sch. B. cum Vict. cuius Scholion adscribam: *ἀφίστησιν αὐτὸν, ἀμάρτυρον θάλων ἔχειν τὴν νυκτερινὴν παρρησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ παρήμεσαν. αἰδεῖται γὰρ εἰσφέρειν Βρισηίδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τὴν χάριν. ἢ βεβαιῶσαι τὰς ἀπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων, ἢ ἵσως οἶδεν Ἀγαμέμνωνος τὸ πρὸς τοὺς πολέμους σκληρόν. οἰκονομεῖται γὰρ νυκτὸς ἀκαλθεῖν*. Mihi simplicissimum esse videtur, subridendo voluisse eum cauere, ne dictis, quae metum ac sollicitudinem iniicere poterant, senem perterrefaceret. In porticu autem ante aedes hospitibus parari solebat lectus: sic ap. Menelaum Telemacho Od. Δ, 296 sq. Vlyssi ap. Alcinoum H, 335.

650. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον Φίλε. λέξον γέρον τιθόσε Vrat. A. et Flor. Aldd. quod deterius quoque emen-

dabat λέξο ex I, 613. Arnaldus Animadu. crit. p. 85. λέξο pro λέλαξο. Barn. Clarke. μέν τοι vn. Vindob.

651. ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος. ἐπέλθῃσιν. ἀντί τοῦ, ἔλθῃ ἐκ' ἐμῆ, quod post Homerum tantum de hostili incessu: ἐπῆλθε στρατός. bene Eustath.

652. ἢ θεῖμις ἐστί. more sollemni, more et usu, v. ad B, 73.

655. καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῦ γένηται. ἀνάβλησις. ἀναβολή. Vidimus iam B, 380. ἀνάβλυσις Vrat. d. in quo noli argutari. λύσιος legisse Meibomium ad Diog. Laert. notat Barnes; verum in eo vocabulo prior est longa.

656. καὶ ἀτρεκέως κατάλαξεν. Barocc. Mōri. Vrat. d. ἀγέρευσον. -

657. ποσσῆμαρ μέμονας κταρεῖζ' ἔμεν Ἑκτορα δῖον. Dubitarat Herodianus, sintne duae voces an vna. Ac quiescunt in vna voce, vt ἐννημαρ, αὐτῆμαρ et alia. Schol. A. B. V. ποσσῆμαρον. scilicet debebant cogitare esse, εἰ πόσον ἡμαρ; non πόσα ἡματα.

Addit Schol. Vict. ἅπαξ πεισθεῖς (Achilles) δίδασκ' τὸν νεκρὸν, καὶ τῆς κηδείας προνοῶ δικάως. (haec etiam in Schol. B.) δόξα δὲ Ἀγαμέμνονος δίδωσι. ἄρχει γὰρ τοῦ ὑπαίθρου· ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. (Od. Γ, 106). De hoc v. inf. ad vl. 671.

Ἑκτορι δῖῳ vn. Vindob.

658. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω. εἰς τοῦτο τὸ ἡμαρ Apollon. Lex. τέως. nunc τηνικαῦτα verſu laudato. Idem αὐτὸς μενέω.

660. τελέσαι τάφον. τὴν κηδείαν Schol. Vict.

661. ὦδὲ κε μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, πεχαρισμένα θεῖη. Lipſ. ῥέξας. Eustath. ῥέξας ἢ ῥέζων. Vrat. A. θεῖσεις.

662. κατὰ ἅστῃ ἐέλμεθα· εἰλούμεθα. συγλησιόμεθα. v. ad M, 38.

663. ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. λείπει τὸ ὥστε. Schol. B. V. h. e. τηλόθι ἐστὶν ὕλη, ὥστε ἡμῶς ἄξιον αὐτήν. Schol. Vict. ἐπὶ ξύλων δὲ τὸ ἄγειν. ἴσως δὲ διὰ τὰς ἡμίονους. (propter discrimen inter ἄγειν et φέρειν.)

μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. Schol. A. Aristarchus μάλα γάρ. Et Schol. Vict. Δίδυμος· μάλα γάρ, οὐ, δέ. γάρ, sicque codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. d. Lips. vnus Vindob. Non sequar; quia praecessit γάρ.

664. ἐννήμαρ μὲν κ' αἶτόν — Memoriter recitat Iulian. Or. II. ἐννήμαρ μὲν ὅλας κταρείζομεν. ex hoc vl. et 657.

665. θάπτοιμεν δαινυτό τε λαός. esse scribendum δαινυτο, monet Schol. A. ita enim placere quoque Philoxeno; sed reliqua Scholii sunt turbata. Apparet duas fuisse sententias; alteram, vt sit pluralis ex δαινύατο pro δαινύοιτο (potius δαινυόατο) vt πυθοίατο pro πύθοιτο. Etiam sic λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου. (Od. Σ, 237. pro λελύοιτο.) esse autem λαόν collectivum. Sic ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. (T, 166) At Philoxenus pro singulari acceperat, δαινυτο pro δαινύοιτο. quod et ipse malim.

δαίνυτο scripserant alii: ipse Townl. et Vict. cuius Schol. δαίνυτο. τινές, προπερισπῶσιν, ἐκ τοῦ δαινύοιτο. Etiam Lips. Vrat. d. cum edd. δαίνυτο. Eustathius ait, esse forte per συγκοπήν dictum pro δαινύοιτο. Correxerit Barnes.

Est autem ὁ τάφος, τὸ παρίδαιπνον. ὁ δεῖπνος ἐντάφιος. qui publice datur.

667. ἐν δὲ θυωδεκάτῃ πολεμίζομεν. Harl. Vrat. A. πῦλεμίζομεν.

670. σχήσω γὰρ πόλεμον τέσσον χρόνον. Expeditior haud dubie lectio ex Barocc. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. quam vulgo σχήσω γὰρ τέσσον πόλεμον χρόνον. satis impedit.

ὅσσον ἄνωγας. Eustath. pro var. lect. ὡς σὺ ἄνωγας. praeue.

671. α. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν. Schol. A. ἀδεξιόωατο τὸν γέροντα. Schol. B. V. πρὸς πίστιν ἢ δεξιὰ.

Est in Schol. A. ad h. v. ζήτησις, quam iam sup. ad vl. 657 attigi: quomodo Achilles, regibus inconsultis, haec Priamo promittere potuerit. Et haud dubie ad instituta rei militaris istius aetatis hoc est satis memorabile.

Respondetur, qua fide vel auctoritate, adiectum non est, ὅτι Ἀχιλλεὺς τὰ τῶν πολέμων ἐπιτέτραπτο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου, ἀνοχῶν τε καὶ συμβόλων. Eadem inserta sunt Schol. br. Sed haec responsio est ipsa quaestio: quo iure Achilles, vnus e ducibus, nec ipse summus dux exercitus summam belli vindicare sibi potuerit: Saltem lege et iure promittere hoc non potuit; sed confisus auctoritati suae et metui, ne, si ceteri non essent assensuri, copias suas a bellando iterum retineret. Verum optima λύσις est, quam ex Aristotele duxeris (de Poet. 25) ἵσως οὐ βέλτιον μὲν, ἀλλ' οὕτως εἶχαν. ita res fuit, ita fuisse narratur. recte ne an secus: hoc ad poetam non spectat. Alterum vero, quod Achilles corpus Hectoris pro arbitratu suo retinet vel reddit, ex priscae vitae vsu ratum erat; nam hostem caesum spoliare, aut supplicem seruare captiuumque vendere licebat ei qui ceperat.

672. μήπως δαίση ἐνὶ θυμῷ. Vrat. b. δῆσαι. bene si esset δῆσαι pro δῆσαις. sicque Venetus. et sane h. l. res non iubetur, sed cauetur.

673. οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο πρόδομος, supra αἰθουσα vL 644. recte: porticus ante domum ducta erat, et eius pars ante ingressum proprie πρόδομος, omnino tamen pro tota porticu. Male τῷ τῷ θαλάμου οἴκῳ Schol. br. forte corrupte, v. ad I, 468. 469.

674. κήρυξ καὶ Π. vereor vt hic sit versus expletiui generis. Et 675. 676. partim traducti, partim adumbrati ex I, 659. 660.

676. τῷ δ' ἄρ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρης. est haec vulgata lectio, melior ea, quae est in Veneto Barocc. et Mori, τῷ δ' ἄρα Br. Schol. A. „γρ. τῷ δὲ Βρισηί, producta δὲ ante Br. sic quoque Eustathius legerat, sicque Harlei. Cant. Vrat. A. d. vn. Vindob. Townl. Alludunt edd. Flor. Aldd. τῷ δε. Intulit τῷ δ' ἄρ Turnebus ex ed. Rom.

677. ἄλλοι μὲν βα θεί τα. ζ- praefixa sigme, sed sine Scholio. Forie fait notatum, quod hic versus cum sequ. hemistichio translatus est ex Jl. B; 1 et K, 2.

679. ἀλλ' οὐχ' Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. Mirabar Ἑρμείην hoc vno loco legi, cum perpetuum sit Ἑρμείαν. vidi mox ἐπιῆμι venisse ex primis edd. nec observatum esse, ed. Rom. recte habere Ἑρμείαν. idque omnes boni codd. exhibent, Cant. Mori. Harl. Vrat. d. Lips. Ven. Versu vsus est Galenus in Protrept. de pugilibus, nescio quam eommode.

681. νηῶν ἐκπέμψεις λαθὼν ἱερούς κυλαωρούς. hos dictos putabimus vt sup. K, 56 Φυλάκων ἱερὸν τέλος, eximium, v. ad e. l. Schol. B. πιστούς, ἢ στρατεύματιδες κυλαωρούς. an ille ἱρὰς κυλαωρούς legerat? τιμῆας portarum custodes? In vno Vindob. librarius in marg. adscripterat κρυερούς. de excubiis, puto, hibernis cogitans. Schol. Vict. πιστούς ἢ σωτήρας. καὶ Φυλάκων ἱερὸν τέλος. Pergit: καὶ ὑπὲρ τὴν πρόσταξιν Διὸς ποιεῖ ἑλεῶν τὸν γέροντα, ὥς περ Φησιν· ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι. (sup. vl. 335) Scilicet iussus erat a Ioue tantum deducere Priamum in castra; at ille eum etiam reducere sinder.

682. στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. quod solent facere αἰδωλα seu umbrae per somnum apparentes. v. ad B, 20.

683. ὦ γέρον, οὗ νύ τι σοὶ γὰρ μέλει κακόν. Possunt haec per interrogationem legi, nec minus bene per exclamationem. Verum etiam ἀποφαντικῶς, vt Eustathius censet, h. e. absolute; habere hoc maiorem χάριν ἤθους ait. Townl. οὐ νύ τί σοι μέλλει κακόν. moratur, abest, sed instat. Casu tamēn potius sic exaratum puto.

684. ἐπεὶ σ' εἶπεν Ἀχιλλεύς. iterum εἶν insolenti vsu, quem 557. 569 vidimus, te saluū dimisit, tibi pepercit.

686. σείῃ δέ κε ζωῷ. Sic Lips. pro vulgato κε. Adscriperat ipse Ernesti, bene. Scilicet s ante ζ necessario producit. ζωῷ apponitur, respectu Hectoris cadaveris; et quia senem inermem non quidem erant occiduri, attamen redimendi pretium magnū exacturi.

686. 687. δοῖεν ἄποινα παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι. Eustathius: οἱ ἔτι ζῶντες. quidni relicti in urbe? τοὶ accipitur pro οἱ. potest tamen nec minus bene esse λελειμμένοι σοι, atque etiam τοὶ pro utique. παῖδες τε Vrat. d.

688. αἶ κα — γνῶν σ' Ἀτραίδης. γνῶν Lips. Townl. Vrat. A, vn. Vindob. vtrumque vsu probatum.

689. ἔδδειςεν δ' ὁ γέρων. Iterum interpolate, vt toties vidimus, pro ἔδδειςεν δὲ γέρων. Tum nunc in codd. ἔδδειςε δ' sine ν scribitur; mira inconstantia; vt iudicium grammaticorum in his appareat fuisse nullum.

690. τοῖσιν δ' Ἑρμείας restitutum ex Harl. Townl. Vrat. A. Ven. Vulgatum erat a Turnebo τοῖσι δ' ἄρ ex ed. Rom. quod et in Lips. est. τοῖσι δ' Ἑρμείας Flor. Aldd.

692. 693. Versus iam lecti Φ, 1. 2. Σ, 433. 434. vbi v. Notata.

693. Πάνθου δινήεντος — Aberat versus a Veneto et Harlei. Et poterat sane ποταμὸς sufficere; eratque ille simpliciter sic declaratus sup. 350. 351. ποιεῖν ἐν ποταμῷ.

695. ἡὼς h. l. ipsa dies; nam adiunctum ἐκιδνατε, et tamen ea προκόπτελος. Vidimus iam idem Ψ, 227 et Θ, 1.

696. οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων. est hiatus; cui bene medebatur iam Bentl. ἐς ἄστν δ' ἔλων quam formam saepe iam vidimus. In Vrat. A. erat ἔλον, emendatum ἔχον. quod et ipsum locum haberet.

697. ἡμίονοι δὲ, νέκυν Φέρον. νέκυν ἄγον Lips. cum vno Vindob. et Veneto, vt antea aliquoties. At Eustath. notatu dignum censebat, nunc proprie Φέρον esse adhibitum de iumentis; nam ἄγουσιν οἱ ἄνδρες.

698. ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν vn. Vindob. πρόσθεν ἀνδρῶν ἔγνω. saltem deb. πρόσθ' ἀνδρῶν ἔγνω.

699. ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἐπέλη χρυσήν Ἀφροδίτη. Κασσανδρα Harl. Et potest videri mutatum esse ignoratione digammatis insequente ἐπέλη. Sed Κασσάνδρῃ iam

lectum sup. N, 366. add. Od. Λ, 421. Vetus scriptura *Κασάνδρη* fuit; ne dubites.

ἡλέη χρυσέη Ἀφροδίτη. χρυσῇ vbiq̃ue legitur in edd. et codd. recte tamen ad morem perpetuum Homericorum *χρυσέη* refinxit Barnes. Schol. B. et Vict. „εἴρηται κατ' ἐπιφθοράν. ἴδαι γὰρ καρθένον οἶσαν Ἀρτέμιδι εἰπάειν. (addit Schol. Vict. ὡς *Ναυσικάαν*. Scilicet Od. Ζ, 102 sq.) perquam subtiliter! cum illa iam ab Apolline esset compressa, cum Venere eam ait comparari, non cum casta Diana. Pergit Schol. B. *τοῦτο δὲ ποιεῖ διὰ τὴν συμπάθειαν* (scil. quod ex Pergamo prospicit) οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρὸς. Recte illud: apud Homerum Cassandra non vaticinatur. Potuit hic ipse locus opportunitatem isti fabulae inueniendae dare, vt fuere olim, qui et hunc locum ad praesensionem vatis referrent, ita vt illa non oculis, sed mente aduentum Hectoris caeli praeuideret: εἰς ἐνόησαν. ἴδε. et ὄψεσθε. v. ad 704. Fuit pronus in hanc persuasionem Eustath. p. 1371, 41. idque arripuerat Ernesti hac nota apposita: „ἀλλ' ἄρα. verte: *At vero*: simulque ἄρα respicit ad causam, quod, vt vates, mota numine, et praesentiens rem, conscendit Pergamum.“ Schol. Vict. ἀλλ' ἄρα *Κασάνδρη*. διὰ τὴν συμπάθειαν. (scil. prospicit) ὡς *Νέστωρ* (haud dubie respicit Il. Ξ, pr.) διὰ τὴν μαντείαν (excidit οὐ διὰ) οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρὸς. Vtique expressit ex h. l. Callandram ex arce prospicientem et vaticinantem Lycophron in Alexandra.

700. Πέργαμον *εἰκναβῶσα*, arcem, sc. vt inde prospiceret, an patris reditum oculis deprehenderet.

701. *ἑσταότ' ἐν δίφρῳ*. Schol. A. V. „Aristarchus *ἑσταῶτ'*“ perpetua variatione. διχῶς δὲ ὁ ποιητής φησι. Schol. Vict. Voluit forte idem reddere Harl. in quo est *ἑσταῶτ'*.

κῆρυκά τε ἄστυβοώτην Sch. A. *ἐπιθετικῶς*, ἀπὸ τοῦ ἐν ἔστει βοᾷν. Paria Apollon. Lex. et addit τῶν ἀπαξ λεγομένων. et Etymol. sup. 577 *καλήτορα* dixerat.

702. τὸν δ' ἄρ' εἰφ' ἡμιόνων ἴδε παύμενον ἐν λεχέσσι, ἄρ' pectere sententiam, obseruat Clarke. Addit Ernesti, τὸν pro nomine Hectoris poni. Scilicet *vin, illum*, refertur ad νέκυν 697.

εἰφ' ἡμιόνων. ἐπὶ ἀπῆνης.

704. ὄψασθε Τρῶες καὶ Τρωάδες, Εἰς, ὄντες. — Deficit Scholion; spectauit illud forte ad τὸ ὄψασθε, quod olim in controuersia iactatum fuit, dum alii eo utebantur, contra eos, qui τὸ ἴδε 702. ad praesensionem vaticinantis reuocauerant: (cf. ad 699) ac si ad Troianos Cassandra diceret: vt ego mente, ita vos oculis vestris videbitis corpus Hectoris. Huic occurrere voluisse videtur Herodianus apud Etymologum, p. 646. cum pronuntiaret, ὄψασθε esse verbum praesens, nona forma: ὄψομαι. οὐ γὰρ μαντεύεται, sc. Cassandra, αὐτὸς Φησιν (sic et intellige et interpunge) ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδεσθαι. καὶ πάλιν ἀλλ' ὄψασθέ νιν (leg. ἀλλ' ὄψασθ' ἵνα ex Od. θ, 313.) Quibus occurrit Etymologus aut is quem exscripsit: οὐκ ἔστι δὲ οὕτως. sunt enim dicta verba de Hectore nondum in medium adducto; et illa euocat omnes vt prod-eant et videant. ὄψασθέ, Φησι, προσιόντες, ὥστε εἰς ἴεον αὐτοὺς προσκαλεῖται. ὥς ἂν εἴ τις λέγῃ: δεῦτε καὶ ἀκούσεσθε. δεῦτε καὶ ὄψασθε. Subiecta sunt verba sed paululum turbata Zenodoti, qui pro imperatio aut habuit ὄψασθε, aut legit ὄψασθε ab ὀψάμην.

Schol. Vict. ὄψασθε. ὥς αὖξεται δὲ Πριάμοιο βίην καὶ αἵματα δ' ἄρνε. corrig. ἄξετε δὲ Π. ex Jl. Γ, 105 et 105.

Τρωάδες. Eustathius: Τρωάδες ἢ Τρωάδες. Erat Τρωάδες quod et in codd. Cant. Harl. Townl. occurrit, in edd. Flor. Aldd. Turnebus ex ed. Rom. reposuerat Τρωάδες, et hoc debebat seruari: vt iam monui ad P. (VII) 297. Mira est inconstantia scripturae. Ex Τρῶη fuit Τρῳιάς, Τρωιάς, Τρωάς. Poterat recte h. l. scribi Τρωιάδες. non vero addendum erat diaereseos signum Τρωάδες: nam trisyllabum esse debet.

705. 706. εἴποτε καὶ ζῶντι — χαίρει. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συνευφραίνεσθε καὶ συγχαίρετε. Addit his Schol.

Vict. τὸ ἰόντι ἀντὶ τοῦ ἰόντος. Quis non videt χαλπερὲ ἢ.
l. esse pro ἐχαλπερς. si olim gaudebatis Hectore ex pugna
reduci. Eustathius recte accepit.

μάχης ἐκ νοστήσαντι. alii, ex more, ἐκνοστήσαντι.

707. οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πόλει λίσσετ' ἀνὴρ. Bene de hoc loco meruit Barnes, qui lectionem restituit e Barrocc. et Mori. Adde Lips. Ven. Townl. (nisi quod in hoc πόλει est.) Vix credas, quam incuriosi fuerint metri antiquiores editores: Flor. Aldd. Turneb. Steph. et hinc ductae, οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πόλει λίσσετ' ἀνὴρ. Ed. Rom. cum Eustathio: οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πόλει λίσσετο ἀνὴρ. hioque vitiosam lectionem ita defendit vt dicat, corripi *ss* ante consonam: quae fuit sane multorum persuasio, prius quatenus de antiquioribus poetis agitur. Afferit idem aliud: ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ οὔποτε θυμὸν, καὶ ἐξῆς, ὥς περ προδεδήλωται: atqui nec ad Od. H, 258 ἀλλ' ἐμὲν οὐκ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι κτεῖναι, nec ad Od. Ψ, 337. vnde hic versus laudatur, quicquam memoratum video; et recte ibi legitur: ἀλλὰ τῷ οὐκ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι κτεῖναι: nec ἀλλ' ἐπεὶ, sed ἀλλὰ τεὸν, hoc ultimum vna syllaba, legere debuit, nam pro exemplo συνιζήσεως laudat.

708. πάντας γὰρ ἀσχετον ἦστο πένθος. pro ἐπὶ πάν-
τας, ἐφίετο. et ἦστο imperf. ab ἦω, priore producta.
ἀσχετον vidimus E, 89a.

710. 711. πρῶται τὸν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνιαι
μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἵξασαι. *Vertunt:*
primaas super hac — vellebant crines. recte, sed nemo
dixit, vnde hoc super ex τὸν γε τιλλέσθην. Verum τιλ-
λεσθαί τινα, dictum est vt κόπτεσθαί τινα, τύπτεσθαί τι-
να, sibi euellere crines propter aliquem, διὰ τινα. Oc-
currit in Herodoto, et declaratum dedi iam olim ad Ti-
bull. I, γ', 28. qui idem expressit: Memphitem plangere
docta bouem, h. e. propter Apim plangere se, pectus
suum. Nunc licebit de aliis iudicare. Schol. B. V. τιλ-
λέσθην, αὐτὰς, καὶ τὰς ἰδίας καφαλάς. Eustath. πρῶται
τόν γε τιλλέσθην ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτον, ἢ διὰ τοῦτον τὸν Φέ-

ρόμανον δηλαδὴ νεκρόν. ὅλοϊ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τῆλεισθαι ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἔκστασιν.

πρῶται τὸν γ'. Harlei. τῷ δ'. Benti. emendabat τοῦ γ'. non assentiar. τῶν γ' Townl.

ἐπ' ἄμαξαν. Turnebus eumque sequutus Stephanus intulerant, praeter morem Homericum, ἐφ' ἄμαξαν. v. ad H (VII) 426.

713. ἐς ἡέλιον καταδύντα. mf. Lipf. καταδύναι. merus error.

716. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διαλθέμεν. vel ὥστε ἐμὲ (σὺν) οὐρεῦσι διαλθεῖν. vel, εἴξατε οὐρεῦσιν, μοι in meam gratiam. prius praefero.

— 717. ἄσσεσθε κλαυθμοῖο. satiate vos. κορέσσεσθε. vt saepe, satiari dolore. v. ad Ψ, 20. Harlei. ἄσσεσθε male. Vrat. d. et vn. Vindob. ἄσσεσθε. De voc. ἄδω, ἄσε, v. ad E. Exc. I.

κλαυθμοῖο ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε. Hiatum in medio versu, caesura potest excusare. Verum nulla opera eum sustulit Benti. κλαυθμοῦ, ἐπειὴ — porro pro δόμονδε Schol. A. „γρ. πόλινδε.“ Lipf. ἀγάγωμαι δόμονδε.

719. οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον. Barocc. Mori. ἀλλ' ἐπεὶ. Pro εἰσάγαγον Benti. malebat εἰσάγαγεν (pro ἐπαισάγαγεν).

720. 1. τρητοῖς ἐν λεχέσσι θέσαν. τρητοῖς ἐν λεχέσσι. vidimus iam Γ, 448. est lectus sponda arte elaborata. recte Schol. br. καλῶς κατασκευασμένοις.

720. 1. 2. παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς θρήνων ἐξάρχους, οἳ τε στονέσσαν αἰοδὴν οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Locum aut interpolatum aut luxatum aut corruptum esse, mihi quidem liquet; partim ex male interpolito οἱ μὲν ἄρ. post οἳ τε. pro quo Benti. coniic. ἡδέ. partim, et multo magis ex antiqua lectione et antiquis Scholiis.

In Veneto scribitur: θρήνους ἐξάρχους. οἳ τε — Ita vero sententia constituenda interpunctione hunc in modum: — παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς. Θρήνους ἐξάρχους, οἳ τε (melius οἱ δὲ quod et ap. Eustath. legitur) στονέσσαν

ᾠοδῶν. scil. ἐξάρχουσιν. illi quidem lamenta ordiuntur, hi autem (ᾠοδοί) lugubrem cantum. Iteratur sententia: οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκας.

Schol. A. aliter legit: θρήνεους ἐξάρχουσιν, οἳ τε στενάεσσιν ᾠοδῶν. ᾠοδοὺς νῦν τοὺς θρηνηδοὺς. ἦσαν δὲ οὗτοι Κλειῖτος καὶ Ἐπιμήδης. Eadem Schol. br. Vnde haec ultima petita sint, scire velim.

At quale monstrum ᾠοδοὺς θρήνεους ἐξάρχουσιν! Occurrit tamen hoc quoque in Harlei. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. Lipsi. cui Ernesti in Addendis notam subiunxit, cuius sensum non assequor. Etiam Schol. Vict. θρήνεους, θρηνηδοὺς, interpretatur. verum ἐξάρχουσιν non adiiicit: sed seorsum apponit: ἐξάρχουσιν, ἐπιλαγόντων δηλονότι τῶν ἄλλων. manifestum sit, etiam eum ἐξάρχουσιν legisse. Iam potest aduocari locus Pollucis VI, 202. e quo patet θρήνον etiam dictum esse pro θρηνηδόν· καὶ θρήνων; inquit, ἔξαρχος. καὶ θρηνηδός. ὃν καὶ θρήνον ἐκάλουν. Porro Suidae glossa modo non esset corrupta! θρήνεους, τοὺς παρ' ἡμῶν λεγομένους θρηνηδοὺς. διαλύσας "Ὁμηρος τὴν συνήθειαν θρήνεους αὐτοὺς καλεῖ. Toup. emendat: διαλύσας δὲ "Ὁμηρος τὴν συνήθειαν θρήνων ᾠοδοὺς αὐτοὺς καλεῖ. Enimvero θρήνων ἔξαρχοι sunt, non θρήνων ᾠοδοί. ut et est in loco e Vita Homeri laudato: θρήνων ἐξάρχουσιν, ᾠοδοὺς ποιῶν. Et sic ἐξάρχειν γόου 761 et ἄρχειν γόου 724. Suidae glossa nihil aliud declarat quam θρηνηδοὺς Homero esse θρήνεους. διαλύσας τὴν συνήθειαν, ferri potest; alioqui malim legere διαλύσας (scil. vocem θρηνηδός,) παρὰ συνήθειαν θρήνεους αὐτοὺς καλεῖ.

Omnes has argutias natas arbitror ex prava scriptura ἐξάρχουσιν, cum non viderent, esse θρήνεους ἐξάρχουσιν. Itaque alii intulere θρήνων ἐξάρχουσιν. quod in vulgarem lectionem abiit; quae quoque est in Schol. Eurip. Phoen. 1505.

Adhuc depravatam lectionem vidimus. Mihi vero grauis suspicio subnascitur, totum versum aut a rhapsodo aut ex glossemate ad ᾠοδοὺς, cui adscriptum erat θρήνων ἐξάρχουσιν, expleto ab alio versu, procusum esse; nam

omnis scabrities tollitur toto versu eiecto: — *ἴεσαν παρὰ δ' εἶσαν ἀειτέας. οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.* Ita nihil desideres.

Memorabile in his est, quod hoc solo loco Troiani ἀειδοὺς habuisse narrantur: quod a Troianorum quoque moribus et vita abhorret. In Suidae glossa memorata additur: *βαρβαρικὸν δὲ τὸ θρηνεῖν. ἐπὶ Πατρόκλῳ γοῶν οὐ γίνεται.* vere, si de cantu pronuntiatur; nam lamenta et, iam super Patroclo facta sunt. Enimvero etiam in Achil-
lis funere a Musis fuit decantatus: *Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσι ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ θρήνεον.* Od. Ω, 60. Et h. l. respicit Schol. Vict. post supra laudatum: *θρήνους, θρηνηδοὺς*, subiicit: *δαινοσκυθεῖς γὰρ βάρβαροι. ἀδατηγέας δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρήνος.*

722. *οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον.* Barocc. *ἐθρήνεον.* ap. Barnes. nisi fuit *ἐθρήνεον.* Vrat. d. *οἱ μὲν ἄρα θρήνεον* haud dubie verius, quia Ionicum est. Schol. A. „*ἐν ἄλλῳ· οἱ μὲν δὲ ἐθρήνεον* immo leg. *οἱ μὲν δὲ θρήνεον.* quod et est in Lips. et vno Vindob.

ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Sola ed. Rom. et Eustath. *ἐπὶ δ' ἐστανάχοντο.* et iterum 746. iam sup. T, 301.

723. *τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ.* Schol. A. *ἐν ἄλλῳ· ταῖσιν.* sic Lips. et vn. Vindob.

724. *Ἐκτορος ἀνδροφόνου κάρη.* Vrat. A. b. *ἐπὶ δέ μοι.*

725. *ἄναρ, ἐπ' αἰῶνος νέος ὤλεσθαι.* Totius qui sequitur locus de lamentis ad vs. 776. inde a 723 rhapsodis deberi videtur; non primo auctori. Manifesta est imitatio libri X, (XXII.) 429 sq. Recedit quoque carmen a natura sua epica, et vergit prominetque in naturam dramaticam. Tragoediam decerent, haec lamenta, et in tragoediis occurrunt. In verbis sunt multa scabra, insolita, vs. 725. 729. 731. 734. 736. Antiquum esse non negem. Similitudinem habent lamenta Antigones ap. Eurip. Phoeniss. 1493 sqq.

Zenodotus νέον legerat: Schol. A. et V. quo sensu, non apparet. Schol. A. nil monet. vt nec Apollon. Lex.

qui versum in αἰὼν, ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων laudat, nec Hesych., ex eo. Schol. br. ἀπὸ τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς τῶν ἀνθρώπων ζωῆς. At Schol. B. V. νέος ἐξεκότης τῆς ζωῆς. Similia Eustath. Accepere ergo, ereptus es ex vita, substractus ante iustum tempus. At nemo aut declarat, aut monet, verborum iuncturam insolentem: estne ὀλέσθαι ἀπ' αἰῶνος? an νέος ἀπ' αἰῶνος. Alterum hoc comparare possis cum vsu seriorum οἱ ἀπὸ γένους. ἀπὸ γένους Ἡρακλείδης ὦν. h. e. γένει. ergo ἀπ' αἰῶνος νέος, aetate adhuc iuuenis. καὶ ἡλικίαν, ἡλικίᾳ. Forte sic acceperat grammaticus ad X, 431. ἀπὸ τοῦ βίου νέος. οὐ γηράσας τὸν βίον. εὐδὲ τὸν βίον καὶ αἰῶνα πολυχρόνιος εἶχες. In Ald. a. et hinc expressis est ἐπ' αἰῶνος. quod defendi potest. ἀπ' αἰῶνος legerat quoque Schol. Sophocli. Trach. 550.

726. πάλῃ δ' ἔτι νῆπιος αὐτῶς, vt X, 483 vnde et versus 737 petitus est. πάλῃ δέ τε νῆπιος Cant. Mori. Vrat. A. Lips. vn. Vindob. Ven. sed Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· πάλῃ δ' ἔτι.“ αὐτῶς alii et h. l. vt Townl.

728. κατ' ἄκρης. Vidimus ad N, 772.

729. ἣ γὰρ ὄλαλος ἐπίσκοπος, ζ— Scholion tamen excidit forte ad ἐπίσκοπος quod h. l. esse debet φύλαξ. σωτήρ. ἔρκος.

ὅστε μὴ αὐτὴν ῥύσκει. quod supra X, 507 erat εἶδος γὰρ σφιν ἔρυσσε πύλας καὶ τεύχεα καλὰ.

730. ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα. ζ— Excidit et hoc Scholion. ῥύσκει, ἐρρύου. et ἔχες δ' ἀλόχους. vxores Troianorum *tutabaris*, εὐφύλαττες. Sch. br. ἔχαιν, κατέχαιν. Cur insolentem verbi usum adhibuerit poeta, docet Schol. Vict. ἡτυμολόγησε τὸ ὄνομα Ἑκτορος. scil. ab ἔχειν. In Lips. corrupte: ἐρύσασκ' οὐδ' ἀλόχους. ferrem, si esset ῥύσκει, ἢ δ' ἀλόχους. „γρ. ῥύσκει“ Barnes.

731. αἶ δ' ἡ τοι τάχα νηυσὶν ὀχθήσονται. *vehementur*: ἐπιβήσονται Sch. br. At Ven. B. cum Eustath. οἰχθήσονται; inuito metro, etsi sollempnius esset, οἴχασθαι νηυσὶν, vel σὺν νηυσὶν, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ νηῶν πορεύσονται. Placet ergo

quod in Harlei. est: σὺν νηύς' οἰχθήσονται. αἱ δ' ἤτοι Vrat. d. In Schol. Vict. νηυσὶν ὀχθήσονται. ἐπὶ νηῶν ὀχθήσονται.

732. καὶ μὲν ἐγὼ reposui ex Cant. Mori. Harl. Barocc. Lipf. vn. Vindob. Ven. Townl. Vrat. b. d. Et Vict. καὶ μὲν ἐγώ. καὶ μὴν ἐγώ. vulgo καὶ δὴ ἐγώ — ingrato sono et hiatu.

733. ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο. In ἔργα ἀεικέα hiatus tollendus, cum Bentleio: ἔργ' ἄρ' ἀεικέα.

734. ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος. *serviles operas praefans.* insolens vsus τοῦ πρὸ. Sch. B. cum Sch. br. et Eustath. ex antiquis ita reddit: κακοπάθων ὑπὲρ δεσπότου. καὶ Πίνδαρός Φησι· λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες (Pyth. IV, 72. cf. Schol.) ὑπὲρ ἐκείνων γὰρ πλέουσι, γεωργῶσιν, ἀχθοφοροῦσι. ἀθλεύων Barocc. Lipf. Cant. Mori. Harl. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. et recte: sicque Suidas in πρὸ. Vulgo erat ἀεθλεύων. nec apparet, cur h. l. ἀε scriptum sit.

735. ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου. ζ — „quod hinc fabula de Astyanacte de muris deiecto originem duxit.“ Sch. A. Sch. br. At Sch. B. ἥ ἐκ στοχασμοῦ, ἥ ἔθους ὄντος, τοὺς μὴ δυναμένους δουλεύειν παῖδας ῥίπτεσθαι. Ex his Eustath. sua habet. Schol. Vict. οἱ δὲ νεώτεροι Φασιν, αὐτὸν οὐκιστὴν ὕστερον γεγενῆσθαι Τροίας, καὶ ἄλλων πόλεων. λυγρὸν ὄλεθρον πρὸ λυγρῷ ὀλέθρῳ. Schol. Vict. subintell. κατὰ λ. ε.

736. χῳόμενος, ᾧ δῆπου. Inficeta erat interpolatio χῳόμενος, ᾧ τινι δῆπου — quam ferendam censuere Barnes et Clarke et ipse Benl. vt χῳόμενος vel χῳόμενος pronuntiaretur. Atqui vitium indicabant ipsi codd. Mori. Barocc. Ven.

738. ἄσπετον οὐδας. iam lectum T, 61.

740. τῷ καὶ μιν λαοὶ τε. τῷ καὶ σε Cant. perperam.

741. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθνηας. ζ Excidit Scholion, quod haud dubie spectavit ad ἀρητὸν, quam vocem cum versu iam vidimus P, 37. Sch. B. V. ἐπάρατον reddunt, detestandum, (vt saltem est reddend-

dum; sic quoque Sch. br. *ἐπιπατάρατον* Schol. Vict.) ἡ *ἐπιβλαβῆ*. καὶ *ἀειρήνητον*. (*ἀεὶ ῥήτόν. ἄρρητον*, *ineffabilem* v. ad P, 37. et est diserte *ἄρρητον* in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d.

743. *λεχέων* *ἐκ*. ita vbiq̃ue, nec quod forte fenerior grammatica postulat, *ἐκ*.

744. οὐδέ τι μοι εἴπας πυκινὸν ἔπος, οὐτέ κεν αἰεὶ μεμνήμην. πυκινὸν ἔπος, τὸ πρὸς βιοταίαν λυσिताλές. Sch. B. V. *prudens*, *ideoque memorabile* monitam. εἴπας Barocc. Lipsf. et Vita H. p. XXXVI. quod Benileio probatur, comparanti A, 108 ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἴπας ἔπος. Variare libros in hac voce passim vidimus. Versum dulcissimum, recitat Plutarch. de Consolat. p. 117 B.

745. οὐτέ κεν αἰεὶ μεμνήμην. Iota subscripti, ex monito grammaticorum, Etymol. p. 578, 52 cum ed. Rom. etenim requiritur optatiuus, at μεμνήμην esset pro μεμνήμην indicatiuus. μεμνοίμην Lipsf. c. vno Vindob. quod est visitatiuus. Eustath. τὸ δὲ μεμνήμην ἀνάλογον εὐκτικόν, κατὰ τὸ κέκλημαι, κεκλήμην, καὶ τὰ ὅμοια, ὡς οἱ τεχνικοί πεπονθικῶς παραδιδέασιν. At in analogia docenda non pareo grammaticis. Aiunt illi esse praeteritum passiuum optatiuum pro μεμνήμην. qua analogia et vnde iota? Immo vero fuit μέμνημι, μέμνημαι. vnde optatiuus μεμνήμην, contracte μεμνήμην, vt τίθεμαι, τιθείμην.

746. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Schol. B. μετὰ τὸ θρηνηῖσαι, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ. excidit οὐ ante μετὰ, quod et Schol. Vict. habere video. vult igitur mulieres adiunxisse lamenta dicenti Andromachae. Enimuero 722. per interualla threnos et lamenta mulierum fieri videbamus; ita quoque nunc ἐξέρχαι Andromache; finitis eius lamentis, lamentantur ceterae mulieres.

747. τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη. τοῖσι Lipsf. vt 723. 716.

749. ἡ μὲν μοι ζῶς περ ἑὼν, Φίλος ἦσθα θεοῖσιν. Abundat μοι ex more. At Bentleio suspectum erat. Schol. Vict. monet, *παρισπαστέον τὸν η*.

750. οἱ δ' ἄρα σευ κήδοντο καὶ ἐν θανάτῳ περ αἰσχ. sup. 426 οὐ ποτ' ἐμὸς πάϊς (verba Priami sunt) λήθετο

θεῶν, τῷ εἰ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἰσθ.
Schol. Vict. εὐ πρὸς τὸ βῆτόν ὑπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν
διάνοιαν. εὐ γὰρ εἶπε τὸ, καὶ τεθνηκῶς πάλιν αὐτοῖς αἶψ.
περισσὸς ὁ περ. (est vitique quod Lat. quidem.)

ἄλλους παῖδας Ἀχιλλεύς — κέρνασχε', ὅν τιν' ἔλασε,
πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτιο. — Schol. A. ἐν ἄλλῃ· ὅντιν' ἔλα-
ῃσι. si est, cuius misertus erat, ne occideret, debuit esse
ὅν τ' ἔλαῃσι. Potuit tamen esse quoque ὅντιν' ἔλασι.
Eustath. ἦν τινα ἢ ὅν τινα ἔλασε.

κέρνασε „vendere solebat“ Clarke. ἀτρυγέτιν
ἄλλα aliquoties vidimus, primo loco A, 316.

753. ἐς Σάμον ἐς τ' Ἰμβρον καὶ Λῆμνον ἀμυχθαλόσα-
σαν. — „ἤτοι ἀπρόσμικτον. ἢ βεβίως οὐ μίγνυται ὁ ἀπὸ
τῆς θαλάσσης, καθὼ ἀλμυρὸς ἐστίν· ἢ διὰ τοῦ ἀνοικῶν-
τας ἀγρίους καὶ θηριώδεις καὶ ληστρικὸν βίον ἐπανηργημέ-
νους.“ Schol. A. Vox iam grammaticorum tempore ob-
soleta; etymo tamen aperto, ex ἀμυχθῆς, ἀμύχθαλι,
ἀμυχθαλόεις. Sed huius epitheti causa incerta est. Quod
adiri non bene potuit, quia bonos portus non habebat,
est quoque apud Sophocl. Phil. 221 τίνας ποτ' ἐς γῆν
τῆνδε ναυτίλας πλάτῃ κατέσχετ' οὗτ' εὐορμον οὗτ' οἰκουμέ-
νην. vbi Schol. nostri versus meminit. At Lemnus quo-
que a barbaris habitata naues admittere haud potuit:
Od. Θ, 294 ὄχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφάνους.
De his v. ad A, 594. Succedere tamen incolae mansuetio-
ris cultus: e quibus Thoas, eiusque filia Hypsipyle, ex
qua Iason susceperat Euneum, cum quo commercia ex-
ercebant Achiui: vt H, 468 sqq. Vtramque interpretatio-
nem memorat cum Schol. breu. Etymologus, priorem so-
lam, versu adscripto, Apollonius Lex. cum Hesychio.

Addit Schol. A. cum Schol. br. ἔνιοι δὲ, οὐχ αὐτοὶ
ἀλλὰ τὴν ἐμυχλώδη ἀπέδεσαν. *nebulis oppressam et cali-
ginosam.* Scripserunt ne ὀμιθαλόεσαν? ὀμιχλῆεσαν? an
propter hoc ipsum aditu difficilem? vt in Schol. B. οἱ δὲ
ὀμιχλώδη, καὶ ἀπρόορατον τοῖς πλέουσιν. addit Schol.
Vict. διὰ τὰ ἐργαστήρια Ἡφαίστου. (ideoque fumosa. iam
reuocari potest res ad montem antiquitus ignes euomen-

tem.) pergit: αἴ καν ἀμιχθαλέεσαν *απηθα ηε *θαλάσσης. ἄλλως ἀμιχθαλέεσαν. Ἀντίμαχος μιχθαλέεσαν. Do-
leo verba versus laudati esse tam corrupta ut vix medela
suppetat.

Schol. B. V. κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα admiscens, ut
passim in glossis fit, vocem Cypriam Homericis. videntur
ἀμιχθαλόεις, πολύμητος, accepisse, α intensiuo. οἱ δὲ πε-
τρώδη καὶ (Schol. Vict. addit τῷ κύλῳ) ἀπόκηρμνον (pu-
ta in littore, propter hoc ipsam importuosam et adita
difficili.) οἱ δὲ ἄμικτον διὰ τὸ ἐκ θαλάσσης δυσπρόσιτον καὶ
τὴν τραχύτητα. addit Schol. Vict. καὶ ἄμικτον Τρωσὶ διὰ
τὸ Εὐνείον εἶναι scil. ἐν αὐτῇ. Iasonis f. Excerptit ex his
nonnulla Eustathius. Repetitum epitheton Lemni in Hy-
mnō in Apoll. 36.

Samum esse Samothracen per se patet; monuit quo-
que Schol. Apollonii versu laudato ad Arg. I, 923. et
Strabo X, p. 701 A. vidimus quoque iam N, 12.

755. πολλά ρυστάζεσκεν. Schol. A. εἶλεν. ἔσυρén. v.
sup. 52. Temere Barnes interposuerat σε innito me-
tro ante ῥ. πολλά σε ρυστάζεσκε.

756. Πάτροκλον τὸν ἔπεφνε. τὸν πέφνε ap. Eustath.
ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς. nunc constanter ἀνέστησε,
sine ὧ, in codd. et edd. Flor. Aldd. Rom. quis causam
exputare potest? Vfus autem τοῦ ἀναστῆσαι est memorabi-
lis, in vitam reuocare. Ductus tamen ad sensum ex eo
quod mortui κεῖνται.

757. νῦν δέ μοι ἐρσῆεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροις
κεῖται. — Sed Scholion excidit, quod haud dubie spe-
ctauit ad vocem πρόσφατος, quae est νεωστὶ πεφονευμέ-
νος, hincque omnino recens apud alios: v. Etymol. h.
v. et iam ap. Pindarum P. IV, 533. cf. Hesych. h. v.

Schol. B. et Vict. bene observant iungi h. l. ἐρσῆεις
καὶ πρόσφατος, praestare adeo intelligi τὸ νεωστὶ πεφα-
σμένον ἐκ γῆς Φυτὸν διὰ τὸ ἐρσῆεις ὄσαι φλογε, χλωρόε.
Eustathius adiicit, fuisse quoque qui a Φάω, Φημί, du-
xerint, recens dictum, omninoque, recens, πεταίνιος ap.

Pindar. Ol. X, 73. ποταίνιος ἔκαινος. Sic sane apud Suidam est ἐρσῆεν. πρὸςΦατον. ἐνυγρὸν τε καὶ ἀμόλυντον.

ἐρσῆεις. quod sup. 419 erat ἐερσῆεις. οὖν ἐερσῆεις κεῖται. Verum utrumque vsu habitum: ἐέρση forte εφερση et ἔρση, ἔέρση. Sup. Ξ, 348 λωτόν θ' ἐρσέντα. Od. N, 245 τεθαλυῖά τ' ἐέρση.

Vrat. A. νῦν δέ μοι ἐβρωῖς. cum glossa: φθίρσαι. Addit Ernesti in Addendis: „quae non est aberratio librarii: duplex lectio in codd. fuerit, necesse est.“ De quo prorsus dubito. ἐρωεῖν, cum impetu ruere, retrocedere, alienum est ab h. l. Est mera interpolatio ex librarii vitio ἐρσῆεις, quod corrigere voluit aliquis, cui in animo erat ἔρβαις, φθείρη. quod et ipsum a sententia loci alienum est. φθίρσαι nihili est: pro ἐφθαρσαι aut simili.

759. οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἀπειχόμενος κατέπεφνεν. Schol. A. „ἐν ἄλλω. καταπέφνη. hocque est in Schol. br. et doctius. καταπέφναι vn. Vindob. et pro var. lect. Bentl.

ἀγανοῖς βελέεσσι. πρῶις. διὰ τὸ ἀνώδυνον. Schol. B. Aliquoties memorantur τὰ ἀγανὰ βέλη vt h. l. Apollinis ita Dianae in Odyssaea, et vno loco Λ, 171. 172 opponitur δολιχὴ νοῦσος, vt nulla sit dubitatio, declarari mortem celerem nullos inter dolores: ἀφνίδιον καὶ ὄξυν θάνατον, vt Schol. br. et Schol. A. reddunt. Res nunc habetur inter nota et vulgaria.

ἀπειχόμενος Ald. 2. merum vitium. ἀγανοῖσι βελέεσσιν pro var. lect. Bentl. memorat.

760. γόνυ δ' αἰλίστον ὄρινα v. modo ad vl. 549. μή αἰλίστον ἐδύρεο. Pro ὄρινα est ἔγειρε in Mori. Barocc. Vrat. A.

761. τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη. Harlei. τῇσι δ' αὖθ'. et Cant. τῇσιν δ' αὖθ', vt supra vidimus.

Helenam h. l. induci mireris: non enim femina, belli, quo Hector ceciderat, causa, et Troianis inuisa, commode facere lamenta videri poterat. Hoc tamen poeta lucratus est, vt variaret lamenta, et ipsa Helenae

memoratione animos audientium erigeret. Eustathius aliquo loco hoc forte dixit διὰ τὸ καινότερον. p. 1372, 52.

764. ὡς πρὶν ὤφελον ὀλέσθαι. ξ — „lectum quoque ὤφελ' ἀπολέσθαι.“ Schol. A. et Eustath. qui improbat, tanquam dictum ab vxore in maritum; erat quoque in Cant. (cum altero in margine) Vrat. A. d. idque edd. Flor. Aldd. propagarant, donec emendatius dedit Turnebus ex ed. Rom. quod etiam Schol. Vict. commendat: ὤφελον ὀλέσθαι. οὕτως· ἵν' ἢ ὅμοιον τῷ ὡς μ' ὄφελ' ἡματι τῷ. ex Jl. Z, 345 lqq. In Vindob. triplicis triplex habetur lectio.

ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ' Harlei. interponit ἐς T. vnde Clarke legendum esse putabat ἐς Τροίην. quidni ἐς Τροίηνδ' retinebimus, quae non semel vidimus iunctum posita.

765. ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ καίθην ἔβην — ξ stigme apposita; excidit Scholion, quod doleo; nam, si quis alius, hic utique locus rhapsodo debetur, qui tempora ad cyclicorum et tragicorum commenta accommodauit. Sane, si Helena haec dixit, dudum illa ἀκμὴν pulcritudinis egressa erat, quippe iam XL saltem annorum matrona erat.

Conficiuntur autem XX illi anni hoc modo, quod aiunt post raptam Helenam X annos effluxisse in apparatu belli, φητέον δὲ, ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν Sch. et Schol. br. Eustath. Etiam Schol. Townl. ad T, 326.

Mirum autem, etiam Vlyssen XX annos, ex quo patria abfuit, commemorasse sed alio modo, nec istis X annis in computum assumtis, sed X annis ad Troiam, X in erroribus consumtis, ut eo modo, cum ille in Ithacam rediret, annus XXX inde a rapta Helena iam ageretur; quo anno quoque Telemachus Helenam in Menelai domo viderat Odyss. Δ, 121. iam L annorum matronam.

His praemissis, nunc mihi antiquiorum obseruata memoranda sunt. Patet ex Scholiis, alios falsum et erroneum habuisse numerum XX annorum, cum decem tantum annorum bellum fuerit; sed reposuerunt alii, X

alios annos apparatus belli esse annumerandos, eo modo quo paullo ante dixi; notatum quoque hoc in Schol. br.

Disertius rem exposuit Schol. Vict. dignum quod h.

1. apponam: εἰκοστόν. δέκα γὰρ ἔτη ἐστρατολόγουν. „καμέτην δέ μοι ἴπποι λαὸν ἀγαιρούσῃ“ (Δ, 27. 28.) καὶ γὰρ ἤκουον τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων, „καὶ γὰρ Τρῶας Φασὶ μαχητάς.“ (Od. Σ, 260) καὶ πλοῦτον, „καὶ σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι“ (sup. v. 543.) τὰ δὲ τέκα ταῦτα ἔτη παρεχίμαζον. ὅθεν που Φησὶν. „εἰκοστὴ ἐνιαυτῷ“ (Od. B, 175.) ἴσως Ἀλιθέρσου τῇ ὑστεραίᾳ παρεχίμασαι τοῦτο εἰπόντος. (ibid.) διὰ τοῦτο οἱ μὲν μόνῃς ἐστράτευον, ὡς Ὀδυσσεύς. οἱ δὲ παρηγοῦντο, ὡς Ἐχέτωλος. (Jl. Ψ, 296 sq.) οἷτα Ἀτρεΐδα (τῇ μὲν suppl.) ὁ αὐτῶν ἐπρέσβευον, τῇ δὲ τοὺς περὶ Νέστορα ἔπεμπον. γογγύνηται οὖν ὁ Νεοπτόλεμος περὶ τὴν πρώτην ἔξοδον, ὡς εἶναι αὐτὸν ἰῆ ἐνιαυτῷ (l. ἐνιαυτῶν) (aequales fuere) Τηλέμαχος, Πεισίστρατος, Μεταπένδης, Ὀρέστης. παρεχίμαζον οὖν ἐν ταῖς ἰδίαις (puta per X annos apparatus) καὶ θέρους εἰς Αὐλίδαν ἀφικνοῦντο. τότε ἴσως καὶ Σκυῖρον εὐαὶν Νεοπτόλεμον ἀποῆσαν (ἐγέννησαν) Ἀχιλλεὺς. Ultima lucem habent ex iis quae ad T, 326 notavi. Ad e. l. est Scholion Townlei. ἐστὶ δὲ (Neoptolemus) ὡς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας. Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι κλαπτῆσα ἔστι Σκυῖρον ἐξετέθη. (Vides in his Tragicorum inveniis!) ὡς ἦσαν δὲ ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης ὥς τῆς αἰώσεως ἔτι. οὐκ ἂν γὰρ ἂν καιρὸν εἶχαν (excidit Ὀδυσσεύς) γαμηθῆναι Πηνελόπην, καὶ Τηλέμαχος ἦν ἂν ἄνθρωπος οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων“ (Od. Δ, 818) καὶ· “ἐπεὶ οὐκ ἔχω χερσὶ πέποιθα, ἄνδρ' ἀπαλέξασθαι.

τόδε εἰκοστόν. τόδ' εἰκοστόν ex v. 54 Homericō Vrat. d. Ven. edd. Flor. Rom. cum Eustath.

766. καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρός. Schol. Vict. ἐπὶ τῆς ἐμῆς ἡλυθον πατρίδος.

767. ἀλλ' οὐκ ἔστι σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσέφην. h. e. omnino, iniurium, durum, βλαπτικόν. v. de ea voce ad I, 643. Schol. Vict. Φησὶ γὰρ οὐ μοι αὐτίστεσι (leg. αἰτίῃ ἐσσί. Γ, 164) ἄτεκον δὲ, ἐὼντα τὸν αἴτιον

τὴν ἀναίτιον μέμφεσθαι. λεληθότως δὲ ἐσήμενον, ὡς ἐφ' Ὀρόνιμοι Τρώων πρὸς τιμῆς ἔχαιν ἡγοῦντο τὴν Ἑλένην, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεδίδοσαν.

768. ἀλλ' εἴ τις με — ἐνίπτει. Schol. A. „γρ. ἐνίσκει, quod et Eustath. pro var. lect. memorat. Schol. br. ἐνίσκει, ἐπιπλήττει. etiam hoc bene, et legitur in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. Townl. et in edd. Flor. Aldd. eo spectat ἐνίπτει in Lips. quod Ernesti ferendum putabat pro ἐνίπτει.

769. θαέρων ἢ γαλόων. Townl. ἢ θαέρων. male de metro sollicitus corrumpit metrum, prior in θαέρων est longa; (v. Z, 344. Z, 156) sunt itaque θαε in vnam syllabam cogenda.

770. ἥπιος αἰεὶ. Schol. A. „γρ. ἥεν. sicque Barocc.

771. ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐκέεσσι παραιφάμενος, κατέρυκε· interpungendo distinxi, ne bis eidem verbo adiungeretur ἐκέεσσι· quod male fieri Ernesti obseruauerat. Vel sic tamen nullus dubito, versum 772. σὴ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐκέεσσιν esse allutum a rhapsodo.

παραιφάμενος κατέρυκε. Schol. br. παρειπών, παραμυθησάμενος. malim παραινῶν, ποηοῦς. fere vt A, 577 μητρὶ δ' ἐγὼ παράφηνι. Sic et παραίφασις amicé Λ, 792.

772. σὴ τ' ἀγανοφροσύνη. v. ad vl. antec.

773. τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον. Lips. τῷ σε μάλα κλαίω. vn. Vindob. τῷ δὲ μάλα.

καὶ ἔμ' ἄμμορον. ἐμαυτήν. οἱ δὲ γράφουσιν. καὶ ἐμὸν μέτρον. Schol. Vict.

775. πάντες δὲ με παφρίκασι. Schol. A. βδελύττονται. Eustathius: ἡγοῦν, μιμοῦσι κατὰ τινὰς leg. μισοῦσι. μάλιστα δειλιῶσιν ὡς Ὀλεθρίαν, καὶ, ὡς ἂν παρὶς εἴποι τις, ἐβρίγασιν καὶ στυγοῦσιν. Etiam Schol. br. νῦν, βδελύττονται. ὅ ἐστι, μισοῦσιν. Sic quoque alibi. Ernesti laudat Iacobi Epist. 2, 19. add. Epigr. Macedonii in Analect. To. III. p. 112. V.

776. δῆμας ἀπείρων. τὸ πλῆθος. non nunc solae mulieres, sed tota multitudo. Schol. B. Veteres ibid. et ap.

Eustath. non bene comparant vltima Iliados cum peroratione oratoris, quae in miseratione mouenda versatur.

777. λαοῖσι δὲ γέρων, recte. λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Harl. ut toties peccatum vidimus, imprimis hoc libro: vt v. 236. Schol. Vict. tamen, ex seriorum doctrina, statuens τὸ ὁ honoris causa adiectum putabat: λαοῖσι δ' ὁ γέρων. διὰ τὸ ἔντιμον. ὡς Νέστωρ πρόβηται (f. excidit ὁ γέρων) ἀμογητὶ ἄειραν. Δ, 636. Sed video haec quoque Schol. B. notari.

778. ἄξετε τῶν Τρῶας ξύλα ἄστυδα. ξ — praefixum versui in Veneto; nullum vero Scholion respondet, neque assequor, quomodo hic versus abesse possit, aut suspectus esse. At per στιγμήν notatum esse potuit ἄξετε, futurum pro imperatiuo. v. ad Γ, 105. non enim verbum ἄξω statuendum erat. Bentleius ἄξετε probasse videtur ex Harlei.

779. Ἀργείων πυκινὸν λόχον. simpliciter ornat πυκινόν, tanquam proprium insidiarum callide collocatarum. Sic iam Δ, 392. Z, 187.

780. πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἐπὶ νῆσ. ξ — nullum Scholion. forte propter voc. ἐπέτελλε quod non, solito notatu, pro ἐντέλλετο, iniunxit, mandauit, praecepit, aut simili, dictum est, sed pro παρήγγειλε, aut ἐπέσχετο, promissit. Nisi forte expedias, vt in nota feci, aut omissa putes aliqua: iussit nos hoc facere, cum ipse cauere valet, μη — vel, vt Eustath. ἐπέσχεμενος μη —

782. ὑπ' ἀμάξῃσι. ὑφ' ἀμάξῃσι Mori. Barocc. Vrat. A. b. d. Vindob. edd. excepta Romana; restituit Barnes e Cant. ὑπ' ἀμάξῃσι, more Ionico et Homérico, quem toties iam (cf. ad vl. 179) vidimus, vt mireris, noscendum tam accurate a Barnes et Clarke moneri v. ad H, 426. addunt auctoritatem suam Ven. Lips. Harlei.

783. βόας ἡμιόνους τε ζεύγυσαν. Erat ζεύγυσαν in Mori. Townl. Vrat. d. Similiter T, 393. ad q. l. vide.

784. τοί γε ἡγίνεον hiatus. sed facilis est medela: τοί γ' ἡγίνεον, vt sup. Σ, 493 Νύμφας δ' — ἡγίνεον α-

τά ἔσται. vel 'vt Bentl. τοί γ' ἐπαγίνεον. Etiam Barnes, solo tamen variandi studio: „γρ. τοί γ' ἐπαγίνεον. Vn. Vindob. ἀγγίνεον. Apud Apollon. Lex. est ἀγείνεον, ἦγον, vitiose; habet hoc quoque Townl.

785. Φαεσίμβροτος Ἡώς. Agnoscit Apollon. Lex. h. v. ἡ τὸ Φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη. etiam Suidas h. v. Sch. A. ἐν ἄλλω. „ρόδοδάκτυλος ἡώς.“ Sicque Townl. Vrat. A. quod mox 788. occurret. Mox 786. καὶ in apodosis: cum.

786. θάπρυχέοντες. Sch. A. ἐν ἄλλω. „ἀχνύμενοι πῆρ.“ Scilicet repetitum hoc ex Ψ, 165. „τότ' ἄρ' υἱὲ δῖος Πριάμου.“ Clarke.

790. αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγεθ' ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο. Versus abest a Vrat. A. d. Lips. Ven. et Eustathio et ab ed. Flor. suppletus in Ald. i. damnauit quoque Ernesti: A Townl. abest ille vna cum vs. 789. Occurrebat versus A, 57. loco suo.

791. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊήν — protius haec vt iam Ψ, 250 et 238 sq. videramus. Lips. πυρκαϊὴν male deserta forma Ionica.

792. πῦσιν, ὅπόσων ἔπευχε πύρρος μένος. e Romana Turnebus: ad stipulantibus nunc scriptis. Erat ἐπειχε in Flor. Aldd. Vrat. d. Vidimus iam versum Ψ, 238.

793. ἐστία λευκὰ λέγοντο, Schol. A. cum Vict. monent, nonnullos legere χάλυκα. ἄμεινον δὲ, παροξύνεσθαι. Mirum id nunc demum legi, cum vox iam aliquoties inde a Δ, 174 lecta sit.

κασίγνηται θ' ἄταροι τε. interpositi θ' ex perpetuo Homeri vsu, monente quoque Bentleio. Accedant nunc vn. Vindob. Townl. Ven.

795. καὶ τάγε (ἐστία) χρυσαίην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες. ξ — „ὅτι τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν.“ Schol. A. cum Vict. Scilicet Ψ, 91 Patrocli umbra postulabat, vt sua et Achillis ossa μία σορὸς reciperet; subiiciebatur ἀμφιφορεύς, in versu spurio, qui tamen de Achillis cinere condito legitur Od. Ω, 74. Paulo post Ψ, 253 Patrocli

ὅσπερ condebantur ἐν Φιάλῃ χρυσέῃ. Quæritur, cum vitro conueniat λάρναξ?

Non bene vterque locus ad vnum eundemque morem renocatur; nam Patroclus Achinorum, Hector Trojanorum ritu sepelitur. Igitur Patrocli ossa leguntur ἐς χρυσέην Φιάλην, et adipe obuoluuntur, vs. 243 et 253. h. e. phiala obtegitur adipe, vt probabile sit; nam veste seu linteo obuoluta in tentorio reponitur, siue vt mox tumultu educto humo condatur: quod tamen discrete satis poeta haud eloquitur, (Ψ, 254. 5. 6) siue vt phiala in tentorio reposita seruetur vsque ad Achillis mortem: tum videntur Achillis ossa in amphora condita, et haec amphora, vna cum phiala, Patrocli ossa continente, in eundem tumulum illata esse. At Hectoris ossa χρυσείην ἐς λάρνακα reponunt Troiani, hanc inuolunt purpureis textis et sic in fossam demittunt.

Iam λάρναξ redditur κιβωτός ap. Apollon. Lex. et esse arcam, apparet ex Σ, 413. vbi Vulcanus instrumenta fabrilis recondit arca, λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξαι. Helych. λάρναξ. κιβωτός. σορός. κάμπτρα (idem quod κάμψα) capsula. κιβωτός est quoque in Schol. br. Generalius nomen est θήκη, nostro vocabulo, *sarcophagus*. Non vnum autem genus fuit sepulturae; quo non obseruato saepe turbantur lectorum animi. Nam sarcophagus potest esse arca, qua totum cadauer erat conditum; tum quoque obruta humo arcula, qua ossa reposita sunt, tandem etiam arca, quae urnam, seu vas cuiuscunque generis et formae, interdum quoque aliam arculam seu cistulam, qua cinis conditur, intus repositum seruat. Patrocli ossa phiala, Hectoris ossa arca in humo reponuntur.

796. πορφύρεῖς πέπλοις καλύψαντες, obtegentes λάρνακα, non ossa. Schol. Vict. καλύψαντες. τινὲς, πεδάψαντες. perperam. Vidimus iam Ψ, 254.

797. αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. esse κάπετον fossam, dubitari nequit v. O. 356. vbi de fossa valdi, et Σ, 564. Apollon. Lex. κάπετος. τὰφρος. ἀπὸ τοῦ

σκάπτεσθαι. Ergo arca fuit demissa in cauum soli; et pro operculo imposita saxa: atque is proprio nomine τάφος. his demum superaggesta humus, *tumulus*. Non haec conueniunt cum iis, quae nuper de aperto Achil-
lis tumulo narrata accepimus; quanquam ista, quae nos memorauimus, ex Troianorum institutis censenda sunt.

798. πυκνοῖσι λάεσσι καταστόρεσαν μεγάλοισι. Ver-
sum e Lips. ms. (consentit cum eo vn. Vindob.) laudat
et probat Ernesti sic scriptum: πυκνοῖσι μεγάλοισι κατα-
στόρεσαν λάεσσι. nec ab eo dissentire licet.

799. ῥίμψα δὲ σῆμ' ἔχσαν, περι δὲ σκοποὶ εἶπτο πάν-
τη. σῆμα χέαν, esse debuit Ionicum. Barocc. ἔχσαν, con-
tra metrum. Townl. ἔχεν.

σῆμα potest sane esse monumentum. In Homero
autem, quod docent tot loca, in quibus χεύαντας σῆμα
est, vt Z, 419. H, 86. Ψ, 45. item Odyssaea aliquoties,
et in his ipsis nostris vsq. 779 σῆμ' ἔχσαν et 801 χεύαν-
τας δὲ τὸ σῆμα, *tumulum* e terra aggesta significari cer-
tum est. Tumulus, χῶμα, interdum in collis magnitudi-
nem fuit eductus, vt Myrianae, B, 811 αἰκτῆς κελώνη
ἐν πέδιλῳ. Tale fuit σῆμα Ἴλου K, 415. idem τύμβος est
cum στήλῃ Λ, 371. et τύμβος Αἰσούργαο B, 793. debuit
esse simile σῆμα et χῶμα. Tumulis στήλην interdum im-
positam vidimus, h. e. columnam, vt Serpedonis tumulo
Π, 457 τύμβῳ τε στήλῃ τε. Sic στήλῃ ἐπὶ τύμβῳ P,
434. 5.

Eiusmodi tumulos in planitie camporum eminuisse,
vt facile cognosci possent; eosdemque etiamnum dignosci
posse et discerni ab aliis collibus, facile largiar; consti-
tuere autem tempora et nomina heroum, quorum cinea-
res in iis conditi sint, admodum lubricam esse censeo.

800. μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν. Lips. c. vno Vindob. ἐφορ-
μήσειαν.

802. εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. epulas
sepulcrales publice datas a rege: τὸ περιδαιπνόν.

συναγειρόμενοι. vulgatum erat συναγειράμενοι quod
probare non possum, quia ἀγειρόμενοι saepe occurrit,

congregati, non ἀγαιράμενοι. contra actine πτήματα — ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς, Od. Ξ, 323. At Eustathius diserte legerat συναγαιρόμενοι. Et Λ, 686 est οἱ δὲ συναγρόμενοι — δαίτρευν. nunc video ita legi quoque in vno Vindob. et in Veneto. συναγυρόμενοι vitiose Vrat. d. διαγαιρόμενοι Barocc. εὖτ' ἀναγαιρόμενοι Harl. Cant. Mori.

804. ὥς οἳ γ' ἀμφίσπον τάφον Ἑκτορος ἱκπεδάμοιο. Ex vsu Homérico esse debebat: ὥς οἳ γ' ἀμφι τάφου ἔπον.

Versum Apollon. Lex. habet in τάφος, et τὸ περίδεικνον interpretatur; hic quoque Suidas h. v. nimis anguste. Latius patere etiam vsu, docet Ψ, 619. 680. sup. 660. Etiam Schol. Vict. Ἀττικοὶ τὸ περίδεικνον τάφον λέγουσι. Πολύβδος δὲ τὸ μνημεῖον. Quis hic homo sit, non exputo. Si esset τὸ σημεῖον, dicerem esse Polyidem, qui περὶ σημείων scripsit, ἐν Σύτικῃ quidem, in quibus fuit quoque τάφος. v. ad Hesych. in τάφος et γλῶσσαι.

Schol. B. et Vict. in fine commentariorum apponit observationem Menecratis perabsurdam, qui censebat, Homerum hic substituisse in exponendis τοῖς μεθ' Ἑκτορα propterea, quod se viribus exhaustum sentiret, αἰσθόμενον ἑαυτοῦ ἀσθενείας. Addit ipse, „poetam pulcre reliqua serualle Odyssaeae inferenda, cuius argumentum per se esset tenue; μικρὰ γὰρ ἦν ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Ὀδυσσεύος μένον. Schol. Vict. περὶ τὴν οἰκίαν. — tum: τὰ γὰρ λείψανα ἐκατ', αἱ μὲν Ὀδυσσεύς, αἱ δὲ Νέστωρ καὶ Μενέλαος, αἱ δὲ Δημόδοκος κιθαρίζων Φησί. tum indignum eo fuisse, narrare excidium urbis. ἄλλως τε περὶ πολιορκίαν ἄκραν (leg. μακράν) οὐκ ἄξιον διηγεῖσθαι αἰσέν. (Schol. Vict. ἄλλως τε πολιορκίαν μακράν οὐκ ἔστιν διηγεῖσθαι.)“ Tam parum hi docti homines de carminis epici natura cogitarunt. Quomodo igitur illa suspicio vlla subnasci potuisset de carminis partibus, an summæ carminis ὑποθέσεως satis respondeant, aut alia de re ad iudicium subtilius spectante?

Subiicitur in iisdem Schol. Epigramma Adriani Caesaris in Hectoris tumulum, quod legitur in Anthologia Planudea Steph. p. 98. Analect. Brunck. To. II p. 285. Ibidem extant lusus poetarum plures; in his illud quod Barnes apposuit: μή μὲ τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἑκτορος. Steph. p. 239. Anal. To. III. p. 282. At Schol. Vict. in haec verba desinunt: τινὰς γράφουσι·

ὡς οἱ γ' ἀμφίσπον τάφον Ἑκτορος. ἦλθε δ' Ἀμα-
ζών
Ὀρνος (leg. Ἄρνος) θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδρὸς
φόνειο.

EXCURSVS AD LIBRVM XXIV (Ω)

EXCURSVS I

Iudicia virorum doctorum de rhapsodia Ω.

Saepe miratus sum, ab hac demum nouissima rhapsodia criticam carminis Homērici seueriorem inter recentiores initia duxisse. Nam antiqui grammatici in hoc libro egerunt easdem partes, quas in ceteris seruauerant, ut versus tantum singulos reprehenderent aut damnarent, iudicio non ubique satis subtili. Ipsi recentiores a singulis tantum versibus et verbis processerunt et dubitationes mouerunt per se parum graues; nisi quod in vnum congesta ea vim mutantur; verba notarunt in ceteris Iliados libris haud obuia; mythos aut novos aut diuersos ab iis, qui antea memorati fuerant; versus iam alibi lectos, loca imitatione expressa, alia nonnulla, quae reprehensione digna censerent; languorem prodere multa in hoc libro. Recte vtiq̃ue nonnulla; nulla tamen harum reprehensionum est, quae non pari iure ac modo in ceteris Iliados libris passim opportune adhiberi potuisset. Cur non animaduertebatur similes in locos, sententias ac verba? Cur a recentioribus ne veterum quidem auctoritas in iis notandis admittebatur? cur religioni duxerunt viri docti dubitare de locis, de partibus, in suspicionem vocatis? Verum de his alio in Excursu erit agendum; nunc de rhapsodia positemus.

Præiuit, si bene memini, ceteris Iensius Obsl. de stilo Homeri ad calcem Lucubrat. Hesych. p. 290. loco

ab Ernestio quoque memorato: quem apponere haud granabor. „Iliadis vltima videntur mihi nimis languida pro omnium priorum huius operis membrorum spiritu ac vigore; nec arte, dignitate ac splendore cum praecedentibus posse comparari.“ Nulla est rhapsodia, in qua non sint nonnulla quae langueant, saltem ad sensum nostrum. Omnino vero hoc subtilius est enuntiandum et languoris causae et rationes sunt excutiendae. Languent alia vitio legentis vel audientis, taedio ex animi remissione nato; languere videntur alia comparata cum aliis magno cum affectu dictis et narratis; alia vitio ipsarum rerum, quae non habent quod animum valde moueat; alia vitio scriptoris, qui rebus satis dignitatis et grauitatis impertire haud nouit, adeoque ingenio et arte haud satis valuit; alia, quia cum summa argumenti non sunt necessario nexa et coniuncta. Ita languere videri possunt per se omnia quae post Hectoris caedem sunt memorata; languent ludi funebres, languent alio modo nonnulla ex iis certamina; languebant tamen nec minus pari modo deorum praelia libro XXI (Φ) Ita vero quam multa languere pari iure dici poterant in prioribus libris! statim extrema libri primi; nanium et copiarum recensio lib. II. pleraque libri tertii; sic in sequentibus libris multa; ut reditus Hectoris in urbem lib. VI. pugna Aiacis et Hectoris nihil ad carminis summam faciens et sic porro. De his nihil monitum est; at in libro postremo, quod tam multa habet, quae affectus mouent, quae mirationem faciunt nouitate et grauitate, nunc tandem languere animaduertimus multa; et quae tandem illa sunt?

Audi Iensium sic pergentem: „Cur enim non adlicitur vniuersorum lamentatio simul, et magnifica Hectoris, quem ibi tumultant, praedicatio, qua ita Ilias finitur? Lege, lector, et considera; videbis vltimos XXX *versus* simplicem esse filo simplici enarrationem, uti ligna ad Hectoris rogam fuerint congesta; uti Hectoris cremati ossa in urnam lecta, monumento superstructo fuerint condita; denique uti cibum post haec omnia co-

perint; perinde ac si hodie rustici cuiusdam narrentur funeralia. " Quorsum tandem haec a viro docto disputata putabimus! Quae in reliquis libris magna cum laude efferuntur, quod tenuia tenuiter, magnifica magnifice narravit poeta, nunc in vitio habentur! Scilicet desinere voluit Iliadem in versus magni affectus plenos, qui aculeos in animo legentis relinquerent: quae seu orationis contentiosae seu tragoediae laus esse posset; non carminis epici, quod cum ipsa rerum narratione finita finirendum est. Lamentatio vniuersorum et magnifica Hectoris praedicatio, quam se requirere ait, partim aliena erat post lamenta Andromaches, Hecubae et Helenae, partim inutilis, cum non nisi iteratione eorum, quae iam multo melius e persona aliorum, quos necessitudo cum Hectore ad multo acriores affectus monere debebat, dicta erant; erant similia iam ornatissime exposita loco multo opportuniore sub ipsam Hectoris necem sub libri XXII (X) exitum, a patre, a matre, a coniuge; quae loca sunt inter grauissimi affectus *ῥήσεις*. Locus igitur lamentis iterum insinuendis omnino haud erat; exponenda erat sepultura Hectoris. Atque hanc lenius voluit esse ornatam, non *simplici enarratione* factam. Iniqua reprehensio. Nam primo summa haec est carminis epici lex, ut res simplices simplici oratione sint exponendae, nec ornamenta admouenda nisi iis quae ornatum desiderant aut natura sua admittant; tum innumera sunt per totum Homerum loca, in quibus tenuia non modo tenuiter, sed saepe ielune et, cum iudicium prudentius in tenuibus breuitatem postulet, ad fastidium enarrentur; at vero ultimi hi XXX versus rem narratu necessariam exponunt cum breuitate et dignitate: quam tanto magis desiderabamus, quoniam similis sepulturae locus iam bis et copiose erat pertractatus; primo caesorum in primo praelio, libro VII (H) 421 sqq. tum Patrocli, libro V. Si ergo Ilias in sepultura Hectoris subsistere debuit, (an hoc recte constituerit auctor totius carminis, alia, ac prorsus diuersa, est quaestio) non video, quo iure aut

qua lege postulari possit, ut aliter, quam in his versibus, et breuiter, et grauiter, factum est, narratio sepulturae institueretur. Nec vero altera ex parte artem aliquam et calliditatem in eo quaeram, quod in sepulturae memoratone substitit poeta; nam rhapsodiae nouissimae argumentum hac ipsa sepultura finiebatur; et his ipsis rebus, struendo rogo, cremati corporis ossibus legendis, tumulto facto, epulo funebri curato, sepulturae honos continebatur. Nulla igitur, non magis laudis, quam reprehensionis, materia inesse videtur. Nimis acutum est, quod putarunt alii viri docti, poetam id egisse, ut lector carmen manibus deponeret animo ex lectione nouissimorum leui aliquo moerore contacto. Venerat id in animum iam grammaticis antiquis: Schol. Victor. ad vs. 746 ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. αὐτὸ μόνον, inquit, αἱ γυναῖκες. πλείονα γὰρ ἐκίνησεν οἶκτον. ἐπὶ πλείοτιν δὲ ἔλεω καταστρέφει τὴν Ἰλιάδα. ὅθεν καὶ αἱ ῥήτορες ἐν τοῖς διμανικαῖς ἔσχατον τιθέασιν τὸν αἶκτον, ὡς κινεῖν τὸν ἀκροατήν.

Subiicit tandem Ienſius haec: „Nentiquam igitur hic vltima nec primis, nec mediis, respondent. Primus Iliadis versus Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, tam paucis verbis, iisque sonoris, nec facile latine imitandis, summam totius Iliadis, magnifici profecto vestibuli instar, habet: at postrema huius operis nihil habent illustre, nihil eminens; cum tamen deceat, non anticas modo, sed et posticas pulcri palatii partes habere aliquid, quod spectatori admirationem vltra excitet, eiusque expectationi satisfaciatur. „In hac censura vereor ut viri docti acumen satis se probet, ex praeceptis rhetoricis, non bene huc translatis, petitur. Primo omnia ad verborum laudem refert: quae in principio carminis magnifica sint; non aequae in extremis; atque verba a rebus et sententiis pendunt, et esse debent modo propria, tenuia, modo media, ornata, sublimia, prout ipsa res postulat; seruat modo carminis colore; deinde verba primi versus nihil habent magnifici, nisi in solo verborum sono; non autem

omnia eodem modo sonare possunt; porro falsa praecipio est, extrema carminis verba, ut in epigrammate, aculeum debere in animo legentis relinquere; tandem falsum est, posticas aedificii partes debere admirationem non minorem, quam exprimit antica pars, mouere; respondere ea debet alteri, nec eam dehonestare, non splendore ac magnificentia aequare, multo minus augere (*ultra excitare*, ait Ienius.)

Ex his a me dictis statuet quilibet pro suo iudicio de Iensiana reprehensione; intra quam ille substitit; nihil enim de tota rhapsodia pronuntiauit, sitne pro adventitia habenda; neque ipse dubitasse videtur, eundem cum ceteris carminis partibus rhapsodiam hanc auctorem habuisse; languidiorem tantum extremam partem carminis esse putauit. Dawes Miscell. crit. p. 153 laborans in vl. 449. *κλισίην — τὴν Μυρμιδόνες πόλῃσαν ἄνακτι*, cum digamma quomodo bene restitueret, non haberet, pronuntiat „occurrere in hoc libro multa, quorum similia nusquam alibi legantur, ut continere se nequeat, quo minus in veterum sententiam concedat, qui totum hunc librum Homero abiudicarunt“ qui tamen veteres illi sint, haud memorauit; quod tamen auide expectabam. Non itaque miror Ernestium his aliisque argumentis parum tribuendum esse censentem, nonnulla quoque refellentem. Acutius vidit Wolfius Prolegom. p. CXXXV sq. sententiam esse latam causa nondum satis cognita; se ipsum sensum eundem habuisse, nec modo in hoc libro, sed etiam in sex postremis Iliados rhapsodiis, in quibus talia quaedam occurrere videret, quae, nisi in hac compage, sed in Hymnis legerentur, dudum ab eruditis viris detecta et animaduersa fuissent. Praeclare haec! quibus equidem haec addideram, et me sensum hunc habuisse, et mecum alios, nec vero modo in sex postremis libris, sed per totum carmen. *) Non praeuideram, virum do-

*) v. Götting. Gel. Anzeigen 1795. p. 1857 sqq. et Commentationem de antiqua Homeri lectione indaganda, indicantem.

ciſſimum hoc in tam malam partem interpretaturum eſſe, ut, omnis officii et neceſſitudinis, quæ inter nos erat, immemor, indignis modis in me inueheret; qui bene norat, me quoque in Homero interpretando per multos annos verſatum eſſe, idque iam in Iliadis ed. pr. 1785 præfat. p. X. ipſe publice ſignificauerat, cum equidem neque antecedentibus neque inſequentibus annis quicquam de meis conſiliis publice meminiſſem; probabile itaque erat et me de his deliberaviſſe; quod ſi proſiterer, non erat, cur ſuſpicaretur, me ei laudem ſuam ſubducere aut eam mihi, qui nullam in his laureolam quaerere ſoleo, vindicare velle — ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι δάσσωμεν, ἀχνοῦμεναι περ. Subiicit dictis vir doctiſſimus p. CXXXVIII. „de his et aliis pluribus diſputandum erit alias ſingulatim, et intentiſſima cura, qua res tanta digna eſt.“ Verba prudenti et acuto critico digna! Manet ei per me omne ius huius diſputationis integrum; fieri enim non poteſt, quin ſubtilitas doctrinae et ingeni, quæ in eo eſt, alia a me et ab aliis haud animaduverſa in medium proferat. Ego enim nihil pronuntio tanquam ſatis exploratum; hoc aio: dubitandi rationes eſſe ſatis multas, in alterutram autem partem ſtatuendi cauſſas iuſtas mihi quidem haud ſuppere. Viri itaque doctiſſimi diſputationem, qua omnis diſceptatio perimetur, auidè expecto. Ego ea tantum nunc affero, quæ mei conſilii et operæ rationes aut poſtulare aut admittere videntur; ex his autem mihi primo loco videnda ſunt antiquiora; nunc quidem de poſtrema rhapsodia; de reliquis agetur in alio Excurſu.

De rhapsodia quidem hac uniuerſa iudicium veterum reperire potui nullum; nam quod Ariſtophanem et Ariſtarchum cenſuiſſe memorant viri docti, ad Odyſſeæ extrema ſpectat, non ad Iliados; petitum ex Euſtathio ad Od. Ψ, 296. p. 1948, 47 ſq. et Schol. br. ad eund. vſ.

da et reſtituenda 1795 in Commentationibus Soc. R. Scient.
Vol. XIII p. 159 ſqq.

vbi illi duo grammatici notantur, quod finem Odysseas ibi fecerunt, alijs repugnantibus. Quae alia a grammaticis notata sunt, ad singula loca spectant, non ad totam rhapsodiam. Est in his primo loco Zoili reprehensio ab Eustathio memorata ad Ω, 649 p. 1370, 4. „non esse probabile, regem noctu in castra venisse non ante missis legatis et venia impetrata, eumque ingredi castra, excubijs haud animadvertentibus; intrare eum tentorium tam bene munitum aditum habens; καινέτατον δὲ καὶ, τὸ παῖσαι τὸν ἄγριον, καὶ λόγοις θέλξει τὸ θηρίον (Achillem); porro improbable esse, senem tanta libertate uti, (καὶ ῥησιάζεσθαι) in precibus, et mortem filii lamentari, cuius ne nomen quidem Achilles audire potuit; tandem quod non veritus est, etiam si Achilles eum dimitteret, superuenturos esse Agamemnonem et reges ceteros, qui novas molestias obiecturi essent; habere etiam parum probabilitatis somnum Priami et reditum, et, quod corpus Hectoris per tot dies insepultum et male multatum potuit esse incorruptum.“ Sunt haec iudicia, si modo odium commune grammaticorum, de quo Virruuii praef. libri VII. videnda est, ex veritate ea ad nos pertulit, hominis non recordantis, se in poeta versari epico antiquo, et ad rerum mirationem omnia comparata esse, et esse debere; non autem in historico recentioris aetatis, in quo recte talia quaeri possint. *) Ita tamen sexcenties peccatum est in critica exercenda, ut et generis et aetatis et sermonis immemores aut ignari essent ii, qui valde acuti sibi esse videbantur in fetu ingenii quamvis prae-

*) Mireris Zoilum non legisse Aristotelem de poetica c. 24, 6 vbi dixerat, τὸ θαυμαστὸν τραγωδίας εἶναι, μᾶλλον δὲ ἐνέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἄλογον, δι' ὃ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστὸν. Porro τὰ ἄλογα non in poetae sermonibus, sed in rebus narratis esse debere; defensionem ea habere in eo, quod semel factum aliquod probabile visum et creditum est, ergo et reliqua inde fidem foenerari: et si qua inciderent, orationis suauitate poetam ea temperare ac diluere: οὐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ἀφανίζει, ἡδύνων τὸ ἄσπονον.

claro eleuando. Responderunt ad ista Zoili olim alit poetam iam monitis his occurrisse *διὰ τὰ θεῶν προαίρων, καὶ διὰ δεξιότητος, καὶ δι' ἐνείπου, καὶ ἑταρῶν τρόπων εἰδῶν αὐτῶν.*

Zoilo dimisso, si aliorum grammaticorum notata ad diuerfa rhapsodiae loca (nam vniuerse, vt iam dictum est, de tota rhapsodia nihil pronuntiant) reputo, loca enim iterum exscribere haud vacat, vnaque cum iis ea, quae ex recentiorum lectione memoria teneo, comparo: redeunt fere reprehensa ad haec capita: occurrere in hac rhapsodia nonnulla nouae, quae in ceteris Iliados libris haud legantur; in his mythos et voces; alia e superioribus esse repetita aut imitatione expressa. Iam sub initium Excursus monui, nihil horum esse, quod non pariter in aliis rhapsodiis reprehensioni locum faciebat simili. Memorantur vtique in extremo hoc loco mythi alibi in Iliade non obuii: iudicium Paridis vl. 28. Thetis a Iunone educata, Peleo desponsa, et nuptiarum sollemne, cui dii interfuerunt vl. 59. Eadem Thetis Ioni assidens, Minerua de loco cedente vl. 100. Niobe vl. 603 cum Nymphis ad Acheloum vl. 616. Callandra e muris prospiciens, vl. 699. vicesimus annus post Helenam raptam vl. 765. adde vl. 259. memoratos nouem Priami filios, cum memorati essent L. sup. Z, 245. et quod XIX suscepti ex Hecuba vl. 496. Mercurium hoc vno loco a Ioue missum, vt in Odyss. K, et E. in Iliade vbique Irin; hanc eandem in ima ponti se immergentem adeundae Thetidis causa vl. 777. Atqui nullus facile est liber, in quo non mythi et narrata occurrunt in ceteris haud obvia; et statim primo libro, profectio deorum ad Aethiopes, Iupiter vinculis constrictus a diis et a Briareo prudenti Thetidis consilio liberatus; Vulcanus in Lemnum praecipitatus; Vulcanus pincerna; Iuno a Tethy nutrita E, 202. et sic in libris ceteris; vt catena Iouis de caelo demissa; totus liber E de Iunonis congressu cum Ioue; varia de Hercule; et sic alia. At verba occurrere clamant alibi non obuia, aut insolito sensu apposita. v. c.

μέλας πόντος v. 79. ὁ χέρνιβος v. 304. κήρυκα καλῆτερὰ v. 577. ἐπίσκοπος v. 729. ἀθλεύων πρὸ ἔνατος 734. Nullus tamen alius est liber Iliados, in quo non occurrant ἅπαξ λεγόμενα. Illud vero omnino nullam vim habet, quod versus aliunde, expressi aut repetiti iterantur, cum innumera huius generis exempla in superioribus notata sint.

Adhuc nihil memoretur vidimus, quod non eoque de ceteris libris moneri possit, ut ideo statuendum sit, aut pari modo de omnibus esse iudicium ferendum, aut nihil esse, quo huius libri fides ac veritas in dubitationem vocari possit. Ad summum credere licebit, loca esse nonnulla aliunde illata. Nisi forte ita colligas: sane quidem singula eiusmodi animaduersa non vim habere, sed habere ea iunctim sumta, et vno in libro frequentiora, quam alibi, et cumulata, aliis inprimis, quae suspicionem faciant accedentibus. Auctoritatem vetustiorum circumspexi; et ecce ex hac rhapsodia laudatur v. 54 ab Aristotele, Rhet. II, 3. κοφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζε, μνησέμεν. Lectam quoque rhapsodiam Aeschilo arguunt, ex eo, quod v. 63. 64 ei ante oculos fuisse statuunt; quod mihi tamen valde dubium habetur; v. Obsl. ad e. l. Probabilius mihi fit, locum de subducendo Hectoris corpore iam Antimacho lectum esse, nam κλέψαι μὲν δάσσομεν v. 71. mutasse ille memoratur in κλέψαι μὲν ἀμήχανον. Verum tamen, vel sic, quod iure inde colligas, hoc tantum est, antiquum satis hoc esse carmen; non vero, et hoc, ab eodem auctore profectum esse, qui reliquam Iliadem condidit; hoc tamen est illud, de quo quaeritur.

Qui itaque Homero abiudicare volebant rhapsodiam postremam, hoc est, pro spuria et subditiua habere, non tam leuibus de causis id se effecturos esse sperare debent; sed aut antiquam auctoritatem idoneam asserre, aut ex carminis natura ac lege docere, eam reliquis partibus haud respondere, non conuenire summae, seu argumento, seu consilio, et abhorrere toto orationis poe-

ticae et dictionis genere: unde probabile fieri possit, fieri vix potuisse, ut ab eo, qui reliqua tam scite et ingeniose composuit, adicerentur alia prorsus absorta et abhorrentia. Ut vero de hoc recte ac vere iudicari possit, de totius carminis summa non ex vulgari notione est dispiciendum. Quisquis semel hoc admisit, summum argumentum, contineri ira Achillis suscepta et placata, idque iam ab initio auctori carminis fuisse constitutum, nec minus tamen admittit, tanquam cum eodem argumento necessario coniuncta, ea, quae post Hectoris caedem euenierunt, Patrocli funus ludosque funebres: ille, si sibi constare vult, nullo modo repugnare potest, quo minus etiam redemptione corporis Hectoris partem carminis novissimam bene constitui censeat. Nam accedebat haud parum gloriae Achillis et tanto maius erat eius *αὔδης* *αἰῶν*, corpore Hectoris ingenti pretio redempto; quo nomine ludos quoque Patrocli funebres defendere licet, quia eorum magnificentia ac splendor ad nomen Achillis *honorati* illustrandum aliquid conferre poterat. Iam autem haec quoque pars novissima, tantum abest ut videri possit superuenire praeter omnem expectationem, ut potius dicendum sit, narrata de raptatione Hectorei corporis dudum iniuriae huius et contumeliae memorabili aliquo modo finiendae spem iniecit, ne, contra morem ac legem boni poetae, nos cum detestatione atrocissimi facti et immanissimi ingenii in eo heroe, cuius admiratione nos detinere voluerat, dimitteret.

His dictis ad disputationem de totius carminis argumento, eiusque partibus, deducimur: quae nisi antea subtilius constituta fuerit, temere iudicia nostra feruntur siue in reprehendendo siue in laudando carmine Homérico.

de Iliade uniuerſe, et de eius partibus, rhapsodiarumque compage.

ναφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. ἄρδρα ταῦτα τῶν
Φρενῶν.

Vetustati, ea debetur reuerentia, vt eius auctoritatem ac fidem religioſe ſeruemus, nec temere et praecipitanter labefactemus; altera tamen ex parte ipſa vetuſtatis cognitio duo nobis praecepta iniunxit, primo vt nihil niſi ex antiquitatis ſenſu et indole dictum factumue interpretemur; alterum, vt rerum ab ea creditarum et traditarum fidem fundumque diligenter exploramus. Fides enim antiquitati habita et per multa ſaecula ad nos delata ortum et incunabula habuit inter eos homines, qui rerum notiitiis, litteris et prudentia, nondum ita erant inſtructi, vt de narrationum fide ac veritate accurate quaererent, aut memoriae acceptae primordia et tanquam ſtamina prima inueſtigarent; ſatis iis erat, id, quod traditum acceperant, eſſi nec temporum, hominum, rerum rationibus ſubtiliter definitis, narrare, ceteris maiorum notiitiis ac memoriis inferere vel attexere, verbis ac ſententiis ornare. Si itaque rem recte aeſtimare inſtitueris, apparebit, poſſe haberi aliquid inter ea, quae antiquitatis auctoritate niti creduntur, quod tamen ab vnus hominis opinione, forte leuitate ac temeritate, proſectum, ab iis, qui primi rerum notiitias collegerunt et ſcripto tradiderunt, temere arreptum, mox inter antiquas memorias locum obtinuerit, nuncque vetuſtatis auctoritate ſe tueatur. Nihil itaque, quod non viri intelligentis et prudentis officio dignum ſit, agere videri debet is, qui, antiquarum memorias excutere, fundumque ac ſontem exquirere, ad ſtudii doctioris rationes ſpectare putet. Redit autem omne hoc ſtudium ad primam rerum creditarum auctoritatem, vt indagetur, qui primus auctor

fuerit, qua fide, quo iudicio, is ea, quae nunc inter vulgo credita referuntur, tradiderit; neque, si subtiliore iudicio utaris, vlla firmitas satis idonea inest argumento, quod vulgo assertur, „per totam antiquitatem aliquid creditum esse;“ videndum enim est primo loco, siue recte creditum.

De Homericis carminibus ipsoque Homero obtinuerunt certae persuasiones, quas ipsa antiquitas multorumque saeculorum decursus conseruasse videtur, ita vt, etsi de Homero nihil constare, ipsam patriam, originem, vitam, ignorari, vulgo pronuntietur, recepta tamen sint nonnulla tanquam indubitata, fuisse aliquem Homerum, qui iis temporibus, de quibus nihil aliud constat, et quorum nulla alia extant monumenta, duo magna carmina, vnus condiderit; nec dubitationem inieciisse videtur quicquam, praeterquam hoc, quod fuere, qui assequi se negarent, quomodo tanti ambitus carmina aut litteris perscripta aut memoriter recitata perdurare ad seriora tempora potuerint.

Fecit mihi saepe admirationem, quod opiniones vulgo receptas retinemus interdum tanquam ab omnibus qui vnquam fuerunt, probatas, tametsi multi passim ex-titire, qui de iis dubitarunt. Satis constat, multos fuisse, qui, de Homero nihil sciri, nec sciri posse, ingenue professi sint; de antiqua carminum conditione nihil exploratum esse, credita esse temere multa fide aut leui aut nulla; ea, quae nos tenemus, grammaticorum commentis deberi; in ipsis carminibus esse multa, quae offendant et de Criticorum decretis dubitationem moueant. Omnibus his posthabitis obtinuit tamen vulgaris aliqua persuasio, tanquam vnanimi veterum consensu roborata, de Iliade et Odyssea ab Homero aliquo remotissimis aetatibus condita.

Quod nec minus mireris, est, quod non animaduersum est, quam parum definita sit ipsa illa persuasio, quandoquidem multa inter se diuersa in ea continentur, multaque comprehensa sunt, quae affirmare nolis; quis enim

credat, carminis tam antiqui formam et habitum fuisse eundem tot saeculis ante Graeciam villo cultu excultam, qualem in eo nunc agnoscimus; sermonem, scripturam, pronuntiationem, non fuisse admodum diuersam? Altera ex parte is, qui de antiquitate carminis et poetae dubitat, aut ei, quem vulgo edunt, Homero aut partes carminis aut totum abiudicat, non eo ipso pronuntiat spurium et subdititium illud esse, aut pro seriore fetu habendum; sed tantum ea, quae vulgo credita sunt, idoneo fundo desitui pronuntiat.

Dubitationes utique exortae sunt saepe et a pluribus, verum eae fere se intra *mirationem* continuerunt. Mirati sunt, quomodo carmina duo epica, omnium iudicio praestantissima, quibus simile quid nulla alia, ut aiunt, aetas protulit, ab vno eodemque ingenio proficisci potuerint. Pauci eo progredi ausi sunt, ut rem parum verisimilem ita narrari pronuntiarent; quandoquidem ante omnes litteras natus opus, quod absolutissimum esse censent, prodiisse fertur. Ut enim hoc pronunties, necesse est, ut, animo et cogitatione a nostris litteris temporibusque auocata, in ea tempora te insinues, quibus poeta vixisse et carmina condita esse feruntur; ut hominum rerumque conditionem et statum, litterarum et ingeniorum culturam, quae tum fuerit, perspectam habeas, intentoque studio compares; haec si feceris, innumeras utique exoriri senties difficultates et dubitationes; hoc autem fieri non potuit, nisi ex quo antiquitatis, inprimis Graeciae, notitia ad seniores rationes iudicii subacti reuocata, criticeque historiarum subtilior, locum suum in litterarum studiis occupauit. Nunc enim et hebraicorum antiquissimorum, et graecorum, librorum auctoritatem prudentius, quam a maioribus nostris factum, constituere licuit.

Ex quo autem tempore nostra aetas quaestionem de Homero Homericisque carminibus agitare coepit, partim disputatio a leuioribus processit, partim ea haesit in iis, de quibus in vtramque partem pari iure disceptari possit.

ant, ab obscuris et inexplicabilibus exorsa, explorata inde ac certa proferri posse putauit. Malim equidem a certis et exploratis pergere ad incerta; posthabita omni quaestione otiosa, ponere momenta rerum potiora, eaque, quantum quidem fieri potest, ita constituere, ut iis reliqua probabiliter superstrui queant. Porro, subtilius quam adhuc factum esse vidi, discernendum esse puto inter momenta, argumenta et subsidia, quibus ad quaestionem soluendam utendum est; sunt enim ea diuersi generis; omnis quippe de Homericis et de Homero quaestio partim historici generis est, et ex principiis criticae historicae diiudicanda; partim grammatici, ut criteria colligantur carminum tum interna, tum externa, e quibus iudicium probabile fieri possit; paucissima fide historica, h. e. scriptorum fide certa et auctoritate nituntur, plurima sagaci iudicio de rerum narratarum indole, temporum rationibus, et ex ipso carmine sunt elicienda.

Quod autem tam sero in hanc quaestionem deuentum est, non est mirandum; partim enim superiore aetate virorum doctorum persuasio et auctoritas verecundiam, nonnullorum quoque supercilium metum, iniiciebat iis, qui in antiquarum litterarum studio a sollennibus formulis et iudiciis diuersa apud se statuebant; partim studium Homericum iis ipsis temporibus, quibus philologiae et criticae grammaticae studia quam maxime vigeant, nunquam auctoritatem habuit eam, quam expectares esse debuisse; itaque haec quoque quaestio de Homericis carminibus non magnopere doctorum virorum acumine vel industria digna esse visa est. Opus est plerumque multarum fortuitarum rerum concursione, ut hominum ingenia conuertantur ad aliquid, quod ante pedes erat positum; si semel conuersa fuerint, tanquam signo edito certatim in illud, quod tam diu neglectum erat, inuolant ingeniorum studia.

Fuisse tamen per omnes aetates viros acutos, qui de carminibus Homericis non cum vulgo statuerent, facile credas. Commemorabo multa huius generis in Sectio-

nibus sequentibus. Sunt loca iam ex Kustero nota: Iosephi in Apionem lib. I, 2. qui *διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ἀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι*, memorat, et Aesiani, qui tanquam rem vulgo notam apponit: *ὅτι τὰ Ὀμήρου ἐν πρότερον διηρημένα ἦδον οἱ παλαιοί*. vnde sequitur, non nisi serius ea fuisse collecta ac disposita. *Δολώνειαν* (librum X.) insertam esse in Iliadem ap. Schol. Vict. Lips. Eustath. legitur. v. Obsl. Episodium de Glaucō alios alio loco consecrasset, notarunt veteres: v. Obsl. ad VI, 119. Eustathii verba obuia sunt statim ad prima Iliadis verba A, 1. etsi rerum momentis admodum confusus; et p. 6 extr. *τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου ποιήσιν σπεύσασθαι, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιδος ὁ Χῖος* etc. Et sic alia ap. eundem, vt p. 957, 10. In vulgus nota sunt, quae de diuersis auctoribus Iliadis et Odyssaeae disputata sunt. Notum quoque Bentleii iudicium compagem rhapsodiarum multo seriore esse Homeri aetate pronuntiantis. Nec facile puto aliquem a perfecta Iliade discessisse, quia de carminis summa et fortuna multa animo volueret. Non itaque mirum, si mihi quoque idem euenerit; idemque mihi commune esse cum aliis, ex familiarium sermonibus intelligebam; nihilque, quod admodum ingeniosum esset, in ea seu ariolatione seu dubitatione inesse suspicabar; de quaestionis tamen summa aliquid ponere aut statuere, in illud tempus differebam, dum comparatis copiis, quae ex Villosioni promissae tum expectabantur, omninoque exhausta omni in Homerum opera, suspensiones varias animo insidentes ad certa rerum argumenta deducere possem. Videbam enim editori Homeri haud dubie eam quoque quaestionem attingendam esse; nec tamen aliter id exsequi animo constitueram, quam, vt ea, quae prudenti et attenta consideratione adhibita se mihi probassent, libero animi iudicio proderem, in exquirenda autem veritate tenerem morem meum, vt in re ab antiquitate tradita ab initio nihil pro certo statuens, rerum argumentis expensis *expectarem, quid statuendum sit*; et in neutram partem propensus, nullo placito, au-

ctoritate nulla, inclinato animo, primo loco de primo auctore seu rei narratae seu iudicii et opinionis, disquirerem, seiungeremque ea, quae serius ab aliis opinata accessere; ita porro semouerem incerta a certis, magisque probabilia a minus probabilibus discernere, nec admitterem, nisi ea, quae probabilis ratione nituntur, nec tamen ne his quidem plus auctoritatis tribuerem, quam res ipsa suppeditat: tandem ut, quae non liquent satis, profiterer mihi non liquere, quae dubitationem habent, videri mihi esse dubia, ambigua et incerta. De Homero itaque agendum esse statuebam sic, ut non ab Homero, sed ab iis, quae manibus tenemus, carminibus initium explorandi receptas opiniones facerem; atque ab his ad auctorem exquirendum progrederer.

Rem itaque omnem per aliquot Excursus ita distribuere constitui, ut *primo loco ea*, quae narrata seu, ut nos loquimur, *historica fide tradita sunt*, conquiram quantumque *auctoritatis* iis insit, edisseram; tum ut *de Iliadis argumento et partibus, earumque compage* paullo diligentius agam, interpositis iis, quae *de rhapsodiis et rhapsodiarum recitationibus* memorata sunt; ita tandem ea, quae *de earum auctore, Homero*, narrantur, excutiam.

Antequam haec persequar, vel verbo monebo: primo loco, ne quis vereatur aut suspicetur, honori et laudi carminis, aut poetae antiquitati ac dignitati, aliquid detractum iri, contra vero id agi, ut opinato aut falso credita ab exploratis ac veris discernantur, istisque improbatis locum suum sibi vindicent haec altera; tum vero, persuasum sibi quisque habeat, me non refellere aut eleupre velle cuiusquam alterius iudicium, sed me proponere tantum ea, quae, trutina diu suspensa, maturiori iudicio probanda mihi visa sunt; per me nunc licere unicuique et ipsi iudicio frui suo, nec me, cum ipse expertus sim, quam difficile sit, senem me dediscere ea, quae puer didiceram, (nam etiam mihi disciplina puerilis exuenda fuit) quenquam in sententiam meam pertra-

here velle, multo minus cum quōpiam in disceptationem descendere; obtestari tamen me viros doctos per communes litteras, vt, si haec digna esse iudicent, quae impugnent ac refellant, id faciant ita, vt ne ingenua et honesta litterarum studia per contumeliose dicta et scurriles sarcasmos, dum sibi faceti esse videntur, dehonestent, nec, dum aliorum nōmini detrabere volunt, ipsi suae laudi et litterarum nostrarum dignitati detrabant; illiberale esset, si quis mihi inuidiam facere vellet; tantum enim abest, vt quicquam nouare et paradoxa sectari velim; vt potius antiqua, eaque veriora, quaestione rite constituta et ad capita sua reuocata, firmare studeam.

ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμεις, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

SECTIO I

Ea, quae de Iliade historica fide tradita videri possunt.

ἡμεῖς δὲ πλεὺς ὄν ἀκούομεν οὐδὲ τι ἴδμεν.

Dixi, omnem de Homero quaestionem ad *criticam historicam* esse reuocandam, et si de Homero eiusque carminibus quaeratur, primo loco quaerendum esse, quidnam *fide historica* stabilitum sit; cum autem ea testium fide et auctoritate nitatur, in medium ante omnia hos esse producendos; primo quidem loco aequales aetate, sin ii defuerint, saltem aetate proximos. Neutrum tamen genus testium superest; nam quae in Hymnum in Apollinem inserta sunt, 168 sq. nemo ab ipso Homero profecta esse dixerit; ex Chiorum studio Homeri et antiqua fama serius ducta ea esse, aliunde doceri potest. Commemorantur Homeridae apud Chios fama obscura et incerta: de qua v. inf. Sect. III. Sequitur, quod Lycurgus notitiam aliquam Homericorum carminum Spartam adduxisse fertur; verum et hoc fama incerta et obscura traditum est, nec constat quo auctore antiquiore; nam Heraclides Ponticus ἐν ταῖς Πολιταίαις primus narrationis

auctor editur: v. inf. Sect. IV. Inde per trecentos annos nulla extat memoratio; sequitur ea, quae de Pisistratidarum et Solonis studiis in rhapsodiis recitandis extat. v. inf. Sect. III. omnia ex fama parum constituta. Putabimusne haec habere vim auctoritatis ac fidei historicae certae et exploratae? Nihil amplius ex his constat, quam inter Iones, et maxime Chios, extitisse carmina, singulatim recitari solita, quorum notitia Spartam perlata esse potuit; trecentis annis serius Athenas, maiore honore ac studio eas excepisse; nihil amplius.

Interea ex antiquis his temporibus seruata est memoria multorum *αοιδῶν*, qui carmina sua docuerunt seu decantarunt; in ipsis Homericis ii inducuntur res Troianas canentes; ita ut appareat, iam tum multos fuisse, qui carmina epici argumenti confecissent ipsique cithara vel lyra accinente, inter epulas aut in hominum coetu, recitarent; carmina ea complexa esse singulas historias, singula heroum facta memorabilia, deorum quoque; eaque fuisse argumenti cognati, ut de Vlyssis consiliis et factis; quae facile in corpus aut compagem redigi possent.

Iam autem ante et post Pisistratidarum et Solonis tempora memorantur plures, quī, praeter ea quae Iliadem et Odysseam constituunt, alia quoque carminibus condiderant, ita ut cyclus aliquis carminum et fabularum prodiret cum Troicus, tum vniuerse mythicus; fuit Arctinus, fuit Lesches, circa Olymp. XXXIII, Stasinus, carminis Cyprii auctor, tum Pisander Camirensis eadem aetate, Heracleae auctor; interea lyricorum et tragicorum ingenia inclaruerant. Verum de his disertius erit dicendum inf. Sect. IV. de rhapsodiarum compage.

Prima Homeri et antiquissima memoria extat apud Pindarum, qui Pyth. IV, 493 versum Homericum ex Il. O, 207. respicit, τῶν δὲ Ὀμήρου καὶ τὸδε συνθάμενος ῥῆμα πόρσεν. ἄγγελον ἐσλὸν ἔφατι μὲν μεγίσταν πρᾶγματ' παντὶ φέρειν. porro Vlyssē inclaruisse ait, laboribus eius Homeri carmine in maius auctis Nem. VII, 29 ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι λόγον Ὀδυσσεός, ἢ πάθεν, διὰ τὸν ἄδν.

επὶ γενέσθ' "Ομηρον etc. Aiacis virtutem celebratam esse ab Homero Ilihm. IV, 63 ἀλλ' "Ομηρος τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ πάντα ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν θεσπασίων ἐπέων λοιποῖς ἀδύρειν. Idem "Ομηρίδης memorat, eorumque ἔπη ῥαπτά. de quibus inf. Sect. III. Ea prima vestigia utriusque carminis, Iliados et Odysseae.

Inde Herodotus, qui lib. II, 53 Homerum et Hesiodum CCCC. fere annis ante se vixisse profitetur, nihilque adeo praeter famam antiquam de ea tenere potuit, ab iisdem mythos de diis accuratius esse constitutos et distributos narrat; lib. II, 115 videri Homerum de Paridis et Helenae in Aegyptum aduentu audisse et ex pluribus narrationibus eam elegisse censet, quae carmini maxime conueniret. Idem eod. loco diserte memorat Ἰλιάδα et Ὀδυσσειαν; et ex illa quidem Διομήδους ἀριστείαν, recitatis quoque versibus, qui nunc Jl. Z, 289 habentur, porro versus ἐν Ὀδυσσείῃ, qui Δ, 228. 352 sqq. leguntur; cumque in Cyprio carmine narrarentur diuersa, colligit, hoc esse diuersi auctoris. Similiter de Epigonis dubitat lib. IV, 32. Porro lib. II, 23 eum, aut alium poetam antiquum Oceani nomen inuenisse videri. IV, 29 laudat ἔπος ἐν Ὀδυσσείῃ de agnis in Libya nascentibus cornutis. Od. Δ, 85. Et V, 67 Clisphenem Sicyone narrat rhapsodorum recitationes sustulisse. Tandem lib. VII, 161 Atheniensem legatus ad Gelonem nos, Athenienses, τῶν καὶ "Ομηρος, ὁ ἐποιοὺς ἄνδρα ἄριστον ἔφησε ἐς Ἴλιον ἀπικέσθαι, τάξαι τε καὶ διακοσμήσαι στρατόν. respiciens ad vl. 554. Jl. B. de Menesitheo.

Thucydides Homeri aliquoties meminit: primo I, 3. vbi nomen Hellenum antiquitus ad solam Achillis in Phthiotide ditionem pertinuisse docet: τεκμηριοῦ δὲ μάλιστα "Ομηρος, πολλῶ γὰρ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος. iterum I, 9. de Agamemnone Arcades in ditione habente, ὡς "Ομηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τῃ ἰκαρὸς τεκμηριῶσαι. versus est B, 612 et B, 108. porro I, 10 vbi antiquiores Graeciae vrbes cum praesenti statu comparat, τῇ Ὀμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ πάνταυθα πιστεύειν, ἣν

ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τὸ μαῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμεῖται. Idem tamen lib. III, 104. ad eundem refert Hymnum in Apollinem, ut hinc quoque appareat, quam parum critico iudicio tum vñ sint viri docti in antiquorum carminum auctoritate constituenda.

Haec igitur sunt antiquissimae, quadringentis tamen annis seriores, auctoritates, quibus extitisse duo carmina Homero alicui tributa testatum sit, neque tamen quicquam inde amplius constat, nec adiectum, qua fama, qua fide hoc acceptum aut creditum sit. Nec plura ex Platone didiceris, etsi multis in locis Homerum memorat, et versus Homericos recitat, rhapsodosque vna cum exemplaribus eorum scriptis. Verum de his dicetur Sect. III. Nam lectionem Homeri fuisse iam tum in liberali disciplina habitam satis constat; ipsum quoque drama tragicum ex eo prodiisse Aeschylumque cum Sophocle et Euripide ex eo pependisse; philosophos autem physicos, Xenophanem, Parmenidem, Empedoclem, mythicam orationem ex eo adoptasse; oratio, ne quoque pedestri mythos ex Homericis aliisque expositos esse a Pherecyde inde a multis. De his quidem nulla est controuersia. Narrata autem de Homero et varia commenta quae serior aetas tulit, exquirentur Excursu III. de Homero, Iliadis auctore.

Cum itaque tam pauca de Homero *fide* consent *historica*: sequitur liberio rem campum patere *coniecturae*, dummodo illa sit *probabilis*; hoc est, si petita illa fuerit partim *ex ipso carmine*, ut criteria inde eruas, quae seu antiquiorem seu serio rem eius aetatem, conditionem, habitum, arguant, partim *ex rebus externis*, quae vim habeant ad eadem haec declaranda. Vitendum est in his iudicio firmo ac stabili, ut non adsciscas aut inferas ea, quae iam antea ariolatus sis aut somniaueris, sed ut impetum sustineas expectesque, quid ex pluribus probabiliter possit colligi, quid inter plura sit probabilius; haec autem probabilitas constituenda est non ex sensibus nostris, vita, iudiciis, institutis, litteris nostris,

verum referenda sunt omnia ad tempora antiqua, in quibus ista peracta sunt, et cum eorum sensibus, conditione, more, nexuque eorum cum antecedentibus et sequentibus aetatibus comparanda. Ita subnascitur analogia aliqua rerum, et sensus eius, seu iudicium animi, informatum ex multarum rerum prudenti comparatione et modo coniunctione modo disiunctione, vt facile allequamur ea quae conueniant et respondeant ceteris, de quibus nobis iam liquet, vtque attemperemus animaduersa aliis iam animaduersis, tanquam partes totius seu species generis. Comprehensa sane haec sunt sub generali interpretationis praecepto, qua videndum est, ne vlla sententia verbis subiiciatur, nisi ex eorum, qui scribunt vel loquuntur, sensibus et iudiciis. An recte haec se habeant, quae dicta et scripta sunt, alius generis et indolis est quaestio. Secundum haec, omnis critices seu historicae seu grammaticae, principia ac praecepta exponam Sect. II. quae ex ipsa *Iliade de antiquiore Iliadis forma et habitu* colligi possint; Sect. III. quae de *fatis Homericarum rhapsodiarum*, tanquam partium, narrata sunt, tandemque Sect. IV. *quid probabiliter inde sequatur de rhapsodiis in compagem redactis.*

SECTIO II

de Iliados argumento et de partibus carminis.

ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ, τὰδε κεν Διὶ πάντα μελήσει.

P, 515.

Duplici modo argumentum *Iliados* constitui potest: altero ex ipso carmine, altero ex expositione primorum versuum: in quibus promittitur ira *Achillis*, et perniciofa eius effecta per clades *Achiuorum*, ex *Iouis* consilio; cum causa irae motae ex contentione cum *Agamemnone*; adiecta inde expositio, quomodo ea inde nata sit, quod *Apollo* luem immiserat propter iniuriam sa-

cerdoti supplicanti illatam, pro qua cum satisfaciendum esset reddita parenti filia capta, Agamemnon repugnauit, nec captam reddidit, nisi accepta alia captiua, Briseis filia, Achilli erepta, cui ea pro praedae parte honoraria data erat. Proprie itaque ad expositionem carminis non spectant nisi illa priora VII. 1—7. Sane quidem naturali rerum ordine et nexu expectandum erat, ut cum ira eiusque malis narraretur quoque, quomodo ira Achillis placata fuerit; quod cum effectum esset, caeso Hectore: carminis promissi utique argumentum erat absolutum; alienaeque sunt rhapsodiae duae ultimae. Neque haec latuere viros doctos alios, neque alia, quae mox exponam; attingit quoque Wolf. Prolegom. p. CXVIII.

Altero modo si *ex ipso carmine* argumentum constituitur: inde a lue immissa, quaesitoque remedio per satisfactionem pro contumelia, sacerdoti facta, laesaque *Ixeris* religione, cum inde ira et contentio inter Achillem et Agamemnonem orta esset, constituitur argumentum *per secessum Achillis ab armis*, procedit *per pugnas et clades Achiuorum*, donec *Achilles iterum arma cum Achiuis iungit*: quod quomodo effectum sit, est illud, quod ipsam medullam, ut ita dicam, corporis animati constituit; nos nodum carminis appellamus; inventum per se simplex; nimirum, Patrocli amicissimi Achilli caedes; mira tamen sagacitate temperatum, cum ex Iouis consilio ductum sit, ut per clades Achiuorum eo res adducatur, ut Patroclum in pugnam exire iubeat Achilles; Iupiter autem Thetidis precibus eo adductus sit, ut rerum fortunam eo modo moderaretur. Caeso Patroclo Achilles in aciem prodit ad amici caedem vlciscendam, magnaue strage Troianorum edita Hectorem iugulat; parat inde funus Patroclo, tum ludos funebres, seruato ad contumeliam Hectoris corpore; donec Priamus de eo redimendo consiliis initis filii corpus recuperat, et Troiam reportatum sollenni sepulturae honore humat. Prodit ita narratio satis bene constituta, disposita et ex ipso rerum gestarum ordine ad naturalem suum

exitum perducta; vt iam nihil superfit, de quo amplius quaerendum esse videri possit. Non autem, si haec sequaris, pronuntiarı potest, vnice tram Achillis constituisse carminis argumentum; non enim subsistit illud in eius effectibus, aut in eius placatione. Nisi dicere malis, ad iram placandam etiam Patrocli funus et ludos funebres et redemptionem Hectoris pertinere.

Sane quidem, quod *ira Achillis* carminis argumentum constituere dicitur, ex interpretatione ad verbum facta profectum esse videri debet; nam, si recte interpretationem insitueris, apparet, si prooemii verba ad sermonis rationes renocaueris, poetice enuntiata esse: *μῆνιν ἄειδε, ἧ μὲν Ἰὼν Ἀχαιοῖς ἄλγεα θῆκε* pro vulgari: *ἄειδε τὰ μὲν ἄλγη, καὶ, ἃ μῆνις Ἀχιλλέως Ἀχαιοῖς θῆκε*. non ira Achillis, sed mala eam insequuta, pugnae et clades Achiuorum, carminis summam constituunt. Hactenus, inter plura temere cumolata, locum habet vnum illud, quod in Eustathio p. 5 legitur: *σκοπὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν προοίμῳ ἐκτίθεται, εἰπεῖν ὅσα καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιδος καὶ οἱ Τρῶες, καὶ οἱ Ἕλληνες ἔπαθον*. Hoc sane est, quod ceteris omnibus, quae a grammaticis de summa Iliadis et argumento dicta reperi, praeferam. Sane nomen tam latae notionis *Ἰλιάς ποιήσις, carmen Iliacum*, mouet suspicionem, latuisse primum carminis auctorem id ipsum consilium, quod *τοῦ ἔπους* indolem propriam constituit, vt vnam tantum actionem complectatur; accommodatius nomen erat haud dubie *Ἀχιλλεία*, posset ita carminis summa constitui, *Ἀχιλλέως ἀτιμία καὶ τιμή* — omnia enim eo tendunt, vt Achilli satis pro iniuria fiat, non in Briseide, quasi ab eo amata, sed in honore laeso, quaerenda; quemadmodum nec belli Troiani caussa in Helena rapta, sed in iniuria omni Graeciae per eius raptum illata, constituenda est. Verum simili vitio laborant nomina multarum tragoediarum, quae argumenti dramati proprii notionem idoneam haud suppeditant.

Iam si quaeritur, vtram argumenti constituendi rationem praeferre malis, non dubito alteram ex ipso carmine petitam videri debere probabiliorē; illam priorem carmini praefixam a parte carminis, primaria quidem ductam, nisi ab arte et subtilitate esse profectam dixeris, quam tamen in poetam antiquiorem cadere vix credam, non satis respondere carminis narrationisque summae.

Narratio ipsa ad momenta et partes potiores reuocari potest, quibus tanquam per intervalla stationes constitui possunt, vnde; tanquam reparatis viribus, cursus denuo procedat; fixae eae, ipsis rerum narratarum momenti: non ex arbitrio aut ex fortuito. Haec sane divisio erit naturalis et rebus ipsis consentanea: cui subiectae sunt partitiones aliae minores. *Prima* carminis pars haberi potest: contentio mota, Iupiter Thetidis precibus expugnatus, tacitumque eius consilium, adducendi res ad exitum quem vellet per clades Achivorum; estque haec tanquam *πρότασις τοῦ δράματος*. nam ad ipsum actum res inde adducitur; dum per somnium a Ioue immissum Agamemnon circumuentus copias educit, contempto Achille; sit primum praelium, fortuna in neutram partem conspicua; cf. Excurs. II ad lib. IV. Haec peracta lib. II—VII (A—H) possunt per se carmen integrum constituere.

Discerni in his facile possunt partes aliae partim ex re, partim per episodica inductae. Memorabiliores sunt: nauium et copiarum recens; lib. II. Paridis et Menelai pugna lib. III. cum Paride victo domum reducere male excepto ab Helena. In ipso praelio eminent Diomedea lib. V. (E) quae carmen singulare constituere posse videntur: variatis rerum euentis modo aliquo singulari, inductis in ipsum praelium diis Marte, Minerua, Venere. Totus fere liber VI (Z) per episodica exigitur; Heleni consilio Hector ingreditur urbem et Mineruae supplicationem per matronas Troianas indicit; Hectoris digressus ab Andromache; et in medio carmine inde a vs. 119 ad 236. congressus Glauci cum Diomede, pars carminis se-

iuncta a ceteris. Noua pugna ex prouocatione Hectoris cum Aiace, iterum carmen singulârê; nexu arte quaesito omnia haec inter se coagmentata esse apparet.

Noua rerum facies existit medio libro VII (H) vl. 306 vel 312. deliberatione in castris et in vrbe habita de bello soluendo; proposita a Nestore castrorum munitione per vallum eductum; induciis pactis et caesorum sepultura; succedit nunc II. *altera pugna*, varia primum fortuna; tandem Achiui in castra se recipere coguntur; Hector noctem sub dio exigit ex aduerso castris Achiuorum. cf. Excurs. I ad XI. (Λ) Haec narratio, prorsus dissimilis superiori, nullis onerata est episodiis alienis; et decursum habet liberum, vereque epice narratum; vt sit inter praestantiores sui generis habenda.

Diuerſi generis carmen subicitur: legatio ad Achillem lib. IX (J) et hinc alterum lib. X (K) de nocturno Diomedis et Vlyſſis egressu ad speculanda Troianorum castra et de Dolonis caede. virumquê potest pro infertis haberi. III. *Pugna fit tertia cum oppugnatione castrorum*, τειχομαχία; explet narratio libros XI—XVIII, 1—238 (Λ—Σ). cf. Excurs. I ad XI (Λ) et Excurs. I ad XII. (M) Comprehendit hoc carmen partes varias: primo loco Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν, XI, 1—283. Hectore instante Achiuis varia fortuna pugnatur, tandem Achiui fugantur 284—595 Interponitur episodium de Patroclo ab Achille ad Nestorem misso, vl. 596 ad f. libri. Sequitur nunc lib. XII. τειχομαχία quae per se carmen constituere potuit. Inde libris XIII. XIV. XV (N. Z. O.) expugnato vallo pugna fit intra castra, variis euentis ornata, Neptuni internentu, Idomenei ἀριστείᾳ, vsque ad nauem vnâ crematâ. Nunc Πατρόκλειâ incipit a libro XVI (Π) cui iam supra, vt modo memorauimus, prolusa erant nonnulla arte mirabili, lib. XI (Λ) 597 sq. Patroclo ab Achille misso, vt de vulnerato, quem prospexerat, quaereret, et apud Nestorem deuertente, inde apud Eurypylum, ibid. 808 et O, 390—404.

Πατρόκλεια inde a lib. XVI (Π) continuatur vsque in Σ, XVIII, 238. In hac pressior vbique, nec ornamentis et episodis variata est narratio; at interposita esse plura, nectendae narrationis caussa, vt superioribus libris, in deorum inprimis ministerio, consentiat narratio, facile animaduertas. Si Πατρόκλειας partem vltio quoque Patrocli caedis caedes Hectoris constituit: procedere illa debuit per reliqua carminis, vsque ad finem libri XXIII. (Ψ) interpositis tamen non paucis quae ex Achilleide aliqua profecta esse videri possunt, et ad carmen de Achille spectarunt; vt redintegrata inter Agamemnonem et Achillem gratia lib. XIX (F) et omnis pugna cum Troianis et Hectore; quo referam etiam partes, quae diuersum plane characterem habent: noui clipei fabricam lib. XVIII. (Σ) Pugnam deorum inchoatam lib. XX (T) nec peractam nisi lib. XXI (Φ). Nisi credere malis, post Πατρόκλειαν nouum carmen successisse, simile illis, quae supra vidimus, in quibus insignior modo Agamemnonis, modo Idomenei, modo Aiakis, virtus eminebat, vt nunc simili more Achillis in pugna cum Hectore, quae ipsam Achilleidem constituere potuit, elucelceret.

Certe noua pugna, earque quarta et vltima procedit inde a libro XX (T) de qua cf. Excursus ad e. lib., in qua multa noua ac peregrina, nemo non qui ad carmen legendum accessit, obseruare debuit; maxime concursu, moxque conflictu deorum facto, inductis etiam diis, qui superioribus carminibus rerum Troianarum et Achiuarum curam nullam habuerant; singulare carmen pugna inter Aeneam et Achillem eminet in hac parte; pugna Achillis παραποτάμιος, ad fluuium Scamandrum, noui omnino generis est carmen, vt nec minus pugna deorum, quae manifesta habet vestigia alieni ortus et diuersi ingenii: magna sunt phantasmata, sed iudicium poetae parum seuerum; nec cum carmine reliquo Iliaco fabula est conglutinata. Ad Patrocliam iterum reditum

Obss. Vol. II P. III

Ddd

est in libro de ludis funebribus XXIII. (Ψ) De lib. XXIV. nihil post superius dicta Excurs. I. addere opus est.

Omnino facit mirationem, quod tam diuersarum gentium et familiarum mythi confluerunt in vnum carmen; Pelopidarum, in Peloponneso, cum Argiis; Achillis e Peleo et Theïde nati, omninoque Aeacidarum, in Thessalia; vna cum Patroclo et Myrmidonibus; Diomedis et Aetolorum; Idomenei et Cretenſium; et sic reliqua; porro quod heroum facta et laudes in diuerſas rhapsodias digestae sunt: ἀπὸ τῶν Μενελάου; Diomedis. Aiacis. Agamemnonis. Hectoris. Patrocli. Achillis. Inuentum vique per se viliſſimum ad vim poeticam in ſingulis non in communibus memorandis exſerendam; quandoquidem poetae omnia ad vnum et ſatis definitum aliquod ſunt reuocanda, vt habeat phantasia, in quo defixa immoretur; in generalibus enim et communibus illa distracta languescit.

Quisquis, nihil antea ſibi perſuaſum habens, in Homericae Iliados lectione ad rerum narratarum partes, earumque nexum attenderit, in ea, quae commemorauit, aut his ſimilia inciderit, neceſſe eſt, etſi hoc illudue aliter quilibet conſtitueret. Eidem animaduerſioni conuenit, quod veteres diuerſas omnino a noſtris rhapsodias laudant; traditum porro acceperant, rhapsodias ab initio ſparſum, σποράδην ac ſigillatim habitas, nec niſi ſerius in corpus coactas eſſe. De altero hoc poſtea memorabitur; nunc de rhapsodiis antiquorum videbimus, de quibus locus clauſicus eſt Aeliani V. H. XIII, 14. alia loca apud Strabonem, Dionyſium Halic. Athenaeum; et iam olim apud Herodotum et Platonem; alia in Scholiis antiquioribus occurrunt partim haud dubie ſeriora. Enotabo ea, quae mihi comperta ſunt; appoſitis libris noſtris, ad quos referri poſſunt. *)

*) Attigi haec iam in *Epimetro* ad *Commentat. de antiqua Homeri lectione* Vol. XIII *Commentat. Soc. R. Sc. G. Ibidem* quoque de rhapsodiis *Odyſſeae*.

- A. Λοιμὸς καὶ Μῆνις. Λιταί. h. e. Chrysis supplicatio.
- B. Ὀνειρος. Κατάλογος. Βοιωτία. Νεῶν κατάλογος ap. Aelian. l. l. et saepe ap. Strabonem. Διάπειρα ap. Strabon. lib. II p. 326. *) alludit eo ἀπόπειρα ap. Dionys. Hal. Art. rhet. 12 cum paullo ante dixisset: τὰ ἐν δευτέρῳ τῆς Ἰλιάδος.
- Γ. Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Μονομαχία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου. Ap. Strabon. l. l. Πρεσβεία. nam adscribuntur vll. 221. 2. 3. ex libro III. Spectata Vlyssis eloquentia — καὶ ἐν τῇ Πρεσβείᾳ ἐν ᾗ Φησιν. ἀλλ' ὅτε δὴ — alioqui ad librum I referre mallet.
- Δ. Ὅρκίον σύγχυσις, ap. Aelian. l. c. Ὅρκίον ἀφάνισις. Ἐπιπώλησις Ἀγαμέμνονος. ap. Strabon. IX p. 604 B. liber IV.
- Ε. Διομήδους ἀριστεία ap. Herodot. II, 116. adscriptis tamen versl. ex Z, 249. 250. 1. 2. quos siue ipse, siue alius adscripserit, apparet tamen ex ipsa re aut Diomedeam etiam librum VI complexam esse, aut in Herodoti exemplari hunc librum adhaesisse ei, qui quintus nobis est. liber V.
- Ζ. Ἐκτορος et Ἀνδρομάχης ὁμιλία. inde a vl. 237. liber VI.
- Η. Ἐκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Τάφος τῶν νεκρῶν inde a vl. 323 Τειχοποιία. liber VII.
- Θ. Κόλος μάχη. nocte ingruente diremta. Θεῶν ἀγορά vll. primis lib. VIII.
- Ι. Ἀπόπειρα. Πρεσβεία. Λιταί, ap. Platon. in Cratylo adscriptis vll. 640. 1. p. 428 C. ap. Strabon. I. p. 33 A. et ap. Athen. I, p. 18 B. liber IX.
- Κ. Δολώνεια, et ap. Aelian. l. l. Δολωνία. Δολωνοφονία. Νυκτεγερσία. Ῥῆσος. liber X.
- Λ. Ἀγαμέμνονος ἀριστεία. etiam ap. Aelian. l. l. liber XI.
- Μ. Τειχομαχία. liber XII.

*) Ait Vlystem probasse eloquentiam ἐν τῇ Διαπείρᾳ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ Πρεσβείᾳ. v. ad e. l. Casaub. et viros doctos ad Aelian. l. l.

- N. ἡ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη. (liber XIII) etiam ap. Aelian. l. c. cum qua coniunctae fuere E. O. quae (libri XIII. XIV. XV) antiquitus unam rhapsodiam constituebant; etsi inscriptae sigillatim.
- Z. Διὸς ἀπάτη, liber XIV, et
- O. Παλλῶξις, liber XV.
- Π. liber XVI. Πατρόκλεια. etiam ap. Aelian. l. c. una cum libro XVII. et libro XXIII. (Ψ).
- P. XVII. Μενελάου ἀριστεία.
- Σ. Ὀπλοποιία.
- T. Μήνιδος ἀπόρρησις.
- Υ. XX. ἡ Θέων μάχη. Θεομαχία, una cum sequente.
- Φ. XXI. παραποτάμιος μάχη. αἱ παραποτάμιαί, scil. μάχαι. ἡ Θέων μάχη.
- X. Ἐκτορος ἀναίρεσις.
- Ψ. Ἀγῶν ἐπιτάφιος. ap. Aelian. l. l. etiam ap. Athenaeum. ἐπὶ Πατρόκλῳ ᾄδλα.
- Ω. Ἐκτορος λύτρα. Λύτρα simpliciter ap. Aelian. l. c.
- Divisio rhapsodiarum, quam nunc habemus, Aristarcho tribui solita (Vita Hom. Plutarcho trib.) Alexandrinorum acumen omnino sapit; neque eius fundamentum fuit aliud, quam ut libri inter se essent mole et versuum numero fere pares, et ut alphabeti litteris responderent; fieri itaque non potuit, quin duo, quae reprehensioni obnoxia essent, inferrentur; alterum ut in narratione nondum absoluta liber subinde finiretur, alterum ut nexu causa versus infererentur otiosi et repetiti in fine prioris et initio alterius libri: quos notatos locis suis reperiēs.

Omnino grammaticis Alexandrinis irascimur, aut facto, quod eorum labores nobis invidit, quod de iis, quae nobis omnium maxime necessaria et utilia erant, nihil tradiderunt. Scire auebamus, si non ea, quae nos in critica scriptorum requirimus, codicum notationes diligenter factas, saltem lectionis, quam repererant, notationem qualemcunque, rhapsodiarum antiquiorum numerum et ordinem, et quid ipsi, ut novam divisionem in

XXIV libros conderent, in carmine mutarint. Potuere multa in tot eorum libris, quorum tituli supersunt, narrata esse; verum pauca ea, quae inde in Scholiis nostris antiquioribus seruata sunt, versantur pleraque in tenuibus ex exilibus lectionis varietatibus; ut pigeat memorata videre nomina illustria editionum Massilioticæ, Chiae, Arginae, Sinopicae, Cypriæ, Creticæ, omninoque, τῶν πόλεων, vel κατὰ πόλεις, quibus opponuntur αἱ κατ' ἄνδρα, hominum priuatorum codices, ut Schol. A. ad Ψ, 88. et tam pauca inde bonæ frugis ad nos redire. Verum, ut dixi, indicium de omni Grammaticorum opera vniuerse facere non possumus, cum nos accuratior memoria desituat; neque eam ex dicto hominis, qui sibi dicax videri volebat, Timonis Phliassii, eleuare velim: qui rogatus quænam lectio Homeri esset verissima: respondisse fertur, eam quæ in antiquis exemplaribus habeatur, non ἐν τοῖς ἤδη διαρθρωμένοις. ap. Diog. Laert. IX, 113. Diuersa inter se sunt, acute dictum et vere dictum. Multo minus probandum est, quod Lucian. in Ver. Hist. II, 20. ab Homero in Elysiis dictum narrat: omnes ἀσκημένους versus scriptos a se esse. Ipse sensus communis vnumquemque edocet, in carmine quod memoriter traditum et a rhapsodis repetitum mox antiquis litteris scriptum, inde in scholis lectum fuit; cuius singulæ rhapsodiæ in manibus habitæ sunt, cum contra paucis carmen totum inspectum et cognitum esset, in tali carmine fieri non potuisse, quin, per aliquot saeculorum decursum, interpolationes, variationes et corruptelæ illud occuparent; ne commemorem alia, quæ casus, vsus versusum a scriptoribus passim memoriter laudatorum, etiam Tragicorum, qui ex Homericis modo argumentum sumserant, modo versus et loca adumbrauerant suis versibus, eorum, inquam, studium, inferre potuit. Inde quoque de singulis exemplis quaestio plerumque est ambigua, si v. c. ab Aristophane in auihus Iridi tribuitur, vs. 575 Ἴριν δὲ γ' Ὀμηρος ἔφασκεν ἐκέλευε εἶναι τρήρωνι παλαιοῖ, quod Homerus E, 778 Iunoni et Mineruae tri-

buit: possint hinc colligi, Homeri lectionem aliam fuisse Aristophanis aetate; nam memoriter multa alii parum accurate laudarunt. Quod Aeschines in Timarchum p. 141. ed. Reisk. *Φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε* laudat, quod nunc in Homericis non occurrit, haud vna ratione excusari potest.

Nullum est tempus, de quo plura scire aueam, et nihil traditum esse tam valde doleam, quam illud, quo primi codices litteris exarati fuere; primo, suspicari licet, vnius et alterius rhapsodiae, inde plurimum; qua cura putabimus eas ex rhapsodorum ore, vnius an plurimum, exceptas et perscriptas esse ab hominibus scribendi arte et usu parum exercitatis? quo iudicio et dilectu lectionem esse constitutam? plurimumne rhapsodorum consensu, an vnius alteriusue auctoritate ac fide? fieri enim non potuit, quin magna esset memoriter recitantium varietas et diuersitas in singulis versibus ac locis: num in vno exemplari omnis ista industria substituit, an plura a pluribus perscripta fuere apographa ex diuersorum rhapsodorum ore accepta? Haec omnia cum ignoremus, de antiquiore Homericorum carminum conditione aliquid pro explorato statuere haud licet.

Ceterum nos integrum eundemque Homerum habere, quem Alexandrini grammatici manibus trinerunt, et qualem ipsi constituerunt, dubitari nequit: *) nam quae post haec tempora librarii vel grammatici intulere vitia non tantum momenti sunt, ut dubitationem faciant; sunt quoque magna ex parte per viros doctos sublata, tolli possunt alia, contra alia sunt emendatiora, quam quae ipsi grammatici in suis exemplaribus habuere, critices

*) Non habemus Homeri codices, cuius generis sunt codices sacrarum litterarum hebraici et graeci sermonis, in quibus versuum numerus adscriptus est: apud Alterum tamen Hom. Iliad. e cod. Vindob. praef. Vol. II p. XVII et p. 559 video e codice memorari versus Iliados 15640. *εἰς χιλιάδας, καὶ χ. μ.* At in nostris exemplaribus vulgaris versuum numerus conficitur 15684. forte librarii incuria μ scriptum est pro π .

principiis melius nunc quam tum perspectis et constitutis. Hactenus olim dixi, Homerum nos habere minus vitiatum quam Virgilium. Aristarchi partes ut in Homerica lectione pro suo ingenio et pro critica istorum temporum fuere praecipuae, ita quoque eius lectionem pro fundo esse habendam nostri Homeri, haud dubito; eam tamen aut ubique restitui posse aut ubique restituendam esse, persuasum mihi haud habeo.

Aliter constituta est quaestio, si de temporibus antiquioribus quaeritur. Hic discernenda sunt duo diuersa tempora: alia lectionis fortuna et conditio esse debuit ad illud retro tempus, quo litteris exarata carmina manibus hominum versata fuere; alia per eas aetates in quibus a rhapsodis decantata fuere carmina. Sane tum cum, a rhapsodis adhuc recitari solita, et auribus excepta, litteris consignari coepere, imperfecta, quae tum erat, litterarum notatio et dialectus antiqua Ionica, iam aliquantum mutata, et, si Athenis primo perscripta fuere carmina, pronuntiatio ipsa ab Ionica deflexa, multa inferre debuerunt in exemplaria scripta, quae nunc suspicari quidem possumus, in paucis aut agnoscere aut demonstrare; nisi forte, quantum ad omissionem et postea ignorationem digammi attinet: de quibus quae mihi videbar ariolatione aliqua probabili assequi, in *Excursu*. ad lib. XIX. (T) *de digammo* ad lib. XXI. (Φ) *de dialecto Homeri Ionica* ad lib. XXIII. (Ψ) *de grammatica Homeri imperfecta*, apposui; add. *Excursus* ad P. *Off. prosodicas et grammaticas*. Nec tamen per litterarum notas auctas et mutatas aut per pronuntiationem mutatam tanta vulnera infligi potuerunt, quae corpus pulcrum omnino foedarent; naeuos tantum et leues maculas ista potuerunt inurere vel adspargere. Hactenus accedendum est doctissimo Knight p. 77. pronuntianti, non tantas mutationes subisse Homerum, ut non videri debeat, adhuc esse idem, quem antiquiores, saltem Alexandrini, habuere.

Grauiora vitia inferri potuere, et subinde illata esse videntur, per rhapsodos, quod sexcentis locis vidimus declaratum; cum illi sententias nouis versibus explerent, memoriter alia repeterent alieno loco, alia omitterent, alia de suo adderent similia iis quae aliis rhapsodiis recitata meminerant.

Maximas interpolationes intulisse necesse est eos, qui rhapsodias in corpus aliquod compegerunt; si quidem ut vnum tenorem et narrationis et sententiarum totum carmen haberet, fieri aliter vix potuit, quam ut multa passim infererentur nexus et iuncturae causa. Cuius rei antiquam iam habemus auctoritatem apud Schol. Pindari Nem. II, 1. et ex iis Eustath. p. 6 extr. qui Cynaethum, inquit, rhapsodum aiunt multa corrupisse, et vna cum ipso alios, quum multos versus a se factos infererent: *ἐλυμῆναντο δὲ Φασὶν αὐτῇ (τῇ Ὀμήρου ποιήσει) πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοῖ ποιήσαντες παρενέβαλον.* Porro notus Iosephi locus in Apionem L. pr. vbi Iliadem ait, primo memoria rhapsodorum servatam, *ἐκ τῶν ἀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωρίας.* Verum antequam de hoc aliquid prudenter statui possit, de rhapsodorum recitationibus, et de ipsa rhapsodiarum compage est dicendum.

SECTIO III

De Iliade per rhapsodias recitata, et de rhapsodis.

Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἔρεω. κέλεται δὲ με θυμός.

Od. Δ, 140.

Carmina Homerica olim per rhapsodias sigillatim habitas recitata esse, notissima res est vel ex Aeliani dicto. V. H. XIII, 14. *ὅτι τὰ Ὀμήρου ἔπη πρότερον διηρημένα ἦδον οἱ παλαιοί.* neque id aliis auctoritatibus indiget; idque mirifice cum totius carminis habitu et partibus con-

venire, iam ante vidimus; etsi satis tuto definiri nequit, quot numero eae rhapsodiae fuerint; eas *σποράδην* habitas esse, ita ut alii alias haberent, hoc est, ut rhapsodi alii has, alii illas, edidicissent et memoriter recitarent, ex eo ipso intelligitur.

Multi de his egere viri docti, etiam post Kusterum et Salmasium in hist. crit. Homeri. f. 4. nuper quoque vir doct. Wolf. Prolegom. Liceat mihi meo more apponere ea, quae mihi in haec inquirenti observata sunt.

Non sequar eos, qui ab etymo rem declarare voluerunt; videamus potius ipsam rem et usum loquendi. Conuenit in hoc omnis antiquitas, antiquioribus temporibus carmina non lecta, sed recitata esse memoriter, cum actionis tamen genere, dramatico fere more; ita poetas, ita eorum carmina alios memoria seruata recitasse. Credendum itaque est, nec aliter Homerum carmina sua protulisse in vulgus; quam in coetibus hominum recitando; idque ipsum a veteribus traditur, etiam de Hesiodo: *ῥαψωδῆσαι δέ, Φησι, πρῶτον τὸν Ἡσίοδον, Νικοκλῆς.* ap. Schol. Pind. l. c. Serius adhuc Xenophanes *ἔρραψώδει τὰ ἑαυτοῦ (περὶ φύσιος)* Laert. II, 46. Quid vero alios memoro? an non ipse Homerus inducit *ᾠοῖδὸν ῥαψωδοῦντα*, in Odyssaea Θ, 500. Demodocum?

Fuerunt post Homerum homines, qui carmina ex eo audita et ipsi recitarent, dicti *Ὀμηρίδαι* et *ῥαψωδοί*. Etenim vniuersae pro rhapsodis nomen Homeridarum usurpatum esse, apparet vel ex Plat. Phaedro p. 252 C. vbi *Ὀμηρίδαι τινὰς λέγουσιν, αἱ, δύο ἔπη εἰς τὸν Ἑρωτα*, et quidem *ἐκ τῶν ἀποθέτων, reconditis*, minus notis. add. de Rep. X. p. 599. E. Narrabant Chii apud se fuisse *Homeridas*, *Ὀμηρίδας*, quos illi, repugnantibus tamen aliis ab alia causa nomen familiae ducentibus, ap. Harpocrat. in *Ὀμηρίδαι*, ediderunt e familia poetae et heredes carminum fuisse, et ea carmina decantasse; ex iis fuisse Cinaethum circa Olymp. LXIX. Schol. Pindari Nem. II, 1. quod Scholion est primum, exscriptum ab aliis, etiam ab Eustathio; idem multis ineptiis est onera-

tum in Scholiis ad Dionysii Art. gramm. ap. Villois. Diatribē p. 181 sq. Memorabilis res esset, si per quingentos et quod excurrit annos eam familiam floruisse et famam nomenque poetae seruasse verē traditum est. Cynaethum illum Syracusas abiisse necesse est; nam in ea urbe primus *ραψωδῆσαι* memoratur. Schol. Pind. l. l. Antiquissima de Homeridis auctoritas est Acusilai Argini, qui cum aetate fere attingere debuit, apud Harpocracionem in *Ὅμηρίδαι*. loco illustrato a Sturzio in *Fragm. Acusilai* p. 61. Proxima est Pindari Nem. II, 1. qui Timodemum ait victoriarum initium fecisse a certamine Iouis, ὃ *τεν περ καὶ Ὅμηρίδαι ραπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' αἰετοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου*. h. e. ἄρχονται προοιμίου ἐκ Διός. Laudat versus et ex iis Homeridas Strabo XIV p. 955 B. Cum his Homeridis voces *ραψωδεῖν* et *ραψωδῶν* frequentantur, et creduntur ab iis HomERICA carmina accepisse et recitasse alios quoque *ραψωδοὺς* dictos. Pindarus eos appellat *αἰδοὺς ραπτῶν ἐπέων*. ita illi dicebantur *αἰδεῖν ἐτη ραπτὰ*. quod vix alio sensu dictum esse potest, quam ut sint carmina composita, contexta, verbis ad metri legem iunctis. Nec discrepat iudicium Philochori, ap. Schol. Pind. l. c. qui ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν ducit, et ex fragm. Hesiodi etsi supposititio, laudat: ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖν. nam eodem redit, αἰεῖν τὰ ραπτὰ ἔπη, et ῥάπτειν αἰοῖν, h. e. ὑφαίνειν τὰ ἔπη, ὥστε αὐτὰ αἰεῖσθαι. ut dictum ῥάπτειν κακὰ, δόλους et al. Ita et ipse poeta, qui suos versus recitat, αἰεῖν ραπτὰ ἔπη, et is, qui aliorum recitat; vterque *ραπτὰς*, et *λεμῖος ραψωδός*, quo ipso concidunt mira etyma vocis a grammaticis (v. Schol. Pindari Nem. II, 1 et Eustath. p. 6.) excogitata de partibus carminis sparsis ab ipsis apte connecti solitis, aut de ῥάβδω, quam manu tenuisse feruntur; quo videtur spectare, quod in Theogonia Hesiodus de se ait, v. καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον Μῦσαι, δάφνης ἐριθιλέος ὄζον etc. etiam verum esse potest, eos cum sceptro, seu baculo, aut virga, ut olim dicturos, in concionem produsse. Memoratur ῥάβδος locis Pindari et Cal-

limachi, vtroque obscuri sensus. Pindar. J. IV, 66. Αἰακίς
virtutem Homerus κατὰ ῥάβδον ἔφρασε θεσπεσίων ἐπέων
λοιποῖς ἀθύρειν. possit sane per se intelligi φράσαι κατὰ
ῥάβδον, ad sceptrum, quod tenet poeta decantans, sed
liractura postulat κατὰ ῥάβδον ἐπέων θεσπεσίων, quod ac-
cipiendum videtur, κατὰ στίχον, διὰ στίχους, versus. Ita
sentire debuit Menaechnus ap. Schol. Pind. l. c. Μέναι-
χμος δὲ ἰστέραῖ, τοὺς ῥαψωδοὺς στιχωδοὺς καλεῖσθαι, διὰ
τὸ τοῦ: στίχους ῥάβδους λέγασθαι ὑπό τινων. cf. Pausan.
IX, 30. p. 768. et Callimach. Fragm. Benti. no.
CXXXVIII. p. 497 τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον ἡ-
νακὲς αἰδῶ δαιδαγμένος. hic αἰδεῖν μῦθον ὑφαινόμενον ἐπὶ
ῥάβδῳ videtur esse πρὸς ῥάβδον, vt carmen decantetur ad
sceptrum, cum sceptro, quod rhapsodus tenet. v. ad Pin-
dar. l. c. Videtur τῷ ῥάπτειν ἔπη conuenire τὸ ὁμηρεῖν,
ex ὁμοῦ ἄρσιν, coaptare, coagmentare, ab ὁμήρης, vt
θυμήρης, et alia: vnde Musae ap. Hesiod. Theog. 39
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, h. e. ὑμνοῦσαι. Vnde facile subnascitur
suspicio, nomen ipsum Homeri hinc ductum esse, vt al-
tera ex parte fabulam de caecitate ab alio vocis Ὅμηρος
significatu ortum habuisse probabile sit.

Seruatum inde nomen ῥαψωδῶν iis, qui aliena de-
clamabant, discreti ποιηταί; et si et inter ῥαψωδοὺς fuere,
qui et ipsi versus fecerunt, vt Cinaethus, de quo modo
dictum est, ad quem hymnum quoque in Apollinem re-
tulere. (Schol. Pindari) Prooemia eos praemisisse, forte
ab ipsis condita, inuocato Ioue, ex Pindaro patet. De-
clamarunt autem non modo Homeri et Hesiodi, sed et
Archilochi, Mimnermi, Phocylidis, carmina: qua de re
v. Athen. XIV, p. 620 C. Verbo ante frequentatum
apographorum curandorum vsus carminum recitationes
fieri solitae sunt.

Simillima autem erat recitatio actioni scenicae, et
rhapsodi voce, gestu, ipsam rem reddebant, affectus mo-
vendo, lacrimis rem miserandam, terrore horrendam, red-
hibendo (v. Plato in Ione p. 535 C.) ὑπεκρίνοντο δραμα-
τικώτερον. Ita recitatio erat ad modos instituta, ita vt

cantui esset propior; unde ᾄσαι dicuntur ipsi, et ab ipsis carmina μελωδηθῆναι, et ὑποκρίνεσθαι, quia cum gestu et actione mimica; ap. Athen. l. c. ὑποκρίνεσθαι τῶν Σιμωνίδου τινὰς Ἰάμβων ἐν ταῖς δαίξεσι (leg. ἐπιδείξεσι.) Non mirum itaque factam recitationem etiam in θεατροῖς ibid. Constituti quoque ἀγῶνες, more Graeciae et proposita praemia; agnum memorat Schol. Pindari l. c. Nem. II, 1. etsi haec non perpetua fuisse credo; neque vocabulo ἀγῶνος moueor, quo Graeci late vtuntur quoties aliquis in publico aliquid peragit ἐπιδείξεως causa. Nobilissimus ἀγὼν Athenis ab Hipparcho institutus Panathenaeis; et eadem aetate rhapsodorum certamina Sicyone habita esse ex Herodoto discimus, qui lib. V, 67. narrat Clisithenem ραψωδὸς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι vetuisse τῶν Ὀμηρείων ἐπέων ἕνεκα, quod in iis Argiutorum, quos ipse odio infectabatur, praedicantur laudes. Ionem victorem in Asclepiis Epidauriorum τὰ πρῶτα τῶν ἄλλων reportasse memorat Plato in Ione, pr. Assumpti quoque aliquando ἀγῶνες ραψωδῶν in sollennia Olympiorum: ita ex Dicaearcho Athenaeus ibid. narrat Olympiae παθαρμούς esse recitados; et Dionysium Syracusis rhapsodos Olympiam misisse (Olymp. XCVIII, 1) ad recitanda carmina a se facta; ἔπεμψε δὲ καὶ ραψωδὸς τοὺς κρατίστους, ὅπως ἐν τῇ πανηγύρει τὰ ποιήματα προφερόμενοι ποιήσωσιν ἔνδοξον τὸν Διονύσιον. placuere poemata primum διὰ τὴν εὐφωνίαν τῶν ὑποκριτῶν (rhapsodos memorat) mox autem explosa fuere: v. ap. Diodor. XIV, 109. Ita facile inter artes τῆς ὑποκριτικῆς referri potuit τὸ ραψωδῆσαι ap. Aristot. Poet. 26. et Twining V. C. p. 549. Conf. Grammaticum in Biblioth. Coislin. p. 596. med.

Ex his apparet, tam constantem antiquitatis usum recitandi carmina fuisse, ut nihil noui habendum hoc sit memoratum de Homeri carminibus; ita vero nec de scriptura et de carminibus Homeri scriptis his aetatibus omnino quaeri potest, cum nec magis aliorum poetarum carmina scripto consignarentur. Tam parum coniuncta est cum quaestione de Homericorum carminum antiqui-

tate illa quaesitio de artis scribendi inuento; tantum abest, ut ea fundum disputationis constituere possit. Inventum multis saeculis antecessit usum frequentiore, et in aere saxoque subsisterat, donec inuenta esset materia habilior.

Rhapsodos ἐκ διαδοχῆς Homericam poësin recitasse, narrat Schol. Pindari Nem. II, 1. qui Ὀμηρίδας nominat; et noto loco Diog. Laert. II, 9. l. 57. Solon lege sanxisse fertur, τὰ Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς ραψωδεῖσθαι. quod ille interpretatur: οἷον, ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκείθεν ἄρχασθαι τὸν ἐχόμενον. Simplicius dixeris alterum alteri deinceps successisse, partibus carminis recitandis, quia nemo erat, qui totum carmen memoria teneret, sed alius alias partes. Quo ipso firmatur, quod aliunde constat, rhapsodias singulatim esse recitatas; etsi fieri potuit, ac debuit, ut plures rhapsodias cognati argumenti iungerent, quo ipso homines incidere debuerent in alterum inuentum, ut pluribus rhapsodiis inter se iunctis corpus aliquod conficere tentarent.

Vulgato hoc et ubique recepto usu τοῦ ραψωδεῖσθαι factum est, ut vox illa tandem simpliciter loquendi more communi modo pro, recitare, modo pro, canere, vel ποιεῖν, frequentaretur. Apud Lucianum sic est αὐτὸς Ὀμηρος ραψωδεῖ. Iam olim Sophocli Oed. T. 399. Sphinx dicta est ραψωδὸς κύων, et Eurip. Alcest. 540 ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποβάπτεις λόγον; h. e. ὑποβάλλεις. λέγεις.

Serius τὸ ραψωδεῖν in contemptum venit: quoniam res in artem mercenariam abierat; mercedem ab audientibus exigebant, adstantium circulum obibant nummos colligendo, ipsi ornati veste pretiosa et corona: (v. Ion. p. 535.) tum homines indocti artem profitebantur, qui ipsum carmen memoria tantum comprehensum parum intelligerent, et imperitia cum arrogantia ridendos se doctis praeberent: id quod ex locis Xenophontis et Platonis constat; in Xenophontis quidem Sympot. 3, 6 Socrates ait ἔθνος ἡλιθιώταρον ραψωδῶν haud esse; meliores interpretes, a quibus Niceratus institutus sit, memorat

Stefimbrotum, Anaximandrum, et alios multos: si modo hoc ad Homeri lectionem reuocare licet. Mem. Socr. IV, 2, 10. Fuisse tamen etiam, qui arte sua probarentur, credere licet, et colligas vel ex verbis Platonis de Legg. II. p. 658 D. vbi dixerat, adolescentes probare comoedias, τραγωδίαν δὲ αἷ τε πεπαιδευμένοι τῶν γυναικῶν praeferunt (vnde necesse est, mulieres tragoedias spectasse) pergit: ραψωδὸν δὲ, καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα, τάχ' ἂν ἡμεῖς οἱ γέροντες ἡδύστα ἀκούσαντες, νικῶν ἂν Φαίμεν πάμπαν. Video passim Platonis Ionem ita memorari, quasi hoc propositum ille habuerit, vt rhapsodos in contemptum adduceret, tanquam omnium rerum ignaros, et sonos tantum rhythmosque carminum reddentes. Quod ita se non habere, ipse dialogus docet, quo id Socrates agit, vt, non arte ac scientia rhapsodos declamare doceat, sed afflatu aliquo diuino; hoc est, ad nostrum morem sentiendi, vehementi animi motu et affectu earum rerum, quas carmen tractat, specie et imagine viuida rerum obiecta, correpti. Veram itaque notionem τῆς ραψωδικῆς constituere voluisse videri debet, non Ionem aut rhapsodos omnino in contemptum adducere quippe qui, vt actores in scena tragoedias, ita ipsi τὰ ἔπη recitant cum actione, gestu et affectu. An altius consilium Platonis animo insederit, vt et philosophos esse innuere voluerit δι' ὑπονοίας, qui non arte et scientia, sed phantasiae afflatu correpti commenta subtilissima proferant, quae sensus communis respuit, haud dicere ausim.

Memorantur rhapsodi adhuc Alexandriae decantasse, et comoedus Hegesias in magno theatro ὑπακρίνασθαι τὰ τοῦ Ἡροδότου, Hermophantus autem τὰ τοῦ Ὀμήρου. ap. Athen. XIV. p. 620 D. Obscura sunt quae de Homeristis leguntur ap. Athen. XIV p. 620 B. ὅτι δὲ ἐπαλύντο οἱ ραψωδοὶ καὶ Ὀμηρισταί, Ἀριστοκλῆς εἴρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν. τοὺς δὲ νῦν Ὀμηριστὰς ὀνομαζομένους πρῶτος εἰς τὰ δεξιὰ παρήγαγε Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. (haec ex Athenaeo Eustath. habet ad Ω, p. 1360, 37.) Nomen

Homeridarum designasse aliquando studiosos Homeri patet ex Ione Platonis pr. (ubi v. Mueller. p. 14.)

Ceterum ex iis, quae exposita sunt, manifestum sit, male sub eadem notione comprehendendi rhapsodos diversarum aetatum. Primis enim aetatibus *ῥαψωδοὶ* dicti ipsi poetae, *ᾄδοι*, qui carmina sua recitabant; inde ii, qui aliorum carmina memoriter recitabant, verum etiam *σῖζα*, hactenus erant poetae; inde res versa in artem, et dramaticum *ἀγῶν*, habitaque res inter *ἀγῶνας μουσικούς*. Serius succedere homines indocti, vani et arrogantes qui nec poesin ipsi edocti essent nec res in carminibus narratas, sed laudem omnem ex declamatione appeterent.

SECTION IV

De rhapsodiarum compage.

Νῦν δ' εἶη, ὅς τῆςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
ἢ νέος ἢ παλαιός. ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένω εἶη.

Jl. E, 107. 8.

Iliadem ex variis partibus constare dixi, idque neminem non animadvertere posse ac debere, quocumque tandem modo eas partes seiungendas aut copulandas, omninoque constituendas, esse opinetur. Eas tamen in eam compagem tanta cum arte esse collectas, ut vnum aliquod argumentum constituent, partium inter se nexu probabili, nemo non nec minus miretur. Atque in hac miratione defixa fuit mature ipsa antiquitas, praeunte inprimis Aristotele, tanquam primo, qui nobis innotuit, huius iudicii auctore: quem sequuti alii illam unitatem tam perfectam et in singulis quoque partibus absolutam ediderunt, ut negarent ullum versum esse qui non suo loco positus sit, tanta cum sagacitate, ut si eum exemeris, tota moles corruitura sit: *quia*, ut est apud Macrob. V, 3. *tria haec ex aequo impossibilia* iudicabantur, *vel Ioui fulmen, vel Herculi clavam, vel versum Homero subtrahere*. Suborta inde est religio et sacer hor-

ror, cui similem vna et altera aetate ante nos patres nostri viderunt in Critica sacrarum litterarum, vt nemo auderet carmen animi sui iudicio subiicere; sin naeuum aliquem offenderet, vt non de naeuo, sed statim de medela, saltem de excusatione aliqua vel defensione alicunde petenda, cogitaret. Nisi tamen nobis ipsi imponere volumus, fatendum est, quod per totum decursum Observationum in singulis monitum est, multa inserta esse, quae cum summa carminis non necessario, interdum nec commode satis coniuncta sunt, alia quae curam ac studium produunt ingeniosi hominis, qui subinde vncinos, quibus diuersa iungeret et constringeret, hamulos et fibulas admoneret, interdum et lapillos intergerinos interponeret, ne moles hiaret. Commissuras has bene iam perspexit et ad serioris poetae ingenium referendam esse compagem, censuit perspicaciss. Wolf. in Prolegom. p. CXXX sq.

In his manifestum est, post Aristotelem multos et multo magis recentiores in eius vestigiis non substituisse quippe qui epopoeiam cum tragoedia comparans c. 25. de Poetica actionem vnam, totam ac perfectam constituit, eamque *συνωπλον*, episodiis distinctam: at nunquam tam arte coniunctas ait esse partes Iliadis vel Odyssaeae, vt nihil possit abesse; nec asserit hoc Longinus aut Horatius. Quod Aristoteles peruidit, et acutissime vidit, est discrimen inter expositionem vnius rei gestae, seu actionis, et plurium actionum, quarum altera alteram temporis progressu excipit; inter Cyclicos et Homerum hoc erat quod discrimen constituebat; et ad animaduertendum erat promptum, inter omnes narrationes epicas hanc Homericam esse vnam praestantissimam; hanc animos maxime mouere ac tenere, hanc rerum varietate delectare, et multas alias habere virtutes: vt in Oedipo Rege felicitas argumenti simplicitate sua exemplum perfectae tragoediae adumbrat. Ducta hinc est doctrina de unitate epici carminis, tanquam summa virtute; hanc

Virgilium summa cum cura ac subtilitate reddere voluisse ex ipsa carminis oeconomia apparet.

Maiores utique ac potiores partes summa ingenii subtilitate coagmentatas esse patet; multo magis, si eas antea solitarias ac sparsim habitas esse cogites. Cum semel Achillis ira in Agamemnonem pro fundo esset posita: eductas eo contempto per Agamemnonis superbiam copias, etsi fortissime pugnantes cladem tamen magnam et iteratam accepisse facile expectes, donec ipse Achilles arma iterum confociaret cum Achivis: per totum autem carmen ante oculos hoc habetur mira cum arte; nec minore cum sagacitate, forte etiam maiore cum subtilitate, per diversos gradus, cum detineamur expectatione, quidnam ad Achillis iram placandam et ad mutandum consilium adducturum sit Achillem, res eo deducitur, ut Patroclus miseratione Achivorum commotus copias Myrmidonum educendas ab Achille impetret, suaeque temeritate sibi fatum maturet, Achillis autem animo dolorem tantum iniiciat, ut in amici mortem ulciscendam vnice intentum animum habeat, atque ita ad arma capeffenda iterum prodeat: hactenus *proprium* Iliadis argumentum sunt *fortunae Achivorum et Troianorum vicissitudines, ex ira Achillis eiusque postea virtute*. Exponuntur tamen eae *non per se*, sed eo respectu ac consilio, ut per eas Achillis virtus insigniatur, quippe qua destituti Achivi succumbunt, eadem reddita vincunt. Respondent ita consilio, et cohaerent mutua iunctura, partes insigniores praeclare. Si hoc facile concesseris, non tamen pariter pronuntiari potest, etiam minora quaeque ac leviora aptissime ubique esse copulata. Sunt quoque partes episodicae, quae abesse poterant, forte etiam melius, quoniam animum ab eo, quod magnos animi motus et affectus excitat, auocant et ad alia auertunt, quibus ardor residit et collapsus tepescit; quo pugnae singulares interpositae, Paridis ex pugna reductus ad uxorem, Diomedis et Ulyssis nocturna profectio, et alia, referri possunt.

Studium copulandi diuerſas partes arguunt maxime repetiti, interdum interrupta narratione inculcati, deorum interuentus, quorum memoracionem ea ipſa de cauſſa ſubiecti librorum argumentis, de iſſque, quae moleſta eſſe videntur, ſingulis in locis monui, inprimis ad librum XVI (Π), XVII (Ρ), XVIII (Σ). v. Obſſ. ad Π, 432 et Σ, 356. vbi etiam Zenodoti reprehentiones videre licet. Omnis rerum cardo vertitur in Iouis conſilio, dum ille per eaſdem clades Achiuſ illatas, id quod volebat, aſſequi ſtudet; ſimul tamen Achiuorum virtuti et laudi nihil vult detrahi; quo ipſo ſpeciem illam auguſtam carmini poeta induit; ſimulque animus ſuſpenſus expectatione tenetur, dum conſilium illud Iouis non niſi partim et per gradus ſenſim ſenſimque apertius manifeſtatur, (v. Not. ad lib. I, 5.) quemadmodum Achillis quoque fata primo obſcurius, tum apertius produntur; v. Obſſ. Σ, 9.

Eſt itaque tenor aliquis totius carminis, vnitatem vulgo appellant, per partes inter ſe iunctas et congruas; ſagacitatem quoque in eo agnoſcas; etiamſi neges eam eſſe tam admirabilem, artificiumque ineſſe tantae calliditatis, vt omnem humani ingenii modulum excedat; multoque minus, ſi mecum ad eam quaestionem procedas: *extiterintne haec compages partium ante partes, an partes extiterint prius quam in compagem coagmentatae fuerint.* Hiſtoriarum fide nihil hac de re traditum accepimus; itaque animi iudicio et coniectatione aſſequendum eſt, quid ſit ceteris probabilius.

Poſſunt videlicet fuiſſe *tres modi*, quibus Ilias conderetur: *primus*, vt ab initio ſtatim, et a primo auctore, totum epos, quantumcunque et quale illud manibus tenemus, conditum ſit; *alter*, vt ſumma quidem carminis animo fuerit deſcripta, argumentum epicum adumbratum, per partes autem interiectas aut inſertas ſerius elaboratum; *tertius*, vt carmina plura eiſdem argumenti habuerit antiquitas, ſigillatim circumferri et recitari ſolitas, e quibus ſerius, Graecia iam meliore ingeniorum cultu et vbertate florente felix aliquod ingenium epos

hoc scite coagmentauerit. Deficiente, vt dixi, fide historica, probabilitatis iudicio vtendum est; nam, quod vulgo hac de re traditur, opinione vulgo recepta nititur, non fide memoriae antiquae idonea. Rhapsodias sigillatim memoratas legimus, antequam Iliadis et Odyssae mentio vlla iniecta reperiatur.

Videamus iam id, quod primo loco positum et vulgo creditum est, *ab vno eodemque auctore totum hoc quaecumque habemus, epos esse inuentum et perfecte elaboratum*, sitne illud satis probabile. Sane profitentur iidem, qui in hanc persuasionem consentiunt, epos hoc esse omnibus suis partibus absolutum et perfectum, arte mirabili et ab ingenio summo et politissimo; idemque summae simplicitatis et suauitatis. In his quis non sentiat res non modo diuersas, verum etiam contrarias in laudes assumi, altera ex parte ea poni, quae omnem humani ingenii modum excedant, ideoque omnem fidem superent. Homerum aiunt vixisse tam remota antiquitate, qua nondum vllus ingeniorum cultus Graeciae fuit, Peloponnesus a Doribus occupata barbarie et immanitate erat oppressa, reliquae Graeciae regiones, ipsa Attica, nec agrorum, nec vrbium cultu vlllo meliore nitentes, omnium rerum egestate et tenuitate laborabant; Iones autem, qui cum Aeolibus Asiae plagas littorales nuper infederant, rerum florentium, quae serius fuere, vix prima fundamenta iecerant. Quomodo probabile haberi potest, repente vnum extitisse hominem, qui conciperet animo epos, ingenio et arte mirabili adumbratum et inuentum, regulis subtilibus circumscriptum, vasti tamen argumenti; in quo simul omnia essent elaboratissima, sermone elegantia, modorum suauitas, tum sententiarum, morum, orationis, simplicitas; vno verbo: summa ars cum iis ipsis, quae non nisi ante artem, simplicitate nativae se commendantia, adesse possunt. Si tale ingenium nostris aetatibus prodidisset, essent forte, quae mirationem minuerent; at rudi ista aetate ingenium quamvis diuinum non tamen tanta felicitate esse potuit, vt dotes et

munera futurarum aetatum, artem cultumque politio-
 rem praeferret et pluribus saeculis antequeret. Non iam
 commemorabo episodiorum contextum, versuum nume-
 rum, quem ingenio et memoria primus ille auctor con-
 cipere ac retinere debuit, si totum epos procreasse ven-
 ditatur. Sane quidem si res fide alicuius scriptoris ae-
 qualis vel aetate proximi tradita ac firmata esset, magis
 lubricum esset iudicium; enimvero non tradita res est,
 sed credita ab eo, primum tempore, quo compages Ili-
 dis et Odysseae innotuit; si de superioribus temporibus
 memoratur, rhapsodiae, non Ilias, non epos, antiquio-
 rum sermone frequentantur. Credita autem res est ab
 iis hominibus, qui eidem Homero tot alia carmina cul-
 tu habituque inter se prorsus diversa ac dissimilia tribue-
 runt: quorum recensum apud Fabricium si inspexeris, vix
 oculis credas, tantam critices imperitiam inter Graecos,
 meliore quoque aetate, esse potuisse.

Restant itaque reliqui duo modi, quos diximus:
 quorum alter erat, ut descripta tantum a primo auctore
 esse credatur carminis summa, summumque argumentum;
 ut ab initio carmen fuerit Ilias iustae molis tantique mo-
 duli, qui ingenii humani finibus continetur, cui serius
 insertae fuere aliae partes, quibus partim ipsa actio pri-
 maria amplius instructa decursu longiore continuaretur,
 partim episodiis locupletaretur. Scilicet fingat sibi ali-
 quis aut clades Achiuorum ex absentia Achillis, aut Achil-
 lis iram per se solam, carmine fuisse enarratam; accessis-
 se serius reliqua, interiectis vel adiectis iis, quae cum
 rerum summa et argumento convenire viderentur. Rem
 ita narrares, magna ex parte magis probabilem priore
 opinione; molestam tamen et minus probabilem aliis de
 causis. Ita enim aut credendum est, primum auctorem
 adumbrasse opus ab istius aevi ingeniis facultatibusque
 prorsus abhorrens, dum animo praenideret unitatem ar-
 gumenti varietate tamen rerum et casuum locupletatam
 et amplificatam, ad perfectum aliquod artis mirabilis
 opus perducere posse, aut sumendum est altera ex parte,

argumentum simplex, narratione vnus facti aut rei absolutum, multorum ingeniorum per magnum temporum decursum consensu et continuata opera, iis esse accessionibus locupletatum, vt prodierit epos hoc partibus suis absolutum. Verum tanti miraculi nec vllam suspicionem alicunde elicere potui, nec bene conuenit illa cum antiqua fama: per rhapsodias singulas decantata primum Iliados et Odyssae carmina fuisse.

Videamus modum probabilem tertium, quo Ilias enasci potuerit, si ponatur, *primitus* carmina antiquiora plura, quae rhapsodiarum nomine mos et vsus insigniuit, *extitisse singula, seriusque ingeniosi hominis opera in corpus esse collecta*. Primo conuenit hoc cum antiqua fama, quae rhapsodias singulas olim habitas et recitatas esse ad posteritatem prodidit: de qua actum Sect. III. Firmatur haec fama iis ipsis quae in Iliade et Odyssae memorantur de carminibus singulis recitatis a poetis, et quidem argumenti ex rebus Iliacis petiti eoque cognati et congrui; in Odyss. A, 326. 327. 350. a Phemio, tum Odyss. Θ, 76 sq. 489 sq. 499 sq. 567 sq. de Vlyssae a Demodoco carmina eiusmodi seu rhapsodiae decantatae memorantur. Tenemus itaque morem antiquorum hominum; prorsus famae antiquae consentaneum; eundemque per plura saecula continuatum, etiam post ea tempora, quibus iam Iliadem et Odyssaeam memoratam legimus. Conuenit porro res ingenii humani indoli, modulo, mori, vt a singulis procedant omnia, seriusque colligantur similia et cognata in vnum corpus; a conatibus tenuibus progredimur ad maiora; propensi sumus natura ad sparsa in vnam congeriem colligenda, ad revocandas species ad genus suum, partes ad totum; contra vero ponere totum aliquod, cuius ne vna quidem pars adhuc innotuit, ab humano ingenio est alienum. Hoc itaque fieri potuit, et factum esse probabile sit, cum magnus numerus singulorum carminum communis argumenti de rebus Iliacis per multa saecula passim habitus et recitationibus frequentatus esset, tandem aliquando in-

genium aliquod felicius eo deuenisse vt plura eiusmodi carmina selecta in vnum hoc corpus concinnaret.

Probabilem opinionem seu iudicium esse dixi, quia temporum rationibus, famae antiquae, antiquorum hominum vsui et mori, exemplis similibus, naturae ingenii humani res conuenit. Magni vtique ingenii etiam hoc fuit, animaduvertere, tot carmina argumenti inter se cognati posse in compagem aliquam probabilem cogi; contextumque aliquod mirabili cum arte ita conficere, vt vnum aliquod corpus tanquam natum, non factum, illud videri posset; potuit tamen ipsa res eo ducere, per plures conatus et experimenta, cum rhapsodi declamarent plures iunctim rhapsodias; vt solent hominum inuenta a tentatis minus perfectis procedere ad maiora et perfecta. Temere ingenia creduntur aliquid inuenisse, cuius nec simile aliquid, aut omnino nihil extaret; alia inueniendi felicitas est, si in rei vel facti, quod iam extat, causas latentes inquiritur. Iam ingenium illud praeclarum, cui compagem hanc tam mirae artis debemus, nobis Homerus esto; τὸ ἄνθεον commune esse dicam ei cum ἀνδράσι illis antiquis, qui idem rerum, mythorum, phantasmatum, artis, vitae, exemplum animis suis impressum habuerant, eodemque sermone antiquo, numerofo, eadem cum simplicitate, suauitate, pari habitu et ornatu mythico, istius exempli tanquam imaginem in tabula, carmine redhibuerant. Si antiquiores iam perspectum habuerent, et palam professi sunt, non ab eodem poeta, qui Iliadem condidit, Odyssaeam proficisci potuisse: quidni, si probabilitas ita ferat, ipsas quoque partes carminum a diuersis auctoribus perfectas esse suspicari liceat?

Restat nunc quaestio: *quibus temporibus* plures rhapsodias in hoc Iliadis corpus coaluisse probabile sit? Expressam historiarum fidem nos deficere iam dictum est, omnemque rem ad probabile iudicium deductam esse ex temporum, rerum, hominumque rationibus, accommodata ad ipsa carmina, constituendum.

Primam Iliadis et Odysseae memoratiōem in Herodoto extare vidimus supra Sect. L. Ante hunc itaque factam iam rhapsodiarum compagem esse necesse est. Ad valde remota tempora tamen referre ingeniosum inuentum haud licet, quoniam culturam et artem illud prodit, quae in tempora obscura et omni litterarum luce destituta ante Olympiades cadere haud potuit. Sane quidem ii, qui Homeri aetatem ad antiquissima tempora referunt, simulque ab eodem Iliadem cum Odyssea elaboratam tradunt, de probabilitate historica parum solliciti, in hanc quaestionem haud descendunt; at enim nos ea quaerimus, quae cum temporum hominumque cuiusvis aetatis rationibus consentiunt, nec aperte iis repugnant.

Duo sunt tempora, in quibus carminum Homericorum diserta aliqua sit mentio; alterum est aetas *Lycurgi*, alterum aetas *Pisistrati*, *filiorum eiusdem*, et *Solonis*.

Et *Lycurgi* quidem aetas, ex probato annorum computo haud multum absuit ab ea, qua Homerus vixisse traditur aetate; vix vnus *γυνεῖς* intervallo. Lycurgo enim annus ante C. N. 884. ante Olympiadem primam 108. assignatur, qui haud multum ab a. 907., Homero assignari solito, abest. Ea tamen quae a serioribus narrantur de vniuersa Homeri poesi in Graeciam a Lycurgo allata, et ex exemplari, quod apud Creophylum vel eius posterios seruabatur, descripta, fabulosa sunt et mera commenta. En verba Heraclidis, in fragm. *Πολιτειαῶν*, e quo alii hausere, vbi de Lycurgo memorat: καὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν (non declaratur, quatenam haec fuerit; parsne aliqua, et quatenam) παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεοφύλου λαβάν, πρῶτος διέκόμεσιν εἰς Πιλοπόννησον. Aelianus V. H. XIII, 14. de suo iam adiecit, *vniversam* Homeri ποιήσιν esse a Lycurgo apportatam: ὅψα δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισα τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. Plutarchus in Lycurgo p. 41 E multo liberalior, cum narrasset Lycurgum ex Creta in Asiam nauigasse: ἐκεῖ δὲ καὶ, inquit, τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν ἐντυχῶν πρῶτον, ὡς εἶπες, παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς Κλεοφύ-

λου (ita hic nomen scriptum) διατηρουμένοις, καὶ — ἐγράψατο προθύμως, καὶ συνήγαγεν ὡς δεῦρο κομιῶν. ἦν γάρ τις ἡδὴ δόξα τῶν ἐπῶν ἀμαυρὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. ἐπέπτηντο δὲ οὐ πολλοὶ μέρη τινὰ σποράδην τῆς ποιήσεως ἐκτυχῶς διαφερομένης. γνωρίμην δὲ αὐτὴν καὶ μάλιστα πρῶτος ἐποίησε Λυκούργος. Vide quam multa veteri famae attulerit vir in aliis praeclarus, in critica autem seu grammatica seu historica, parum cautus et subtilis. De Creophylo famam aliquam fuisse tanquam Homeri hospite, et Platone discimus lib. X de Rep. p. 600 B. ubi ridet nomen Κρεωφίλου, ut ibi scribitur; cum enim vellet docere; τὴν μίμησιν poeticam ad veram vitam emendandam parum utilitatis habere, non constare ait, nec ποιήσιν nec poetam dum viueret, reddidisse homines meliores: ὁ γὰρ Κρεώφίλος ἴσως, inquit, ὁ τοῦ Ὀμήρου ἐταῖρος, τοῦ ἐν ματρὶ ἀν γελοϊότερος ἔτι πρὸς παιδείαν Φανεῖη, εἰ τὰ λεγόμενα περὶ Ὀμήρου ἀληθῆ. λέγεται γὰρ, ὡς πολλὰ τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν (Homerum) ἦν ἐκ' αὐτοῦ ἐκείνου, (illo viuente. f. ἀπ', ab ipso Creophylo) ὅτε ἔζη. quo patere ait, Homerum nec eos, quibuscum versaretur, meliores reddidisse. Fuisse Creophylum Samium ex Strabone discimus, XIV. p. 946 A. ubi excepisse Homerum hospitio memoratur, a quo acceperit Οἰχαλίας ἄλωσιν, quam Callimachus vindicat ipsi Creophylo poetae, quem alii Homeri magistrum fuisse asserant. Ex his patet *Samiorum narrationem* aliquam antiquitus acceptam pro fando fuisse, variam et incertam. Creophyli nepotem Hermodamantem magistrum habuit Pythagoras: Laert. VIII, 2. Fidem autem famae de Lycurgo valde esse circumscribendam facile credas; censuisse quoque sic Wolfium video. Mihi hoc saltem probabile videtur, per Lycurgum ex peregrinatione in Cretam et Asiam reducem seu vnam alteramue rhapsodiam, seu notitiam aliquam carminum Homericorum venisse, mox iterum oblitteratam.

Trium fere post Lycurgum saeculorum intervallo alia est narratio *de Pisistratidis et Solone*. Cum res historica fide tradita sit, videndi sunt primo loco auctores.

Antiquissimus, nec nisi centenis fere annis serior, Plato in Hipparcho, si modo ille Platonis habendus est, quae de re dubitatur; ubi in Pisistratidarum laudes excurrit: p. 228 B. To. II. Opp. Ἰππάρχῳ — ὃς ἅλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὀμήρου πρῶτος ἐκόμισεν ἐς τὴν γῆν ταυτηνί, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψωδοὺς Παναθηναίους ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διέναι, ὥστερ νῦν ἔτι οἷδε ποιῶσι. Duo memorata videmus, *primum Hipparchium carmina Homerica Athenas attulisse*; (ergo antea erant Atheniensibus ignota; et hoc bene convenit cum statu Athenarum et fortuna per ista tempora.) *et instituisse ut Panathenaeis rhapsodi ea recitarent per vices se excipiendo*; eo quo Platonis aetate adhuc solenne erat modo. Nihil in his habetur quatenus illa τὰ Ὀμήρου essent; cum tamen per vices essent recitanda a rhapsodis, apparet, eas rhapsodias sigillatim habitas fuisse. Unicus hic est scriptor, cuius, nisi serior sophista fuit, auctoritas esse potest aliqua hac in re. Lex tamen a maioribus scripta de recitandis in Panathenaeis solis Homeri carminibus memoratur quoque a Lycurgo in Leocratem p. 209. R. Alter est auctor, Dienchidas rerum Megarensium scriptor, post Alexandri, suspicor, tempora, ap. Laert. I, 57. Soloni haec ipsa tribuit: τὰ τε Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφα ῥαψωδοῦσθαι. interposita Laertii interpretatione: οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκείθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Pergit: μᾶλλον οὖν Σόλων Ὀμηρον ἐφώτισεν (*illustrarem reddidit*) ἢ Πισίστρατος. ὥς Φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Ambiguum est, sintne Dienchidae tantum postrema, an et priora? Hi duo tamen soli sunt, qui famam antiquam cum fide tradant, nam reliqui, qui ab omnibus memorantur, qui haec attigerant, tam varie et supine, hac de re loquuntur, ut vix unquam explorare eos aliquid rescivisse appareat; quid Cicero? qui de Or. III, 34. de Pisistrato: *qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus*. Unde recentiores nonnulli sibi persuaserunt, a Cinaetho perturbatum esse rhapsodia-

rum ordinem, restitutum a Pisistrato: male vñ ad eam opinionem notis verbis Eustathii pr. Comment. ad Iliadem. Melius Pausanias VII, 26 p. 594 Πεισίστρατος ἐπὶ τὰ Ὀμήρου διασπασμένα τε καὶ ἀλλαγῶ μνημονεύοντα ἡθροίζετο. Melius prius; sed alterum obscure: *aliis in locis memoriter servata*. Iosepho noto loco in Apionem est διαμνημονευομένην ποιήσιν ex opposito τοῦ γράφεισθαι. Ex his aliisque locis ducta est vulgaris opinio, a Pisistrato, seu eius filiis, rhapsodias, sparsim habitas, in corpus esse coactas. Pro explorato tamen non habemus quod ponere liceat, nisi forte hoc: illis temporibus primum rhapsodias Homericas Athenas esse perlatas et a rhapsodis in Panathenaeis esse decantatas. Famam non satis certam fuisse patet quoque ex hoc, quod modo Soloni, modo Pisistrato, modo filiis omnino, modo vñ Hipparcho res tribuitur; iam autem Solon Archon fuit et leges scripsit Olymp. XLVI, 3. ante C. N. 594. Idem vidit Pisistratum tyrannidem, h. e. summum magistratum, occupasse Olymp. LV, 1. ante C. N. 560. et paullo post senex obiit; Pisistratus autem obiit Olymp. LXIII. ante C. N. 528. et Hipparchus filius interfectus Ol. LXVI, 5 ante C. N. 513. tandem Hippias eiectus Ol. LXVII, 1. ante C. N. 512 qui idem adhuc pugnae Marathoniae interfuit annis XXII post Olymp. LXXII, 3. Ita a Solone Archonte ad Hippias fugam habes intervallum octoginta fere annorum, intra quos fluctuat narratio, ea quidem, vt dixi, per se incerta et parum definita; his iam parum accurate traditis quantum fidei et auctoritatis tribuendum putes?

At vero alia illius aetatis memorata si compares, (Synchronismum appellant) si, litteras et artes primum Athenis incrementa habuisse, memineris: probabile fit, in tanto annorum spatio plura euenisse, a quibus Iliadis et Odysseae tanquam incunabula procederent. *)

*) Ne videamur haec primi animaduertisse, siue in inuidiam hoc trahatur, siue in laudem, memorare licet Bentleium non ali-

Iunctura plurium rhapsodiarum fieri, saepius tentari, potuit, donec totum hoc Iliadis corpus coaluit. Et recte se habere potest, quod servatum est a Suida in "Ομηρος ὕστερον δὲ συνετέθη καὶ συνετάχθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτου. Nescio an in iis, qui in disponendis Homericis carminibus studium posuerunt, fuerit Cinaethus (vel Cynaethus) Chius, de quo memorabilis locus ex antiquioribus est apud Schol. Pindari Nem. II, 1 pr. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπέλλωνα γαγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις (igitur Syracusis primum, non omnino primum) ἐραψώδησε τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξακοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατός φησιν. (haud dubie ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Schol. ad Pyth. VI, 4) Praecesserat in Schol. de Homeridis h. e. de rhapsodis: in quibus ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο αἱ περὶ Κύναιθον, οὓς Φασὶ πολλὰ τῶν ἔπων ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν.ultima corrupte exscripsit Eustath. p. 6 extr. nec mirum, si Cinaethus ordinavit et disposuit rhapsodias in compagem! Iure quoque memorari videntur plures αἱ διασκευάζοντες τὰ τοῦ Ὀμήρου. Etsi hoc διασκευάζειν haud vno modo dictum reperio; est tamen hoc sensu idem quod διαθεῖναι. et διασκευαστής, vt διαθέτης apud Herodot. VII, 61. Onomacritus est διαθέτης τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, h. e. qui collegit et ordinavit oracula Musaei. Omnino in re libraria antiquiorum hominum prorsus animo efficien-

ter statuentem (loco a Wolfio quoque laudato:) in Phileleutheri Lipsiensis Remarks f. VII. *These loose songs were not collected together in the form of an Epic Poem, till Pisistratus's time, about 500 years after.* Sequitur Bentleius in hoc vulgatum morem Homericæ ætatis definiendæ; si enim Pisistrati temporibus supra memoratis quingentos annos addideris, videbis ad decimum fere ante C. N. sæculum computum assurgere. Epigramma Pisistrati statuæ Athenis adscriptum, vt aiunt, in quo versus est: Πεισίστρατος, ὃς τὸν Ὀμηρον ἤθροισα σποράδην τὸ πρὶν αἰδόμενον, nec antiquum esse nec auctoritatem habere, per se intelligitur.

da est nostra res libraria: quae eorum animis infidet, qui omnia ad litteraturam et mercatum nostrum reuocare solent.

Adiungit studium haud dubie vsus scripturae ad notanda animi sensa redditus iam expeditior; etsi parum probabile sit, si legum Solonis scribendarum rationem reputes, eam repente tantopere frequentatam et exercitatam et perfectam fuisse, vt totam statim Iliadem librarii exararent, aut vt codicum manu exaratorum magna copia prodiret. Annorum plurimum decursu haud dubie opus fuit, ad magnos in scribendi arte profectus. Potuit tamen illud nunc fieri inuento, et ex Ionia illato vsu τῶν διφθεράων, pellium caprinarum ouillarumque (ap. Herodot. V, 58); cum antea per multas aetates litterarum quidem notae a Gephyraeis, qui Phoenicia origine erant, communicatae fuissent, exiguo tamen cum fructu, quia materia apta ad scribendum haud ad manus erat; a qua tamen omnem scriptionis vsum pendere professus sum. Ita quoque in Ionia innotuerant litterarum notae multis ante earum vsum frequentatum. Lydorum et Medorum epistolas missas iam ante Croesi aetatem memoratas legimus ap. Herodot. I, 93. 99. 123. 125. Itaque nec confectam rem putem, etiamsi σήματα in Homero ipso de scriptura intelligenda contenderis: vsus enim eius esse aliquis potuit pariter per plures alias aetates, nec tamen materia commoda, vt magnus versuum numerus perscriberetur; quod vtique nec in saxo nec in aere factum, probabile sit; de alia autem materia eiusue vsu nulla est memoria, cum ne quidem τοῦ γράφειν et picturae memoratio in Homero occurrat: de quo docte egit V. C. Merian (*Mem. de l' Acad. R. des Scienc. de Berlin*, an. 1788. p. 533) Ceterum scripturae inuento non tam celeres progressus tribuendos esse; alio tempore declaravi in *Comment. de antiqua Homeri lectione* Vol. XIII. *Commentation. Soc. R. Scient. Gotting.*

Vt paullo liberius de his pronuntiarem, gratum fuit, quod viam iam muniuit Wolfius, cuius acute disputata

mili longioris disputationis otium fecerunt: digna ytique quae iterum inspiciantur. Subiiciam tantum nonnulla, quae vt paullo longius procederem, me tum mouerunt, cum, ex reliquorum nexu et ordine, in haec quoque intentiore cura inquirerem.

Fuit Pisistratidarum aetas ea, in qua Atheniensium ingenia repente tanquam somno discusso euigilarunt, aut potius diuino aliquo afflatu excitata litteris et artibus studium operamque consecrarunt. Effloruerant litterae iam tum inter Graecos Asiae, Siciliae et Italiae; lyrica poesis ad summam laudem peruenerat; artis dramaticae incunabula in Sicilia, nunc maturam aetatem Athenis habuere. Per haec tempora etiam ingenii alicuius felicitas existere potuit, quod propriam epici carminis naturam perspiceret, et ad eum modulum rhapsodias iam ante connecti solitas ordinaret.

Quae adhuc disputata sunt, bene constituta esse videntur, quatenus de Atheniensibus agitur. At enim diuersam rerum faciem obliici video, si Ioniae per eadem tempora conditionem et fortunam comparo. In Asia enim et in insulis iam ante Pisistratidarum tempora et ante Solonem Archontem Olymp. XLVI, 3 praestantissima ingenia, poeſices maxime, floruerant. Magnus poematum numerus memoratur, a quibus myſſi antiqui, inque his Troica exposita fuerant, Cyclicos poetas appellamus, qui inde a primis Olympiadibus vixisse traduntur: in his Arctinus Mileſius, qui Aethiopide Memnonis res complexus erat, Lescheus Lesbius, cuius vita Olympiadi XXXIII assignatur, Iliadis paruae notissimus auctor, Stasinus Cyprius, Cypriorum carminum auctor, cum Νέστωρ scriptore Augia; Pisander Camirensis Rhodius, Heracleae auctor circa Olymp. XXXIII. nam serius vixere Panyasis, Herodoti auunculus seu patruellis, alterius Heracleae auctor, et Thebaidis Antimachus. Quid? quod Lyricorum principes inde ab Olymp. XXX. cum Terpandro, Alcman, Alcaeus, Sappho, iam vixerant, Archilochus Iambographus etiam antiquior ad Olymp. XX. XXIII.

XXVII. memoratus; Pisistratarum autem temporibus nomen erat clarum Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Simonidis; etiam Thaletis, iam septem sapientium, iam Pherecydis, Pythagorae magistri, nomina inclaruerant. Sunt haec florentis Ioniae tempora, sub Gygis successorumque Lydiae regum aetatem. Quid ergo? in Ionum tamen rebus nihil de Homero memoratum reperitur! ubi eius rhapsodiae latuerunt?

Scilicet infigendum est animis alte, quod saepe monui: nos parum diligenter recordari, fragmenta nos historiarum habere, non historias. Nullus autem facile populus est, cuius notitias tam ieiunas habemus, quam Ionum, et ex iis maxime temporibus, in quibus artium et litterarum primordia condita sunt. Ad Athenienses spectant ea, quae supra memorauimus de rhapsodiarum recitatione, mox et scriptione; quo in loco habiti sint poetae cyclici et lyrici Ionum, ignoramus. In Ionibus autem probabile videtur, maturiorem fuisse scripturae usum, quod τῶν διφθαρῶν usus apud eos antiquior probare videtur. Quid tamen scriptis eorum libris factum sit; an li ad Platonis, ad Alexandri, ad Alexandrinorum tempora durauerint; an lyrici antiquiores omnes, aut quinzam, in bibliothecam Alexandrinam illati sint, ignoramus. Maturius interiisse monumenta ingeniorum in Asia et in insulis video; et quae seruata sunt, in Graeciam illata fuerant; sic Herodoti Halicarnassensis, mox Thurini; et ante eum Hesiodi, qui Cuma Aeolidis in Boeotiam se contulerat. Haec si reputauerimus, balbutire nos in rebus antiquitatis grauissimis fateamur necesse est. Interea expedit tenere paucas ac tenues notitias, quas habemus, et videre, quae ex usu, indole et nexu temporum cultusque hominum, non ex leui aliqua opinione e nostris litteris suscepta, inde elici possint. Obuia vtique videtur observatio haec: quo tempore res Iliacae ante et post ea quae in Iliade Homerica comprehensa sunt, variis carminibus constitutae fuere, eo aut iam conditam fuisse Iliadem, aut rhapsodiarum in vnum corpus colligendarum

inuentum vltro se obtulisse ingeniis acutioribus. Iam autem inter Athenienses sensus ille criticus primo emerisse videtur, et, quid maiorem vim ad animum hominum haberet, et qua arte id assequamur, perspectum fuit; cui ingeniorum subtilitati eadem aetate debetur maxime dramatum natura accuratius constituta, et ad vnitatis praeceptum reuocata. Suspicio igitur, litteris consignatas quidem maturius fuisse rhapsodias in Ionia; compagem tamen Iliadis et Odysseae factam Pisistratarum aetate. Vide, quomodo ita colligam, et qua probabilitate.

Ab epica poesi ad tragoediam progressus est factus, fuitque ille expeditus, primo per τὴν μίμησιν vtrique communem, quod bene Plato docuit de Rep. X pr. tum per argumenta magni sensus et affectus, memorabiliumque fortunae vicissitudinum, quae vita heroica suppeditat. Factus est ille progressus Athenis, et satum drama tragicum vno actionis argumento intra iustum tempus finitum; et hoc quidem potissimum auctore Aeschilo, postquam multa iam dramata in scena essent acta, per satiram plura exhibentia. Sub eadem tempora, sed paullo maturius, hoc idem animaduersum esse videtur in poesi epica, ut heroici carminis vim summam assequi poetam, intelligeretur; si carmen vna actione contineret; cum contra narrationis vigor minueretur rebus pluribus ac diuersis alia ex alia se excipientibus, quod in Cyclicis carminibus animaduerti debuit, quae etiam seu mythici seu historici generis narrationes erant. Expertus est hoc idem Aeschylus in dramate, perfecit Sophocles; et sic vnitatis et dramaticae et epicae animaduersa artem vtramque ita constituit, ut etsi cognatam, suam tamen vtraque naturam et indolem discretam, habere videatur. Ita et Aeschylus Homeri tragici nomen meruit, et hoc sensu, suspicio, ἄνθρωπος τῆς τραγῳδίας Ὀμηρος dictus a Platone in Theaeteto p. 152 E. Atque huius rei sensum habuit Virgilius, qui carminis epici dignitatem cum tragica gravitate, coniunxit, quod in Virgilii Aeneide dixi chara-

cterem carminis constituere singularem, Homérico diversum.

Aristoteles a dramatis vnitatem ad epicam progressus, c. XXIII de poetica, a tragoediae indole plura transfert ad poësin epicam, nescio an plura, quam necesse sit pro diuersa vtriusque natura in multis aliis. Dubito quoque an Cyclicorum carmina, quia non vna actione absoluebantur, etsi hactenus minoris artis et laudis, propterea latere quoque omni alia caruisse putanda sint. Carmina fuere historica, nonnulla etiam in hoc ad epos accedentia, quod vnius herois res gestas, ut Thesei, ut Herculis, enarrarunt. (cap. VIII) Possunt omnino eiusdem generis formae esse plures, eaeque aliqua ex parte variae. Potuere quoque istae narrationes admittere omnem ingenii vim in inueniendo, exsequendo et ornando argumento. Licebat enim antiquitus tradita non modo narrare, ut erant tradita, verum etiam, quomodo, ita tradita, euenire potuerint, quod ipse Aristoteles discrimen constituit: τὸν μὲν (ἱστορικὸν) τὰ γινόμενα λέγειν, τὸν δὲ (ποιητὴν) οἷα αὖ γένοιτο. c. IX. quemadmodum historicus ipse interdum ad partes poetae transit, cum probabiliter vult declarare, quomodo res narratae ita enenerint, quod saepe idem est ac si diceret: eum exponere, quomodo res ita euenire potuerint aut debuerint κατὰ τὸ σικρὸς ἢ τὸ ἀναγκαῖον.

Vnum est, quod de omni hac disputatione dubitationem facere possit, scilicet ut dicas: si diuersorum carminum compages sit Illias, orationis quoque ac sententiarum discrimen aliquod notabile in oculos incurere debere. Recte hoc monetur, nec vi sua destituitur monitum, et saepe ad hanc animaduersionem ipse animus attendi. Sunt tamen duo, quae obseruationem infringunt: *primum*, quod antiquiorum poetarum epicorum oratio eundem fere habitum habet; dum Ionicus antiquus sermo narrationi semel ita attemperatus erat, ut sollennes vbique formae ac sententiae se poetae offerrent; ita quoque poetae cyclici ad idem exemplar se

composuisse videntur, in eodem quoque argumento versantes; hoc saltem docent fragmenta, hoc Scutum Herculis, quod inter Hesiodica habetur; patetque idem ex comparatione Quinti Smyrnaei, qui, nisi quod ingenii vi, rerumque copia et dilectu longe inferior est antiquis, orationis colore saepe ita incautum fallit, ut in vetere heroico aliquo carmine versari tibi videaris; nisi verum est, quod suspicor, habuisse eum adhuc in manibus poetas cyclicos: quod non improbabile est, siquidem Proclus Saeculo V. eos tractavit, secundum ea quae iam olim observavi (*Biblioth. d. alten Litt. u. Kunst. I Stück. Inedit. p. 16.*) Ut autem omnium epicorum poetarum orationi idem fere color inesset, causa alia accessit, in eo, quod poetae et sua et aliorum carmina, quae memoriter recitarent, *memoria retinuerunt*, neque adeo aliter fieri potuit, quam ut eadem phantasmata, formae loquendi, comparationes, flores poetici et voces exquisitiores, ut haec omnia, inquam, animo infixae, quoties in easdem ac similes cogitationes ipsi inciderant, animo iterum se offerrent. Haec si reputes, non mirum videbitur, antiquiorum carminum colorem tam parum esse dissimilem: imprimis in praeliorum descriptionibus. Pro exemplo esse potest Batrachomyomachia, in qua paucissima sunt, quae non HomERICA esse sentias. Omnino hoc magnam vim ad ingenia hominum et ad ipsum sermonem poliendum habuisse necesse est, quod *non lecta carmina* sunt, sed *memoria servata*. De eo autem nemo nunc dubitat, memoriae vires inter istiusmodi homines esse incredibiles; vid. *Iones Asiat. Researches* To. II. p. 14. et exemplum carminum Ossiani satis rem firmavit, ne memorem Delillium nostra aetate suos versus, ne chartae mandaret, omnes memoriae mandatos secum e patria efferentem. *Alterum*: quod observationem supra memoratam eleuet, est hoc: frustra sumi, nihil omnino inesse in Iliados partibus sibi dissimile, nihil nisi quod sibi a summo ad imum respondeat. Immo vero priorum librorum character hand exacte convenit oppugnationi et

pugnae in castris; recedit ab iisdem Patroclia; et alius est color rerum gestarum ab Achille; nam de postremis libris iam alii viri docti nec aliter constituerunt.

Ceterum, Platonis utique tempore, carmina Homerica iam citra controuersiam fuisse constituta et Homeri nomine vulgo insignita, vel ex supra dictis manifestum sit; Socratis aetate iam ad puerilem institutionem adhibitam esse Homeri lectionem, constat vel ex narratis de Alcibiade litterarium ludum ingresso et non *Iliadem*, sed *rhapsodiam* petente (ῥαψωδίαν Ἰλιάδος ἔχει) cumque magister *nihil* se habere *Homeri* diceret (μηδὲν ἔχειν Ὀμήρου) colapho inflicto abiisse: Plutarch. Apophthegm. p. 186 D. et Aelian. V. H. XIII, 38 vterque ex antiquiore auctore eodem. In Symposio Xenoph. c. 3, 5 Niceratus a patre se coactum esse ait, πάντα τὰ Ὀμήρου ἔπη μαθεῖν. καὶ νῦν δυναμένην αὖ Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδυσσεῖαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Exemplaria viriusque corporis rhapsodiarum iam tum extitisse apparet, etsi idem quoque rhapsodos quotidie fere auduisse proficitur. In Memorab. Socr. IV, 2, 10. Euthydemus Homeri poemata possidere (κεκτήσθαι) dicitur. Et Isocrates in Paneg. (p. 144. ed. Gen.) maiores ait in honore haberi voluisse poetae artem ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων. Nec temere id factum: philosophorum enim doctrinis subtilibus vulgus ad virtutem exercendam haud adducitur; eruditur illud factis ac rebus ad sensum expressis; vtilium rerum doctrina iis imixta sola eam, quam quaerimus, vim ad animos emendandos habet. Talem itaque doctrinam videbant haberi in carminibus Homericis; etsi cum opinionibus erroneis coniunctam, quas aut legibus aut sapientum et bonorum virorum consuetudine tolli posse putabant; cum iisdem sensum pulcri sine fuco ac pigmento ali per carmina videbant.

Nec ulterius procedere necesse est. Nota sunt quae de exemplari narrantur, quod Alexander habuit ἐκ νεύρου, ab Aristotele emendatum, tum ab ipso Alexandro

eum Callisthene et Anaxarcho illud recognitum: 'Αλε-
 ξάνδρου μετὰ τῶν περὶ Καλλισθένην καὶ Ἀνάξαρχον ἀπελ-
 θόντος perlegente. nonnullis notatis καὶ σημειωσαμένου
 τινά, ap. Strabon. XIII p. 888 B. Atque hinc deduci-
 mur ad tempora Ptolemaeorum, et ad grammaticorum
 Alexandrinorum studia in Homericis recensendis: de qui-
 bus disputandi materia iam largior extat in Scholiis anti-
 quioribus a Villoisono vulgatis; quae ab eodem viro do-
 ctissimo congesta et sub vnum conspectum proposita est
 in Prolegomenis. Omnia ista diligentissime digessit, et
 de meritis grammaticorum Alexandrinorum in Homerum
 copiosissime disputavit in Prolegomenis suis: quae qui
 adierit, mea non desiderabit. Commentatus enim est
 vir doctus eruditissime inde a p. CLXIV de criticae pri-
 mordiiis inter Graecos, de διαρθρώσειν in Scholiis Home-
 ricis memoratis, inprimis de Zenodoto, Aristophane et
 Aristarcho, appositis vbique ex Scholiis locis, in quibus
 eorum nomina et iudicia occurrunt, pertinacissimo cum
 studio et incredibili cum industria. Expectatur vt hanc
 telam vir doctus detexat non modo ad Apionis, verum
 etiam ad seriora tempora; ita habebimus historiam abso-
 lutam curarum, quas Grammatici eam in rem certatim
 per tot saecula contulerunt.

E X C V R S V S III

De Homero, Iliadis auctore.

ποίησον δ' αἶθερην, δὲς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι.

Supereſt nunc, vt de primo Homericorum carminum
 auctore quaeramus. Iterum plura in hac quaestione ſe-
 cernenda ſunt: quaeri poteſt, vtrum vnus aliquis omnes
 rhapsodias condiderit? num ſigillatim, omnes, an plures,
 per diuerſa tempora? num ipſe eas in corpus redegerit?
 num iam ſparſim a ſe editas et vulgatas? num ab initio
 ſtatim totum carmen ſit meditatꝯs, illudque totum an
 per partes decantauerit? an vero plures rhapsodiarum

auctores fuerint? num in his princeps Homerus? in cuius nominis societatem deinde venerint ceteri.

Nec vero verendum est tali disputatione nomini et dignitati poetae et carminis detrahi; nam in quamcunque opinionem deuenieris, manet hoc Iliadem esse carmen antiquissimum, ac praestantissimum; et eius auctorem, seu auctores, homines fuisse ingeniosissimos; et si ad vnum hoc referimus Homerum, esto illud *sanctum hoc ac venerabile nomen*, quod per omnia saecula manebit, nec illud delebitur aut eius memoria debilitabitur; simile aesculo, de qua Virgilius (Ge. II, 293)

*Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbres,
Conuellunt, immota manet, multosque nepotes,
Multa virum voluens durando saecula vincit.*

Aut si cum Macrobio Sat. VI, 3. loqui malis: *illo velut pelagi rupes immota, resistit.*

Cum nihil certa fide de Homero Homericisque carminibus traditum constet: nemini inuidia moueri potest, qui ex rationibus probabilibus haec constituenda esse existimet. Fidem autem historicam omnino nos habere nullam, patet ex ipsis narrationibus, quae ad nos peruenire; fundus enim eorum est partim fama antiqua incerta et parum definita, partim commenta ingeniosa, partim fabulae aniles, ex grammaticorum et Sophistarum Scholis. cf. disputata in Commentatione *de antiqua Homeri lectione indaganda, diiudicanda et restituenda*: 1795. in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. XIII, p. 159 sq. in qua omnino plura de his, quae in his Excursibus exposita sunt, alia disertius, lineis alia primis, adumbravi: ut, nisi chartae parcendum ducerem, eam in hac editione repetere maluissem.

Nec obstat, quod antiquitas hanc fidem vulgo retinuit, esse Homerum aliquem poetam, auctorem Iliados et Odysseae, eoque nomine uti iam Platonem, Aristotelem, et iam ante eos Herodotum, qui non modo utrumque carmen iam norat et nomine Iliadem et Odysseam laudat, verum etiam utriusque auctorem eundem Home-

rum agnoscit in loco de Helena quod illa cum Paride Aegyptum adierit, laudatis vll. Z, 289 — 292. Od. Δ, 227 — 230 et 351. 2. dum contra haec Cypria carmina, in quibus contraria memorantur, eius esse negat. Nam eiusmodi quaestiones historicas subtiliores haud facile insituerunt veteres; tum vero libelli, in quibus id egerant viri docti, ut in haec data opera inquirerent, periere, nec ex iis nisi singula dicta, nec docte satis et solenter exposita, servata sunt.

Aristoteles quidem ad *quaestiones* subtiliores *historicas* descendisse haud videtur, etsi ille Homeri *διόρθωσιν* curauerat, et *ἀπορήματα* 'Ομηρικά scripserat. In iis quae inde servata sunt apparet, subtilitatem eum philosophicam passim ac rhetoricam magis esse amplexum, quam sensum poeticum servasse. Ne enim ea, quae in Sophistarum Elencho memorantur, in librum de Poetica translata, repetam, quis non miretur a tanto viro, qui de Poetica tam praeclare egit, in poetam notari potuisse ea, quae v. c. ad Γ, 441. memorantur, cur Paris Helene amplexus appetat? aut Δ, 385 *κέρει ἀγλαὸν* Paridem esse *τὸν αἰδοῖσιν σεμνυγόμενον*. K, 98 (verius ad 198. 194) cur senes deliberabundi extra castra exierint. Non itaque miror eum hoc ponere tanquam opinione communi receptum, vixisse aliquem Homerum qui utrumque poema condiderit. Idem non dubitat ipsius Homeri esse prooemium Iliados c. XXIV, 5. *ὁ δὲ ὀλίγα Φροίμασάμενος* lqq.

Tatianus Or. ad Gr. c. 48 et ex eo Euseb. Praep. Eu. X, 11. memorant numerum magnum eorum, qui de Homero tradiderint; *περὶ γὰρ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καὶ ὅν ἤκμασεν, προηρῶσαν οἱ πρεσβύτατοι* — Theagenes Rhegius, Cambylis tempore, Stesimbrotus Thasius, Antimachus Colophonius, Herodotus Halicarnassensis, Dionysius Olynthius, (ἐν Χρονικοῖς) post eos Ephorus Cumaeus, Philochorus Atheniensis, Megacledes et Chamaeleon, Peripatetici: deinde grammatici: Zenodotus, Aristophanes, Callima-

chus, Crates, Eratosthenes, Aristarchus, Apollodorus. Malim Tatianum adscripsisse, quidnam singuli illi de qua-
que re tradiderint; nunc annos tantum ab vno et altero
constitutos memorat. Omnes eos inter ἐξήγηται poetae
referre noli; antiquiores de temporibus et aetate Home-
ri egerant; de Antimacho dubito, num alio modo ille
Homericam attigerit, quam versus et voces ex eo transfe-
rendo. Dictus olim est de Homero egisse is qui eius
mentionem fecerat, aut aliquid apposerat, aut in locum
aliquem commentatus erat, v. c. Heraclitus, qui *Ἐπίδ.*
Σ, 107 aliter interpretatus fuerat, cf. *ibid.* ad vl. 251.

De *vita Homeri* qui scripserunt, videndi sunt ap.
Harles. ad Fabricium B. Gr. To. I. p. 318. et alios. Nec
vero tam ineptus sum, ut me certaminibus seu superio-
rum, seu nostrae aetatis immisceam; multo magis ab hoc
versus sum, quo magis de nominibus ac vocibus agi vi-
deam, in re plerumque consentiri; nam antiquitatem car-
minum profitentur omnes, fuerint eorum auctor unus
an plures, Homerusne aliquis vere dictus, an nomen ap-
pellatum plurium poetarum; de his et aliis statuere li-
cet, quicquid placuerit: nos miramur carmina, et in in-
genio praedicando convenimus omnes; praeclarius, quam
a me fieri potuisset, exposuit haec Herderus, V. V. Mi-
hi saltem de antiquioribus pauca sunt monenda; quae si
accuratius expendas, nil nisi commenta esse apparebit,
partim ab iis urbibus, quae sibi natales Homeri vindica-
bant, inuenta, partim ex nominis etymo, aut ex prava
notione ἀνδρῶν, cuius personam ex suae aetatis institutis
constituerant, partim ex probabili coniectura, quod is,
qui de multis terris tam accurate tradidisset, multa loca
adiisse videri debet, ducta, pleraque fabellis amilibus pro-
piora. Magna pars antiquiorum fabularum per urbes
sparsarum continetur *Vita Homeri*, quae *Herodoto* tri-
buitur, *) concinnata Ionice ab aliquo Sophista, (cuius

*) Iudicia de ea virorum doctorum v. ap. Fabric. Harles. p. 319-
320. Non sine arte concinnatus est libellus: ea, quae singulis

generis apud Lucianum de astrologia et de dea Syria libelli sunt) qui narrata de VII vrbibus in consensum re-

in vrbibus vulgo narrata erant, in contextum aliquod redegit: Quae Cumaei, Smyrnaei, Colophonii, maxime Samii et Chii cum Ietis narrabant, ita in concentum adduxit, vt mater Critheis Cumae nata iis, qui ad coloniam Smyrnam condendam deducebantur, comes addita eum, qui vulgo Μελαργεύης dictus est, ad Meletem fl. partu ederet; Phemie nupta illa puerum educauit, qui a Phemie adoptatus et eruditus est; et sic porro. His lusibus quis tandem aliquid tribuat! Cum Sophistae aetate Homericas rhapsodias a pueris in grammatarum ludis legerentur, ludi magister Homerus quoque editur. Mentis nauicularius ex Odyssaea Smyrnam accedit, et cum eo nauigat Homerus; in Ithaca ad Mentorem deductus de Vlyssis fatis edoctus, e morbo visu orbat; quod alii Colophone factum narrarunt. Smyrnam redux, carmina confecisse narratur; victus egens inde Neonteichos, inde Cumen, Phocaeam, Erythras, Chium, Samum adiisse, vnde cum Athenas adire vellet, naue ad Ion insulam appulsa diem supremum obiit, ibique sepulcrum nactus est. Miror de Creophylo in insula Samo nihil ab eo memorari. Inferuntur passim versus, quos vulgo circumferri solitos, ineptos plerosque et parum doctos, Sophista acceperat. Maxima fabularum pars a Chiis profecta esse videtur, qui etiam eum apud se ludum litterarium aperuisse narrarunt. Cum eo tempore, quo rhapsodorum vita diu exoleuerat, ignari antiquitatis Graecum multa de iis fabularentur, vita et conditio eorum comparabatur cum vita erconum mendicantium; hocque ipsum tractatum est ad Homerum. Illud vero, quis tandem ferat, nomina ficta in Iliade et Odyssaea in homines mutata, quos Homerus adiorit, vt Mentem et Mentorem. Sic Tychium, fabrum, et Phocaeae, Thestoridem, quo nomine Calchas, Thestoris s. in Iliade notatur. Quae in fine adiecta sunt de Homero, Aeolensi genere, ex Ephoro adscripta esse, haud male suspicati sunt viri docti. Cum iis si contuleris extrema libri VII Dionysii Halic. intelliges huic iam ista comparatione Romanorum rituum sacrorum cum Graecis ante oculos fuisse Ephorum. Omnino autem Ephorum plerorumque antiquitus narratorum fuisse auctorem, e Vita colligas Plutarcho vulgo tributa. Matrem Cuma Smyrnam delatam ille quoque memorauit. Subiicitur ex Aristotelis libro III περί ποιητικῆς narratio, qua ad Ion insulam et Smyrnam Homeri pueri fata referuntur. Haec duo inter antiquiora refero: reliqua quae attexuntur, sunt panni seriorum.

vocare voluit; itaque Homerum narrat eas vrbes dein-
ceps adeuntem. In fine adiecta nonnulla sunt ex Epho-
ro, qui Cumis Homerum vindicabat. De Creophylo,
apud cuius posteros carmina Homeri comperisse Lycur-
gus fertur, narrata attigit iam Plato de Rep. X, p.
600 B,

Sub *Plutarchi* nomine duplex scriptum extat; in
quibus tamen ea, quae apud Gallium ex Plutarchi scri-
pto memorantur, non occurrunt; alteri Dionysii Halic.
nomen Gale Opusc. mytholog. inscribere malit; est certe
rhetoris alicuius fetus. De Homero pauca memorantur;
reliqua de eius dialectis, tropis et figuris; tota ars rhe-
torica ex eo exemplis illustratur, tum, quae in eo late-
re putantur, dogmata physica, et ethica, politica et ar-
tes omnes. Praeterea est triplex *Vita Homeri brevior*
a Leone Allatio in libello de patria Homeri edita; alte-
ram et tertiam repetiit Wassenberg e cod. Leid. et illu-
stravit; prima videtur pars fuisse Chrestomathiae Procli;
repetiit eam Tychsen Collega honoratiss. multo auctiorem
e cod. Escoriali (in *Bibliothek der alten Litteratur und*
Kunst I. Stück vbi cf. Notas, In his omnibus nihil ha-
betur, quod ad veriora ac certiora ducat: nisi quod in
altero locus est de iis, qui diuersis modis de patria Ho-
meri tradiderant: — τὸ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρ-
ναῖος· κατὰ Σιμωνίδην Χίος. κατὰ δὲ Ἀντίμαχον καὶ Νί-
κανδρον Κολοφώνιος· κατὰ δὲ Βανχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην
τὸν Φιλόσοφον Ἰήτης. κατὰ δὲ Ἐφωρον καὶ τοὺς ἰστορικοὺς
(ex Ephora) Κυμαῖος. κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον καὶ Διανύσιον
τὸν Θράκα Ἀθηναῖος. τινὲς δὲ καὶ Σαλαμῖνιον αὐτὸν εἶναι
Φασί. ἄλλοι δὲ Ἀργεῖον. ἄλλοι δὲ Αἰγύπτιον ἀπὸ Θηβῶν.
Facile est ad alleguendum, has opiniones partim a pa-
triae studio, partim ex ingenii lusu, partim ex auditione
antiqua de rhapsodorum recitationibus esse natas. Mira-
ri licet, id quod omnium ineptissimum est, de aenigma-
te piscatorum Homero proposito, omnium esse vulgatissi-
mum. His adiungenda *vita in Graeca* Ὅμηρος et Eudo-

cia p. 320. Alia praetereo: Nihil in his est, quod certam et fructuosam notionem eorum, quae ad Homerum spectant, suppeditet; nec magis in iis, quae apud Strabonem et Pausaniam occurrunt. Narratio antiqua de *certamine cum Hesiodo* ab inepto grammatico lingulari libello plurimis commentis est amplificata.

Vidimus fide historica destitui quicquid de Homero traditum est, quod multo magis ex eo apparet, quod primo ab historicis in quaestionem est vocatum, de temporibus, in quibus ille vixit. Alienum a consilio esset, post tot viros doctissimos iterum in hanc quaestionem descendere velle aut varias epochas, quas constitutas legimus, annumerare, quae fere annis post bellum Troianum, tempus et ipsum parum certum, tum annis ante Olympiadem et ante Romam conditam definiri solent; nec nisi ex probabilibus rationibus, modo ariolando, modo ratiocinando. Varietas haec non modo testatum facit hoc, quod *de ipso Homero* nulla certa fama superfuit, verum id ipsum quoque, quod *nec de aetate carminum* certi aliquid constituit. Hallerum nostrum memini autumare, Iliadem ante Heraclidarum in Peloponnesum reditum contextam esse debere, quia nihil de hac rerum conuersione in ea memoratur; quae argumentatio primo per se nullam vim habet, quia poetae et historici non eadem sunt munera et partes; porro quorsum poeta, qui de rebus Troianis canebat, seriora immiscere aut intexere debuisset, quae nihil cum iis habebant commune? ipsum carmen versatur in rebus Pelopidarum, quorum progenies per Heraclidas Peloponneso cedere coacta est; quae eadem res inter causas fuit migrationis Ionicae in Asiam; de qua nec magis poeta memorat, nec de Ionia et Ionibus. Quod vero omnem hanc coniecturam perimit, est, quod istam Heraclidarum et Dorianum in Peloponnesum incursionem annis LXXX ab excidio Troiae euenisse conuenit, nec nisi annis LX serius Iones in Asia confederunt, Homerum autem Iō-

nem fuisse et in Ionia vixisse, constans est antiquitatis fama. *).

Tempus, quo auctor *Iliados* vivere potuit, Homerus, aliquo modo saltem constituitur hac vna re, quam dixi, migratione Ionica, qua utique senior esse debuit is, quem constans fama obtinet Ionem fuisse. Iones iam tum sedes certas in Asiae ora habuisse et cultu aliquo vitae floruisse probabile sit, cum ex poetae dictis tum ex orationis explicatione. Iam migratio illa refertur in annos 140 et seqq. a bello Troiano, ante C. N. 1044; iam, sumto spatio centum, et quod excurrit, annorum post migrationem, probabili aliquo modo, ductu Apollodori Athen. et ex eo Nepotis in *Chronicis*, Marmorisque Parii conuentum nunc vulgo est in annos hos: Homerum floruisse circa annum ante C. N. 907; post migrationem Ionicam annis 137; a Troia capta (anno ante C. N. 1184.) annis 277; ante primam Olympiadem, (ab anno ante C. N. 776 procedentem) annis 131; ante V. C. (condita autem esse Roma ponitur ante C. N. 753) annis 154: Circa epochas has vagantur sententiae aliorum, e quibus saltem memoratu digniores sunt Erato-

*) Mentionem quoque iudicii sui iniecit Hallerus alicubi in *Re- censibus nostris litterariis* (*Götting. Gelehrt. Anzeig.* a. 1772 *Zugabe* p. 134). Vidi *Willm. Musford*, elegantissimum scriptorem *historiae Graeciae*, Newtoniana hypothesi usum, in eadem rationem incidisse Vol. I p. 160. ut ante Heraclidarum Dorumque in Peloponnesum incursionem Homerum vixisse ex eo sibi persuaderet, quod alioqui euentum hoc tam memorabile alicubi memoraturus fuisset; in auxilium aduocat versus Homericos *Od.* I. 351. VIII, 578. II, 486. XX, 308. quos ad proxima post bellum Troianum tempora aetatem Homeri reuocare opinatur. Enimvero nisi opinionem iam animo infusam ad ea loca attuleris, vix in talem sententiam descendes; tum vir sagacissimus haud animaduertit, sese innumeras in difficultates altera ex parte implicitum, quod sentiet, qui eius opinionis tuendae partes suscipere volet, quandoquidem ab reliquis temporum istorum notitiis et ab omni antiquitatis notione prorsus abhorret.

sithenis, qui Homerum centum, et Aristarchi, qui eum
 centum quadraginta annos a Troicis temporibus abfuisse
 scripserant. Aliis modis recessere illi, qui Chronologiae
 systema condiderunt, quorum ad sua quisque placita ac-
 commodare Homeri aetatem studuit. Nobis in istis, quae
 posuimus, acquiescendum est, non quasi explorata et
 omni dubitatione sint maiora, verum ut habeamus ter-
 minum satis probabiliter fixum, ad quem referre possi-
 mus alia. Accedit auctoritas ex eo, quod conuenit fere
 computus cum eo, quod Herodotus narrat Homerum et
 Hesiodum se esse antiquiores annis CCCC. lib. II, 53.
 Assequi equidem possum, quibus in rebus istius calculi
 cardo vertatur. Scilicet ab Olympiade prima ad suam
 aetatem, Ol. LXXIV. norat fere trecentos annos elap-
 sos esse, et migrationem Ionicam antecessisse ducentis et
 quod excurrit annis, non autem certas Ionum sedes et
 res florentes ante medium fere huius interualli decursum
 esse potuisse: ita ille facile coniectare potuit ad CCCC
 annos Homeri et Hesiodi aetatem assurgere debuisse. Ad
 eundem fere morem suas epochas mythicas et historicas
 constituerunt Graeci, et recte; ut nos facere solemus in
 historiarum e sacris libris petitarum computo. Si tamen
 de utilitate subtilioris temporum finitionis ad ipsum car-
 men dispicimus, negari nequit, nos ea omnino bene, ca-
 rere posse. Quamcunque enim rationem arripueris, non
 ea satis conuenit ad stabiliendum illud, quod Wood et
 alii ingeniose quidem, censuere, in ipsis confiniis inter
 vitam rudiores et cultiorem tale carmen compositum es-
 se debere. Ad tempora enim proxima a bello Troiano
 nullus computus nos reuocat; et si reuocaret, cultior
 sermonis Ionici in carmine habitus nos inde ad seriores
 aetates reuocaret. Non ignoro ea, quae memorari so-
 lent, de tertia aetate post Troiam captam ex Il. γ, 307.
 308 Νῦν δὲ τὰ Αἰεταί — et quod ipse poeta Musas in-
 vocat, tanquam quae rerum memoriam habeant, ἡμεῖς
 δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν B, 486 et quod οἶον
 νῦν βροτοὶ εἰσιν occurrit, B, 304. Verum tribus post

Troiam aetatibus non ea Ionici carminis esse potuit elegantis nec poeta inter Iones: cum necdum Iones in Asiam transissent. Quid igitur putabimus statuendum esse? hoc utique: non modo famam belli Troiani usque ad octauam vel nonam aetatem (γενεάν) fuisse seruatarum, verum et carmina antiquiora, quibus ea fama iam condita fuerat; nec enim, quicquid in loco-noto Velleio contra contendit I, 5. ad assequendum facile esset, unde tam politus et suavis sermo Ionici carminis procedere potuisset, nisi iam multa carmina antecesserant. Per ea itaque heroicæ vitæ mores et instituta iam ita multorum poetarum studiis informata esse poterant, ut eorum imaginem reddere tam viuam facile possent.

In medium prolatae sunt alia, ingeniosa utique, commenta virorum doctorum, quibus aetatem Ionici ædœ constitutuere vellent, ut *τρῶπα ἡλίου* Od. O, 403 in insula Syria cum aliis, de quibus v. *Go. Costard in a Letter concerning the ages of Homer and Hesiod. Philos. Transact. Vol. XLVIII. P. II. p. 441.* Nondum tamen vidi, his ac similibus rationibus, quicquam satis probabile effectum esse. Omninoque videtur inutilis esse disputatio, si verum est illud, rhapsodias a diuersis poetis profectas esse, aliarumque antiquiores, aliarum seriores auctores fuisse. Ita quoque recte variari potuit ipsa aetate Homeri constituenda; nec omnino absurde Theopompus libro XLIII Philippicarum historiarum et qui eum sequitur, Euphorion *περὶ Ἀλεξανδρῶν*, eum quingentis post expeditionem ad Troiam annis vixisse pronuntiauit, Gygis Lydorum regis tempore, Archilochi æqualem, qui circa Olymp. XXIII vixit: v. Tatianus Or. ad Gr. f. 49. et Clemens Alex. Strom. lib. I p. 51. quod sequutus esse videtur Dodwell, de Cyclis Diss. III. p. 128. qui similia statuit. Hactenus nec miror fuisse qui negarent, vllum omnino Homerum extitisse, talem scilicet, qualem vulgo homines docti tradiderunt,

EXCURSVS IV

*Res memoratae ab Homero ex annis ante
Iliadem, et ex annis post Iliadem.*

Ex iis quae ante Iliadem, hoc est, ante tempus, quod res in Iliade narratas comprehendit, euenerunt, per episodium haud pauca passim inseri vel attingi in Iliade, nemini non est obseruatum. Fuit is fundus opinionis multorum, ad artem poetae hoc referendum esse, qui e multis aliis hoc sibi singulare argumentum delegerit, et inde lucratum esse hoc, ut haberet ingentes copias rerum, quibus exornare carmen posset. Virgilium in dilectu argumenti id uidisse, facile mihi persuasi; de Homero tum credam, cum de eo hoc praedicatur, qui totum corpus constituit et rhapsodias in epos concinnauit. Equidem alia via ingressus, ex iisdem mythis antiquis ita commemoratis, ut iam aliunde notos et in aliis carminibus expositos eos esse innuat, colligere soleo, multa iam tum aliorum poetarum carmina, quibus Ionicus sermo tantopere expositus esse potuit, de rebus quoque Troicis, extitisse, e quibus facile erat, diligere ea, quae inter se argumentis conuenirent, et tandem in compagem aliquam conuenirent.

Res eae, de quibus ago, memoratae partim ad tempora Troiana spectant, partim ad antiquiora. Aliae quidem in Iliade, aliae in Odyssaea; in hac quidem tam multae, ut et ad mirum illud iudicium deuenerit Longinus, c. 9. 11. 12 Odyssaeam τὰ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν καὶ θημάτων complecti et tanquam epilogum Iliados habendam esse Odyssaeam. In Iliade alia repeti ex prioribus annis, ipsa res postulabat, ut ostentum in Aulide lib. II, 300 et classe soluente vela vl. 350. quod in Menelai gratiam duces ad expeditionem conuenerant I, 150. quod Iuno expeditionis dux et auctor fuerat IV, 26 et Minerva V, 715. Marte in societatem pertracto vl. 832. οἱ περὶ Τυνδάρεων ὄρκοι quos aiunt, II, 286. quod Nestor apud

Peleum deuenerat ante profectionem VII, 127. Ducum gloriatio in insula Lemno VIII, 230. Porro ea quae Nestor de se memorat e prioribus annis lib. I, 260 sq. pugna Centaurosum et Lapitharum, cui ipse interfuerat, qua Centauros a Pirithoo fugatos a Pelio monte ad Aethices in montibus Pindi se recepisse narrat ipse poeta: B, 743. 4. adde de Eurytione Centauro male mulcato a Lapithis Od. Φ, 295. Pugna Pyliorum cum Arcadibus in qua Ereuthalion a Nestore occisus Jl. VII, (H) 132 sqq. IV, 319. bellum Pyliorum et Epeorum Jl. XI (Λ) 669 sqq. imprimis cf. vl. 714. 5. 720. 756. adde Nestorem praemia consequutum in ludis funebribus Amaryncei, Epeorum regis, Jl. XXIII (Ψ) 629. Phoenicis res et casus IX, 448 sq. Narrata de Tydei legatione ad Thebanos IV, 370 sq. V, 801 sq. X, 285. XIV, 113 sq. perpetua comite Minerva IV, 390. De Aenea ab Achille fugato XX, 187 sq. de eius equis V, 265. quod Priamus interfuit pugnae Phrygum cum Amazonibus. Ita de viribus ab Achille euerfis IX, 328 sq. Ganymedis raptus iisd. vl. Porro de reddenda Helena consilia Troiae acta XI, 122. 138 et Vlyssis legatio ad Troianos III, 205. Paridis cum Helena nauigatio Sidonem VI, 290 quod Paris cum Helena multa *πρῆματα* abduxerat XIII, 626. III, 70. Narrantur quoque antiquiora, quae ad res Iliacas haud spectant, vt de Bellerophonte VI, 154 sq. Praelia Curetum et Aetolorum et vrbis Calydon oppugnata, IX, 524 sq. Rhodus condita a Tlepolemo II, 657. de Hercule sunt plura loca classica, V, 392 sq. 638 sq. VIII, 362 sq. XI, 688. XIV, 249 sq. XV, 18 sqq. XIX, 95 sq. v. sup. Excurs. I, ad lib. VIII. de mythis Homericis. Et sic plura, quae a me enotata esse, nunc malim; potest et alius vir doctus obseruare, et in classes redigere. Occurrunt tamen et in his nonnulla serius illata, vt de Paridis iudicio lib. XXIV, 28. et de tentata ab Achillis escensione in muros Ilii lib. V, 432 sq.

Cum duo sint mythorum genera, alterum narrationum a maioribus acceptarum de rerum euentis, alterum

opinionum priscæ ætatis et Hellenicæ stirpis ac Pelasgicæ gentis: de mythis ex cosmogoniis petitis dictum est in Excursu III. ad Ψ, *de allegoria Homericæ*. De historicis autem mythis memorabilis est observatio, quæ et aliis facile in mentem venire potuit, quod ultra quintam ætatem ante tempora Troiana nulla adsurgit res narrata; proxima enim ætas seu γυναικῶν est Argonautarum et belli Thebani, cui Tydeus, pater Diomedis interfuit; Euneos, Iasonis filius, commercia in Lemno exercebat cum Troianis: VII, 467 sq. Tertia ætas Herculis, Nelei, patris Nestoris; Oenei, patris Tydei, et Meleagri; inde quarta Amphitruonis et Alcmenæ, et quinta Persei ac Pelopis, quorum stirps ad Iouem refertur.

Intra Aeoli genus, quod mox declarabo, comprehenditur potior mythorum numerus, a quo quinta generatio est Sarpedonis ad Troiam pugnantis: erat is filius Hippolochi ex Bellerophonte, qui Glauci Corinthii fuit, is Sisyphi, et hic Aeoli: lib. VI, 150 sq. Simili modo Priamus patrem habuit Laomedontem, is Ilum, hic Troem, ex Erichthonio natum, Dardani filio, qui ex Iove et Electra Atlantis filia natus fuit; v. Aeneæ genus lib. XX, 213 sqq. Ita sextus a Dardano fuit Priamus. Liceret hæc subtilius et copiosius persequi; ut omnino mythologia heroum per γυναικῶν est constituenda: verum huius loci res ea non est.

Verum alia observatio accedit, quod facta heroum et res per episodia memoratae de Achiuis spectant omnes aut ad Pelopidas aut ad genus Aeolicum; Aeoles autem ex Thessalia oriundi in finibus veteris regni Troiani infederant loca, mox Aeolidis nomine insignita, famamque de maiorum suorum fortuna et virtute secum eo attulerant. Celebratum itaque apud hos Aeoles ex Thessalia profectos nomen Achillis, mater Thetis, extra Thessaliam alioqui vix cultu et templo insignis. Potuit per hos Aeoles nec minus Pelopidarum nomen cum Oreste et Penthilo, qui Aeoles in Asiam deduxere, migrare et tantam claritatem habere. Si hæc tenemus, potest quoque

ratio reddi, unde ductum hoc sit, quod poetae, qui in Asiae oris degebant, Homerus et Hesiodus, ex Aeolide in Boeotiam profectus, Olympum Thessaliae montem, deorum sedem celebrarunt; antiquis scilicet narrationibus et carminibus. hoc quoque e Thessalia cum Aeolibus in Asiam erat translatum. Vates itaque seu *aeoides* inter Aeoles et Iones bellum Troianum facile in praecipuo carminum argumento constituere potuerit. Inde quoque iis innotescere potuit incursatio Amazonum in Phrygiam II, III, 184 quo Myrinnas sepulcrum ad Troiam est referendum II, 814, Reliquarum stirpium Hellenicarum fabulae vix vllae occurrunt. Ionum fabula est vna de Erechtheo II, 547. Od. VII, 80. 81. De Doribus autem omnino nihil narratum meminimus. Contra, cum Vlyses, etsi a Cephalo, adeoque a Xutho, genus ducens, ad Aeolum tamen genus referret, a Sisypho progenitus: intelligitur, quomodo inter Aeoles Asiae memoria eius et fama esse potuerit, quae *aeoiden* carminibus argumenta praebere.

Narrantur quoque nonnulla in Iliade e senioribus temporibus: vaticinii tamen aut praesagii specie, vt de Achillis morte, primo obscurius, tum apertius declarata: ab Apolline quod Troia nec a Patroclo nec ab Achille capi possit, II, 708. 9. Ita de Aeneae posteris regnaturus XX, 306 sq. cum Troiae euerfione. (Minus bene euerfionem Mycenarum quaeferre in IV, 53) de vallo solo aequando XII pr. vbi versu procul dubio institutio decimus annus vrbis obsessae memoratur. Vnum est, quod offendit lib. II, de Philoctete 724. 5. aliquando Troiam arcessendo, ab ipso poeta interpositum v. ad e. l.

Plura alia occurrere Postiliaca in Odyfsea, mirum non est, cum totum carmen ad seniores spectet. Sunt uero in his nonnulla, quae quodammodo narrationem rerum ad Ilium gestarum suppleant; vt altercatio Achillis et Vlyssis in omen accepta Od. VIII, 75. porro lib. I. 326 quod Minervae ira Achivis interitus causa fuit; lib. I, 37 quod Mercurius ad Aegisthum missus est de Me-

nelai erroribus IV, 349 sq. de Helenae raptu; item de Agamemnonis caede XI, 386 sq. et alia; quod Vlysses speculator ingressus erat urbem, ab Helena agnitus VIII, 292 de equo durateo XIV, 469 de infidiis quibus Vlysses infederat, XIV, 458 sq. quod Achillem caesum e praelio absportauerat V, 308 sq. Achillis funus XXIV, 57. Neoptolemi strenue gesta XI, 504. excidium Troiae IV, 240 sq. et alia. Narrantur quoque nonnulla antiquiora de Orione a Diana, et de Iafone a Cerere amato, Od. V, 121. 125. de Atlante I, 52. columbae Ioui ambrosiam ferentes XII, 63. Longe vero diuersi generis mythi sunt illi, qui Vlyssis errores constituunt et omnino alium, vnde fluxerint, fontem arguant: Verum de his suo loco agetur. Nunc de Iliade.

Obseruant quoque veteres *nonnulla ab Homero ignorari*; ita Strabo XIII p. 896 C. quod Cassandrae vitium illatum haud nouit, sed eam ab Othryoneo expetitam esse Jl. XIII, 365. Scilicet huius generis sunt ea, quae a serioribus memorata eo in loco, vbi de iisdem rebus memoratur, haud occurrunt. Eo reuocabant veteres iudicium Paridis, quod tamen in loco institio occurrit XXIV, 28. 29. de causa irarum Iunonis et Palladis. At huius generis memorari possint innumera, si, quae a Tragicis inuenta fuerunt, in Iliade desideres, referendaque in eum censum esset omnis mythologia posthomerica; nam et Cyclici et Lyrici, sicque alii poetae iis, quae Homerus vel omiserat vel leniter attigerat, v. c. de Epeo, ductu vii. XXIII, 667 sq. alia pro consilio mutata, vt, quod Scyro adductus narratur Achilles, cum in Iliade lib. IX, 252 sqq. sponte ille ad Troiam venerit: alia adiecerunt; sic Bellerophonti Pegasus Pindarus, quem desiderant in Jl. VI, 179. Plurima huius generis, in hac clade praestantissimorum poetarum ignoramus, quo auctore aucta et ornata fuerint. Ita scire velim, quis Heben ab Hercule ductam, ingeniosissimum mythum adhibuerit; Pindarus eum iam attigit. Inter haec tamen perperam ponitur hoc, poetam omnia ignorasse quae non

apposuit in carmine; vt recte Strabo aliquoties disputat vt lib. XII p. 831. contra Apollodorum; cf. XIV p. 995. Ita cur tandem lyram operis sociam Amphioni in condendis muris Thebarum memorare debuit Odyss. XI, 262 vt critici censuere: v. ap. Valk. ad Phoen. p. 311.

EXCVRSVS V

de Carminum Homericorum auctoritate recte constituenda.

Si in viros ingeniis, consiliis et factis eximios calumniandi libidine saepe grassantes alios indignamur: non minus aegre ferendum est interdum, si laudum intemperantia alii in eos vtuntur. Homerus, haud dubie princeps carminis epici, simulque meliorum litterarum princeps, quatenus omnes antecessit, exemplumque proposuit, quod sequenti alii ad alia et maiora progressi sunt, ad tantam sui admirationem adduxit posteros, vt omnium litterarum, doctrinarum et scientiarum fontem eum esse pronuntiarent. Immodicis his, partim stolidis, laudibus offecisse illi potius poetae nomini, quam illud illustrasse dicendi sunt. Ipse Quintilianus Instit. Or. X, 1, 46 sqq. etsi intra eloquendi artem continere voluisse suas laudes videri debet, cum eum *omnibus eloquentiae partibus exemplum dedisse* demonstrare vult, eo tamen, tanquam diuino afflatu abreptus, progreditur, vt in fine subiungat: „*Quid? in verbis, sententiis, figuris, dispositione totius operis, nonne humani ingenii modum excedit? Vt magni sit viri, virtutes eius, non aemulatione, quod fieri non potest, sed intellectu sequi. Verum hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae, procul a se reliquit; heroicis tamen praecipue: videlicet, quia clarissima in materia simili comparatio est.*“ Persuasum tamen mihi habeo, et habere me alios assensuros praecideo, si nostra aetate, tale, aut idem, carmen primum in lucem prodisset, immodicarum ista-

rum laudum magnam partem expiraturam esse. Itaque et modus laudibus est statuendus, et inquirendum, quis earum aut fundus sit, aut fons sit habendus.

Verissime mihi Plinius dixisse videtur H. N. VII, 30. *Homero vate graeco ingenium, inquit, nullum felicius extitisse conuenit, siue operis fortuna, siue materia aestimetur.* Neque temere dictum arbitror, si quis asseveret, semel tantum, nec nisi ista, qua conditum est, aetate carmen vtrumque tam prospero successu condi potuisse; in felicitatis itaque loco esse hoc numerandum, quod poetae obtigerunt ea, quibus effectum est, vt ad omnes aetates carmina ista non modo laudem, sed et admirationem habitura sint aeternam. Continentur autem causae istae primo loco *antiquitate* ipsa, *isque virtutibus*, quae ab ea ductae sunt, siue in materia et argumento, siue in tractatione et elocutione; neque eae habere possent tantam vim ad hominum animos per omnia saecula tenendos, nisi eae ista aetate emerisissent, qua naturae viuida vis nondum artis fuco esset corrupta, sine quo tamen nunc nullum ingenii opus carere potest, etsi in antiquissimis operibus haec tantopere probamus et miramur. Habent et haec causas suas in ipsa ingenii humani natura. Eo tamen factum est potissimum, vt per omnes aetates habeant homines, quod in Homericis carminibus voluptatem cum admiratione afferat. Cum his tamen fatendum est, in omnibus aetatibus ac populis accessisse causas alias ac diuersas, seu admirationis seu voluptatis inde capiendae. Nam Iones haud dubie laetabantur, suorum *αἰδῶν* carmina diuino aliquo munere sibi seruata, et in iis ea, quae a maioribus stirpisque Hellenicae gentiumque auctoribus auditione ad se propagata erant, Musarum beneficio memoriae sempiternae tradita esse. Cum inde Athenas perlata erant carmina, Athenienses ea non minore cum voluptate audiebant, quippe qui Iones ex sua vrbe digressos Asiam occupasse norant, eorumque laudes non minus ad se pertinere arbitrari debuerunt. Sequiores aetates carmina Homerica

omnis antiquae memoriae tanquam codicem praeclantissimum, merito summa religione, admiratione, honore, prosequuti sunt: tenebant enim in iis ἀειδῶν suorum reliquias, priscorum ingeniorum superfluitates fetus, maiorum laudes, facta, sensus, omnem memoriam antiquam, prima culturae omnisque sapientiae elementa, religiones, instituta, vitae praecepta; et hoc sensu dici poterat Homerus omnis sapientiae fons, ingeniorum altor, phantasiae fomes, poeseos historiaeque parens, carminis epici vnicum exemplum; cumque carmina illa servata genere, argumento, colore, inter se similia in vnum complexum essent comprehensa, ad vnum eundemque auctorem eisi nec nomine satis notum ea coepere referri, idque nomen vnice celebrari. Ita, quae a venerabili isto vatum Ionicorum choro ac concentu erant recitata, cum ea singulatim sparsa, facile peritura fuissent, Homeri nomini tanquam sacro clauo affixa, memorabili fortunae beneficio ab interitu sunt servata: atque ita factum est, ut tanquam serie et catena perpetua, temporum seriorum literatura ab eo apta ac nexa sit, vinculo aliquo sublimi nec cuiusvis ad spectui obuiio, simili illis δεσμοῖς Ἡφαιστοτεύκτοις, quos poeta memorat Odyss. Θ, 275 sqq. ἀφ' ῥήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν. — δεσμάτα, ἧτ' ἀράχνια, λεπτά, τὰ κ' οὐ τὰ τις οὐδέ ἴδοιτο οὐδέ δεῖν μακάρων.

Verum, etsi brevissimis, exponendum tamen est disertius de iis, quae a *vetustate rerum et sermonis* maxime profecta sunt in carminis laudes tantopere cumulat. Ipsa videlicet *antiquitatis religio* animis hominum insita; vita hominum in primis cultioris vitae gradibus constitutorum, sua simplicitate et naturae veritate placens, cum ipsa, quam dicimus, generis humani infantis, oratio mythica, quae tota a sensibus oculorum animique pendet, narrationibusque continetur rerum a sensu et phantasia ductarum adumbratione; mythorum natura sensibus impellendis accommodata, maxime quod cum

ipſo hominum actu et rebus geſtis copulati illi ſunt, eorumque enarratio cum candore tam ingenue facta, vt poetam haec omnia tanquam vera habita cum fide ac perſuaſione perſequi videas; nata ex deorum interuentu factorum naturam humanam ſuperantium probabilitas; ex eaque miratio mentem audientium, expectatione euentorum continua arrectam tenens: haec, inquam, adſperſere carmini haſ illecebras, ſeu praefſtigias, quibus deliniti tenemur; per quas occulta illa iynx, quae carmini inſidet, nos ad lectionem reuocat; tum narrationis ſimplicitas et ſuaſitas ad euentum properantis, mutato per euentorum viciffitudines ipſo orationis colore, curſu per hexametros cum grauitate aut celeritate variato; narratione per ipſum rerum actum detexta et oculis expoſita, vt qui narrat ipſo agentis partes ſuſtinere videatur, ita vt drama agi, non memorari facta, putes; dum res porro ex naturae veritate, ipſis propriis formis et natiuis coloribus redduntur, vt eas ante oculos poſitas arbitreris. Hae praeclarae carminis dotes etiamnum nobis, in tanta vitae, opinionum et iudiciorum, diuerſitate, voluptatem inſtillant, et mirationem exprimunt; humanitatis incunabula cupide diſcimus, et hiftorias antiquas aliorum populorum, libros ſacros Hebraeorum antiquiores, tum notitias recentiorum aetatum de populis barbaris et ab humano cultu alienis, curioſe comparamus; ſermonem antiquiſſimorum hominum iuuat cognoscere, quandoquidem linguarum origines inter ſtudia noſtra nunc referimus, et grammaticam vniuerſalem cum litteraturae, grammaticae ac criticae ſtudio coniungimus. Per haec ipſa enim eo tandem peruentum eſt, vt a verborum tricis ac formulis ſapientiae ſacrae ac profanae ſtudia ad vtiliorem rerum, populorum, naturaeque cognitionem conuerſa ſint; ita vtilius quoque Homeri ſtudium ſubnaſci potuit. Nec tamen poſtulari poteſt, vt vnusquisque admiratione ac iudicio ſuo comprehendat omnia, quae in carmine praeclara ſunt; hoc enim plus ſtudii et otii poſtulat, quam quod ii quoque, qui liberalibus litteris

bene imbuti sunt, impendere possunt. Satis est, pulcri ac veri notionem habere ac sensum ita informatum, ne ad potiora et eminentiora caecutiat aut hebeat.

Antiquorum hominum priscaeque vitae adumbratione magnam voluptatis, cuius fructum HomERICA imperiunt, partem contineri dixi. Cedit ea in laudem ipsius poetae, propter veritatem, qua res antiquae sensibus nostris redditae sunt; ceteroqui eas animos nostros tenent per se; id quod peregrinatorum per barbarorum terras narratione etiam recentiorum, experimur. Ex quo itaque ad haec attendi coeptum est, studium Homeri subnatum est, quod cuiusvis ingenui hominis otio dignum haberi potest.

Alia laus accessit Homero ex ipso argumento, quia ex belli Troiani euentis ductum est, cuius fama in antiquitate fuit celebratissima, idque merito: nam ex eo omnis mellioris vitae cultus primordia inter Hellenes ducta esse credebantur. Primum hoc fuit tempus, quo distracta per tribus, gentes ac familias Hellenica stirps in commune coit, commercia iunxit et populi notionem vere expleuit; *tum primum Graecia vires contemplata suas: tum sparsa ac dissona moles, in corpus vultumque coit et rege sub vno disposita est*, verba sunt Statii Achill. I, 456 sq. Belli huius memoria ac fama iam ante auctorem Odyssae antiquiorum *αἰδών* carminibus erat celebrata; nam Ulysses audire memoratur apud Alcinoem *αἰδών* res Troianas narrantem; ut satis hinc pateat, Homerum non fuisse primum belli Troiani *αἰδών*, cum ipse alios ante se memoret eadem tentasse.

Nuper quoque Troadis adeundae et cum HomERICA comparandae studium exortum est, nondum satis subtiliter constitutum notitiis et consiliis, quae res postulat. Neque vero de his agendi nunc est locus; pluribus Excursibus haec attigi, quorum recensendus est inspiciendus: quandoquidem nec recentiorum studia a meis curis aliena esse putavi.

Inter fortunæ munera referendum est quoque hoc, quod mirationis in audientium animis mouendae instrumenta Homerus habebat efficacissima ex interuentu deorum, qui non ab arte inuentus, sed, cum indole ætatum et sensibus hominum, subnatus erat; debuit enim incredibilem vim ad hominum animos habere, qui talia, maiorum fide ac fama accepta, persuasa sibi habebant. Sane et nostros sensus ista feriunt; at quam diuersa ratione! nunc antiquitate et doctrina placent.

Alia, quam miramur, poetæ felicitas est in exprimendis naturæ impulsibus, sensibus, motibus, affectibus et sic porro; tum in viua rerum sensui obiectarum rehibitione per poeticam orationem: hoc illud est, quo maxime poetæ ingenium summum eminere censeo. Eam tamen felicitatem ille non ab arte petiit; sed viuida ingenii vi expressit ea, quæ ipse perceperat ac senserat. In ista autem vitæ simplicitate, animis hominum nondum per varias curas et studia districtis, multo viuidior sensuum impulsus et phantasie vis et vigor esse debuit. Ab ætatis priscae vsu profectum erat hoc, vt, qui rem factam narraret, ita narraret, vt eam inter narrandum ipsa actione redderet et ante oculos poneret, et auctores facti ipsos induceret illud enarrantes; erat id tanquam drama, dramatica actio, ad affectus magnos mouendos accommodata; sic nata est narratio epica, qua tantopere animi audientium deliniuntur.

Magnam dulcedinis partem narrationis epicæ a virtutibus versus hexametri proficisci iam ab aliis monitum est; rhythmo ille suo, variato motu, et modo rini modo fluminis more lenior vel concitator incessus, facilis et continuus, in graecis Homeri incredibili modo narrationem adiuvat.

Ea ipsa, quæ nunc in oratione vulgaria, languida, incompta, diceres, in laude habentur orationis Homericæ, propter carminis antiquam simplicitatem, sermonemque nondum cultu expolitum; placent particulae eiusdem ite-

rationes modo copulandi modo disiungendi modo aduersandi vi ac sensu positae; nonae propositiones pro iis, quae iunctura cum antecedentibus decurrere debebant; verba iuncta cum nominibus omissa praepositione, (v. c. ποθὶ ἔστηκε υἷας Ἀχαιῶν, pro ἐπὶ υἷας, h. e. ἐφίσταται) casus secundus positus sine ἔνεκα vel διὰ. et alia singillatim notata; Epitheta perpetua, otiose posita, sine vi in iis locis. Cui non in memoriam venit πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, etiam quando stat et sedet, et sic innumera. Ipsa vox θεῖος, θεοειδής, θεοεικής, toties apposita sine vlla vi, et nullo cum fructu ad sententiam; cum alibi praestantiam quamcunque designet; de quibus notata sunt multa; nec sine reprehensione otiosi usus; attamen in ipsa lectione Homeri haud offendunt, delectant quoque numeris suis eorumque vi ad hexametri suauitatem. Tam multa sunt in his, quae ex orationis genere, characterē et habitu sunt diiudicanda.

SUPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. XX—XXIV.

XX (Υ)

p. 5. vl. 3. Scholion in Sch. br. et Parif. de Θρω-
σμφ, confuso cum Callicolone, cui subscriptum: ἡ ἱστο-
ρία παρὰ Δημητρίῳ τῷ Σκηψίῳ, v. inf. ad vl. 53.

vl. 4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσ. Non ad h. l. respe-
xit Plato de Rep. II. p. 380 A. in verbis οὐδὲ θεῶν ἔριν
τε καὶ κρείσιν διὰ Θεμιστός τε καὶ Διός. sed, ad Pindar.
Isthm. VIII, 58 sqq.

p. 7. vl. 8. extr. „v. Excursf. ad h. l.“ corr. „Ex-
cursf. ad Φ.

p. 20. vl. 55. l. 9 ab extr. „iterum iteratur“ dele
iterum.

p. 29. vl. 83. ἀπειλαί. ἀπειλήσαι. de promittendo.
iterum Ψ, 863.

p. 33. vl. 114. Scholion A. est quoque in Cod.
Parif.

p. 37. vl. 138. ἄρχωσι — ἄρχησι. iterum sic recitan-
do variant Schol. Lipsf. cum B. et Vict. ad E, 162. et
ad Σ, 514.

p. 37. vl. 140. Schol. Par. qui ceteroqui, in minu-
tiis haerens, in hoc libro facundus est, νεῖκος ὀρεῖται γρ.
καὶ ἐτύχθη. Ἰν' ᾧ. εὐθὺς, ἐκείνων τῆς μάχης ἀρξαμένων,
καὶ ἡμῖν ἐγένετο ἡ μάχη.

p. 40. vñ. 158. ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἄνδρες. Sch. Par. γράφεται καὶ, ἄμυδις καὶ δύο ἄνδρες. Ἰν' ᾧ· ὁμοῦ δὲ δύο ἄνδρες ἐξ ἐναντίας ἀλλήλων. Hoc saltem video: interpungi posse hoc modo: ὀρνυμένων. ἄμυδις δὲ δύο ἄνδρες. idque melius.

vñ. 159. τινάσσει δὲ χάλκισον ἔγχος. Schol. Par. γράφεται καὶ, τινάσσει χ. ἔ.

p. 66. vñ. 260. δουρὸς ἀκωκῆ. etiam Par. γρ. καὶ ἀκωκῆ, et eodem modo, vt ceteri, interpretatur. Ad vñ. 269. in eodem est simile ceteris Scholion.

p. 71. vñ. 272. lin. extr. δεκαὶ σημαίνει corr. δεκῆ.

p. 77. vñ. 303. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄλῃται. Schol. Par. Ἀρίσταρχος γράφει· ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄλῃται. interpolatio non satis docta, cum ἄφαντος non possit primam habere productam; at poterat sic scribi: ὥστε μὴ ἄσπερμος γενεὴ δμηθέντος (scil. αὐτοῦ) ὄλῃται.

vñ. 325. Αἰνείαν δ' ἄσσευσεν agnoscunt quoque Sch. Par. et ζήτησιν habent, quam ad 291. memoravi.

XXI (Φ)

p. 143. vñ. 163. ἐπεὶ περιδέξιος ἦε. Schol. Par. Πινδαρεὶς ὁ Πινδαρικὸς (leg. ὁ Πινδαρεὶαν) ἀναστρέφει τὴν πέρι, ἵνα σημαίνῃ τὸ περισσωῶς.

p. 158. vñ. 242. Par. εἶα στηρίζεσθαι. γρ. καὶ εἶχε στηρίζεσθαι. Ἰν' ᾧ, οὐδὲ τοῖς ποσὶν εἶχε δύναμιν ὁ Ἀχιλλεύς, ὥστε στῆναι.

p. 164. vñ. 262. Idem Parif. φθάνει δὲ τε. τὸ αὖ ἐκτέταται διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος. ἡξίου δὲ ὁ Ζηνόδοτος γράφειν φθάνειν, ὡς νοσέειν. Ita emendandum Schol. B. quod appofui.

p. 165. vñ. 271. κονίην δ' ὑπέρικτε. Sic Par. cum Scholio: γράφεται καὶ, ὑπέρεπτεν, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἧραξαν.

ἀΦηρεῖτο (ὑΦηρεῖτο) τῶν ποδῶν τὸν κοινορτὸν, ἔπισθεν ὑποδύμενος.

p. 172. v. 305. ἔλῃγε τὸ ὄν μένος. probabile sit fuisse, ἔλῃγε φαῖεν μένος.

p. 174. ad v. 319. χεράδος. Sch. Par. locum Pindari laudat: καὶ ὁ Πίνδαρος· χεράδι τὴν δοτικὴν εἶπε. χεράδος σποδαί. (legerat ergo σποδαίων. v. V. L. ad Pyth. VI, 13.)

p. 175. v. 321. ἀλλέξαι. et in Suida in ἀλέξαι — ἀλλέξαι, ἐπιλέξαι.

p. 186 ad v. 363. idem Sch. Par. quae habet, Porphyriana sunt. Sic occurrunt in ceteris, quae notata sunt ad πανόψιον v. 397. de Apolline Nomio v. 448. τὸ σφεδανὸν, 542 de interpunctione 556. 567.

p. 216. v. 550. πτολίπορθος. „semel de Achille.“ Atqui iam occurrerat O, 77.

XXII (Χ)

p. 300. v. 295. ἤτες μιν δόρυ μακρόν. deficit copula; cum expectares: ἤτες δὲ δόρυ.

p. 313. v. 348. ὥς οὐκ ἔσθ' ὅς — Sch. Par. Ἀρσ-σταρχος, ὥς χωρὶς τῆς βασιλείας, ὥς. (ita erit: quandoquidem. ἐπεὶ.)

p. 328. v. 397. pag. med. „Simonis alicuius“ de quo v. Ouidii Ibis v. 333. 334.

p. 340. v. 444. Θερμὰ λαστρὰ respicit Plinius XXV, 38. Idem miratur XXXI, 32. fontes calidos in Homero non memorari. Scamandri fontes ille non meminerat sup. v. 148.

p. 346. ἦ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ. quomodo eadem sorte, eodem fato se et Hectorem natos dicere potest Andromache? Dixeris, vitrumque miserum esse. Verum reliqua oratio repugnat, et comparatio ipsa parum conuenit. Vt sequentia conueniant, generatim dictum esse

puta; se natos esse utrumque pari fato, ut uno tempore viuerent, et una, matrimonio iuncti: at nunc ille morte est ereptus, ipsa autem viuit ei superstes.

XXIII (Ψ)

p. 388. vñ. 144. Scholion super ἄλλως pro μεταίως est quoque in Parif. et in eo exempla laudata ex Euripidis Medea vñ. 1029. 1030. et Aristoph. Equ. 11. Insertum quoque Scholion ad μεμνέωτο vñ. 361.

p. 406. 259. 260. 1. l. 6. „recte statuere“ corr. „statuerent, vel statuent.“

p. 414. vñ. 251. Ἰππους Τρωούς. Fuit Τρωῶς et Τρωός. v. ad E, 461.

p. 416. vñ. 303. Πυλογενέας Ἰπποι. sunt Nestoris equi; de quibus v. sup. Θ, 113.

p. 422. vñ. 325. προὔχοντα δοκούς· de praecurrente iterum inf. 453. Etiam Herod. IX, 22.

p. 439. vñ. 393. Sch. Par. ἐπὶ γαῖαν ἐλύθη. ἀντὶ τοῦ, συνετρίβη, ἣ ἐξετάθη. οἱ δὲ, παρελκύνθη, ἣ συνεστράφη. ariolantes.

p. 442. vñ. 414. de ὁμαρτῇ. l. 4. „400. adde M, 412. et N, 584.

p. 458. vñ. 495. l. 1 et 2. παθοράσθης et παθεράσθον corrige εἰσοράσθης et εἰσοράσθον.

p. 463. vñ. 531. ἥμιστος. Scholion est quoque in Parif.

p. 490. vñ. 679. med. pag. „Repetit nonnulla Eustath.“ etiam Schol. Parif. At v. ad Π, 522.

p. 506. vñ. 757. in verbis Eustathii extr. „εἴπαρ ἦν στοῦχον τὸν ἀπλῶς νοηθῆναι ὄρθιον. Sphalma ὄρθιον corr. ὄρδινον. Eustathius reddidit voc. Lat. ordinem. Norat Ordines militiae Romanae.

p. 529. vl. 851. Scholion B. est quoque in Schol. Paris.

XXIV (Ω)

p. 790. Excurs. II. ad notam *. E Cod. Paris. enotatum video a V. C. Tollio: *οἱ πάντες στίχοι τοῦ Ὁμήρου εἰς λ γ καὶ χ μ.* quae corrupta esse videntur. Hoc enim positu λ esset 12000. dixeris γ adiectum cum illo numero 15000 efficere: at fieret hoc insolenti prorsus modo.

 L I P S I A E

EX OFFICINA D V R R I A.

**H O M E R I
C A R M I N A**

CURANTE

C. G. H E Y N E

TOMUS NONUS

INDICES CONTINENS, CONFECTOS

AB

E. A. G. GRAEFENHAN

PHIL. D.

L I P S I A E,
IN LIBRARIA WEIDMANNIA.

MDCCCXII.

P R A E F A T I O.

Clarissimi et beatissimi viri Iliadis editioni quod etiamnum a me volumen nonum addatur, multi, credo, mirabuntur, quasi haec Musa tardius veniat. Multi id, quod inter omnes satis constat, dicent, editorem illum, ac interpretem nostro tempore cl. Wolfii ingenio nec non aliorum studio oppido superatum, ne suo quidem tempore magnam de magno viro expectationem, quod his contigit, superasse. Sed est semel in multorum nostratum atque barbarorum manus et bibliothecas prodita copia ista tam larga observationum sive propriarum sive aliunde comparatarum, tum in materiam, tum in voces. Idem comperire mihi licuit ex libraria, de philologicis operibus tantum in modum merita, quae idcirco eo citius me voluit indices conficere, a quibus perducendis ad finem jam duos alios viros nescio utrum amoris dulcedines an operae siccitas detinuerit. Ipse Heynius tale additamentum non expers frugis duxit. Quare, si quid proderit haec illave pagina, illius est, cujus postumas schedulas meis scriniis clausas teneri gloriatur. Majorem illarum fasciculum inscriptum reliquit: *Vocabularium Homericum*, unde facile conjici licet, Nostro etiam Odysseae vocabula addere propositum fuisse; idem, ni fallor, significatur e. g. in comm. ad XVI. 184. 630. To. VIII. p. 833. lin. 13. Mihi difficilior videbatur id consilium, neque scio, quid de hac re tradiderit cl. Heeren, auctor vitae Heynii. Sin ad singulas voces ea quoque addere conati essemus, quae jamjam Herman-

nus, praeceptor mihi pie, colendus, cum in aliis libris, tum *de legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homericis disseruit*, quaeve cl. Buttmannus in grammaticis et lexilogo, quaeve cl. Matthiae, quaeve cl. Thierschius, ratione orationi humanae, in eaque Graecae magis accommodata; perfecto libelli finem essemus transgressi. Simili modo Koeppenii libros denuo impressos videmus, quibus tamen illorum virorum, inter quos H. Vossius, doctrinas inserere praestitisset. Neve mireris, in *Auctorum Indice* quosdam saepius indicari, re, propter quam cum maxime indicentur, non memorata seorsim. Temporis angustiae excusent me; neque locorum delectum concedebant. Quin immo, quae levioris momenti videantur, majoris mihi visa sunt, nimirum, quibuscunque vel levissime Graecorum et Latinorum scriptores congruant cum patre litterarum et vere fonte.

Ad *breve* illam Graecis versibus subjectam *Annotationem* indicandam, usus sum signo hocce: *not.* nullo autem, aut, si opus erat, voce: *comm.* ubi referendi sunt numeri ad *Varias Lectiones et Observationes*. Animadvertendum tandem est, Heynium interdum ejusdem versus numerum bis praeposuisse commentariis, primum ut ad versum, qualis cum ceteris cohaeret, deinde ut ad illum solum pertineret. Scr. Islebiae Pridie Cal. Jun. MDCCCXXII.

I. INDEX GRAECUS.

A.

- A** brevis vertitur in η, com. XVI.
374. in compositis pro ἄμα, ibid.
419.
Ἀάατος Styrx, XIV. 271. add. IX.
116. ibiq. Exc.
Ἀακτος ad I. 567.
Ἀασάμην, ἄαω, ἄω IX. 116. XIX.
91. ἄασθη, ἄασατο, ἄσε XVI. 685.
XIX. 95. 118. 129. 136. notione
activa XIX. 187. βλάπτεσθαι Exc.
II. ad IX.
Ἀάσχετος V. 392. cf. XV. 548. XXIV.
708.
Ἀατος v. ἄτος.
Ἀβιος XIII. 5. ἀμαξόβιος.
Ἀβλης IV. 117. ἴος, nondum amia-
tus antea.
Ἀβληχρός V. 387. VIII. 178.
Ἀβρομος XIII. 41.
Ἀβροτάειν, ἀβρότη X. 65. ἀβρότη
νόξ X. 265. XIV. 78. cf. XVII.
202.
Ἀγάζεσθαι indignari et φθονεῖν
XIV. 111.
Ἀγάλλεσθαι II. 462.
Ἀγαμος III. 40.
Ἀγανός XXIV. not. 758. com. 759.
Ἀγαπήνωρ XIII. 756. XV. 392.
XXIII. 113.
Ἀγαπητός VI. 401.
Ἀγάσασθαι mirari, probare VII. 41.
Ἀγανός III. 268. VI. 23.
Ἀγγελή III. 206. IV. 384. XI. 140.
XIII. 252. ipsa res nuntiata XVII.
686. XVIII. 19.
Ἀγε, εἰδ' ἄγε pro ἄγετε VI. 376.
XVII. 685. ἄγειν et φέρειν XXIII.
662. XXIV. 693. 697.
Ἀγείρειν et ἐγείρειν ad I. 57. II.
440. ἐγείρειν, et ἐγείραι V. 510.
ἤγειρατο et ἤγειρετο XV. 240.
Ἀγελείη Minerva IV. 128. ibid. ἄγε-
λαίη. Ita βοός ἀγελαιή et β. ἀγε-
λαίη XI. 723. — XV. 213.
Ἀγεν, ἤγησαν, ἄγη, ἐάγη IV. 214.
ἄγω XVII. 607. XVI. 801.
Ἀγέρωχος III. 36. X. 430.
Ἀγη i. a. θάμβος XXI. 221.
Ἀγηνωρ pro αὐθάδης IX. 695. 699.
Ἀγηνωρή XXII. not. et com. 457.
Ἀγήρω XVII. 444.
Ἀγήρως II. 489.
Ἀγκάλις XXII. 503.
Ἀγκρα, ἀνήλαια XVIII. 321.
Ἀγκοῖναι XIV. 213.
Ἀγκυλοχεῖλαι XVI. 423.
ἐπ' Ἀγκώνος τέντεος XVI. 702.
Ἀγλατα, ἀγλατίζεσθαι VI. 510.
Ἀγοράσθαι IV. 1.
Ἀγορεύειν ἀγοράς II. 788. ἀγορή
XV. 233.
Ἀγός XXIII. 160.
Ἀγοστός vola XI. 425. XIII. 503.
XIV. 452. XVII. 314.
Ἀγεῖ'ον XXII. 313.
Ἀγοσιῶται ἀνέρες XV. 272.
Ἀγορμαι II. 481. III. 209.
Ἀγνιά XX. 254.
Ἀγχιμαχος, ἀγχεμαχος XIII. 7.
XVI. 248. 272.
Ἀγχιμολος XXIV. 352.
Ἀγχιστῖναι V. 141. XVII. 361.
Ἀγω frango, v. ἄγω.
Ἀγών pro coetu VII. 298. XVIII.
376. XXIII. 448. 507. XXIV. 1.
locus ad consessum XXIII. not.
258. 344. com. 347. ἄγών αἰσιδών
XXIII. 386. cf. To. VII. p. 796.

A

- statio *σταῖν* XV. 423. XVI. 239.
 500. XIX. 42. XXI. 41. XXIII.
 268. 799. Nusquam *ἀγών* apud
 Hom. est: pugna, XVI. 500.
 Ἀδδής et ἀδής VIII. 423.
 Ἀδδηκώς X. 98. *ὑπὸ καὶ καμάρῳ*
 312.
 Ἀδδην V. 203. ubi Exc. I. de Ἀδην,
 ἄδω, ἄδew etc. adde Exc. ad
 lib. X.
 Ἀδε, ἄδε V. 203. X. 98.
 Ἀδεῖν, ἀδεῖν III. 178. XII. 80. Exc.
 ad V. 203.
 Ἀδέω, ἄδδew etc. Exc. ad X.
 Ἀδη, κόρος, πολέμον. (ἐς) Ἀδην
 ἔλν XII. 315. XIX. 423.
 Ἀδηρότος XVII. 42.
 Ἀδινός, ἀδινός II. 87. XVI. 481.
 XVIII. 316. XIX. 314. XXIII. 17.
 225. XXIV. 123.
 Ἀδροεῖται v. ἀνδροεῖται.
 Ἀδω, satio, defatigo XI. 817. XVIII.
 281. ἔδω et ἄδω XXI. 221. —
 XXIV. 717. ἄδew XIX. 807. Exc.
 I. ad lib. V. cf. ἄμew.
 Ἀεθλος et Ἀεθλον XXIII. 551. τέν-
 τυγος ἔ. 654.
 Ἀεθλοφόρος non: victor XXII. 22.
 Ἀεῖ XII. 211. καί To. VI. p. 638.
 Ἀευκίη XXIV. 19.
 Ἀεικέλιος, εὐτελής, κακός, οὐτι-
 δανός XIV. 84.
 Ἀεικέσθαι XVI. 545. 559.
 Ἀείρειν, φέρειν VI. 264. XXI. 307.
 Ἀεκήλιος XVIII. 77.
 Ἀέκητι XI. 565. XII. 3. XV. 720.
 Ἀελλα III. 13. XVI. 374.
 Ἀελλίων VII. 310.
 Ἀέξω θυμόν XVII. 226.
 Ἀετός αἰθων v. h. v.
 Ἀζάλεος VII. 239. ἑρσός.
 Ἀζεσθαι, σέβεσθαι XIV. 261. XVI.
 736.
 Ἀζηγής IV. 435. XV. 25. XVII.
 741.
 Ἀηδέω, ἀηθέσσω X. 493.
 Ἀημι, ἄω, ἄew XX. 183. XXIII.
 214.
 Ἀήε, ὀμίχλη, caligo XVII. 644.
 649.
 Ἀήτης ἀνέμου XIV. 254. ἀήτη ad
 XV. 626.
 Ἀητος, uno loco obvium XXI. 395.
 Ἀέμωτος IX. 63.
 Ἀθλεῖν, operas praestare, XXIV.
 734.
 Ἀθωω et Ἀθώω Suppl. ad XIV. 227.
- Ἀθρῶν, ἄθρῶν XII. 393.
 Ἀθρόος II. 439. Eustath. Odyss. I.
 p. 1836. extr. ἄθρῶος et ἄθρῶος;
 (ex ἄμα) XIV. 33.
 Ἀθύρειν XV. 363. 364. com.
 Αἰ, αἰ *κew* i. e. εἰ ἂν ad I. 66. add.
 To. IV. p. 683. not. α. 205. Exc.
 III. ad lib. I. Exc. II. ad lib. V.
 212. αἰ *κew* cum futuro; sed εἰ ἔ
 et ἔάν cum futuro X. 419. De h
 actum est ab aliis post me impi-
 mis ad Tragicos. cf. Northmore ad
 Tryphiod. 298. αἰ *κew* et ὤ; *κew*
 variat, ut V. 96. ἄν — *κew* XIII.
 127. αἰ correptum ante consor.
 ἔκωμα φίλην IX. 414. Heyne. αἰ
κew pro ἔνα XVI. 41. XVII. 692.
 XVIII. com. 143. not. 199. cor.
 272. XXIV. 116. αἰ *κew* μὴ XVI.
 32. αἰ *κew*, ἡ *κew* XVI. 39. αἰ
 non Homericum XIV. 110. αἰ
 ὄγε XXIII. 581. αἰ in fine ver-
 borum correptum XV. 666.
 Αἰγιαλόν et ἡϊόν XIV. 33.
 Αἰγίλη IX. 15. XVI. 3.
 Αἰγίς, αἰξ, αἰγίος II. 148. 448.
 V. 738. αἰγίδα θαύρειν XV. 303.
 318.
 Αἰγυπτιὰς pronuntiatum Αἰγυπτι-
 ας vel Αἰγυπτιὰς To. VII. p. 411.
 Ἀιθελον πῦρ II. 455. IX. 436. XI.
 155.
 Ἀιδήλως XXI. 220.
 Αἰδοῖος III. 172. αἰδώς aliquid pe-
 dendum XVII. 336.
 Ἀιδρεῖν VII. 198.
 Ἀιδρης III. 219.
 Ἀίειν, αἰσθάνεσθαι X. 160. 252.
 XI. 532. XV. 248. 252. XVI.
 508. XVIII. 222.
 Αἰητος XVIII. 410.
 Αἰδ' ὄφειλες ad I. 415. αἰδ' ὄφειλες
 XIV. 84. αἰδ' et αἰδ' XVIII. 86.
 Αἰδεῖσθαι de supplicibus XXII. 124.
 Αἰδήε et αἰή, illud etiam gen. fem.
 XVI. 365. XVII. 371.
 Αἰδοκα οἶνον ad I. 462. XXIII. 25.
 διάπυρον accipiunt Gell. XVII. 3.
 Macrob. VII. 12. Heyne.
 Αἰδοῦσα I. 463. VI. 243. XXIV.
 644. στοά sc. in qua sedilia, κα-
 θέδρα στολωταί IX. 468. XI.
 11. XXIV. 238. 323.
 Αἰδορηνής XV. 171.
 Αἰδων leo X. 24. XI. 547. XVIII.
 161. αἰδωνες λέβητες IX. 121.
 τριπόδες XXIV. 233. equi II. 333.

I. INDEX GRAECUS

5

- ΧΠ. 97.** ἀετός αἰθων, aquila fulva, XV. 690. ταῦρος XVI. 488. αἰθόμενον πῦρ XVI. 293. **XXII. 135.** αἰθόμενοι pro αἰθοντος XV. 81. **Αἰθων XXII. com. 51.**
Αἰκή XV. 709.
Αἰκώς XXII. 385.
Ἰμα et γενεή synonyma XIX. 105.
XXI. 187.
Ζυών, peritus V. 49.
Ἰναρετής XVI. 31.
Ἰνίζομαι, ἔπαινω ΧΠΙ. 374.
Ἰνόθεν αἰνώς VII. 97.
Ἰνος sermo, laus XXIII. 795.
Ἰνώς, δεινώς, quod et habet Hermog. περὶ ἰδεῶν II. p. 453. ed. Laur. II. 38. III. 158. X. 547.
Ἰολομύτης, agilis, ζωστήρης V. 707.
Ἰολόπῳλος III. 185.
Ἰολος, αἰόλλιος II. 816. IV. 186. XII. 167. XVI. 107. I. e. ταῦρος XIX. 404. lubricus XXII. not. 509.
Ἰπειρή Καλυδῶνι XIV. 116.
Ἰπός VIII. 369. χαλεπός XV. 223. XXI. 8.
Ἰρεῖν reprehendere XXIV. 206. de-ripere 268.
Ἰσα, κατ' αἶσαν III. 59. ὑπὲρ αἶσαν VI. 487. XVI. 780. XVII. 321. 327. ὁμῇ πεπωμένον αἶση XV. 209. cf. Fatum.
Ἰσθε, efflavit animam XX. 403.
Ἰσμος XV. 274. αἰσιος 593.
Ἰστον I. e. ἀφανή XIV. 258. αἰστοῦν, αἰστωθῆναι cf. not.
Ἰσυλος V. 403. ἀήσυλος V. 876. XX. 202. XXI. 214.
Ἰσυννητής XXIV. 347.
Ἰτίη III. 163. cf. Hermog. de Eloq. meth. c. 32.
Ἰψηρός XIX. 276.
Ἰών aetas, XXIV. not. et com. 725. vita XXII. 58.
καλαφείτης VII. 422. ἀκαλος, ἔκκλητος, ἥσυχος.
κακήτα XVI. 185.
καμας XVI. 823. XVII. 176. XVIII. 239 — 40.
κακήμενος V. 24. ἀνάχω XVI. 822. ἀνάχεσθαι XIII. 344. ἀναχόμενον ἔγχοι X. 135. ἀναχέσθαι et ἀναχέσθαι XIX. 335. ἀναχέατο (ἀχέω) XII. 178.
κείσθαι, ἀκείστος, de placanda ira, XII. 115. XXII. 2.
κίων, ἀκίονσα IV. 22.
Ἀκηδίστος XXII. 464. not. 465. XXIV. 417.
Ἀκηδής XXI. 123. XXIV. 554.
Ἀκηρατος κληρός XV. 498.
Ἀκήριος V. 812. imbellis VII. 100. XI. 392. ἄφυγος XXI. 465. 466.
Ἀκηχέδατο XVII. 637.
Ἀκίχνητα XVII. 75.
Ἀκλής VII. 100. cf. II. 115. ἀκλεής, ἀκλήης, non ἔκλεης XII. 318.
Ἀκμηρος, in una rhapsodia, XIX. 163. 207. 320.
Ἀκόρητος μύθος VII. 117. XIV. 479. immodicus, ἀπειλάων XX. 2.
Ἀκοστή, ἀκοστεῖν, κριδιάζειν VI. 506.
Ἀκουάζεσθαι, καλεῖσθαι IV. 343. XII. 810.
Ἀκούειν πάντοτε pro πᾶσι, XVI. 515.
Ἀκρα, κατ' ἀκρης XIII. 772. XV. 557. XXII. 411. XXIV. 723.
ἄκραι νῆες, πρῶραι XV. 653.
Ἀκρατισμός XXIV. 124.
Ἀκρητοὶ σπονδαί IV. 159.
Ἀκριδες XXI. 12.
Ἀκριτόμυθος II. 246.
Ἀκριτόφυλλον ὄρος II. 863.
Ἀκροκλειαινιώων, semel occurrit, XXI. 249.
Ἀκρόκομοι Thracas IV. 533.
Ἀκρόπολον ὄρος V. 523.
Ἀκτὴ Δημήτερος, σίτος XI. 630.
Ἀκτῆμων IX. 126.
Ἀκωκή XX. 260. XXIII. 821.
Ἀκων generalis vox XIV. 413.
Ἀλάλῃμα uno loco in II. XXIII. 74.
Ἀλαλκνημα X. 94. ἄλῳ, ἀλυντέα.
Ἀλασκοπία XII. 10. XIV. 135. X. 515.
Ἀλαπάζειν V. 166.
Ἀλαστεῖν XII. 163. XV. 21.
Ἀλεγινός, ἀλγεινός XVII. 76. 749.
Ἀλεγγνορίδας, Ἀλεγγνορ. XIV. 509.
Ἀλεγίλειν XV. 106.
Ἀλεινῶν, arceus, non: evitans XVI. 213. faciens evitare XXIII. 713.
Ἀλεισον, ἀλεισιον XI. 773.
Ἀλειφω Supplem. ad XVI. 236.
Ἀλείτης III. 28.
Ἀλέη XXII. 301.
Ἀλετροῦν ignominatur Homero, com. XVII. 602.
Ἀλεξείν τινα XX. 315. XVII. 365.
Ἀλεύεσθαι XXII. 285.

- * *Ἀληθείην κατάλειπον* semel in II. XXIV. 407.
 * *Ἀληθείης γενή* XII. 433. *δικαίαι, κατά το δίκαιον*.
 * *Ἀλῆιος* VI. 201. pro *ἄπυρος* IX. 125.
 * *Ἀλημι, ἀλῆναι* V. 823. i. q. εἰλέω XVI. 714. XXI. 262. *ἀλείται* et *ἀλῆται* XI. 192. *ἀλείς* et *ἀλ.* XVI. 403. XXI. 534-571. *ἀλῆμεναι* XVIII. 76. includi inter muros 296. XX. 163. XXI. 536.
 * *Ἀλῆτις* XII. 433.
 * *Ἀλίστος* II. 797. XII. 471. XIV. 57. not. et com. cf. Supplem. ad XVI. 296. lib. XX. 81. XXIV. 549. 750.
 * *Ἀλίσω* transitive, XVI. 757. XXII. 12. 47.
 * *Ἀλίπλους* XII. 26. add. Schaefer. ad Theocr. XX. 12.
 * *Ἀλιτεῖν* XIX. 265. XXIV. 570. *ἀλιτήμων* XXIV. 157.
 * *Ἀλιτρός, ἀλιτήριος* VIII. 36. XXIII. 595.
 * *Ἀλιή* rebur, virtus XIII. 785. XV. 490.
 * *Ἀλι* V. 299.
 * *Ἀλιτήρ, ἀλεξητήρ, ἔρεως* XIV. 485.
 * *Ἀλκυών* et *ἀλκυονίς*, avis, IX. 559.
 * *Ἄλλά* ad excitationem XV. 472. *ἀλλ' ἔγε* et *ἀλλά γε* XIII. 292. XX. 244. *ἀλλά τε, ἀλλά γε*, variat I. 82. II. 754. X. 226. XIX. 165 et al. *οὐ πρίν — ἀλλά*, pro: *ἢ* XXIV. not. 698.
 * *Ἀλληκτος, ἀλῆκτος* II. 452. IX. 632.
 * *Ἀλλήλους* omissum XV. 565.
 * *Ἄλλο ὄντων, ἄλλογενές* XIII. 64. *ἄλλος* *θεός*, adversus, X. 511. cf. XXII. 380. *οἱ ἄλλοι* ceteri illi II. 665.
 * *Ἄλλοσιδής*, trisyllabum, To. VII. p. 768.
 * *Ἄλλοισιν, τῦπτεν*, IX. 564.
 * *Ἄλλ' οἶον, ἄλλοιόν* V. 633.
 * *Ἄλλομαι* et *ἄλλομαι* XIX. 351. XXI. not. 536.
 * *Ἄλλως* i. e. *μάτην* XXIII. 144. cf. Supplem.
 * *Ἀλοσθνα* XX. 207.
 * *Ἀλοφος πυνέη* X. 258.
 * *Ἀλογοί* amicae et concubinae XXI. not. 499.
 * *Ἄλτο, ἄλμ, ἄλλομαι*, XV. 665. XX. 353.
 * *Ἀλύειν* V. 352.
 * *Ἀλυμνήεις* XXI. 190.
 * *Ἀλυσκάειν* V. 253. cf. Schneid. d. Argonaut. 253.
 * *Ἀλύσσω*, vox semel obvia XXII. 7.
 * *Ἀλφειν* XXI. 79.
 * *Ἀλφειτον* XI. 630.
 * *Ἀλφουσίβοια* puella XI. 244. XVIII. 593.
 * *Ἀλώη* V. 499. IX. 530. 536. XVIII. 561. XX. not. 496. XXI. 35. 36.
 * *Ἀλῶναι, κτείνεσθαι* XII. 172. *perire ἄλῳ* et *ἀλῳ* IX. 538. XIV. 81. XVII. 506.
 * *Ἄμα, ὅν, διά, ὑπό* XVI. 671.
 * *Ἀμαδύνειν, ἀφανίζειν* IX. 538. *εὐμαλδύναι*.
 * *Ἀμαιμάκετος* VI. 179. XI. 854.
 * *Ἀμαλδύναι, ἀφανίσαι* VII. 43. vid. *ἀμαδύνειν*.
 * *Ἀμαλλοδετήεις* XVIII. 553.
 * *Ἀμαλός* et *ἀμαλός* XXII. 810.
 * *Ἀμαξα, ἄμαξα* VII. 426. XII. 48. XXIV. 179. 710. 732.
 * *Ἀμαξιτός* uno loco, XXII. 146.
 * *Ἀμάρα* et *ἀμάρα* XXI. 259.
 * *Ἀμαρτή, ὁμαρτή* V. 656. et Exc. III. lib. XII. 400. XXI. 162.
 * *Ἀμαρτοεικής, vaniloquus* XIII. 324.
 * *Ἀμαρτοεικέα* XXIII. not. 422. 501. 505.
 * *Ἀμβλήδην* XXII. 476.
 * *Ἀμβολάδην* XXI. 364.
 * *Ἀμβροσίος, θεῖος* I. 529. Exc. II. ad lib. I. — XXI. 507. VIII. 44. XIV. 170. *ἀμβροσίη* pro *λατ.* 172. *ἀπ' ἐλατῶ ἀμβροσίῃ* cf. IX. not. 263. *ἀμβροσίη* XVIII. 263. *nectarum, ἀμβροσίη*, XIX. not. 347. *ambrosia et nectare refecta*.
 * *Achilles* 347.
 * *Ἀμβροτος, ἄβροτος* XXII. 3. XXIV. 460.
 * *Ἀμβρωμοῖς* VIII. 441.
 * *Ἀμελικτος, ἀπηνής* XI. 15. XXI. 98.
 * *Ἀμείνων, ἀμύμων* IX. 104. *ἀμύμονα ἔργα* IX. 128.
 * *Ἀμεναι* XXI. 70.
 * *Ἀμέρδειν, στερεῖν* XIII. 340. XVI. 53.
 * *Ἀμητήεις ὄγκον ἐλαύνοντες* XI. 5.
 * *Ἀμήχανος* X. 167. XV. 14. *act.* et *passiv.* XV. 14. XVI. 29.
 * *Ἀμικπος* XV. 680.
 * *Ἀμιτροχίτανες* Lycii XVI. 413.
 * *Ἀμμορος* XVIII. 439 et al.

- Ἀμοιβηδὶς, ἀμοιβᾶδης, ἀμοιβηδόν* XVIII. 506.
Ἀμολγός XI. 178. XV. 324. XXII. 28.
Ἀμός VI. 414. *ἄμός, ἡμέτερος, ὡῆας ἄμός* XIII. 96. *ἄμην et ἄμην πόλιν* XVI. 230.
Ἀμοτος IV. 439.
Ἀμπνύνθη, ἀναπνύμι V. 697. XIV. 484.
Ἀμποναν, ἀνά πόνον XIII. 239. XVI. 726. XVII. 82.
Ἀμπνέ XXII. 469. V. 358.
Ἀμπύργου XVIII. 278.
Ἀμυδῖς, ἄμα IX. 6. *ἄμυδῖς, ἁμάδῖς*, XX. 114.
Ἀμύμων XIII. 637.
Ἀμύνεσθαι, ἄρην XII. 234. *περὶ σπαρτίδος* 248. XVI. 522. XVII. 511.
Ἀμφαδίην VII. 196.
Ἀμφαδόν VII. 248. XIII. 356.
Ἀμφασίη semel in Od. et II. XVII. 695.
Ἀμφέπειν XVI. 124.
Ἀμφηρεφῆς φαεστρα I. 45.
Ἀμφηρεστον XXIII. 382.
Ἀμφί pro *ἐν* in *ἀμφινέμεσθαι* II. 674. pro *διὰ* XVIII. 231. *τάμνοντι ἄμφι* pro *ἀμφοτέρω* XVIII. 528. *οἱ ἄμφι* III. 146. VI. 437. IX. 81. To. VII. p. 423. *ἄμφι πωρὴν* VII. 336. *ἄμφι τιγος et τινι* XI. 671.
Ἀμφιάχω II. 318.
Ἀμφιβάλω v. ἐμβάλω et al. ad I. 37. cf. not.
Ἀμφιβάλλειν, strepitus οὐατα X. 535. To. VI. p. 628. Pindar. Olymp. *ἄμεινος* XVII. 742. 748.
Ἀμφιβρότη ἀσπίς, ἀνδρομήτης II. 889.
Ἀμφιγυῆς Vulcanus I. 607. XIV. 239. *ἀμφιγύοι* XIII. 147. XV. 712. *ἀμφίγυον ἔγχο* XIII. 147.
Ἀμφιδάσιος XV. 309.
Ἀμφιδάλῃς XXII. 496.
Ἀμφιδετος φιάλη XXIII. 270. 615.
Ἀμφικαλύπτειν III. 442. XIV. 294. *σάνος Μενοντιάδῃ* XVII. 182. cf. XIV. 848.
Ἀμφιλόκη, λύκη, diluculum VII. 433.
Ἀμφίς ominus XV. 709. ntrinque XXI. 162. seorsum XXII. 117. *ἄμφις ὁδοῦ* XXIII. not. 830. 893.
Ἀμφιστεφῆς, ἀμφιστεφῆς XI. 40.
- Ἀμφίφαλος* V. 743.
Ἀμφίγυτος XX. 145.
Ἀμφόνον, ἀντέκνας X. 298.
Ἄν, praepos. XVIII. 278. *ἄνα et ἄνω* XVIII. 478.
Ἄν, κεν, To. VIII. p. 549. *ἄν μὲν κεν* XI. 187.
Ἄνά pro *ἐπὶ* XIV. 352. XVIII. 178. XXIII. 74. *ἄνά σιγήπτορ, ἐν, I. 15.*
Ἀναβιβάζω, ἐς δίφρον XIII. 657.
Ἀναγεννώσκω XIII. 734. *ἀνέγνω* pro *πέδω*. Ionice apud Herodot.
Ἀναγκαίη sc. *μοῖρα* IV. 300. Herodot. II. 65. de herili imperio XVI. 836.
Ἀνάδενος IX. 146. XIII. 366.
Ἀναθηματικός XXIII. 885.
Ἀναιδῆς IV. 521.
Ἀναιμωτί XVII. 863. 497.
Ἀναΐσειν XV. 80.
Ἀνακυρβαλιάζω XVI. 379.
Ἀνακυρβαχιάζειν XVI. 379. com.
Ἀναμαιμῶ XX. 409.
Ἄνακτα XXIII. 116.
Ἄναξ, i. c. Διὸς υἱὸς XV. 253. herus XXIV. 734.
Ἀνάξιος regius XXIII. 630.
Ἀναπλήθειν μοῖραν IV. 470. *οἶκον* VIII. 34. *ἀναπλήσαι, ἀνατλήσαι* VIII. 854. XV. 132.
Ἀνάρεσις semel in II. XXIV. 365.
Ἀνάσειν τινός et τινί XIV. 84.
Ἀναστεναχίζειν X. 9.
Ἀναστήσαι in vitam revocare XXIV. 756.
Ἀναφύχειν V. 795. X. 575. XI. 620. XII. 84. XIV. 208.
Ἀνάων To. VII. p. 755. lib. XXIV. 25.
Ἀνδιχα XVIII. 512.
Ἀνδράγρια αἰρεσθαι, spolia lagere XIV. 509. 520.
Ἀνδράκονες, ἀνδράκοδον VII. 475.
Ἀνδράσι pro: nobis XV. 736. *ἀνδράσειν* XVII. 308.
Ἀνδρῆσις ignoratur ab Hom. XVI. 857.
Ἀνδροτήτα, ἄδ. ἰδ. XVI. 857. To. VII. p. 411. lib. XXII. 363. XXIV. 6.
Ἀνδύεται πόλεμον, ἀναδ. subduxit se pugnae, cessat, XIII. 225.
Ἀνεκήμιεν, ἀνακηλῶ VIII. 262. XIII. 705.
Ἀνελέσθαι I. 449.
Ἀνεμοτεφῆς XI. 256. XV. 625.

- Ἀνεμώλιος IV. 363. ἀνεμώλιος;
 ἀσθενής XX. 128. ἀνεμώλιον,
 ἀπράκτως XXI. 474.
 Ἀνεύγκειν absolute pro στεγάζειν
 XIX. 314.
 Ἀνέος II. 323. IX. 30.
 Ἀνέπαλτο, ἀνὰ κάλλεσθαι VII. 260.
 VIII. 85. XXIII. 694.
 Ἀνέστιος IX. 63.
 Ἀνεο ἐμύθεν, non: scorsim XV.
 213.
 Ἀνεψιού de patrueli XV. 554.
 Ἀνήνοθεν ἀνεφέρετο II. 219. XI.
 266.
 Ἀνθεα μῆλων pro μῆλα omnino
 IX. 538.
 Ἀνθεμώεις XXIII. 885.
 Ἀνθέρικες XX. 227.
 Ἀνιδρωτί XV. 228.
 Ἀνίημι concito V. 405. 422. 761.
 880. 882. XV. 24. XVII. 705.
 XVIII. 108. XXI. 523. ἀνίσθαι,
 duplici significatione XXII. 80. —
 X. 251. XIV. 208. 362.
 Ἀνιπτόποδες XVI. 235.
 Ἀνουτητί XXII. 371.
 Ἀνοχή induciae, v. h. v.
 Ἀνστάσα XIV. 336. ἀνστήσει XV.
 64.
 Ἀνσχησέσθαι V. 104. 285. XXIII.
 660. 686. ἀνσχεό XXIII. 587.
 Ἀντα, ἀντί VIII. 233. XXIV. 630.
 Ἀνταῖος, cognomen quorundam
 deorum XXII. 113.
 Ἀντάξις XI. 514.
 Ἀντιᾶν λέγος I. 31. not. ἀντιᾶν c.
 genitiv. interesse XXIV. not. 55:
 comp. 62.
 Ἀντιβίη c. dat. XXI. 225. I. 278.
 Ἀντιβολεῖν XI. 365.
 Ἀντικρός, ἀντικρύ III. 359. IV.
 481. XVI. 346. ibi et multis al.
 I. Benth. ἀντικρός. XVII. 49.
 XXII. 327. i, q. διόλου, διαμ-
 περές XXIII. 673.
 Ἀντίος et ἀντίον ἐρχέσθαι XVII. 8.
 Ἀντιώσαντες, ἀμφὶς ἱόντες IX. 460.
 Ἀντιπεφάσθαι XIV. 471.
 Ἀντιπα, ἀντίπα XXIV. 213.
 Ἀντιπέρξο VIII. 163.
 Ἀντιφρίξεν XXI. 357. 411. 482.
 488.
 Ἀντοξ V. 262. ἄντογες currus V.
 728. XV. 645. ἄντοξ scuti τρε-
 πλαξ XVIII. 480. ἄντογες hemi-
 cycli XX. 500.
 Ἀνύω confectio XI. 365.
 Ἀνωγον, ἀνώγον XIV. 163.
 Ἀνώιστος XXI. 39.
 Ἄξιον πάντων ἡμῶν XV. 719.
 Ἄξυλος ὄλη pro πολύξυλος XI. 135.
 Αἰδοί, θρήνων ἑξαρχοί XXIV.
 not. 719. 720. et com. αἰδοί q.
 carmina sua decantarint To. VIII.
 p. 777.
 Ἀλλίξεν, συναθροίξεν VI. 270.
 Ἀογ pro ἔλπος ap. Hom. Schol. ad
 XIV. 385. p. 656. V. 509. d.
 χρυσάορος. — pro τράινα Acto-
 lico, ut: arma Virg. Georg.
 XIV. 385. et Supplem. fortasse
 pro: sagitta XV. 256. — XXI. 173.
 Ἀορτο, ἄορτο III. 272.
 Ἀοσητήρ XV. 254. 735. XXII. 333.
 Ἀπαγγέλλειν de vaticinio XVII. 409.
 Ἀπαίρεισθαι XXI. 563.
 Ἀπάλαμνος V. 597.
 Ἀπαρτίσασθαι XIX. 183.
 Ἀπάρχομαι in sacrificiis XIX. not.
 254.
 Ἀπαρῶν, ἀπαρῶν, ἀπαρῶν I.
 856. XXIII. 560.
 Ἀπάρῶν, ἀπαρῶν XIV. 360.
 Ἀπειλαί promissum XXIII. 863.
 872.
 Ἀπειρος, ἀπειρῶν γαῖα XIV. 200.
 ἀπειρώσις XX. 58.
 Ἀπέλεθρος II. 245. V. 245. X. 354.
 Ἀπεμῶ XIV. 437.
 Ἀπερῶς VIII. 361.
 Ἀπερῶσαι πολέμον XVI. 723.
 Ἀπεκέδασε, abiire jubere, XII.
 309.
 Ἀπεστροφέλιξε XVI. 703.
 Ἀπληγίως ἀποκρίσιν IX. 309.
 Ἀπῆμων pro ὕγιης, salubris XII.
 80. ἐσθλὸς ὕπνος XIV. 164.
 Ἀπηνῆς XV. 94. XVI. 73.
 Ἀπηύρα (al. ἀπούρα) εὖχος Τρι-
 κρον XV. 462.
 Ἀπίη γῆ I. 270.
 Ἀπινύσσειν κῆρ, κῆρ XV. 10.
 Ἀπλοσπῆς Iuno VIII. 209.
 Ἀπό, ἀπὸ saepe recte hoc dar-
 natum v. c. XI. 663. ἀπὸ II.
 353. XVIII. 64. et al. ἀπὸ δόξης
 θυμῷ, quod non est κατὰ δόξιν
 X. 324. ἀπὸ σκοπῆς XII. 233.
 ἀπὸ et ἀπο legitur XIV. 7.
 XVIII. 92. ἀπὸ et ἐκ confusum
 XIV. 77. ἀπὸ omissum XIV.
 101. ἀπὸ et ἐκ confusum XXIV.
 676. ἀπὸ pro διὰ XX. 327. ἀπο
 post casum XVI. 587. ἀπὸ pro

- ἄποθεν XVIII. 64. assumit augmentum, ἠφόρειν XXI. 599.
 ἀπό producta et elisa XXI. 235.
 Ἀποκέννυμαι XIII. 262.
 Ἀποβαίνω. ἀπεβήσατο et βήσατο II. 85. XXIII. 212. ἀποβήσασθαι ἔπικον V. 227.
 Ἀποβλύζειν IX. 489.
 Ἀπογνίσκω VI. 265. ἐκλύειν add. p. 718.
 Ἀποδάσσεσθαι et ἀποδάσσεσθαι, non ἀποδάσασθαι XXII. 117. cf. 120.
 Ἀποειπεῖν III. 404.
 Ἀποείρω, ἀποέρσαι, VI. 348. φθείρειν. XXI. 283. 329.
 Ἀποθύμιος XIV. 262.
 Ἀποκηδεῖν XXIII. 413.
 Ἀποκρύνει θανάτοις XVIII. 464.
 Ἀπολλήτης XV. 81.
 Ἀπόλλωνος To. VII. p. 413.
 Ἀπολοιῶν, ἀποκόπτειν IV. 522.
 Ἀπομνηστὴν II. 772. XIX. 62.
 Ἀπομνύσθαι XXIV. 428.
 Ἀπομόρφετο II. 269. V. 416. 798.
 Ἀπομυθεῖσθαι, dehortari IX. 109.
 Ἀπονάσσεσθαι, ἀποικίζω II. 623.
 Ἀπονόσφιν XV. 548.
 Ἀποπακτανέω XIV. 101.
 Ἀποκείρω IX. 17.
 Ἀπόρουσι, ἐπόρουσι V. 297.
 Ἀπορρώξ II. 755.
 Ἀποσκυδμαίνω XXIV. 65.
 Ἀποσταδόν μάχεσθαι, ominis XV. 555.
 Ἀποστήσασθαι appendere XIII. 745.
 Ἀποτελεῖν σὺν μεγάλῃ IV. 161.
 Ἀποφθινύθουσι XVI. 540.
 Ἀποφύγεσθαι, τίρεσθαι XI. 620. XXII. 2.
 Ἀποτρίμαστος XIX. 263.
 Ἀπτήν implumis IX. 323.
 Ἀπυρος IX. 122.
 Ἀρ, qualem vim habeat XXIV. 238. ἀρα (ῥά) ut scis XIV. 85. ut par est, 134. 506. ut æquum erat 182. 337. ut promiserat 384. ut jam dictum est 400. proinde 423. ut fieri solet 447. XV. 306. quippe 309. cf. XVI. 374. pro δή XVII. 4.
 Ἀραγή χεῖρ V. 425.
 Ἀραι, Diræ, IX. 564.
 Ἀραρον de clipeis junctis XII. 105.
 Ἀργάλεον XX. 356.
 Ἀργειφόντης II. 103. XXIV. 24. 109. 338.
 Ἀργέστης, νότος XI. 306. cf. XXI. 334. ἀργέσταο, ἀργεσταῖο.
 Ἀργής, κεραινός VIII. 138. ἀργής, ἀργός, φαεινός XI. 317. XXIII. 30.
 Ἀργος ad I. 30.
 Ἀρηγή, cum brevi α, XVII. 431. ἀρηγία XVIII. 411.
 Ἀρειον ταίχος XV. 736.
 Ἀρίσασθαι, ἰλάσασθαι, placare I. 112. IV. 362. IX. 112. amanter excipere. XIX. 179. 183.
 Ἀρεταί, semel in II. XV. 642.
 Ἀρή XII. 334. XV. 598. XIV. 486.
 Ἀρηίδεος IV. 280.
 Ἀρημένος, confectus senio XVIII. 435.
 Ἀρηρομένη, unde ductum XVIII. 548.
 Ἀρης, cum prima longa et brevi, Ἀρες et Ἀρες V. 81. To. VII. p. 413. Ἀρεω ab Ἀρεως, Ἀρεως XVIII. 100. Ἀρεῖ et Ἀρη XXI. 112. Ἀρεως vel Ἀρεως ἀκτῆρα XIV. 485. cf. Suppl. ἄρης, hasta, vulnera, XIII. 444. impetus XVI. 613. cf. XIV. 149. XVI. 512. XVIII. 100. 213. XXI. 112. add. XX. 77. XIII. 444. 569. V. not. 859. XIV. 485.
 Ἀρητή, ἱερὺς I. 11.
 Ἀρητός XVII. 37. XXIV. 741.
 Ἀρθεμῖν VII. 802. ἀρμόζεσθαι.
 Ἀρηγίνεον XVIII. 493.
 Ἀρηγνωτός XV. 490.
 Ἀριδείκετος XI. 248.
 Ἀρίζηλος II. 318. ἀρίζηλη φωνή XVIII. 219. ἀρίζηλοι, ἀρίδηλοι XXII. 26.
 Ἀρικτος XIX. 150.
 Ἀριόδους aper IX. 536.
 Ἀριφραδέα XXIII. 240.
 Ἀρκείν XV. 529. vid. etiam 502. — 534.
 Ἀρκιον II. 393. καιρός XV. 502.
 Ἀρμονίαι tropice uno loco XXII. 255.
 Ἀρρῦμαι I. 159. VI. 446.
 Ἀροσις, ἀρώσιμος, ἄροντα IX. 673.
 Ἀρονραν, νεῖον μαλακὴν XVIII. 541. Plin. H. N. XVII. 5. terra tenera, quæ vocatur pulla.
 Ἀρρη quale avium genus XIX. 350.
 Ἀρράτος Supplem. ad XIV. 56.
 Ἀρητος XVII. 37.
 Ἀρετὰ et ἄρ τι XIX. 56.

- Ἀρτιότης XXII. 281.
 Ἀρτιος V. 326.
 Ἀρτίος IX. 501.
 Ἀρτύνθη μάχη XI. 216. ἀρτύνειν
 struere, X. 802. XII. 43. XV.
 803. XVIII. 879. Odyss. III. 152.
 IV. 771. XI. 439. XVI. 448. XX.
 242. XXIV. 153.
 Ἀρτων, ἀρτρεσθαι, ἀρτύνειν II.
 345. obtinere, probare IX. 102.
 ἀρτων τινός et τινί XIV. 84.
 Ἀρχιλόχος, Ἀρχιλόχος II. 823.
 XII. 100. To. VIII. P. 644. Sup-
 plem. ad XIV. 464.
 Ἀρω, ἄρω XVI. 211.
 Ἀσαι αἵματος Ἀρη V. 289. et p.
 709. XX. 77. cf. V. 208. et XXIII.
 157. ἀσαι, ἄτω, αἰώ etc. IX.
 116. ἀσαι, ἄσασθαι χρόνος de
 hasta κορεσθῆναι XI. 578.
 Ἀσάμινθος X. 576.
 Ἀσβεστος XVI. 123.
 Ἀσημαντος, ἀσπλαντος X. 485.
 Ἀσθμα XV. 10. 241. XVI. 109.
 Ἀσχεῖν XVIII. 592. IV. 110. post
 Hom. est κορμεῖν, Herodot. II.
 180. ubi Wessel. elaborare XIV.
 179. — X. 212. XIV. 179.
 Ἀσχοπος XXIV. 157.
 Ἀσπερχίς IV. 32.
 Ἀσπιδεὸς πεδίλιον XI. 753.
 Ἀσπίς ejus partes XI. 32.
 Ἀσπυδεῖ, ἰ, ῆ VIII. 512. XV.
 476. XXII. 364.
 Ἀσσα I. 554.
 Ἀσσαν ἔχειν τινί I. 567.
 Ἀστυφής III. 219.
 Ἀστυ IV. 75. de meteor. ἄστυ
 προβέβηκε X. 252.
 Ἀστρογάλη XXIII. 88.
 Ἀστρογάλος cervicis XIV. 466.
 Ἀστυβοώτης uno loco XXIV. 701.
 Ἀστυφής. ἀπυτέων IX. 643. (φη-
 λος, decipio; συμφής et α
 privativum.) XXIV. not. 767.
 Ἀσφάραγον XXII. 328.
 Ἀσχαλας II. 298. 297. XXIV. 403.
 Ἀτάλαντος II. 169. pari pondere,
 ὁμοιος XII. 463.
 Ἀταλόφρων pro ἀπολόφρων VI.
 400.
 Ἀτάλλειν XIII. 27.
 Ἀτασθαλία IV. 409. ubi est: im-
 pietas, contempta ostentorum
 XXII. not. 104.
 Ἀταιρής, σιληρός III. 60. XVIII.
 474.
 Ἀτάρβειν, βιάσκειν, στερέσειν XI.
 704.
 Ἀτῶ, ab ἀτή, XX. 382.
 Ἀτη Paridis VI. 356. — IX. 501.
 XIX. 91.
 Ἀτμαῖς saepe in Od. et in II. non
 occurrit, ad I. 11.
 Ἀτιτάλλω XIV. 202.
 Ἀτίτηλα XXIV. 60.
 Ἀτιτος, ἀτιμωμένος, media brevi,
 XIII. 414. XIV. 484.
 Ἀτος πολέμοιο V. 388. XI. 430.
 ἄτος.
 Ἀτρεῖδαι, an Ἀτρεῖδα XXIII. 653.
 et aut.
 Ἀτρακτος XXIII. 760.
 Ἀτρέμα uno loco pro ἀτρεμάς XV.
 818.
 Ἀτρώγετος ἄλε I. 316. XIV. 204.
 XV. 27. XVII. 424. XXIV. 750.
 Ἀτρώγη II. 157.
 Ἀττα πατρε IX. 603. nutritus.
 XVII. 561.
 Ἀττηθῆς VI. 463. ἀττῆσθαι IX.
 241. XV. 90. XXII. 474. ubi
 VIII. 183. φοβεῖσθαι.
 Ἀυ et αὐτα XX. 16. αὐ ἔρταν I.
 not. 459. ἀνερτύνειν.
 Ἀυγάφομαι, uno loco, i. e. ὀρεῖ
 XXIII. 453.
 ἐν Ἀυγῇ πυρός IX. 206. αὐγῆς
 Διός XIII. 837. al. αὐλῆς. To.
 VI. p. 650.
 Ἀυδῆ et φωνῆ distinguitur XIX.
 407.
 Ἀυθῆ I. 492. II. 328. cf. αὐτῆς.
 Ἀυλαχος XIII. 41. αὐός, αὐα.
 Ἀυλή, αὐλῆς ἐν χορῷ XI. 773.
 XXIV. not. 161. com. ibid. not.
 640. cf. I. not. 606. V. not. 136.
 Ἀυλιος Ἀστυ IV. 62.
 Ἀυλῆς IX. 232. de exercitu per-
 noctante in campo.
 Ἀυλιπῆς III. 372. XI. 332. XVI.
 796.
 Ἀυος, αὐος XIII. 441.
 Ἀυσαντων XIV. 400.
 Ἀυτάρ ex αὐτῆ ἀρα I. 133. II. 1.
 Ἀυτα pro δή, utique XIV. 454. ri-
 cissim XVIII. 472. αὐτα pro οὐν
 XXII. 129.
 Ἀυτῆ et αὐθῆς I. 27. XV. 235.
 XVI. 813. XVII. 82. XVIII. 89.
 442. XXI. 46. πάλιν αὐτῆς II.
 276. αὐτῆς retro XV. 62.
 Ἀυτμή XXI. not. 825.
 Ἀυτόματος II. 408. landatur ἰδῆ

- 'Athēnais IV. p. 178. corr. V.
 et adde Schol. Platon. p. 48.
 'Αὐτοσχεδὸν et αὐτοσχεδὸν VIII. 197.
 'Αὐτός vid. E. τοῖ et οἱ αὐτῶ sibi
 ipsi XV. 226. αὐτὸν pro αὐτόν
 XXI. 838.
 'Αὐτοσχεδὰ XVI. 819.
 'Αὐτοσχεδὴ πλῆγῃ XII. 192. XV.
 510. XVII. 294.
 'Αὐτόφει XX. not. 140.
 'Αὐτοσχόονον XXIII. 826.
 'Αἶσος et αἶσος I. 133. II. 138.
 III. 220. 342. 400. XIV. 18.
 XVII. 633. XVIII. not. 388. —
 XXIII. 622. αὐτὸς pro αὐτός
 XVIII. 197.
 'Αἶς XX. 51.
 'Απαλον κυνέην X. 258.
 'Απαρ XI. 418. ὁρδῶς XXI. 628.
 XXII. 331. αὐτίκα, παραντίκα,
 παραχρῆμα XIII. 814. XXII.
 270. — XVII. 417. XXIII. 311.
 'Απαυρός, ἀδερφῆς VII. 235. XV.
 11.
 'Απῶν, ἀφῶν, ψηλαπῶν VI. 312.
 'Αρδῖτος V. 724. XVIII. 370.
 XXIV. not. 88.
 'Αρῖναι et ἐρῖναι I. 51. δέφω
 XI. 641. μένος XIII. 444. XVI.

618. XVII. 529. ἀφῆκε incitat
 XVIII. 108.
 'Απλαστον aplastrum XV. 717.
 'Απλουρός XV. 607.
 'Απρῖος XXIV. 899.
 'Αρῶν λέοντα XXI. 523.
 'Αγαῖδες, οὐκέτ' 'Αγαιοί VI. not. 96.
 'Αγαῖκός, non 'Αγαιός XV. 218.
 'Αγέλειος, 'Αγελῖος, 'Αγελῶς,
 'Αγελῖος XXI. 194.
 'Αγροῖς ἡ λέωνη XIII. 389.
 'Αγρών IX. 608. recitat Dionys.
 art. 8. 11. p. 162.
 'Αγθεσθαί τι, νινί XIII. 353.
 'Αγλλῶς, 'Αγλῶς I. 1. To. VII.
 p. 412. med. et inf.
 'Αγλός, tristitia, XX. not. 318.
 ἄγλος νέφος XV. 668.
 'Αγρίον II. 267.
 'Αγρίς IV. 622.
 'Αφ pro ἀνά XVI. 442.
 'Αφασθαι, ἐπιλαβέσθαι XVI. 9.
 'Αφῆς λίου V. 437. et To. V. p.
 711.
 'Αφοῦρος VII. 418. XVIII. 399.
 'Αωρος XXIV. 540.
 'Αωτεῖν X. 159.
 'Αωτος, ἄωτον οἶός XIII. 599.
 λίου IX. 657.

B

- Βάδην ἀπέναι XIII. 516.
 Βαδύχωνοι γυναῖκες IX. 590.
 Βαδύκολποι Musae II. 384. Troades
 . XXIV. 215.
 Βαδυλῆτος XVIII. 550.
 Βαδύς, βαδύτης ἡόνος II. 92. in
 . Schollis vario. optime μακρός.
 . βαδὺ λῆιον II. 147. βαδύτιαν
 φρένα XIX. 125.
 Βάλλιος, βάλλος XVI. 149.
 Βάλλειν, eminus ferire, οὐτάσαι
 . cominus vulnerare, IV. 180. βάλ-
 λειν pro προσβάλλειν, ἐπιβάλλειν
 . XI. 586. XX. 283. cf. XIV. 28.
 . 63. 424. XX. 346. 378. XXI. not.
 118. βάλλεσθαι μετὰ φρεσὶ IX.
 . 435. ἐν φρεσὶ, ἐν θυμῷ XIV.
 . 50. βάλλεσθαι dicuntur res per-
 cussae, non tela amissa XII. 36.
 . 161. non βάλλομενοι pro βάλλον-
 τες, sed: percussi XII. 289. βλι-
 μν XIII. 237. βάλλας φλόγα
 XXIII. 217.

- Βαρβαρόφωνος, Ceres, II. 867.
 Βασιλεύς herus, solemnior vox ἀναξ
 XVIII. 556.
 Βάσιν ἴδ' XV. 158.
 Βέβαιμεν et βεβήμεν XVII. 369.
 510.
 Βέβηκας venis huc XV. 90.
 Βεβόλητος, diversum a βέβλητος
 IX. 3. XIII. 212. XIV. 28. et al.
 sic in Epigr. Analect. Br. To. I.
 p. 178. Tryphiod. 582. ubi North-
 more. Heyne.
 Βεβρῖθνῖα IV. 282. XXI. 385.
 Βεβρωῖθους IV. 36. βρωῖσκα.
 Βέω, βέω, βῶ VI. 113. XXII.
 431. βέωμαι, βέωμαι, incedere,
 vivere, XV. 194. XVI. 352.
 XXIV. 181.
 Βέλωνα XV. 484.
 Βέλος, an pro vulnere VIII. 513.
 XIV. 499. dolor et causa ejus XI.
 . 269. adeoque et τραῦμα, vulnus,
 ἐκ βέλων, ἐντός β. XIV. 180. —

- XIV. 499. ὁ βίλος ἀφίεναι et ἀφίεναι differt XVII. 631.
 Βηλός XXIII. 202.
 Βήσατο, βήσατο III. 262. v. ἀπε-
 βήσατο. προσβήσ. XIV. 292.
 Βιάν, βεβήκων ἀγος Ἀγιστός X.
 145.
 Βιάπτειν impedire VI. 39. VII.
 271. XXIII. not. 387. de homini-
 bus mente captis XXII. 15.
 Βλεμμαίνειν i. q. βολίμειν VIII. 337.
 XVII. 22. 185. XX. 86.
 Βλήττον XV. 678.
 Βλοσυρός VII. 212.
 Βλοσυρώδης XI. 86.
 Βλωθρός, μακρός XIII. 390. XVI.
 843.
 Βολάριον XII. 22.
 Βολή scutum XXII. 159.
 Βοή, μάχη XIV. 4. XVII. 481.
 βοή θοός XIII. 477.
 Βοηλασίη XI. 671.
 Βοόωσι XVII. 263. 494.
 Βοετης pronuntiatur Βορέτης IX. 5.
 XXI. 194.
 Βορέτη pro pascuis XIII. 423.
 Βούβρωσις XXIV. 552.
 Βουγάιος verbis eo affectus; γὰρ
 γαίη, γαυρία XIII. 824.
 Βουλή voluntas I. 5. cf. XVI. 630.
 Βούλομαι ἤ, subint. πᾶλλον ἢ I.
 117. cf. not. ad 112. 117. XVII.
 331. βόλεται pro βούλ. XI. 319.
 Βουκλή VI. 84.
 Βοῦς pro corio, scuto, βών, βί,
 βούν VII. 238. βούν λευκόσκατος
 XVIII. 559. βοῦς αἶψα XII. 157.
 Βοώπις XV. 49.
 Βράχυν V. 859. XVI. 463.
 Βραχμός V. 586.
 Βρισηνός Mars XIII. 521.
 Βρίθειν XVI. 384.
 Βρίσαντες XII. 233.
 Βρόμος XIV. 396. βρότος, γόνι-
 XIV. 7.
 Βρύζειν, βρυχᾶσθαι XIII. 393. d.
 XVI. 384. 486.
 Βρωτός XIX. 205.
 Βρωμός VIII. 441. βράθρον.
 Βρώας pro βρήσας XII. 357.

Γ

- Γατα XV. 86.
 Γαχόχοος Neptunus IX. 183. add.
 Eustath. I. 65. cf. XXIII. 584.
 Γατα, γηδέω I. 405. VIII. 51.
 Γάλας III. 122.
 Γαμβρός V. 474.
 Γαμψίς, γαμψίδαι, γαμψάσεναι
 IX. 394.
 Γανόω, γανάω, XIII. 265. XIX.
 359.
 Γάνυμαι, ἡδομαι XIV. 495.
 Γάρ pro δή, saepe Grammatici do-
 cent II. 803. VII. 323. γάρ τε,
 namque, pro γάρ I. 63. γάρ ἔα
 XIV. 30. cf. I. 63. cf. Herm. Vig.
 p. 329. Thiersch. Gr. p. 302. Acta
 Monac. Vol. I. p. 215. γάρ οὐδ
 pro τετραγεσθ XV. 232. γάρ in-
 cipit orationem XVII. 221. γάρ
 ex γάρα XV. 201. — 438.
 Γεγώνειν et γεγώνειν II. 337. vociferari
 sic, ut exaudiri, —
 XIV. 469.
 Γελᾶν renidescere XIX. 362.
 Γενιά Το, IV, p. 700. lib. XIV.
 474.
 Γενέθλη argenti II. 857.
 Γένεσις θεῶν i. e. πάτερ XIV.
 201 et 241. cf. Schneid. ad Orph.
 895.
 Γεραιά, λερεῖαι, VI. 87. γεραι-
 ρός XXIV. 149.
 Γερήνιος Ἰπποτα Φοιβή XVI. 136.
 Γερσταν κακότητι XV. 721.
 Γερσύνιος οἶνος IV. 259.
 Γέρων, ὁ ἔντιμος II. 404. IV. 23.
 ita γέρων pro τιμή, principatus
 XX. 182. not.
 Γερούρα πολέμων inter aciei ordines
 IV. 371. VIII. 549.
 Γηδεῖν et γήθειν XIV. 140. c.
 quarto casu VIII. 378. IX. 77.
 Γηράς, α γήρημ VII. 197. (γη-
 ρας). γήραος οὐδός XXII. 6.
 XXIV.
 Γίγνομαι, γίνομαι, γιγνώσκω, γ-
 νώσκω II. 468. γέντο VIII. 4.
 XIV. 475. XV. 490. XVI. 32.
 XVIII. 212. γίγνεται omittit
 XVI. 769. itom γένηται XVI. 43.
 Γινώσκω, i. e. ἀναλεγόμενος XV.
 241.

Γλαυκὴ θάλασσα, semel in Hom.
XVI. 84.
Γλαυκῶδεις λόγοι XXII. 127.
Γλαυκῶπις I. 205.
Γλήνεια XXIV. 192.
Γλήνη, κορή VIII. 164.
Γλυκυθυμος XX. 467.
Γλυφίς IV. 122.
Γλώσσα, diversae dialecti inter
socios Trojanorum II. 804. IV.
487. 8.
Γλωχίν uno loco XXIV. not. 273.
com. 274.
Γναμπτός XI. 416. γναπτός XVIII.
401. XXIV. 40. 859.
Γνωτός XIV. 485. pro ἀδελφός XV.
835. 350.
Γόνος plures ejus notiones XX.
409. XXIV. 59.
Γόνον, γῶν VI. 500.
Γοργῶ, abstractum terroris, per
speciem terribilem expressa, haec-
que ipsa in mythum versa XI. 36.

ap. Hesiod. saltem ibi legitur, cf.
Philostr. Heroic. p. 692.
ἐπὶ Γούνασι δεινὰ de peplo Mi-
norvae, ad, παρὰ, ante pedes,
V. 92. ἐπὶ γούνα ἐξόμενος XIV.
407. ἐν γούνασι θεῶν κείται, in
deorum gremio positum. est,
XVII. 514. 562. γούνασι, γον-
ύσσι, γούνεσι, ibid. cf. XX. 435.
λάβε γούναων, εἰλάν γ. XXI. 71.
Γράμματα λυγρὰ VI. 168.
Γράφω. γράφας ἐν πίνυι VI. 169.
χαράξας.
Γυάλα thoracis V. 99. XIII. 507.
XV. 530.
Γυαλοθάρη XVIII. 312. 314.
Γυία V. 122.
Γυίω, ἀπογυίω, βλάπτω, γω-
λώω, γωλαίνω VI. 265. VIII. 402.
Γυναικός absolute sc. θνητής XIV.
315.
Γυναιμανής III. 39.

Δαίμων XXIV. 769.
Δαί X. 408. add. p. 626. To. VI.
Δαιδάλω de clypei forma XVIII.
479. de signis 482.
Δαιδάλος XIX. 119.
Δαίε οἱ πῦρ V. 4. δαίει πόλεμος
pugna acerrima, ἀμφιδέδης VI.
329. Ὅσσα II. 98. cf. Eustath. p.
645. 34. δέδης a δαίω XI. 85. de
pugna fervente XIII. 736.
Δαιμονίη, o bona, XXIV. 194.
i. e. μακαρία I. 561.
Δαίμων XV. 418. δαίμονα δώσω
VIII. 166. σὺν δαίμονι deo an-
nuente XV. 403. δαίμων. Apollo
vel Iupiter XV. 418. πρὸς δαί-
μονα XVII. 104.
Δαίνυται XV. 99.
Δαίς de animantibus I. 5. 424. de
sacrificio IV. 48. XXIV. not. 69.
cf. XIV. 387. δαιτός εἰσης XXIV.
69. δαιτός ἄρχειν XV. 95.
Δαιτῆσθαι μένος Ἀρης XVIII. 264.
Δαιτρεύειν, διανέμεσθαι XI. 704.
Δαίτρω Ajax XIV. 459.
Δακρυύειν γέλῶν VI. 484. dulce lo-
quentem Hor. ἀβρὰ γέλοντες
Anacr.

Δαλόν XIII. 320.
Δάμαρ XIV. 503.
Δαμῆς ad dat. pro genit. c. ἐπὶ
XXII. 55.
Δάμος XIX. 325.
Δάσασθαι cf. ἀποδάσσεσθαι. cf.
XXII. 354.
Δατέοντος trisyllabum XX. 394.
Δαυζομαι XV. 629.
Δέ in apodosis I. 37. 57. 186. 194.
IV. 210. VII. 314. XII. not. 873.
XV. 321. (vid. Schneid. Xenoph.
Mem.) XVI. 199. 706. XVII. 733.
XXI. 50. XIX. 55. XXI. 49. XXIII.
52. 84. 559. δε ejectum ex νῦν δ' αὖ
XVII. 672. post νῦν δέ apodosis
deest. δέ additur ab interpreti-
bus XVI. 718. 731. omissum ante
αὖτε restituitur XV. 659. δέ τε
quoties occurrat XVII. 32. δέ
non adversativa sed copula XVI.
87. δέ pro γάρ XIV. 417. XVII.
96. 160. 275. 293. δέ in compara-
tione ὡς δέ XXIII. 712. δέ ad
verba parentheseos I. 204. ὅτε δέ
et τοῖς δέ XVII. 178. δέ in in-
terrogatione I. 185. ὅνδε δόμονδε
XVI. 445.

Δεδειγμένον ἦτορ XVII. 535.
Δεδειγμένος, δεδεγμένος VIII. 296.
Δέλος, δῆλος X. 466.
Δεδέναι c. dat. in Hom. nusquam XVII. 242.
Δεῖ aemel in Hom. IX. 837.
Δειδεκτο IX. 224. et al.
Δειδύλων, διανεύων IX. 180.
Δεικνύοντο δεκάσις XV. 86.
Δειλός miser, pavidus XVII. 38.
Δεῖμος Martis IV. 440. XV. 119.
Δεινός VII. 346. Hermog. de form. orat. II. 9. p. 453. lib. III. 172. XI. 653. δεινότητος σεβάσιμος XV. 38. δεινοῖο, δινοῖο XXI. 25.
Δεινός exclamatio XVI. 796.
Δεῖπνον VIII. 53. X. 86.
Δεῖσθαι τιμὴ timere alieni XV. 123.
Δέλφοι et Βέλφοι To. VII. p. 287.
Δέμας XVIII. 1.
Δέμνια XXIV. 644.
Δέπας XV. 86. ἀμφικύπελλον XXIII. 656.
Δέχομαι, ὄρω, vivo, I. 88. cf. not. ut φάος βλέπειν apud Aeschyl. et al.
Δεῦκαλ, δεσμοὶ δάδων XI. 553.
Δεῦσθαι, δεῖσθαι inferiorem esse altero XIII. 810. μάχης XVII. 142.
Δέχεσθαι, δεξιῶσθαι, δειδέχασθαι IV. 4. δέχομαι cum casu tertio XIX. 290.
Δέω, ἔδωκε μένος καὶ χεῖρας XIV. 73.
Δῆ, ἀλλ' ὅτε δῆ XIV. 433. καὶ δῆ quid exprimat XIV. 504. δῆ et ὅα sibi respondere XIV. 509. ἢ καὶ δῆ quousque demum XV. 46. εἰ μὲν δῆ σὺ siquidem tu vera XV. 49. δῆ in apodoti XV. 163. δῆ γὰρ nam profecto XV. 401. certe enim, 483. μὴ δῆ πο nequaquam, quareso; XV. 426. δῆ quem locum occupet XIX. 342.
Δηϊότης, μάχη XV. 584.
Δηϊόω, δηῶν XVII. 65.
Δηλεῖσθαι ὄρεα III. 107.
Δηλήμονες XXIV. 33.
Δῆμιος XVII. 250.
Δημοβόρος XVIII. 301.
Δῆμος pro δημάτων XII. 213. δῆμος et δημός XXI. 204.
Δῆν, θῆν; VIII. 448. δῆν in fine adverbiorum XXI. 166.
Δηρίουαι, δηρίνομαι XVI. 756. XVII. 42. com.

Δηρὸν δὲ pro γὰρ XX. not. 43.
Διά, διά μὲν tribrachys pro spondee III. 357. nisi fuit *διά μὲν* ἄ ut alibi IV. 135. cf. X. 485. cf. To. p. 416. *διά πρό* et *διαπρό* VII. 343. XVI. 809. 821. XVII. 393.
Διαλῶ, οὔμαι perspicio, perspicuum reddo, conspicuus sum vir-tata VIII. 535. *διαλῶνται* peripicatur XIII. 277.
Διαίκειν, βρέχειν XIII. 30.
Διακείρειν VIII. 8. *διακρίπτειν*.
Διάκοσμος Τρωϊκός II. 853. To. IV. 429. *διάκοσμος* appellatur Grammatici Catalogus navium lib. II. 494.
Διακροδόν XM. 103. XV. 107.
Διάκτορος II. 103. XXI. 497.
Διαμῶν, διαμύσασθαι XXIV. 163. III. 359. ὑπὸ σκήπτρῳ VI. 153.
Διαμπερές XX. 862.
Διανοοῦμαι XXI. 551.
Διαπλήσσω et διακλίσσω XXIII. 119.
Διαπρό XV. 343. XVI. 309. XVII. 394. cf. *διά*.
Διαπρύσιος VIII. 227. *διαπρύσιος* vociferans, ὄρεως XII. 483. XVII. 748.
Διασκενάζειν quid sit XII. 571.
Διατρίβεσθαι, αναβάλλεσθαι IV. 4.
Διάτριχα II. 655.
Διαφρονός X. 23. XI. 474.
Διαχέειν, διαμερῖζειν VII. 316.
Διαχωρίζοντες Grammatici XI. 147.
Δίδη αὖ δίδημι XI. 105.
Διδοῖσθαι non δίδωσθαι, XIX. 270. *διδόνται* XXIV. 425.
Διδυμοί, duo XXIII. 638.
Δίειν, δέσσειν, fugero et fugam XXII. 151.
Διελύσσεσθαι XX. 263. cf. XIII. 144.
Δίπειν II. 207.
Διενέφραδε XVIII. 9.
Διέτρωγον et διέτρωγεν I. 531. XII. 461. *διατμήξας* qui fluvium tran-jecit XXI. 2.
Διέφθορας aut absolute aut cum τι medii XV. 128.
Δίημι XVIII. 162.
Διηνεικός VII. 321. ἡνεκός est apud Empedocle. V. 381. *ποδηγναιός* X. 24.
Διηκτεός ποταμοῖο XVI. 174. XVII. 263.
Δικάζειν I. 542.

Δίαιμα pro σύνδικα XVI. 542. **δίαιη** sententia XXIII. not. 520. **δίαιη** i. q. δικαίως XXIII. 542.
Διενεύω XVIII. 605. **διενύσθαι** 494.
Δίονη XXI. 246.
Δινός, δινωτός, δινήεις III. 391. XII. 407. XX. 259.
Διογενής, Διοτρεφής I. 27. 279. 334.
Δίος Hector etiam ab Iove dicitur XV. 15. **ἄλλα διαν** XV. 161. XXI. 219. **Δίος** nom. propr. vide Dios.
Δικίλος thorax IV. 132.
Δίκουρα XXIII. 523.
Δίχα XVIII. 510.
Διχάδιος IX. 411. XIV. 21.
Δίφα XI. 141. XIX. 166.
Δίω i. q. διώκω XXIII. 475. **δίω**, **δίημα**, **δίωω** XVII. 110.
Διώκω ab **ἰώξ** To. VII. p. 761.
Διόντος, Διόντος XIV. 325. To. VII. 719. Supplem. ad XIX. 21.
Διηθῆναι από τιος et τιῶ V. 646.
Διητρεφά XIV. 259.
Διμός, διμή XIX. 333.
Διοφερόν ὕδαρ, μέλαν IX. 15.
Δοάζεσθαι, δοιάζεσθαι XIII. 453. XIV. 23. XXIII. 389.
Δολή IX. 230.

Δομάομαι XV. 730.
Δονακτός arundinetum XVIII. 576.
Δόρυς, δόρυον XI. 86. 729. IX. 188. add. Schol. Odyss. II. 20. cf. XXIV. 444 et jam 2.
Δόρυον I. 331. pro **ἐδίδον** XIV. 382.
Δουκία, χδουκία, γδουκία XI. 45.
Δουρηκός X. 357.
Δόχη et δοχή XXIII. 116.
Δραίνω, δρῶ X. 96. XV. 245.
Δράσσομαι, ἀπολῆ ἔρομαι, δεδραγμένος κόνιος XIII. 392.
Δρατός pro **δαυτός** XXIII. 161.
Δροτόμος XI. 86.
Δύομαι, ἐδύσατο, ἐδύετο II. 573. III. 323. XIX. 86. XXI. 515.
Δυσάκος XXIII. 200.
Δυσάμμορος XXII. 428.
Δυσηλετής XX. 154.
Δυστητής XVI. 442.
Δυσθαλπίος χειμῶνος XVII. 549.
Δυσπαρίς et similia III. 39.
Δυσπέμφιος XVI. 743.
Δυσπερίσθαι, ὥρα, ὥρεϊσθαι X. 183.
Δύω et δύο XVIII. 523. XXIII. 269.
Δυναδείαριον XXIII. 703.
Δυναμεικασίμετρον XXIII. 264.
Δῶμα I. not. 533. 606.

E

E pro η, **ἐτραφέην** pro **ἐτραφή-την** V. 555. **E** pro αὐτούς XVII. 483. cf. XV. 97. 241. 283. **E, E**, lamentandi vox XXIV. not. 719. **E**, non enclitice, pro **ἐαυτῶν** XXIII. 203. **E, E**, **ἔης, ἔης (εἰς) ἔως, ἔς** XVI. 208. vid. **ἐο**.
Ea pro **ἦν** V. 887.
Ea una syllaba V. 256. VIII. 414. **ἔαν, ἔασι** IV. 42. X. 299. **οὐκ ἔαν** dissuadere VIII. 428. **ἔω μὲν** binis syllabis X. 344. **ἔαω** absolute XX. 312. **ἔασι, ἔασις, ἔφθασι**, XV. 87. **ἔαω** XVII. 16. **ἔαν** sinere intactum XXIV. 556.
Eaye III. 867. **ἔαγη, ἔγη, ἔγη** ibid. et XIII. 162.
Eāgh, ἔγη III. 867. Ionica forma.
Eayoros, ἥγρος V. 811.
Eāgh, ἄλγη, εἰλέω XIII. 403. XX. not. 168.
Eān, satiare XIII. 316. XIX. 402.

Eanos III. 385. **peplus** V. 734. 794. VIII. 385. cf. XIV. 172. 178. 180. XVIII. 352. To. VII. p. 737. **ἐανός** XVIII. 612. cf. XXI. 507. XXIII. 254.
Eaze VII. 270.
Eaq, εἰα, ια, ἡα, αἶμα XIX. 86.
Eautou non est in Hom. sed solum αὐτοῦ, **ἐο αὐτοῦ et ἐμ' αὐτοῦ, σέ αὐτοῦ** I. 271. IX. 342. cf. XIV. 162. XVIII. 604. Supplem. XVII. 550.
Eaphth, ἐπισάφθῃ, ἦφθῃ, ἐφῆφθῃ, ἐφάπτομαι XIII. 543, XIV. 419.
Ebdomos XIX. 117.
Eγγέγας, ἐγγέγας VI. 493.
Eγγυαλίζειν XV. 491.
Eγείραι, ἀγείραι V. 510. XV. 242.
Eγκάββαλε et ἐνικάββαλε XII. 206. **ἐνκατβαλε**.
Eγκάζεσθαι an ἐκμάζεσθαι XX. 33.

- Ἐγκατατίθεσθαι, ἐγκαταθεῖν νόμον
 ἱκάντα XIV. 219.
 Ἐγκονέω semel in Iliad. XXIV. 648.
 Ἐγγήγορθε XVIII. 299.
 Ἐγγεσίμωρος II. 692.
 Ἐγχο. esse pro δέχου XX. 386.
 Ἐγγριμφθεῖς et ἔγγριφθεῖς V. 662.
 ἔγγριμψασθαι VII. 272. XIII.
 146.
 Ἐγώ, ἐγών I. 549. II. 73. XIV.
 74. 105. XV. 348. XVII. 30. 175.
 186. XVIII. 120. 364. XIX. 60.
 83. 187. XX. 203. 367. XXI. 372.
 XXII. 123. 415. To. VIII. p. 542.
 Ἐγῶγε et ἐγώ γε distinguitur XXIII.
 814.
 Ἐδανός, ἡδύς XIV. 172.
 Ἐδεας προαίτην XXIV. 129.
 Ἐδνοπαλίσαι IV. 472.
 Ἐδος, τό ἔδος οὐχ ἔδος ἐστὶ XI.
 547.
 Ἐδον, ἔδσαν IV. 222. ἔδσαντο,
 ἔδσαντο III. 328. XI. 16 et al.
 Ἐε i. e. αὐτόν XXIV. 134. ἔε et ἔα.
 Ἐεδνωτής XIII. 382.
 Ἐεῖκοσι πάντας pleno numero
 XVIII. not. 373.
 Ἐειπες, εἰπας I. 106. 552. XV.
 206. XVI. 49. XXIII. 626.
 Ἐεῖς, εἰς To. VII. 775.
 Ἐείσατο, εἰσάω, wideris IX. 641.
 εἰσάτο ab εἰμι seu ἔω XV. 415.
 cf. εἰσατο To. VII. 742. εἰσαάσθην
 irruunt XV. 544.
 Ἐείδσαι XIV. 269. εἰλδίσθαι XVI.
 494.
 Ἐελέμενος, ἐεργέμενος XII. 83.
 Ἐεργέμενος V. 89.
 Ἐέρση ἔερση, ἀέρσαι XI. 53. cf.
 XIV. 351. XVI. 374. XXIV. 419.
 Ἐζόμενος ἐπὶ γούνα XIV. 437.
 Ἐήος, ἔδς, ἐός et alia I. 398. 496.
 εἰοῖο XIV. 9. XV. 138. ἔήος per
 metathesin pro ἡέος XVIII. 71.
 138. XIX. 342. ἔήος et ἔήος
 XXIV. 422. 550.
 Ἐθεν, οὐχ ἔθον, οὐ ἔθεν, verius:
 οὐ ἔθεν, hoc debebam sequi ad I.
 114. et II. 289. Ἀχιλλῆα ἔθεν et
 ἀπὸ ἔο V. 343. XIII. 163. XX.
 305. ὃ ἔθεν, πρὸ ἔθεν, ἀπὸ ἔθεν
 XIII. 303. Heyne.
 Ἐθέλειν pro δύνασθαι XXI. 366.
 Ἐθνεα ὀρεῖσθαι II. 460. ubi Schol.
 quia haec aves sunt ἱμερα καὶ συν-
 αγγελαστικά, ὅθεν διδαχθεῖς τὰ
 γαμφώσχη οἰονόμα. cf. XV. 690.
 Ἐθος, mos, in Hom. hand occur-
 rit To. VII. p. 739.
 Ἐθων frequentans IX. 536. ἔθων
 βλάπτων.
 Ἐί, εἰ κα, usus Homericus (nam
 Atticorum severior fuit, de quo
 recentiores ad Tragicos subtilius
 egere) Exo. II. ad lib. V. Exc.
 III. ad lib. I. add. I. 81. V. 211.
 II. 72. 258. To. V. p. 714. cf.
 εἰ κα. εἰ τὰρ I. 63. εἰ δέ κα (ut
 et al. κα) εἰ που VII. 39. ἦν που
 προσημασμέναι. εἰ δέ, εἰ δ' ἄγε ad
 I. 302. VI. 376. εἰ omissum ante
 ἦ ἦ II. 300. α 190. Heyne. εἰ
 πως pro ἴνα XIV. 163. εἰ τινε,
 quid nisi — XV. 571. εἰ omissum
 XV. 227. XVI. 486. 648. 713.
 XVII. 180. εἰ et η et ε eodem
 caractere exhibita esse XVI. 236.
 εἴην XV. 403. 409. εἰ c. ind.
 et conj. Praes. XIX. 327. cf.
 XVI. 36. XVII. 557. 562. XIX.
 327. cf. XIII. 316. XIV. 78. XVI.
 87. XXIII. 40.
 Εἰα, ἦν IV. 321. εἴατο XV. 10. εἴατο
 Εἰλαμένη IV. 433. XV. 631.
 Εἰανός XVI. 9.
 Εἴβει XIX. 323.
 Εἰδέναι αἰσχος sentire VI. 351. sen-
 sum habere c. Genit. τεράων XII.
 229. εἶδω, εἰδέω, ἰδέω, ἰδῶ, γάρω
 XIV. 235. cf. Supplem. εἰδέω
 ἥπια pro εἰη ἥπιος XVI. 73.
 εἰσομαι, γινώσσομαι XVII. 734.
 Εἰδνία et ἰδνία XX. 12. εἶδω
 similis sum XXIV. 462. εἰδέναι
 pro εἶναι V. 326. οἶδε ἄγρια pro
 ἀγρίοις ἐστίν XXIV. not. 41. 88.
 Εἰδωλον V. 449.
 Εἰην fortasse pro ἦεν XV. 82.
 Εἰθαρ V. 337. et p. 709.
 Εἰκειν θυμῷ vinci ira IX. 594.
 Apollon. I. 305. To. VII. p. 740.
 Εἰκλος, non εἰλος XVIII. 154.
 XVII. 231.
 Εἰκοσινῆριτα λέξιν XXII. 349.
 Εἰλαπινάω XIV. 241.
 Εἰλαπιναστής i. o. παράστρος XVII.
 577.
 Εἰλαρ, ἔρκος VII. 333. XIV. 56.
 Εἰλέω, εἰλέω VIII. 215. Exc. II.
 ad XIX.
 Εἰλποδες βοῦς VI. 424. IX. 462.
 εἰλποδες XVI. 488.
 Εἰλίσσω et ἑλίσσω i. e. ἑλῖν περισ-
 λύνω XXI. 339.

- ἔλθοιτο XVI. 640. εἴστας non εἰ-
 λύσται XI. 236.
 ἔλλωφῶν, εἰλύειν XI. 156.
 ἔλμαρμαι a μείρω To. VII. p. 742.
 εἶμι conjunct. εἶω XIV. 107. pro
 εἴσομαι XX. 302.
 εἶπας, εἶπες I. 106. III. 204.
 εἶπον ἔην γε III. 180. Odys. α. 288.
 εἶποτε pro ἐπεί XXIV. not. 705.
 εἶργω, ἔργω III. 77. XVII. 224.
 εἶρωτο, ἥρωτο I. 515.
 εἶρος, ἔριον III. 387.
 εἶρυντο XVIII. 69. εἰρήατο media
 producta et signif. pass. XIV. 30-75.
 εἶρω, εἶρομαι in Iliade non occ.
 To. VII. p. 751.
 εἶς pro ἐς non nisi ante vocalem
 XIV. 166. pro ἐν XV. 276.
 εἰσάγειν ἑαυτὸν, εἰσέρχαι VI. 252.
 εἰσατο, εἰσατο IV. 138. XVI. 716.
 ab εἰδόμεναι et ab εἶμι XIII. 191.
 XIV. 8. p. 651. XVIII. 518. To.
 VI. p. 646.
 εἶση δαίς, ἀγαθή I. 468. IV. 48.
 εἶσκειν XIII. 446.
 εἰσαῖσθαι XVII. 664.
 εἶσκει III. 409. minutiae Gramma-
 ticae ut in alia similia. Heyne.
 εἶσομαι ab εἶμι To. VII. p. 739.
 εἰσαπὸν γενέσθαι τιος XV. 653.
 εἰώθως V. 281.
 εἶως pro τῶς XV. 277.
 ἐκάτοιο XX. 71.
 ἐκατόμβη I. 65. VII. 450. ἐννέα-
 βοιος VI. 236.
 ἐκατόμβιος II. 499. XXI. 79.
 ἐκατόμπεδον, ἐκατόμπεδον XXIII.
 164.
 ἐκέαστο XVI. 303.
 ἐκηλος V. 759.
 ἐκκαυδενάδωρα κέρα καπραῖς σιλ-
 vestris cornua IV. 109.
 ἐκκατεπάλτο XIX. 361.
 ἐκλάθειν transitive II. 600.
 ἐκπαγλος I. 146. V. 423. XIII.
 413. XIV. 478. et Supplem. cf.
 XV. 198. XXII. 256. Call. Del.
 247. Apoll. Rhod. IV. 1612.
 Quint. Smyrn. I. 191. Heyne.
 ἐκπάλλομαι XX. 483.
 ἐκτα, ἐκταν IV. 319.
 ἐκτανεν, ἐκτανεν XI. 690.
 ἐκτωρ ab ἔχων XXIV. 730.
 ἐκφωρε pro ἐξεφώρετο XXIII. 759.
 ἐλαῖνος, ἐξ ἐλαίας XIII. 612.
 ἐλᾶν(εις) ἄδην XIII. 315. To. VI.
 p. 646.
 ἐλαύνειν ὄγκον XI. 63. de aere
 ducendo XX. 276. ἐλαύνειν τά-
 φρον, fossam ducere, XVIII. 664.
 ἐλατῆ in Ida XIV. 287.
 ἐλεγγος pro ἐλεγχῆς V. 781. IV.
 242. ὄνειδος XI. 815. XXIV. 239.
 260.
 ἐλελίζειν I. 530.
 ἐλεόδρεπτος II. 776.
 ἐλεός, ἐλεός, εἰλεός IX. 215.
 ἐλεφαίρεσθαι semel in II. XXIII.
 383.
 ἐλεφας IV. 141.
 ἐλήλαται ὄδοντασιν XVI. 518.
 ἐλθεῖν adduci XVII. 161.
 ἐλκίς βοῦς IX. 462. XV. 633.
 ἐλκώπες, ἐλκώπες I. 389. et not.
 α. 98.
 ἐλίσσεται, εἰλίσσεται XII. 49. εἰ-
 σέσθαι eorum rerum satagere
 XVIII. 376.
 ἐλκεῖ ἔλκος et ἐλκεῖ ἔλκος XIV.
 180. ἐλκεν, ἐλκύειν, (δυσσεύειν)
 ἔλκεσθαι, ἐλκηθμός VI. 468.
 ἀνδροποδιεμός.
 ἐλκεσίπικλος VI. 442. XXII. 105.
 ἐλκεσίτωνες Ἴονες XIII. 685.
 ἐλκίς XVII. 395. 557.
 ἐλλεδανοῖσι XVIII. 558.
 ἐλποντο pro ἤλποντο XIV. 67. ἐλ-
 ποδοῖ, ποροδοῖν XVI. 281.
 ἐλσαι XI. 415.
 ἐλυσθεῖς XXIV. 516. ἐλύνω, ἐλύω
 XXIII. 393.
 ἐλωρ XVIII. 93. ἐλωρ, ἐλώριος
 I. 4. V. 488.
 ἐμβάδων XV. 506.
 ἐμβήη de hostili incursu XVI. 94.
 ἐμὲ et με XXII. 59. cf. XVI. 83.
 41. XVIII. 330. XXI. 159. ἐμ-
 αὐτόν X. 242.
 ἐμεῖο, ἐμοῖο XXII. 106. XXIV.
 74.
 ἐμπεδοι φρένες VI. 352. XX. not.
 183.
 ἐμπεσεῖν, ἐμπεσεῖσθαι νηυσὶ ir-
 ruere in fuga XI. 823. XV. 56.
 ἐμπεης pro καίπερ ἔ. XII. 226.
 XIV. 1. 93. 174. XVII. 682.
 XIX. 306.
 ἐμπλην II. 526.
 ἐμπλήξει, ἐμπεσεῖν XII. 72.
 ἐμπνεύς XV. 262.
 ἐμφθμι, ἐν οἱ φῶ χειρὶ, ἐνέφω VI.
 406.
 ἐν omittitur I. 24. 247. 471. et al.
 ἐναίρειν, φρονεῖν XXI. 435.

- Ἐνάλαιμος, idoneus, intelligens VI. 521.
 Ἐναρίξεν, σκυλεύειν et φονεύειν I. 199. V. 155. 844. VI. 417.
 Ἐνδεδάκηχεν ἔγχεος VI. 819. Ἐν-
 δαίξεις voc. forens. XIX. 88.
 Ἐνδίδειος, ἐπιδίδειος I. 597. VII. 184. σήματα IX. 268.
 Ἐνδίδεσσαν XVIII. 584.
 Ἐνδιδνα intestina XXIII. 806.
 Ἐνδοθεῖ XXII. 857.
 Ἐνδύνειν ὄκλοις X. 254. XXIII. 181. 622.
 Ἐνερῇ περὶ ὥν ab ἐνίσιναι XIV. 180.
 Ἐνηγῆς XXIII. 648. 252. XVII. 204.
 Ἐνηγεῖσθαι XVII. 670.
 Ἐνθα pro τότε I. 22. XVI. 692.
 Ἐνθα καὶ ἔνθα XV. 82.
 Ἐνὶ pro ἐνδοῖσι XIV. 141. XIX. 326.
 Ἐνέειναι εἰς τι, vel ἐνὶ IX. 696.
 τῇ ἀγνητορίᾳ insolentem reddere.
 πόνοις I. 48. X. 89. in pugnam
 mittere XIV. 181.
 Ἐνέπειν III. 438. VII. 447. XV. 546. 552. 626.
 Ἐπισκήφαντες XVII. 437. 528.
 Ἐπισκέψαντες XVI. 612. XVIII. 437.
 Ἐπισκεῖς XXIV. 388.
 Ἐρίσκω, ἐνέπω, dico, XV. 198.
 Ἐριχόμεθαι et — χερσὶν XVII. 405.
 Ἐρνεαχίλοι XIV. 148.
 Ἐρνεάφες XVIII. 351.
 Ἐρνήμας XXIV. 664.
 Ἐρνοσίγαιος IX. 188.
 Ἐρνώμιος XVII. 211.
 Ἐροπῇ, μάχῃ XVII. 714.
 Ἐροχός XXIII. 147.
 Ἐρεσιεργός XXIV. 277.
 Ἐρτίχτειν de muscis XIX. not. 25.
 Ἐτροκαλλέσθαι VI. 496. ubi dic-
 tum suavitè de Andromache (sic
 corrige verba) XI. 546. XXI. 492.
 Ἐρύνειν, ἐρύνειν sc. curru in-
 struendo, V. 720. cf. Brunck. ad
 Apollon. IV. 1180. Schaef. ad
 Moschum II. 160.
 Ἐρυνπᾶς XXIV. 168.
 Ἐρνώμιος XVII. 211.
 Ἐρόπνιον, κατὰ τὸ ἑ. ad II. 56.
 In Schol. B. Paris. accipitur pro
 adjectivo, ἔσει δὲ καὶ ὄνομα, δεῖ
 κρατεῖν ὡς δρακτεύοντα τὸ ἐρό-
 πνιον. Κρατίνος θράττει με τὸ
 ἐρόπνιον.
 Ἐροπῇ V. 874.
 Ἐρώπια VIII. 435.
 Ἐξ ἔντο I. 469. Ἐξ ἔντο ἔντο, ἔδα.
 ἔω, ἔημι, ut ἐξελέσθαι XIII. 68.
 X (X. 402. XXIV. 227.
 Ἐξάρω, ἔξ ἀγέτω ἄλῃ V. 161.
 Ἐξάσιος XV. 598.
 Ἐξακείσθαι γόλον, πάνισθαι IV. 5.
 Ἐξάρω XI. 365.
 Ἐξακάρωμεν, ἀπατάω XIV. 16.
 Ἐξάρων βουλάς II. 273. μεί-
 XVIII. 604. 605. ἔξηρε γού-
 XXIII. 17. θρήναν αἰδοῖσι ἐμ-
 χοῖ XXIV. 720.
 Ἐξάρετο et ἔξηρετο XX. 15.
 Ἐξέλετο φρένας Ζεὺς VI. 234. II. 377.
 Ἐξάσθη, ἐξασάθη V. 293.
 Ἐξάσαν, ἐξάσαι XI. 141.
 Ἐξάλα XXIV. 236.
 Ἐξεται ἐκ σό IX. 102. quod Her-
 dot. VI. 109. ἐκ σό ἤσθηται
 ἔξουσι sustinebunt XX. 27.
 Ἐξήλατος ἀσις XII. 296.
 Ἐξηράσσαν XXIII. 468.
 Ἐξιδύνα XV. 410.
 Ἐξονομακλήθη XXII. 415.
 Ἐο αὐτοῦ, ἑαυτοῦ IX. 342. ut ἑ-
 αὐτόν I. 271. ἐμ' αὐτόν X. 242.
 ἑ αὐτῇ XIV. 162. ἐφ' αὐτῇ
 θυμῷ X. 204. ἐοί, οἱ IX. 322.
 de δός ad I. 533. II. 239. XXII. 403. cf. ἑ. — ἑο, οἱ, ὅς, ἐο.
 ἑὺς, εὖς Exc. VII. ad lib. I. c.
 Ta. VII. p. 748. lib. XIV. 9.
 XXIV. 296. 528. εἶο pro ἑμῶν
 XIX. 342.
 Ἐοι pro εἴη XIV. 333.
 ὥς ἔον, εἰποῖ ἔην γε III. 180. XI. 761. cf. XXIII. 643.
 Ἐπαγάλλεσθαι XVI. 91.
 Ἐπαγίλῳ II. 148.
 Ἐπαίνειν assentire IV. 29. ἐπαῖ-
 Περσεφόνεια IX. 457.
 Ἐπάλλμενος, ἄλλομαι et ἄλλομαι VII. 260. XIII. 643. XXI. 140. VIII. 85. XI. 192. 421.
 Ἐπάλλεις XII. not. 258. propaga-
 cula valli, in quo stant pugna-
 tes.
 Ἐπαμύνεσθαι non est in Hom. XII. 357. ἐπαμύνω c. dat. XVI. 171.
 Ἐπαρά IX. 456.
 Ἐπάρεσθαι I. 471. sc. τοῦ παρῶ-
 Ἐπαύρεσθαι I. 410. XV. 17. malo
 sensu. ἐπαυρεῖν et ἐπαυρεῖν I. 856. XI. 391. ἐπαυρεῖσθαι, γέ-
 σθαι, ἀπολαύειν et ἐπαυρεῖν, ut

- Odyss. Σ. 106. sic lego: ἐπ' αὐτῆς, non ἐπ' αὐτῇ cf. I. 410. XIII. 733. Heyne, cf. XV. 316. XXIII. 340.
 *Επ' αὐτῆς XXI. 535.
 *Επ' αὐτῆς nulla sequenti apodosis III. 59. c. fut. et subjunct. XV. 363.
 *Επ' αὐτῆς sgitari V. 902. XI. 157. XXIII. 623.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ XIII. 285.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ XXII. 379. XXIII. 2.
 *Επ' αὐτῆς et ἐπ' αὐτῇ I. 169. 156.
 *Επ' αὐτῆς, π' αὐτῆς, ἡπ' αὐτῆς XV. 168. Επ' αὐτῆς, altero loco XXIII. 551.
 *Επ' αὐτῆς XVII. 430.
 *Επ' αὐτῆς ex Grammaticor. II. 219. digladiantibus quoque de eo recentioribus. Atticis est ἐπ' αὐτῆς. Heyne, cf. X. 134.
 *Επ' αὐτῆς XIV. 55.
 *Επ' αὐτῆς I. 39.
 *Επ' αὐτῆς a π' αὐτῆς non a π' αὐτῆς XXI. 40. cf. XXI. 58. 102.
 *Επ' αὐτῆς XV. 464.
 *Επ' αὐτῆς II. 275.
 *Επ' αὐτῆς XV. 204. 555. 556.
 *Επ' αὐτῆς XV. 395. πεδίοιο XIV. 147.
 *Επ' αὐτῆς et ἐπ' αὐτῇ XVI. 338.
 *Επ' αὐτῆς I. 22.
 *Επ' αὐτῆς XII. 456. binas alternis hinc et inde obductae trabes foribus, ut in nostris horribus similibusque.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ I. 168. XVI. 96. XIX. 208.
 *Επ' αὐτῆς XVIII. 502.
 *Επ' αὐτῆς additum sine vi XVIII. 512.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ ab ἐπ' αὐτῆς XIV. 167. 339. add. p. 652.
 *Επ' αὐτῆς XIX. 226. duplex derivatio XVIII. 211.
 *Επ' αὐτῆς cum verbo male jungunt V. 178. ἐπ' αὐτῆς et αὐτῇ in conditione IX. 598. ἐπ' et ἀπ' confusum XIV. 77. ἐπ' αὐτῆς et ἐπ' αὐτῇ κάπ' αὐτῆς XVI. 310. ἐπ' αὐτῇ κάπ' αὐτῆς II. 822. 384.
 *Επ' αὐτῆς XIII. 822. 384.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ VI. 68.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ καὶ αὐτῇ et al. II. 234. To. IV. p. 687. ἐπ' αὐτῆς, ἀποβ. V. 227. ἐπ' αὐτῇ c. accusat. XVII. 504.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ X. 463.
 *Επ' αὐτῆς transitive XVII. 739.
 *Επ' αὐτῆς XXI. 166.
 *Επ' αὐτῆς XXII. 61.
 *Επ' αὐτῆς, ἐπ' αὐτῇ XII. 239.
 *Επ' αὐτῆς IX. 225. XIII. 622.
 *Επ' αὐτῆς desidero XVIII. 77.
 *Επ' αὐτῆς sc. αὐτῇ X. 475.
 *Επ' αὐτῆς IX. 147. ἐπ' αὐτῆς n. μάχης XXII. not. 254. ἐπ' αὐτῆς τενα muneribus afficere; testem dare X. 463.
 *Επ' αὐτῆς XVI. 549. V. 1392.
 *Επ' αὐτῆς ἀναιδείην I. 149. IX. 572.
 *Επ' αὐτῆς XI. 367.
 *Επ' αὐτῆς ex ἐπ' αὐτῆς IX. 512. 521.
 *Επ' αὐτῆς I. 572. add. Soph. Oed. R. 94. et al.
 *Επ' αὐτῆς XXIV. 228.
 *Επ' αὐτῆς XVII. 723.
 *Επ' αὐτῆς mēda, praevidere conatum XV. 467.
 *Επ' αὐτῆς, joculari XXIV. 643.
 *Επ' αὐτῆς XVI. 177.
 *Επ' αὐτῆς XXIV. 525.
 *Επ' αὐτῆς XVII. 599.
 *Επ' αὐτῆς et ἐπ' αὐτῇ XVII. 599.
 *Επ' αὐτῆς ἔκ' αὐτῆς V. 748.
 *Επ' αὐτῆς IV. 190.
 *Επ' αὐτῆς IX. 147.
 *Επ' αὐτῆς IV. 20.
 *Επ' αὐτῆς VII. 423.
 *Επ' αὐτῆς I. 523.
 *Επ' αὐτῆς XIV. 249.
 *Επ' αὐτῆς XVII. 381.
 *Επ' αὐτῆς X. 351. ἐπ' αὐτῆς XIII. 450.
 *Επ' αὐτῆς III. 47. ἐπ' αὐτῆς VI. 291.
 *Επ' αὐτῆς ad IV. pr.
 *Επ' αὐτῆς XI. 627.
 *Επ' αὐτῆς a lance inclinata peti- tum XIV. 99.
 *Επ' αὐτῆς I. 529. cf. Schol. Apollon. III. 1257.
 *Επ' αὐτῆς, σκοπός X. 30.
 *Επ' αὐτῆς indignari IX. 370.
 *Επ' αὐτῆς II. 859. VI. 412. XXI. 100. πόμον XXI. 538. XXII. 39. et al. ἐπ' αὐτῆς XIV. 521.
 *Επ' αὐτῆς, lamina, quibus rota currus ambitur V. 725. XI. 537. XXIII. 505.
 *Επ' αὐτῆς πόμον, πολεμίζην II. 611. ἐπ' αὐτῆς πολεμίζην (ἐπ' αὐτῆς) XVI. 243. ἐπ' αὐτῆς

- ἀδυνατοίαν XVII. 671. i. e. ἰδύ-
 νωτο aut εἰδύθαι XIX. 389.
 *Ἐπιστάει I. 470.
 *Ἐπιστροφάδην X. 483. XXI. 20.
 XXII. 305. XXIV. 183.
 *Ἐπισφύρα III. 231. XIX. 370.
 *Ἐπισχεῖν XVII. 465. ἐπισχοίης c.
 variet. ἐπισχοίης XIV. 241.
 *Ἐπισχερά XVIII. 68. προ ἐπὶ σχ-
 ρῶ XI. 667.
 *Ἐπιτάφροδος, ἐπιτάφρος V. 808.
 XII. 180. XVII. 339. XX. 453.
 *Ἐπιτέτατο μάχη XVII. 737.
 *Ἐπιτηδές I. 142.
 *Ἐπιτρέπειν, γῆρας, cedere, vinci,
 senectute X. 79.
 *Ἐπιτροχάδην III. 213.
 *Ἐπιτρέφειν τινα XV. 743.
 *Ἐπιτρέφειν τινα βουλήν II. not. 232.
 *Ἐπὶ τριχοίαι ἴστος I. 31.
 *Ἐπον et ἔποντο, ἔπειν περί τινα,
 ἀμφέπειν, πορεύειν XI. 483.
 *Ἐπος pro minis XIV. not. 45. i. e.
 quod postulas, ἀρνήσασθαι XIV.
 not. 212. cf. XIX. 121. jussum
 XXIV. not. 75. 92. 224.
 *Ἐπόσιος III. 42.
 *Ἐπιπαύδης XV. 729.
 *Ἐπώτατο et ἐπώτατο XII. 370.
 *Ἐράζομαι, ἔραμαι XVI. 182.
 *Ἐρατίζειν, ἔραν, appetero XI. 550.
 *Ἔργα agri II. 751. γάρμοιο V. 429.
 δαιτός IX. 225. ἔργον μέγα
 *Ἄσμος XI. 783. ἔργον προ ἔργα
 aerumnas XIX. 133. ἔργα νοός
 XXIV. 354.
 *Ἐργάθω V. 147. XI. 437.
 *Ἐρδεῖν, ἔρδειν I. 315. XIV. 261.
 XXII. 380. et al.
 *Ἐρεβος XV. 4. VIII. 363.
 *Ἐρεθίζειν XVII. 658.
 *Ἐρεῖδειν XVI. 108.
 *Ἐρεῖζειν, σίζειν XIII. 441.
 *Ἐρεπτεσθαι II. 776. V. 196. VIII.
 560.
 *Ἐρεχθόμενος XXIII. 317.
 *Ἐρίων i. e. ἀγγέλλων XXIII. 226.
 *Ἐρήμα et ἔρημα V. 140. X. 520.
 *Ἐρηρέδαται XXIII. 2:8.
 *Ἐρίδος XVIII. 550. 560.
 *Ἐρινυδής ἦβη XI. 225.
 *Ἐρίκτω, ἔρικτω, ἔρερεκτο XIV.
 15. XVII. 440. cf. XV. 356.
 *Ἐρινυς, ἔρινυς XXI. 412. cf.
 Ind. Lat.
 *Ἐριούνης XX. 34. 72.
 *Ἐρις, μάχη, πόλεμος I. 3. ἔρις
- πόλεμος XVII. 253. per *ἔρις
 ortam esse rerum naturam XVIII.
 107. *Ἄσμος συνάγειν XIV. 149.
 V. 861. ἔριδα φῆξαι i. e. ἔριδος
 μάχη XX. 55. cf. XVIII. 535.
 XXII. 209. cf. Ind. Lat.
 *Ἐρκος ὀδόντων IV. 350. XIV. 83.
 *Ἐρεῖ χαλκίω XV. 567. ἔρεος
 ἀκόντων XV. 646.
 *Ἐρμα I. 486. collato To. IV. p.
 681. lib. XIV. 132. cf. Galen. ad
 Hippocr. περί ἀσθρων III. 25.
 *Ἐρμα ὀδονάων I. 105. IV. 117.
 *Ἐρμα et ἔρμα XIV. 182.
 *Ἐρμεῖον et Ἐρμεῖον XXIV. 679.
 *Ἐρμεῖον XV. 214.
 *Ἐρος non ἔρος XIV. 294.
 *Ἐρύκειν XXIII. 225.
 *Ἐρύκειν, ἔρειν IV. 140.
 *Ἐρύκειν VIII. 164. 233. XVIII. 421.
 ἔρύκετε i. e. φθείρεσθε XXIV.
 not. 239.
 *Ἐρσηεις XXIV. not. 757.
 *Ἐρύμηλος XVIII. 530.
 *Ἐρύγω, ἔρυγω XX. 406.
 *Ἐρμα IV. 187. 188.
 *Ἐρυσίπολις Athenae VI. 305.
 *Ἐρύω, φύω, φύομαι Exc. ad I.
 141. add. I. 239. III. 361. IV.
 186. XV. 464. ἔρυσσθαι, obser-
 vare, cavere II. 859. ἔρυσσθαι
 Διός νόον VIII. 143. ἔρυσσας
 νος, ἔρυσσάμενος, XVII. 127.
 cf. X. 195. XV. 654. XVII. 317.
 419. XVIII. 165. 174. 276. XI.
 93. 195. 311. XXI. 223. 588.
 XXII. 302. XXIV. 584.
 *Ἐρχεται XVI. 431. XVII. 354.
 *Ἐρχομαι, ἐλλήλουθα pro ἔρχομαι
 XXI. 140.
 *Ἐρωδῖος X. 274. add. p. 625. To. VI.
 *Ἐρωῖν II. 179. XIII. 57. et
 transitive necne XIX. 170. ἔρ-
 ωειν, πόλεμον recedere e pugna
 XIII. 776. XIV. 101.
 *Ἐρωή XV. 358. XVI. 127. XVII.
 562. 761. XXIII. 529.
 *Ἐς pro πρὸς XXII. 492. 499.
 *Ἐσάλλεσθαι, ἔσάλλω XII. 430.
 ἔσάλλω 466.
 *Ἐσάλλω v. μάομαι.
 *Ἐσάλλω, unde, XVI. 558.
 *Ἐσθῆς, ἔσθῆς XVIII. 595.
 *Ἐσθλός, prudens XV. 208. cf. 207.
 *Ἐσθος XXIV. 94.
 *Ἐσάμενοι ἀσπίδας, induci clipeis
 XIV. 372.

- **Εοσπρέτως*, scriber, XV. 698. cf. XXIV. 404.
 **Εστήκει*, *είστηκει* IV. 329. XI. 599. XIX. 117. XXII. 86. XXIII. 106. 690.
 **Εστήκει* sto XVII. 485.
 **Εστημι* et *ίστημι* II. 525. 772. IV. 867.
 **Εστί* pro *ἔστι* XIV. 212. *μέν* *ἔστι* et *μέν* *ἔστι* Supplem. ad XIV. 318.
 **Εστοφείλις* XVI. 774.
 **Εστωρ* XXIV. not. 272.
 **Εσχαρά* πυρός, πυρά X. 418.
 **Εσχεν*, *διέσχεν* XIV. 451. *ἔσχετο* XX. 272.
 **Εσθ* pro *εἰς* XXIV. 100.
 **Εταίριζαι*n, assumere socium XIII. 456. sodalem se adungere, ut *ἑλληγίζειν* XYIV. 335.
 **Ετεραλκία* δῆμον XV. 788.
 **Ετερος*, de duobus XIV. 272. aut: alteruter, aut: alius quam nos XIX. 94.
 **Ετης* VI. 239.
 **Ετοίμη* βουλή IX. 425. *μητις* XIV. 58.
 **Εὐ* *ναιόμενος* et *εὐναιόμενος* I. 164. XVI. 572. 576. Exc. V. ad lib. I. cf. Eustath. polysyntheticis p. 1277. 45. *εὐ* supplendum XIV. 9. 66. XVI. 225.
 **Εὐ* pro *ἐο* XIV. 427. *ἐπεί* *εὐ* et *ἐπεί* *εὐ* XV. 165. XX. 464.
 **Εὐαδε* XIV. 840. XVII. 647.
 **Εὐγενεῖς* XXIII. 81. cf. XI. 427. pro *εὐγενῆς* forte *ἡγενῆς*.
 **Εὐκηλοὶ* πολέμιζον XVII. 871.
 **Εὐκλής*, *εὐκλεῖς*. *νῆας* *εὐκλείας* X. 281.
 **Εὐκτιμένη* II. 712. 626.
 **Εὐληρα* habens XXIII. not. 481.
 **Εὐλοφάειν* XX. 492.
 **Εὐμέλιος* VI. 494.
 **Εὐνήφι* XV. 580. *ἐκ' εὐνάων* et *ἐκ' εὐνάων* XIV. 77.
 **Εὐνις* XXII. 44.
 **Εὐξετος* XXIV. 275. 280.
 **Εὐκλόκαμος* et *ἡνελ*. XIV. 6. XVII. 9. 23.
 **Εὐράξ*, *πλεῖως* XI. 251.
 **Εὐφρόνης* XIV. 433. Xanthus.
 **Εὐφρόνη*, *εὐφρόνης* I. 498. XIV. 203.
 **Εὐφροπος* XV. 381.
 **Εὐφραντα* ab *εὐφώς*, non ab *εὐφρος* XX. 66.
 **Εὐς* et *ἑός* confusum XIX. 342.
 **Εὐσκαρθμός* XIII. 31.
 **Εὐσκοπος* XXIV. 24.
 **Εὐσελμος* XV. 477. XVI. 1.
 **Εὐσεφάνος* XXI. 511.
 **Εὐστορφος*, *εὐστορφής* XXIII. 599.
 **Εὐτα* pro *ὥς* et *ὅτα* III. 10. XIX. 886. in prodoxi et apodoxi XXIII. 62. et al. *εὐτ' ἄν* Exc. II. ad lib. XII.
 **Εὐτερος* XIV. 102.
 **Εὐτύντος* *εὐτύντος*, utrum praetulerit poeta XVI. 127.
 **Εὐφῆτης* solemnior forma pro *Εὐφῆτης* XV. 532.
 **Εὐχολή* XXII. 433.
 **Εὖω*, *εὖομαι* IX. 464.
 **Εφανε*n, *ἐφανον* VIII. 658.
 **Εφίεσθαι*, *ἐφίσσεσθαι*, *γούνασι* IX. 455.
 **Εφίκειν* *στίχας* XX. 857. *ἔγχε* XV.
 **Εφεμένη* XIV. 249. XV. 598.
 **Εφίεναι* *τί* *τινι* et *τινά* XXIV. 117. *ἐφισμένη* suadenti XXIV. not. 300.
 **Εχεαν*, non *ἐχεναν* IV. 269.
 **Εχειν* tolerare, XIX. 133. *ἔχεσθαι* pro *ἀπέχεσθαι* XIV. 129. *ἔχετο* pro *ἀνέχεσθαι* XV. 109.
 **Εχθαιρε*, *ἡχθρε* XVII. 270.
 **Εχθοδοκεῖν* I. 518.
 **Εχματα*, *ἐρείσματα* XII. 260. XIII. 139. XIV. 410. *ἔσμα*. XXI. 259.
 **Εχολιποντο* XVII. 418. et jam 406. cf. *ἐμικτεσθαι*.
 **Εω* una syllaba XXIII. 226.
 **Εως* pronuntiatum *ὥς* I. 193. 194. XVII. 106. XVIII. 15. *ἔως*, *εἰως* pro *τελός* XII. 141.

Z

- **Ζαῆς* *ἄνεμος* XII. 157.
 **Ζάκοτος* III. 220.
 **Ζαφλεγής*, uno loco obvium XXI. 465.

- **Ζαχρηῆς* V. 523.
 **Ζείδωρος* II. 548. cf. Plin. XVIII. 1. 19.
 **Ζεργλή* XVII. 440.

Ζωγνύμεναι XVI. 99. ζῶγνύμε
XVI. 145.

Ζεὺς, Διὸς ἀνγός, aether, XIII.
not. 887.

Ζῆν' — Ζς et Ζῆ — ο' εἰς in 'fine
versus XIV. 265. Wolfii scribendi
ratio jam apud Aristarch. XXIV.
331.

Ζόφος, θυγαῖ XII. 240.

Ζυγόδεμον XXIV. 270.

Ζυγός, τὸ, XXIV. 269.

Ζυγός IX. 187. in cithara jugum,

v. collam, cum parillis. ζ. ὄμο-
λός in curru XXIV. not. 269.

Ζωόγρια τίνειν XVIII. 407.

Ζωογεῖν, ζῶν ἀγέλειν, spiritum
colligere, recipere V. 693.

Ζῶν an ζῶν XVI. 445.

Ζῶν, ζῶννοσθαι II. 479. XI. 234.
cf. Pausan. IX. 17. p. 743.

Ζωρότερον κίεαι IX. 203.

Ζῶς XVI. 445.

Ζωστή IV. 132. ζῶμα IV. 187.

H

Ἡ μὲν ἢ δέ, ἦτε-ἦτε XIV. 234.
265. ἢ δῆ et ἦδη I. 573. III.

205. et al. ἦτε in apodosi V. 350.

ἢ μὲν, ἢ μήν I. 77. 453. VII.

301. ἢ εἰ pro εἰ ἀγα ἢ IV. 16.

94. XVI. 243. 244. ἦτοι, ἦτοι

I. 101. ἢ τίμεις ἐστί II. 73. ἢ

μὲν δῆ ποτε pro εἰ μὲν δῆ XVI.

236. ἦ et ἦ confusum XIV. 21.

XVIII. 429. litteras η, εἰ et ε

eodem caractere exhibitae esse

XVI. 236. ἦδὲ pro: sane et nunc

XIV. 234.

Ἡ οὖν III. 409. ἦ-ἦ idem quod
καὶ XIV. 108. cf. XVIII. 308.

Ἡβαίος II. 380. ubi Schol. omnes
memorant, nusquam in Hom. oc-
currere βαίος et ἡβαίος, lau-
dantque Callimachi: ἡβαίην, οὐ
εἰ κατὰ πρόωπον.

Ἡβῶν IX. 446.

Ἡγερέσθαι X. 127. ἡγερέθοντο,
ἡγερέθοντο XII. 32.

Ἡδὲ et ἰδὲ XXII. 469.

Ἡδῆ, ἦδει I. 70. VI. 351. XIX.
115. ἦδεα VIII. 866. pro ἦδεν
novissem.

Ἡδός et ἦδος I. 576. τὸ ἦδος XI.
318. cf. XVIII. 30.

Ἡδὺς αὐτμή XVIII. 222.

Ἡε revocatum pro ἡπερ XIV. 81.
sitne ἢ δέ an ἦδὲ XV. 127.

Ἡερέσθαι II. 448. III. 108. 231.
cf. ἡγερέσθαι.

Ἡέρ V. 856. i. e. pulvere moto
XVII. 868. ἡήρ de caligine, ὁ et
ἦ V. 776. ἡήρ, aer, discernitur
ab αἰθήρ XIV. 288.

Ἡέρως To. VII. p. 738.

Ἡερούδης V. 770. XXIII. 744.

Ἡεροφίτης Erinnya IX. 567.
XIX. 87.

Ἡερόφανοι praecones XVIII. 506.

Ἡθεα VI. 512.

Ἡθελός VI. 517.

Ἡην, ἦεν, ἦν XI. 807.

Ἡία XIII. 103.

Ἡία Φοῖβε XV. 365.

Ἡιός V. 36.

Ἡιῶν et αἰγιαλὸν distinguitur
XIV. 33.

Ἡκα, ἡσύχως, non ἦκα III. 155.

Ἡκει et ἔκει XIV. 60.

Ἡκιστος, ἀκιστος, ἀκέντητος VI.
94.

Ἡκιστος et ἡκιστος XXIII. 531.

Ἡλακίη VI. 491. XVI. 183.

Ἡλυσεν ab ἁλῶν, ἁλᾶσθαι i. e.
κλανάω II. 470. cf. XIII. 104.

Ἡλέντης Ἡερίων VI. 513. XIX.
398. cf. Empedocles 123.

Ἡλίβατος XV. 273. 619. XVI. 35.

Ἡλῖδα XI. 676.

Ἡλικίη XVI. 808.

Ἡλιότομον XIX. 118.

Ἡλός, ἡλέος XV. 123.

Ἡμαρ ἡλεις XV. 375. πόρρω
614. πάντων ἁγῶν 729. ἐλευθε-
ρον XVI. 831. et al. ἀναγκαιος

836.

Ἡμαί To. VII. p. 753.

Ἡμῖθες XII. 23.

Ἡμῶν et ἡμῶν I. 147. 384. 579.
ἁμῶν et ἁμῶν XVI. 880. XVII.

Ἡμῶντος ἀγρότερος II. 852. μῆλας
Henetorum, postea equas nobiles.

Ἡμπίλεια XXIII. 833.

Ἡμυαλὶς δόμος II. 701.

- **Ἡμύνειν*, inclinare se, *ἐπημύνειν* II. 148. 873.
 **Ἡν* pro *ἔπειτα* XVI. 60.
 **Ἡν* pro *ὅνα* XVI. 39.
 **Ἡν* annum natus VI. 94.
 **Ἡσού* XVI. 408. XVIII. 849. To. VII. p. 753.
 **Ἡτιά* XI. 578.
 **Ἡπειδανός* VIII. 104.
 **Ἡπιδωρος* VI. 251.
 **Ἡρ* in Hom. nusquam; ver, significat To. II. p. 737. cf. 755. inf. *ἥρ* matutinum tempus et ver, *ἡριγένεια* IX. 360. et jam I. 477. II. 471.
 **Ἡρα*, *ἑπίηρα* I. 572. XIV. 132.
 **Ἡρακλῆς* βίη XV. 640.
 **Ἡρακλῆς* non ab *Ἡρᾷ*, sed ab *Ἥρῃ*, *ἑραμαι* XIV. 817.
 **Ἡρῇ* Exc. II. ad lib. I.
 **Ἡρῆς* XVII. 295.
 **Ἡρόλον* XXIII. 126.
 **Ἡρῆ* uno loco occurrit XVII. 597.
 **Ἡρῶ* pro *Ἥρῃ* VII. 453. *Ἥρῃ* reges, sed et universe XIII. 629. XV. 230.
 **Ἡσκειν* III. 388.
 **Ἡσχυρμένος* XVIII. 180.
 **Ἡρασιτόνευται* XVIII. 131. cf. 419. Supplem. ad XVII. 194.
 **Ἡώς* VIII. 1. *πρὸς ἡὼ ἡέλιόν τε* XII. 239. Aristarch. *ἡὼ*, alia repugnantibus, *ἡὼ* nonnunquam in quinto hexametripede XVII. 255.
 **Θάλαμος* IX. 469.
 **Θαλία*, τὰ, res lautae, opiparae, XXII. 504.
 **Θαλαρόν* δάκρυ II. 266. *θαλαρώ* μῆρῳ, carnosum, XV. 113. *θαλερή φωνή* XVII. 696.
 **Θαλίη* IX. 143. *θάλεια* δαίς VII. 475.
 **Θάλλειν*, τεθαλνῖα αἰοίω X. 208.
 **Θαλαρώ* X. 223.
 **Θαλύσια* IX. 530. sacra, primitiis frugum diis oblati.
 **Θάμα* pro *συνεχῶς* XVI. 207.
 **Θάνατος*, paululum a morte abesse, XV. 623. *περὶφύρεος* v. h. v. *λεπγυαλῆος* v. h. v.
 **Θάρσυνος* XVI. 70.
 **Θέειν*, *θεύσασθαι*, *περὶ* *ἐπιποδοῖς* XI. 699. *θέουσα* indicat *σπουδήν* XV. 88. cf. XVI. 96. *θεῖς*, *περικέκευτο*, *ἦν* XX. 275.
 **Θεῖον* VIII. 135.
 **Θεῖος*, *θεοειδής* et *θεοεικός* otiose apposita To. VIII. p. 840.
 **Θέλγειν* enervare, *νοῦν* XII. 255. XIII. 435. XV. 822. 594.
 **Θέλω* v. *ἐθέλω*. illud ab Homero ignorari, ad XV. 722. XVII. 66. XVIII. 600. XXIII. 534.
 **Θέμεθλα* XIV. 493. *στομάχοιο* XVII. 47.
 **Θεμιστά* σχολιαί XVI. 387.
 **Θέμιστι*, *παρὰ* *θέμιστι* XV. 87.
 **Θέναι* V. 338. et p. 709.
 **Θεοπί* XVII. 101. *ἐπὶ* *θεόν*, *ἐπὶ* *θεόν* XVII. 327.
 **Θεράπων* familiaris VI. 18. XIX. 143.
 **Θερός* XVIII. 222. *ὁ* *ἡ* *θ*.
 **Θεσπίσιος* II. 670. *θεσπιτή* *βουλῇ*, *μολα*, ut Pindar. Ol. IX. 164.
 **Θεσπιδάες* *πύρ* XII. 177. XV. 597.
 **Θηέομαι*, *θανυμάω* X. 524. XV. 682. XXII. 370. XXIV. 418.
 **Θῆης*, *θῆς* VI. 432.
 **Θῆλος* X. 216. *ὁ* *ἡ* *θ*. *Θῆλας* et *Θηλίας* V. 269. *Θηλύτρεαι* *γυναικες* VIII. 520. cf. *commun.* ad XXI. 454.
 **Θῆν*, *δῆν* VIII. 448. X. 104. XIII. 620. pro *ποῦ* et *θῆν* XV. 288. — XVI. 854. XVII. 29. XVII. 192. XXI. 568.
 **Θῆς* de leone III. 449. XV. 586. cf. Apollon. I. 1273. et Schol.
 **Θῆς* *πύρ* X. 394. XIV. 261. *Θῆς* non: celer, sed acer, alacer, XV. 585. fortis XVI. 422. 494.
 **Θούρις*, *ἀσπίς* XI. 32.
 **Θρασυμένονα* V. 639.
 **Θρασυς* *πόλεμος* VI. 254.
 **Θρήνος* i. q. *θρηνηδός* XIV. 720.
 **Θρήνης* XV. 729.
 **Θρόνα* XXII. 441.
 **Θρόνω*, *Θρόνω*, *Θρόνω* XXIII. 396.

Θρόνον XXI. 351.

Θρωσμός καθόλου X. 160. XX. 3.

Θύελλα: personae XV. 26.

Θυμαρής IX. 336.

Θυμῷ adjectum usu antiquo XV.

212. θυμός παρὰ ποσὶ κάππεσε

antiquo loquendi more, 274. θυ-

μός ἐκάστου, unusquisque 288.

θυμός ἤλπετο, ibid. θυμῷ ἐν-

θάθε αἰδῶ 561. ἡνδανε θυμῷ

674. ἐνεβάλοντο θυμῷ 566. θυ-

μόν θάλλειν 594. θυμόν ἀνῆκε

XVI. 691. θυμός κέλεται τινα

XVI. 883. θυμός animi et vir-

tutis defectus XVIII. not. 282.

θυμῷ κεκοτηότι XXI. 456. θυ-

μοῦ ἐκπεσῖν XXIII. not. 595.

πλητός θ. XXIV. 49. πρὸ-

φρων θ. XXIV. 140. τετιηότι

θυμῷ not. 288. θυμόν ἀγείρε-

σθαι XV. 240. XXI. not. 417.

θυμομαχότης XIII. 544.

θύος VI. 270.

θύοσκόι XXIV. 221.

θύρας pro θύραν XIV. 167. α.

κλήξ.

θύσαι IX. 219. To. IV. p. 576. et

780.

θύσανος II. 478. not. 788. XIV.

161.

θύσθλα VI. 134.

θύσανόσσα Aegis, v. h. v. XVII.

593. XVIII. 204.

θύη, ζήμια, μέμφεις XIII. 669.

θύρηκτης XXI. 429.

θύρηξ διπλούς IV. 133. ubi Schol.

θύρησσας de educendis copiis II.

not. 72. θυρήσσεσθαι, armatum

incedere XVI. 218. XVIII. 167.

XX. 329.

θύς, genus hyaenae, inimicum

leoni XI. 474. 481. et al.

I

ἰ elisum III. 149. ἰ in jod muta-
tum To. VII. p. 411. ἰγῶ, σύ,
ἰ, XXII. 410. ἰ contractum in ι,
dat. sing. 3 decl. XXIII. 500. ι
quod ad metrum I. 247.

ἰά, εἶα, pro οἰ ἰοῖ semel in Hom.
XX. 68.

ἰαίνεσθαι XXIII. 598. ι longum.
XXIII. 600.

ἰάνειρα unde derivatum XVIII. 47.

ἰαίνειν IX. 325. παρῑαίνειν 336.

XIV. 213. XVIII. 259. XIX. 71.

ἰάω utrum prima syllaba sit bre-
vis an longa To. VII. p. 756.

ἰδεῖν τι et ἰδεῖν ὅτι I. 536. ἰδνῖαι

ἰεγα IX. 128. et εἰδνῖαι, I. 608.

To. VII. p. 758. ἰδῆ, ἰδῆς I.

203. XIII. 449. XV. 82. ἰδῆαι,

ἰδῆς XIX. 144. ἰδέω pro εἰδω

XIV. 285. ἰδε et ἰδέ XVII. 179.

ἰδε, ἰδμεν pro ἰδομεν To. VII.

p. 758. ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς

I. 587.

ἰδηθεν III. 276.

ἰδρῶσαι XI. 597.

ἰέναι δίσκοις absolute II. 774. alias

ἰέναι δίσκους et al. ἰεσθαι et

ἰεσθαι XII. 274. ἰέμενος et ἰέμε-

νος XIV. 707. XV. 450. ἰεμαι,

priore longa To. VII. 758. cf.

ἱημι.

ἰέναι pro ἱκαναλδεῖν XVI. 339.

ἰεῖη semel occurrit XIX. 209.

ἰερεῖναι i. e. σπαρῖναι XXIV. 125.

ἰερεῖς differunt ab aliis XXIV.

221.

ἰερήϊον XXII. 159.

ἰερόν ἡμαρ VIII. 86. almus dies

XI. 84. ἰερόν κνέφας XVII. 455.

εἶλος selectum agmen X. 56

ἰερός ἰγθύς XVI. 407. ἰερόν

διπλόν XVII. 464. ἰερός κνέλος,

judicium, XVIII. 504. ἰεῖν

ἱλιον.

ἰεῖν in insidiis XVIII. 522. ἰε et

ἱε XX. 15.

ἱημι, de quantitate primae syllabae

To. VII. p. 409. cf. ἰέναι.

ἰδυκλῖονα, ἰδυκλῖονα XXI. 163.

ἰδύνω XXIII. 870.

ἰδύς unde υ productum XVIII.

607. ἰδύς φέρειν, ἐπ' εὐθείας

XII. 254. φρονέειν XII. 124.

ἰδύ, κατ' ἰδύ, ἀντιπρὸς, κατ'

ἀντικρὺ XIV. 403. - XVI. 602.

ἱεῖλος IV. 105. et To. IV. p. 700.

ἱεῖν, ἱεῖν II. 665.

ἱνα μή, ἱαν μή VII. 353. Exc. II.

ad VII. ἱνα γὰρ pro ἐκεῖ X. 127.

ἱοδόκος XV. 443.

ἱοιδῆς πόντος XI. 298.

ἱόμορος IV. 242. XIV. 479.

- Ἰόν**, viola, To. VII. p. 759.
Ἰός plur. *ιά*, semel XX. 68.
Ἰός, *ἰὼ ἡματι* VI. 422. et al. *ἐν ἑῷ τιμῇ* IX. 819. cf. XIII. 854. XVI. 173. XXI. 95. XXIII. 569.
Ἰότης V. 874.
Ἰοτάισα V. 58. IX. 534. et al.
Ἰκπάζεσθαι, currum agitare, equitare XXIII. 426.
Ἰκπηλασίη VII. 340.
Ἰκπιονόμης XXIV. 256.
Ἰκπιονόμης XVI. 126. 584. 839.
Ἰκπιονόμος, *ἰκπιονόμος* XVI. 797.
Ἰκπιονορυσταί II. 1. XXI. 205.
Ἰρηνι *ἐοικώς ἀντί* XV. 237. cf. not. et XVI. 582. pro *Ἰρηξ* est *κίρκος* XXII. 139. — XIII. 62.
Ἰρίς, *ἰρίς*, *ἰρίς* XI. 27.
Ἰς, *ἰς* To. VII. 761.
Ἰσα pro *ἰσως* XV. 413.
Ἰσαν XVIII. 405.

- Ἰση** sc. *αἰθήρ* XI. 704.
Ἰσκιοντες, quid significet XVI. 41.
Ἰσοφαρίζειν XXI. 194.
Ἰστασθαι usus vocis in dierum enumeratione, *series*: *μηνὸς ἵσταμένου* XIX. not. 117. *ἵστασθ' et ἵστασθ'* XXIV. 701.
Ἰστωρ i. e. *μάρτυρ* XXIII. 438. — XVIII. 501.
Ἰστανῶν V. 81. *ἰστανῶσθαι*, *κατίζεσθαι* XII. 38. XVII. 572. *ἰστανῶσθαι* XIX. 233. XXIII. 300. *ἰστανῶσθαι* XV. 724.
Ἰτυς IV. 486. *curvatura rotas* V. 724. ἡ *ἀψίς*.
Ἰυμός XVIII. 572. *λύξ*.
Ἰζώρ V. 840. 416.
Ἰωή IV. 276. X. 189.
Ἰωνα XI. 600. ab *ἰαίξ*, *ἰαίξ* V. 521.
Ἰωκή V. 521. 740. To. VII. p. 761.

K

- Καγγαλῶν** III. 43. VI. 514.
Κάδ XIV. 435. et al.
Κάδω, *καταπνέω* XIII. 431.
Καδῶπτεσθαι I. 582. XV. 127.
Καθαρός, *ἐν καθαρώ* VIII. 491.
Κάθαρος, de musica Pythagoraeorum XXII. 391.
Καθίστατο, *καθίστατο* XI. 76.
Καδικέσθαι, *λυπεῖν* XIV. 104. *καδικέω με θυμόν* XIV. 104.
Καί *εἰ* pro *εἰ* καὶ XIII. 316. καὶ pro *ἡ* XV. 634. pro *ἡδὲ* XV. 670. καὶ, *etsi*, XVII. 330 et al. καὶ *insuper* XX. 29. καὶ *in apodosis*, ut saepe δέ, tum, XVI. 780. XXIV. 785. καὶ *τε* XXIV. 641.
Κακηφών XXIV. 253.
Κακιδόμενος, uno loco XXIV. 214.
Κακιοφθαλμία XV. 16.
Κακιοφθαλμία VIII. 83.
Κακόν h. e. *ἀλεθρὸς* XXI. not. 92. *κατὰ ἔργα* quid sit XXIII. 176.
Κακότης *γερόντων* pusillanimitas XV. 721. Heyne.
Κακοφραδής XXIII. 483.
Καλοφρον XXIII. 845.
Καλλικράτην XIV. 447. *κατὰ λαοφρον*. 516.
Κάλος in Il. et Od. nunquam *κάλος*, et in hymno Ven. et Epigr. To. VII. p. 402.

- Κάμαξ** *ε* et *η* XVIII. 563.
Καμνονίη XXII. 257. XXIII. 660.
Κυρόμεθα *paravimus multis aerumnis toleratis* XVIII. not. 341.
Καμπτήρ *describitur* XXIII. 326.
Καναχὴν *ἐξ* XVI. 794.
Καναχίζειν XII. 36.
Κάνονες *clypei* VIII. 192. XIII. 407. XXIII. 761.
Κάπτεος XXIV. 797.
Κάρ, *ἐν καρὸς αἰσῇ* IX. 378. *ἐπὶ καρὸς* *praecipite cursu* XVI. 392.
Κάρ *θα* XX. 421.
Κάρη, *κάρην* XIV. 498. XV. 75. *καρὴ* et *aliae formae* XVI. 548.
Κάρκαιος XX. 167.
Καρπός V. 458. cf. 339. et *Argonaut.* 440. *Non volam sed carpum apprehendero* solebant XXIV. not. 671.
Καρόδον XII. 33.
Καρφαλίος XIII. 409. XXI. 541.
Καρφαρόδους, *τραγός* X. 360. XIII. 198.
Κασίγνητος *φόνος* IX. 563. XV. 545.
Κασσανδρα, *Κασσάνδρη*, *Κασάνδρη* XXIV. 699.
Κασσίτερος, *quale metallum*, *ignorat* XVIII. 612. To. VII. 1. 584. XX. not. 269. *difficilis* XVIII. 474.

- not. 592. κασιγέστοι νεογένετον
XXI. 592. XXIII. 561. not. et
508. comm.
- Κατά Hesiod. Opp. 836. Thiersch.
§. 274. 6. Günther de praeposi-
tionibus apud Homerum p. 81.
Heyne. κατ' ἀρχῆς XXIV. 728.
et κατάκρης v. h. v.
- Καταβήσατο et καταβήσασθαι XIII.
17. et al.
- Καταδρομοβορέα XVIII. 301.
- Καταδνιέσθαι IV. 86.
- Καταείνονν XXIII. 185.
- Καταείσατο XI. 358.
- Καταίτρυξ, galea, X. 258.
- Κατακαίσιον βέλος XI. 439.
- Κατακλίμεν VII. 838.
- Κατακορμίσαι XXIII. 119.
- Κατάκρης XIII. 772. XV. 557. cf.
κατά.
- Κατακρήθην XVI. 548.
- Κατανεύομαι, ἐπινεύομαι I. 524.
- Καταπαύειν, καθέξειν, coercere
XV. 186.
- Καταπεπταχόλον I. 81. II. 287.
- Καταπρηγής II. 414. XV. 114.
XVI. 792.
- Καταπρήτην, πτώ, πτήσσω VIII.
156.
- Κατασχεύσθαι III. 419.
- Κατατεθνηώς, κατατεθνεώς VII.
409. νέκυς.
- Καταχέειν, ὕειν, II. 670. κατ.
ἐγγεῖν, κ. αἰσχος, ὄνειδος
XXIII. 408.
- Καταχθόνιος Ζεύς IX. 457.
- Κατέβημεν XIII. 257. pro κατέβα.
- Κατέκτα II. 662. IV. 809. 819. κα-
τάκταμεν ἢ ἀλῶναι XII. 172.
XV. 432.
- Κατενώπα XV. 320.
- Κατεπαλμένος XI. 94.
- Κατεπλήγη III. 81.
- Κατίστρυς XVI. 694.
- Κατηφείη III. 51. XVII. 556.
- Κα et κεν pro ἄν, de usu vario I.
175. 294. 324. IV. 176. V. 212.
XI. 438. Exc. III. ad I. Exc. II.
ad V. 212. cf. XIV. 239. Exc.
I. ad lib. IX. ἐγὼ κα ἀγέλω
XVI. 129. εἰκεν XV. 408. 499.
XXII. 244. 246. 350. ὅς κ' ἐγγ
XIV. 376. κεν δὴ significare lon-
gam spem et expectationem
504. ἢ κεν δὴ ἡγεμονεύεις,
minis κατέκτισεν XV. 46. κα in
ἢ κα εἶνε
- εἶνε XVIII. 308. πέτεται XIX.
not. 227. κεν abundat XXII. 110.
- Κέαρ, κῆρ, δέηκτο κῆρ, hinc lu-
sus ap. Plat. in Theaet. p. 194. C.
- Κερασίδης XV. 326.
- Κεῖσθαι sepultum esse, non εἶναι
καὶ ἀπράκτον εἶναι XVIII. 121.
- Κεκάδορτο IV. 497.
- Κεκαδός unde κεκαδία VIII. 353
XI. 334.
- Κεκασμένος, κάζειν IV. 339.
- Κεκαφρότα, κάπτω, καφίω, πνί
V. 698.
- Κελίγω XVI. 430.
- Κικρύφαλος XXII. 469.
- Κελαινεφές pro μέλαν XIV. 437.
- Κελαρύνειν XXI. 260.
- Κέλευθα θεῶν III. 406. κέλευθα
ἀνέμων XIV. 17. XV. 620.
- Κέλευω c. dat. et acc. c. inf. XX. 4.
- Κέλης, κελητίζω XV. 679.
- Κεῖων V. 284. 857.
- Κεντηρητής V. 752.
- Κερῶ ἀγλαός, τριζί XI. 396. κερῶ,
συμπλοκή τῶν τριζῶν XXIV. 81.
- Κεραῖον, κεραία, κεράν IX. 208.
- Κεραμὸς χαλκοῦς V. 387. ubi add
Apollod. II. 5. 7.
- Κερδαίλος X. 74. de bono consilio.
- Κέρδιον et βέλτερον XV. 197.
- Κερκίς, quid sit XXII. 448.
- Κερτομεῖν XVI. 261.
- Κεστός, ἱμάς Veneris XIV. 214
cf. not. et Exc. ad XIV.
- Κευδάνα III. 453.
- Κέχαδε χόλον, κατέχε IV. 24.
- Κεχάνδει XXIV. 192.
- Κεχαρῶν XV. 93.
- Κέω, κῶω, κέω, κῶω VII. 333.
877. 896. 408. IX. 88.
- Κήδεος, κηδεός XXIII. 160. κῆδος
adj. IX. 638.
- Κῆλα Διός, fulmina, XII. 280.
- Κῆλειον πῦρ VIII. 217. XV. 744
XXII. 374. 512.
- Κῆρ ἐν θυμῷ VI. 523. κέαρ, κα-
δό κῆρ θανάτου VIII. 70. κῆρ
κῆρ φιλείν, ἐν κῆρ φιλείν IV.
46. cf. IX. 117. κηρόθι ex animo
IX. 300. κῆρ ἀπινύσσαν XV. 10.
cf. XVIII. not. 535. XXII. 504.
- Κῆρ II. not. 302. K. et Μοῖρα
XVIII. 117. cf. Fatum.
- Κηρσαιφόρητος VIII. 527.
- Κῆρση et κῆρση XV. 824.
- Κητώσσα Lacadaemon II. 581.
κωτώσσα, κατωάσσα.

Ῥηδθης VI. 488.
Ῥωαίς III. 821. VI. 288. XXIV. 191.
Ῥιθαρίς III. 54.
Ῥινυρή (μήτηρ) XVII. 5.
Ῥίρκος i. e. ῖρηξ XXII. 189. cf. XVII. 757.
Ῥιχάνω tenco, XVII. 478. 672. invadere, opprimere XIX. 165.
Ῥιχελί ποσὶ XVI. 842.
Ῥλέσμαι XXIV. 201.
Ῥλέος, κλία ἀνδρῶν IX. 189.
Ῥλέπτειν νοῦν et γὰρ XIV. 217.
Ῥλεύδομαι pro κλεύδομαι XXIII. 244.
Ῥληθῆν IX. 11.
Ῥληθρον, ubi occurrat XXIV. 455.
Ῥλης, κληῖδες, II. 74. pessulus, quo operiuntur fores XII. 453. XIV. 168. XVI. 170. XVIII. 275. 447. XXII. 324. XXIV. not. 455. κληῖδα et κληῖδα XXI. 117. κλης, jugulum, quo jungitur cervix humero XVII. 309. cf. VIII. 325. XXI. not. 117. cf. Clavis.
Ῥληρος, possessio, ager XV. 498.
Ῥλητός, κλητοὶ socii, male κλειτός X. 220. cf. τηλέκλητος, 563. et XVII. 14. 307. XVIII. 229.
Ῥλινεσθαι, κέκλιται, ἐκέκλιτο, de hasta humi reclinata V. 856. XI. 371. confusum cum κλίσσθαι XII. 121. κελκίμενος appositus, adjacens, accolens V. 856. 709. XV. 740. XVI. 63. XXII. 3. 4. κλινεῖν σάκκα ὤμοις de synaspismo XI. 592. To. VI. p. 632.
Ῥλισμός XXIV. 597.
Ῥλιτύς, κλιτύς XVI. 890.
Ῥλονίωσι XV. 324.
Ῥλοτοπεύειν, uno loco legitur, XIX. 149.
Ῥλύειν, κλύεσθαι XIV. 392.
Ῥλύθι μεν et μοι I. 37. V. 115.
Ῥλυτόπωλος Ἀθῆν V. 654. XVI. 625.
Ῥλυτός ὁ ἡ adj. XVIII. 222.
Ῥλωμακέσσα Ithome II. 729.
Ῥνήμη, radii rotæ V. 723.
Ῥνήμι, κνήα, ἐκνη, κνήαις XI. 638-639.
Ῥνήμοι XXIII. 117.
Ῥνίσσα I. 66. II. 423. XXI. 863.
Ῥοάλεμος XV. 128.
Ῥολή Lacedaemon II. 581.
Ῥοιμάν, ποιμίζειν XII. 281. XIV. 236.

Ῥοιρανίον an διαμοιρανίον; κατὰ IV. 230.
Ῥολόκυμα XIV. 16. To. VI. p. 661.
Ῥόλος VIII. 1. 487. XVI. 117.
Ῥολοσπετός XII. 147.
Ῥολούειν atterere XX. 570.
Ῥόλος vestis sinus XIV. 219. To. VI. p. 621.
Ῥόνις cum φάμαθος IX. 385.
Ῥονίω XXI. 541. XXII. 405.
Ῥόρκος XXII. 414. XXIV. 164.
Ῥόπια, κόπια, (unde κόπος) κενό-
 πως XIII. 60.
Ῥορήτες, bis tantum, XIX. 198. κούρητες κούρητες 248.
Ῥόρος de singulari vocis ῥου XIX. 221.
Ῥόρη IV. 501.
Ῥορυθαίαι πολεμιστῇ XXII. 132.
Ῥορυθαίολος II. 816. cf. αἰολος IV. 186. XVII. 693. et al. κορυθαίολος XVII. 96. XVIII. 224. XX. 38.
Ῥόρυμβα in puppi, ἀκροστολία in prora IX. 241.
Ῥορύσσεσθαι IV. 442. κορύσσειν, duplici vi, XXI. 306.
Ῥορωνίς II. 392. XI. 228. XV. 597. XVIII. 58. XX. 1.
Ῥορυθαίαι, διατάξαι II. 554.
Ῥόσμος, κατὰ κόσμον XVII. 205. 241.
Ῥοτυλή V. 306. XXII. not. 494.
Ῥοτυληρτον XXIII. 34.
Ῥορυθίδος XIX. not. 298. κούρη-
 διάς de jam nupta XIX. 298.
Ῥορυθὶν ἰδεαί XXIV. 129.
Ῥορυθυλοὶ θώρηκος XIX. 361.
Ῥορυθῶσι X. 156.
Ῥορυθός μῦθος I. 25. κούρη-
 ἐνική V. 492.
Ῥορυθεντής IX. 214.
Ῥορυς XVI. 181.
Ῥορυόν τὸ IX. 206.
Ῥορυον τὸ I. 106.
Ῥορυδμον XIV. 184. XXII. 470.
 usum ejus in Samothrace agnovit
 nuper V. C. Münsterus. Heyne.
Ῥορυται pro Ῥορυτῇ XIX. 1.
Ῥορυτῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον VI. 528.
Ῥορυ V. 196.
Ῥορυς XVI. 470. κούρος XXIV. 272.
Ῥορυμένος ἔλετο XI. 696. κούρη-
 μένος i. e. εὐκρινής XIV. 19. κούρη-
 μένος οὖρος XIV. 19. stabilis.

κρίωνος δίνας, θάλασσας XVI.
887.

Κρίων genus saltationis XXII.
891.

Κρεαίνειν, κρούειν VI. 607. κρο-
ταίν.

Κρόνη XXIII. 760.

Κροκόπεπλος VIII. 1. XXIV. 695.

Κρόνος XIV. 346. cum Homero
memorari obs. Plin. H. N. XXI.
17. et XXII. 27. Heyne.

Κρόσσαι, summae muri orae pro-
minantis in propugnaculis, ἐπάλ-
ξεις XII. 258. XIV. 85. H.

Κροταλίζειν XI. 160.

Κροττείν XV. 458.

Κρουνός XXII. 147.

Κρυνίω, eo sum ut occidam XVIII.
819.

Κυάσθαι a κτήμι aut ἐκτάμην XV.
558.

Κτεάτισαι XVI. 56.

Κτεδόνες vel κτεδόνες XXI. 169.

Κτέρως X. 216.

Κτερεΐζειν, κτέρος XI. 455.

Κτητός, ἐλετός IX. 408. 9. XI.
220.

Κτιδίη, κυνή X. 885.

Κτιλος III. 196.

Κυάντος I. 523. κύανος XI. 24.
plumbum, nigrum, ὄφροναι κ. XV.
102. Κυάνος et κύαντος To.
VII. p. 771.

Κυανόπτεξα, μελάμπους XI. 628.

Κυανόπρωτος XV. 693.

Κύβη XVI. 379. 745.

Κυβιστῆν XVI. 745. cf. 379. XXI.
854.

Κυβιστητής XVI. 750.

Κυδαίνειν V. 448. X. 63. heleni-
sice appellare XV. 73. κυδαίνω.

Κυδιῶν II. 579.

Κυδοιμός XVIII. not. 595.

Κύδος, τιμή I. 279. κύδαζ γυίον
I. 408. VIII. 51.

Κυκῶν, κυκῶνα ποιῶν XI. 628.

Κυκῶν, XI. 628.

Κύκλα XVIII. 876.

Κυκλῶ VII. 832.

Κυλλίνδεται τὸ κύμα XI. 347. κυ-
λλίνδασθαι κῆμα XVII. 688.

Κυλλός, ionice pro κυλός, inde
Κυλλόπους, Κυλλοποδίας XVIII.
571. XXI. 331.

Κύμα XIV. 16.

Κύμβατος V. 686. in galas XV.
586. XVI. 379.

Κύμενδης, avis, XIV. 298.

Κυνάμναι XXI. 894.

Κυνή V. 748.

Κύνταρον, κύνταρον VIII. 483. X.
508.

Κυνώπης III. 180. VI. 344. XVIII.
896.

Κύναιρος ὃ ἢ et τὸ κύκταιρον dor.
κύναιρος XXI. 851.

Κύρμα V. 488. XVII. 151. 272.

Κάδια, καδία XIV. 499.

Κάσα, τὸ καός, σος, pro καός
IX. 657.

Καίληψ XXIII. 726.

Κῶμα, ὕπνος XIV. 359.

Κωπήεις XV. 718. XVI. 832.

Κῶς, Κῶων, Κῶν, Κῶ XIV. 254. cf.
Supplem. et Mitr. — XV. 28.

Κωφός XXIV. 54. mutus, βέλος
κωφόν, cuius sibilus non audiret,
invalidum XI. 390.

A

Λάας, λάς, λάος, λάτος, λάιος
XII. 462.

Λαβερόσμαι XXIII. 478. λαβα-
ρορας XXIII. 479.

Λαῖον, λάιον VIII. 889. XIV. 346.

Λαίλαψ non ipse ventus XVII. 57.

Λαῖνον πῦρ XII. 177. λάινος πόλε-
μος, πῦρ III. 57.

Λαισηίος X. 458. XII. 426. et al.

Λαῖσμα XIX. 267.

Λαῖς, ἤχει, ἐφόρει XIV. 25. XX.
277.

Λαυβάνω c. genit. usa Hom. XXI.
68.

Λάξ X. 158.

Λαισεός Minerva XIII. 128. XVII.
898.

Λακάρη III. 859. XIV. 447.

Λαίναξ pro λαβρός XVIII. 418.
XXIV. 795.

Λαρόν i. e. ἡδύ, γλυκύ XVII. 572.
XIX. 316.

Λαυκανίη XXII. 825.

Λαυρόσσω XI. 176.

λέαννα recentior Homero vox
XVIII. 318. XXI. 483.
λέβης αἶθων IX. 123. et al. v.
αἶθων. cf. XXIII. 385. 2. pro
adipe in lebetes XXI. 362. 3.
λέγειν, λέγεσθαι, λέχασθαι IV.
131. VIII. 519. IX. 67. pro *ελ-
πειν* uno loco B. 222. cf. XX.
244. pro *διαλέγεσθαι* XIII. 275.
pro *ἐκλέγεσθαι* 276. *λέγειν, λέ-
χασθαι* cubare facio, κοιμίζειν
XIV. 252. *λέχασθαι* Τρώας II.
125. 485.
λείβω XVIII. 32.
λειριόσσα ὄψ III. 152. *χροῦς*
XIII. 890. *απαλός* III. 152.
λείλαθι faciat eum oblivisci XV.
not. 60. *λελασμένος* XXIII. 69.
λελαχεῖν, λαχεῖν ποιῆσαι VII. 80.
participem facere XV. 350.
λεληγμένος IV. 465. XVI. 552.
λεπάδων de habena V. 730. XIX.
393.
Λευγαίλος IX. 119. *θάνατος* XXI.
281.
Λευκάσιδος, semel dictum XXII.
294.
Λευκός et *λευκός* IV. 491. cf. V. 48.
Λευκόλενος Exc. II. ad lib. I.
Λεύσσω et *λεύσω* I. 120.
Λεχπολή urbs Πελοπος II. 697. IV.
383. *Asopus lechp.*
Λέγος κουριδίη XV. 39.
Λήγειν XIII. 424.
Ληϊάδες XX. 193.
Ληϊεύς Ἀθήνη X. 460.
Ληκίον, λακίον XIV. 25. XXII. 141.
Λιάζεσθαι XV. 520. 523. XX. 418.
XXI. 255. XXII. 12. XXIII.
879. XXIV. 96.
Λιαρός, χλιαρός, θαρός XI. 477.
ὑπνος XIV. 164. XXII. 149.
Λιγέως λέγειν III. 214.
Λίην, οὐ λίην I. 553. XIII. 284.

Λιγυρίς, λιγυρίς XIV. 468.
Λιμός i. e. *κάρματος ἐκ λιμοῦ* XIX.
348.
Λίον chorda XVIII. 570.
Λίπ' ἱλαίρ, λίπα X. 577. XIV.
171. a *λίπ*.
Λιπαροκρήδεμος XVIII. 382.
Λιπαροκλόναρος XIX. 126.
Λίς, λίτα, λιτά VIII. 441. cf. Or-
phica 875. Callimach. Hym. in
Apoll. 10. 11. cf. XI. 239. 480.
XV. 275. *λίη, λίη*, XVII. 109.
XVIII. 352.
Λιταί appellatur liber IX. vid. 1.
cf. 493. XIX. 94. To. VII. 706.
Λιτέσθαι an *λίτεσθαι* XVI. 47.
Λόβοι XIV. 182.
Λόγοι semel in Iliade et semel in
Od. legi, XV. 898. *λόγος παλυ-
κίνητος* XVII. 19. *λόγον* sup-
plendum est ad *ἐνδελεχόμεναι* XIX.
83.
Λοίγια XXII. not. 310.
Λοῖσθος XXIII. 586. *λοιδοῦν*
XXIII. 751. 785.
Λόφος ἔκπειος XV. 537. et al.
Ἰτης λόφος XV. 30.
Λύθρος ὁ XVI. 258. XX. 503.
Λύμα I. 314. XIV. 171.
Λύω de syllabae quantitate To. VII.
p. 771. XXIII. 7. 513. XXIV. 1.
599. *λύμην* quid sit XXI. 80.
114.
Λωβάσθαι XIII. 623.
Λωβή XIII. 622. i. e. *αἰσχος* XVIII.
180.
Λωβητήρ XXIV. 259.
Λωβητὸν ἔθνη, uno loco, XXIV.
531.
Λωτός herba palustris II. 776. *λω-
τός, λωτσόντα πεδία* XII. 283.
2. *ἐρσηντα* XIV. 348. et sup-
plem.
Λωφῆσι semel obvium XXI. 292.

M

Μαζός, μαστός IV. 123.
Μαιρός V. 670. XIII. 75.
Μαίνεσθαι XV. 605. *μαίνεται ἑγ-
χείη*, vibratur XVI. 75. *πίδες*
XVI. 244.
Μάκελλα et *διελλὰ* XXI. 259.
Μάλλον pro *μάλα* XXIV. 222.

Μάρτις I. 62. *οἰωνόπολος* I. 69.
V. 76. — XXIV. 221.
Μάομαι, μάσσομαι XVII. 564.
XX. 425.
Μαρκάρεος λαμπρός XIV. 275.
ἄλς μαρμαρή III. 126.
Μάρμαρος sc. *λίθος* XII. 380.
μαρμαρίζειν candescere; inde de

- κρόνιον δίκας, θάμιστος XVI
 387.
 Κρόνιον genus saltationis XXII
 391.
 Κρούειν, κρούειν VI. 507. κρο-
 τειν.
 Κρόνη XXIII. 760.
 Κροκόπεπλος VIII. 1. XXIV. 695.
 Κρόνος XIV. 346. eum Homero
 memorari obs. Plin. H. N. XXI.
 17. et XXII. 27. Heyne.
 Κρόσσαι, summae muri orae pro-
 minentis in propugnaculis, ἐπαλ-
 λησι XII. 258. XIV. 85. H.
 Κροταλίδειν XI. 160.
 Κροτειν XV. 458.
 Κρουνός XXII. 147.
 Κρυνίω, eo sum ut occidam XVIII.
 309.
 Κρεῖσθαι ἀ κτήμι aut ἐκτάμην XV.
 558.
 Κρεάτισσι XVI. 56.
 Κρεδόνες vel κτεδόνες XXI. 169.
 Κρέρας X. 216.
 Κρεσίζειν, κρέρος XI. 455.
 Κρητός, ἐλερός IX. 408. 9. XI.
 220.
 Κριδή, κρινή X. 385.
 Κρίλος III. 196.
 Κράνιος I. 523. κράνος XI. 24.
 plumbum nigrum, ὄφρουσι κ. XV.
 102. Κράνος et κράνος To.
 VII. p. 771.
 Κρανόπειρα, μελάμπους XI. 628.
 Κρανόπρωτος XV. 693.
 Κρύβη XVI. 379. 745.
 Κρηστάρη XVI. 745. cf. 379. XXI.
 554.
 Κρηστητήρας XVI. 750.

- Κυδαίνειν V. 448. X. 69. behari-
 fico appellare XV. 78. κυδάνω.
 Κυδίσιν II. 579.
 Κυδοιμός XVIII. not. 535.
 Κύδος, τιμή I. 279. κύδα γαίης
 I. 408. VIII. 51.
 Κυκᾶν, κυκῶνα ποιεῖν XI. 632.
 Κυκῶν, XI. 628.
 Κύκλια XVIII. 576.
 Κυκλῆν VII. 332.
 Κυλινδρῶναι τὸ κύμα XI. 347. κρ-
 λινδρῶναι πῆμα XVII. 688.
 Κυλλός, ionice pro γυλός, inde
 Κυλλόπους, Κυλλεποδίων XVIII.
 571. XXI. 351.
 Κύμα XIV. 16.
 Κύμβαχος V. 686. in galea XV.
 586. XVI. 379.
 Κύμωνδες, ανίς, XIV. 290.
 Κυνάμνισα XXI. 394.
 Κυνή V. 748.
 Κύντερον, κύνταρον VIII. 483. I.
 503.
 Κυνάπης III. 180. VI. 344. XVIII.
 396.
 Κύναιρος ὁ ἢ et τὸ κύπαιρον δοτ.
 κύπαιρος XXI. 351.
 Κύρμα V. 488. XVII. 151. 272.
 Κάδμια, καδία XIV. 499.
 Κάισα, τὸ κῆος, σος, pro κῆος
 IX. 657.
 Κάληψ XXIII. 726.
 Κάμα, ὄππος XIV. 359.
 Καπήεις XV. 713. XVI. 332.
 Κάς, Κῶν, Κῶν, Κῶ XIV. 254. cf.
 Supplem. et Μίνω. — XV. 28.
 Κωφός XXIV. 54. mutus, βέλος
 κωφόν, cuius sibilus non auditur,
 invalidum XI. 390.

A

- Ἀάας, λᾶς, λᾶος, λᾶος, λᾶιος
 XII. 462.
 Ααφροῦμαι XXIII. 478. λαφρο-
 γορας XXIII. 479.
 Ἀᾶω, λᾶφω VIII. 389. XIV. 346.
 Ααλλῶ non ipso ventus XVII. 57.
 Ἀᾶνον πύρ XII. 177. λᾶντος πόλε-
 μος, πετών III. 57.
 Αασητός X. 453. XII. 425. et al.
 Ααίμω XIX. 267.
 Αᾶνς, ἤξει, ἐφῶφει XIV. 25. XX.
 277.
 Ααφῶναι e. genit. non Hom. XXI.
 68.
 Ἀᾶξ X. 158.
 Ααφῶτος Minerva XIII. 122. XVII.
 398.
 Ααφῶη III. 359. XIV. 447.
 Ἀᾶναι pro κιβωτός XVIII. 418.
 XXIV. 795.
 Ἀᾶρῶν i. e. ἡδύ, γλυκὺ XVII. 571.
 XIX. 316.
 Ααφῶνι XXII. 325.
 Ααφῶσιν XI. 176.

Δαίμων recentior Homero vox
XVIII. 318. XXI. 483.
Δείβω *αἰδῶν* IX. 123.1 et al. v.
αἰδῶν, cf. XXIII. 885. 2. pro
adipe in lebete XXI. 362. 8.
Δέγειν, *λέγεσθαι*, *λέξασθαι* IV.
131. VIII. 519. IX. 67. pro *εἰ-
πεῖν* uno loco B. 222. cf. XX.
244. pro *διαλέγεσθαι* XIII. 275.
pro *ἐπλέγεσθαι* 276. *λέγειν*, *λέ-
ξασθαι* cubare facio, *κοιμῶμαι*
XIV. 252. *λέξασθαι* *Τρώας* II.
125. 485.
Δείβω XVIII. 32.
Δειριόσσω ὄψ III. 152. *χροῦς*
XIII. 880. ἀπαλός III. 152.
Δειλάθῃ faciat eum oblivisci XV.
not. 60. *λελασμένος* XXIII. 69.
Δελαχεῖν, *λαχεῖν* ποιῆσαι VII. 80.
participem facere XV. 350.
Δελημένος IV. 465. XVI. 552.
Δεπαδῶν de habena V. 730. XIX.
393.
Δευγάλεος IX. 119. θάνατος XXI.
281.
Δευκάσπιδος, semel dictum XXII.
294.
Δευκός et *λευκός* IV. 491. cf. V. 43.
Δευκαλεὸς Exc. II. ad lib. I.
Δεύσσω et *λεύσω* I. 120.
Δεγεπολή urbs Ptelaeos II. 697. IV.
383. Asopus λεχέη.
Δέχος *κουριδίη* XV. 39.
Δήγειν XIII. 424.
Δηιάδες XX. 193.
Δητίς *Ἀθήνη* X. 460.
Δημιῶν, *λαχεῖν* XIV. 25. XXII. 141.
Διάζεσθαι XV. 520. 523. XX. 418.
XXI. 255. XXII. 12. XXIII.
879. XXIV. 96.
Διαρός, *γλιαρός*, *θερμός* XI. 477.
ὕπνος XIV. 164. XXII. 149.
Διγέως λέγειν III. 214.
Δίην, ὅθι *λίην* I. 553. XIII. 284.

Δικριμῆς, *λικριμῆς* XIV. 483.
Διμός i. e. κάματος ἐκ λιμοῦ XIX.
848.
Δίονον chorda XVIII. 570.
Δίπ' ἐλάφῃ, *λίπα* X. 577. XIV.
171. a *λίφῃ*.
Δικαροκρήδεμνος XVIII. 382.
Δικαροκλόκαμος XIX. 126.
Δίς, *λίτα*, *λίτᾳ* VIII. 441. cf. Or-
phica 875. Callimach. Hym. in
Apoll. 10. 11. cf. XI. 239. 480.
XV. 275. *λίη*, *λίη*, XVII. 109.
XVIII. 352.
Διταί appellatur liber IX. vid. 1.
cf. 493. XIX. 94. To. VII. 706.
Διτέσθαι an *λίτεσθαι* XVI. 47.
Δόβοι XIV. 182.
Δόγοι semel in Iliade et semel in
Od. legi, XV. 398. λόγος *καλυ-
πνότης* XVII. 19. λόγον *sup-
plendum* est ad *ἐνδειξομαι* XIX.
83.
Δολγία XXIII. not. 310.
Δοῖσθος XXIII. 536. *λοιδοθήϊος*
XXIII. 751. 785.
Δόφος *ἐκπετος* XV. 537. et al.
Ἄτης *λόφος* XV. 30.
Δύθρος ὁ XVI. 258. XX. 503.
Δύμα I. 314. XIV. 171.
Δύω de syllabae quantitate To. VII.
p. 771. XXIII. 7. 513. XXIV. 1.
599. *λύμην* quid sit XXI. 80.
114.
Δωβάσθαι XIII. 623.
Δωβή XIII. 622. i. e. αἰσχος XVIII.
180.
Δωβητήρ XXIV. 239.
Δωβητόν *ἐθῆμα*, uno loco, XXIV.
531.
Δωτός herba palustris II. 776. *λω-
τός*, *λωτῶντα* *πεδία* XII. 283.
2. *ἐρσηνεντα* XIV. 348. et *Sup-
plum*.
Δωφῆς semel obvium XXI. 292.

M

Μαζός, *μαστός* IV. 123.
Μαιμῶν V. 670. XIII. 75.
Μαίνεσθαι XV. 605. *μαίνεται* *ἐγ-
χείη*, vibratur XVI. 75. *χάρις*
XVI. 244.
Μάκελλα et *δικελλα* XXI. 259.
Mállon pro *μάλα* XXIV. 222.

Μάντις I. 62. *οἰωνόκοπος* I. 69.
V. 76. — XXIV. 221.
Μάομαι, *μάσσομαι* XVII. 664.
XX. 425.
Μαρμάρεος *λαμπρός* XIV. 273.
ἄλς *μαρμαρῆ* III. 126.
Μάρμαρος sc. λίθος XII. 380.
μαρμαίρειν candescere; inde de

- candida lspide, praecipue de marmore, Plin. 36. 6. Heyne.
- Μάρπη*, καταλαμβάνω XV. 157.
- Μάρτυρος* pro *μάρτυρ* I. 333. III. 280. XIV. 274. XXII. 255.
- Μάστιξ* IX. 824. *φασινή* XIX. 395.
- Μάς* XII. 87. XIII. 812.
- Ματῶν* V. 233. *ματεύειν* pro *ζητεῖν* XIV. 110. XVI. 474.
- Μάταια* III. 271.
- Μαγίσσομαι*, *μαγίσσομαι* I. 298. XXI. 498. XXIII. 621. et al.
- Μάχη*, ἡ ἐπὶ ναυοὶ *μάχη*, inscripta rhapsodia XIII. (N)
- Μαζλος*, *μαζλοσύνη* XXIV. 90.
- Μεγαθύμους* multos appellari heros XVII. 653.
- Μεγαίρειν* XXIII. not. 865. *φθοεῖν*, prohibere, privare XIII. 563. XV. 473. ubi scribas *μεγῆρας*. Gr.
- Μεγακῆτης* VIII. 222.
- Μεγαλωσί* XVIII. 26. Supplem.
- Μέγας* post substant. non auct. XV. 232. *μέγα* *ιδεῖν* XX. 342.
- Μέγης*, *Μέγητος*, *Μεγῆς*, οὗ, ἧς XV. 302.
- Μεδέπειν*, una incedere, comitari X. 516.
- Μεδίαι* a *μεδίον* XXI. 72. *μεδέτη* absolute XXIV. 48. XV. 553. cf. I. 48. VI. 525. X. 121. XIII. 118. 254. XVII. 539. *μεδέται* XVI. 762.
- Μειδήσας*, de Iove, placatus XV. not. 44.
- Μέλλια* τὰ IX. 147.
- Μελλέειν* τοὺς *πένκας* VII. 410.
- Μελαινάων* *ὀδυνάων* XV. 364. *μελαινας* *φρένας* XVII. 33. 499. 573.
- Μελανίφης*, *μέλας* IV. 140.
- Μελάνδρα* *πικρήντα* XV. 713. cf. 618.
- Μέλαναι*, *μελαινεται* VII. 64.
- Μελανόστος* XXI. 252.
- Μελανόδρομος* *κηρή* IX. 14. XVI. 3.
- Μελδόμενος* uno loco obvium XXI. 368.
- Μελιδήματα* semel in Od. et in II. XXIII. 62.
- Μέλιος* i. e. *μάταιος* XVI. 336. XXIII. 795. *βραδύς* X. 430.
- Μέλιη* XIII. 173. *fraxinus* et ex ea *hasta*, Linn. fr. ornus, et aliis: fr. minor, frêne à fleurs.
- Μέλλειν* I. 564. de quibus subtilius egere recentiores, *μέλλει*, *foetus* XIII. 225. Heyne. XIV. 13. XVI. 46.
- Μέλιεσθαι*, *ὀρχεῖσθαι*, *κινεῖσθαι* VII. 240.
- Μέλιηθρον* XIII. 233. *ludibrium* XVII. 255. XVIII. 179.
- Μεμαότες* *μάχεσθαι* II. 813. *μαώς* c. *genit.* V. 732. *μεμαῶν* XIII. 197. XIV. 298.
- Μερμηκῶς*, *μάω*, *μήκω* X. 362. IV. 435.
- Μήμηλα*, *μήλαι* V. 708.
- Μέμνημαι*, *μεμνήμην* XXIV. 743.
- Μέμωνα* V. 432. cf. XVI. 433. XXI. 815. 482.
- Μέν* et *δέ* falsis locis XVII. 193.
- Μενεδήσιος* sustinens hostilem imperium XII. 247.
- Μενουκῆς* XXIII. 189. *δαίς* p. II. 90.
- Μενονίδω* XIII. 79.
- Μένος* ἀμφιβάλλειν XVII. 742. *μνος* *ἐλλαβε* *θυμόν* XXIII. 463.
- Μέμερα* *ἔργα* VIII. 453. X. 524.
- Μεσαικόλιος* XIII. 361.
- Μεσσαυλος* XI. 547.
- Μεσσηνῶ* absolute XX. 370.
- Μεσοκαλῆς* XXI. 172.
- Μετά* pro *μεταξύ* XXIII. 199. *μετ* *ἐν* XV. 8. 96. XVIII. 130. *μετ* *αὐτός* alii: *κατὰ* XIII. 364. *τ* pro *πρός* XIV. 136.
- Μεταγγελοῦ* XV. 144.
- Μεταλήξει* IX. 157. a *λήγω*, *καί* *μαι* 261. 299.
- Μετανάστης* IX. 644. *ἀτακῆς* contemptus, vilis, i. q. *γονός*.
- Μετανίσσομαι* XVI. 779.
- Μετασπών* XVII. 190.
- Μεταστοιχεί* XXIII. 757.
- Μετατρέπομαι*, *ἀλέγω*, *φροσίν* I. 60. IX. 626. *μεταστρεφῶν* XVII. 109.
- Μέτρον* ἤβης, ἤβη XI. 225.
- Μή*, *minantis*, subintellige *φειλάει* I. 26. *distinctum* ab *οὐ* XII. 127. *μή* *οὐδέ* pro *μή* *οὐ* XV. 164. *μή*, *ἵνα* *μή* in causa finali Er. II. ad lib. VII. *μή* *δὲ* XVI. 118. *μή* prohibentis c. *conjunctiv* optantis c. *optat.* XVI. 30. XII. 207.
- Μήλιον*, τὰ *μήλα*, fructus arborum omnino IX. 533. *μήλα* pro tota possessione XVII. 550. *μήλα* generale vocabulum de ovibus et capris XVI. 353.

Ἰησιδρόος XVI. 282.
 Ἰήνιμα XXII. 858.
 Ἰήνης καὶ ζέλος XV. 122.
 Ἰήπας XIV. 310.
 Ἰήρα, μήρε I. 464.
 Ἰήσας IV. 328. αὐτῆς. φόβοιο V. 272. VIII. 105. XVI. 759. XVII. 477. XXIII. 16. (α μήδεσθαι αὐτ μάσθαι). Ζεύς ὑπατος μήσας XVII. 389.
 Ἰῆσιρα pro μήτηρ XIV. 259.
 Ἰήτηρ μῆλων Iton, urbs Thess. II. 696. Phthia 475. μήτηρ, i. e. ἡ βοῦς XVII. 4.
 Ἰήτιω, media producta, III. 416.
 Ἰήτρω, quem indicet XVI. 717.
 Ἰα factum ex ἰα XVIII. 47. XXI. 569. cf. ἶος.
 Ἰαφός XXIV. 420.
 Ἰλιποπάροχοι naves II. 637. cf. Plin. XXXIII. 33.
 Ἰεν perpetuum Hom. uno loco vin II. 480. μιν tanquam per appositum adicitur XXI. 250.
 Ἰενύθειν consumi, collabi XVII. 738.
 Ἰενυνθα pro: omnino non XI. 539. XVII. 277.
 Ἰίνω, Μίνωα, Μίνων XIV. 822. cf. Supplem. et Κάς.
 Ἰεογάμεια IV. 453.
 Ἰήσας noluit.

Μίτοι XXIII. 760.
 Μίτηρ IV. 137. cinctura, lamina sub cingulo, XV. 419. ζωστήρα αἰολομίτης.
 Μόγες et μάλεις XXII. 412.
 Μογοστόκος XI. 270. XV. 187.
 Μοῖρα βιότοιο IV. 170. μ. quid ait VI. 488. κατὰ μοῖραν XV. 206. XVI. 367. i. e. ἐν μοῖρῃ XIX. 186. πλερ μοῖραν XX. not. 836. cf. Fatum.
 Μοιρηγενής III. 182.
 Μόλιβος, μόλυβδος XI. 287.
 Μολυβδαῖνη XXIV. 80.
 Μόρμας uno loco XX. 302.
 Μορμύρων ποταμός XVIII. 405.
 Μορόεις XIV. 183. XVIII. 297.
 Μορφος i. e. περυσός XXIV. 316.
 Μόσχος, λύγος XI. 105.
 Μύειν XXIV. 637.
 Μυελός XX. 483.
 Μύθων ἐπίκλοπος XXII. 281.
 Μυιών, μυῖς, μυῖτες XVI. 815. 816.
 Μύκειν i. q. μυκάσθαι XXIV. 420.
 Μύκον XX. 260.
 Μυρίαι pro μυρίαις XXI. 850.
 Μύριοι ignorat Hom. V. 860. πένθος μυρίον, non μύριον XVIII. 88. κηδεά μύρια XXIV. 639.
 Μύρον vocem ignorat Hom. Quis ea primus usus sit XXIII. 186.
 Μόγειν, σμύγειν, σμωγειν XXII. 411.

N

Ν ephelcysticum XVIII. 123. XXI. 43. Exc. II. ad II. lib. I. 2.
 Ναῖειν, ναστῆν situm esse II. 646. III. 387. VI. 415.
 Ναυμάχια XV. 389. vide ubi de pugn. naval. indicatur.
 Ναῦς, νηῦς, νεύς, νεός, sed νεώς non nisi in Od. XV. 428.
 Ναῦφιν II. 794.
 Νάω habitatum mitto XIV. 119.
 Νεαλῖρα XVI. 465.
 Νεατον ὄμιον XVII. 310. cf. νέον.
 Νεκειέιν objurgare cum minis XV. 210.
 Νεῖκος, νῆκος XII. 276. φιλονεικία XIV. 205.
 Νεῖοθεν ἐκπαδῖς X. 10.
 Νεκάδες V. 886.
 Νεκάρειον πέπλον III. 385. XVIII. 25. cf. Nectar.

Νέκος, ἐν νεκύεσσι V. 397. νέκος pro νέκως VII. 420. XVII. 240. νέκυν XXIII. 110. νέκωι duabus syllabis XVI. 526.
 Νέμεσις III. 156. μέμψις, αἰδώς ex reprehensione nostri ab aliis facta; metus aliorum; ultio impudentiae; Nemesis ultrix ὕβρεως; locus indignandi XIV. 80.
 Νεμεσητός XI. 648. μεμψιμοῖρος et σεβαστός XIV. 836. XIX. 182. XXIV. not. 462. νεμεσηθείς XV. 211. 227.
 Νεολῆ uno loco XXIII. 604.
 Νέομαι, νέσομαι, νέσσομαι, προσέχομαι advehor IV. 881.
 Νέον XV. 536. νέος ἀννάλων XV. 705. νεάτος, ἱεράτος IX. 152. νεάτων. οἱ νεώτεροι de tragicia poetis XXIII. 795.

Νεοστέφανος κασσετέροιο XXI. 592.
Νέστεροι, ἐνέστεροι V. 898.
Νεύρα VIII. 328. cf. Foësius
Oecon. Hippocr. h. v.
Νέφος v. *Nubes*. *νέφος Τρώων*
 XVI. 66. XVII. 243. XXIII. 183.
Νέων et νεών XI. 503.
Νηγάτεος II. 43.
Νηδυμος ἕκνος II. 2. XIV. 252.
 XVI. 454. XXIII. 63.
Νηέω IX. 187. σωρεῖω.
Νηῖς ἄπειρος VII. 189.
Νηλεὺς ἡμαρ XV. 375.
Νημερδής XVII. 469.
Νηπιή sc. *ἡλικία* IX. 487. *νηπι-*
εῖαι XV. 368. XX. 411. *νήπιος*
οὐκ ἐνόησε formula quoties haec
 occurrit XX. 264. 296. *νήπια*
τίκνα XXIV. 780. *νηπιαγῶν*
 XXII. not. 502.
Νιφός XII. 156.
Νίφαι et νίφασθαι XVI. 229.
Νοῦν non ad cogitationem, sed ad
voluntatem spectat XXII. 235.
Νόμιος v. *Apollo*.
Νομοί materia XX. 249.

Νόος, φρόνησις XIV. 62. XI.
 379. (κατὰ) νόον XV. 643. φρ-
 δέος νόον XXIV. not. 354.
Νοσφίζεσθαι II. 81.
Νυ, νυν et νῦν I. 381. νῦν pro ἤ
 XV. 115. νῦν δέ formula pergeat
 XXI. not. 80.
Νύμφιος XXIII. 223.
Νύξ ἀβρότη, ἀμβρότη XIV. 7.
δμήτεια XIV. 259. *θυή* 251.
θεα ibid. *νυκτός ἀμολγῶ* =
nocte omnino, v. ἀμολγός. *ε-*
βροσθή XVIII. 268. *νύκτα* =
διὰ νύκτα. *νυκτὶ λαικός* I. 41.
Νυός III. 49.
Νύσσα XXIII. 758. 768.
Νώ V. 219. *νώϊ* V. 224. VIII. 333.
 428. *νώϊν*, VIII. 378. XV. 45.
 XVII. 489.
Νωδής, δνος, βραδύς XI. 53.
Νωμῶν, κινεῖν VII. 233.
Νώνυμος, νώνυμος XII. 70. XIII.
 227. XIV. 70.
Νώροφ III. 578. *χαλκός* XIV. 333.
 XVI. 130.
Νωχέλη XIX. 411.

Πόλιν, polire, scite elaborare XIV.
 179.
Πύμβalos XX. not. 54.
Πύν et πύν in compositis. Argutias
grammaticae I. 241.

Πυνάξ, συνάγω, ἄγω pro ἄγω
 XIII. 166. XXIII. 392. III. 35.
Πυνναλάνειν reciproca XXII. 12.
Πυνήμη ἐπιδι I. 8.
ἐπὶ Πυροῦ X. 173.
Πυστός XV. 389. 677.

Ο et ὀ I. 9. ὀ τε v. *τε*. ὀ et ὄς
 XV. 594. ὄδε pro οὗτος XVIII.
 82. XIX. 174. XXI. 18. et sex-
 centis al. loc. ὀ γὰρ pro τὸ γὰρ
 XXIII. 9. ὄδε δέ XXIV. 17. cf.
 ὄς. — ο aut longum aut mutatum
 in ω etiam post longam syllabam
 in comparativo XVII. 446. non
 τοὺς δέ, sed τοὺςδε legendum
 est XVII. 533. cf. ὄς.
Οαρες IX. 327. To. VII. 762.
Οαρίσκον VI. 516. XXII. 127.
Οαριστός XIII. 291. *ομίλια* XIV.
 216. XVII. 228.
Οβριμόεργος V. 403.
Οβριμος, ὀβριμος III. 357. IV. 438.

Ὀγμος XI. 66.
Ὀδνηήματος V. 401. XI. 346.
Ὀδυσεύς, Ὀδυσεύς To. VII. 1.
 412. inf.
Ὀδπαί XV. 106.
Οἶ, τοῖ sibi IX. 392. οἶ dat. =
αὐτοῦ XIV. 436. pro οὗ αὐτοῦ
 XIX. 384. οἶ ἐσθ' XV. 199.
Οἶαυες XXIV. 269.
Οἶδα ἄλλον τευ XVIII. 192.
Οἶδάνει, οἶδάνειν ποιεῖ IX. 58.
Οἰότης, ὁμοιότης II. 765.
Οἰκτός XXII. 430.
Οἰμῶν XXII. 140. 308.
Οἰματα Γοργούς VIII. 349. οἶμα

- Ἐλόντες XVI. 752. XXI. 252.
 XXXII. 308.
 Ἐσος, ὀσος in thorace, virgae,
 lineae XI. 24.
 Ἐσοςέων XX. 234. τέταρτος
 IV. 8.
 Ἐσοςός propinans I. not. 534.
 Ἐσος XXXII. 516.
 Ἐσος ολος VII. 39.
 Ἐσος pro ὡς XV. 287. et al. ολον
 fortasse pro ὡς, ὅτι XVII. 471.
 cf. XXIV. not. 683.
 Ἐσοςος XIII. 473. XVII. 54.
 Ἐς, ergo ὅσον, non ὅσον XI. 677.
 Heyne. ὁλῶν binis syllabis XV.
 323.
 Ἐσος, a verbo ὀσω XV. 718.
 Ἐσος, ὀσος IX. 559.
 Ἐσος XIV. 457.
 Ἐσος ἐκων, ὀσων XIII. 224.
 Ἐσοςός, non ὀσοςός XII. 330.
 IV. 518. XVI. 735. cf. VI. 344.
 Ὀλβιοδαίμων III. 182.
 Ὀλβειν, ὀλβειν XIX. 185.
 Ὀλβισαι vitam perdere V. 351.
 Ὀλβισαι V. 876. ὀλβ, ὀλῶ, ὀλῶν
 μί XIV. 84.
 Ὀλιγηπελίων XV. 24. 245.
 Ὀλιγοδρανίων XVI. 8. 43. XXII.
 337.
 Ὀλος lapis cavus, ad tundenda
 legumina XL. 147.
 Ὀλός, ὀλόν i. e. οὐδ' ὀλῶς V.
 800. pervus XVIII. 519. XIX.
 221. οὐκ ὀλόν i. e. ὀλλόν XIX.
 218. vid. eand. voc. in Indico ad
 ed. meam Poet. Aristot.
 Ὀλοληγ VI. 301. Supplicantium.
 Ὀλος I. 342. XXIII. 499.
 Ὀλοστροχος, pro eo: ὀλοστροχος
 πέτρα XIII. 137. similiter χοροί-
 τυπος XXIV. 261.
 Ὀλοφνδός V. 638. XXIII. 102.
 Ὀλοφνδόμενος XV. 398.
 Ὀλυν V. 196. aurincom intelligit
 Plinius XVIII. 10. 4.
 Ὀμαρτή V. 656. et ὀμαρτή. ὀμαρ-
 τήν XII. 400. 512. cf. V. 656.
 ὀμομαρτήν XII. 412.
 Ὀμειν de pugnantis, saepe,
 XI. 523.
 Ὀμιλον cum ἀνά et κατά XVII.
 365.
 Ὀμίλη, ὀμίλη III. 10.
 Ὀμοαστριος XXI. 95. XXIV. 47.
 Ὀμοίος IV. 315. de facto infansato
 IX. 440. XVIII. 242.
 Ὀμοιόφι XXI. 294.
 Ὀμος Attic. et ὁμοιος V. 441.
 XIV. 621.
 Ὀμός IV. 437. XIII. 333.
 Ὀμοστέγειν XV. 635.
 Ὀμοῦ νεφέεσι V. 866.
 Ὀμφαλὸν ζυγόν XXIV. 269.
 Ὀμοθήναι, ὁμοιωθήναι XIV. 203.
 Ὀμῶς pariter IX. 601. XXI. 62.
 Ὀνείν prodesset VI. 260.
 Ὀνθος XXIII. 777.
 Ὀνομαζειν promittere XVIII. 449.
 Ὀνομαλιντες XXII. 51.
 Ὀνῶν, ex ὄνω, ὄνημι, ὄνωτο
 XIII. 287. XXIV. 241. ὄνῶσαιτο
 IV. 539. ὄνω, ὄνη, ὄνῶ
 XVII. 25.
 Ὀξῶ statim XVII. 256.
 Ὀξύνος, ὄξῃ V. 50. Creuzer ad
 Xanthum p. 177. — XIV. 445.
 XV. 742. XVI. 309.
 Ὀπάξει. τὸ γέρας εἰ VIII. 103.
 ὀπάσθαι X. 238. — V. 334.
 XVII. 462.
 Ὀπατος XI. 257. ὀμόπατος XII.
 371. XI. 257.
 Ὀπη, ὀποι XIV. 507.
 Ὀπηδαί XVII. 251.
 Ὀπιπτεῖν IV. 371.
 Ὀπλότερος II. 707.
 Ὀπλω, ὀπλέω, ὀπλίτω XIX. 172.
 Ὀπός V. 902.
 Ὀπότε, ὀπότε ἂν Exc. IV. ad lib.
 IX. ὀπότε ἂν, ὀπότε ἄρ VII.
 415. XVII. 98. Ὀπότεν δὲ pro
 πῶν XVI. 61.
 Ὀπείρα, de qua parte anni, XXI.
 345. XXII. not. 25. com. 26.
 XVI. 385.
 Ὀπρινός ἀστήρ V. 5.
 Ὀπως unus Hom. Exc. III. ad lib.
 IX.
 Ὀρεῖσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς III. 306.
 ut ἰδεῖσθαι I. 537.
 Ὀρέγασθαι, ἔχει IV. 307. cf. XVI.
 314. ὀρέξατο ἰών, ὀρηθήναι XIII.
 20. 190. XVI. 334. imprimis
 XXIV. 506. (ὀρρηξάτω).
 Ὀρεστροφος XVII. 61.
 Ὀρέσκον Centauri I. 263.
 Ὀρέστερος XXI. 93.
 Ὀρέχθαι XXIII. 30.
 Ὀρημι, ὀρημαι I. 56.
 Ὀρθοκρατος VIII. 231. XVIII.
 3. 573.
 Ὀρίων θυμὸν, ταράσσειν III.
 395. IV. 208.

- * *Ορμια* τὰ II. 124.
 * *Ορμι*, *δρμαι* XXI. 14.
 * *Ορμιζειν*, ἐκ συνάων, ἀγκυρῶν XIV. 77.
 * *Ορμις* σπιν. ἐπηλθεν αλετός XII. 300. Orig. in Cels. IV. 231. Hoesch. Heyno. *δρμις* XXIV. 219.
 * *Οροφος* XXIV. 450.
 * *Ορπηξ* et *δρπηξ* XXI. 38.
 * *Ορσο* V. 109. IV. 204.
 * *Ορσυνγός* IX. 248. X. 185.
 * *Ορχατοι* φυτῶν XIV. 123.
 * *Ορχηστής* saltator, nequum, XXIV. not. 261.
 * *Ορσ*, *δρσθαι*, *δρσθαι* VIII. 474. *δρσρην*, *δρσρην* IX. 606. γούνατα.
 * *Ορσρέχαιο* XI. 26. et — *αται* XVI. 835. pro *ώρεται*, *ώρεγμένον* ἐστίν. Heyno. vid. *ώρεγέσθαι*.
 * *Ος*, *δός*, *σύ*, tertia persona pro-nom. possess. XIX. 174. *σύ* XX. 261. artic. *δς* δέ *κς* pro *εί* δέ *κς* XV. 494. *δσφιν*, *δ* *σφιν* I. 75. *δς* *τε* non pro *ούτος* XV. 680. neque XIX. 105. *δς* *τε* XII. 423.
 * *Οσορς* XV. 858.
 * *Οσσα* II. not. 93.
 * *Οσσα* XI. 356. *δσσα* Διός II. 93. *δσσα* *φαινα* et *φαινω* XIII. 435. *αἰματόεστα* 617. cur additum sit *ἐκ* *ώρσρην* XIV. not. 286. *δσσα* *ιδέσθαι* in conspectum venire XIV. 286.
 * *Οσσομαι*, *κακ* *δσσόμενος* I. 105. vaticinor XIV. 17. XVII. 462.
 * *Οστς* vide *δς*.
 * *Οστς*, *όστεις*, XV. 491. *όστινας* 492. *ήντινα* pro *ήν* XVI. 50. *δς* *εις* c. optat. XV. 781. 743. *όστις* *άριστος*, absolute XVI. 272. *ότινα* XXII. 450.
 * *Ός*, *όταν*. *ός* *κς* Exc. II. ad XII. 41. *ός* *κς* *κνήσει* II. 147. *όπόρς* *κς* XIV. 504. *ός* *τε* et *ός* *κς* XIV. 71. 72. XXI. 488. *ός* *τε* et *ός* *κς* *τε* idem est XXII. 102. *ός* *τε* pro *ός* *κς* XXI. 522. cf. XIV. 414. XIX. 857. XXI. 823. Exc. I. ad lib. IX.
 * *Ός*, *ότι* I. 543. *ή*, *τε* I. 64.
 * *Οτραλώς* III. 260.
 * *Οτριξ* II. 765.
 * *Οτρυντός* XIX. 238.
 * *Όν* v. *δς*. *όν* et *όν* XXIII. 328.
 * *Όν* cur ita inscripta fuerit rhapsodia XV. To. VII. 3.
 * *Ουδενόσωμα* VIII. 178.
 * *Ουδέ* γάρ *ουδέ* figura hand insolens XIV. 33. *ουδέ* — *ήδ* — *ήδ*, nec — aut XVII. 42.
 * *Ουδέτε*, *όν* *δ* *έτι* et *ουδέ* *τε* I. 406. 573. et al.
 * *Ουδός* IX. 578. *ουδού* *εμβασι* stans in limine pulsant fores.
 * *Ουδαρ* *άρούρης* IX. 141.
 * *Ούκετι* IV. 539. *ούκετι*. Ptol. Aul. legebat *ούκ* *έτι* To. IV. p. 705.
 * *Ούλιος* *άσθη* XI. 62.
 * *Ουλόμενος* perire dignus XIV. 84.
 * *Ούλος* II. 6. XXI. 536. XVI. 224.
 * *Ουλοχέτης* *άμείβεσθαι*, *προβαί* *εσθαι* I. 449. 453.
 * *Ούν* non otiosum XVI. 394.
 * *Ού* *οί* non *ούχ* *οί* XXII. 219.
 * *Ούπω* pro *όν*, nondum XIV. 143.
 * *Ουρανός* *Οδλυμπός* *τε* Exc. VIII. ad lib. I. *χάλκιος*, ibid. et XVII. 425.
 * *Ουρέυς*, *ούρήων* I. 50. X. 84.
 * *Ούροι*, *όροι* XII. 421. XXII. 489.
 * *Ούρον*, *ούρα* X. 351. XXI. 403. XXIII. 431.
 * *Ούτα* et *ούτα* V. 376. ultima breui XIV. 493. XVI. 311. 820. XI. 455. et al. *ούτάσαι* et *βαίειν* cominus vulnerare et eminens vulnerare XIV. 447. 511. 516. 518. XVI. 467. XVII. 15. 44. 35. XVIII. 351. XXI. 576. et al.
 * *Ούτος*, *αύται* ap. Hom. non occurrunt XXIII. 430.
 * *Ούτω* *δή* siccius vero, quiesco XIV. 83.
 * *Ούχ* legitur *ύχ* XIV. 471.
 * *Ούχι*, *ούκί* II. 300. 349 et al. et X. 324.
 * *Ουέλλειν* II. 420. IV. 445. *ή* *ουέλλες* IX. 694. cf. XVI. 631. XVIII. 86. XIX. 200. XXI. 273.
 * *Ουελός* *τε* *γίγνεσθαι* XIII. 236.
 * *Ουφς*, *άφφς*, *όφφς* XII. 208.
 * *Οφρα* usus Hom. IV. 195. 205. IX. 617. 613. pro *έως* saepe ut X. 571. Exc. III. ad IV. add. p. 704. T. V. p. 707. 8. lib. XVIII. 52. 61. 63. 147. 376. 412. XXII. 123.
 * *Οφρυνόσσα* *ήλιος* XXII. 411.
 * *Οφρύναι* montis XX. 151. XIV. not. 235.
 * *Οχανς* *άσπίδος* VIII. 193. comm. add. Strab. XIV. p. 976. B.
 * *Οχέσθαι* passive XVII. 77.
 * *Οχης* *βαλκί* IV. 132. *έχς* *τε* *ρεπα*

gulum XII. 121. quod ἐπιβλήσ
XXIV. 453. binæ trabes obductae
foribus ἐπημοσφοί XII. 456.
Ὀρθίῳ I. 517. 570. XV. 101.
XVIII. 5.

Ὀρθή XXI. 17.
Ὀρ XVI. 76.
Ὀφθαί XIV. 37.
Ὀφον IX. 485. XI. 623. cf. Xe-
noph. Sympos. 4, 7.

II

Παθεῖν XXII. 220.
Παῖάν quid fuerit I. not. 473.
XXII. 391.

Παιπάλῃ, παιπαλόεσσ XII. 163.
XIII. 17.

Πάσι II. 819. et al. ut XXIV. 385.

Παλαιός, πρεσβύτερος XIV. 108.
136.

Παλαίσσασθαι XVII. 386.

Παλιμπτεῖς XVI. 895.

Πάλιν, πάλιν ἐρέσθαι retrospi-
cere, avertere oculos in aliam
partem XIII. 3. XXI. 468.

Παλίντονον τόξον VIII. 266. cf.
Acach. Choeph. 159.

Παλλώεις XII. 71. XV. 69. 601.

Πάλλειν sortem jacere XV. 191.

Πάλτο, ἐνεπέκαλτο percussus erat
XV. 645.

Παλῦμα XVIII. 560.

Παμφανῶν, παμφανόωντα ἔρματα
VIII. 435. XIII. 261. XXIII.
509.

Παναγήλις XXII. 490.

Πανόψιος XXI. 897.

Πανσυδίῃ varie scriptum II. 12.

Πάντα τὰ Chaos XIV. 246.

Παντοῖος valde bonus XXIII. 813.

παντοίῃ omnigena XXIII. 807.
XV III. 471.

Πάντοσι τὴν ἀσπίδα III. 347.

Παππάειν V. 438.

Παπταίνειν XI. 345. ἐπὶ, διὰ, κα-
τά. non παπταίνομαι XXIII.
464. cum quarto casu XVII. 155.

Παραβότης puguator, θορακῶν re-
git equos III. 261. XIX. 401.

Παραβλήθην IV. 6.

Παραβλώπις λῖται IX. 499.

Παραδραχθεῖν XIV. 152. a δάραθω,
δέραθω. semel in II. et semel in Od.

Παραλιφτομαι pendeo deciduus XVI.
541.

Παραί omnino tollendum ex Hom.
παρά κλισίῃ, non παρά κλισίῃς
IV. 18. παρά νηῶν pro ἀπό v.
XIV. 23. παρ' ὄχθας et ὑχθας

445. παρὰ et περί confusum IX.
466. παρά XVIII. 400.

Παρασία σώματα IV. 83. παρὰ
τὴν αἵαν.

Παραφασίς de hortatu XV. 404.
XXIV. 771.

Παρακάββαλον XXIII. 688.

Παραμυβλῶν XXIV. 73. παραμύ-
βλων IV. 11. add. Apollon. IV.
1167.

Παραπάω XIV. 360. ἀπατά.

Παραπειθεῖν XIV. 208. πεῖθε
in deteriori sensu, παραπεισῖς,
ἀπάτη.

Παραπτοάμιος μάχη XXI. init.

Παράφρητος IX. 522. ἐπη XIII.
726.

Παραστάς, παραστάδος IX. 469.
ubi p. 636. Xenophontis locus est
supplendus Mem. III. 8. 9. ubi
vid. Schneider. Exc. p. 267. —
XV. 22.

Παραντόφι, παραντόθι XIII. 42.

Παραφάσσαι, παρεπιπύ I. 577.
XI. 792. παραφασίς ibid.

Παραφθῆμι, — φθάνω, — φθάνω,
— φθάνω, — φθάνω X. 346.

Πάροδαλος et παρδαλῖς III. 17.
XIII. 103. πόρδαλις XI. 573.

Παρεῖς, παρεῖα III. 85. Schol.
Vict. παρῆα a Sidonio scriptum
διὰ τὸ παρήϊον.

Παρέξ IX. 7. XI. 486. παρὰ νόον
X. 891. c. quarto et secundo casu
XXIII. 760. 762. clam, praeter
XXIV. 434.

Παρηγορία VI. 152. XVIII. 87. πα-
ρηγορος XXIII. 603.

Παρθένιος a virgine non nupta na-
tus XVI. 130.

Παρθενοπληγῆ, XI. 385. ὁ δαίμων
αὐτῶν, ὁκίπτεων.

Παροίτεροι XXIII. 499. 480.

Παρομφαῖος Ζεὺς VIII. 257.

Πάρος, dudum, cum temp. praes.
IV. 264. XV. 257. XVI. 25.

- XVIII. 386. 425. XX. 124. XXXII.
 802. πάρος i. e. πρό XXII. 474.
 Πάρφασις XIV. 217.
 Παρῳχη X. 252. νύξ.
 Πᾶς I. 5. II. 809. III. 212. VIII. 68.
 560.
 Πάσασθαι I. 464. p. 689. To. IV.
 Πάσσειν in re medica V. 900. 1.
 401.
 Πατάσαι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι VII.
 216.
 Πατρόβις non Πατρόβις XVI. 7.
 Παύροισι perf. et plusq. XVIII. 125.
 248. XIX. 46. πᾶντι τι ἐξ τινός
 XV. 459. pro imperativo XXI.
 294.
 Παφλάζειν XIII. 798. cf. Suid. ad
 h. v. Heyne.
 Παρῶ, πολὺ XXIII. 697.
 Πέδησεν Μοῖρα XXII. 5.
 Πείδω cf. πεποιθώς. ἐπικύδων
 XIV. 55. πεκιδῶν XXI. 1. 87.
 Πείραξ ἐλίσθαι XVIII. 501. cf.
 πέρας.
 Πειράσθαι absolute XVI. 590. πει-
 ρῶν (πείρων) κύματα XXIV. 7.
 Πειρώς binis syllabis XX. 484.
 Πειρήσω pro πειρήσομαι XIX. 30.
 πειρηθῆναι absolute XXI. 225.
 Πείρινος, πείρινθος bis in II. XXIV.
 190. 267. semel in Od.
 Πείσαι, πῖσαι, unde et quid sit
 XX. 9.
 Πελάζειν, πελάσαι XIII. 180. ubi
 To. VI. p. 403. male πελάσσειν
 est expressum pro πελάσαι.
 Heyne.
 Πέλεθρον, πλῆθρον V. 245.
 Πέλεκιον ἐλάινον ex olea XIII.
 612.
 Πέλκως, genus ponderis XXIII.
 851.
 Πελεμίζεν IV. 585. V. 626. XI.
 571. XIII. 443. πᾶλλεσθαι cf.
 Quintus VI. 638.
 Πέλομαι, ἔλεν pro πῆλῃ XVI. 29.
 Πελώριος de Ajace et Achille XXI.
 527.
 Πέσαι XIV. 176.
 Πικταλαγμῆτος VI. 298. καλλάσσειν.
 πεκαλάττο XI. 98. κάλλειν, συγγεῖν.
 Πελήγητο καθ' vi mediū XV. 113.
 397.
 Πεκκοιδῶς, πῖσσος, utens II. 583.
 VI. 510.
 Πένπλον et χλαίνας et φάρη distin-
 guit Hom. XXXIV. 229.
- Πέποι XI. 822.
 ὦ Πέπονες II. 235.
 Περρωμένος ὁμῇ ἀλεῖν XV. 209.
 Πέπτατο XVII. 371.
 Πέπτειν, πῖσσαι II. 237. cf. He-
 sych. Eustath. πῖσσαι βέλος VIII.
 513.
 Περ, quippe, XXII. 416.
 Πέρας, πείρατ' ἐλέθρον VI. 143.
 νίκης VIII. 100. ut τέλος sum-
 ma pacis VIII. 479. γαίης καὶ
 πόντου XIV. 200. πόλεμον XIII.
 859.
 Περὴν ἄλός II. 628.
 Περὶ, περισσῶς IV. 46. 875. XVII.
 242. XVIII. 549. XXI. 65. 105.
 214. XXIV. 61. 435. περὶ πᾶ-
 των, ὑπὲρ II. 831. V. 325. 72.
 πέρι, οἶδε, X. 247. XVII. 240.
 295. XVIII. 173. 549. XXI. 163.
 446. περὶ pro διὰ XX. 253. περ
 XV. 661.
 Περιάγεται XVI. 78.
 Περιβῆναι I. 37. V. 21.
 Περιβλεμᾶναι, περιβρέμειν XVII.
 22.
 Περιγλαῖας κατὰ πᾶλλας XVI. 642.
 Περιδδίσαισα XV. 123. περιδίδω
 XVII. 240.
 Περιδέδης πόλεμος XIII. 736.
 Περιδῶσαι de sponsione XXII.
 354. XXIII. 485.
 Περιδύειν, ἐκδύειν XI. 100.
 Περιέπω XV. 555.
 Περικίλονες XIX. 104.
 Περικτυκῆρ, πικρός XI. 844. quod
 ἔχεπυκνης I. 51.
 Περιπροχυνθεῖς Supplem. ad XIV.
 316.
 Περιτρέφεται V. 905.
 Περιφρονεῖν IV. 222.
 Περιωπή XIV. 2.
 Περνάμενα XVIII. 292.
 Περνάεσθαι de vestibus XIV. 130.
 Πέση μετὰ ποσσὶ γυναικός XIX. 119.
 Πέσσειν χόλον IV. 513. VIII. 513.
 IX. 561.
 Πέτεσθαι προιῆσι, σύν, ἄρα, etc.
 πν. XII. 207.
 Πευκάλιμος XV. 81.
 Πευρασμένος pro φανερώς περ-
 μένος XIV. 125. πεφάσεται XV.
 140.
 Πευράδιον XIV. 335. πεφῆσται π.
 φᾶς. πέφατο XVII. 164. XIV.
 411. cf. Erc. ad h. l. et φᾶς.
 Πευρημένος, περρηγῆ, VI. 483.

Πέφυλα i. e. πέφυγα XXI. 6. 528.
XXII. 1.
Τῇ XIV. 293.
Τηγεσίμαλλος III. 197.
Τηγός IX. 124. ἔπος.
Τηδινός, πῆθος V. 838.
Τηκτός, ἄροτρον π. ορρος. τὸ ἀν-
τόγνον X. 353.
Τήληξ XV. 609.
Τημαίνων ὑπέρ III. 276.
Τηνέλαος XIV. 439.
Τηνίον XXIII. 760.
Τηρός, ἐστειρημένος II. 699.
Τήξεις cornua arcus XI. 375. τὰ
τόξα.
Τίαρ XI. 549.
Τίεσθαι XIII. 493.
Τιθήσας θεῶν τεράεσσι IV. 398.
VI. 183.
Τίθος XXIV. not. 527.
Τίλος X. 265.
Τιλνάω XXII. 402. XXIII. 368.
Τίτνα unde XXI. 7.
Τιτνάω, τίτνημι, πετιαννῶ v.
πέπτατο. — XXI. 402.
Τινύσσειν, σφραγνίζειν XIV. 249.
Τιστοῦν, πιστοῦσθαι VI. 233. XXI.
286.
Τιφαύσκειν, ἐμφανίζειν XII. 280.
τιφαύσκομαι XV. 97. XVI. 12.
etiam τιφάσκω XVIII. 500. XXI.
98. 838.
Τίω do bibendum, τίω bibo
XXII. 2.
Τίων, λιπαρός II. 549.
Τλάζειν i. q. σφάλλειν XXI. 269.
Τλίων, πλίον, πλίσιον, de noctis
progressu X. 252.
Τληθός XVII. 830.
Τληθὺς ἀπονέοντο XV. 305. κλη-
θῦι vox dissyllaba XXII. 453.
Τληκτίζειν, uno loco XXI. 499.
Τλουκαμοι φαεινοί XIV. 176. ἀμ-
βρόδιοι, καλοί, 177.
Τλυνω et πλυνω XXII. 155.
Τνοαί άνέμου XII. 207.
Τοδηνεκής XV. 646.
Τοθή XVII. 439. πρόθος nusquam
in II. at in Odyas.
Τοδί, που XIV. 396.
Τοίκιλα τεύχη IV. 432. XIV. 215.
Τοινή III. 290. compensatio IX.
629. XIII. 659. XVII. 207. XVIII.
498. XXI. not. 28.
Τοικνύειν I. 600. XIV. 155. (πονῶ,
πονύω) ἐνεργεῖν.

Πόλεμον τέρας XI. 4. πόλεμος suc-
cessus pugnae XVI. 91.
Πολιός σίδηρος IX. 366. X. 334.
λύκος. XXIII. 261.
Πόλις, πολίων. at uno loco V. 744.
πόλεων. cf. II. 131. πόληος II.
811. XXI. 563. XXII. 110. πό-
λεον καὶ ἄστρ. XVII. 144. πόλεος
dissyllabum XXI. 567. πόλεων
non a πόλις, sed a πολὺς XV.
680. πόλις pro πολιται XVI. 69.
Πολύαινος XI. 430. X. 544.
Πολυαῖ I. 165. V. 811.
Πολυγηθίς Horae XXI. 450.
Πολυδάκρυτος XVII. 192.
Πολυδιψιον Ἄργος IV. 174. διψιον
ut Eurip. Alcest. 560. ἀνδρογ.
Πολύδωρος XXII. 83. et al.
Παλυνκλίδες νῆες II. 74.
Πολύμητος VI. 48.
Πολυπάτω IV. 433.
Πολυπίδαξ Ida XIV. 157. 283. 307.
πολυπίδακος, ον XX. 59. 218.
XXIII. 117.
Πολύσκαρδμος Amazon II. 818.
814.
Πολυτρήρων II. 532.
Πολυφύβου γαίης XIV. 200.
Πονίωμα, πεποννητο καθ' ἑκπους
XV. 447.
Πόνος II. 291. 2. 3. leguntur ap.
Hermog. Method. Eloq. 87. sunt
ergo antiqui. Heyne. πόνον i. e.
μάχην v. τανύω. XXI. not. 137.
249. π. i. q. ἔργον, nunquam pro
dolore II. 291. πόνος c. genitivo
XXII. 11.
Πόποι XVII. 171.
Πόρδαλις III. 17. XII. 103. πάρ-
δαλις.
Πορεῖν παῖδά τινι, pro γενεῇ
XVI. 185.
Πόρκης VI. 320. annulus in hasta.
Πόρπη, ἐκ περόνης XVIII. 401.
Πορσαίνειν λέγος III. 411. add. I.
not. 31.
Πορσύνειν, πορσύνω, πορσαίνω
III. 410.
Πόρταξ XVII. 4.
Πορφυρέος I. 432. XIV. 16. π.
θανάτος V. 83. XVI. 334. π. flu-
vius XXI. 326. XXII. not. 441.
Πορφήμαρ XIV. 657.
Πότες de exiguo elapsi temporis in-
tervallo XIV. 45.
Πότνια c. genit. XXI. 470.
Ποῦ νύ τοι τό; XV. 440.

Πράμνιος οἶνος XI. 638.
 Πραπίδες, φρένες praecordia. a Platone: διάφραγμα, cf. Sophocl. Trach. 931. Odys. IX. 890. — XVII. 349.
 Πρεσβυτάτη IV. 59. πρόβα θιά V. 721.
 Πρηκτῆ IX. 448.
 Πρηγης XVII. 300.
 Πρηξίς i. e. ἀνους XXIV. 524.
 Πριν, non πριν γ' XVI. 822.
 Πρό i. e. ὑπέρ XXIV. 784.
 Προαίει de ejus origine XXI. 262.
 Πρόβατα unde dicta XIV. 124.
 Προβάω, προβάω XII. 277.
 Προβέβηκε ἄστρα X. 252. προβεβήκει XVI. 54.
 Προβιβάς XIII. 158.
 Προβλήτες στήλαι, ἀντηρίδες XII. 259.
 Πρόδρομος XXIV. 678.
 Πρόδρομος IX. 469.
 Προδέρματα δένδρεα IX. 537. X. 15. σάκεα XIII. 130.
 Προϊάλλειν, προβάλλειν, προτιθέναι XI. 627.
 Προιάπτειν, προκίπτειν I. 8. V. 190.
 Προϊτίαι, προΐδαι XI. 270.
 Προκαθίζειν II. 463.
 Πρόκλυτος XX. 204.
 Προκρούσαι νῆες XIV. 35.
 Πρόμος III. 44.
 Προοίμιον, comm. ad XVIII. 604.
 Προπέφανται XIV. 332.
 Προπρό XXII. 221.
 Προσβάλλεσθαι occurrere V. 879.
 Προβάλλειν ἱερὰ XI. 529. προφέρεισθαι. XIX. 218.
 Προελαῖν sp. Aesch. et Aristoph. To. VII. p. 716. cf. 765. inf.
 Προεργαγεται XV. 621.
 Πρόσθε c. genit. et dat. XVII. 7.
 Προετρέπεσθαι τινι XIV. 403.
 Πρόσφατος XXIV. 757.
 Πρόσφης XXIV. 218.
 Πρόσωπας, πρόσωπον VII. 212.
 Προσί, ποτί I. 245. variat XIV. 46. 146. 173. 398. 408. XVI. 10. 45. ποτί πυρός i. e. πρὸς, παρὰ, διά, ἐκ πυρός XIV. 396. et al.
 Προτιάπτω XXIV. 110.
 Προτιελλεῖν intercendendo adigere X. 347.
 Προτιύσσομαι XXII. 856.
 Πρότμησις, ὀμφαλός XI. 424.
 Προτραπέσθαι ἄγει VI. 336.

Προτραπάδην XVI. 304.
 Προτύπτειν hasta petere, προεπεσῶν XIII. 136.
 Προϋνυφάν XVII. 262.
 Προφανείσα dual. de duabus deabus VIII. 378.
 Πρόφρασσα X. 297.
 Πρόφρων, ἐκὼν VIII. 23. XXIV. not. 140.
 Πρόχυν IX. 566. XXI. 469.
 Πρύλλεις V. 744.
 Πρυμνός de lapide XII. 446. πρυμνὸν σῆλος XVI. 314.
 Πρυμνωρεία ἰδαο XIV. 307.
 Πρωί, πρῶ VIII. 580. XVIII. 277. 303.
 Πρώϊον XV. 470.
 Πρῶν, ὄρους ἑξοχή XVII. 747.
 Πρώται et πρότεραι νῆες nec non πρῆμαι distinguuntur XIV. not. 81. cf. 51. 75. et Supplem. et XV. 653. 656. πρώτη ἐν ὁσμῇ XV. 340. πρῶτος pro πρότερος et hoc pro πρότερον XVIII. 92. πρῶτος pro ἄκρῳ XVI. 371. XXIV. 272. τὰ πρῶτα pro πρότερον, αὐτὰ XVII. 612. cf. ad XVIII. 90. XIX. 9. XXI. 76. προτέρῳ pro πρῶτέρῳ XXIII. 526.
 Πρωτότοκος XVII. 5.
 Πτερά πικνὰ XI. not. 452.
 Πτήσσειν, uno loco in II. πῆσσειν, πτώσσειν XIV. 40. cf. XXII. 191.
 Πτίμι, πτήμι XXI. 167. 503.
 Πτόλεμος pro πόλεμος non admittitur XV. 670.
 Πτολίπορθος VIII. 371. de Achille XXI. 550. cf. Supplem. XXI. 363.
 Πτόλις Cypr. dial. XXIII. 1.
 Πτύε, πτύγες scuti VII. 147. XVIII. 481.
 Πτύον ventilabrum XIII. 588.
 Πτώξ XVII. 676. XXII. 310.
 Πτυγή XXIII. 621.
 Πυθέσθαι τι et τινός XV. 379.
 Πυθμήν δύω πυθμένεις XI. 631. XVIII. 375.
 Πυκινὸν ἔπος XXIV. not. 75. cor. 744. πυκινὴ ἄτη XXIV. 431. πυκινὸν λόγον XIV. 779. πυκνὰ πτερά XI. not. 452.
 Πύλαι οὐρανοῦ V. 749. To. IV. p. 713. Hb. VIII. 398. πύλαι Ἄλδα IX. 312. not. et V. 646. XXIII. 71. Od. XIV. 156. πύλαι, διέδοι XVIII. 275. πύλαι ipsae δύναι XXI. 531. cf. XXII. 69.

πύλαι fores utraeque repagulis
retroactis XXIV. not. 448.
Πυλάργης Hades XIII. 415.
Πυλαῖος XXIV. 681.
Πυλομενέος (Πυλῆγ.) V. 54. cf.
Matthiae Gr. 431. et Thiersch.
Πυργηδόν XII. 43. XIII. 153.

Πυρετός uno loco obivium XXII. 31.
Πυρρίαντος XIII. 564.
Πυρκαϊή XXIV. 791.
Πυρσοί XVIII. 24. XIX. not. 395.
Πύσαι, σῦψι IV. 174.
Πα post μὴ abundat XV. 426.

P

*P geminatur pronuntiatione XVII.
405.
*Ρα, γάρ φ' XIV. 3. φ' inquam XIV.
cf. ἄρα. vid. imprimis lib. XV.
δὴ et ἄα alibi respondere XIV. 509.
*Ρά XIV. 218.
*Ράβδοι in clipeo laminae oram cir-
cummeuntes aereae XII. 297. cf.
VIII. not. 193. ῥάβδος, ῥαψω-
δός v. rhapsodus.
*Ραδανίεται XXI. 31.
*Ραδινὴν ἱμασθὴν XXIII. 583.
*Ράξω, φαίνω, ἐφάδαται XII. 441.
*Ραιστής cujus generis XVIII. 477.
*Ράπτειν κακά XV. 16.
*Ρέα una syllaba XV. 187. ita etiam
ῥέα XVII. 461. XX. 101. 263.
*Ρέθρα ὤλεανοιο XIV. not. 245.
*Ρέξιν, ἱερεῖα IX. 453.
*Ρέθος XVI. 856.
*Ρεῖα ζῶοντες θεοί, ἀπόνως VI.
138. ῥεῖα ἀπόντο, κούφως XIII.
72. ῥεῖαδς XIII. 144. vitiosae pro
ῥεῖα διελεύσεσθαι To. VI. p. 643.
*Ρήγνυμι, ῥήγνυμαι facio erumpere
XX. 55.

*Ρῆγος IX. 657. forte est stratum.
unde et τὸ ῥάκος. cf. XXIV. 644.
*Ρηῖδια i. e. τὰ δυνάτα XX. 265.
*Ρήμονες XXIII. 886.
*Ρίμπα VI. 511.
*Ριός, βός XVI. 636.
*Ριντορός XXI. 392.
*Ριον XIV. 225. XIX. 114.
*Ριπτάειν XV. 23.
*Ροδανόν XVIII. 576.
*Ροῖζειν pro συρίζειν X. 50.
*Ρύεσθαι πολλὰ ῥεῖα IX. 396. ῥύω,
ἔρῳ, ῥύομαι XV. 29. 141. 257.
274. 290. 634. XVI. 542. 799.
XVII. 224. 527. XVIII. 514. XX.
450. XXIII. 319. et multis al. l.
*Ρυμῷ jugati equi XVI. 571.
*Ρυσσάι λιταί IX. 419.
*Ρύσιον XI. 673. ἐνέχυρον, tum
omnino τίμημα, pretium rei.
*Ρυτῆρος sc. ἱμάντες XVI. 471.
*Ρύειν, ὀρμᾶν XI. 50. XVIII. 411.
417. ῥάοντο pro συνῆλθον XVI.
166. XXI. 367.
*Ρωχμός XXIII. 420.

Σ

Σάκος τετραδίκτυμον XV. 479.
Σάλπιγξ v. Tuba,
Σάλο, σάλειν XVI. 558.
Σανίδας, πύλαι, XVIII. 275. XXI.
535.
Σαυρωτή X. 153.
Σάωμι XVI. 363. σάω. ευσθεῖται
XVII. 228.
Σβέσσαι, σβέσαι χέλον IX. 674.
Σέβομαι, in Hom. αἰδέομαι IV.
242. σεβάσομαι VI. 167.
Σειρή χροσείη VIII. 19.
Σέλας, σέλα, πνεός VIII. 559.
Σέλιον apium palustre II. 776.

Σεῦ et σὺ enclit. XIV. 309. 327.
329. σέ et σε XX. 2.
Σεῶν XV. 681.
Σηγάσθαι VIII. 131. κατακλιε-
σθαι.
Σῆμα ostentum XXII. 30. monu-
mentum XXIV. 799. et al. σήμα-
τα λογρά VI. 168. sintne litterae,
dubitatur, an tesserae cf. VII.
175. 187. 8. To. V. p. 716.
Σημαίνειν X. 235. ut ἄγειν et
ἀνάσσειν cum genit. et dat. XIV.
84. vim habere, To. VII. p. 801.

- inf. σημαίνει i. e. ἐκτάσσειν XXI. 445.
 Σημάντω IV. 481. XV. 325.
 Σι paragogicum V. 6.
 Σι παραγωγικόν V. 6.
 Σιλαός IX. 208. XXI. 363.
 Σιγαλός V. 226. XXII. 468.
 Σιδήρεος ὀνυμαγδός XVII. 424.
 σιδήρειον ἦτορ XXIV. not. 205. 521.
 Σιδηρος πολίος XXIII. 261. vid. h. v.
 Σίλω, ἀκσίλω Supplem. ad XIV. 437.
 Σίλλος, μῶμος, σκῶμμα ἔμμετρον XIV. 142.
 Σιντης de leone XI. 481. de lupo XVI. 353. XX. 165.
 Σιφλοῦν, βλέπειν XIV. 142.
 Σκαίρειν et σπαίρειν quatenus differant XVIII. 572.
 Σκάμανδρος et Κάμανδρος II. 465. V. 36. 49. 77. 774. XI. 499. XII. 21. XXI. 124. 223. 305. 608. XII. 128.
 Σκέδασον XIX. 171.
 Σκηπάνιον XIII. 59.
 Σκηπτρον dicturorum XVIII. 505.
 Σκηπτεσθαι, σκηρίπτεσθαι XIV. 457.
 Σκιδναται, κιδναται XXIII. 227. XXIV. 695.
 Σκίμπτεσθαι XVII. 437. cf. ἐχρίμπτο.
 Σκίρος XXIII. 632.
 Σκολιός XVI. 387.
 Σκόλοπες in ora fossae VII. 441. de spatio pro aditu relicto super fossam vallis munitam XV. 1.
 Σκοπός pro κατάσκοπος X. 526.
 Σκότιος VI. 24.
 Σκόςσθαι IV. 23. ὀργίσθαι XXIV. 113.
 Σκυλμός ap. Schol. XI. 176.
 Σκύμνος et σκυμνός Supplem. ad XVIII. 319.
 Σκώληκα accus. vox Aeolica To. VI. p. 651.
 Σκῶλος XIII. 564.
 Σμερδαλέος XV. 609. σμερδαλήν aegidem XXI. 401.
 Σμερδνόν XV. 687.
 Σμύγειν, κατασμύζει IX. 649.
 Σμῶδις II. 267. XXIII. 726.
 Σοί non enclitico XIX. 178.
 Σόλος i. e. δίσκος XXIII. 826.
 Σόν ἡέλιον XVII. 367.
 Σορός XXIII. 91. com. 92. not.
- Σοφία, πᾶσα τέχνη XV. 412.
 Σόω IX. 303. 677. σοῶ, σωῶ.
 Σόω II. 135. cf. Plin. H. N. XIX. 6. XXIV. 40.
 Σπένδειν, ἐκείναι τε et σκελεστέ IX. 177. Athen. IV. p. 180.
 Σπέρτεσθαι XXIV. 243.
 Σπένδειν, ταχύνειν, ἐνεργεῖν, ποιεῖν XIII. 235. περὶ τινος XVII. 120.
 Σπουδῇ, μόγεις, viz XIII. 687.
 Σταδίη μέγη VII. 240. XIII. 314. 713.
 Στάδην XV. 410.
 Σταδμός XIV. 339. σταδμοί XVIII. 589.
 Σταφύλη, στάδην II. 765.
 Στείνος XII. 66. ἐν στείναι conglobatis ordinibus XV. 426.
 Στενωπός XXIII. 427.
 Στάλλειν νῆα To. IV. p. 680. lib. I. 433. στέλλεσθαι se parare XXIII. not. 235.
 Στενάω I. 164. IV. 153. et al. στεναγίλλεσθαι, στοναγέω II. 95. X. 9. XVIII. 124. XXIII. 225.
 Στερεῶς XXIII. 42.
 Στεῦρο II. 597. X. 241. XVIII. 191. XXI. 455.
 Στεφάνη VII. 12. X. 29. ἐξοτὴ ὄρος XIII. 138.
 Στέφανος, κύκλος, orbis, ut ob-sidentium. Usus vocis pro: corona, ignorat Hom. XIII. 736. ei est στέμμα θεοῦ I. 14. unde Plin. VI. 4. duxit, quod ait, antiquitas nullam nisi deo datam esse coronam. Victorum coronae senioris temporis sunt usae. Heyne.
 Στήν V. 598. στήν XVII. 730. στήσαι vendere XXIII. 745.
 Στήτα vox Dorica, i. e. γωνή I. 6.
 Στιγάζομαι XV. 636.
 Στιλκνός XIV. 851.
 Στίλβας, ἐπὶ στ. XV. 362.
 Στιγός acies hostilis XX. 362.
 Στόμα πολέμου acies X. 8. στ. γιόνος XIV. 36. στ. littoris ora XIV. 36. διὰ στόμα αἶψα 91. στ. ἐσπίνης XX. 369.
 Στραγγίλλεσθαι XV. 512.
 Στρατόν pro στρατοῦχος XVI. 73.
 Στραβλούμενος XV. 512.
 Στραπτός χιτών V. 113. IX. 493. XX. 248. XXI. 81.
 Στραγγεσθαι XV. 512.
 Στραπεδίστην δὲ οἱ ὄρεσ XVI. 792.

- desistere passim XV. 214. XVII. 65.
 δς est i. q. δς XIV. 399. ὅτε, quan-
 do utique, videlicet XIV. 522.
 XV. 468. 579. ἢ τε quae utique
 XV. 144. 620. ὅσος v. h. v. ὅ-
 λά τε pro ὅλλά γε XIX. 166.
 εἴς τε XVII. 61. διὰ τε οὐλόπας
 XV. 1. XVI. 791.
 Τέττοι θαλάμοι sunt feminarum
 VI. 248.
 Τεθνηώς, τεθνεώς VI. 71. XVII.
 401. 495. XIX. 300. τεθνεώτος,
 τεθνηώτος XVIII. 173. XIX. 210.
 XXII. 432. 364. XXIII. 192.
 XXIV. 21. τεθναί νουσquam ap.
 Hom. XIX. 335.
 Τέτιν XI. 201. Το. VI. p. 629.
 Τέτιν ἐπὶ ἰα μάχην XII. 436.
 τανύειν XI. 336.
 Τετρώμενος XV. 44.
 Τετρεβλήτα V. 81.
 Τετρομαχία liber XII. v. ind. Lat.
 Τερεῖν ὡς ἀνδρὶ II. 714. 820. et
 al. τῆτεν de maribus XXI. 183.
 Τέμαρ, τεμαίρεσθαι VI. 349.
 ἐγαίρεσθαι VII. 80. 79.
 Τέμαρ remedium XVI. 472.
 Τέλειος ἀετός pro certo augurio
 VIII. 247.
 Τελέφορος semel in Iliade XIX. 82.
 Τέλη VII. 380. X. 56. ἱερὸν, se-
 lectum. τέλος μύθων IX. 56. —
 XI. 729. summa orationis I. 56.
 aliter XVI. 83. κόλπου XVI.
 680. maturitas XIX. 82.
 Τέλειον ἀρούρης XIII. 707.
 Τέμενος, regis γέρας VI. 194. —
 XI. 575. XVIII. 515.
 Τέμνειν, τέμνειν, τέμνειν, (q. v.)
 τέμνειν XIII. 707.
 Τέο, τινός XXIV. 128. τέων, τέ-
 νων. 337.
 Τεός, τεοῖο, τεοῖο VIII. 37. 468.
 Τέρας θεῶν IV. 898. VI. 183. τε-
 λείον XI. 4. forte: fax.
 Τέρενα γόα epitheton ornans sine
 vi XIV. 406.
 Τερούεις XVI. 803.
 Τέρενης activ. et passiv. XVI. 529.
 Τεταγών I. 591. XV. 23.
 Τεταόθην 3 pers. dual. ab ἐτερά-
 μῃ XIV. 404.
 Τεταχών XV. 23.
 Τετλεσμένον pro θυναντα πρὸς
 τελεσάν XIV. 196. οἷον τελε-
 σθῆναι ap. Apollon. III. 717. Lat.
 invictus.
 Τετρώμενος XIII. 346. τετρώμε pro
 τεύχων.
 Τετραθέλιονος XV. 479.
 Τετράδω, inde ἐτετράως XXI. 279.
 Τετρήχει mare II. 95. τετρήχα, τε-
 τράγμα II. 95. VII. 346.
 Τέτρα IV. 412.
 Τέττις III. 152.
 Τετρυμένος n. εὐ XXII. not. 741.
 Τεύχεα de scuto VI. 235. ἐσθίς
 XV. 382.
 Τῇ non solet cum casu poni XIV.
 219.
 Τῇθια XVI. 747.
 Τηλεθίων XVII. 55.
 Τηλέκλιτος V. 486. VI. 111. IX.
 238.
 Τηλύετος III. 175. V. 153. IX.
 143. puer XIII. 470.
 Τῇ et εἰς I. 365. XX. 251. XXIII.
 409.
 Τεθῆσθαι a τεθίς XXIII. 83.
 Τίθην pro ποιεῖσθαι Homericum
 XXI. 172. item apud Hebraeos
 et Latinos. Gr.
 Τίττειν v. τετεῖν.
 Τίλλεσθαι τινα sibi evellere crines
 propter aliquem XXIV. 710.
 Τιμή pro τιμωρία I. 159. a τίς I.
 42. III. 279. 286. Exc. VI. ad
 lib. I. V. 552. IX. 601. XVII.
 92. τιμή βασιλῆς VI. 193. τε
 γέρα. ita XV. 189.
 Τίς supplendum XIV. 53. τίς i. e.
 πᾶς XVIII. 466. (mancher) VIII.
 not. 379. IX. not. 623. cf. τίς.
 Τίς, ἀνέκτις XXII. 19.
 Τίταιρομος XXIII. 513.
 Τισθεύειν III. 80. VIII. 41.
 XIII. 23.
 Τίς, ἀποτίσαι XVI. 398. pro τίς
 δίνας XVII. 34. τίς et τίς
 XVII. 576. τίς et τίς XVIII.
 81. XXIII. 708. cf. iam I. 258.
 τρεῖσθαι VIII. 487. 447. κατα-
 πελήχθαι. cf. τιμή.
 Τλήμονες i. e. εὐτολμοί XXI. 430.
 Τυλόν τοι, nam, XV. 254. τοῖος
 medicus XXIII. 246. cum gestu
 pronuntiatum, cf. XXIV. 164.
 Τύκος, γενεήν τε τύκον τε XV. 141.
 Τολυπύειν XIV. 86. XXIV. 7.
 Τόνδε, τὸν δέ centies, XI. 409.
 Τόξον, τοξική II. 827. τόξον ab
 Apolline acceptum XV. 441. τόξα
 loco βελών XXI. 490. 502.
 Τεξότης oppos. ὀπλίτης XI. 335.

- Τορνόδεντο** XXIII. 255.
Τόρφα XVI. 228.
Τοσοῦτον, τήλικούτον IX. 431.
Τραχυδία, ἥθος et πάθος inesse versibus XVII. com. 206.
Τραπείουμν pro τραπῶμν, si est a τραπεῖν, τρέπειν, ἐν φιλότῃ pro eis φιλότῃ XIV. 314.
Τραφερά γῆ XIV. 308.
Τράφω, τραφ', τράφετ' II. 661.
Τρέειν XI. 545. fugam circumspicere, fugere, ut φοβείσθαι XI V. 522. et al.
Τρέπω, τραπῶν, τραπᾶσθαι XV. 666. XVI. 95.
Τρέφω, ἐτραφέτην V. 555. τρέφεισθαι, πηγνύσθαι V. 903. cf. τραφῶ.
Τρησαν V. 778. καίλας.
Τρητὸν λόγος III. 448.
Τρίγλῃνα ἔρματα XIV. 183. non nisi bis apud Hom.
Τρυγλάων V. 398.
Τρίζω, τετρεγῶτος II. 314. IX. 311. τρύζειν XXIII. 100. 714. cf. Philostr. Apollon. II. 44. Imagg. I. 4.
Τρίπους, ipse lobes, XVIII. 346.
Τρίπτυχος XI. 352.
- Τρις ἐννέα, novem tribus incursibus, aut: viginti septem** XVI. 785.
Τριτογένεια XXII. 183.
Τρόγος rota figuli XVIII. 600.
Τρυφάλεια III. 371. 6. **τρίπτυχος, αὐλώπις** XI. 352.
Τρόφι κύμα XI. 307.
Τροφόντα et τροφόντα XV. 621.
Τρώειν pro βλέπειν XII. 66.
Τρώϊος, Τρώος VII. 297. Τρώας, Τρώϊας, Τρώϊας To. V. p. 710. XXIII. 291. XXIV. 704. Τροίην, Τροίην, Τρωίην I. 129. Τρωαί et Τρωαί (ἱεροί) XVI. 398. XXII. 57.
Τρωπᾶσινεσθαι XI. 567.
Τυκτὸν κακόν, κατ' ἐπιτήδευσιν V. 831. paratum in aliorum malum et perniciem.
Τύμβος VII. 337. ἀκριτος ἐκ πεδίου, ἀμφι πυρῆν.
Τυμβοχοῦσαι XXI. 323.
Τύνη XIX. 10.
Τυχεῖν XVII. 743.
Τῷ, τῷ II. 250. 373. τῷ, ὁμοίως XV. 51.
Τῶς, τῶς III. 415. XIV. 48. (δῶς) XIV. 48.

T

- Υ, ypsilon breve** XXI. 818. cf. κήρυξ. v. producta syllaba I. 314. XXI. 319. XXIII. 7. v. et ὅμι in fine verborum, non eadem quantitate XVI. 145. cf. To. VII. p. 408.
Υγιής λόγος VIII. 524.
Υγρόν de versu XXII. comm. 135. ἔλαιον ὄγ. XXIII. 281.
Υδωρ καὶ γὰρ γέννησθε VII. 99. de quantitate syllabae To. VII. p. 416. XVIII. 347.
Υίος V. 266. cf. XV. 198. XVIII. 458. υἱός, υἱεύς, υἱς, υἱός, XXIII. 746.
Υλαγμός XXI. 575.
Υμέναιος XVIII. 519.
Υμῶν, ὕμνων XV. 494. ὕμνος et ὕμνος XXIV. 242. ὕμνι ἐνάστω pro ὕμνῳ ἐνάστω XV. 109.
Υπαγᾶ XVI. 145.
Υπάρδω XVIII. 570.
Υπαι pro ὑπαίθα XV. 4. ὑπαίθα XV. 520. XVIII. 421. XXII. not. 141. ὑπαίθα φεύγειν XXI. 493.
Υπασπίδια προποδίζων pro ὑπασπίδιας XIII. 158. XVI. 609.
Υπατος μήστορ XVII. 339.
Υπαί XXIII. 227.
Υπέρ XV. 628. 700.
Υπεκινᾶ XXII. 146.
Υπεκρίνειν i. e. προσβάλλεσθαι XXII. 202.
Υπέρθε οἱ III. 278.
Υπεκτελέσθαι XV. 180.
Υπερῆς ἑλλά XI. 297.
Υπερβασία XVI. 18.
Υπερβῆναι, ὑπερβῆ IX. 497.
Υπερβιον XVII. 19.
Υπερθεᾶ XVII. 330.
Υπερβίβαλον XXIII. 637.
Υπερέκτω XXI. 279.
Υπερθεῶν XVII. 337.
Υπερίων Sol VIII. 480.
Υπερμαχον II. 154, XXI. 517.

Ῥαρόρεια, ὑπὲρ ὄφρια III. 299.
IV. 67.

Ῥέρετρος XI. 785.

Ῥεφάλος XIII. 293. V. 881. denotat superbiam cum truculentia XV. 94. XIII. 293. cf. Eustath. ad Od. I. 134. p. 1400. Heyne. ὑπερφάλος θυμός περ vicax in ira XXIII. 611.

Ῥεράια ἐξαναβάσα peperit in domo paterna ἐν παρθενῶνι II. 514. et XVI. 184. Mercurius oppressit Polymelam in cubiculo. Heyne. ὑπερῶα ibid.

Ῥετάνωτο, ὑπέστροφτο X. 156.

Ῥέτρεσαν pro praesenti ὑποτρέπον-
σι XV. 586.

Ῥημύω XXII. not. 491.

Ῥηοῖος VIII. 580.

Ῥό, ὕψαι II. 44. 824. III. 217. XIX. 558. ὕψ' αὐτοῦ et ὕψ' αὐτοῦ XIII. 27. ὕψαι del. ubique cf. XV. 4. 171. XIV. 186. 414. XV. 275. XVI. 874. XXIII. 874. ὕπό c. dat. quoties quis patitur quid XVIII. 92. Heyne. cf. ὕψαι. XXI. 556. ὕπό pro μετὰ XVIII. 492. ὕψ' ἀνδε-

ρεῖνος ἔλυσαι I. 501. ὕψ' ἔλυσαι XVI. 379. ὕπό λαίλαπι XVI. 384. Ῥοδείους XV. 4.

Ῥοδέζη IX. 73. ὑποδοξίη, χορηγία.

Ῥοδέζεσθαι, recipere totam, mortem XIV. 456.

Ῥόδοα XV. 13.

Ῥόσις χεῖρας ἐλάς XV. 228.

Ῥοδημοσύνη XV. 412.

Ῥοκρίεσθαι i. q. ἀποκρ. VII. 407. vates XII. 228.

Ῥοκύνεσθαι VI. 26.

Ῥολίζονες XVIII. 519.

Ῥοπεκτηόντες II. 312.

Ῥοτασταρίος XIV. 279.

Ῥοφήται XVI. 235. προφήται.

Ῥόφως III. 42.

Ῥώπια pro ῥόσωνον XII. 463.

ῤς et ὅς XXIII. 82.

ῤεμίνην ἤρετονον XV. 903. ὕψι-
νης κεδασθείσης XV. 328.

ῤηγής XV. 772. ὕψηλές ἔκκει
uno loco XXIII. 27.

ῤψι, ὕψου I. 486. XIII. 140.
XIV. 77.

ῤψιπέτης et —πετής XII. 201.

ῤψίφυγος IV. 166. XVIII. 185.

Φ

Φλεγέσθαι signif. act. XXIII.
197.

Φλέγμα pro φλόξ aut καῦμα XXI.
387.

Φλέψ XIII. 547. vena cava a spina
dorsi procedens ad diaphragma.
Heyne.

Φλοῖστος XV. 607. de tumultu
pugnae XX. 377.

Φλόω, ἀνατλώ XXI. 361.

Φόβος Ἀρηος fuga II. 767. IV. 439.
Aeneae equi μῆστωρε φόβοιο V.
272. φόβονδε XV. 666. ἤχεε φό-
βοιο XVII. 598. ita etiam φοβεῖν
XXII. 11. 250. — XVIII. 247.
435.

Φοινῆεις XII. 202.

Φοινῆχόσσαι XXIII. 717.

Φοινίξ, color palmae, puniceus IV.
141. VI. 219. φοίνικι νέον φαι-
νός XV. 588.

Φονή, φοναί X. 521. XV. 653.
Soph. Antig. 1814. Aristoph. Av.

1071. Heyne. φονῆαι pro φόνε
XV. 638.

Φορῆται, φορῆμεναι, φόρηται X.
270.

Φορμίζειν in nuptiis XVIII. com.
604.

Φόως salus XV. 741. XVI. 39. φά-
ος XVI. 95.

Φράζω, φράζομαι I. 83. ostendere.
πέφραδα, πεφραδέω XIV. 335.
φραζέσθω μή, videat, caveat ne
XV. 164.

Φραζθέντες XVII. 263. 354.

Φρένες I. 103. φρεσί πενυαλταί
XIV. 165. πυνιανός φρ. XIV.
294. ἐπὶ φρεσί additum ex anti-
quae orationis copia XVII. 250.
cf. XVI. 481. 504. μελαινας φρ.
XVII. 83. βαθείαν φρ. XIX.
125. ἐναιδιμοί φρένες XXIV. not.
40. φρένες, diaphragma, nervi
XXIII. 104.

Φρήται, φῶλαι II. 362.

Φρίξ XXI. 126. XXIII. 692.

Φράσσειν, φράσσει μάχη XIII. 339.
473.
Φρονεῖν XVII. 23.
Φρόντις discernitur a φρόντις XVII.
40.
Φύλας VIII. 157. a φύξ XVI.
657. 697.
Φύειν VI. 140. de verbi quantitate
To. VII. p. 771.
Φύλα, πόρον ἐταῖρα IX. 2. XVI.
656. XXI. 528; φυλακτικός XIII.
101.

Φύλα v. λέφυλα.
Φυλάσσειν περί μῆλα, περί abso-
lute, non regens, περί XII. 303.
ut ἀμύνεσθαι περί πατρίδος.
Φυλάκους et φύλακας XXIV. 566.
Φύλοπις IV. 15.
Φυαίζους αἶα III. 243. XXI. 63.
Φυτά de arbutis XX. not. 253.
Φυταλή VI. 196. XII. 314.
Φωριαμός, κρωτός XXIV. 223.

X

Χάδω, χάειν IV. 24. cf. XI.
462. XIV. 30. χάζεσθαι XV. 736.
Χαίρειν in compellendis mortuis et
diis XXIII. 179.
Χαίλεκαίνειν XIX. 138.
Χαλινός XIX. not. 392.
Χάλκεος ὁ ἦ XVIII. 222.
Χαλκιδόφωνος V. 758.
Χαλκεύς de aurifice XVIII. 131.
Χαλκίς, avis, XIV. 290. cf. Sup-
plem. ad XIV. 291.
Χαλκοβατὲς δῶμα Διός I. 426. XIV.
178.
Χαλκός aurum XXII. 32. bellum 72.
Χαλκοχεῖνων XV. 330.
Χάνοι γαῖα, χθών IV. 182. VI.
282. XVII. 416.
Χαραδραὶ XVI. 390. 392.
Χαρίεν et χάριεν XVI. 798. XXII.
403.
Χάρις gratiae locus XVII. 147.
Χάρμη XIII. 32.
Χατεῖν pro: desiderare IX. 514.
Χεῖα XXII. 93.
Χεῖμαρδος IV. 452.
Χεῖμων XVII. 549.
Χεῖραδος et χερᾶδος XXI. 319.
Χέρης, χέρη IV. 400. χέρεια.
Χερμαδίω XIV. 410.
Χερνήτις γυνή XII. 433.
Χέρνυ XXIV. 304.
Χέρσι, καταπρηνέσι XV. 114. χεῖ-
ρις tribuuntur notionibus ab-
tractis XXI. 548. χεῖρ pro δυ-
νάμει de Iove XV. 695. χεῖρ πε-
ριστρέφας XIX. 131. χεῖρ ἀρα-
QUIAN habilem. XIX. 396.
Χηραμός XXI. 495.
Χήρατο a χάλω XIV. 270.
Χηρωστής V. 158.

Χήτος VI. 463.
Χθών XIV. 347.
Χιτάων λαίμων θασσάει III. 57.
χιτών de thorace V. 113. Διός;
eum Minerva induit V. 736. χι-
τών, ἐσθμα ἀνδρείων XXIV. 231.
Χλαῖνα XXIV. 230.
Χλωνής aper IX. 535. conf. Musgr.
ad Soph. Trach. 147. Hayne.
Χλωρόν διός VII. 479. μέλι XI.
630. νέον.
Χόανος, sitne ὁ χ. an τὸ χόανον
XVIII. 470. cf. 474. com.
Χόλος καὶ μῆνις XV. 122. χόλος
pro χολή XVI. 203.
Χολοῦν I. 78. XXIII. 543.
Χολωτός, πικρός, δργίλος XV. 213.
Χορηγούμενα XVII. com. 250.
Χοροῖτυπία XXIV. 261.
Χόρτος, ἀνλῆς ἐν χόρτῳ XI. 773.
XXIV. 640.
Χραῖσμι I. 242. 567. III. 54. 55.
XVI. 837.
Χρᾶν irruo XXI. 369.
Χραῖν, χρᾶν V. 138.
Χρεῖα, χρεῖοι et χρεῖα ἀναγκαῖα
VIII. 57. ἰκάνει πάντας IX. 75.
et 604. χρεώ IX. 197. τί μάλα
χρεώ XI. 603. XXIII. 308.
Χρέος, χρεῖος, ὀφείλετο XI. 635.
Χρίμπτειν XXIII. 334.
Χρόμιος, Χρόμιος XVII. 494.
Χρυσάμπνης ἑπκοι V. 354.
Χρυσάωρ V. 509. XV. 256.
Χρυσήλατος XVI. 183. cf. Sup-
plem. et XX. 70.
Χρυσήνιος Diana, curru vecta, ut
dea VI. 205.
Χρυσόθρονος XV. 5.
Χρός, χρωτός et διὰ χροῦς a χροῦς

et γῆρας XIII. 191. cf. XIV. 164.
 Κυτὴ γὰρ VI. 464.
 Χάσθαι, συγχέσθαι XXI. 519.
 XXII. 291.

Χαρεῖς pro εἰμην XVII. 101.
 Χάσαστο, ἀργύλαστο, γῶ, γῆα,
 γῶμαι XIII. 165. XIV. 260. et
 406.

Ψ

Ψάρα XIII. 132. ψαῦον κόρυμβας
 κορυμῶν ἀπτόμεναι.
 Ψεῦδος τὸ IV. 235.
 Ψηλαφῶν XVI. 747.

Ψάδας XVI. 459.
 Ψύσσα XX. 440.
 Ψυχοστασία XXII. 209. 210. XXIV.
 66.

Ω

Ω pro ὄ apud infinitivum XIV. 35.
 Ωδε pro οὕτως nunquam. pro ἐν φ
 τόπῳ III. 297. XII. 346. Heyne.
 ὡδε huc XVIII. 392. ὡδ' αὐτως
 XV. 518.
 Ωρό pro αἰέτως XIV. 418.
 Ωραῖος XV. 705.
 Ωρύμορος XV. 441.
 Ωνυποδες XXIII. 304.
 Ωλε, αὐλαξ, κατὰ ὠλκα XIII. 707.
 Ωμητις XI. 454.
 Ωμογέμων XXIII. 791.
 Ωνήμην, ὠνάμην differunt XVII.
 25.
 εἰς ὠνα ἰδέσθαι XV. 147.
 Ωρεσι, ὄρεσι V. 486.
 Ωριστος, ὠριστος XVII. 689.

Ωρος annus XVIII. 351.
 Ως, ὡς ἄν, ὡς κεν, ὡςαί, ὡς ὅτε,
 ὡς τε usus Hom. Exc. I. ad lib.
 IX. ὡς ὅτε XI. 326. 415. XIV.
 414. XV. 80. 631. XVI. 84. 238.
 365. 429. XVII. 62. 264. ὡς post-
 ponitur To. VII. p. 764. ὡς op-
 tative pro εἰδῆς XXII. 236. ὡς
 ejus diversi significatus XXIII.
 643. ὡς pro ἦν' ἄν XIX. 16.
 Exc. III. ad lib. I. p. 175. ὡς ἐν
 cum futuri indicativo XVI. 271.
 Ως et ὡς I. 116. 217.
 Ωριλή ab οὐτάσαι IV. 140. XIV.
 518. et al.
 Ωυτός V. 395.

II. INDEX LATINUS.

A.

- Abantes** ex Euboea II. 536.
Abii pro populo habiti XIII. 6.
Abydus ad Hellespontum II. 836.
Acacus, **Acacesius** mons Arcadise XVI. 185.
Acamas, **Antenor** f. II. 823. rex Thracum 844. V. 46. VI. 7. 8. **Acamantes** plures XII. 140. fortasse tres XVI. 342. (p. 210.) A. necat **Promachum** XIV. 476. eum ulciscitur **Peneleus** XIV. 486.
Acastus, rex **Jolci**, non **Argivorum** II. 700. Heyne.
Accentus jam in antiquis scriptis Supplem. XVI. 57. XXIII. 828. in appellativis XXI. 141. 158. Exc. III. ad V.
Accusativus in *o*, utrum *o* an *u* XXI. 497.
Achaei, **Myrmidones**, **Hellenes** II. 634.
Achaia non memorata To. IV. p. 825. *Ἀχαΐα γῆ* in Thessaliae Phthiotide III. 258.
Achelous omnino amnis XXI. 195. aras ei positas aliaeque fabellae de **Acheloo** ibid. cum heroe compositus 257. plures fluvii ejusdem nominis XXIV. 616.
Achilles, de nominis etymo I. 1. **Achillis** dignitas laesa, causa et summa res **Iliadis** I. 5. To. VIII. p. 782. ad **Achillem** unum maxime convertit Hom. animos nostros XX. 2. cf. 26. **Achilles** brevis aevi I. 416. **Achillis** res gestae, XI. urbes direptae ante urbem obsessam I. not. 13. **Achilles** cithara canens IX. 186. Exc. — ex patria domo, **Phthia** profectus IX. 522. cum **Ulyssae** disceptat (*Odyss.* VIII. 75.) IX. 846. **Achilli** ut satisfiat pro injuria ab **Agamemnone** illata vulg. **Jupiter** XV. not. 47. **Achilli** cur pauci viri commissi XVI. 170. A. tactica excellit XVI. 20. ejus tentorium XVI. 231. XXIV. 448. **Achillis** equi XVII. 426. XIX. not. 392. 399. **Achillis** et **Patrocli** amores XI. 785. XXIV. 6. add. **Xenoph.** Symp. 8, 51. A. **Patrocli** corpus comitatur XVIII. 239. **Achillis** ira incenditur ob P. interfectum 97. XIX. init. illius lamenta de P. morte XVIII. 314. principes **Achivorum** adgemiscunt XIX. not. 302. dolor insanus ad ductum barbarorum hominum XVIII. 22. **Achillem** dentibus frendere XIX. 865. **Patroclo** honores funebres parat XXIII. init. **Patrocli** umbram videt, not. 57. epulas parat **Patroclo** XIX. 315. quae vaticinia reseverit XVII. not. 408. XVIII. 9. XIX. not. 326. 418. XVI. 36. 50. cur non **Patrocli** arma relicta sumserit XVIII. 192. **Achillis** fata XIII. 9. (*Valk. Callimach.* 218.) narrat **Thetis** **Vulcano** XVIII. 436. medicinam dicit a **Chirone** **Achilles** XI. 831. **Achillem** instruit **Minerva** XVIII. not. 203. **Achilles** sub muliebri habitu latitans XVIII. 219. a quo educatus XVIII. 438. a **Peleo** occultus XIX. 836. **Achillis** clipeus XVIII. 478. 552. To. VII. p. 531. XIX. 875. (*ἀσπίδοιοστῆ*, *Philostrati* de aspidio liber XVIII. 473. pl. 1.) XX. 269. hasta XVI. 142. cf. **Armatura**. **Achillis** filius

- Pyrrhus XVIII. 478. soror XVI. 175. Ach. et Aeneas pugna XX. 259. not. Ach. et Hector copias suas hortantur XX. 353. Achillis cum Scamandro pugna XXI. 238. cf. 17. Ach. Agamemnoni omnem similitudinem abdicare proutitur XIX. not. 55. Achillis impetus reprimitur ab Ulyse 154. impatienter fert moram 198. cibum sumere recusat 209. ambrosia et nectare reficitur, medicina a Minerva instillatur XIX. 340. 347. Achillis species quam maxime ornata XIX. 357 — 398. trium hominum vires sequat XXIV. 456. Α. πρὸς ἡρώδου καὶ πρὸς ἡρώδου XXI. 550. Hectorem hasta petit XXII. 278. Hectoris cervicem transfigit XXII. 306. cf. XV. 68. Achillis gloriatio not. 331. vanitas expoditur XXII. 207. atrocitas Achillis not. 343. 364. verba ejus moribus consentanea XVIII. 78. Achillis personae non convenit oratio XX. 357. Achillis mores XXI. not. 122. gloriatur de caede Astropaei XXI. not. 139. 184. sarcastice dicta XXI. 234. salutem desperans confirmatur a diis XXI. not. 272. crudelitatis accusatus et excusatus XXII. 397. Achillis ἥθος esse ἀνώμαλον dicit Aristoteles XXIV. 669. alio consilio aliter sentientem exhiberi Achillem in Odys. XVIII. 98. Hectoris corpus circa Patrocli tumulum raptat XXIV. 1. exasperatus, quod Priamus ipsius voluntati dissidere videtur XXIV. not. 560. ad miserationem Priami adductus XXIV. 507. Hectoris corpus Priamo reddendum curat, quomodo ποδῶν Ach. non insequatur Hectorem XXII. 165. 202. 208. Achillis mors XXII. 359. sepultura XXIII. 256. A. non crematur XXI. 365. ista de morte Achillis a Parido et Apolline serius illata spectant ad Posthomerica XIX. 418. moribundi praecepta XXII. 92. Ἀχιλλεΐα epicum carmen To. VIII. p. 782.
- Accusativus duplex XVI. 668. Aesias Homericus Exc. I. ad lib. IV. add. To. IV. p. 704. cf. lib. V. 355. XI. 498. XII. 118. XIII. 675. 752. 765. XVII. 117. 632. Ἀστροπῶνα Μολίων XI. 791. Actoris filii II. 621. Adamas Asii f. XII. 140. XIII. 560. Aedes ἄλσος ab Hercule vulnerata V. 395. cf. 845. Ἄλσος κρυπτή. Aedes Tartarus; at Erebus aedes Brianiis IX. 568. ποταμός illam ambit XXIII. 78.
- Adjectivum pro adverbio XVI. 336. XXIII. 880. adjectivum omisso substantivo XIX. 398. a. Epitheton. metri causa quaedam adj. in fem. gen. non mutata XVIII. 222. num declarantia latina seu epitheta cum aliis epithetis junguntur XXI. 520. c. Comparativus.
- Adrastea Troadis urbs II. 323. Adrastus dux Troj. II. 330. Scyoni rex primus II. 572. Adrastus filiae XXIII. 681.
- Adverbium cum verbo compositum XXI. 232. et al.
- Aedes heroum, earum species et partes V. 137. VI. 242. XI. 773. IX. 469. XVI. 184. 231. XVIII. 378. 376. XX. 11. XXIV. 161. 281. 283. 640. (atrium, ποδῶν, ἀλσος) To. VII. p. 520. sup. (fastigia). novae aedes extruuntur uxorem ducenti XVII. 35.
- Aegae VIII. 223. aedes Neptun in mari ad eas XIII. 27. mar. Aegaeum ibid. add. p. 659. ubi et de vite mirabili Aegaeum Euboeae. Heyne.
- Aegialea Adrastr f. Diomedes uxor V. 415.
- Aegialus II. 575. in Mycenarum ditione Paphlagoniae II. 353.
- Aegilips Ithacae II. 633.
- Aegina Argivorum fuit II. 563.
- Aegis αἰσθητή XXI. 401. a aegidis terrore trepidatio virorum XV. 308. 360. XVIII. 250. II. 448. V. 730. aegidem incutit Jupiter pro clipeo XVII. 593. dux fuere aegides XV. 229. 308. 316.
- Aegium II. 574. Mycenarum ditione.
- Aemonis nepos Alcimedon XVI. 193.
- Aeneas ubi educatus XX. not. 90. Aen. et Achilles not. 156. Aeneas virtus XIII. 459. XX. not.

242. pietas XX. not. 298. pugna cum Diomede V. 166. a Venere servatus 297. 311. ab Apelline abductus 445. v. ad 432. Priamo parum probatus XI. 58. iratus Priamo XIII. 450. excitatur ab Apolline XVII. 323. cf. 434. XVI. 614. 616. ubi regnarit XX. 807. *Alveas* antiquum unde *Alveias* domum productum, ita: Aeneadae apud Virgil. To. VI. p. 647. cf. XIV. 541.
- Aeniones II. 749. Heyne.
- Aenus Thraciae IV. 520.
- Acolidae VI. 154.
- Aeolica forma v. Dialectus.
- Aeolum in Hom. non occurrere To. IV. p. 360. 9. 418. ubi Acolidis Larissa. Heyne.
- Aepeia Messeniae urbs IX. 152.
- Aepy II. 592.
- Aepyti tumulus II. 604.
- Aesculapii filii II. 781. Aesclepiadae in Thessal. ibid.
- Aescopus Troadis fl. II. 325. XII. 21.
- Aesyetae tumulus II. 798.
- Aesyma Thraciae urbs VIII. 304.
- Aethae equus XXIII. not. 403.
- Aethices in Thessalia II. 744.
- Aethiopes XXIII. 306. I. 423. cf. Herodot. VII. 69. 70.
- Aethra Pithei f. III. 144. Theae mater, agnita a nepotibus.
- Aetoli II. 638. XIII. 218. Curetibus expulsis Aetoliam occuparunt; eorum heroes: Oeneus, Meleager, Tydens, Diomedes IX. 523. cum Eleis cognati XXIII. not. 683.
- Agamede Angeae filia, Malii ex Epeis uxor XI. 789.
- Agamemnon rex Mycenarum II. 516. Atrei f. Thyesti succedit I. 105. 6. insulae cum Argis tenet. 103. cf. IX. 246. ejus sceptrum, regnum ac successio, de imperii finibus et de Argis Exe. I. ad lib. II. add. To. IV. p. 635. Schol. ad II. 249. A. suadet discessum bis vel ter simulate, tum ex animo IX. 16. XIV. 64. Supplement. ad 75. ejus *deiorata* XI. pr. ejus caedes To. VIII. p. 892. vulneratus a Coene XI. 273. ita ut pugnare non possit XIV. 129. ejus de iniqua fortuna querelae XIV. 42. cum obfurgat Ulysses XIV. 82. copiam melioris consilii exhibet 105. ejus baltas pietas XIV. not. 214. ejus filiae tres 144. septem urbes Messeniae, quas offert Achilli IX. 149. benigne excipit Achillem oratione XIX. not. 74. utrum stans dixerit necne 79. 80.
- Agapenor Ancaei f. II. 609.
- Agasthenes Angeae f. II. 624.
- Agau pro populo habitus XIII. 5.
- Agenor ex Antenoris filius XV. 340. fugientibus parat salutem XXI. not. 542. Achilli se offert XXI. not. 571.
- Aglauus XV. 445.
- Agrius XIV. 117.
- Aiax: Oilei f. II. 527. cum Proteusilaio in statione XIII. 681. XVI. 330. cur Aiaci repente mores tantopere asperos tribuerit poeta XXIII. 478.
- Aiax Telamonius, *μῆγας*, comparative dictus cum altero minori, Oilei f. nisi: vasto corpore XVI. 358. Supplement. ad XIV. 404. 412. pugna cedens XI. 513. Achivorum rebus metuit XVII. 626. Aiacem *δυναστεύοντα* XVII. 648. Aiacis de Patrocli corpore cura 717. Aiax et Hector non cedunt XV. not. 405. interficit Calatorem 419. Aiaci pugnanti Teucer se adjungit 487. concedit Aiax navium tabulata 674. hortatur Achivos 727. Aiacis hasta ab Hectore praecisa XVI. 114. repellit Trojanos volentes Patroclum abstrahere XVII. 277. interficit Phorcynem 312. instituit deneos ordines in acie 357. Aiax cum Ulyssae luctatur XXIII. not. 725. 730. Aiax et Ulysses *λοοπαλεῖς* XXIII. 786. *ἄρματα* dicitur, quamvis vulneratur II. 530. XIV. 406. XXIII. 823. To. VI. p. 656. ad 404.
- Aiacos advocantur XVII. 507.
- Ἀλαλχομένης* 'Αθήνη v. Minerva.
- Alcimedon XVI. 193. Laercias f. XVII. not. 456. 467.
- Alcimus pro Alcimedon XIX. 392. XXIV. 474. 574.
- Alcmaeonis filia Leodamia XVI. 175.
- Alcmene Herculis mater XIV.

824. cf. Hesiod. et Pheregydem, ad quem Sturz. Alomenae partus XIX. 119.
- Aleyono, quae alias Cleopatra IX. 558.
- Alectryon XVII. 602.
- Aleius VI. 201.
- Alisium Elidis II. 617. Alisius campus et collis Elidis XI. 756. II. 615. To. VI. p. 635.
- Alisones II. 856.
- Allegoriis et tropis antiquiores homines cogitata offerebant XXIV. not. 533. de Allegoria Hom. Exc. III. ad XXIII. allegorica Hom. interpretatio unde orta I. 396. (Eustath. Heraclid.) To. VII. p. 556. cf. p. 831. lib. XIV. not. 200. 205. XV. 18. 189. XVIII. 395. XX. 64. 67.
- Aloidae V. 885. Otus et Ephialtes.
- Alope Thessaliae II. 682.
- Alos Thessaliae II. 682.
- Alpheus fl. Elidis et Messeniae V. 545.
- Altes Lelegum rex XXII. not. 51.
- Althaea mater Meleagri, infamis odo ejus, IX. 551. 562. improbatum filium 564.
- Alyba Paphlagoniae II. 857.
- Amalthea V. 798.
- Amarynceus Pythii f. XXIII. not. 629.
- Amathea Nereis XVIII. 48.
- Amazones III. 189. incursatio in Phrygiam 184. cf. II. 856.
- Ambrosia Exo. IX. ad lib. I. pro unguento XVI. 670. ambrosia reficitur Achilles, v. h. v.
- Ἀμωδαῖος*, alibi *Ἀμωδάιος*, qui Chimaeram nutritur dicitur XVI. 828. cf. Supplem.
- Amopaeon Polynemonis f. VIII. 276.
- Amphibis, Pelopis f. XIX. 116.
- Amphiclus XVI. 18.
- Amphidamas X. 288. ejus filius Cleonymos XXIII. 86. 87.
- Amphigenia II. 598.
- Amphimachus Cteati f. II. 60.
- Nomionis f. II. 871. ab Achille caesus 872.
- Amphitruonis expeditio contra Teleboas XXIII. 654.
- Amphius Selagi f. V. 611.
- Amphoterus Trojanus XVI. 415.
- Amyclae Lacadaemonis urbs II. 582.
- Amydon Thraciae II. 849. idem
- Abydon cf. Supplem. ad XVI. 287. 288.
- Amyntor Ormeni f. Phoenicis pater IX. 448. X. 266.
- Anacoluthon, ἀνακλήσεις dictum II. 848. ubi Schol. addat fragm. Euripidis ἐν Πυλαμίδου. *Ἀνὴς (Ἀλῆς) πάλαι δὴ ἔτερον ἦσαν θύλων, σχολή μ' ἀνείργη.* II. 819. V. 297. 312. XIV. 541. XV. 680. cf. Apodosis.
- Anaglypha III. 261.
- Anapestus in hexametro XXIII. 194.
- Anastrophe praepositionum XVIII. 191. cf. Praepos.
- Ancaeus duo hujus nominis obscuri XXIII. not. 638.
- Anchisiades, Anchises Sicyonius XXIII. 296.
- Andromache VI. 895. Ectionis f. Hectoris uxor, mariti amantissima VII. 429. 430. etiam ap. Plutarch. Conjug. Praecept. p. 145. C. *Ἀνδρομάχου* VI. 457. quomodo dicere possit, eodem fato se cum Hectore natam To. VIII. p. 848. inf. Andromachae ab Hectore discessus VI. not. 482. lamenta de Hectore caso XXII. 470. XXIV. not. 729.
- Anemoria, Anemolia II. 521.
- Anguilla (*ἄγγελος* et *ἄγγελος*) discreta a piscibus XXI. 238. 358.
- Anima XXIII. 100. 101. 104.
- Animantia loquentia Supplem. ad XIX. 406.
- Annus *ἔτος*, *ἔτος* anni par. quatuor anni partes non norant XVIII. 351. cf. chronologia.
- Anomala in Hom. obvia ad Grammaticam nondum perfectam retuli, quae alii argutius et subtilius expediunt variis commentis, quorum fastidium ferre nequis. Heyne.
- Antea Proeti conjux VI. 157.
- Antehomerica v. Indic. Auctor et Homerus.
- Antenor III. 205.
- Anthea Messeniae IX. 151.
- Anthedon Boeotiae II. 508.
- Anthemion et Anthemides IV. 483. Simeoentis f.
- Antigona Eurytionis f. XVI. 175.

- Antilobus** IV. 457. XIII. 554. XVII. 378. XIX. 238. certat in ludis funebribus XXIII. not. 351. 361. optimus juvenis, not. 566. 785. XVI. 18. XVII. not. 643. 694. com. 577. 569. nuntium de Patroclo caeso avertit XVIII. init. vocatur *Νηληϊός* XXIII. 514.
- Antimachus** intercesserat ne Helena redderetur XI. 123.
- Antiphus** Priami f. IV. 489. ab Achille prius captus, ab Agamemnone occisus XI. 101. 2. 3. Thessali f. II. 678. dux Mæconum II. 804. Talaemenis f.
- Antron** Thessaliae II. 695.
- Aoristi** usum Homericum non ubique cum Atticorum usu convenire, saepe observatum. Cum futuro indicativi eodem loco habetur ut I. 135. 137. 141. 3. 4. aor. et fut. variant saepe ut III. 28. 328. XI. 443. Aoristus et imperfectum XV. 545. promiscue III. 23.
- Apæsus** Troadis II. 828.
- Apis** Peloponnesus I. 270.
- Apisaon** (Amythaon) XVII. 348. plures hujus nomina, ibid.
- Apocope** exempla XIX. 392.
- Apodosis** deest VIII. not. 423. apodoses omissiones XVIII. 101. XXIV. not. 448.
- Apollo** jam ante Hom. cum Sole confusus I. 50. p. 28. curat, ne corpus Hectoris laetatum foederetur XXIV. not. 1. postis ab eo immissa v. not. ad I. 48. splendida ejus species I. 45. Apollo et Musae I. 60. *ῥεσσαίω* V. 509. evocatus a Junone XV. not. 143. ad Apollinem se confert Jupiter, 290. Jovis aegidem quatiens Apollo 308. 360. *ἦϊς Φοῖβε* 365. Apollinem et *Παιήκα* idem numen esse 256. a Trojae muris prospicit tutela XVI. 70. in Asii personam versus XVI. 717. in personam Mentæ XVII. 71. Periphantis 523. Phaenopis 582. Apollo *λαόσσαος* 393. Apollinem, Solem, invitum Juno subire cogit XVIII. 239. Apollinis Amyclæi thronus To. VII. p. 519. Apollo muris extruendis operam dat XXI. not. 448. Apollinem objurgat Diana XXI. 470.
- Apollo** adstat Agenori XXI. not. 548. de Apollinis sagittis mythica fabula XXIV. 753. *Λυκηνῆς* To. IV. p. 700. A. dicitur Lycius (Delphicus et Delius) nusquam ap. Hom.) XVI. 513. *ἄφρωρ* XVI. 590. Nomius XXI. 447. XXII. 318. Apollo et Diana e Cerere suscepti XIV. 326.
- Aposiopesis** I. 135. 136. 580. 1. III. 59.
- Aquilarum** genus XXIV. 292. dictum *περσών* not. 316. aquilae ossa nigra XXI. 232.
- Aquilones** etesiae XXI. not. 346.
- Araethrea** in Mycenae ditioe II. 571. cf. Plin. IV. Phlius, quae regio ab Hom. Araethrea dicta, postea Asopis.
- Arcades** II. 610. 611. naves ab Agamemnone acceperant. Mirum de his nihil in II. commemorari.
- Arcadiae** urbes II. 698.
- Archilochus** Antenoris f. II. 828. Archelochus XII. 100. XIV. 463. 4. et Supplem.
- Architectura** v. ars. tentorium Achilles v. h. v.
- Arctoa** sidera, circuli Arctici v. astronomia.
- Areilycus** XIV. 451. alius nominis ejusdem XVI. 308.
- Areithous** XX. 487. duo hujus nominis XVII. 9.
- Arene** in ditioe Nestoris II. 591.
- Arctus** VII. 494.
- Ἀργεῖφόντης* XVI. 181.
- Argos** II. 592. Exc. ad II. 101. Achaicum A. IX. 141. Pelasgicum II. 681. cf. de illo. et de hoc XIX. 115. 329. Argos *μέσος* cum Hellade junctum II. 683. Exc. I. ad II. To. IV. 441. Argivi ibid. Argos i. q. Peloponnesus I. 30. II. 683. IV. 171.
- Arimus** II. 783. Arimi montes in Cilicia, quam insederunt Syri, Arimaeci cf. Strab. XVI. p. 1131.
- Arion** equus XXIII. 346.
- Arisba** ad Hellespontum VI. 13. Troadis II. 386. XXI. not. 42.
- Armatura**, ejus partes III. 330. Paridis XI. 17. Agamemnonis, Minervae V. 736. cf. XVI. not. 230. 419. XVII. not. 512. 609.

- XIX. 369. 374. armatura, quam Vulcanus Achilli parat XVIII. 478. arma Achillis, Agamemnonis et Diomedis comparantur To. VII. p. 519. arma Achilli apponit Thetis XIX. 1 — 18. armatus Achilles XIX. not. 357 — 398. arma comparantur *πρεσβυτέρους* XIX. not. 386. arma et Peleo et Achilli et Patroclo et Hectori apta Supplem. ad XVIII. 194. in armis validioribus magnum est praesidium, itaque Patroclus arma Achillis induit XIV. not. 10. 376. 379. arma deorum XX. 265. armorum metalla XVIII. 474. 481. XX. 265. 7. XXI. not. 592. To. VII. p. 584. arma aurea XXII. 32. XXIII. not. 561. aurea stannum obducta XXIII. 561. duo spicula gestat Asteropaeus ambidexter in armis XXI. not. 139. 145. cf. Hastae. — Schlichtegrolli comparatio clipei Herculis ap. Hesiodum To. VII. p. 587.
- Ars**, artium origo et incrementa To. VII. p. 588. lib. XXI. 441. ars oppugnandi XVIII. 290. urbem defendendi not. 513. ars mechanica rudis not. 372. folles in arte fabrilis 470. cf. not. 564. a. statuaria, simulacra videntia et incedentia 419. XIX. 407. a. sculptoria, opera anaglypha, v. h. v. et: Clipeus Achillis. a. poetica, distinguitur ab aliis artibus To. VII. p. 581. 817. To. VIII. p. 800. poeticae descriptionis ars ibid. et 582. ars dramatica, *παρὰ τὸ δοκῶν* XX. 75. cf. in Ind. Auct. Epopoeia. a. arandi XVIII. 542. 546. fidibus canendi XVIII. 570. artis deprendi curia primordia XVII. 390. a. Vulcani XVIII. 469. rota figuli, antiqua de rerum inventuribus et auctoribus crisis parum tuta XVIII. 600. architectura XXIII. 712. cf. aedes. ars texturina XXIII. 760. a. equestris et aurigandi XIII. not. 307. et seq. 638. XXIV. not. 267. astronomia To. VIII. p. 578. lib. XXII. 29. XVIII. 486. 487. 488. astrologia XVIII. 251. vid. Saltatio.
- Arna** Boeotiae II. 507. VII. 9.
- Artemis** Diana venatrix XX. 76. 1. XXI. 470. 1. 483. 4. 492. 3.
- Articulus**, ejus usum Homerum ignorasse I. 9. 11. 106. 465. To. VII. p. 422. lib. XI. 635. XIV. 274. 460. XVI. 25. 27. XVII. 195. 635. XVIII. 82. 485. XIX. 105. 322. XX. 320. Supplem. ad XVI. 27. XX. 147.
- Ascalaphus** dux Orchomeniorum II. 512. Ascalaphi, tituli Martis, mors XV. 110.
- Ascanius** dux Phrygum II. 363. ibidem Ascania cf. XII. 792.
- Asine** II. 560.
- Ἀσίων** (ὁ Ἀσίος) *ἐν Λαυδαίᾳ* in Lydia II. 461.
- Asius** Hyrtaci f. II. 838. XII. 96. 110. XIII. 351. Hecubae frater XVI. 717. 8. XVII. 596.
- Asopus** Boeotiae fl. IV. 333.
- Aspiratio** in media voce ut *ἐννέηκε* (*ἐννέηκε*) To. IV. p. 12. add. lib. V. 76. XV. 705. XXI. 262. XXIV. 235. et al.
- Asplodon** Boeotiae II. 511.
- Astorismi** appositi I. 103.
- Asterium** Thessaliae II. 735.
- Asteropaeus** XXI. not. 139. XXIII. not. 308. Paeonum dux XXI. 140. add. II. 848. XVII. 217. Pelegoni f. XXIII. not. 560.
- Astrologia**, astronomia v. ars.
- Astyanax** de muro dejectus XXIV. 735. XXII. not. 499. inope inductus VI. 402. unde tragici in scenam pueros inducere didicerunt. Heyne.
- Astynous** XV. 455.
- Astyoche** Actoris f. II. 513. Tlepolemi ex Hercule parens II. 638. XVI. 179.
- Atē** Supplem. ad XIX. 87. 90 — 4. pulchritudine praedita 126. Exc. I. ad XIX. λόφος; ἄτης 131. 132. XV. 30. cf. Fatum.
- Athenae** II. 546. Homeri patria XVIII. 490. Atticorum judicium *πρὸς τῶν φονεῶν* XVIII. 493. ind. *κοινῇ* 498.
- Athene** *γλαυκῶπις* I. 205. et al. Ἀθηναίμην, interpolata v. Homerus.
- Atreus**, Epulas Thyestearum tragicorum Homerus ignorat; observat Schol. ad II. 106. Atreus

tutelam liberorum Thyesti tradit,
hic pupillis regnum reddit post-
habito Aegistho. Heyne.
Atridae Exc. I. ad II.
Attica forma, syntaxis etc. v.
dialectus.
Atymnius, duo hujus nominis
XVI. 317.
Augeae Locridis II. 532. Laconi-
cae II. 538.
Augmentum poetas Jonum aut
respuere aut negligere, innume-

ris locis monitum. Heyne. cf.
dialectus.

Augurium XXIV. 315.
Aulis II. 496.
Automedon, Achillis auriga,
XVI. 145. XVII. 468. 498.
Axius XXI. 141. 158. Thessaliae,
tum Thraciae fl. II. 850. cf. Sup-
plem. ad 237.
Axylus a Diomede caesus VI. 12.
Teuthrantia f. Arisba profectus.

B.

Batica II. 813. terra aggesta,
tumulus Myrinae, ut alter collis
s. tumulus Aesyetae 798.
Bathycles XVI. 594.
Bellerophonates VI. 155. *μει-
λαγχλήσας* VI. 201.
Bessa Locridis II. 530.
Boagrius II. 538.
Boebe Thessaliae II. 712.
Boeotia i. e. Navium catalogus.
Abest haec para carminis, To.
IV. p. 690. Boeotiae II. origines
II. 494. *Βοιωτῶν χαλκοχαιρώνων*
XV. 380. Boeotica genitivi forma
v. dialectus.
Boreas *ἀλωπηγοῦς* XV. 171. *ὀ-
πασσός* XXI. 345. boreas et

sophyr. venti statim XXIII. not.
192.
Borus Menesthei pater XVI. 177.
Brisis o Pelaso Lynnessam fu-
gerat II. 639. I. 134. 323. 346.
vero nomine Astydania II. 639.
καλλιπάρης I. 134. XXIV. 676.
Briseis Lynnesso capta abducta
XIX. 60. 292. 246. Patrocli cor-
pus amplexa XIX. not. 277.
Brisens XIX. not. 292.
Bryseus Laconicae II. 583.
Budeum urbs Thessaliae XVI.
572. cf. Supplem.
Buprasium II. 615. XI. 759.
XXIII. not. 629.

C.

Cabesus, Cabea, urbs Thraciae
XIII. 863.
Cadaverum servatio XIX. not.
24. apud Aegyptios 89. crematio
XXII. 342. 512. cadaver unctum
XXIII. not. 186.
Cadmei, Thebani, *κέρτορες* *ἵπ-
πων*, de curribus pugnantes IV.
891. 803. *εὐάματοι* ap. Pind.
fragm. CLXXIV.
Caeneus Lapitha I. 264. II. 745.
Calchantis vatis personam in-
duit Neptunus XIII. 45.
Caletor XV. 419. Clyti f. ab
Ajace necatur.
Callicolone XX. 53. not. 144.
Callirrhoeis liberi XX. 281.
Calydnae insula II. 677.
Calydon II. 640. Aetoliae 521.
oppugnatur a Curetibus, Meleag-
ro recusante urbi succurrere IX.
526. *Καλυδῶνι ἄκρῳ*, ibi Ocea-

num habitasse XIV. 116. Calydo-
nius aper immisus agro a Diana.
IX. 529. idem causa belli 543.
Camirus Rhodi II. 656.
Cardamyle urbs Messeniae LX.
150.
Caresus Troadis fl. XII. 20.
Cares II. 867. add. Apollod. III.
1. 2. 3. Strabo XIV. p. 976. A.
in iis Leleges v. ad lib. X. 429.
Carystus Euboeae II. 529.
Cassandra Priami f. ab Othryo-
neo petita XIII. 366. XXIV. not.
695. 689. ap. Hom. non vatici-
natur XXIV. 699. 704.
Cassiteri unus v. *κασσίτερος* et:
arma.
Castor equis insidens non ap.
Hom. XV. not. 630.
Castra Achivorum oppugnantur
XII. 1. castrorum metatio et mu-
nitione per Achivos Exc. I. ad lib.
D 2

- VII. fuga Achivorum in castra
Exc. I. ad XI. castrorum expu-
gnatio per Trojanos Exc. I. ad
XII. cf. lib. XIX. 41. XX. 8.
XXIV. not. 349. 692. castra Tro-
janorum XVI. 895. XVIII. 434.
excubiae ante castra XVIII. 530.
castra dextra et sinistra *πρὸς*
XIII. 675. cf. XIV. 30.
- Casus primus pro quinto XVIII.
335. *φίλος* pro *φίλος* XXI. 106.
dat. plur. *ἀσπράσι* etc. XXII.
28. vocat. cum *o* et *o* 345. no-
minat. absolūt. XXIII. not. 546
et al. dativ. *i* pro *ii* XXIII. 500.
casus mutatur XXI. 37. casus
tertiū usus insolentior XIX. 220.
cf. dativus.
- Casus, insula II. 676.
- Catalogus navium, qui de
illo scripserint II. 494.
- Catena aurea Jovis VIII. 18. 19.
- Caucones XX. 329. cf. IV. p.
489. et p. 426.
- Centauri cum Lapithis pugnant
I. 263. II. not. 738.
- Cephaliones II. 631. sub Uly-
se IV. 830. I. not. 366.
- Cephisus II. 522.
- Χήρες* plures XVIII. 536. v.
Fortuna.
- Cerinthus Euboeae II. 538.
- Certamen nobile Augeae tempo-
re, tripode proposito XI. 699.
certamina XXII. 159. 162 et sqq.
certamina poetarum et rhapsodo-
rum To. VIII. p. 796. non alios
novit Homerus agones quam fune-
bres XXII. 164 cf. ludi funebres.
Monomachia XXIII. not. 798. cer-
tamina Graecis fuisse antiquissima
tria XXIII. 621. certamina *ἀνά-
ξια* et *ἀνά* XXIII. 630. mor-
tandi cum subligaculo, athle-
tarum nuditas 683. 754. certandi
ratio 757. 758.
- Cerva cornuta XIX. 133. vid. In-
dic. Graec.
- Cestus Veneris. v. Venus. cf.
Boettiger Sabina p. 376. Heyne.
cf. Exc. I. ad lib. XIV. lib.
XXIII. 683. v. etiam: cingulum.
- Chalcis II. 587. Aetoliae II. 640.
- Chalcodon Elephenoris pater II.
541.
- Charites XIV. 267. 275. lavant
Venerem not. 170. *ὀμοίαι*, a co-
mune pulchritudine XVII. 51. *ἑσ-
θαί* ibid. cf. XVII. 51. ibique
Supplem. Charis Vulcano nupta,
ingenioso mytho XVIII. not. 382.
ibid. observ. cur in Odyssea Ve-
nus uxor Vulcani sit, hic Charis.
cf. Supplem. ad XVIII. 382. di-
versi Charitis mythi 399.
- Chimaera nutrita ab Amisodaro
XVI. 328. *ἀμιαστὴν* 329. VI.
179. nata e Typhone et Echidna,
v. Schol. vers. 181. 182. ex He-
siodo immigraverunt.
- Chiron uno loco memoratur nu-
tritor Achillis IX. 481. XI. 831.
cf. Achilles.
- Χλαίνας* a decubitoria induuntur
XXIV. not. 644.
- Chorus v. Saltatio.
- Chromius XVII. 217. 494.
- Chromis Mysorum dux II. 853.
IV. 295.
- Chronologia II. not. 48. 493.
To. VIII. p. 825. 826. Home-
rum novisse Anchisen XX. 210.
de aetate Gygis 39. e. enumera-
tio partium diei XXI. not. 111.
cf. annus. To. VII. p. 572. 587.
590. Supplem. ad VIII. 810.
813. lib. XX. 216. XXIII. 683.
XXIV. 765. v. Homerus.
- Chrysa insula, quam Cilices ha-
bitabant. To. IV. p. 180. lib. I.
not. 366. 431.
- Chryses, Chryseis I. 13. 369.
- Cibi sumendi tempora XXIV. 124.
- Cicadae III. not. 151.
- Cicones Thraces II. 846.
- Cilices I. not. 366. in Troade
Theben tenentes VI. 396. 397.
cf. II. not. 689. To. IV. p. 439.
inde a Troadis finibus usque ad
Cariam insederunt Strabo XIII.
p. 921. add. p. 855. B. 853. A.
902. B. C. 983. C. Heyne.
- Cilla I. not. 366. cum templo
Apollinis Cillaei inter Theben
et Andandrum v. Strabo XIII.
p. 910. C.
- Cingulum quod corpori supra
femora injicitur XIV. not. 181.
cingulum Veneris, Dianae, Leu-
cotheae etc. not. 214.
- Cinyras, Cypri, Agamemnoni
munera mittit XI. 40.
- Cissens *Κισσός*, Thrax, Thea-
nus pater XI. 222. XVI. 713.

Cithara, *κίθαρις* XVIII. 570.
 Clavis XIV. 168. cf. porta.
 Cleobulus XVI. 330.
 Cleonae II. 570. in Mycenarum
 ditioe.
 Cleopatra Idae et Marpessae fi-
 lia, Emeni neptis, Meleagro
 nupta IX. 552. eadem Alcyone
 appellata 557.
 Clipeus, *κλῑπεῖς*, partes VIII.
 192. XII. 294. cf. armatura.
 Clitus Pisenoris f. XV. 445. 449.
 Clonius dux Boeotorum XV.
 340.
 Clymene cum Aethra III. 144.
 Clytius Lycomedontis f. III. 147.
 alius XI. 302. cf. XV. 419.
 Clytomedes Euopis f. XXIII.
 not. 633.
 Cnossus Cretae II. 646.
 Coeus XV. 274.
 Coelum aereo solo instructum
 XVII. 425.
 Coeranus Cretensis XVII. 611.
 Colone Elidis XI. 756.
 Columnae in tumulis XI. not.
 871.
 Comarum ornatus XVII. 52. cri-
 nes uncti ambrosia I. not. 529.
 comae immolantur fluvii v. h.
 v. comas evellebant XXIV. not.
 711.
 Comparatio οὐ κενώδης οὐ-
 δὲ κενώδης facta II. 478. cf.
 479. Agamemnon comparatur tau-
 ro II. 480. ita Sarpedon moriens
 XVI. 487. comparatio caliginis
 atrae XII. not. 463. comparatio
 ex eo genere, quo primariae
 comparationi subijcitur alia ex
 subsequente XI. not. 473. com-
 parationes damnantur XI. 547.
 pugnae cum flamma 595. com-
 paratio cum comparato permix-
 ta XIII. not. 338. comparatio
 leonis XII. not. 292. XVI. 751.
 et 756. XVII. 61. 133. XVIII.
 161. 584. XX. 165. leaenae ru-
 gientis XVIII. 318. comparatio-
 nes a feris pugnantibus petitas
 collegit Eustathius XVI. 756. a
 lupis XVI. 352. suae XVII. 281.
 musca 570. aquila 674. canibus
 aprum persequentibus 725. ser-
 pente 740. jumentis 742. locu-
 stis XXI. not. 12. delphine not.
 17. vulture XIII. not. 64. Ho-

ctor comparatur equo XV. 80.
 263. XVI. 8. comparatio equo-
 rum et annuum 893. fragoris a-
 mnium XXI. 237. Myrmidones
 comparantur cum vespiis 279. 312.
 comparatio non satis explicite
 exposita XVI. 297. fugientes
 comparantur torrenti XVI. 334.
 a capto pisce 406. — 428. 633.
 141. comparatio venti 765. signi
 fumo et igni dati XVIII. 207.
 ignis vastantis XIX. 375. incen-
 dii late grassantis XXI. 522. pro-
 cellosae nubis XX. 51. stellae
 XXII. not. 25. roris XXIII. 593.
 Achilles nube induti XVIII. 207.
 conspectus Achillis XVIII. 219.
 lunae cum scuto XIV. 374. mes-
 sis 221. navis XVII. 4. Minervae
 de coelo delapsae 546. Uly-
 sis cum muliere textenti XXIII.
 not. 760. comparatio eximie or-
 nata XV. not. 618. compara-
 tiones bene elaboratae et prae-
 clarae XV. not. 623. XVII.
 53. 133. 657. 664. 742. suaves
 et ornatae XXI. not. 257. XXII.
 189. celebratissima XXII. not.
 93. egregie accommodata compa-
 ratio not. 189. suavissima, ab
 aliis poetis frequentata XXIII.
 not. 593. *εὐκταρισμὸς* not.
 692. de quibusdam comparationi-
 bus XVII. 53.
 Comparativus et Superlati-
 vus habent *ωρτωρ* et *ωρτωρ*
 etiam post longam syllabam XVII.
 446. cf. Adjectivum.
 Concio, *ἐνοχία* in exercitu Achi-
 vorum VII. 382.
 Conjunctivi et Optativi u-
 sum non ubique in Homero con-
 stitutum esse ut in Attica dia-
 lecto, saepe monitum, ut statim
 ad I. 262. 280. 550. Subtilius
 explicuere Homerum recentiores
 Grammatici. Heyne. permutatur
 etiam cum futuro conjunctivus
 XIV. 16. 76. 77. XV. 410. XVI.
 60. 260. 264. 271. XVII. 134.
 144. 636. XVIII. 98. XXII. 129.
 XXIV. 356. To. VIII. p. 430.
 conjunctivus in comparatione, post
ὡς *ὥστε*, XIV. 414. XVI. 298.
 365. 386. 642. XVII. 547. 726.
 post *ὥς* pro *ὥστε* et XXI. 522.
 post *εἰ* et Exc. II. ad lib. V.

- lib. XVII. 657. post *ἐπὶ* XIX. 208. post *ἑρμα* Exc. III. ad lib. IV. lib. XVI. 100. XVIII. 61. post *ἐπὶ* XV. 363. cf. particulas Graecas in Ind. Graec.
- Connubiorum jura XIV. 317.
- Copae Boeotiae II. 502.
- Coprei filius Pariphetes XV. 688.
- Corinthus II. 570. in Mycenarum ditione. Ephrya VI. 152.
- Coronarum usum Homerum ignorasse Plinius ait, To. VI. p. 656.
- Cornea Boeotiae II. 503.
- Coronus Caenei f. II. 746.
- Cos, insula II. 677. *Κῶς*, *Κῶς*, *Κῶς* XIV. 256. 255. Herculis apud hanc insulam naufragium v. Hercules.
- Cosmogonia, Homerus *κοσμογονίαν κατὰ τὸν Μωσὴν* XVIII. 485. Gebelin monde primitif To. p. 593.
- Cranaë insula III. 446.
- Crapathus, Carpathus, insula, II. 676.
- Crater XXIII. not. 741. 745.
- Crebriones auriga loco Archepolemi XVI. 727.
- Creta ejus urbes II. 645. *ἐκαστοῦ πόλις* 649.
- Crinacus XXIV. 544.
- Crines v. comae.
- Crisa II. 520.
- Crocyleum II. 633. Ithacae.
- Croesus XV. 523. et not. 525. 529.
- Cromna Paphlagoniae II. 855.
- Cronus in Tartaro VIII. 479. eum in Tartaro includit Jupiter XIV. 203. — 274. Croni tres filii XV. 187.
- Cteatus XXIII. not. 638.
- Cyretes II. 633. 9. ab Aetolis expulsi, in Acarnaniam discedentes, iis infesti IX. 523. oppugnant Calydonem, IX. 525.
- Currus cf. ars aurigandi et: equi. etiam XVII. not. 464. XVIII. 532. pilis Achivos non usos esse XVI. 910. currus Junonis describitur V. 720. seqq.
- Cyllene XV. 513. Arcadiae II. 603.
- Cyprisus II. 519. in ditione Nestoris 593.
- Cyphus urbs Thessaliae II. 743. III. 144. VII. 195. XI. 258.
- Cypria vox v. dialectus.
- Cypseli arca XVIII. not. 535. To. VII. p. 519-587-688. XIX. 2.
- Cyrnus XXII. 359.
- Cytorus Paphlagoniae II. 853.

D.

- Daedalus, ejus opera unde ita dicta XVIII. 590. (592.) *δαίδαλ-λα*.
- Danae Acrisii f. Persei mater ex Jove XIV. 319. 320. cf. Supplem.
- Dansi To. IV. p. 321. 363. ad v. 684. p. 442. ad II. 558. *Δανὶ ἥρωες* XV. 733.
- Dardania diversa ab Illo XX. 216.
- Dardanus *ἀνὴρ* II. 701. Dardanii, *Δαρδανῶν* III. 456. Dardanos ducit Aeneas II. 819. Dardani gens XX. 215. not. 306. Dardanus Biantis f. XX. 218. 236. not. 460. *Τρώες καὶ Δαρδανῶν* XV. 486. Dardanos faise dictos Troes XX. 83.
- Dardanus urbs XX. 216.
- Dares Vulcani *ἄκρδος* V. 9. 108. 221.
- Dativus cf. casus. apud infinit pro accusat. propter *ἐκαστοῦ* IX. 55. solemniter pro genit. apud *σημαίνειν*, *ἀγορεύειν*, *ἀνέσκειν* XIV. 84. i pro *εἰ* XXIV. 18. dativ. pro genit. c. *ὅτι* XV. 876. in appositione pro genitivo XVI. 631. dativ. primae declinationis in *ᾧ* proferatur XVI. 712.
- Daulis II. 320. pro ea *Ἀντιόχεια* lectum esse, docet Schol. Soph. Oed. R. 733.
- Δαίλας ὁ Θράξ* XXI. 464.
- Deiphobus Helena potitus XXIV. 251. Exc. I. ad lib. I.
- Delphos missa a Gyge dona To. VII. p. 587.
- Demeter a Jove amata XIV. 336.
- Demetrius urbs Thessaliae *Δημητρεὺς τῆς πόλεως* II. 696.
- Democoon Priami f. IV. 499.

Demoleon Agenoris f. occiditur XX. not. 381.

Demophilus To. VI. p. 645.

Demuchus XX. 457.

Deucalides et **Deucalion**, **Deucalus** XII. 117. **Idomeneus**, **Deucalii** f. XIII. 307. **Deucalio** XX. 483.

Deus, deorum vita I. 603. Exc. IX. ad I. numina antiquissima fuisse elementa, quippe per quae juretur XV. not. 36. deorum iuventus et occurus IV. p. 25. XIV. 228. abitus XIII. 72. omnia ad deorum intervntum relata XXIII. 546. rarissime pedibus incedunt XIV. not. 299. deorum interventus in Homero Exc. I. ad lib. I. cf. lib. XVI. 818. deos rohere, viribus, ergo et ira, sacvitia etc. excellere ad I. 581. deorum *ἀστυλα* XV. 189. deorum sedes in ipso monte Olympo XIV. 225. *θεῶνα Ἀδὸς* XV. 101. et jam 85. deorum domus sparcae in Olympo XX. not. 4 - 30. ex Olympo dii perturbati XIV. not. 256. sedent in arboribus **Somnus**, **Minerva** et **Apollo** XIV. not. 286. diis indigna tradita I. 599. dii et *ἑσπερὶς* qui sint XIV. 274. *ὑπερσφράγιστος*, **Cronii**, *Ὀλύμπιος* 279. impie de diis dicta XV. 18. dii in conspectum venientes I. 179. deum cernere est *χαλεπὸν* XX. 131. deus specie divina ab homine non impune adspicitur XXI. 290. deus sub specie meteoris IV. 75. **Iridia** specie XIX. 547. 551. deorum sermo oppos. humano I. 403. II. 813. 4. res aliis nominibus nominant dii quam homines XIX. 290. dii convicia sibi faciunt XXI. not. 391. deorum vincula et deliquia V. 382. vulnera 386. 385. fuga V. 136. cognomina V. 422. 458. dii lavantur, **Mars** ab **Hebe** V. 906. **Venus** a **Charitibus** v. h. v. dii qui studeant Graecis et qui Trojanis XX. not. 31. 38. dii et homines procedunt ad congressum pugnae 41. dii, qui aliquem tuentur, antecedunt XX. 95. praecedunt in pugna XV. not. 306. not. 355. dii se immiscant rebus humanis XX. not.

438. dii in pugnam indacuntur XX. 26-55. XXI. not. 345. com. 18. dii testes consituuntur XXII. not. 254. ad dei alicujus beneficium referebantur artes XVIII. not. 414. cf. 400. et com. ad 420. **Achillis** arma a deo fabricata XIX. not. 1.

Dia **Deionis** f. **Ixioni** nupta, **Pirithoi** mater XIV. not. 317.

Diaeresis in verbis et nominibus compositis praepositione disjuncta a verbo fit multis modis ut statim I. 44. *βῆ δὲ νᾶρ* pro *ναρβῆ*, vel altero nomine copulato. Innumerae in his sunt minutiae et dissensus Grammaticorum ususque antiquorum exemplarium, diversitas imprimis in accentu et junctura cum tandem taedio victus deficerem. Notata exempla sunt I. 103. 105. 253. 469. 575. IV. 423. V. 332. 466. 524. VIII. 441. 521. 530. XI. 826. Heyne.

Dialectus, de dialecto **Homeri** **Jonica**, comparata cum **Dorica**, **Attica** et **Aeolica** To. VIII. 226. parum Grammaticorum de dialectis monitis tribuendum esse lib. XIX. 238.

Aeolica dialectus I. 56. 59. 147. Aeolensem fuisse **Homero** 459. To. IV. p. 173. lib. II. 631. 749. IV. 319. V. 24. 190. VIII. 306. Supplem. ad V. 526. XI. 416. XII. 80. 177. XIII. 96. 257. XIV. 236. Supplem. ad XII. 212. XVI. 524. **Aeoles** asperum recessasae 880. To. VII. p. 285. lib. XVIII. 316. **Aeolica** vox *ἐνὶ ἡμέρᾳ* To. VI. p. 651. Supplem. XIV. 298. cf. **Sappho**. — **Aeolica** appellant Grammatici, quae sunt antiqua V. 190. **Aeolica** vox *ἀστυμονίη* XXII. 257. forma genit. plur. lib. XIX. 1. *ἐν βάλῃ* 80. *μᾶς* vox **Aeolica** 117. alia 163. *ἐλγμος* pro *ἐλγμός* XX. 485. *Ἀχίλλεος* XXI. 194. *οὐσπερ* XXII. 430. **Theasala** **Aeolica** vox 441. XXIII. 500. 600. — XIX. 370. 335. *ἀνελγερτος* Supplem. XVI. 430. XX. 114. digamma **Aeolicum** et de dialecto **Aeolica** aliisque in univ. To. VII. p. 708 et seqq.

Aetolice dictum Supplem.
ad XVI. 247. Aetola vox XVIII.
316.

Arcadum vox I. 538.

Ἀρχαϊσμός V. 190. XXI.
166.

Asiaticorum schema I. 299.
Graeci Asiatici VII. 118.

Atticorum dialectus I. 86.
135. 299. 363. 407. II. 219. III.
5. 240. 336. IV. 3. 123. 480. 525.
V. 249. 258. desideratur Attica sub-
tilitas in usu optativi 303. 311.
673. 760. 887. To. V. p. 404. 408.
lib. VIII. 306. 530. 532. IX. 22.
47. X. 118. 281. XIII. 424. XIV.
241. XV. 272. 463. XVI. Supplem.
ad 839. Attica syntaxis XIX. 27.
90. *δέσπο* 165. 238. Attica vox *δε-*
διδρασθαι XX. 200. *διδίλη* (*διδίλος*)
XXI. 232. Attici *ἔργον* aspirant XXI.
232. cf. *ἐμαρμα* To. VII. p. 742.
ἔλω 745. *a* post *q* in fut. 752. Sup-
plem. XVI. 389. XX. 200. Attica
forma secundae declinationis, *Ἀρεως*,
Πειρεως, *Πελρεω* XVIII. 100. 213.
Exc. I. ad XXIII. lib. XIII. 635.
XIV. 412. Attice *ἀναθελναι* pro
ἐπιθελναι XXII. 100. quomodo
μάστιγας Attici vocent 254. *ἡείδης*
279. 491. XXIII. 332. 421. 531.
673. XXIV. 58.

Boeotica dialectus (genit.
plur.) XIX. 1. *η* mutatur in *αι* II.
648.

Colophonium schema VII.
383.

Cypria dialectus, V. 387.
VI. 506. XII. 77. XIX. 86. XXI.
329. 556. XXII. 441. XXIII. 1. 29.
Cypria vox XXIV. 453. v. Cypria
carmina in Ind. Auctorum et Litt.

Cyrenaica vox XIII. 59.

Dorica dialectus I. 6. 15.
56. 77. 147. 193. 245. 538. 607. II.
10. III. 130. IV. 433. 480. V. 885.
461. 875. VI. 414. 415. VIII. 42.
XI. 597. XII. 818. XIII. 96. XV.
389. XVIII. 364. (*ἐγών*, *ἐγώγ*)
XIX. 10. XIV. 110. Supplem. ad
XI. 201. lib. XV. 389. Dorica *αι*
in *αι* mutabant XXI. 351. *ἰγυα*
pro *ἰγυα* To. VII. p. 729. Do-
ricum carmen To. VII. p. 718.

Eleorum vox *γλήναι* XXIV.
192.

Jonica dialectus I. 117. 132.
147. 199. 359. Jonicum sermonem
poetis epicis frequentatum 459. 464.
II. 1. 10. 72. 218. 219. Jonica
stirps 536. — To. IV. p. 444. IIom.
et Herodot. p. 447. lib. III. 31.
130. 152. 153. 219. 236. 240. 337.
IV. 331. To. IV. p. 574. I. 5. lib.
V. 10. 31. 70. 334. 373. VII. 426.
428. VIII. 44. IX. 63. 378. 641. To.
V. p. 700. lib. X. 544. XIII. 165.
212. 320. XIV. 203. Exc. I. ad
XXIII. lib. XIII. 685. ab Jonici
sermonis usu recesserunt Aristar-
chus et Aristophanes XIV. 203.
412. contracta cum substantivo
praepositio XV. 4. *δῆμειρα* 163.
192. 214. 416. *δρεω*, *δρεων*, *δρε-*
οισι, *δρεως* 491. *η* pro *α* XVI.
379. Jonica forma an praeferrenda
sit 474. 583. XIX. 12. XVII. 363.
404. XVIII. 406. 431. Jonicae for-
mae quaedam ab Atticis distinctae
To. VII. p. 412. 416. XIX. 205. —
234. 394. Jones feminino verbi ge-
nere utuntur XVIII. 477. Jonica
vox To. VII. p. 760. lib. XXIII.
82. 106. Supplem. ad XVI. 161.
207. — XVIII. 266. Jones augmentum
omittunt c. c. I. 5. 40. 57. 213. 231.
351. 414. 428. 583. 611. II. 28. 571.
573. 633. 663. 692. 751. 779. 808.
III. 119. IV. 157. 378. 517. 525.
526. V. 176. 423. 498. 527. 901.
VIII. 331. 474. 485. IX. 109. 477.
505. 570. 594. Supplem. ad V. 122.
X. 255. 354. XI. 28. 178. 561. 640.
XII. 2. XV. 101. 416. 593. 657.
610. XVI. 34. 102. 203. 207. 276.
290. 294. 316. 325. 406. 659. XVII.
133. 139. 194. 215. 332. 453. 495.
632. 729. XVIII. 119. XX. 57. 155.
XXI. 3. 5. 84. 213. 524. 526. 604.
610. XXII. 422. 445. 464. 480. 495.
515. XXIV. 241. 270. genitiv. plur.
I. decl. XIX. 1. 90. *δέφα* 165. Jo-
nica phraseis 314. Jonicum *αι* To.
VII. p. 712. *Πηλός* Supplem. ad
XVI. p. 141. ibid. ad v. 223. XX.
259. XXIII. 332. 341. 343. 377.
500. 531. XXIV. 274. 329. 732.
791.

Laconica dialectus XXIII.
83. *βαγός*. 160. adspiratio XXIV.
235. cf. 247.

Locrensiu dialectus
XXIII. 7.

- Macedonum vox XIX. 325.
 Rheginorum dialectus V. 6.
Ἠσὶ τῆς Πρωμαίης δια-
λέκτου To. VII. p. 711.
 Salaminiorum dialectus
 XIX. 86.
 Sicula figura II. 186.
 Sinopensis dialectus V. 461.
 Diana exagitata a Junone XXI.
 not. 479. 492. conqueritur apud
 Jovem not. 497. venatrix XVI.
 183. Dianae Ephesiae cingulum,
 v. h. v. Diana, *Ἀφροδίτη*, irata
 Oenoe, aprum in Calydonium
 agrum immittit IX. 520.
 Digamma Exc. I. II. III. ad lib.
 XIX. digammi in mediâ voce usus
 Exc. IV. ad lib. XIX. ibid. de
 singulis vocibus et locis, in qui-
 bus obviâ fit, cf. Exc. VII. ad
 lib. I. (propter fo). in composi-
 tis plerisque excluditur, ut *ἐπεὶ*
 ad I. 441. *παρῆναι ἐπὶ* ad 555.
 Recensius vocum Homericarum,
 quas digammi vestigia servare vi-
 dentur To. VII. p. 726. digam-
 mum jam Pindari tempore exole-
 visse To. VII. p. 754.
 Diminutivum sine opprobrio
 XVIII. 871.
 Diomedes, ejus animus et virtus
 IV. 401. *ἀριστία* V. pr. ejus
 robur 302. Venerem vulnerat 335.
 inde ejus *ἀρετή* 408. Diomedis
 atrops ab Porthoe et Geseo XIV.
 113. Diomedes a Paride vulnera-
 tus XIX. not. 53. XI. 368. XIV.
 29. Diomedes enatet prodire in
 aciem; notatur ejus ingenium
 XIV. 109. Argistorum dux II. 563.
 567. certat in ludis funebribus
 XXIII. not. 351. 361. columbam
 volentem trajicit XXIII. not. 850.
 868. 870. de Diomede in Aeneam
 irruente loca similia XVI. 703.
 discrepantia 710.
 Dionysus ingatus a Lyncurgo in
 mari praeceps a Thetide excipitur
 VI. 130. ejus *τιθήνας* Gratiae,
 Nymphae^l *ἑξ*. To. V. p. 716.
Διόνυσος XIV. 325.
 Diorea Amaryncei f. dux Epeo-
 rum II. 622. IV. 517. XXIII. not.
 629. XXII. 429. plures hujus no-
 minis fuisse.
 Dioscuri non interfuerunt bello
 Trojano III. 235. cf. Eustath. p.
 410. I. 15. Schol. V. 243.
 Diphthongus clisa ante vocalem
 Exc. II. ad lib. XVII.
 Disciplina domestica priacorum
 Graecorum in puellarum custodia
 XXI. not. 510.
 Discens v. Ludi funebres.
 Dium Euborae II. 538.
 Dium Priami f. XXIV. 251.
 Dodona II. 750. To. IV. p. 390.
 lib. XVI. 234. Jupiter Dodonaeus
 XV. 233. XVI. 234. Dodonae
 duas fuisse dictas urbes To. VII.
 p. 283. Dodona condita ab Pelas-
 gis p. 280. vastata p. 289. sacra
 quercus excisa ibid.
 Dolon X. 314.
Δολώνεια inscriptio libri X. To.
 VIII. p. 774.
 Dolopes in Phthia Thessaliae IX.
 480. plures viros, Dolopes pro-
 prie dictos, extitisse XV. 525.
 539. Dolops, Clyti f. XI. 572.
 Dolia duo bonorum et malorum
 XXIV. not. 527.
 Dorea in Thessalia et quidem in
 Eschabotide II. 729. secasserunt in
 Dryopidem quae hinc dicta est
 Doris II. 748.
 Doricus v. Dialectus.
 Dorium in ditione Nestoris II. 594.
 Dryas Lapitha I. 263.
 Dryops XX. 455.
 Dnatis v. Numerus et: Singularis.
 Dnum sub Patroclo recensum
 XVI. 168.
 Dulichium II. 625.
 Duodenarius numerus I. 425.
 cf. Onwaroff lib. de Hercule. et
 infra: Numerus.
 Dymas XVI. 718.

E.

- Echecolus XX. 474. Agenoris f.
 Echius Trojannus XVI. 416.
 Echepolus Thalyssii f. IV. 458.
 XXIII. 296. 7.
 Echinae, Echinades insulae
 II. 625.
 Echius XV. 339.
 Ection rex Cilicum in Theba Troa:

- dis VI. 396. plures hujus nominis XVII. 575. XXI. not. 42.
 Eionae II. 561. Argolidis.
 Elei XXIII. 638. bellum Eliacum 630.
 Eleon Bocotiae II. 500. X. 266.
 Elephenor dux Abantum II. 540. IV. 464.
 Elis II. 615. et Elei, 620.
 Elisio XVII. 324. Tb. VII. p. 400. ἀπό an elidatur XXI. 283.
 Elone Thessaliae II. 739.
 Emadia XIV. 226.
 Emphasis II. 749.
 Encliticae de harum accentu innumera in Scholiis, ut ad I. 366. II. 90. οὐ ὅς et οὐ ὅς, vid. ἔγος, cf. XIX. 178. XX. 2. 105. 356. 418.
 Enienos XV. 383.
 Enomus Mysorum dux II. 358. XI. 422. XVII. 217.
 Enops Messeniae IX. 150.
 Enopidos, Ἡρών. et Οἰών. XIV. 444.
 Enyalinus II. 652. Mars.
 Eneyas rex Scyri, ab Achille caesus IX. 664.
 Eno V. 333. Enyalinus ibid.
 Enispe Arcadiae II. 606.
 Epaltas Trojanus XVI. 415.
 Epanalepsis frequens in lib. comol in Od. XXIII. 642.
 Epei II. 615. XI. 698. ex his profugi Delichium v. To. VI. p. 548. cum Pylis pugnantes XI. 687. eorum dux et terra XV. 519.
 Epeus Panopei f. XXIII. not. 665. 836.
 Ephyra II. 659. Thesprotiae in Epiro. alia Elidis ibid. cf. XV. 531. XVI. 179. Ephyre, Corinthus ἑρ πορὶ Ἀργεος VI. 152.
 Ephyri Thessaliae XIII. 301.
 Epica poesis, v. Ind. Auctor.
 Epidaurus II. 560.
 Epigeus XVI. 571.
 Epirus, Ἠπειρος καὶ Ἀρκαδία, non alia esse potest quam Acarnania II. 635. cf. Strabo X. p. 698. 709. cf. VII. p. 496.
 Episodion transpositum VI. 119. cf. Homerus.
 Epistrophus Phocensis II. 517. alius Lynnessidis, Eveni f. II. 692. 3. alius Halizonum dux II. 856.
 Epitheta otiose apposita To. VIII. p. 840. cf. Adjectivum.
 Epula v. funebria. epula diis parata XXIII. 206. inter epulas cantus Musarum I. not. 683.
 Epytides XVII. 324.
 Equis cur ad currus bellicos, non ad equitatum usi sint XV. not. 679. de Castore equis incidente apud Hom. nihil ibid. equi dicuntur ποσειδὸν ἐπαγγέλαται XVI. 834. equis mens tribuitur XVI. 818. equi Achillis Xanthus et Balios XVI. 143. cf. ad 153. et Exc. ad eund. loc. cf. XIX. 399. Achillis equi fugientes XVII. 426. equi in curru XVI. 507. Ἰκμεν ἐδωκεν XVII. 476. equi jugati πορὶ XVI. 371. cf. ἀντί. — Ἰσχυρίαι; XVII. 440. equi in curru XVI. 507. equi a diis donati XVI. 831. XXIII. not. 262. 277. cf. Pedasus et ad XVI. 475. et XIX. 399. XVI. 150. 152. equorum habenas XIX. not. 392. XXIII. 927. βήσσας ἀπ' Ἰκμεν XVI. 810. — XIX. not. 408. equi humano sonitu instructi XVII. 426. Automedon descendens ab equis, ut pugnet XVII. 480. equus loquens XIX. 407. Laomedontis equa et cerva corrupta XIX. 133. equa gravida ex asino XXIII. not. 266. ejus pretium 262. not. cf. not. 277. equi loci et uacti XXIII. 281. — XIX. 398. 4. 5. 401. de equorum junctura, equi nobilissimi Erichthonii XX. not. 219. de equis et equibus. XX. 221. etc. Pedasus Supplem. XVI. 467. equorum laudes XXIII. not. 291. Arion A draeti nobilis equus XXIII. not. 346. ars equestris et erigendi not. 304. sqq. cf. ars. ἡ ἱκμεν not. 653. Menelai equi Aethe et Podargus XXIII. 295. 483. Diomedes equi XXIII. not. 377. Ἰκμεν Τροίᾳ XVI. 398. Ἰκμεν Ἰσχυρίαι; XXIII. 6. πορὶ. Ἰκμεν IX. 7. πορὶ. Ἰκμεν (Nebenpford) XXIII. 608. enarratio currus adornandi et equis iungendi V. not. 720. Hectoris equorum nomen VIII. 135. vescentes tritico 188. et vino 189. equites XV. 679.
 Erächtheus II. 547. confusum

- cum Erichthonio ibid. de ejus fabula To. VIII. p. 882.
 Erētris Euboeae II. 587.
 Ereuthalion IV. 819. VIII. 126.
 Eriboea V. 889. *ησελβοια*.
 Eriope, Eriopis XV. 886.
 Erylaus, Trojanus XVI. 411. (Eri-
 alus).
 Erichthonius XX. not. 219. 220.
 Erigone XXII. 29.
 Erinnyes XV. 204.
 Eris, Martis soror IV. 440. XI. 4.
 habens manu *πόλεμος, ῥήγας*, mi-
 nitans pugnam XX. 48. cf. Indic.
 Graec.
 Erymantem occidit Idomeneus
 XVI. 845. alius illius nominis 415.
 Eriomys, evocata ex Erebo IX.
 567. caecidit diras ibid. XV. 204.
 XIX. not. 258. XX. 418. cf. Fa-
 tum. *ἰσχυρος*, uno v. ibid. ulcis-
 cuntur scelus XXI. not. 412.
 Erythrae II. 498.
 Eteocles Thebanus IV. 836. Ty-
 deum excipit.
 Eteomis II. 497. Boeotiae.
 Etymologia ex digammi usu pa-
 tet. To. VII. p. 769.
 Euboeenses copiae II. 536.
 Euchenor Polyidi f. XIII. 663.
 ejus genus ex Pherecyde To. VI.
 p. 648.
 Eudorus XVI. 172. Mercurii f.
 179.
 Euenus Selepii f. Lyrnessius II.
 693. Eueni neptis Cleopatra, filia
 Marpessa IX. 552. 558.
 Euippus Trojanus XVI. 417.
 Euamelus Pheretis nepos II. 763.
 Admeti f.
 Euneus Iasonis et Hypsipyles f.
 VII. 468. XXI. not. 40.
 Euphemus dux Ciconum II. 846.
 Troezeni f.
 Euphetes XV. 532.
 Euphorbus XVI. 808. Panthi f.
 XVII. init. interficitur XVII.
 43—69.
 Europa e Iove Minoem et Rha-
 damanthum parurit XII. 321. 2.
 Europae pater XIV. 821.
 Euryalus Argivorum dux II. 565.
 Meoisthei f. 677.
 Eurydamas somniorum inter-
 pres V. 149.
 Eurymedon suriga IV. 228. VIII.
 114. XI. 619. cf. Iuno XIV. 819.
 Euryome XVIII. 893. et ibid.
 Supplem.
 Eurypylus Euaemonis f. ex
 Ormenio Thessaliae II. 784. vul-
 neratus a Paride VIII. 265. XI.
 574. 580.
 Eurystheus XV. 689. XVI. 188.
 XIX. not. 96. cf. Herculis mythus.
 Enrytus Oechaliae in Myce-
 nia rex II. 596. alius in Thessa-
 lia II. 780. Actoris f. II. 620.
 XXIII. not. 688.
 Eutresis Boeotiae II. 502.
 Exadius Lapitha I. 264.
 Execratio Achillis XXII. 41.
 Exordium v. Homerus.
 Expiationes XXIV. 480.

F.

- Fabula, de fabulis Homericis, cf.
 Homerus.
 Fames templum habuit XXIV. 532.
 Familiarum vicissitudines fortu-
 nae VI. 149.
 Fatum Homericum VIII. 73. XVI.
 438. XVIII. 119. 828. 465. XXII.
 209. 210. fortunae vicissitudines
 referuntur ad Iovem XV. 491. cf.
 Iupiter et *αἶσα*. mala et bella a
 numinis ira XVIII. not. 298.
Διὸς νόημα XVII. 409. de Iovis
 decreto; fatum Iupiter differt,
 non tollit XVII. 824. 827. fatum
 pro Iove XVI. 850. ne deus qui-
 dem fatum effugit XVIII. 117.
 culpa iracundiae avertitur in fata-
 lem necessitatem XIX. not. 74.
 268. Iupiter tanquam auctor om-
 nium rerum, etiam fatalem XIX.
 not. 87. cf. *τάλαρα*. *Μοῖρα*,
Θεός, (Iupiter) pro τὸ *Θεῶν* ibid.
 410. *Ἐκρινός* ibid. not. 87. vid.
 Ind. Graec. et *Μοῖρα*. XXII.
 801. *ὕψος μοῖρας* XX. 836. cf.
 837. *ὕψος μοῖρας* explicatur XXI.
 not. 517. XXII. 5. *μόρσιμος* mor-
 talis XXII. not. 13. Fatum,
 mors fatalis, Parca XXIII. not.
 79. per fatum licet mortem effu-
 gere XX. 802. fieri aliquid posse
 praeter fatum XX. not. 30. 802.

deorum de fato Hectoris altercatio XXII. not. 166. 202. 8. 12. Achilles fatum XIX. not. 418. Parcae II. not. 802. Parcae et Iuno fata prohibent XIX. 418. cf. Ate. Τόχη templum habuit apud Smyrnacos XXIV. 532. Κῆρες Homero non nisi Κῆρες θανάτου 525.

Ferarum nomina, masculino et fem. genere promiscuo XVII. 133.

Fibula; in fibulis magnus ornatus querebatur XIV. 180. 181.

Fimbriae ab Aegidis ora dependentes XV. not. 229. unde illa ἀμφιδάστια dicitur XV. 309.

Fluvius; cum Hercule compositus Achelous v. h. v. cum Achille Scamander v. h. v. Flavio litatum et aram consecratam XXIII. not. 148. Fluvii coma consecratur 142. Fluviis mares caeduntur 147. cf. Sacrificium.

Fooderis ferendi ritus III. 270. cf. iusjurandum.

Forae v. porta.

Forum rerum venalium in oppidis XXIII. 832. cf. Phoenices.

Funebria mos Thesalorum v. h. v. funebres honores, epulae XXIII. 29. not. 27. 85. XXIV. not. 788. ludi XXIII. not. 257. 851. com. 257. 858. Amaryncei not. 614. 629. in honorem Oedipi not. 679. alii mores funebres com. 13. 14.

not. 131. 138. 146. 148. 169. 170. 174. 184. 186. inferiarum mos diserte expositus not. 218. exsequia habentur noctu not. 158. ritus funebres Graecorum et Trojanorum communes not. 792. ossa duorum eadem urna not. 57. 83. de urna 92. cf. 256. XXIV. 795. oscilegium XXIII. 240. XXIV. not. 788. rogos XXIII. not. 109. 127. 139. 163. 192. 198. 226. in rogo loco tumulus extruitur not. 255. tumulus XXIV. 795. 799. corpus rogo comburitur not. 777. modus legendi cineris XXIII. not. 226. 240. 249. lamenta solennia de necato Hectore XXIV. not. 719. 722. inhumatus Patroclus aliquis XXIII. 71. 104. lamenta in itinere vetita VII. 427. cf. Lamenta et: Infernarum. mortui quomodo in conclavi jaceant XIX. 212. παραδένειν ἀντὶ τοῦ ναίου XIX. 228.

Futurum apud exel XV. 363. ap. Goss 382. cf. XVII. 417. ap. uze Exc. II. ad lib. V. Futurum pro imperativo XVIII. 266. XXIV. not. 705. 778. solenni more pro conjunctivo cum et XXI. not. 283. com. 56. XXIII. 339. cf. XVII. 728. XVIII. 376. perfectum pro futuro XX. 18. unde fut. in αἶσα a verbis exemplibus in αἶσα To. VII. p. 770.

G.

Galactophagi pro populo habiti XIII. 6. 132. add. III. 371. V. 743.

Galea eius partes IV. 371. V. 743. X. 258. XI. 352. (cf. Plin. H. N. VII. 2. p. 378. 22. male verbis Homeri acceptis, Heyne.) κύμβατος in galea XV. 536. cf. not. 536. et 537. de anteriore parte galeae XVI. 70. 106. 187. 333. 739. XVII. 96. 297. XVIII. not. 609.

Ganymedes Troia f. V. 256. ejus pulchritudo XX. not. 234. mythus ibid. et 233. 235. nominis etymon XXIV. 232.

Gargarus XIV. 292. 352. G. Ida VIII. 47. ad prospectum inde ad campum et litus 51.

Gerenia urbs II. 336. cf. ad 601.

Genitivus absolutus sine substantivo XV. 191. G. in εἶς, ὁράσας, ὁράσας, ὁδύσας; XVII. 573. cf. Dialectus.

Genus fem. etiam ad masculinas bestias transferri XX. 221. vid. etiam XXI. 167.

Geographia v. Eratosthenes in Ind. Auctorum, de Homerica Troade XX. 53. geogr. non accurata in Hom. 75. II. 494. cf. Steph. Byzant. — XXI. not. 1. de sinu inter Thraciam et Chersonesum Thracicam XXIV. 79. Sphaerae coelestes et terrestres, num Homeri tempore jam

extiterint, v. Astronomia in v. Ars.
Gigantes, in pugna cum illis Iupiter, unus pello Amalthoeae XV. not. 809.
Glaphyrae Thessaliae II. 712.
Glaucus dux Lyciorum II. 876. cum Diomede confabulans VI. 119. Hippolochi f. 206. alius antiquior Sisyphi f. 154. ex ejus progenie reges Lyciae 211. ejus stultitia in permutandis armis VI. 234. Sarpedonem ulturus XVI. 492. in Achivos irruit 530. Bathyclem interficit 594.
Glissae Boeotiae II. 504.
Gonoessa in Mycenarum ditione II. 578.
Graecae Boeotiae II. 498.
Graeci Γραικοί XVI. not. 234. To. VII. p. 286. Graeci Asiatici v. Dialectus. Graecismus XXIV. not. 214. Graecia prius leonibus frequentata XVI. 756.
Gorgonis caput V. 741. VIII. 349. de quo nuper Böttiger egit, ubi p. 107 sqq.
Grammaticorum ineptiae in singulis fere paginis, inter alia tamen observatidigna. Commentati sunt in libros singulos sele-

ctos ad suam operam, hinc quoque codd. singulos rhapsodiarum, in quos communia et vulgaria quisque transtulit. Heyne. Grammatici, qui singulos lib. commentariis illustrarunt XVI. 322. cf. VI. 414. grammatica nondum absoluta XVIII. 64. ariolationes et ineptiae XIV. 1. 5. 28. XV. 159. 161. XVI. 228. 238. 290. XVII. 539. 696. XVIII. 209. 458. XIX. 267. Supplem. ad 222. XXIII. 360. quaedam observationes Exc. II. ad lib. XVII. canon Grammaticus XXI. 57. 151. Grammaticorum signa utinam colligerentur et ad singula loca explorarentur v. c. asteriscus quis sit. To V. p. 713. Grammatici ignari rei metricae II. 137. Salebrae interpretationis et criticae ex Grammaticae Hom. imperfecta Exc. I. ad XXIII. usus Grammaticorum veterum in interpretatione Homerici carminis Exc. II. ad XXIII.
Gratiae v. Charites.
Gruum volutus III. 3. 5.
Guneus e Thessalia II. 748.
Gygaeus laeus II. 866.
Gyges rex XX. 890.
Gyrtone Thessaliae II. 738.

H.

H hoc signum ubi et quando inventum To. VII. p. 716. signum numerale p. 743.
Hades et Persephone IX. 565. Hades Homeri XVI. 855. 6. Hades αἰθήρ 625. Hadis portae XXIII. not. 71. an terrae fundus subjectus XX. 64. περὶ τῶν ἐν γῆς To. VIII. p. 571. cf. Democritus in Ind. Auct.
Haemon IV. 296.
Haliartus II. 503.
Halixones Paphlagoniae II. 856. Plin. V. 40. Serius in iis locis Chaldaei ap. Strabonem memorentur, forte tribus. Heyne.
Harma Boeotiae II. 499.
Harmonides faber V. 60.
Harpyiae XVI. 150. Exc. ad eundem locum.
Hastae longae XI. cubitorum et XXII. VI. 319. XV. 494. cf.:

Armatura. hasta nobilis Pelias XVI. 140. 144. cf. ad 144.
Hebes ministerium in equis Iunonis jungendis V. 727. Hebe pocillatrix IV. 2.
Hecamede quae Nestori νύκτωρ parat XI. 623. ὁπλὰ λόρκα XIV. 6.
Hector ad supplicationem Minervae e media pugna discedit VI. 72. increpat Paridem 325. Hectoris ossa, Thebas translata, tradente Aristodemo ex Nysa XIII. 1. Hector cum Ajace congressum vulnere accepto absportatur XIV. 402. interficit Patroclum et Sarpedonem XV. 64. hortatur Trojanos, ut persequantur Achivos 346. 484. Hector et Ajax non cedunt XV. not. 405. ejus robur et impetus 605. Peripheten necat 638. acerrima Hectoris pugna ad

- navem 690. H. Ajacis hastam praecidit XVI. 114.
- Hector homicida XVI. 77. fugit 656. ejus gloriatio in Patroclum 890.
- Hector et Menelaus XVII. init. H. et Patroclus XVI. 727. ejus arma induit XVII. 186. interfectus Hector Schedium XVII. 306.
- Hector Patrocli corpus servatus XVII. 210. Patrocli curru potiri studet 483. Achivos fugit 696.
- Hector et Coeranus XVII. 611. 617. Polydori caede exardescens in Achillem progreditur XX. not. 419.
- Hectoris dictum inter characteres fortitudinis XXII. 100. H. caesus; raptatus ter circa urbem XXII. 162. ejus cervix ab Achille transfigitur not. 806. ejus preces, ut corpus propinquis tradatur not. 381.
- Hector ominatur ultionem XXII. not. 343. Hectoris corpori insultant XX. not. 369. com. 401. lamenta super Hectoris fato not. 405. 480. Hectoris corpus pari auri pondere redemptum 850. Hector corporis dignitatem insignis XXII. 870.
- Hector insepultus XXIII. not. 1.
- Hectoris corpus canibus servatur XXIII. not. 168. 183.
- Hectoris corpus in lecto positum XXIV. not. 719.
- Hectorem ex insidiis ab Achille interfantum narrant alii poetae XXII. 188. Hector natu major inter Priami filios 229.
- Hecuba XVI. 718. ejus immanitas, Hecuba mutata in canem XXIV. 212. Hecuba advocata a Priamo XXIV. not. 195. Hecuba religiosa mulier not. 283. lamenta de Hectoris neco 747. XXII. not. 79.
- Helena invita rapta II. 356. 573. XXIV. not. 28. rapta cum ornatu III. 70. 164. — 366. amatam a Theseo et aliis ignorat Homerus III. 140. v. Schol. Lycophr. 174. primum congressa cum Paride in insula III. 445. Argiva, etsi Spartana, sed generali vocis Ἀργός usu VI. 820. objugat Paridem maritum VI. 543. Helenae proci To. VI. p. 647. ad lib. XIII. 517. Helenae epitheta XIX. 325. — XXIV. 725. ejus de Hectore lamenta XXIV. not. 719.
- Helenus vates VI. 76. Priami f. Helice colit Neptunum VIII. 205. Heliconius deus XX. 404.
- Hellas Thessaliae urbs, cujus incolae primi dicti Hellenes XVI. 695. II. 683. 634. IX. 395. 474. 5. Hellas et Argos, Hellenes et Achaei, non: Hellones et barbari in Hom. cf. Hesiod. Scut. Hec. 880.
- Hellespontus (primus Ἑλλήσποντος) ad eum Thracas habitabant II. 845. κλαυτός VII. 86. ἀγάρροος XII. 30. XVII. 432. XXIII. 2. latius patet ap. Hom.
- Helli v. Selli.
- Heloconium XX. not. 404.
- Helos II. 584. 594.
- Hephaestias post Lemnum condita XIV. 230.
- Heptaporus fl. Troadis XII. 20.
- Heraclidae XIX. not. 96. II. 666. To. VIII. p. 325. 6.
- Hercules Iunonem vulnerat V. 392. et Platonem 395. Hercules mythus XV. 640. XIX. not. 97. 100. II. 659. XIV. not. 249. XIV. 249. X. 18. 29. H. Hesionem liberat XX. 145. XXIII. not. 346.
- Herculis stirps II. 666. Herculis expeditio contra Neseum et Pyllos XI. 639. cf. To. VI. p. 633. 634. in reditu a Troja delatus naufragio in ins. Cos XIV. 249. 256. XV. 18. 20. Λαέρτιος To. VI. p. 632. Hercules balteus pictus XIV. not. 214. — 256. XV. 26. 27. Herculem deum factum ignorat H. XVIII. 117. Astyago ab Hercule ducta XV. 531. Hercules Musageta To. VIII. p. 57. Herculem Trojam non expugnasse p. 579.
- Herculis facta epicia carminibus celebrata, vid. Ind. Auctor. Hecraeae.
- Herculis equus XXIII. 346. de Hercule loca classica To. VIII. p. 333. Hercules apud Omphalea agens XXIV. 616. Herculis filius Tlepolemus II. not. 653.
- Hermione II. 560. Argoëdis.

- Heroum** vita I. 470. XXIV. not. 124. 644. i. e. vita hominum antiquitatis, multa passim cf. VII. 467. heroes bigis vecti in pugna, at quadrigis in certaminibus XI. 698. carnis major portio in epulis VII. 821. cf. Diod. V. 28. heroes duas hastas gestasse XVI. 189. 142. non vectos esse equo XV. 679. heroicarum actuum genealogiae notiones XVI. 178. heroes remigebant XIX. not. 42. heroum *αὐτοδιακονία* XIX. 315. omnes Achivi *ἥρωες* 84. heroes proclives ad lacrimandum 5. heroicae vitae simplicitas 218. XX. 180. heroes armandi XIX. 369. cf. XX. not. 438. instructi hastarum genere 418. heroes Dani XV. 782. — VII. not. 247. XIX. not. 206. heroum epitheta abierant in nom. propr. XXIII. 581. aetates 789. heroes piscibus hand vesci XVI. 747. — XXI. not. 894. 489.
- Hesione** ab Hercule liberata XX. 146. XXIII. not. 348.
- Hesperus** XXII. 518.
- Hexametri** triginta formae To. VIII. p. 554. cf. Voss *Zeitmessung*. hexametri versus virtutes To. VIII. p. 839. cf. Homerus, ubi de numero. anapaestus in hexametro XXIII. 194.
- Hiatus** I. 344. II. 33. IV. 412. V. 270. 465. ubi forte lectum fuit *ἐς τὴν ἀντιθέσθαι ἐκ' ἰδέσθαι*. hiatus forte in medio ferendus XIV. 209. Heyne. cf. Exc. ad lib. XV. duplex hiatus XV. 172. — 227. 232. 645. XVI. 127. 809. XVII. 45. IV. 156. V. 348. XIV. 285. 348. XV. 407. 447.
- Hicetaon** Priami frater, Melanippi pater XV. 645. 6. Laomedontis f. III. 147.
- Hippemolgi** sunt intelligendi Sarmatae supra Thraces et Myas versus Septentrionem Europae et Asiae degentes XIII. 5. Heyne. not. 1.
- Hippodamas** occiditur XX. not. 401.
- Hippodamia** Pirithoo nupta II. 742.
- Hippostrates** Amaryneci f. XXIII. not. 629.
- Hippothous** XVII. 217. Lechi f. 238. dux Pelasgorum II. 842.
- Hippotion** XIV. 514.
- Histiaca** II. 537.
- Hodius** Paphlagonum dux II. 856. V. 39.
- Homeridae** v. Ind. Auctor.
- Homerus**, qui de Homero tradiderint To. VIII. p. 821. de ejus vita qui scripserint p. 822. Homeri magister, hospes p. 808. certamen cum Hesiodo XIII. 126 seq. *πρὸς Ὀμήρου* scripsit Theagenes Rheginus XX. 68. Homerum novisse Anchisen 210. Homerum vixisse tertio a Trojae excidio aetate XX. 808. de Homeri patria To. VIII. p. 824. Aeolensis Homerus lib. I. 459. Atheniensis XVIII. 490. Homeri patria Cumae et Smyrna To. VII. p. 718. de Ionica Homeri dialecto Exc. ad XXI. cf. Dialectus. diversae Iliadis et Odysseae esse auctores XVI. 747. de diversis utriusque carminis auctoribus XVIII. 117. Iliadis diversus auctor 431. Ilias et Odyssea a diverso auctore XXI. 550. cf. quae Heyne in voc. Irie. Ilias divergit ab Odyssea in mythologia XX. 66. 372. utrumque carmen ejusdem poetae XXII. 621. cf. Mythus. add. Spohn de extrema Odysseae parte cap. III et IV. Brevis Odysseae et Iliadis comparatio in Opp. Lat. Nasti. 1821. tom. alt. cf. Odysseae de Homero Iliadis auctore Exc. III. ad lib. XXIV. cf. XVIII. 895. Ilias opus coagmentatum XXIII. 257. cf. Ilias. de Iliade universae et de ejus partibus Exc. II. ad lib. XXIV. (To. VIII. p. 770). ea quae de Iliade historica fide tradita videri possunt To. VIII. p. 776. de Iliadis argumento et de partibus carminis p. 780. de Iliade per rhapsodias recitata To. VII. p. 792. de rhapsodiarum compage p. 799. tres modi quibus Ilias conderetur p. 802. de carminum Homericorum auctoritate recte constituenda Exc. V. ad lib. XXIV. oeconomia carminis XV. 890. mira dicitur XX. 176. 144. de unitate carminis XX. not. 26 — 30. Iliadis summa XVIII. 314.

Ilias carmen e partibus vel poematibus pluribus concinnatum 856. diversi mythi a diversis auctoribus in unum Iliadis carmen coierant 895. antiquissimus carminis auctor 489. To. VII. p. 583. l. p. 586. mod. male egerunt, qui systema mythorum ex Il. et Od. contexere vellent, v. Mythus, item, qui philosophica placita et Allegorias in poetam antiquissimum intulere XX. 64. Iliadis cardo XVIII. 810. totius argumenti Iliadis repetitio 346. suavitas etiam libri II. laudata Diod. III. 66. Macrobi. V. 16. Heyne. genus cum speciebus junctum XV. 486. ara tennes res ordinandi qualis fuerit I. 430. subtiliter dicta XIV. 13. 223. parum subtiliter 245. ἡδονῆς dicta cum suavi irratione XV. 505. sarcasmus (v. h. v.) cum foeditate jojunus et illiberalis XXII. 396. ironia XVI. 12. XX. 454. temporum permutatio Exc. I. ad lib. XXIII. Laconicum dicendi genus III. 218. 214. 215. dura personae mutatio XVII. 275. narrationis habitus et color mutatur XXI. 34. oratio inversa XIV. 93. XV. 410. ἐναγώνιον λ V. 686. modorum permutatio XXII. 245. 419. To. VIII. p. 551. cf. numerus, et: oratio. primitivum pro derivato XXI. 68. anachronismus XV. 679. praemonet H. quaedam Postiliaca XVI. 209. Homerum a suo tempore pugnas navales transtulisse XV. 389. res memoratae ab Hom. ex annis ante Iliadem et ex annis post Iliadem Exc. I. V. ad lib. XXIV. Iliadis tempora, quibus haec vel illa facta sint XVIII. 125. computatio dierum in Iliade et pugnarum per eos distributio Exc. I. ad lib. XVIII. cf. Chronologia. ἀγορία quaedam historica XXI. 196. locus pulcherrimus III. not. 191. V. not. 371. 406. VI. 390. VIII. 661. XII. 463. XXIII. 116. 290. et al. innumeris locis a multis expressus XIII. not. 27. XIV. 347. XVI. 83. impeditus XIV. 370. XV. 451. XVII. 608. XVIII. 274. a Virgilio respectus XIV. 418. versus nobiles uen XXI. 107.

memorabilis ob mulierum tam temporis sensus XIX. not. 295. v. praestantissimus εἰς οἰκός etc. XII. 243. ambigua narratio XVIII. 509. admiranda vis poetica XXIII. not. 364. vis carminis maxima XXII. not. 312. locus notabilis propter notiones hominum pricae aetatis XXI. not. 75. praeclarus locus de vitae fragilitate XXI. 464. pars e splendidissimis XXI. 234. 257. XXII. 487. locus memorari solitus in notatione vastae doctum speciei not. 407. locus duplicem interpretationem expertus XXI. 125. de episodiis I. 609. Exc. I. p. 172. recensetur episodium descriptionem clipei Achillis exhibens XVII. 473. p. 518. episodium transpositum VI. 119. exemplum exoribene bene compositi XIX. 217. de exordio et ipsa Iliade in universum XX. init. magna et sublimia phantasmata XXI. not. 233. exordia librorum similia XVI. 1. exordium Iliadis To. IV. p. 671. prooemiorum lex I. 1. carm. epicorum prooemia To. VIII. p. 795. versus a Cicerone versi VII. 89. versus Alexandri usu nobilitatus III. 179. quaedam ἐξο τοῦ δρῶματος XXIII. 290. exemplum ἐναγορίας XXIII. 379. XXII. not. 191. 193. com. 23. 62. τὰ πᾶθη reddita εὐγενῶς et δεινῶς XXII. 395. supinae orationis exempla XXI. 276. Homerum διὰ τὰ καὶ ἀντίφρον egisse XXIV. 761. Homerus πομπηποιοῦν κατὰ τὸν Μωσῆν XVIII. 485. γοργῶς dicta XXIII. 14. 15. multa κατὰ τὸ στενωπὸν supplenda XXI. 17. 225. cf. Oratio. epilogus Iliadis XXIV. 486. locus ad res physicas perticens, subtilius explicatus XIV. 392. 4. ad medicinam VIII. 328. XVI. 313. 324. cf. Medicina. ante Homerum carmina physica extitisse, cf. Physica. ἀγορία anatomica XXII. 397. mirabilis rerum species, magni ingenii inventum XIV. 392. quaedam artificio tractata XXII. 385. Homerica laus XVIII. 346. numeri admirabiles XVI. 276. 277. cf. Hexameter, Motrum et Prosodia. me-

trum To. VII. p. 176. verens cum concentu vocum ad rem expressam lib. XIII. 513. Hom. perfectus orator et historicus To. VIII. p. 554. *μῆτις* To. VIII. p. 564. verba rebus consonantia XVIII. 385. rerum et locorum facies in miraculum aucta XXI. not. 1. aut absurde aut epice aucta XXII. 165. 205. parum decore adaptata XVI. 818. impie de Diis dicta XV. 18. dictum non satis accurate 478. mutat H. in dialogum, quae simpliciter narrari poterant 245. non bene dictum, Xanthum deum dici *ἄνακτα* XIV. 234. adjectivo non bene usus H. 311. hyperbaton XV. 344. hyperbola inordinabilis XVIII. 230. reprehenditur ab Aristarcho XVII. 125. 205. ab Heraclito XVIII. 107. a scholiasta XXIII. 857. a Zenodoto XVIII. 356. reprehenditur Hous. a Platone v. h. v. cf. XIV. 344. XVI. 433. XVIII. 105. 107. XXIV. 10. propter impietatem XXII. 15. 168. XXIII. 100. reprehenditur a Plutarcho XVI. 847. XVIII. 12. XX. 242. XXIII. 24. XXIV. 130. locus multorum reprehensione, excusatione, defensione, variis modis vexatus II. 212. locus, qui tantum in prisco poeta placere possit XVIII. 343. H. accusatur et defenditur XVIII. 444. XIX. 302. XXII. 329. quaedam ex iudicio antiquorum hominum obtusiora XXII. not. 226. — III. 383. in intemperantiam Iovis invehit Sext. Empir. XIV. 347. H. propter fabulas de diis (cf. Deus) ab multis reprehensus To. VIII. p. 570. versus exagitati propter impiam sententiam XIX. 86. non bene conveniunt personae dicta XIX. 175. Achillis personae XX. 356. XXIII. 48. levitas Graecanica XX. 67. Iovis oratio parum elaborata XXII. not. 182. de fabulis Homericis Heraclides Ponticus v. h. v. in Ind. Auctor. reprehenditur nexa sententiarum XVIII. 259. XVII. 356. — 343. XX. 121. XXI. 228. versus malae fabricae XXIII. 585. — XVI. 347. 8. 9. 50. exiles XXII. 119. Homericis carminis interpre-

tatio veterum Grammaticorum Exc. II. ad XXIII. Homeri Grammatica imperfecta v. Grammaticorum etc. de stylo Homeri To. VIII. p. 790. inf. de subsidiis studii in Homericis occupati (de editt. codd. Scholl. lexie. et glossar.) To. III. p. III. de versione Homeri Latina To. III. p. CXIII, versus frequentati, quoties armanur heroes XVI. 180. a Pythagora canti XVII. 51. v. quibus Agasilans usus IV. 510. Iulianus Imperator VI. 442. Plutarch. 429. VII. 108. Nero X. 595. Socrates IX. 863. de Allegoria Homerica Exc. ad XXIII. allegorica interpretatio XIV. 344. XIX. 221. interpretatio allegorica, physica et cosmogenica XVIII. 478. cf. Symbolicus. anthon H. ex alio carmine hauserit V. 371. 392. XIV. 344. carmina ante Hom. extitisse physica XIV. 344. Homerum Orpheum exscripsisse XVII. 53. Homerum non primum fuisse *δοιδόν* To. VIII. p. 398. ante Homerum Heracles, carmen epicum, XIX. 19. v. Ind. Auctorum; Heracles et Epopeia. et infra: Physica. codicum discrepantia XVI. 482. de antiqua lectione indaganda To. VIII. p. 820. et al. incerta ante criticos Alexandrinos XXIII. 77. de versibus spuris et suspectis, de Odysaeae versibus commentario citatis, de Hymnis aliisque Homeri carminibus etc. vid. nomen Homerum in Indice Auctorum.

Horae *ἑορταί* XXI. 450.
 Hordeo Trojani non vescabantur XXI. 76.
 Hospitii iura VI. 174.
 Hyades v. astronomia.
 Hyampolis Phocidis II. 321.
 Hyde vicus XX. 335. sub Tmolo II. 864. To. IV. p. 438. Maeonum XX. 335.
 Hyle Boeotiae II. 600. V. 708. VII. 221. XX. 335.
 Hyllus XX. 390.
 Hyperborei qui ita dicti sint To. VII. p. 233.
 Hyperois *ὑπερῶν* VII. 457.
 Hyperenor XIV. 516. XVII. 24. Panthi f.

- Hyperesia** in Mycenarum ditione II. 575.
Hyperia filius Thessaliae II. 784.
Hyperion, Sol VIII. 480.
Hyperionides — *Ἰπέρων* ibid. XIV. 274.
Hypoplacia regio VI. 296.
Hypothecae II. 506.
Hyria Boeotiae II. 496.
Hyrmine Bithidis II. 616.
Hyrtaeus pater Asii II. 857.
Hyrtnus Mysorum dux XIV. 511. cf. Supplem.
- I.
- Ialmenus** dux Orchomeniorum II. 512.
Ialysus Rhodi II. 656. *Ἰάλυσος*.
Iaones XIII. 685.
Iapetus XIV. 274. in Tartaro VIII. 479. cum Crono.
Iasus XV. 332.
Iussilas ius XXIV. not. 508.
Ida Iovi sacra III. 276. cur ibi Iovis aedes esse dicatur XVI. 604. *Ἰδαίων ὄρεων* XV. 169. XVI. 677. *Ἰδαία ὄρη*, cum fluvio XII. 19. XXIII. 117. cf. *Ἰδαία*. — *Ἰδαίη* XIV. 293. cf. Supplem. **Idae** promontorium, Lectum, XIV. 283.
Idaeus Daretis f. V. 11.
Idas conjux Mierpeasae, rapta ab Apolline IX. 554. quem verum Antimachus repetiit ap. Buseb. Pr. Evang. X. 3. vid. fragmenta Antimachi a Schellenberg collecta p. 92. Heyne.
Idomeneus II. 645. IV. 251. Brymantem occidit XVI. 345. senecta gravatus XVII. 613. 608. inter Idomena et Ajacem rixa XXIII. not. 448 et sqq. Dencali f. XII. 117. XIII. 451. 2.
Ileus pro Oileus II. 527.
Ilias, de ea quaestiones ad pr. vs. Iliadis et Exc. II. ad XXIV. ordo rerum in ea, ad I. 18. cf. Homerus supra et in Ind. Auctor.
Ilioneus caesus XIV. 501. Phorbantis f. unicus XIV. 489.
Ilium ubi situm XVII. 256. muros ascensu faciles tentarunt Achivi VI. 434. non longe aberat caprificus.
Ilithyia XVI. 187. *Ἰλυστρούς*. XIX. not. 103. Ilithyiae, *Ἰλυστρούς* XI. 270.
Ilius, Ilium condidit XIX. 131. 214. XX. not. 306. Ili tumulus XVI. 489. XXII. 145. XI. 166. not. 371. Exc. ad lib. VI. p. 506. add. p. 720. To. V. lib. XXIV. 544.
Imbrius Priami gener a Pedaeo XIII. 172.
Imbrus insula Supplem. ad XIV. 585.
Imperfectum et Aorist. X. 545. in sexus XVII. 409. XX. 28. XXII. 155. 501. XXI. 31. XXIV. 472. 750. II. 221. non bene locum habet, attamen legitur XVIII. 64. 68. imperf. pro *ἔσθθ*... XVIII. 309.
Indicativus variat cum conjunctivo innumeris locis, in voc. *εἰ*, *ἴνα*, *ὅπως*, *ὥς*. Variat quoque futurum indicativi cum aoristis subjunctivi Exc. III. ad lib. I. Heyne.
Induciae XXIV. not. 649. 657.
Infernarum rerum notiones XXII. 362. 289. XXIII. not. 50. 104. com. 71. 80. 104. cf. Funebris.
Infinitivus pro imperativo aut referendus ad *ἔσθ* XV. 159. 230. pendens ab adjectivo XXIV. 243.
Insidiae, in insidiis sedere, heroumaetate honorificum I. 150. 227.
Inundatio propter homines improbos XVI. 886.
Iolcos II. 712.
Ionum nulla mentio in Iliade To. IV. p. 326. 370. barbaris permixti, ipse sermo Ionum plures dialectos sortitus est. v. Herodot. I. 142. cf. Dialectos. Iones sacrum fecerant Neptuno Heliconio XX. 403. Apollo Panionius 404.
Ipheus Trojanus XVI. 417.
Iphianassa, alius: Iphigenia IX. 144.
Iphiclus Phylaci f. XXIII. not. 633.
Iphidamas Antenoris f. ab Agamemnone caesus XI. 221.
Iphition XX. 381. Otryntei f.

Iphitus Nauboli f. II. 518. XVII. 306.

Ire, Ἰρή, Messeniae IX. 150.

Iris III. 122. XV. not. 47. 143.

169. ad Achillem missa XVIII.

166. 167. arceatit Thetidem XXIV.

not. 77. Ἰρις μετὰ Θέτιδος XV.

144. ὅσα διέπειτο 172. cur Iris,

non Apollo, ad Neptunum missa

sit a Iove 207. Iridis mendacium

XVIII. 176. Iris in Odyssaea non

occurrit, sed pro ea Mercurius,

quod arguit carminum diversita-

tem VIII. 399. Heyne. Achillis

preces nuntiat ventis XXIII. not.

192. 198. com. 200. ad Aethiopes

profecta 206. ad Priamum missa

XXIV. not. 143.

Ironia cf. Homerus.

Irus unde derivatum To. VII. p.

760.

Ithace II. 632.

Ithome, alia Messeniae, alia

Thessaliae II. 729.

Iton Thessaliae II. 696. nobilis Mi-

nerve Itonia.

Itymoneus Hyperochi f. Eleus,

a Nestore caesus XI. 671.

Iudiciorum genus XVIII. 497.

501. 2. 4. 5. 6. 7. 8.

Iugum XVII. 440.

Iuno ab Oceano et Thetys nutrita

XIV. 201. Ἰουνοῦλος et πόρεια

Exc. II. ad lib. I. πρὸς ἑαυτὴν

αὐτῇ lib. XIV. 194. Iunonis

ζώνη XIV. 181. doli deae 187.

διέπειτο XV. 83. γυναικείονος

XV. 5. ἀμύχανος 14. adjectiva

eius commutavit scribae XV. 78.

92. Iuno Samia To. VII. p. 589. a

Iove male mulcata I. 587. cf. not.

suspensa de Olympo XV. 18.

Argiva IV. 8. ei est Sparta 52.

vulnerata ab Hercule V. 392. Io-

vem, ut avertat ab Aethiis, ob-

sopire parat somno adducto XIV.

249. 153—353. ipsa blandimen-

tis assumtis Iovem in Ida seden-

tem adit 166. seq. To. VI. p. 673.

eius thalamus a Vulcano fabrica-

tus 166. ungit et ornat se 169.

vestit se 178. a Venero costum

commodat 188. iter ab Olympo

154—225. per Pieriam, Ema-

thiam, per Atho montem, ad

Lemnum, Imbrum (de hac ulti-

ma To. VI. p. 654. ad v. 251.)

230. in Somnum incidit — nuptiae

cum Iove, Ἰσπὸς γάμος 290. 296.

838. amavit Eurymedontem gi-

gantem To. VI. p. 654. ad v.

295. ab illo compressa lib. XIV.

295. cf. Supplem. Iridi et

Apollini Iovis mandata exponit

XV. 148. cf. 78. Iunonem nigri-

cantia supercilia habuisse not. 102.

tenuitatem deorum incusat 104.

Iuno et Minerva curru vectae in

pugnam prodeunt V. 720. Iuno

efficit, ut nox pugnae interveniat

XVIII. 239. — XX. not. 112.

Iupiter bello petitus et victus a

Cronidis, a Titanibus, a Ty-

phone ad I. 396. (p. 106.) 399. cf.

not. ad I. 5. Cronum in Tartarum

praecipitat XIII. 203. promissum

Thetidi datum I. 523. XV. 74.

seq. id exsequitur II. pr. ibique

not. modo in Olympo, modo in

Ida XI. 183. 196. cf. XVI. not.

ad 431. Iovis protectio ad Aethi-

opes I. 423. seq. Iovis mendacium

II. 12. amores XIV. 317. Iupiter

cur amet Ganymedem XX. 234.

ad Iovem referuntur vicissitudi-

nes fortunae XV. 491. Διὸς δὲ

τελευτῶ βοῦλή XV. 593. quas res

putarent Διόθεν, ἐκ Διὸς evenisse

XV. not. 487. fata aliorum deo-

rum in Iovem transferunt XVII.

443. ὑπὲρ Διὸς αἰσάν XVII. 321.

i. e. ὑπὲρ Θεῶν 327. Ζεὺς ἔπα-

νος μῆτορας 339. Διὸς νόημα

429. cf. Fatum. Iuno et Iupiter

de Sarpedonis fato XVI. 431.

433. de Patrocli fato 646. Iupiter

exarsit Iunone conspicta XIV.

292. Iunonem increpat strage

Trojanorum animadversa XV. 1.

vult ut Achilli satisfiat pro injuria

illata ab Agamemnone 47. Iovis et

Iunonis altercatio XVIII. 356.

Iovis ira 135. Iupiter tunc 377.

in summum discrimen ducit Achi-

vos 592. Iovis mens conversa

XVII. 546. Iovem nigricantia su-

percilia habuisse XV. not. 102.

dicitur Iupiter deturbare homines

de sana mente 724. Iunoni expro-

brat Achivorum studium XVIII.

356. segidem (v. h. v.) concutit

XVII. 593. Iupiter Tequisus XVI.

803. Ἀτταίος XXII. 113. Idaeus

XVI. 604. Iovis ara in Ida etiam

acropoli Pergamo XXII. 170. Iovis Hercei ara XVI. not. 231. Iupiter Dodonaeus XVI. 233. cf. Exc. ad h. I. Bodonaeus To. VII. p. 285. Pelasgicus, Pelargicus ibid. *Πηλεργατός* ibid. p. 237. Pelasticus ibid. Iupiter *στρεπτοπυγείρα* XVI. 239. Iupiter *Ὀφειος* XIX. 266.
 Iusjurandum, ejus formula I. not. 234. III. 252. 276. XIII. 271. XIV. 271. 272. XV. 36. XVIII. 501. XIX. 253. 260. 261. sacrificia in iurejurando XIX. not. 266. 195. 197. 266.
Ὀφειος (perjurii) filius Vindicta IX.

498. *γερουσίαν ὄφειος* XXII. not. 119. Iovis iusjurandum XIX. 108. *πέρας ὄφειος* per Stygem XIX. 113. 127. 187. *ὄφειος ἐλίσσεται ἀπὸ τινος* XXII. 119. *ὄφειος κισσά* XXII. 262. 266. mos iurandi cum symbolis XXIII. not. 531. II. 124. III. 73. 94. 252. 299. (Foodus.) perjurii poenae KV. not. 204. perjurium *εὐσεβεία* XVI. 18. Iupiter *ὄφειος* XIX. 266. ritus antiquissimi in foedere feriendo III. 270.
 Ixion ejus conjux Dia, e qua Pirithoum suscepit Ixion XIV. 317. p. 655. Heyne.

L.

Laas Laconicae II. 585.
 Lacedaemon II. 581.
 Laconis Subo. cf. ad XVII. 247.
 Laercis f. Almedon XVI. 193.
 Lamentorum trina genera XVIII. 316. lamenta poetarum XXIV. 720. mulierum 722. 725. Andromachae cf. 746. cf. Exc. I. ad XXIV.
 Lampus Laomedontis f. III. 147. Priami frater pater Dolonis XIV. 525. cf. XV. 526.
 Langaria, Lagaria XXIII. 554. cf. XV. 526.
 Laodamia, Acasti, regis Iolci f. II. 700. Alcmæonis f. XVI. 174. XV. 516.
 Laodice Priami f. III. 124. VI. 252.
 Lapitharum pugnae duae cum Centauris I. 263. II. 743.
 Laodocus Antenoris f. IV. 87. XVII. 699.
 Laothoe filia Altiæ seu: Altiæ XXI. not. 84.
 Larissa plures ejus nom. urbes II. 840. Gouffier Voyage XVII. 301.
 Latona a Iove amata XIV. 323. Latona inter Nymphas refertur XX. 8.
 Lavare vulnera, servarum est V. 906. Hebe Martem lavat ibid. cf. Charites.
 Lectum promontorium Idae XIV. 285. luctus XXV. not. 694.
 Legatio Ulyssis et Menelai ad

Trojanos III. 205. Antenori in castra ibid.
 Leitor Bocotorum dux XVII. 601.
 Leleges e Caribus IX. 429. ubi Schol. Ven. Strab. XIII. p. 909. D. 941. B. 976. A. add. To. VI. p. 627. *λελεγέμει* ibid. p. 357. extr. not. XX. 96 — XX. 96. 36.
 Lemnus ignibus subterraneis ardens I. 587. in ea mons, cf. Gouffier et Buttman, *Museum der Alterth. W. 1. B.* cf. II. 722. VIII. 230. *λελεγεύμενος* XXIV. not. 753. sedes Somni 280. a Thonante regnatur ibid. non tam sedes Somni, sed potius locus in quo Iuno in Somnum per mortalium sedes vagantem incidit. Erunt forte, qui causam occurrentis e Samothraciis sacris petere volent. ubi Achivi mercatum faciebant XXI. not. 40. Lemnus, nihil ad Lucretiam XVIII. 396. XXIV. 753.
 Leo igni territus XI. 553. leones in Graecia et Phrygia XVII. 756.
 Leocritus XVII. 344. Arisbanis f. XVII. 344.
 Leonidas, de eo quaedam XXI. 217. comm.
 Leonteus dux Lapitharum II. 745. XXIII. not. 826. 836.
 Lesbos expugnata ab Achille II. 129. XXIV. 503.
 Lethus Pelasgorum dux II. 283. 843. Hippothoi pater XVII. 283.
 Leucippus XIX. 116.

- Leucus IV. 491. Ulyssis sodalis,
 Libatio XVI. 220.
 Lilaes II. 523.
 Lindii XXIII. 186.
 Lindus II. 656.
 Litae deae IX. 498.
 Littera promantiando duplicata
 XV. 123. litterae Graecorum et
 Latinorum To. VIII. p. 710-711.
 de his scripserit dicitur Tyrannio
 v. h. v.
 Locri II. 531. sagittis usi XIII.
 718.
 Λόγος notio philosophica, Chri-
 stianica, XVIII. 485.
 Lustratio copiarum I. 313.
 Lycaon, Pandari pater II. 826,
 826. occiditur ab Achille XXI.
 not. 84.
 Lyeastus II. 647.
 Λυκαγηνεύς Apollo IV. 101. et
 Supplem. To. IV. p. 700.
 Lycii in Troade II. 824. Troja-
 norum socii II. 876. adde Strab.
 XIV. p. 988. Lycia sub Ida IV.
 108. cf. V. 172. Lyciorum arma-
 tura XVI. 419. — 526.
 Lycomedes IX. 84. XII. 866.
 XVII. 845. 6. XIX. 240. Aris-
 bantas f.
 Lycon XVI. 895.
 Lycophontes IV. 895. idem Po-
 lyphontes Autophoni f.
 Lyctus Cretae II. 647. XVII. 697.
 Lycurgus Dryantis f. fugat Dio-
 nysium et sacra proturbat VI.
 101.
 Lyrnessus Troadis, capta ab
 Achille, in qua Briseis (v. h. v.)
 capta II. 689. habitata a Cilici-
 bus. XVI. not. 57. XIX. 60.
 Λυρνησόν more antiquo XIX.
 60. 217. XX. 92. 96. 191.
 Lysander XXIII. 26. — Lycurgi
 de merita male XVIII. p. 807.
 Λύσις et ἀνελύς XX. 26.

M.

- Macar, conditor Lesbi XXIV.
 544.
 Macareus ibid.
 Machaon II. 731. Eueni f. occi-
 ditur ab Euryalo. excedit pugna
 XI. 506. excipitur a Nestore 597.
 in castris. — IV. 198. XIV. pr.
 Maeander II. 869.
 Maenalus XVI. 194.
 Maeon Haemonis f. IV. 894. 8.
 Maeones socii Trojanorum II.
 863. sub Tmolo Lydiae.
 Magnetes Thessaliae II. 756.
 fragm. Apollod. p. 886. Strab.
 XIV. p. 958. ubi vox Διόπων
 corrupta videtur, forte: Dolopes
 fuere, Δολόπων. Heyne.
 Mantinea Arcadiae II. 607.
 Μάρτις, μάρτελα cum diversis ge-
 neribus IV. p. 32. 33.
 Maris XVI. 819. XIX. not. 96.
 Marpessa rapta ab Apolline et
 ab Ida recuperata IX. 557.
 Mars Iunonis ex Iove f. V. 896.
 ab Alcidis vinculis habitus 885.
 Μαρρύνετρο XIV. 131. ejus θερά-
 ποντες, Διίμος et Φόβος XV.
 119. cum Minerva pugnat XXI.
 not. 891. cf. Deus Mars et Pallas
 auro effecti in Achillis clipeo
 XVIII. not. 516. φειρόμενος XXI.
 392.
 Masses II. 562.
 Mecisteus duo hujus nominis
 XV. not. 389. Μηκιστῇ ut Τυδῇ
 ibid. XXIII. 679. 681. Μηκιστῇ,
 Medesicaste Priami f. nupta
 Imbrio XIII. 173.
 Medicinae partes, quae Home-
 rica aetate fuere XI. 515. cf. Eu-
 stath. p. 859. l. 45. ubi τὰ ἱερο-
 ποιύμενα ἐκ τῇ ἐν τῇ ποσειδῶνι de
 Machaone recitat, in quibus le-
 gas: ἀνὰ θῆτα ἰάσασθαι (pro ἀνὰ λ-
 θῆ). Heyne. cf. Homerus. et XVI.
 508. XVII. 599. XXIV. 420. VI.
 64. medicina instillatur Achilli
 XIX. 347. medicus XXII. 325.
 medicorum cura ad chirurgiam
 spectabat I. not. 55.
 Medium, ejus primitiva vis XV.
 113. 128. 167. To. VII. p. 420.
 mediam saepe et activam vocem
 eadem vi et loco esse XVII. 511.
 XVIII. 308.
 Medon Oilei f. II. 727. XV. 332.
 frater Ajacis XIII. 698. seq. To.
 VI. p. 649.

- Megarensium** res descripsit Dieuchidas v. h. v.
- Megas** Perini pater XVI. 695.
- Megos** Phylei f. II. 627. ducit Epeos ex Dulichio XIII. 692. To. VI. p. 648. lib. II. 620. 2. XV. 520. 585. 589. XVI. 313. XIX. not. 258.
- Molanippus** XV. 545. 6. 7. Hircetionis f. 553. XIX. 240.
- Melas** Porthoi f. XIV. 116.
- Melasipus** XXIV. 79.
- Melaeager** Oenii f. II. 642. Dianae ira implacabili concitatus bello Curetes reprimi, sed matris diris exasperatus intra Calydonem ad abdit cum uxore Cleopatra. Tum aprum a Diana Aetoliae immisum venatione facta interimit IX. 539. exuviae apri concessis Atalantae Curetes oppugnant Calydonem. Heyne. recusat a Calydone repellere oppugnantes Curetes IX. 523. tandem subvenit, serius quam par erat, ejus sorores 590.
- Meliboea** Thessaliae II. 717.
- Menelaus** II. 596. seq. legatus ad Troianos III. 206. ejus genua 213. Dolopem trajicit XV. 542. Euphorbum XVII. pr. advocatur XVII. 508. alibi fortis, perhibetur ignavus esse 588. *Ἀχιλλεύς* occidit Thoantem XVI. 311. cur M. maxime Patrocli curam habeat XVII. 1. invitatus ab Patrocli corpore fune discedit 657. certat in ludis funebribus XXIII. not. 361. Menelapius Areithoi f. VII. 9.
- Menestheus** o Thessalia XVI. 193.
- Menestheus** Petei f. II. 552. IV. 327. XV. 331.
- Menoetius** cum filio Patroclo aderant Phthiae in domo Pelei, cum is Trojam mittebatur XI. 764. seq. XVI. 14. Opunte oriundus XVIII. not. 325.
- Mentae** personam induit Apollo XVII. not. 73. plures hujus nominis ibid.
- Mercurius** inter deos Nomios XIV. not. 487. cum ariete stans ex aere XIV. 490. XXII. 362. adolecentis ingenii personam induit XXIV. not. 339. ducit Priamum ad Achillem 440. *κλεπτῆς* 24, coim. cur nolit cum Latona pugnare XXI. 499.
- Meriones** dux Cretensium II. 651. *Ἰδομενείας* Idomeni Moli f. XIII. 253. X. 269. 270. XV. 302. XVI. 341. 603. XVII. 717. XIX. 233. certat in ludis funebribus XXIII. not. 351. 361.
- Mermers** XIV. 513.
- Merope** o Percote Troadis II. 331.
- Messe** II. 532.
- Mesoseis** *Ἰφίτης* VI. 457.
- Mesthlos** dux Maeonium II. 364. XVII. 216.
- Mestor** XXIV. 258.
- Metaplasmus** v. numerus.
- Methone** Thessaliae II. 716.
- Metrum** Ionicum a majori XXII. 133. *ὄς* 236. hexameter duodecim syllabarum XXIII. 221. cf. Homerus et Hexameter. metri in-curiosi veteres XXIV. 707. cf. Grammatici. *ἕως* una syllaba I. 193. secutus pro metro 205. *μήν* XXIII. 315. *Ἀλκ*, spon-deus XXIII. 492.
- Miletus** Cretae II. 647. 368.
- Militia**, jus regum cogendi ad illam XXIV. not. 400.
- Minerva** *Ἀλαιομένης* IV. 8. Achilli affutura XV. 614. o Iovis capite nata V. 880. VIII. 31. XVIII. 395. Minervae signum stantis, sedentis VI. 92. 303. populus ei consecratus pro indumento statucae. armat se in patris domo et ejus *ζῆνωνα* induit VIII. 375. 385. 387. cf. XXIV. 231. Minerva faciem gestans XX. 95. hostium adventus nuptia XI. 713. procreat Typhonem sola XVIII. 395. mythus aleae a Minerva inventae XVII. 53. *ἀγέλη* XV. 214. Trojanis adversa XVII. 396. XX. not. 31. et 43. sub Phoenicis forma not. 543. Minervae fraude deceptus Hector XXII. not. 157. Achillem Minervae confirmat not. 183. Minerva Deiphobi personam assumit ibid. et 226.
- Μίνης*, *Μίνης* XIX. 296.
- Minos**, Iovis ex Europa f. Minos et Rhadamanthus XIV. 321. 2. Cretae XIII. 450. 1.
- Minys** rum opes IX. not. 331. — Minyas Orchomeni rex IX. 331.
- Minysis** II. not. 511.

Mollos, duo filii Actoris et Moliones: Cteatus et Eurytus XI. 703. 749. an ii *συμφυεῖς* 750.
Molionidae XXIII. 638. not.
Mortis et *Somni* statuae XIV. 281. mortui quemodo in conclavi jaceant XIX. 212. cf. *Funebris*. *Θάνατος* XVI. 534. 672. 682.
Mors et *Somnus* juncti auferunt corpus mortuum XVI. 454. gemelli sunt 672. *mors λευγαλέος* v. h. v.
Morys XIV. 514.
Mulieribus potiri student obidentes XVIII. 265. muliebricia opera edoctae servae XVIII. not. 418. mulierum amictus XVIII. 122. muliebricia ornamenta 401. mulieres Graecorum diversae ab Aegyptiis XX. 251. mulierum lamenta XXIV. 725.
Mulius Agamemnonem Angeae f. duxerat XI. 713. XX. 472.
Munera ad redimendum Hectorem XXIV. not. 228.
Musae in medio carmine invocatae XIV. 503. XVI. 112. XVIII. 39. — I. 603. de Musarum religione etc. To. IV. p. 187. *Χάρτες* pro *Musis* *παρθένους* IX. 690. Musarum numerum Homerus non novit. I. 1. in Epigr. *Musae* *παρθεῖς* *χορὸς* dictae (Hesiod. Scut. 205.) Hermann de *Musis* fluvialibus Epicharmi et Bumeii p. 13. Spohn Commentatio de extr. parte Odysseae etc. esp. III. p. 37 — 47. — Musae saltantes XXIV. 616. *Ὀλυμπιάδες* *παρθύκοι* XVIII. 122. cf. II. 484. non mirum, unam tantum Musam memorari XIX. 103. cf. II. 484. 486. Musae *ἀγρίαι* XXII. 251. Musis sacrificatum XXII. 391.
Musica veterum XXII. 391. cf. *Ars*. et XVIII. 570. 571.
Mysale II. 869.
Mysalessus Boeotiae II. 498.
Mycenaei XV. 643. *Mycenarum* regnum XIX. not. 96.

Mygdon III. 186.
Mynes ab Achille occisus, Thebe expugnata II. 690.
Myrica XXI. not. 13. 350.
Myrina II. 814. Amazon. urbs Lemni sp. Apollon. I. 604. post Lemnum condita XIV. 230. *
Myrmidones II. 634. cf. Plin. IV. 14. eorum incessus ordinibus densis XVI. 210. *Myrmidones* et Achivi XXIII. 65.
Myrsinus Elidis II. 616.
Mysi socii Trojanorum II. 858. antiquitus tenere Bithyniam Strab. XII. p. 849. *Mysorum* dux Hyrtius XIV. 511. cf. Supplement. *Mysi* Europae, super Thracum sedes XIII. 5. *Mysi* e Thracum stirpe XIII. not. 1.
Mythus, et inventum poeticum ex mytho ductum diversi generis XIV. 160. 187. 213. *Mythus* vetus in formulam poeticam mutatus XXIII. 206. *Mythi* ex symbolica enuntiationibus ducti ad I. 396. XV. 13. *mythi* Homericorum superstructi carminibus, quae perierunt XVIII. 395. diversas ejusdem *mythi* inseruit Iliadi narrationes ibid. unde. quid colligi liceat v. Homerus. peccarunt, qui systema aliquod mythorum ex Iliade et Odyssea contextum condere voluere XX. 64. de *mythis* Homericis Exc. I. ad lib. VIII. add. XIV. 201. 218. 344. *Mythus* Ganymedis, unde, v. *Ganymedes*. de *mythis* Homericis To. VIII. p. 564. 5. 772. *mythi* Platonici 573. *Pindarici* 575. *mythi* symbolici I. 396. 607. (cf. Homerus). *mythicon* cyclos To. VIII. p. 777. cf. p. 813. de fabulis Homericis Heraclides Ponticus v. h. v. in Ind. Auct. fabula de *Θηταῖς* Neptuni et Apollinis apud Laomedontem etc. XXI. not. 442. fabula de natie o quercinis trancia haeminibus XXII. 126.

N.

Nephele cysticium, codd. nulla auctoritas ut IV. 181. *Argutiae* Grammaticae de eo existentes Exc. II.

ad lib. II. an in fine versuum locum habeat, statim ad I. 2.
Nastes Carum dux II. 867. 870.

- Ναυραδμός** Achivorum et copiae, numerus et statio II, 493. recens 494. sq. To, IV. p. 288 et 690. alius ordo, II, 558. Naves Ajax ad Rhoeteum XIII. 688. Achilles ad Sigaeum VIII. 224. XIII. 675. XI. 498. p. 681 et 687. XII, 118. imitatus est Homerum Nonnus XIII. lib. in enarrando exercitu Bacchi in Indiam ducti. Casaub. ad Strab., XIII. pr. Heyne.
- Navalis pugna** XV. 385. 405. Troianos belli tempore nondum pugnas navales nosse 389.
- Navis** centum remigum XX. not. 247. navium ordines not. ad XIV. 30. cf. XV. 426. navis media para 780. navis partes 676. ignis in naves injicitur XVI, 124. quot purgantes in navi essent XV, 168. *ναὺν ἐφ' ἑκατομῶν* XVIII. 3. de remigibus XX. 247.
- Necyia** Homeri To. VIII. p. 571. *ἐκ τῆς δεινίας Νεκυίας* XXIII. 92.
- Nelus**, Nestoris pater X. 682, 691. de Neoptolemo fabularum fundus XIX. 326.
- οἱ Νεότεροι** qui sint I. 270.
- Neptunus** improbat vallum Achivorum VII. 445. cultus Aegis et Helice VIII. 208. Neptuni vociferatio, deo indigna XIV. 147. 151. Neptuni sedes mari ad Aegae XIII. 21. equos sistit ad Samothracen XXIV. 78. in specu XIII. 82. stans a partibus Achivorum Ajaxes mittit ad pugnandum, assumpta persona Calchantis XIII. 43. seq. cf. XIV. 186. 6. 155. 6. Thucantis XIII. 216. De Iove sopito nuntio accepto, Achivis multo magis instat ut vires exserant 368. Neptunus *ἀσφάλειος* et *Θηελισένης* XXI. 447. *Ἰππεύς* XXIII. 806. *γαλῆρος* XXIII. 584. Heliconius XX. 403. 404. *ἡ Βοιωτία δὲν ἰσθμὸς Περσίδωνος* ibid.
- Nereus** II. 671. interfectus ab Eurypylo. Nereisides XVIII. 35. 402. Nereum Pontus progeniit XVIII. 140. cf. Suppl. XVIII. 38. XX. 207.
- Nereidum nomina** XVIII. 89.
- Nestor** II, 601. Pyli rex tacticus auctor II, 362. IV. 297. Exc. I. ad IV. p. 660. ejus res gestas bello Pyliorum et Eleorum XI. 670. add. VII. 132. ad Agamemnonem prodit armatus XIV. 1. Nestor inter Achivos deorum opem implorantes XV, 370. Nestor Gerenias XV. 370. XVI. 96. 473. Nestoris filii XIX. not. 238. idem in acie XVII. 378. Nestoris oratio ad Antilochum filium XXIII. 304.
- Nilus** comm. XVII. 263.
- Niohe** XXIV. 602. ejus liber 604. 613. 614. 617. 637.
- Niphas** *ἡδὲ γάλαξα* XV. 170.
- Nissa** Boeotiae II. 508.
- Nisyris insula** II. 6764.
- Nomen** duplex ab hominibus aliud et a diis inditum I. 463. XIV. 291.
- Nomii** unde dii sic dicti XIV. not. 491.
- Nox** mater Somni XIV. 259. r. *Νύξ*.
- Nubes**, aurea XIV. 344. XVIII. 205. *νέφος θυόεν, ἱεράν, ἀβρόειον* XV. 153. nube amictus Apollo praecedit in pugna, cur. XV. not. 308. caligo, *νέφος ἐκ ἐφ' ὀφθαλμῶν ὄσων Ἀθήνη* 668. nubes *πορφύρεη* XVII. 547. 551.
- Numerus novemarius** apud poetam VI. 174. cf. Duodenarius n. de rhythmi numero v. *Homerus*, n. dualis et pluralis mixti I. 567. III. 279. XV. 125. XVI. 139. 422. XVII. 386. XVIII. 287. 510. XIX. 810. XXI. 383. cf. *Homerus*. Plural. ap. subst. neutr. VIII. 130. XXIII. 15. XVIII. 130. 197. cf. Aelian. V. H. I. 6. cf. Singularis.
- Nuptis**, novis, novae aedes extruebantur XVII, 36. nuptiae XVIII. 492. 604. nuptialia dona Suppl. XVI. 867. XXII. not. 470.
- Νυκτερεστά** libri X. inscriptio.
- Nymphae** de iis VI. 26. Orestides in tumultum serentes tiliis VI. 426. comitantur Thetidem XVIII. 36. N. in Olympo XX. not. 7. Nymphae in natalibus Minervae XX. 7. Nympharum nomina XX. 8. rara est in II. mentio, in Od. frequentissima 8.
- Nysa** Thraciae VI. 133. de variis Nysis ibid.

O.

- O** bello notati versus v. Spuria in in Ind. Auct. sub Homero.
- O**calea Boeotiae II. 501.
- O**ceanus III. 5. Schol. Harlej. *τινὲς μὲντοι ἐνὸμιζον ὠκεανὸν μὲν λεγέειν τὸν Νεῖλον*. Heyne. pater decorum, pro *γενέτης πατὴρ* XIV. 201. XIII. 147. Oceani et Tethyis iurgia XIV. 295. not. 205. 209. (Neptunum Thetyn duxisse XXI. 195.) Oceanus fluvius XIV. 245. XX. 7. XXIII. 74. *παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο* XVI. 1. *ἀφ' ὀρέων* XVIII. 599. *ὠκεανὸς* i. e. τὸ πῆμα τῆς γῆς XXIV. 12. Oceani regia XIV. not. 200. *δάμα βαθυρρόον ὠκεανοῖο* XIV. 311.
- O**cheus V. 845. Aetolus.
- O**dysseam et Iliadem non ab eodem auctore To. VIII. p. 306. 7. cf. supra: Homerus.
- O**ethalia II. 596. Euryti. Messeniae alia II. 780. Thessaliae.
- O**edipus de ejus morte fama varia XXIII. 679.
- O**eneus II. 641. ejus filius Meleager XI. 756. Calydone habitavit XIV. 116. VI. 216. IX. 523. Dianae iram provocaverat; itaque aper in agrum immisus IX. 581. superstes adhuc Calydone obsessa IX. 577. Heyne.
- O**etylus Laconicae II. 585.
- O**ileus et *Ιλεύς* II. 527. XII. 365. XIV. 442. XV. 333. Medontis pater II. 727. Aiscis pater unde Aiax *Ὀλλιάδης* pro *Ὀλλείδης* XIII. 203. 694. (*Ἰλιάδης*)
- O**leae laudes XVII. 53.
- O**lenia Elidis II. 617. Olenna Aetoliae II. 689.
- O**lizon Thessaliae II. 717.
- O**loosson Thessaliae II. 739.
- O**lympus Homericus, regia Deorum, Exc. VIII. ad I. 494. of. XIII. 754. in ea *δῶμαρα, δῶμα Διὸς* I. 599. cf. not. XX. not. 4 — 30. Iovis domus et prospectus XVIII. 376. ut mons habet promontorium XIV. 225. Pieriae incubat coelum. Heyne. Olympus *ἀγαντῆρος* XV. 186. de monte XIV. 154. 176. 225. 226. XVI. 364. *ὀψιγανός* et *Ὀλυμπος* discernitur XV. 192. diversa habent adjectiva 21. Olympus convallatus XX. 5. 22.
- O**mina XV. 377. ominatur moriens XXII. not. 343. omen laustum XV. 376. omen poscitur ut pignus laeti eventus XXIV. not. 292. cf. praedictio.
- Ὀνείδες* supra caput adstantes II. 26.
- O**ptativus cum conjunctivo perpetua permutatio contra Atticos, tantum de usu Homérico. XII. 48. I. 230. VI. 471. Heyne. optat. apud *ὄψα* Exc. III. ad lib. IV. apud *αἷ* Exc. II. ad lib. V. apud *ἄρα* XV. 738. post *ὄψεσ* XVII. 463. 714. optat. et conjunctivus ferper XV. 46. 71. 731. optat. pro fut. XV. 70. XVIII. not. 122. vario explicatur XV. 82. XVI. 283. 725.
- Ὀξλοποιία* rhapsodia ita dicta XVIII. pr.
- O**pus II. 580.
- O**raculum Dodonae. Exc. II. ad lib. XVI. — XX. 307. Sibyllae ibid.
- O**ratio gravissima, *δευρόντος* plena I. not. 225. ab oratione obliqua transitur ad or. rectam XXIII. 856. oratio minus polita XV. 463. variata XVII. 606. oratio narrantis (*διηγηματικὸς*) transit in *μυθητικὴν*, i. e. dramaticam, non addita: *ὥςδε λέγων ἑαυτὸς* XVI. 203. XVII. not. 463. impedita 608. turbata praee dolore XVIII. 55. obscuratur not. 509. variatur XXI. 525. cf. Homerus.
- O**rchestus cum Templo Neptuni II. 506.
- O**rohomenus Arcadiae II. 605. opulentia urbis IX. 381. IX. not. 381. duplex II. 511. 512. 517. 594. 605.
- O**rdenes densi aciei XVII. 357. cf. Pugna.
- O**rithyia XVI. 181.
- O**rmenium Thessaliae, in Macedonia II. 734. IX. 448.
- O**rmenus avus Phoenicis, pater Amyntoria X. 266.

Orneae in Mycenarum ditione II. 571.

Orsilochus ejus genus, ex Phœris Messeniae V. 542. cf. not. 546.

Orsippus Megarensis, non Atheniensis XXIII. 688.

Ortho Thessalicae II. 789.

Ossa i. e. alibi *ὄρη*, *Ἠζώ* II. not. 95.

Ossa in patriam non reportata VII. 86.

Ostentam imbris sanguinei XI.

64. ostentam a diis petita XXIV. 312. — XXII. not. 30.

Ostreis venci heroes XVI. 747.

Othryoneus Thrax XIII. 363.

Otreus III. 186. ab eo urbs Otraca Strab. XII. p. 849. A.

Otus Epeorum dux XV. 512.

Ὀυραίωνες V. 898. Titanes *οὐρανοῦ* nubes supra Olympum XXIV. 97.

P.

Paeon cantus I 478. 474.

Paederastia orta ab Lacedaemoniis XX. 234. To. VIII. p. 58. inf.

Paeon, *παίων*, Paeon I. 478. 4. add. Schol. Platon. p. 44. nomen genericum XXII. not. 391. Paeon diversus ab Apolline V. 401. XV. 256. XVI. 365.

Paeones II. 848. XVIII. 287. XXI. 155. dux Pyraechmes XVI. 287. et Suppl.

Paconia XVII. 850.

Paesus, Apaesus V. 612. urbs ad Hellespontum.

Palladium VI. 811. XIX. 181.

Pallene XV. 29.

Pandarus II. 887. Lycoris f. IV. 89. V. 168. eqq. ducit Lycios V. 172. loquacissimus homo XX. 98.

Pandorae fabula XVIII. 419.

Πανδάρης II. 580. 684.

Panophaeus Iupiter VIII. 280.

Panopius, *Πανωνίος* II. 520. urbs Phocidis II. 820. XVII. 307.

Panthus III. 146. XV. 522. Panthi filii XVII. 28. Euphorbus ibid. init.

Paphlagonia II. 851.

Paris cum Menelao congressus III. 340. a Venere ereptus et ad Helenam reductus dñmum 421. adierat Sidonem VI. 29c. ab Hectore ad pugnam revocatur 825. *ἑρκαπύς* XIII. 769. Diomedem vulnerat XIX. 58. XIV. not. 30.

Parodia v. Ind. Auct.

Parrhasia Arcadiae II. 608.

Parthenius fl. Paphlagoniae II. 854.

Pasithea Charis XIV. 267. 269.

Patrocli *delectus* XI. 179. Patroclus ab Achille prospiciente Ne-

storis. et Machaonis e pugna reditum e tentorio evocatus XI. 601.

Achillis arma induit XVI. 180.

hortatur Myrmidones 263. inse-

quitur Trojans caede facta 352.

Patroclus lacrimabundus XVI. init.

ejus verba ad Achillem 21. recens:

copiarum ab P. eductarum XVI.

894. P. Merionem increpat 626.

juvenilliter exultans, repulsus ab

Apolline 684 — 711. de Crebri-

onis corpore pugnans 751. successu

ferociens mortem sibi arcessit, ab

Euphorbo vulneratus, ab Hectore

confectus 777 — 828. respondetur

quaerentibus: quid Iovi dubitatio-

nem injecerit, illucine an serius

P. occumberet 647, de Patroclo

occiso XVII. init. corpus Patrocli

125 — 139. XVIII. 231. reporta-

tur 785. Patroclus quatenus refe-

ratior ad Myrmidones XVII. 7.

XVIII. 10. Patrocli cadaver ser-

vatur XIX. incunt. honos fune-

bris ei habitus XXIII. not. 1.

ejus umbra not. 104. ejus ossa

conduntur not. 249. ejus facinus

XXIII. 86. Patroclum *πρωτόγονος*

XVI. 847. ejus virtus et for-

titudo XXIV. not. 6. mores

XVII. 671. XIX. 287. *Πατρό-*

κλέος To. VIII. p. 784, et sq. p.

818. lib. XXIII. 256. 7. To.

VII. p. 188.

Patronymicum irregulare XV.

526. patronymici forma XVII. 608.

Pedaeum Troadis XIII. 102. di-

versa a Pedaso VI. 35.

Pedacus Antenoris f. V. 69.

Pedacus eversus cum Lyraeaso XX.

92. II. 687. XII. 445. XXI. 87.

ad fl. Satnioenta aita VI. 36.

- XIV. 440. XX. 92. Messeniae IX. 152.
 Pedasus equus XVI. cf. Eqvi.
 Pelasgi II. 840. *πλανήμενοι* Strab. XII. p. 857. extr. of. lib. XVI. 283. Exc. ad h. l. To. VII. p. 711.
 Pelegonius XXI. 140.
 Pelens XVI. 15. ejus hasta 144. P. ab Acasto pulsus XIX. 524. ejus arma in nuptiis cum Thetide a diis dono data XVII. 194. Peliei senectus XVIII. 381. varia fortuna XXIV. not. 534. com. 488. decrepitus senex XXIV. com. 487.
 Pelius mons Thessaliae II. 748. 757.
 Pellene in ditione Mycenarum II. 574.
 Pelopidae To. VIII. p. 831.
 Pelops regnum a Mercurio accepit, Atreo reliquit II. 104. Pelopis filiae XIX. 116.
 Pelor gigas XVI. 175.
 Peneleos, Boeotorum dux II. 494. res gerit XIV. 487. 9. 506. XVI. 385. XVII. 597.
 Peneus fl. Thessaliae II. 752. 757.
 Peraebi Thessaliae II. 749. a Lapithis expulsi.
 Percote II. 831. 835. XI. 229. et Percope urbs Thracum XV. 548. 576.
 Pergamum IV. 503. acropolia XXII. 383. ibi ara Iovis.
 Perimus XVI. 695.
 Periphotes Coprei f. XIV. 515. XV. 638.
 Periphas dno hujus nominis XVII. 322. not. 323.
 Perseus e Danae Iovi natus XIV. 319. 320.
 Perseus filius II. 552. IV. 338.
 Phaenops Asii f. XVII. 596.
 Phaestus Cretae II. 648. Bori f. e Maconibus V. 48.
 Phalces XIV. 513.
 Pharis II. 582.
 Phegeus Daretis f. V. 11.
 Pheneus Arcadiae II. 605.
 Pherae Thessaliae II. 711. Messeniae V. 553. IX. 151.
 Pheres, Φήρες, Centauri I. 268. II. 743.
 Phorctiades Rumelus II. 763.
 Phiale XXIII. 253.
 Phidippus, Heracles nepos, Thessali f. II. 678.
 Philoctetes XXIII. 659. II. 718. iacens in Lemno vel Chrysa 721. quod hydro non a serpente morsu (ὄφεος) morsu ietus dicitur, observat Pausan. VIII. 8. p. 613. extr. To. VIII. p. 832.
 Philotimus X. 10.
 Phlegya Thessaliae XIV. 301. add. To. VI. p. 645.
 Phineus VI. 138.
 Phobus (Φόβος Martis f.) XIII. 299. XIV. 119.
 Rhocenses Φωκείς II. 517. Φωκίων, Φωκίων XVII. 307. Phocensium dux Schedius XV. 516.
 Phoenices mercatores XXIII. not. 745.
 Phoenix faciens verba IX. 432. 448. Amyntoris f. X. 266. pater Europae XIV. 321. nisi est Rhonicia puella Φοίνικας κόρη. Phoenicia formam induerat Minervae XVII. not. 555. XVI. 196.
 Phorbas a Mercurio amatus, dives gregibus, Trojanus XIV. 490. plures h. n. XXIII. 660.
 Phorcys Phryges duxit II. 862. XVII. 312. 218. 318.
 Phryges II. 862. eos cum Trojanis confuderunt et *πρωτοί* ibid. XX. 216.
 Phrygia vitifera III. 184. ibi leones XVI. 756. Ph. magna XXIV. 545.
 Phthia Thessaliae II. 688. IX. 868. 895. XIX. 330. IX. 253. *μύνη μύλων* 475.
 Phthii in Thessalia XIII. 686. II. 688.
 Phthienses II. 868.
 Phylae II. 695. Phthiotidos.
 Phylas pater Polymelaes XVI. 179. 181.
 Phylens Megetis pater XIII. 692. XV. 530.
 Phylides Megetis V. 72. Phylei f. Phylus, Angeae f. XXIII. not. 637.
 Physica de his ante Hom. carmina extitisse XIV. 344. an subtilius illa prosecutus sit Hom. 392. cf. Homerus. Physicae res in rebus mythologicis XIV. not. 200. physica interpretatio XV. 189. 198. XVII. 547. XXI. 344. 354. clipei Achillis XVIII. 478.

- XX, 122. de rebus physicis carmina ante Homerum artitiasse XIV. 344. To. VII. p. 589. 590. XVIII. 107. 239. 351. de Solis natura XXII. 186. To. VIII. p. 564. 572. 576. lib. XXIII. 191. qui scripserint de rebus physicis To. VIII. p. 569. 580. 779.
- Picris in Thessalia II. 766. Macedoniae, tunc Thraciae XIV. 226.
- Pindarica forma II. 185. ubi Schol. Theopompum laudant. cf. Ind. Auctor.
- Pirithous Iovis f. XIV. 317.
- Pirous dux Thracum II. 844. IV. 520.
- Pisander, XIII. not. 601. Macedonici f. XVI. 193.
- Pisistratides, eorum merita de Homeris carminibus To. VIII. p. 808. cf. Homerus.
- Pityea Troadis II. 835.
- Placius mons, cui adjacet Thebe I. 366.
- Placos seu tractus, seu mons Troadis ad Theben VI. 896. unde *ἡ ποταμὸς (χώρα) et ἐξέλιξ-κος*. XXII. 479.
- Plataeae II. 504.
- Plethrum XXI. 407.
- Pleuron Aetoliae II. 639. tenebatur a Thestio [Althaeae patre IX. 523. duo Pl. XIV. 116.
- Pluralis v. Numerus, rerum abstractarum XXII. 247. pluralis *πρὸς τὸ γεννέος* XXIII. 157. pluralis notionum abstractorum XXI. 513. XXIII. 422. 858.
- Pluto v. Hades.
- Plusquamperfectum inter imperfecta II. 93. sermone antiquo insertum XVIII. not. 248. plusquamperfecti tertia persona ad Ionicum et Atticam dialectum revocata XIV. 412. plusquamperfectum pro futuro XXI. 80.
- Podalirius II. 782.
- Podarces, Protesilai frater, II. 704. Iphicli f. XIII. 698. 698.
- Podarge una ex Harpyis XVI. 150. cf. Exc. ad h. l.
- Podes XVII. 575. Eetionis f. XVII. 876.
- Poetica ars cf. ars.
- Polites Priami f. II. 791.
- Pollux contra Amycum pugnat-
rus XXII. 317.
- Polydamas praefens XI. 57. Panthoi f. procedens in pugnam angurio monitus recedit XII. 156. seq. cum petit Ajax, illius iactantia incensum XIV. 458. Prothoenorem necat XIV. 449. 521. ejus praedictio XII. 223. cf. not. ad XVI. 867. — XVIII. 249. 284.
- Polydectes Supplem. ad XIV. 319.
- Polydora Achilli soror XVI. 175.
- Polydorus plures h. n. XX. not. 407. — 18. XXI. not. 90. XXIII. not. 637.
- Polydus V. 148. XIII. 662.
- Polymela Eudori mater XVI. 179.
- Polymelus Trojanus XVI. 417.
- Polypoetes II. 740. Lapithae imperat.
- Polyphemus Lapitha I. 364.
- Polypoetes XXIII. not. 836. 836.
- Polyxenus II. 623. Agasthenia f. Angeas nepos.
- Porta, *πόλα* ipsae *θύραι* XXI. 531. fores *εὐρύς* non *θύραι* IX. 579. cf. clavis.
- Portheus, stirps ejus XIV. 115. in Aetolia.
- Practium Troadis II. 836.
- Praedictiones XVI. 842. et jam 26. 50. XII. 223. cf. Omina.
- Praepositiones et particulae serius in sermonem recipiuntur V. 170. IX. 75. cum subst. vel al. verbo compositae I. 103. II. 787. XV. 4. 144. 352. 557. XVI. 73. 106. 123. 145. 151. 183. 188. 199. 225. 252. 305. 392. 496. 533. 548. 572. 609. 636. XVII. 83. 437. 447. 573. 664. XVIII. 423. XIX. 118. XX. 30. XXI. 517. XXIII. 159. 718. XXIV. 161. 705. a verbo separatae et postpositae XVII. 523. 529. XIX. 362. XXI. 554. non omnes anastrophe admittunt XVI. 290. cf. XVII. 542. XVIII. 400. XIX. 148. 326. XX. 253. XXI. 208. 251. 446. augmentum in praepos. *ὅσο* XXI. 599. Exc. ad h. l. praepos. separatae, perspicuitatis causa XIV. 169.
- Praesentis indicativi et futuri indicativi via eodem loco habita I. 141. 2. praesens pro praeterito

- (v. *ῥαψῆς*) I. 558. X. 449. XII. 168. praes. pro futuro XXIV. not. 181. XVI. 70. 852. XXIII. 20. 75. XX. 452.
- Præterite** tempori adjungitur notio *tot* solet XV. 272.
- Pramneum** vinum XI. 638.
- Protes volentes** XXIII. not. 363.
- Pretia** rerum II. not. 449. auri et argenti VI. 25. XXIII. not. 262. 708. 5. talentorum XXIII. 269. 751. servi v. h. v.
- Priami fratres** XV. 554. — XX. 806. filii XXIV. 251. 258. 496.
- Priamus** hortatur Hectorem, ut in urbem se recipiat XXII. 25.
- Priamus** ut corpus Hectoris redimat, summa libri XXIV. vid. not. 22. se accingit ad illum redimendum 189. not. supplex Achilli 468. *ῥήγας* 477. castra Achiverum relinquit cum corpore not. 677. domum suam inducit corpus Hectoris not. 695.
- Primitiae** XIX. 254.
- Προβήματα καὶ ἄνους* II. 53. Aristotelis 805.
- Prodigia** XIX. 407. cf. Omina.
- Proetus** Argivus VI. 157.
- Πρόμαχοι* XVII. 357. *ἐν πρῶτῳ ὁμάδῳ* XVII. 380. cf. Pugna.
- Promachus** Alegenoris f. nocat-
tur XIV. 476.
- Pronomen** acuitur, si ei praemittitur praepositio: *πρὸς ὁπίσθῃ* I. 368. cf. 418. II. 366. 343. IV. 497.
- Pronous** Trojanus XVI. 399.
- Proserpina** XIV. 326.
- Prosodia** Exc. III. ad lib. V. Exc. I. ad XVII. To. VIII. p. 452. To. VII. p. 400. laesa XIX. 179. cf. hiatus, v. breve XXI. 318. — III. 357. — XIV. 219. — XX. 255. producitur brevis vocalis ante sonum caninum XIX. 358. duplex prosodia Supplem. XVII. p. 407.
- I. 9. 13. 15. tribrachys XX. 42. cf. Hemerus et metrum.
- Protesilans** rex Phylaces II. 698. Iphicli nepos 704. XVI. 286. ad ejus navem pugna XVI. 286. ejus navis cremata XV. 706.
- Prothoenor** Areilyci f. XIV. 450.
- Prothous**, Magnetes ducit II. 758. XIV. 515.
- Protiaon** vel potius: Protianor XV. 456.
- Proverbium** XXII. 126. XVII. 821. XXIII. 441. XXIV. not. 54. XX. 247. XXII. 262.
- Pteleon** II. 594. sub Nestore, 697.
- Pugnandi** varii modi II. 822. XVII. 578. not. pugna singularis III. 346. pugnae ex provocatione VII. 38. pugnas inter Trojanos et Achivos cum fuga in castra v. in argumentis librorum Exc. ad lib. XI — IX. 362. — militum in *ἁείσ* ordine (cf. h. v.) XVIII. not. 298.
- Pygmaei** III. 6.
- Pylaemenes** Paphlagonum dux II. 851. V. 676. XIII. 645.
- Pylaeus** dux Pelasgorum II. 842.
- Pylene** Aetoliae II. 639.
- Pyliorum** et Epeorum *βονηλαία* et pugna XI. 670.
- Pylos** II. 591. *ἐν Πύλῳ* V. 397. vulnerat Hercules Plutonium. P. *ἡμαθόσις* Messeniae IX. 153. Pylos Nestoris fuit Triphyliae, non Messeniae II. 591. XI. 681.
- Pyraechmes** Paconum dux II. 848. XVI. 87.
- Pyrasus** II. 695.
- Pyria** Trojanus XVI. 416.
- Pyrri** nomen a: Pyres XIX. 327.
- Pythagorei** XXII. 391.
- Python** et Pytho, Delphi II. 619.

R.

Reges non vectigalia, sed munera accipiunt IX. 155. 156.

Rhadamanthus Iovis f. ex Europa XIV. 321. 2.

Rhapsodia, specimen X. pr.

rhapsodiae pars truncata XIX. 245. tempore quodam Iliam in rhapsodiam distributam XX. 2. — XVII. 755. de rhapsodiarum Iliadis compagine Exc. II. ad lib.

XXIV. maxime p. 799 de nominibus To. VIII. p. 788. de rhapsodia & doctorum virorum iudicia Exc. I. ad lib. XXIV. rhapsodiae Odysseae To. VIII. p. 786. inf.
 Rhapsodus, ῥαψῳδός Exc. II. ad XXIV. sect. III. rhapsodi locum communem interponere XX. 251. XXIV. 180. rhapsodus Cynaethus To. VIII. p. 793. alii, 794. rhapsodorum licentia et inserta sexcenties observata. hinc

mirus dissensus plerumque in minutia. Heyne.
 Rhea XV. 187. ῥέα ἡ δαίμων XXII. 113.
 Rhesus X. 405. XII. 120.
 Rhiemus XX. 485.
 Rhipes II. 606. Arcadiae.
 Rhodius Troadis fl. XII. 20. Rhodus II. 654.
 Rhoecus clarus arte aeris fundendi v. ars.
 Rhytium II. 648. Graecae.
 Risus Sardonius XV. 103.

S.

S Latinorum & Graecorum spiritus aspero ortum To. VII. p. 710. inf. 738. (ἔξω) 768. inf.

Sacrificii ordo I. 447. 458. (in not. v. 464.) II. 410. 421. juvenes XII. sacrificantur XXIII. 181. Fluvii equi XXI. 181. Fluvio litatum XXIII. not. 148. cf. Fluvius. hecatombe, L. oves XXIII. not. 146. inferiae not. 169. 170. I. not. 64. — Sacrificia in iura jurando XIX. not. 266. sacrificantes XXIV. not. 221.

Sagittarii non habent galeam XV. 480.

Salamin II. 557.

Saltatio XVIII. not. 494. 559. 570. 571. chorica not. 590. 3. 5. 6. ὀρχήσις κατὰ στυγὰς 602. ὀρχηστῆρες κοῦροι 494. Ibidem ciantur alii de hac re auctores, ita etiam 590. ibid. saltatio mimica 591. 592. saltationes Corybantum aliaeque 597. saltatio bellica 572. χορευαῖοι saltationis 604. οὐαλοῖν, quae ἑρμηνεύς saltatio est Supplem. ad VIII. 572. — XXII. 391. saltator i. e. nequam XXIV. not. 261. 2. χορεύτης ibid. περὶ χορῶν scripsisse Aristotelem To. VIII. p. 798.

Samos insula II. 626. 634. v. Same, nunc Cephallenia Schol. A. φρονέον δια τῆς Κεφαλληνίας μέχρι τῶν Σάμου ὅπερ Παρφαῖοι φασὶ Κασσῶν; tres insulae eo nomine To. VI. p. 641. Heyne. i. e. Samothrace XIII. 12. XXIV. 78. 753. Strabo: ἐκάλειτο δὲ ἡ Σαμοθράκη Σάμος. πλε cf. Schel-

ling: über die Gottheiten von Samothrace p. 44.

Samothracia XIII. 12. in ea mons Saos vel Saoco.

Sangarius fl. Phrygiae III. 187. Supplem. ad XIV. 445. XVI. 714.

Sarcasmus (v. Homerus) XVIII. not. 300. 355. XXII. 371.

Sarpedon dux Lyciorum II. 376. VI. 199. congressus c. Tlepolemo V. 628. Sarpedonis virtus in opugnando vallo XII. 290. 379.

392. Σαρπηδόνα in hoc libro solo. S. cum Patroclo congressus XVI. 419. — 439. 443. 462. 621.

563. 632.

Satniois, Troadis fl. VI. 34. XIV. 445. in finibus Lelegum. cf. Supplem. et XXI. not. 84. com. 87.

Satnius Enopii f. ex nymphe Naide ad Satnioentem fl. XIV. 443. 4. 5.

Scaea porta Troiae III. 146. 263. VI. 257. add. Strab. XIII. 853. C.

ultra Scaeam portam non ausi erant procedere Trojani ante Achilles iram IX. 854. — XVIII. 453.

XXII. 6. 350. XXII. 194. 413. (porta Dardania dicta). XVI. 712.

Scamander et Simois V. 774. inter utrumque campus VI. 4.

eorum cursus XX. not. 1. XXIV. 349. 692. Scamandri fluctus ac vortices XXI. not. 238. XXI. 1.

2. Scamandri cum Achille pugna 238. II. 467. V. 49. XII. 21. XX. 73. 74. de fontibus Scamandri XXII. 147. 148. Trojano ad castra Archivorum pervenisse Scamandro trajecto XIV. not. 433.

- cf. castra de Scamandrio campo
To. IV. p. 654. 664. add. Spohn.
de h. r. cf. Ind. Graec.
- Scarphe Locridis II. 532.
- Sceptrum, antiquitas regni de-
clarata per sceptrum a maioribus
accepti I. 101. sq.
- Schedius Photensium dux II.
517. duo illius nominis extitere
XV. 515. — XVII. 306.
- Schemata: Pindaricum II. 185.
VII. 6. Chalcidenses Homericum
VI. 71. V. 878. et p. 714. genus
maec. cum fem. juncta VIII. 435.
- Schoenus II. 497.
- Scholia congesta temere ad loca
diversa ex uno et altero gram-
matico, itaque idem saepe et di-
versis locis legitur v. c. XIII.
308. XIV. 245. 344. 405. XV.
360. XVI. 21. 25. 74. 120. XVI.
175. 235. XVII. 652. XVIII. 166.
395. 410. 418. XIX. 15. XX. 5.
11. 20. Scholiorum inepta opera
To. VIII. p. 556.
- Scholiasta corrigitur XVI. 822.
Ineppit Eustath. e. c. XVII. 623.
XVI. 367. 395. XVIII. 168. 224.
230. Scholiorum duas classes esse
XXII. init. argutiae XIV. 62. XV.
189. 378. Scholia codicis Mosc.
prorsus conveniunt c. Scholiis
Ven. B. XVII. 1.
- Scripturae specimina (Schrift-
züge) To. I. p. LXII.
- Schutum *σπερδαίμωνος* XV. 489.
σπερδαίμωνος XVIII. 480. cf.
Armatura.
- Scyrus insula XIX. 326.
- Sellae aureae XVIII. not. 389.
- Selleis fl. II. 659. Thesprotiae
in Epiro. fl. Troadis II. 839.
XII. 97. XV. 531. XVI. 234. cf.
Exc. ad h. l.
- Semele a Iove amata Dionysi
mater XIV. 323. 325.
- Sepulcralis *συνήλη* XVII. 434.
cf. Funeris. sepulturae genera
XXIV. 795.
- Seriphii Supplem. ad XIV. 319.
- Servi pretium XXI. not. 40. 79.
cf. Pretia.
- Sesamum Paphlagoniae II. 853.
- Sestus ad Hellespontum II. 836.
- Sicyon tam in Mycenarum ditio-
ne, II. 571. 2. 3. in Agamemno-
nis ditione XXIII. not. 297. To.
VIII. p. 796.
- Sidon VI. 290. Tyrum non me-
morat. Heyne. Sidoniorum sol-
ertia XXIII. 742. 743.
- Signum militare, purpurea vestis
VIII. 221. fumo et igne datum
XVIII. 207. 211.
- Simois XII. 22. XXI. not. 209.
com. 238. dicitur Scamander.
- Singularis (v. Numerus.) verbi
apud dual. substant. XXIII. 477.
- Sinties I. 594. Pelasgi.
- Sipylum urbs XXIV. 615.
- Sisyphus Aeoli f. VI. 153.
- Sminthe Sminthius I. 39. I. 431.
- Smyrna unde dictum II. 313.
- Socus XIX. not. 53.
- Sol et videt et audit omnia III.
277. cf. Plin. II. 4. extr. aliter
Xenophanes apud Sextum Emp.
IX. 144.
- Solennia lamenta XXIV. not.
719.
- Somnium II. init. XXIII. 68.
- Somnus *Ταυος*, frater mortis
XIV. 251. XVI. 672. 682. cf. 454.
a Iunone rogatus ut somno op-
primat Iovem XIV. 231. jam ante
Iovem sopierat, ut Hercules tem-
pestate opprimeretur 249. a No-
cte servatur 260. — 269. 852. 855.
Somni sedes in insula Lemno
XIV. 230. Somni et mortis sta-
tuae Spartae 231. 267. sedes in
inferis not. 281. somno thronum
promissum a Iunone XIV. 238.
245. amor Pasithea tenuit 267.
- Solyimi VI. 184.
- Sorus cum fratre Charope Hippas-
tilius XI. 427.
- Sparta II. 574. 582.
- Spercheus XVI. 176. XXIII.
142.
- Spiritus in mediis verbis XV.
705.
- Stabula et tuguria XVIII. not.
587.
- Stentor V. 785.
- Sthenelus II. 564. Archivorum
dux, Capanei f. IV. 367. St. di-
versus ab illo in lib. B. 564. XIX.
116.
- Stichius et Schedius XIII. 195.
To. VI. p. 641. XV. 329.
- Stratie Arcadiae II. 606.
- Stymphalus II. 608.

Styra Euboeae II. 539.
 Styx fl. e quo Titaresius profuit II. 755. VIII. 869. Stygia ἑδωε ἀάστων XIV. 271. per Stygem juratur 272. 279. XV. 57. ubi Στυγος ἑδωε pro Orco.
 Superlativus c. negatione pro summo affirmationis gradu XV. 11. superlativus ἑγκωμιστικῶς XX. 253.
 Supplendum εὐλαβοῦμαι XVII. 93. ἐστὶ ἡ γίγνεσθε XVI. 538. ἐμάχετο, ἠκούσισε XXI. 161. substantivum aliquod fem. pro masculino XXI. 167. ἵνα XXIII. 71. 97. subjectum XXIII. 835.
 Syllabae breves productae tonē

Θιδόρμια XXIV. 425. τοῖς ἐν τῷ ἱερῷ XII. 216. 326. cf. Prosodia.
 Sylleptice dictum XIV. 63. 116. 128. XVI. 24. XXI. 502.
 Symbolicus sermo et scriptura I. 396. symbolica nomina apud Smyrnaeos XXIV. 532. — XIX. not. 92. 94. cf. To. VII. p. 704 v. Homerus.
 Symo II. 671.
 Συνακτιμῶς XIII. 130 seq. de phalango.
 Synizesis XV. 18. XVI. 31. XVII. 89. 259. 324. 450. XIX. 226. XX. 188. 888. To. VII. p. 400. lib. XXIII. 670.

T.

Tabula Iliaca XVI. 302. et al.
 Tacticae prima elementa IV. not. 294. φάλαγγι δὲν incedere XV. 360. tacticos auctor Nestor, ad eam ref. XIII. 719. de Locrorum ordine. — tactica et acies Homericæ Exc. I. ad IV.
 Talēntum XXIII. 269. 751. v. Pretia. talenti pondus XVIII. 507.
 Talthybius XXIII. 896. XIX. 250. not.
 Ταῖλα in exercitu ad distribuendum victum XIX. 44.
 Tarne V. 44. Lydian.
 Tarphe Locridis II. 533.
 Tartarus ἡσέρεος VIII. 15. sq. 481.
 Tegae Arcadiae II. 607.
 Τεχνομαχία liber XII. — XVI. 398. Exc. ad lib. XII. Multa in ea sunt obscura, imprimis de ipsa Trojanorum irruptione. Credere licet accessum esse per ipsum aditum et ingressum castrorum factum; aditus videtur fuisse pars soli per et supra fossam, pontis instar, quo perveniebant ad vallum. Irrupit hac parte Asius. Eodem modo res geritur turmis Trojanorum in intervallo intra fossam et vallum explicitis, ut Troiani undique vallum adorirentur To. VI. extr. p. 356. Sunt verba hunc in modum refugenda et p. 357. superiore parte paginae. Heyne.

Τεχνοποιία VII. 337. plurima mentio. τεῖχος vallum saxis et turribus eductum. VII. 440. VIII. 213. valli vestigia cur nulla extant XII. 4. ἐν τῷ πύργῳ educum 5. ante navis subductas in littora, ἐπὶ ἐκδόρας vel πρὸς τεῖχος 17 XII. 64.
 Templum, in templa recepti et ibi educati heroes, εὐρύσαι II. 546.
 Tempora, Praesens et Aor. I. conjunctivi saepe variant in codd. ut I. 543. etiam optativi, II. 488. I. 543. Praesens de re praeterita, v. Praesens.
 Tenages XXIV. 544.
 Tenodii Tennes XXIII. 851. Tenodus ἔδος Τέννου XXIV. 544.
 Tenthredo Prothoi pater II. 756.
 Terea mons Troadis II. 829. ad Hellespontum.
 Testes in iurejurando, in iudiciis, v. h. v.
 Tethyn esse terram XIV. 201. not. ad 200. 3. 4. 5.
 Teucer, ejus res VIII. 366. 273. Telamonis f. nothus 283. transigit Chitum 445. Teucris sagitta aberrat ab Hectore 465. Ajaci pugnanti se adjungit XV. 478. Glaucum vulnerat XVI. 511.
 Tenthras, antis et anis, unde Tenthrania VI. 15.
 Thalamus IX. 469. cf. Aedes.

- Thalia** Nereis XVIII. 40.
Thalpius Euryti f. II. 620.
Thamyras II. 595.
Thaumacia Thessalica II. 716.
Theano Antenor's uxor V. 76.
 VI. 298. Cissei f. sacerdos. XI. 224.
Thebae *ἐκτάκτοι* IV. 406. ubi Schol. V. *πρὸς γὰρ ἐκτάκτους Ἀμπίλοιο λέγουσιν ἡμέτερον*. XIX. not. 99.
Thebae in Aegypto *ἐκτάκτοι* IX. 382. 8.
Thebe I. 18. 366. cf. not. ad II. 638. 9. cf. Eurip. *Androm.* 1. Cilicum sub monte Placo VI. 396. eam tenebat Eetion, pater Andromaches, diripuit Achilles II. 690. 1. Heyne. capta XVI. 153. XIX. 99. XXII. 479. not.
Themide Iovem uti ad concilium convocandum XX. 4.
Theodorus clarus arte acris fundendi, v. ars.
Thersilochus XVII. 216.
Thersites II. 212. ubi sub extr. p. 295. Chaerephontis tragoedia Chaeremonis erit legendum, ut al. Heyne.
Thesens I. 265. ejus facta a poetis celebrata v. Ind. Auctor.
Thespia Thespie II. 498.
Thessalia, ex ea copiae et ducis II. 681. ex interiore Th. 729 sq.
Thessalorum mos XXII. 397.
Thestor, Trojanus, Enopis f. XVI. 401.
Thetis an ap. Pelenum I. 396. cum filio Achille agit I. 357. Iovem adit 493. 555. XV. 598. Dionysum fugientem excipit in mari VI. 133. add. p. 716. infanti Achilli immortalitatem parans XVI. 36. Achilli nova arma apportat XIX. init. a Iove mandata accipit XXIV. not. 98. Thetidis in mari sedes not. 78. XVIII. 402. Iovis mandata fert Th. ad filium not. 120. Thetidi data a Baccho amphora XXIII. 92. Th. in varias se mutans formas XVIII. 484.
Thisbe Boeotiae II. 502.
Thos dux Aetolorum II. 638. IV. 527. (ejus personam induit Neptunus) Andraemonis f. XIII. 216. alius in Lemno XIV. 230. — XV. 231. — Trojanus occiditur a Menelao XVI. 811. Trojannus, non Aetolus. XIX. not. 832.
Thorax IV. 132. v. Armatura. XX. not. 414. XVII. 314.
Thracos II. 844. ad Hellespontum. X. 434. *ἐκτόκτοι* XIV. 227.
Thracia ventorum aedes XXIII. 230.
Thraasymedon XVII. 377. 8. 705. XIX. 238.
Thraasymelus, **Thraasydemus**, **Thraasybulus** XVI. 463.
Thronium Locridis II. 533.
Thronus cur Somno a Iunone promittatur XIV. not. 238.
Thryon II. 592.
Thyestes regnum ab Atreo receptum relinquit Agamemnoni II. 106. 7.
Thymbra Troadis X. 433.
Thymoetes III. 146.
Tibiae et fides XVIII. 495. 569. 570. 604.
Tir vox Persica XXII. 318.
Tiryns II. 559.
Titane *ὑποταγτάριος* *θεός* XIII. 279. XIV. 274. 279. Titanum bellum not. 200 et 202. XV. 224. juratur per Titane XIV. 279. Titanomachia, carmen, v. Ind. Auctor.
Titanum Thessalicae II. 735.
Titaresius fl. II. 751. 755. Thessalicae, alias Eurycas.
Tlepolemus Rhodiorum dux II. 653. congressus cum Sarpedone V. 628. Damastorides XVI. 416.
Tmolus nivibus conspersus XX. 385.
Τομοῦρος qui fuerint To. VII. p. 289.
Trachin nrbs II. 632.
Tricca Thessalicae II. 729. IV. 202.
Tripodes XVIII. not. 373. 375. XXIII. not. 262. 702. com. 264. 267. 513. 702. 718.

F

Τροϋένεια Athene IV. 515.

Troezen II. 560.

Troja, vaticinia de ea V. 64.

(*Τρωίης* est a *Τρώς*, heroe V. 220. *Τρώς*, V. 461. cf. p. 710.)

Troja ab Hercule capta V. 640.

Troicus campus v. Trojani. a

Troade diversa Phrygia XVI. 719.

XVIII. 291. III. 184. Trojae par-

tes XXII. not. 141. 145. ubi pro-

pugnatores starent not. 195. fluvii

XII. 18 sqq. v. Plin. V.

Trojani, eorum copiae ex variis

urbibus et locis II. 815. item so-

ciorum To. IV. p. 407. 408. Troas

de Troade To. V. p. 720 sq. loca

ante Trojam, in quibus est pu-

gnatum Exc. I. ad VI. To. V. p.

802. lib. XIV. 30. plaga littoralis,

amniun ostia, porta Scaea p. 803.

φρυγός. Scamander, Simois p. 804.

add. p. 720. sq. Omnia accura-

tius tradita a Lechevalier Com.

Gouffier. Lenz Ebene von Troja

To. VII. p. 578. Trojani erum-

punt ex urbe VIII. 55. de quo

cf. Exc. ad lib. XI. To. V. p.

727. Trojanorum numerus com-

putus per *πυράς* excubantis exer-

citus X. 418. VIII. 556. copiae

dispositae in campo Trojano X.

428. sq. Trojani castra adoriun-

tur quinque agminibus XII. 87.

Troes Trojani proprie dicti II.

816. Trojanorum cum Achiva

proelium quartum Exc. ad lib.

XX. *γαλαγγηδόν* incedant Tro-

jani XV. 360. irruunt in vallum.

384. in fugam XX. not. 1. in

Achivos XVII. not. 626. Troj-

anorum strages XXI. not. 522.

Trojanorum sub ditione quae fue-

rint XXIV. 543. Trojanos *έλα-*

σάμελοι XXII. 105. et jam prius

al. 1.

Tros v. Troja Alestoris f. XI.

463.

Tuba non usos esse heroes, sed

Homerum nosse *σάλπιγγα* XVIII.

219. sex tubarum genera ibid.

Supplem. XXI. 388.

Tumulus caesorum communis

paratus VII. 338. cf. Funebris

XVI. 439. 456. tumulus cum co-

lumnis XI. not. 571.

Tydeus II. 641. Tydei tumulus,

quem probatum iwerunt Thebani

XIV. 114. cf. Supplem. Tydeus

legatus ad Thebanos missus IV.

834. sq. IX. 285. To. VIII. p.

880. Tydeus Oenei f. XIV. 114.

7. 9. vixit Argis, ducta Adrasti

filia ibid. ejus crudelitas in Me-

nalippum XXII. 347.

Tydides v. Diomedes.

Typhoeus II. 782. 3.

U.

Ulysses legatur ad Trojanos a

Menelao et ab Antenore exceptus

III. 205. — genus dicendi 216.

VIII. 94. *Ὀδυσσεύς*. — ejus

ἀριστεία XI. 314. ejus pileus ab

Apollodoro pictore additus X.

265. (To. VI. p. 626.) vulneratus

a Soco XI. 434. XIX. not. 53.

Ulysses objugat Agamemnonem

XIV. 82. Achilles ineptum repri-

mit XIX. not. 154. 215. Ulyssis

verba probat 'Agamemnonem not.

184. Ulysses munera Agamemno-

nis afferri curat XIX. 238. cum

Ajace luctatur XXIII. not. 725.

730. Ajace provectori aetate not.

790.

Unguentum XIV. 171. 2. 241.

cf. Ambrosia et *λινάρων έλαιον*;

λινάρων έλαιο. — XXIII. 186.

281.

Uxor cuncta XI. 244.

V.

Vallum v. *τείχος*, *τειχοποιία* in

Ind. Lat.

Vaticinandi ars I. 70. cf. Omen.

vaticinandi vis meripantium XVI.

854. XXII. not. 343. cf. 353. v-

ticinandi vis poetae tributa XI.

307. vaticinia XVII. 408. XIX.

418. XXI. not. 277.

Van Romanorum et ov To. VII. p. 710. 727. cf. Schneideri Gramm. Lat. I.

Veliae colônia Phocaeensium To. VII. p. 709. 710. 714. 744.

Ventorum pugna XVI. 765. sedes in Thracia XXIII. 230. vita epulis exigitur XXIII. not. 200.

Venus servat Paridem a Menelao victum III. 374. Aeneam eripit Diomedes V. 312. vulneratur a Diomede ibid. Cypria 422. Venus, cujus conjux, XXI. 416. Veneris oestus Exc. I. ad XIV. 193. (214. p. 620.) Venus in pugna prostrata XXI. not. 425. Venus, cujus noverca Iuno est, ap. Homerum nusquam illam illo nomine compellat. XIV. 213. Venus Martis arma tractans ejusque balteo ornata To. VI. p. 621. inf. Venus nuda cum strophio p. 622. Venus a Gratiis lavata XIV. not. 170. caestum imitatus est Nonnus VIII. 123 sq.

Verbum, verba, quae duplicem habent pronuntiationem alteram brevi vocali, alteram longa, inde diversa quantitas in nonnullis temporibus, unde futurum secundum cum soristo altero penultima correpta extat (Heyne). I. 314. (v. *ῥῶω*, *ῥῶω*). verba composita divisim scripta Exc. V. ad lib. I. cf. ad II. 440. 702. verbum in quo ipsum substantivum repetendum *παλλομένην* XV. 191. verbo ipso studium solummodo exprimitur XIX. 312. verba in *μῆ*, antiquior forma I. 273.

Versus duo deinceps ne eodem modo exeant XVI. 22. de versibus spuriiis v. Homerus in Ind. Auctor. cf. eandem v. supra.

Vesta To. VII. p. 761. unde derivatum.

Vestis picta III. 126. Plin. VIII.

74. Inepte Schol. Vindob. ex eo populo Homerum pleraque petiisse. Heyne. vestimenta diversa XXIV. 229. vestis fibula in pectore jungitur non in Hom. XIX. 130.

Vindemia descripta in Achillis clipeo v. h. v.

Vinum *ἔρῳ* antiquiores Graecos maxime in usu habuisse XIX. not. 38.

Vita hominum antiquorum v. Heros, Deus.

Vocalis longa in verbis — *ω* et *υ* (*ῥῶω*, *ῥῶω*) I. 422. 438. II. 148. Vocales longas omnino a poeta corripere contendunt I. 66. II. 72. 258. V. 555. VII. 71. 72. XI. 319. cf. de pronuntiatione XVIII. 15. 199. 612. XIX. 189. XX. 365. XXI. 350. 602. XXII. 5. 9. XXIII. 194. Exc. ad h. lib.

Vulcanus, in Lemnum deturbatus I. 587. in mare projectus ibid. et XVIII. 395. sq. 697. v. Crenzer Symbol. T. III. p. 418. qui ad antiquioris physices rudimenta docte haec refert. Heyne. Vulcanus *Κυλλοποδίων* XVIII. 371. claudicans, ejus mythi diversi I. 599. 697. XVIII. 395. 400. Vulcanus Scamandrum in Achillem irruentem coerces XXI. not. 322. Vulcani sedes Lemnus XIV. 230. *ἀμφιγυήεις* 239. et ejus uxor Charis, et plures ejus uxores 295. cf. 230. secundum Hom. Vulcanus Iovis et Junonis filius aliter ap. Hesiod. XIV. 334. Vulcani officina in Olympo XVIII. 142. not. Vulcani casus XV. 19. a Vulcano fabricata arma XVIII. 468. not. 128. 419. Vulcani opera artificiosa XVIII. 419. *χαλκεύς* XIII. 310. Achilli arma labrificat.

Vulnera *ἐν γαστρὶ* V. 539.

X.

Xanthus Lyciae fl. II. 377. Scamander, Iovis f. XIV. 439. XX. 1. 2. 40. 74. XXI. 332. Xanthus

v. equi Achillis XIX. not. 399. Xanthi pater Zephyrus XIX. 416. cf. XXI. 196.
F 2

Y.

"Τὸν Lydiac To. IV. p. 899.

'Τρίτατος XVIII. 498. not. 492.

Z.

Zacynthus II. 684.

Zela Troada II. 824. IV. 108

adde p. 700. To. IV.

Zephyrus inter ventos vehemen-

tiores XXIII. 194. cf. Bercm.
cf. 200.

Automata et léctus IV. ad l. 18.
et al. l. cf. Homerus.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM.

A.

- Abron** XXIII. 727. **Abronne** Silo v. Silo.
- Acestodorus**, **Acestorides**, τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν λόγος, To. VII. p. 237. **Acesidorus** ibid.
- Achillea** poema epicum To. VIII. p. 237. cf. supra: **Achilles**.
- Achilles** **Tatius** XVIII. 483. 485. XX. 234.
- Acusilaus** XX. 307. To. VIII. p. 231. 234. **Argivus** 794. ἐν τῷ τῶν Γενεαλογικῶν lib. XXIII. 297.
- Adriani** **Caesaris** **Epigr.** in **Hectoris** tumulum XXIV. 804.
- Aelianus** V. H. et H. A. I. 4. 39. 583. II. 481. 581. III. 3. 4. 23. 54. 373. IV. 101. 297. V. 83. 352. 338. VI. 510. VII. 433. IX. 186. To. V. p. 518. lib. X. 68. 155. 274. XI. 123. 416. 638. 330. XII. 49. 52. 221. XIII. 27. 274. XIV. 233. XV. 237. 605. XX. 181. 221. 223. 321. XXIII. 59. 65. 77. 81. 2. 3. 4. 90. 2. XXIV. 161. 604. To. VIII. p. 787. 807. 818. lib. XVI. 323. 407. XVII. 675. XVIII. 89. 56. XIX. 407. XXI. 577. XXII. 93. 94.
- Aelius** v. **Dionysius**.
- Aemilius** **Portus** To. III. p. CXVII.
- Aenigma** XXIII. 664.
- Aeschines** XVIII. 9. 95. 97. 324. 329. 333. XIX. 303. XXIV. 511. To. VIII. 790.
- Aeschylus**, **Prometheus** V. 373. VII. 156. 422. VIII. not. 449. IX. 212. XIII. 5. XV. 393. XXIV. 540. Septem ad Th. I. 37. 263. II. 24. 804. 876. III. 276. Supplem. ad 343. lib. IV. 101. 463. V. 190. 225. 352. 708. VI. 92. 271. 305. VII. 298. VIII. 70. 404. X. 56. XI. 306. XII. 243. XV. 369. 713. XVI. 312. 392. XIX. 105. XX. 166. XXII. 285. **Persae** II. 502. IV. 517. To. IV. p. 673. lib. V. 721. VIII. 169. IX. 241. XII. 211. XXII. 44. **Agamemnon** To. IV. p. 688. lib. V. 401. Supplem. ad V. 487. lib. XIV. 227. **Chosphor.** VIII. 266. XV. 207. XIX. not. 85. 87. **Eumenid.** V. 586. **Supplices** I. 4. **Palam.** d. IV. 319. **Semele** seu **Hydroph.** IV. 319. **Niobe** IX. 159. fragm. XXIII. 30. ἐν Φεγγί vel ἐν "Εκτορος ἱέρους XXII. 350. ἐν **Altraus** Supplem. ad XVI. 183. **Cercyone** XX. 166. **tragoediae isopelae** IX. 571. **Deperd.** XI. 753. XIII. 198. Supplem. ad 195. cf. I. 174. II. 362. 337. IV. 465. To. IV. p. 685. lib. XXII. 209. **fatum** in **trag.** **Aesch.** (cf. **libellum** **Blumenri**) To. VIII. p. 815. lib. XVI. 543. et Supplem. ad 380. XIX. 87. XXIII. 10. XXIV. 66. 235.
- Aesopus** Supplem. ad XIX. 406. lib. XXII. 262. **Aesopiarum** **fabularum** **usus** XIX. 407.
- Agalliae** **Corcyraeus** XVIII. 552. et jam antea, ut 490. cf. Supplem. ad eund. I.
- Agathargides** V. 397.
- Agosilaus** rerum **mythicarum** **scriptor** XXI. 195.

86 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- Agias rerum Argolicarum auctor** XI. 689.
Aglaosthenes VIII. 250.
Alcaeus V. 31. Supplem. ad XIV. 320. lib. XXII. 83. 332. To. VII. p. 730. inf.
Alcmaeonis VI. 416.
Alcman I. 56. III. 248. 250. Ale-
 manicum Schema To. V. p. 523.
 lib. XII. 177. To. VIII. p. 813.
Homeri imitator XIX. 407. Ae-
 licus poeta To. VII. p. 727. verba
 ejus Supplem. ad XVI. 236. XXI.
 485. 351. XXII. 305.
Alexander ὁ Μένδιος Supplem.
 XVI. 429.
**Alexander Aetolus ἐν Ἀετο-
 λογισταῖς** XXIII. 86.
Alexandri Cotyaeensis (liber
 II. Exegeticorum) XIII. 359. To.
 III. p. LVIII. XVIII. 509. XIX.
 78. 80.
Alexander Aphrodisius
 XXIII. 328.
Alexander Pluvionius To.
 VII. p. 269. pl. I.
Alexander Polyhistor IV. 109.
Alexandrini V. 6. 509. 893.
 IX. 601. XIII. 196. 822. To.
 VIII. p. 234. 788. 790. 814. 319.
 L. 114. II. 6. 96. 461. XIV. not.
 434. To. III. p. LXI. lib. X. 587.
 XII. 127. 158. 340.
Alexandridae vel Anaxandridae
 comoedia: Sosippus XXIII. 1.
Alexio II. 523. VI. 319. IX. 449.
Alexiphanes X. 457. XI. 105.
Ἀμαζονίς et **Ἀμαζονιά** III. 184. cf.
 Posidis.
Ammianus IV. 297. V. 83.
Ammonius I. 61. 83. 340. 415.
 434. 464. II. 181. 205. 207. 218.
 453. 572. 765. III. 239. 277. 368.
 IV. 45. 123. 399. 433. 522. V. 1.
 587. 700. 878. VI. 76. 358. 378.
 VII. 171. VIII. 524. IX. 219. X.
 897. 398. XI. 635. 610. XIII. 645.
 XIV. 28. 216. XV. 412. 512. XVI.
 148. 552. 798. To. VII. p. 283.
 lib. XVII. 143. 144. XVIII. 255.
 277. XIX. 90. XXI. 204. XXIII.
 266. 362. 422. 486. 504. 736. 791.
 826. XXIV. 113. 486. Ammonius
 in Aristot. περὶ ἐρμηνείας III. 132.
Ammonius περὶ τῶν ἐνὶ Πλά-
 τῶνος μετεμψυγμένων ἐξ Ὀμή-
 ρου, forte Ammonius ille anti-
 quior, ex Aristarchi schola IX.
 536. cf. XIX. 365. (ἐν τῇ περὶ
 τῆς ἐκτεδοθεύσης διορθώσεως n.
 Aristarchi).
Anacharsis quando adierit Grae-
 ciam To. VII. p. 590. Anachari-
 dis dictum XV. 623.
Anacreon Supplem. ad V. 256.
 lib. VIII. 307. XVIII. 26. Sup-
 plem. ad XIX. 21. lib. XXIII.
 88. fragm. XXIV. 278. To. VIII.
 p. 814.
Analecta v. Anthologia.
Anaxagoras To. VIII. p. 234.
 571. 572.
Anaxarchus To. VIII. p. 819.
Anaximander To. VIII. p. 234.
 798.
Anaximenes To. VIII. p. 234.
Andron ejus: Ἰερογλαῦ T. VII. p.
 238. infr.
Androtion XIII. 685.
**Anonymus de spirit. ad calc. Am-
 monii** XXIV. 113.
Antchomerica VI. 289. XX.
 not. 187. comm. 33. XXIV. 253.
Titanomachia et alia carmina XI.
 64. prisca carmina 74. — III. 205.
 cf. Homerus. et: epica poemata,
 necnon: carmina.
Anthologia Graeca II. 451. V.
 749. IX. 469. XIII. 1. 390. 663.
 To. VI. p. 621. Supplem. ad IX.
 3. cf. lib. XI. 553. VII. 267. VI.
 507. To. IV. p. 700. lib. XVII.
 86. 98. XXIV. 617. 775. 804. XX.
 181. XXII. 371. XXIII. 513. 654.
 I. 572. 583. II. 269. 543. 704. III.
 108. XVII. 440. epigramma in Li-
 num Supplem. XVIII. 570. cf.
 To. VII. p. 727.
Anticledis (ἐν νόστοις sive ἐν
τοῖς ἐξηγηταῖς) VII. 44.
Antidorus, Antodorus, Ca-
manus XXIII. 638.
Antigonus Caryst. hist. mir.
 607.
Antimachus in Thebaide (q. voc.
vid.) II. 850. IV. not. 389. XI.
 753. XV. 651. To. VIII. p. 232.
 768. 813. Nb. XVII. 193. XXII.
 535.
Antimachus Grammaticus IV.
 439. etiam I. 572. III. 197. V.
 384. XI. 138. XIX. 233. XXI.
 607. XXIII. 604. 870. pl. I. XXIV.
 753. et alii. — Colophonius To.

- VIII. p. 571. de Homero tradidit p. 821. 824.
 Antipatri Epigr. XXIV. 617.
 Antipater medicus XI. 115.
 Antiphanes IX. 78.
 Antiphon XIII. 5.
 Antiasthenes XXIII. 65. To. VIII. p. 568.
 Antoninus VI. 35. IX. 523. 543. 580. not. 559. XIV. 107. Suppl. VI. 148. lib. XXIII. 65.
 Apion I. 20. 59. 116. 578. II. 273. 392. 599. 670. 696. 764. 809. III. 222. 443. To. IV. p. 703. lib. IV. 297. 452. V. 10. 50. 99. 219. 245. 289. 499. 539. 656. 743. 856. 887. VI. 24. VIII. 197. 367. IX. 147. X. 10. 252. XI. 105. 385. 629. XVI. 390. 548. 558. XVII. 37. 307. XVIII. 13. 410. XXI. 259. 542. pl. I. XXI. 232. 319. XXII. 478. XXIII. 30. 396. 716. XXIV. 223. 348. To. VIII. p. 319.
 Apollodorus I. not. 404. II. not. 175. IV. not. 376. 406. V. not. 265. 359. 473. 466. VI. not. 147. 153. VII. not. 99. VIII. not. 12. 41. IX. not. 530. 584. X. not. 414. XI. not. 268. 596. 764. XIII. not. 54. 172. 450. 663. XIV. not. 114. 249. 256. XV. not. 29. 633. Comm. ad lib. I. 4. 396. 578. 594. II. 212. 336. (libri XII. *περί νεῶν*) 494. 496. 504. 508. 511. 532. 546. pl. I. 564. 572. 591. 592. 593. 595. 596. 599. 604. 609. 615. 620. 625. 627. 631. 641. 647. 653. 659. 676. 678. 682. 684. pl. I. 704. 731. 745. 748. 756. 763. 782. 813. 815. 816. (*περί νεῶν*) 862. III. 144. 146. 175. 184. 243. 250. 346. 456. IV. 171. 409. To. IV. p. 698. 702. lib. V. 125. 148. 269. 335. 387. 392. 397. 415. 536. (fragm.) 640. 705. 741. VI. 92. 96. 129. 131. 152. 158. 155. 157. 160. 179. 186. 192. 199. 216. 465. VII. 44. 86. 135. 452. VIII. 195. (*περί νεῶν* Atheniensis) 221 — 234. 368. 520. IX. 153. 378. 381. 443. 453. 480. 481. 523. 577. 580. 667. Suppl. ad VI. 191. lib. X. 266. 268. XI. 225. 689. 691. 692. 699. 708. 749. 785. 831. XII. 26. 307. XIII. 5. 27. 173. 301. 663. XIV. 40. 115. 121. 200. 256. 296. 319. 321. 323. Suppl. ad XI. 639.
 XIII. 663. XIV. 590. lib. XV. 26. 30. 536. 717. Suppl. ad XV. 639. lib. XVI. 144. 179. 181. 328. 441. To. VII. p. 381. 282. lib. XVII. 218. not. XVIII. 39. 219. 393. 419. 486. 487. XIX. 116. 131. 407. Suppl. ad XVIII. 432. XIX. 123. 240. lib. XX. not. 215. comm. 146. 218. 231. 236. 237. XXI. 195. 444. (fragm.) 454. XXII. 29. 53. 347. XXIII. not. 343. 629. 633. 637. 638. 677. comm. 36. 142. 654. 681. 823. To. VIII. p. 564. lib. XXIV. 30. 238. 430. 544. 602. pl. I. 609. To. VIII. p. 322. 326. 334. Apollodorus Atheniensis *ἐν γλώσσῃς* VI. 97. cf. XXIII. 270.
 Apollonius Rhodius I. not. 8. 45. 460. 521. III. not. 122. IV. not. 275. 365. 390. IV. not. 539. V. not. 5. 620. VII. not. 99. VIII. not. 187. IX. not. 468. X. not. 253. XIII. not. 18. 21. 22. 30. XV. not. 80. 254. Comm. ad I. 4. 66. 104. 105. 114. 120. 205. 216. 245. 258. 292. 350. 353. 381. 393. 396. 449. 474. 486. 492. 529. 531. 541. 572. 581. 583. 591. 594. To. IV. p. 134. 185. 192. 193. pl. I. II. 1. 20. 44. 87. pl. I. 95. 143. 153. 219. 237. 312. 316. 436. 443. 450. 455. 461. 462. 470. 436. 531. 579. 591. 626. 676. 683. 634. 701. 712. 734. 816. 828. 831. 835. 853. 854. 855. III. 40. 42. 43. 57. 175. 410. IV. 75. 117. 161. 170. 171. 242. 276. 307. 316. 319. 359. 363. 435. 442. 446. 447. 450. 451. 433. To. IV. p. 666. 667. 674. 685. 687. 693. lib. V. 4. 61. 93. 215. 233. 337. pl. I. 341. 393. 444. 483. 525. 566. 618. 656. 709. 721. 743. 859. 894. To. V. p. 177. lib. VI. 8. 111. 142. 194. 239. 242. 268. 344. 490. 496. 507. 509. 517. VII. 39. 41. 99. 141. 144. 171. 235. 262. 306. 330. 353. 421. 433. 468. 479. VIII. 34. 85. 247. 256. 308. 352. 530. 535. 554. IX. 60. 116. 147. 157. 173. 180. 189. 203. 241. 242. 309. 319. 469. 487. 535. 549. 555. 557. 566. 575. 589. 632. To. V. p. 699. Suppl. ad IX. 592. lib.

88 **III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM**

- X.** 1. 7. 66. 158. 216. 251. 334.
 361. 408. 410. 460. 493. 546.
XI. 62. 101. 155. 238. 269. 263.
 306. 327. 390. 483. 536. 547.
 673. 676. 691. 704. **XII.** 21. 29.
 54. 105. 207. **To.** VI. p. 363.
lib. XIII. 12. 21. 147. 203. 277.
 231. 316. 340. 389. 390. 431.
 441. 443. 458. 657. 707. 224.
XIV. 16. 21. 119. 142. 155. 392.
 396. **Supplem.** ad XI. 460. **lib.**
XV. 21. 26. 80. 171. 349. 365.
 498. 512. 520. 606. 619. 626.
 653. 709. 717. **To.** VII. p. 137.
pl. I. **lib.** XVI. 145. 181. 183.
 188. 203. 212. 222. 362. 390.
 519. 755. 775. 779. **XVII.** 25.
 41. 54. 213. 263. 264. 424. 556.
 572. **To.** VII. p. 422. **lib.** XVIII.
 50. 110. 211. 220. 385. 417. 419.
lib. XVIII. 494. 501. **pl.** I. 521.
 548. 571. 576. **XIX.** **not.** 100.
 116. **comm.** 27. 43. 68. 96. 104.
 258. **pl.** I. 264. 267. 314. 351.
 415. 416. 418. **To.** VII. p. 187.
 151. 718. 719. **pl.** I. 754. **Sup-**
plem. XVI. p. 413. **infr.** XX.
com. 9. 65. 166. 170. 207. 223.
 234. **pl.** I. 259. 370. 425. 496.
XXI. 39. 40. 123. 190. 259. 262.
 292. 319. 364. 386. 495. 541.
XXII. **not.** 30. **comm.** 5. 44. 113.
 221. 279. 317. 325. 350. 402.
 423. **XXIII.** 13. 30. 62. 126.
 186. 225. 230. 334. 459. 486.
 490. 533. 598. 679. 683. **pl.** I.
 686. 690. 845. **To.** VIII. p. 558.
lib. XXIV. 3. 60. 79. 163. 165.
 190. 192. 213. 219. 223. 272.
 409. 480. 506. 510. 524. 551.
 753.
Apollonii Lex. **To.** I. p. XIX.
lib. I. **not.** 4. 139. 234. II. **not.**
 48. 75. 111. 276. 394. 419. **To.**
III. p. LI. LIX. LXXX. LXXXV.
CVIII. **lib.** I. **comm.** 1. 2. **pl.** I.
 3. 4. 8. 9. 10. 15. 21. 23. 32.
 34. 37. 39. **pl.** I. 44. 45. 59. 62.
 66. **pl.** I. 63. 81. 83. 99. 103.
 104. 105. 116. 120. 121. 124.
 129. **pl.** I. 131. 133. 136. 139.
 142. 148. 149. 155. 157. 159.
 162. 165. 169. 186. 191. **pl.** I.
 223. 228. 231. 237. 250. 254.
 258. 261. 263. 270. 278. 286.
 291. 292. 304. 314. 315. 316.
 317. 319. 321. 333. 356. 333.
 393. **pl.** I. 397. 403. 405. 420.
 423. 424. 426. 434. 436. 440.
 449. 454. 461. 462. 464. 467.
 473. 477. 492. 498. 513. 517.
 518. 522. 526. 529. 531. 533.
 554. 567. 569. 572. 573. 576.
 577. 581. 591. 594. 599. 606.
 607. 608. **To.** IV. p. 193. **lib.**
II. 1. 2. 6. 12. 26. 43. 55. 57.
 74. 87. 93. 96. 99. 103. 111.
 112. 142. 148. 153. 154. 157.
 165. 169. 200. 205. 213. 217.
 218. 219. 235. 246. 264. 266.
 267. 269. 275. 276. 295. 303.
 318. 323. 325. 336. 342. 356.
 362. 373. 389. 392. 404. 408.
 414. 415. 417. 446. 448. 450.
 455. 470. 479. 548. 552. 559.
 573. 581. 609. 629. 654. 670. 672.
 684. 692. 697. 701. 707. 719.
 753. 765. 774. 776. 788. 791.
 793. 794. 797. 809. 811. 813.
 819. 833. 856. 860. 867. 863.
To. IV. p. 441. 442. **lib.** III.
init. 1. 2. 6. 7. 10. 13. 17. 23.
 24. 26. 28. 32. 35. 36. 39. 42.
 43. 49. 56. 60. 63. 64. 80. 95.
 105. 107. 108. 119. 126. 128.
 145. 152. 170. 172. 173. 175.
 180. 193. 196. 206. 213. 215.
 217. 218. 220. 221. 232. 238.
 242. 243. 272. 286. 292. 294.
 316. 331. 359. 362. 385. 391.
 410. 424. 436. 441. 449. 461.
IV. 2. **pl.** I. 5. 8. **pl.** I. 11. 15.
 30. 23. 24. 32. 56. 60. 66. 79.
 83. 102. 105. 107. 109. 111.
 112. 117. — 22. 123. 132. 139.
 141. 142. 144. 166. 171. 174.
 182. 195. 215. 223. 227. 231.
 242. 246. 251. 259. 276. 286.
 296. 299. 302. 315. 323. 341.
 342. 347. 355. 362. 371. 384.
 398. 412. 431. 433. 435. 439.
 453. 461. 472. 478. 483. 485.
 486. 487. 504. 522. 533. 534.
 535. **V.** 1. 2. 3. 5. 21. 25. 50.
 53. 67. 73. 75. 83. 93. 96. 99.
 100. 113. 126. 133. 141. 153.
 158. 161. 166. 190. 214. 216.
 219. 222. 226. 233. 245. 253.
 271. 289. 293. 293. 306. 319.
 326. 335. 337. 358. 374. 387.
 388. 394. 397. 401. 403. 407.
 412. 415. 416. 417. 422. 424.
 434. 437. 459. 431. 436. 438.
 499. 509. 515. 521. 523. 525.

526. 531. 539. 548. 552. 566.
 576. 586. 587. 597. 598. 623. 633.
 639. 654. 656. 683. 690. 698. 723.
 724. 725. 728. 730. 734. 740. 743.
 744. 747. 748. 752. 761. 765. 778.
 798. 812. 823. 824. 830. 881. 886.
 888. 873. 880. 882. 889. 892. 894.
 898. 902. 903. VI. 1. 3. 6. 9. 18.
 22. 23. 26. 38. 44. 46. 48. 60. 62.
 68. 78. 79. 96. 111. 117. 123. 133.
 184. 185. 149. 153. 167. 168. 169.
 170. 179. 194. 195. 202. 211. 237.
 239. 243. 248. 251. 257. 264. 265.
 268. 270. 284. 290. 291. 306. 322.
 331. 340. 348. 349. 373. 396. 408.
 412. 414. 422. 434. 446. 480. 483.
 488. 491. 500. 506. 507. 509. 511.
 513. 516. VII. 1. 5. 12. 15. 26.
 44. 75. 81. 86. 97. 115. 135. 143.
 156. 196. 197. 198. 212. 213. 216.
 221. 223. 235. 238. 239. 240. 247.
 262. 264. 268. 270. 289. 293. 301.
 305. 312. 317. 319. 332. 333. 338.
 362. 366. 380. 384. 407. 422. 425.
 428. 433. 449. 463. 475. VIII. 1.
 2. 8. 14. 41. 42. 48. 57. 64. 72.
 80. 87. 103. 122. 131. 133. 150.
 164. 178. 208. 209. 217. 225. 227.
 232. 233. 240. 250. 276. 289. 297.
 307. 337. 340. 341. 361. 367. 370.
 399. 402. 405. 408. 409. 437. 441.
 444. 448. 480. 483. 488. 512. 520.
 527. 531. IX. 3. 4. 6. 7. 12. 15.
 33. 73. 88. 89. 109. 116. 119. 122.
 123. 125. 126. 137. 141. 143. 146.
 147. 153. 156. 165. 180. 183. 193.
 194. 203. 206. 208. 224. 241. 309.
 311. 319. 324. 336. 339. 364. 378.
 394. 404. 433. 440. 446. 462. 465.
 466. 468. 485. 487. 498. 512. 523.
 525. 530. 535. 536. 537. 538. 549.
 564. 566. 567. 575. 579. 589. 590.
 611. 617. 642. 643. 657. 694. 695.
 696. X. 7. 10. 12. 13. 15. 24. 44.
 56. 65. 66. 69. 82. 83. 84. 88. 96.
 124. 127. 134. 139. 153. 159. 160.
 183. 211. 216. 217. 223. 226. 246.
 256. 252. 258. 266. 289. 324. 336.
 355. 358. 360. 361. 375. 378. 383.
 401. 402. 408. 432. 450. 463. 467.
 470. 483. 485. 515. 516. 537. 545.
 557. 573. 576. 579. To. VII. p.
 111. 113. lib. XI. 1. 4. 11. 15. 26.
 27. 36. 39. 50. 51. 52. 55. 62. 69.
 76. 86. 95. 98. 98. 100. 104. 106.
 127. 140. 156. 165. 173. 176. 236.
 238. 243. 251. 252. 256. 259. 270.

282. 306. 307. 318. 334. 350. 352.
 354. 365. 371. 377. 385. 388. 389.
 390. 402. 416. 425. 427. 430. 454.
 476. 480. 486. 492. 495. 503. 525.
 532. 536. 537. 547. 549. 567. 573.
 592. 595. 600. 603. 627. 630. 639.
 647. 667. 673. 676. 685. 700. 704.
 708. 710. 725. 728. 753. 773. 786.
 792. 798. 801. 816. 817. 822. 834.
 842. 844. XII. 6. 8. 9. 12. 18. 26.
 33. 46. 54. 66. 70. 71. 82. 103.
 106. 118. 137. 157. 158. 160. 161.
 163. 167. 168. 175. 177. 180. 183.
 213. 225. 228. 240. 254. 255. 258.
 259. 260. 277. 280. 283. 285. 295.
 301. 326. 337. 339. 340. 353. 371.
 379. 380. 385. 393. 421. 431. 433.
 446. XIII. 5. 10. 11. 17. 20. 23.
 41. 45. 72. 75. 79. 83. 96. 103.
 115. 128. 134. 136. 137. 138. 147.
 158. 159. 199. 200. 233. 237. 260.
 276. 279. 286. 291. 293. 300. 301.
 310. 315. 340. 359. 374. 381. 390.
 393. 426. 431. 435. 441. 450. 470.
 473. 477. 484. 507. 543. 558. 562.
 564. 567. 569. 570. 588. 630. 658.
 707. 714. 723. 726. 745. 756. 793.
 798. 814. 824. 830. 831. XIV. 7.
 8. 16. 19. 25. 35. 37. 67. 78. 101.
 111. 117. 119. 125. 129. 142. 160.
 163. 172. 176. 179. 180. 181. 182.
 183. 184. 186. 203. 209. 213. 214.
 217. 219. 221. 243. 249. 252. 259.
 261. 271. 290. 294. 307. 308. 333.
 335. 346. 348. 379. 410. 427. 463.
 499. 500. 509. 510. 518. 521. XV.
 10. 21. 24. 96. 139. 194. 217. 252.
 273. 325. 363. 364. 365. 381. 392.
 393. 412. 423. 470. 479. 484. 498.
 505. 512. 520. 531. 544. 598. 607.
 635. 646. 658. 660. 676. 678. 681.
 637. 698. 709. 712. 712. 717. 729.
 730. XVI. 31. 44. 71. 94. 95. 106.
 107. 117. 123. 144. 163. 174. 180.
 183. 185. 187. 207. 212. 223. 224.
 235. 243. 260. 298. 314. 315. 324.
 341. 342. 347. 352. 361. 371. 374.
 375. 379. 390. 392. 395. 407. 442.
 453. 459. 465. 468. 449. 473. 474.
 481. 491. 513. 545. 518. 545. 548.
 549. 612. 642. 710. 736. 747. 748.
 752. 774. 776. 792. 803. 822. 856.
 857. To. VII. p. 239. lib. XVII.
 4. 19. 29. 37. 38. 47. 49. 54. 56.
 66. 75. 76. 109. 112. 135. 136.
 163. 204. 210. 213. 223. 223. 295.
 314. 330. 361. 367. 376. 431. 432.

450. 469. 481. 549. 564. 572. 599.
637. 671. 694. 695. 716. 722. 767.
XVIII. 9. 23. 32. 54. 77. 93. 100.
pl. l. 175. 178. 219. 236. 259. 313.
319. 327. 329. 331. 352. pl. l.
376. 386. 392. 401. 405. 407. 411.
417. 421. pl. l. 432. 434. 470. 471.
477. 485. 489. pl. l. 493. 500. 501.
pl. l. 505. 506. 507. 519. 521. 523.
531. 535. 541. 546. 553. 572. 575.
576. 534. 612. XIX. 13. 26. 30.
42. 62. 67. 68. 77. 79. pl. l. 80.
91. 94. 97. 118. pl. l. 149. 150.
163. 166. 171. 179. 189. 218. 222.
233. 247. 248. 263. 276. 294. 309.
314. 317. 323. 325. 346. 350. 361.
367. 375. 387. 398. 402. To. VII.
p. 745. lib. XX. 2. 4. 9. 11. 36.
38. 65. 71. 72. 145. 157. 162. 166.
168. 170. 172. 183. 193. 204. 207.
218. pl. l. 229. 234. 277. 278. 240.
409. 440. 467. 471. 490. XXI. 38.
39. 41. 70. pl. l. 75. 78. 80. 98.
110. 123. 138. 156. 162. 163. 172.
186. 190. 221. 259. pl. l. 260. 262.
271. 282. 302. 303. 319. pl. l. 321.
356. 361. 362. 363. 366. 369. 388.
392. 394. 397. 405. 465. 495. 503.
541. 542. 543. XXII. 11. 44. 48.
61. 61. 63. 66. 67. pl. l. 70. 80. 83.
88. 89. 107. 123. 127. 146. 151.
251. 254. 255. 257. 261. 270. 281.
294. 310. 325. 328. 333. 335. 349.
355. 376. 411. 414. 425. 441. 446.
469. 475. 476. 490. 496. 502. 503.
504. XXIII. 9. 26. 29. 30. 34. 37.
81. 91. 102. pl. l. 107. 118. 116.
119. pl. l. 126. 131. 135. 160. 186.
187. 200. 208. 205. 214. 225. 240.
246. 252. 255. 267. 270. 278. 283.
340. 342. 365. 367. 332. 383. 393.
396. 413. 420. 422. 433. 458. 468.
473. 475. 481. 485. 500. 505. 508.
523. 531. 536. 551. 583. 587. 603.
604. 615. 638. 648. 649. 653. 666.
673. 683. 686. 693. 703. 711. 716.
724. 726. 744. 777. 791. 793. 800.
806. 821. 826. 845. 863. 872. 883.
885. 886. To. VIII. p. 558. lib.
XXIV. 1. 3. 8. 12. 19. 22. 23. 24.
33. 65. 80. 81. 94. 110. 117. 123.
134. 157. 163. 165. 190. 192. 223.
228. 235. 241. 253. 254. 267. 269.
270. 272. 277. 293. 316. 335. 347.
348. 352. 354. 370. 417. 419. 439.
453. 454. 469. 510. 522. 540. 542.
570. 577. 635. 658. 701. 725. 753.
784. 795. 797. 804.
Apollonius de Syntaxi I. 2. 20.
pl. l. 101. 114. 336. 363. 415. 493.
541. To. IV. p. 184. lib. II. 1.
107. 772. 877. III. 178. 244. 333.
382. IV. 64. 174. 178. 343. 497.
To. IV. p. 675. lib. V. 64. 113.
190. 219. 237. 249. 378. VI. 323.
336. 356. 396. 500. VII. 125.
153. 230. 473. VIII. 7. 37. 97.
402. IX. 60. 247. 249. 392. 421.
X. 32. 204. 242. 406. 429. XI.
101. ἐν τῷ περὶ μετρούμεν. 270.
607. XII. 204. XIII. 1. XX. 171.
To. III. p. LVII. To. IV. p. 634.
To. V. p. 182. 523. To. VIII.
p. 231. lib. XVI. 553. 753. 799.
XVII. 556. To. VII. p. 422. 710.
713. 768. lib. XVIII. 86. 460.
XIX. 4. 105. 174. 362. 384. XX.
234. XX. 235. 261. 357. XXI.
194. 323. XXII. 403. XXIII.
231. 337. 724. XXIV. 243. 292.
486. cf. etiam V. 800. Supplem.
ad X. 242. 408. lib. XV. 87. 155.
226.
Apollonius Theonis f. XX. 254.
(p. 58.)
Apollonius Chaeridis f. III.
448.
Apollonius pictor X. 265.
Apollonius Tyanensis XXII. 13.
Apollonius aliquis, Porphyrii
magister XIX. 80. cf. XVI. 496.
Appianus I. 404. VI. 443. VIII.
51. XI. 543. XVI. 349. XVIII.
98.
Aratus XV. 302. 623. XVI. 30.
104. 642. XVII. 52. 53. To. VII.
p. 421. lib. XVIII. 486. Supplem.
ad 488. lib. IX. not. 97. com.
311. lib. III. 5. IV. 315. I. 567.
VIII. 441. XIV. 145. XI. 223.
XX. 207. 227.
Archias Epigr. VIII. 441. Epa-
phroditii magister XIX. 78.
Archilochus V. 31. 394. VI.
507. VII. 243. IX. 116. 373.
XXIV. 81. Homeri aequalis To.
VIII. p. 323. et 313. 795. lib.
XIX. 407. cf. Supplem. — XII.
237. XXIII. 186. 191. 199. To.
VIII. p. 570. 571.
Aretinus in Aethiopide II. 212.
552. III. 144. fragm. XI. 515.
To. VI. p. 631. Supplem. ad XI.

515. Milesius To. VIII. p. 777. Memnonis res complexus erat To. VIII. p. 813. cf. lib. XXII. 859.
- Aretades XXIV. 110.
- Aretaeus V. 823. de morbis diurnis, XX. 224. Cappadox To. VIII. p. 234.
- Argolici scriptores XXIII. 142. cf. Dialectus.
- Ariaethus, de rebus Arcadicis IV. 319.
- Aristarchi altera recensio XIX. 865. falsa persuasio ibid. 78. cf. To. VIII. p. 824. 828.
- Aristiae fragm. XXIII. 30.
- Aristides I. 3. 263. 272. 408. 472. II. 213. 371. 553. 655. III. 59. 224. IV. 282. 386. 442. V. 117. VI. 160. 488. VIII. 1. 22. 25. 81. IX. 133. 189. 378. 493. 589. XII. 137. 281. XIII. 115. 237. 321. XIV. 214. 522. XV. 193. 128. XVI. 857. XVII. 279. XIX. 222. 365. XX. 59. 836. XXI. 401. 670. XXII. 158. XXIII. 116. 395. 536. 684. 635. 672. 774. 823. XXIV. 66. To. I. p. XXI.
- Aristocles I. 583. *ἐν τῇ περὶ χορῶν* To. VIII. p. 799. Rhodius, grammaticus ex Augusti aetate XIX. 218.
- Aristodemus Nysaeus IX. 453. cf. II. 60.
- Aristonicus III. 193. IV. 540. To. III. p. LXXXI. lib. X. 898. *ἐν τοῖς ἐπιστολῶν* VII. 255. VIII. 28. 585.
- Aristophanes Plut. I. 70. 314. II. 748. III. 359. 388. IV. 73. To. IV. p. 674. lib. V. 837. IX. 378. XVI. 574. XVIII. 494. XXIII. 361. Nub. I. 39. 70. 570. II. 269. 742. 867. III. 185. 217. V. 213. VI. 239. XVI. 336. XVII. 263. To. VII. p. 420. lib. XXIII. 30. 724. XXIV. 5. Equit. II. 867. VI. 261. XXI. 471. XXIII. 160. Supplem. ad 144. Ran. I. 283. 863. II. 765. III. 336. To. V. p. 703. lib. XVII. 186. XXIII. 760. Acharn. IV. 223. 458. V. 289. XI. 390. XVIII. 414. Vesp. To. IV. p. 679. lib. V. 499. To. V. p. 704. lib. XIV. 241. Pace I. 39. 464. To. IV. p. 681. lib. IX. 63. 537. XI. 628. not. 637. XVI. 361. XVII. 824. Avibus II. 371. III. 186. IV. 5. V. 778. VI. 145. 147. To. VIII. p. 763. lib. XXIII. 419. Ecoles. II. 219. XXI. 499. Thesmoph. To. IV. p. 674. lib. IX. 376. Lysistr. XXI. 195. ex Coculo verba XXI. 195.
- Aristophanes grammaticus Byzantinus To. V. p. 181. cf. To. VIII. p. 821. et mult. al. I. (*ἐν ταῖς γλωσσῶν* I. 467. *ἐπομνήματα* I. 133. *ἐν τῇ περὶ ὀνομασίας ἡλικιών* IX. 536.
- Aristoteles, Ara poetica T. not. I. 11. 18. 50. 195. 224. 481. comm. 599. II. 2. 15. 53. 722. III. 236. 276. IV. 93. 187. To. III. p. CIV. To. IV. p. 689. To. V. p. 394. lib. X. 1. 11. 13. 153. 252. 316. XVII. 263. XVIII. 192. 489. XX. 234. 272. XXI. 297. 592. XXII. 165. 205. XXIII. 328. XXIV. 671. To. VIII. p. 766. 796. 799. 800. 816. 821. artis poet. tertius liber To. VIII. p. 323. inf. et 824. Rhetor. I. 82. 125. 255. 303. 356. To. IV. p. 182. lib. II. 160. 169. 176. 183. 196. not. 293. 570. 649. 673. To. IV. p. 690. 691. lib. IX. 885. 522. 588. 589. 644. X. 542. 573. XII. 243. XIII. not. 795. com. 798. XV. 543. XVII. 99. XXII. 100. XXIII. 108. XXIV. 259. 507. To. VIII. 768. Hist. Anim. II. 805. 819. III. 3. 5. 23. not. 151. V. 74. 778. VII. 315. 337. IX. not. 445. 535. X. 274. 335. 431. 538. XI. not. 473. XIII. 547. 705. XIV. 290. Supplem. ad XI. 113. lib. XVI. 150. XVII. 757. Supplem. ad XVI. 407. XVIII. 318. lib. XX. 74. 166. XXI. 252. landatur liber *περὶ ζώων* et in Hist. Anim. nihil reperitur, cf. XXII. 93. XXIV. 316. Republ. II. 371. 391. 498. IX. 63. 819. 576. 644. 649. Supplem. ad V. 253. lib. XVIII. 376. 501. 514. XXIV. 347. Ethic. II. 391. III. 156. VI. 236. VIII. 148. X. 224. XIV. 217. XV. 348. XVI. 529. — 854. XVIII. 107. 109. XXII. 62. 100. XXIV. 130. 259. Soph. Elench. II. 15. XXIII. 308. Polit. II. 126. Metaphys. II. 204. Epigr. Supplem. IX. 3. Epitaph. II. 702.

- To. IV. p. 698. pl. I. Interpret. III. 182. Problem. V. 75. VI. 201. VII. 67. 237. X. 252. de Anima V. 319. X. 404. de Animant. VIII. not. 21. Meteor. IX. 141. To. VII. p. 236. 238. Quæst. methan. IX. 187. de part. Animant. I. 103. X. 457. — XI. 115. 385. — de Mundo XV. 192. *ἐν τῇ Σφαδραγῇ πολυαία* XIII. 12. Aristoteles versu Homericō utitur adversus Callisthenem ap. Diog. Laert. XVIII. 95. — XIX. 103. Supplem. ad XVI. 233. — XX. 870. XXI. 122. XXIII. 130. 186. XXIV. 15. 81. 340. 420. 496. dicit Achillia ἦθος esse ἀναισθητον XXIV. 569. To. VIII. p. 818. 820. de Homero scripsit To. VII. p. 579. curavit Homeri διόρθωσιν et scripserat ἀπορήματα 'Ομηρικά. To. VIII. p. 821. A. fugit in interpr. Homero antiquitatis æquæ et ratio p. 562. Arist. interpretatio prodit ex ejus Θεολογούμενοι To. VIII. p. 575.
- Arrianus II. 700. 813. 824. 835. 856. XIII. 5. 231. To. IV. p. 682. cf. lib. VI. 492. X. 93. 230. 773. IX. 321.
- Artemidorus X. 122. 362. cf. V. 423. XVIII. 31. XVI. 854. II. 148. III. 103.
- Artemo Milesius XVI. 354.
- Asclepiades *ἐν τῷ ἀποδομῆτοις* VI. 155. A. Myrleanus *ἐν τῷ περὶ Νεστορίδου* XI. 632.
- Athenæus I. 5. 219. not. 246. com. 342. 462. 464. 467. 470. 471. 674. To. IV. p. 191. lib. II. 305. 408. 409. III. 119. 136. 156. 158. 172. 124. 387. 392. IV. 1. 2. 4. 48. 262. To. IV. p. 681. 695. lib. V. 33. 292. 340. 906. VI. 133. 178. 266. 479. VII. 321. 467. VIII. 53. 231. 250. 305. 441. IX. 119. 123. 200. 203. 224. 225. 324. 373. 657. Supplem. ad VII. 220. et ad IX. 177. 219. lib. X. 13. 98. 572. XI. 319. 477. 514. 553. 623. 631. 632. 634. 638. 639. 749. 785. XII. 208. XIII. 203. 493. XIV. 171. 172. XV. 512. 729. XVI. 407. 419. 617. 642. 745. 577. 588. XVIII. pr. 495. 604. To. VII. p. 537. lib. XIX. 137. 167. 163. 251. To. VII. p. 711. 765. lib. XX. 234. pl. I. XXI. 353. 362. XII. not. 32. com. 83. 149. 891. pl. I. 398. XXIII. 80. 84. 186. 270. 513. 654. XXIV. 53. 124. 262. 302. 304. 476. 496. XXIV. 640. 645. To. VIII. p. 795. 796. 798.
- Athenagoras II. 820. IV. 23. 24. V. 31. 376. 358. IX. 495. XIV. 246. 315. 318. 327. XVI. 433. 522. To. VIII. p. 572. 576. 577.
- Athenion comicus XVI. 718. ibid. Supplem.
- Athenocles *ἐν τῷ περὶ 'Ομήρου* VI. 71.
- Athenocritus XXII. 51.
- Attius (Accius, vid. Schneideri Gramm. Lat. P. I.) I. 487. Labco IV. 86.
- Augia Nécetas scriptore To. VIII. p. 813.
- Ausonius III. 321. VI. 201.
- Autochthon X. 252.
- Autor, auctor proverbiorum I. 101. auctor de soloecis I. 383. auctor inscriptionis Herodis Attici in Regillam I. 572. autores de Homero qui tradiderint To. VIII. p. 321. de vita Homeri p. 322. auctor libelli de Dea Syria To. VIII. p. 234.
- Avienne Perieg. II. 531.
- Axiochus XVII. 446.

B.

- Bacchylides XII. 207. XIV. 321. To. VIII. p. 824.
- Batrachomyomachia T. I. p. XXXVII. To. III. p. VII. X. XII. XIII. XIV. XV. XVI. XXVII. XCH. lib. XVIII. 575. To. VIII. p. 417.
- Bien I. 611. X. 355. 375.

C.

- Callianactis medici verus** XXI. 107.
- Callimachus** in Iov. I. 175. II. 6. 661. 855. III. 42. V. 535. VI. 187. VIII. 247. IX. 414. XV. 1. 89. To. VII. p. 718. 719. pl. I. lib. XX. 370. XXII. 332. XXIII. 332. Dian. I. not. 45. 498. 501. 527. 528. 583. II. 448. III. 156. 406. 409. IV. 274. not. 539. V. 407. 656. 709. 894. VI. 467. VIII. 433. IX. 124. 193. not. 581. 535. XII. 66. XIII. 5. 740. XVI. 185. 419. XVIII. 570. XXI. 354. XXIII. 102. 203. Del. II. 357. 573. 575. 605. 626. IV. 46. V. 509. VI. 377. VIII. 535. IX. not. 141. 537. XI. 98. XII. 281. XIII. 57. 477. XVI. 235. XVII. 481. 570. 571. XIX. 1. XX. 227. 404. XXIII. 280. To. VII. p. 718. Apoll. II. 647. III. 355. V. 751. IX. 106. 404. 657. X. 216. Cer. II. 700. IV. 433. 442. To. IV. p. 681. lib. VI. 160. IX. 482. XV. 512. XVIII. 535. 540. XXI. 259. 351. XXII. 22. XXIV. 532. Epigr. To. IV. p. 679. Fragn. I. 98. II. 824. 828. To. VII. p. 237. Supplem. ad XVI. 233. lib. XIX. 86. 382. XX. 425. XXI. 12. 163. 363. 454. XXII. 43. 56. 818. XXIII. 422. XXIV. 254. To. VIII. p. 795. cf. etiam XVII. 53. 855. To. VII. 718. pl. I. 719. lib. XX. 127. XXI. 536. XXII. 397. 452. XXIII. 264. 266.
- Callimachus fragm. περί ὁρῶν** X. 274. Grammaticus To. VIII. 821. inf. ἐν τοῖς διορθωτικοῖς Supplem. ad XIV. 255.
- Callinus** II. 638.
- Callisthenes** II. 854. 855. To. VIII. p. 819. lib. XXI. 107.
- Callistratus Samius** VII. 185. (ἐν τῷ περί Πλάδου) II. 131. 435. XXI. 126. ἐν τοῖς διορθωτικοῖς XIV. 255.
- Carmina prisca ante Hom.** V. not. 371. 392. epica perditā (cf. Antehomerica) I. 425. III. 144. 184. carmen τῶν ἠοιῶν To. V. p. 521. carmina antiquorum XVIII. 395. 400. cf. Epica poesis, Cydici et.; Cypria carmina.
- Caryophilus de clipeis** VIII. 192.
- Catullus** Supplem. ad XVI. 867. — XVIII. 53. XXII. not. 470. IV. not. 422. VII. not. 16. et lib. II. 701. IX. 14.
- Cephalio** To. VIII. p. 530.
- Cercidas qui Megalopolitanis leges scripsit** II. 494.
- Chaerephontis tragoedia Ἀγίλῃς Θεατροπόρος** II. 212.
- Chamaeleon de Homero** tradidit To. VIII. p. 321. lib. XXIII. 94.
- Charax** Supplem. ad IX. 160. lib. II. 608. lib. XXIII. 724.
- Chariton** XXII. 390. XXIII. 71.
- Choeroboscus** II. 504.
- Chrestodorus ἐν τοῖς Λοδία-νοῖς** II. 461.
- Chrysippus** XXI. 484. Stoicus XIII. 41. I. 123. XXIII. 65.
- Cicero de Or.** VIII. 94. IX. 443. Brut. III. 213. 214. Or. II. 305. 309. 312. 316. 318. 321. 323. 330. III. 220. To. VIII. p. 809. Ver- rin. V. 401. pro Arch. X. 8. Philipp. XII. 322. XX. 336. ad Div. I. 175. IX. 236. Supplem. ad VII. 130. lib. X. 224. XVI. 433. XVIII. 309. XXII. 305. ad Attic. III. 42. To. IV. p. 702. lib. V. 423. VI. 236. 442. IX. 223. 230. Supplem. VII. 93. lib. X. 93. X. 224. XI. 653. XII. 243. XVI. 60. XVIII. 96. 182. 183. XXII. 100. 159. 263. XXIV. 369. ad Quint. frat. XVI. 386. Quaes- tusc. VI. 201. 202. VII. 216. IX. 644. XI. 322. XVIII. 226. 228. XX. 234. Nat. Deor. To. VIII. p. 568. 577. So. Scip. I. 425. Sen- nect. I. 249. II. 371. XII. 243. de Div. II. not. 299. 305. IX. 363. XII. 200. 237. XVI. 355. XXII. 358.
- Claudius philosophus** X. 274.
- Cleander Syracusanus ἐν τῷ περί ὁρίζοντος** V. 5.
- Cleanthes** III. 276.
- Clearchus ἐν ταῖς γλῶτταις** XXIII. 81.
- Clemens Alexandrinus** I. 218. 248. 530. II. 213. 269. 372. III. 34. 215. 244. 407. IV. 442. V. 127. 335. 739. VI. 134. 145.

146. 146. 147. 174. 488. VII. 99.
102. VIII. 69. Supplem. ad VI.
488. lib. XII. 322. 323. XII. 781.
XVI. 255. 488. XVII. 53. XVIII.
309. 485. To. VII. p. 589. XX.
248. XXII. 8. XXIII. 315. XXIV.
45. 54. To. VIII. p. 823.
Cleomedes V. 770.
Cleophylus v. Creoph.
Clitarchus XXII. 441.
Columella X. not. 215. lib. V.
comm. 902. XVII. 54. cf. Rei
Rusticae scriptores.
Coluthus XXII. 491. et jam II.
462. V. 62. 63. VI. 290.
Comanus XII. 26. XIII. 137.
138.
Comoedia Alexandridae vel
Anaxandridae XXIII. 1.
Conon narrat. II. 219. III. 205.
XIX. 302.
Constantinus Porphyrogenita
V. 172.
Cornelius Nepos To. III. p.
XXV.
Cornutus de Nat. Deor. To.
VIII. p. 577. 580. cf. Phurnutus.
Crates III. 155. IX. 460. XII.
25. XIV. 31. (Mallotes) XV. 64.
193. 496. XVIII. 486. 489. XXI.
658. XXIII. 361. XXIV. 282. To.
VIII. p. 822.
Κρατήριος dicitur Zenodotus
XXIII. 78.
Cratinus ἐν Πανόπτει IX. 77.
ἐν τῇ ἐκτομῇ τῶν Βασιλίδου

περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως II. 313.
— IX. 469.
Creophylus Samsius, auctor car-
minis *Olyalius Zlancus* T. VIII.
p. 807. 808. (i. e. Cleophylus)
823. 824.
Crinagorae Epigrammata XX.
425.
Ctesiae in Indicis dialectus To.
VIII. p. 234.
Curtius II. 377.
Cyclici poetae I. 1. not. II. 724.
781. 852. III. 184. IV. not. 406.
V. 64. LX. 20. not. 533. XVI. 222.
XXII. 162. 859. XXIII. 92. 660.
XXIV. 765. To. V. p. 400. To.
VII. p. 519. 717. To. VIII. p.
232. 800. 813. 814. 815. 816. 833.
Cynaethus Chius To. VIII. p.
774. rhapsodus p. 792. 793. 795.
809. 811.
Cypria carmina III. 70. 205. 243.
VI. 290. 481. IX. 129. 144. not.
252. com. 855. 664. XI. 12. XVI.
144. XIV. 327. To. VII. p. 717.
οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταὶ Sup-
plem. ad XVI. 57. carminis Cy-
prii auctor Stasinus To. VIII. p.
777. 778. 813. 821. *Κυπρίων τῶν*
ἐν Σαλαμίνι λέξεων lib. XXIII. 1.
cf. Dialectus in Ind. Lat.
Cypseli arca v. Ind. Lat.
Cyrillus To. IV. p. 699. Sup-
plem. ad lib. VI. 57. ad VII. 108.
lib. IX. 445. 493. XV. 36. XVI.
440. XX. 67. XXII. 205.

D.

Dares Phrygius de bello To. III.
p. XXV. Dares Sophista XXII. 359.
Demetrius Phalereus de elocut.
II. 494. 679. III. 211. IV. 126.
452. To. IV. p. 686. lib. V. 684.
IX. 498. XII. 208. XIII. 389.
XIV. 433. XVI. 358. XX. 53. pl.
I. XXI. 257. 388. To. VIII. p.
283. lib. XXIII. 116. 154. 379.
To. VIII. p. 798.
Demetrius Scepsius II. 294. 500.
596. 701. 851. 856. X. 266. XI.
756. XII. 19. XIII. 5. XII. 148.
To. VIII. p. 841.
Demetrius περὶ Ἑλληνισμῶν
XXII. 183. Demetrius quidam
Supplem. ad XVI. 427. D. qui-

dam, qui de dialectis scripsit VI.
414. Demetrius Ixion 437. D. ὁ
Γερωνικός (Γερωνικός) XIII.
137. Supplem. ad XV. 683.
Demo, aliqua, quae fabulas Ho-
mericas physice exposuissae dicitur
To. VIII. p. 580. Pythagorae fa-
lia, subtilis interpres XVIII. 478.
cf. V. 885. 722.
Democritus quidam II. 744.
Democritus περὶ τῶν ἐν ᾧ δόν
To. VIII. p. 571. cf. p. 233. 234.
Demodocus To. VIII. p. 793.
805.
Demon historiographus To. VII.
p. 288.
Demophilus, qui Ephorum pa-

- trem continuaverat Supplem. ad XIII. 801.
- Demosthenes III. 144, 213. 859. V. 146. 868. VI. 884. 488. VII. 125. IX. 589. XII. 243. 322. XV. 496. XXIV. 556.
- Dercyllus *ἐν Ἀργολικοῖς* XI. 689.
- Dicaearchus To. VIII. p. 796.
- Dictys III. 147. 205. (*Τρωϊκά*) To. IV. p. 673. lib. IX. 129. XVII. 719. XXII. 188. 359. pl. I. XXIV. 486. To. V. p. 809.
- Didymi Scholia To. III. p. XXIX. LXII. LXIII. LXIX. LXXI. LXXII. lib. II. 111. 206. To. IV. p. 689. lib. VII. 135. lib. III. 879. (*ἐν τῇ διορθώσει*) XIX. 116. To. VII. p. 710. lib. XXI. 110. *περὶ τῆς τραγωδομένης λέξεως* XXI. 195. interpretator Homeri XXII. 126. XXIII. 270. XXIV. 556. 640. 663. cf. lib. V. 897. et mult. al. l.
- Dieuchidas, rerum Megarensium scriptor To. VIII. p. 809. pl. I.
- Dio Cassius II. 488. VI. 57. XI. 163. XXI. 388. XXIII. 724.
- Dio Chrysostomus To. III. p. VII. p. LV. lib. I. 1. 29. 154. 249. To. IV. p. 695. 260. 265. 272. 288. 528. II. 144. 204. 206. 863. 412. 481. 489. 872. III. 40. 54. IV. 442. 452. 640. VII. 171. 352. IX. 106. 109. 189. 383. 443. 636. X. 13. XI. 67. 890. XII. 113. 696. 711. XVI. 180. 360. 689. To. VII. 288. To. VIII. p. 579. lib. XVII. 176. 446. XVIII. 475. XIX. 386. XX. 52. 248. 249. 254. XXI. 279. 389. XXII. 62. 67. 862. 375. 402. XXIII. 870.
- Diocles XXII. 208.
- Diodorus I. 423. 425. II. 494. 617. 659. 671. 783. 864. III. 146. IV. 40. V. 269. 638. VI. 301. IX. 241. 383. 404. X. 266. XII. 243. 457. not. XIII. 12. XIV. 120. 296. 302. 433. To. VII. p. 286. 289. XIX. 407. XX. 332. XXI. 454. XXIV. 544.
- Diogenes Laert. To. III. p. LIV. lib. I. 81. 591. II. 52. 114. 558. III. 65. 152. 182. V. 83. 319. 340. VI. 146. 181. 211. IX. 363. XI. 404. XV. 18. XVII. 70. XVIII. 95. 392. XX. 248. 249. 250. XXI. 106. XXII. 232. XXIV. 655. To. VIII. p. 570. 571. 576. 789. 798. 797. 808. 809.
- Diogenes (Cyzicenus an Tharsensis) *ἐν ὑπομνήμασι* VIII. 296.
- Diomedes To. IV. p. 675. pl. I. p. 681. 698.
- Dionysius Hal. I. 39. 59. 70. 76. 85. 193. 238. 396. 398. 407. 419. 449. 503. II. 56. 72. 78. 110. 111. not. 140. comm. 188. 193. 196. 193. 207. 210. 212. pl. I. 216. 221. 223. 284. 337. 339. 356. 862. 363. 370. 375. 377. 391. 494. 683. 742. III. 214. 215. IV. 412. 452. 453. not. 539. To. III. p. LVIII. V. 115. 891. IX. 32. 37. 58. 67. 69. 104. 106. 434. 620. 636. 641. X. 483. XI. 86. 259. 272. 647. XII. 207. 433. 434. XIII. 393. To. VI. p. 622. lib. XV. 201. 705. XVI. 333. 361. To. VII. p. 593. lib. XVII. 263. XVIII. 225. 494. 590. XIX. 197. 217. 218. 221. 222. 225. 229. 282. 288. 290. 300. To. VII. p. 710. 723. 734. 744. pl. I. 747. 763. XX. not. 215. 307. XXI. 196. 242. XXII. 221. 395. 476. XXIII. 621. 683. 685. XXIV. 124. 130. 465. 486. 544. To. VIII. p. 823. 824. 787.
- Dionysius aliquis To. VII. p. 582.
- Dionysius Olynthius To. VIII. p. 571. de Homero tradidit *ἐν χορικοῖς* To. VIII. p. 821.
- Dionysius Sidonius I. 8. 364. 424. II. 192. IV. 117. To. IV. 682. 695. lib. V. 56. XIV. 40. XV. 229. 308. cf. To. III. p. XLIX. LVIII. lib. XII. 36. XIX. 78. 80. 365. XXIV. 163. 556.
- Dionysius Scytobrachion III. 40.
- Dionysius Thrax To. III. p. LVIII. lib. I. 607. II. 269. To. IV. p. 675. 681. lib. V. 138. 734. To. V. p. 180. lib. VIII. 221. IX. 460. XI. 160. XII. 158. 301. XIII. 41. XV. 86. 712. 741. XVII. 125. XVIII. 207. 576. XIX. 49. dicitur idem *ὁ τραγικός* XIX. 333. Supplem. ad XVI. 93. lib. XX. 307. XXI. 122. XXII. 68. 879. XXIII. 160. 270. XXIV. 514. To. VIII. p. 824.
- Dionysius Perieget. II. 461. 512. XI. 673. XIII. 5.
- Dionysius Aelius IV. 501.

Dionysii tyranni drama Supplem. ad XI. 515.

Diorides Samius XIX. 836.

Dioscorides Isocratis discipulus XIX. 187. *ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ*

κατ' Ὀμήρου τόμων IX. 119. cf. V. 749. X. 467. XI. 634.

Dodonaeus V. not. 196.

Domninus, chronographus, nisi duo h. n. To. VIII. p. 530.

Dyscolus To. VIII. p. 542.

E.

Empedocles II. 548. V. 391. To. VIII. p. 572. 779. Hb. XXIV. 54.

Ennius XI. 425.

Epaphroditus *ἐπαφρόδιτος τῆς Πριάδος* To. VIII. p. 284. 287.

— lib. XVIII. 546. cf. Supplem. ad h. l. ejus magister Archias XIX. 78. 80. — XIII. 599. et II. 532.

Ephippus comicus XIX. 167.

Ephorius II. 856.

Ephorus IV. 520. VII. 185. IX. 381. XXI. 195. Cumeus de Homero tradidit To. VIII. p. 321. 323. 324.

Epica pœsis, epiciis Ionicum sermonem convenire v. Dialectus. epicae actionis dierum numerus To. VII. p. 573. inf. epica rei species XXIV. not. 22. oeconomia epica ibid. *ἐκτὴ* ante Homerum XIV. not. 249. cf. Antehomerica, Hercules celebratus carminibus XIV. not. 249. comm. 18. 23. cf. Hercules et: Heraclea. Achillea v. supra. Patroclea To. VIII. p. 818. cf. Ind. Lat. Theaei facta a poetis celebrata To. VIII. p. 816. Titanomachia v. h. v. Homeridae To. VIII. p. 793. sqq. cf. Homerus, in Ind. Lat. et supra. v. etiam: Hesiodus, et: Perseis.

Epicharmus IV. 105. XVII. 570. epigramma in Epicharmum, forsan parodice XXII. 414. — XXIII. 481.

Epicteti enchiridion Supplem. ad V. 128. lib. X. 15.

Epicurus XXIV. 54. 525.

Epigramma To. IV. p. 693. 700. cf. Anthologia.

Eranius Philo III. 359.

Eratosthenes III. 215. IV. 501. VIII. 250. XVI. 407. XVIII. 431. 486. 487. XIX. 338. Supplem. XIX. 223. *ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ*

τοῦ ἀπὸ τοῦ lib. XXII. 29. XXIV. 24. 228. 232. To. VIII. p. 322.

Eron v. Hermon.

Erotianus I. 106. II. 10. 218. 266. IV. 467. V. 87. 122. 425. VIII. 104. IX. 311. XI. 561. XIV. 122. 124. XIX. 27. cf. Supplem. cf. lib. XXI. 163. XXI. 257. XXII. 469. XXIII. 327.

Eryciae XIII. 390.

Etymologicum M. To. I. p. XIX. To. III. p. LIX. Hb. I. 2.

3. 4. 81. 84. 41. 45. 48. 51. 53. 57. 59. 66. 66. 70. 77. 80. 83. 103. 105. 106. 113. 114. 116. 129. 131. 133. 136. 142. 147. 148. 149. 156. 165. 168. 169. 171. 173. 175. 180. 192. 205. 216. 217. 219. 223. 243. 245. 250. 254. 255. 261. 268. 270. 272. 273. 278. 277. 278. 291. 292. 303. 314. 316. 317. 323. 342. 350. 356. 359. 365. 389. 398. 416. 449. 465. 467. 469. 481. 498. 513. 517. 518. 519. 524. 530. 531. 554. 564. 567. 572. 573. 574. 581. 584. 591. 594. 600. 606. 608. II. 1. pl. I. 2. 6. 12. 19. 34. 41. 43. 56. 74. 93. 95. 99. 112. 135. 148. 153. 154. 167. 169. 170. 179. 200. 205. 207. 212. 218. 219. 235. 237. 250. 251. 258. 262. 266. 267. 269. pl. I. 273. 275. 300. 308. 309. pl. I. 314. 316. 317. 318. 323. 325. 330. 342. 353. 354. 356. 373. 381. 389. 392. 393. pl. I. 414. 415. 423. 435. 439. 448. 455. 461. 467. 470. 473. 479. 494. 496. 497. 499. 504. 511. 520. 548. 552. 531. 584. 605. 617. 655. 681. 692. 696. 765. 774. 777. 783. 794. 797. 839. 867. 868. To. IV. p. 190. 191. 193. 441. 442. 447. lib. III. 7. 13. 26. 28. 35. 42. 47. 56. 60. 80. 99. 107. 108. 126. pl. I. 145. 150. 152. 158. 160. 173. 180. 182. 183. 189. 196. 197. 213. 215. 218. 219. 220. 236. 240. 272. 273. 280. 292. 296. 297. 327.

844. 855. 857. 888. 882. 885. 888.
 891. 400. 409. bis. 410. 415. 419.
 424. 436. 446. 448. IV. 2. 3. 5.
 8. 11. 15. 22. 27. 36. 42. 60. 66.
 105. 117. 122. 126. 132. 142. 165.
 171. 190. 208. 222. 223. 242. pl. I.
 251. 253. 259. 296. 321. 323. 351.
 355. 362. 367. 372. 383. 384. 412.
 420. 433. 435. 436. 439. 449. 465.
 472. 482. 481. 483. 488. 501. To.
 IV. p. 674. 687. lib. V. 1. 6. 21.
 24. 31. 36. 53. 56. 66. 70. 89.
 97. 99. 117. 125. 126. 138. 142.
 153. 166. 196. 216. 219. 226. 245.
 284. 289. 293. 298. 302. 322. 326.
 333. 334. 337. 340. 352. 356. 364.
 369. 374. 387. 388. 398. 395. 397.
 401. 403. 407 bis. 415. 416. 437.
 440. 441. 448. 453. 483. 486. 499.
 509. 515. 523. 525. 533. 539. 543.
 548. 546. 566. 567. 536. bis. 587.
 594. 597. 598. 612. 654. 656. 633.
 690. 697. 698. 706. 709. 721. 723.
 724. 725. 734. 744. 752. 770. 777.
 812. 823. 830. 831. 836. 876. 886.
 887. 892. 894. 898. To. V. p. 173.
 li. VI. 22. 40. 44. 48. 87. 92. 94.
 113. 117. 132. 133. 134. 135. 146.
 153. 155. 179. 189. 194. 202. 229.
 248. 268. 270. 285. 292. 301. 320.
 331. 335. 348. 377. 400. 401. 412.
 14. 415. 422. 424. 433. 434. 442.
 463. 480. 488. 496. 500. 506.
 507. 508. 511. 513. 516. 517. 523.
 VII. 12. 15. 26. 39. 41. 63. 75. 85.
 93. 156. 171. 197. 198. 212.
 216. 228. 235. 238. 239. 240.
 260. 239. 298. 301. 310. 312. 332.
 337. pl. I. 353. 380. 407. 413. 422.
 425. 428. 433. 463. 475. VIII. 2.
 9. 42. 47. 48. 85. 124. 131. 133.
 135. 143. 157. 164. 178. 209. 217.
 227. 233. 240. 250. 297. 304. 337.
 341. 352. pl. I. 361. 366. 369. 409.
 429. 437. 441. 474. 480. 483. 517.
 519. 520. 527. IX. 7. 13. 15. 63.
 73. 82. 83. 119. 120. 122. 123.
 124. 125. 137. 141. 144. 147. 154.
 160. 167. 169. 180. 183. 193. 203.
 206. 308. 214. 232. 242. 247. 248.
 300. 309. 311. 320. 323. 324. 325.
 378. 381. 404. 426. 462. 466. 469.
 472. 487. 498. 512. 525. 530. 535.
 549. 557. 567. 575. 579. 582. 589.
 590. 611. 623. 643. 695. T. V p. 699.
 lib. X. 8. 44. 56. 65. 96. 109. 118.
 124. 127. 134. 135. 153. 156. 159.
 160. 164. 173. 183. 196. 204. 212.
 216. 217. 252. 253. 274. 290. 293.
 298. 324. 334. 339. 355. 360. 373.
 375. 402. 450. 467. 476. 483. 535.
 493. 515. 537. 573. 576. 577. To.
 VI. p. 110. 113. lib. XI. 36. 53.
 62. 86. 137. 140. 156. 165. 173.
 176. 233. 244. 248. 256. 258. 270.
 263. 334. 343. 352. 358. 371. 335.
 390. 395. 416. 454. 461. 480. 486.
 492. 495. 503. 536. 546. 547. 597.
 600. 630. 639. 647. 658. 673. 700.
 704. 733. 757. 773. 798. 817. XII.
 26. 33. 70. 71. 82. 103. 139. 147.
 148. 163. 178. 201. 213. 225. 255.
 258. 283. 284. 340. 346. 380. 385.
 463. XIII. 3. 5. 12. 27. 41. 64.
 82. 96. 103. 123. 137. 159. 162.
 199. 212. 207. 233. 291. 293. 301.
 307. 315. 340. 351. 363. 374. 381.
 389. 390. 458. 472. 477. 484. 515.
 516. 543. 564. 577. 545. 756. 772.
 793. 798. 824. XIV. 7. 8. 16. 48.
 55. 81. 86. 101. 108. 123. 142.
 163. 168. 180. 183. 184. 213. 214.
 229. 271. 290. 308. 396. 463. 465.
 509. XV. 10. 17. 24. 75. 82. 123.
 194. 198. 273. 313. 320. 364. 365.
 389. 392. 440. 469. 470. 512. 513.
 520. 546. 571. 607. 625. 676. 678.
 679. 681. 693. 729. 730. XVI. 31.
 71. 86. 117. 149. 163. 173. 174.
 183. 224. 260. 290. 319. 350. 363.
 372. 374. 379. 390. 395. 407. 408.
 419. 423. 442. 465. 468. 470. 473.
 475. 491. 519. 542. 543. 638. 642.
 737. 745. 747. 748. 752. 767. 775.
 798. 803. 856. 857. To. VII. p. 287.
 pl. I. lib. XVII. 4. 25. 33. 42.
 44. 47. 52. 54. 56. 58. 65. 66.
 75. 76. 83. 105. 110. 112. 135.
 136. 143. 174. 197. 202. 204. 211.
 213. 250. 324. 330. 359. 415. 431.
 440. 531. 572. 577. 643. 670. 676.
 694. 695. To. VII. p. 407. lib.
 XVIII. 3. 11. 12. 13. 50. 54. 77.
 93. 100. 211. 236. 264. 319. 351.
 370. 392. 401. pl. I. 410. pl. I.
 411. 434. 458. 477. 481. 501. 520.
 521. 531. 540. 543. 546. 550. pl.
 I. 553. 563. 572. 573. 575. 576.
 593. 599. 600. 612. XIX. 25. pl.
 I. 27. 43. 62. 78. 80. 87. 95. 124.
 149. pl. I. 163. 179. 183. 209. 221.
 238. 263. 267. 325. 333. 342. 350.
 337. 400. 402. pl. I. 411. To. VII.
 p. 758. 761. lib. XX. 3. 9. 11. 33.

51. 65. 66. 72. 140. 154. 166. 171.
183. 193. 204. 207. 229. 234. 251.
254. 302. 332. 337. 386. 467. 478.
492. 496. 503. XXI. 6. 12. 17.
31. 38. 57. 80. 123. 125. 156. 166.
186. 190. 194. 221. pl. I. 232. 249.
259. 282. 283. pl. I. 319. 321. 322.
337. 351. 361. 363. 394. 397. 405.
442. 454. 495. 535. 541. XXII. 2.
19. 44. 45. 51. 70. pl. I. 93. 113.
127. 221. 243. 257. 261. 281. pl.
I. 310. 325. 328. 349. 354. 402.
423. 464. 469. 491. 495. 496.
XXIII. 7. 30. 37. 74. 81. 90.
102. 116. 135. 144. 160. 164.
169. 202. 203. 244. 255. 261.
266. 270. 281. 300. 317. 361.
pl. I. 399. 396. 413. 422. 431.
458. 481. 500. 504. 508. 531.
536. 603. 649. 652. 655. 660.
666. 679. 638. 695. 702. 712.
716. 758. 791. 806. 821. 845.
886. XXIV. 30. 33. 58. 65. 94.
190. 192. 228. pl. I. 230. 231.
249. 253. 261. 262. 272. 304.
343. 347. 367. 453. 486. 487.
532. 540. 556. 570. 536. 647.
649. 701. 745. 753. 757.
Etymologicum Gudanium To.
V. p. 523. lib. II. 818. 327.
Eubulus quidam XXII. 162.
Eudemus plures h. n. medici
XIII. 438.
Eudocia To. VIII. p. 324.
Eunapius To. I. p. XX. lib. I.
218.
Euphorion II. 212. IX. 206.
περὶ Ἀλεξανδρῶν To. VIII. p.
328.
Eupolis XIV. 241 (ῥάφωδος).
Supplem. ad XV. 412. To. IV.
p. 638. sup.
Euripides Hec. III. 39. 144.
IV. 123. 128. V. 478. XI. 331.
XVI. 718. XX. not. 407. XXIV.
258. Orest. I. 5. II. 135. 592.
To. IV. p. 441. 442. lib. III. 39.
218. 220. IV. 453. To. IV. p.
693. 697. 703. lib. V. 265. 352.
446. 800. 876. VI. 301. IX. 144.
337. 469. XV. 498. XVII. 104.
XVIII. 504. 570. Supplem. ad
XVIII. 319. XXI. 463. XXII.
161. XXIV. 54. 525. Phoen. I.
not. 284. com. 316. 363. 576.
II. 353. 493. III. not. 166. V.
not. 293. To. III. p. XLVII.
lib. III. 236. IV. 137. V. 62. VI.
349. 458. VII. 264. VIII. 24. 135.
349. IX. 469. X. 224. 290. XI.
546. XIII. 21. 339. XVI. 360.
379. XVIII. 219. XXIII. 678.
XXIV. 230. 725. Med. I. 82.
To. IV. p. 635. lib. VIII. 453.
To. VII. p. 409. Supplem. ad
XXIII. 144. Hippol. I. 263. II.
855. (anachronismus castigat.)
III. 368. IV. 140. 350. 399. 443.
540. To. IV. p. 698. V. 215. 742.
VIII. 223. XIII. 772. XV. 273.
498. XVII. 112. XXIV. 45. Al-
cest. I. 527. To. IV. p. 632. p.
701. lib. V. 397. 830. Supplem.
ad IX. 401. lib. XVI. 457. XVII.
249. 250. 557. To. VII. p. 400.
XVIII. 572. XX. 166. XXIV.
551. To. VIII. p. 797. Androm.
VI. 479. IX. 14. Suppl. ad V. 15.
lib. X. 216. XV. 773. Supplem. ad
XIV. 235. lib. XVIII. 331. XVI.
195. XXIV. 12. Supplices IV.
409. IX. 408. Iphig. Aul. IX.
not. 307. VI. 4. VII. 185. cl.
To. IV. p. 690. Rhes. X. not.
252. 547. XII. not. 37. II. c.
339. VI. 479. X. 8. 252. 283.
334. 435. XIII. 729. Troad. I.
not. 31. VI. 448. XIX. 324. To.
VII. p. 706. lib. XXIV. 238.
Bacch. I. 39. VI. 133. XIV. 323.
XXI. 195. To. VIII. 227. Cya.
IX. 378. XVI. 390. Heracl. V. 50.
X. 8. Helen. III. 4. 70. 410. To.
IV. p. 671. To. VI. p. 112. Ion.
I. 70. IV. 171. XIII. 257. XVI.
235. XVIII. 211.⁴ Herc. far. To.
IV. p. 446. Electr. XVIII. 47.
Antioq. IV. 238. To. IV. p. 638.
lib. XI. 773. Philisthen. IV. 319.
Polyid. V. 148. Erechtheus XVI.
235. XXIV. 45. Hypsipyle VII.
463. Phoenix IX. 452. Melan.
IX. 530. 567. Τέννης XXII. 334.
alia fragm. VI. 239. XIV. 300.
XV. 207. XVI. 234. 235. Sup-
plem. ad XVI. 713. XX. 172.
216. To. VIII. p. 573. Euripides.
κατ' Εὐριπίδην Ἐκδοσις Ὀμη-
ρῆ II. 865.
Eusebius To. VIII. p. 321. lib.
XX. 33. XXIII. 633.
Eustathius To. III. p. VI. XVI.
XXII. LXVI. ad Odys. XVII.
748. XXI. 351. 454.

F.

estus XIV. not. 214.

ragmenta Homeri, v. h. v. va-

riorum auctorum XX. 68. cf. au-
ctorum nomina.
Fulgentius XV. 18.

G.

alenus I. 82. 117. II. 2. 142.
266. 349. 448. 450. 452. 678.
761. IV. 24. 164. 314. 401. 451.
To. IV. p. 681. 686. lib. V. 125.
423. VI. 64. 201. 490. VII. 63.
99. VIII. 188. 625. 632. X. 9.
16. 91. 220. 244. XI. 514. XIII.
73. 115. 349. 393. 494. 547. 572.
685. XIV. 87. 196. 288. 315.
359. Supplem. ad XI. 629. lib.
XV. 24. 321. XVI. 392. XVII.
32. 52. 570. XVIII. 108. 539.
XIX. 33. 137. 407. XX. 20.
XXI. 107. 163. 347. 366. XXII.
70. 328. XXIV. 212. 369. 513.
550. 551. 679. *
Jellius Noct. Att. II. 8. 135.
212. III. 8. 213. 215. 221. 448.
IV. 223. 350. To. IV. p. 681.
lib. VII. 89. 279. VIII. 399.
XI. not. 163. XII. 237. XV. 583.

XVII. 133. XVIII. 313. XX.
336. XXII. 152. 323. XXIII.
231. 382. XXIV. 543. 604. To.
VIII. p. 324.

Glossographi XXIII. 660.

Gnomici poetae To. VIII. p. 232.
gnomici cujusdam poetae versus
XX. 250. — XX. 370.

Gregorius Corinthius To.
III. p. CVIII. lib. I. 15. 59. 70.
77. 135. 168. 175. 245. 275. 299.
302. 403. 465. 490. II. 278. 742.
III. 2. 152. 211. 325. 365. IV.
20. 66. 210. V. 2. 395. 744. To.
V. p. 175. lib. VII. 1. X. 7. 88.
234. XI. 86. 163. 595. XV. 354.
XVI. 848. XVII. 197. XIX. 1.
To. VII. p. 714. 729. 758. 770.
lib. XXI. 351. XXII. 51. XXIII.
90. 119. XXIV. 58. 221. 243.

H.

Harpocrates I. 607. V. 415.
Harpocratio I. 50. 151. II.
683. 739. III. 337. IV. 520. V.
203. 337. VIII. 304. IX. 453.
XVIII. 507. cf. To. V. p. 175.
lib. VI. 334. X. 7. XI. 11. XI.
638. XIII. 5. XV. 683.
Hecataeus II. 852. III. 3. XIII.
599. XXIV. 223. To. VIII. p.
233. 234.
Hegemo Thasius VI. 479. cf.
parodia.
Hegesias comoedus To. VIII.
p. 798.
Heliandorus I. 462. III. 448.
IV. 8. 171. V. 219. 297. 298.
XIII. 72. XIV. 183. XXIII.
231. XXIV. 343.
Helladius IV. 412.
Hellanicus Grammaticus, Ale-
xandrinus XIX. 90. cf. II. 633.
813. 856. III. 75. 144. 250. V.
269. 640. (liber: *Διὰς πολέων*-

ζία) XV. 18. 651. XX. 146.
231. 236. Hellanicus antiquissimus
scriptor narrat de Achille XXI.
238. 240. fragm. memorabile 242.
269. *ἐν β' Τρωϊκῶν* ubi de bello
Trojano egerat.

Hephaestion XXII. 133.

Heraclea, carmen epicum, vid.
Epica poesis. Heraclia *Ἑρη*, Her-
culis facta celebrata a poetis XIV.
not. 249. To. VIII. p. 816. lib.
XVIII. 395. XIX. 99. Heracleae
auctor To. VIII. p. 777. 813.
Pisander Camirensis. Panyasis p.
813. *Ἡρακλῆσταδα* scripsit XIV.
libris. Rhianus XIX. 116. Her-
culeum ante Homerum carminibus
celebratum XIV. not. 249. XV.
18. 23. quid contiguerint ista
carmina I. 425. 587. 594. III.
184. V. not. 392. c. 733. 741.
VI. 216. VIII. not. 362. IV. c.

100 IIL INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

515. V. 392. 398. XI. 682. 689.
cf. Panyasis et Rhianus.
- Heracleensis tabula To. VII.
p. 714. 720.
- Heracleon VI. 319. 639. XXI.
581. ὑπομνήματα Πλάτος XVIII.
575. Supplem. ad XVIII. 546.
Grammaticus XXIV. 45. cf. I.
298. II. 532. Glanci f. 633. XIV.
81.
- Heraclicides. Ponticus necnon
alii I. 46. 48. 193. 194. 200.
479. 592. II. 426. 649. III. 276.
279. 388. 428. IV. 101. 439. 442.
To. IV. p. 67. lib. V. 885. 509.
864. VI. 192. VI. 513. VII. 446.
VIII. 16. 18-81. 368. 480. 485.
IX. 498. XI. 63. X. 394. XIII.
12. XIV. 153. 160. 172. 177. 844.
(Heraclicus, non Heraclicides) XIV.
201. XV. 18. 191. XVI. 459.
XVIII. 239. 474. 478. 481. pl. I.
633. XIX. 222. 398. XX. 33. 63.
269. XXI. 344. 351. 366. 426.
To. VIII. p. 556. 564. 570. inf.
577. (Heraclicus dicitur v. h. v.)
Alexandrinus XI. 634. 279. et
al. I. ann Milesius seu Alexandri-
nus VIII. 448. Heraclicides Ponti-
cus ἐν ταῖς πολιταῖς To. VIII.
p. 776. 807. — de fabulis Home-
ricis To. III. p. XXI.
- Heraclicus sententia per "Egys or-
tam esse rerum naturam XVIII.
107. — 251. 489. Heraclicus Ephes-
ius To. VIII. p. 570. cf. p. 238.
234. 822. lib. XXIV. 54. 263.
lib. VII. 99.
- Hermapias XI 326. Hermappias
IV. 235. XIII. 157. XXIV. 556.
- Hermasias v. Hermapias.
- Hermippus IV. 171.
- Hermodamus To. VIII. p. 808.
- Hermodorus rhapsodus XXI. 26.
- Hermogenes I 380. II. 298. To.
IV. p. 675. 677. 687. 696. lib. V.
586. IX. 219. 589. Supplem. ad
V. 749. XI. 269. 272. XII. 493.
493. 434. XIII. 27. 393. περί με-
θόδου διεισέγγυος XV. 1. 10. To.
VIII. p. 554. lib. XX. 572.
XXIII. 77. ἐν τῇ περί τῶν προ-
βλημάτων, qui liber alibi memo-
ratus non sit, XXI. 363. de for-
mis orat. XXII. 133.
- Hermion Delius X. 274.
- Hermophantus To. VIII. p. 798.
- Herodianus, ἐν ἐπιστολαῖς,
τοῖς περί σχημάτων, προσοδία,
περί καθόν, de orthographia etc.
I. 129. 192. 273. 876. II. 269. 318
— 701. 830. 461. 498. 561. 839.
III. 20. 153. 198. 239. 272. 559.
IV. 212. 235. To. IV. p. 693. lib.
V. 10. 76. 297. 656. 690. VI. 170.
367. 414. 422. To. III. p. LXXXI.
LVIII. LXXX. To. V. p. 132.
VIII. 109. IX. 73. 498. 676. XII.
106. XVI. 390. Supplem. ad 57.
XVI. 763. 470. 515. To. VII. p.
288. XVII. 110. XVIII. 352. 410.
Supplem. XIX. 267. 37. 104.
XX. 30. 114. XXI. 137. 232.
242. 279. XXII. 69. XXIII.
270. 361. 420. 461. 724. XXIV.
318. 704.
- Herodius I. 574. IV. 480. To.
IV. p. 703. lib. XIII. 29. XX. 53.
XXII. 385.
- Herodorus ὑπομνήματα I. 20.
59. 116. 573. II. 696. 764. 839.
III. 219. 448. IV. 297. 452. 452.
V. 245. 499. XVI. 548. 555. XVII.
307. XXI. 232. XXII. 473. (τοῖς
ἐς τὰ Ὁμήρου) II. 599. (nisi
Heliodorus) XVIII. 489.
- Herodotus I. not. 57. comm.
56. 77. 117. 159. 271. 423. 465.
583. 594. II. 1. 11. 20. 55. 124.
218. 219. 332. not. 362. comm.
461. 504. 520. 522. 586. 546. 572.
pl. I. 626. 637. 682. 748. 749. 810.
824. 828. 835. 846. 852. 856. 877.
pl. I. To. IV. p. 445. pl. I. 447.
lib. III. 4. 40. 152. 158. 205. 243.
IV. com. 437. 515. To. IV. p.
674. 680. 691. 701. 703. V. init.
et 10. 113. 138. 395. not. 203.
238. comm. 425. 509. 662. 796.
823. 887. To. V. p. 175. lib. VI.
211. 239. 291. 301. 438. To. V.
p. 369. lib. VII. 25. 310. 423.
451. 478. VIII. 25. not. 75. comm.
192. 266. 423. lib. IX. 18. 183. 373.
382. 383. 469. 498. Suppl. ad VI.
81. Suppl. ad VII. 122. IX. 7. 177.
lib. X. 67. 173. XI. 307. XII. 66.
258. XIII. 123. 137. bis. 543. 685.
XIV. 83. 95. 124. Supplem. ad
X. 463. XI. 460. XIII. 733. lib.
XV. 491. 557. XVI. 745. To.
VII. p. 283. 288. lib. XVII. 133.
440. XVIII. 56. 542. 543. 570.
To. VII. p. 571. 587. lib. 32.

XIX. 172. 314. 407. To. VII. p. 708. 709. 717. 740. 767. Supplem. ad XIX. p. 755. XXI. 221. To. VIII. 229. 230. 233. pl. I. 284. lib. XX. 251. 332. 390. pl. II. XXI. 364. XXII. 148. 161. 370. 411. XXIII. 341. 377. To. VIII. p. 564. Vita Homeri addicta Herodoto et Plutarcho v. h. voc. ibid. de vita Homeri, auctor ejus dicitur ineptus To. VII. p. 713. Herodoti avunculus seu patruelis To. VIII. p. 818. cf. etiam lib. XXIV. 418. 480. 710. To. VIII. p. 778. 787. 798. 811. 812. Hesiodus Opp. et d. I. 315. 583. II. 269. 470. III. not. 151. com. 4. IV. 442. 478. V. Suppl. 487. VI. 138. 169. 270. 325. 349. VII. 70. VIII. 455. IX. not. 101. X. 265. 304. 353. XI. 630. 773. not. 8. XII. 23. XIII. 27. 41. 174. 783. XIX. 19. XV. 79. 172. 203. 491. 626. 713. not. 354. 491. XVI. 387. 392. 748. XVII. 32. 112. 461. 462. Supplem. ad 147. XVIII. 351. 419. pl. I. XIX. 221. 260. XX. 259. 231. XXIII. 793. XXIV. 30. 45. 63. 277. 370. 420. 525. 527. 611. To. IV. p. 177. To. VI. p. 364. To. VII. p. 421. bis. et jam (de Hesiodo in universum) 402. 737. Scut. Merc. I. 105. 263. 393. II. not. 302. comm. 93. 154. 219. 312. 536. 579. 696. III. not. 23. 151. comm. 152. 330. 348. IV. not. 130. comm. 174. 431. 439. V. not. 788. 835. 845. 854. comm. 239. 388. 392. 336. VI. 234. 465. VIII. 476. XI. not. 3. 40. 52. comm. 24. 50. 416. XII. 71. 322. XIII. 713. 820. not. 137. 494. 636. XV. 119. 453. XVI. 208. 312. 429. 459. 475. 757. 803. 822. XVII. 440. XVIII. 417. 478. p. 619. lib. XVIII. 481. 493. 504. 509. 514. pl. I. 535. 539. 553. 567. 570. 606. 612. XIX. 96. 118. 137. 179. 265. 342. 365. 402. XX. not. 165. 170. 172. 492. XXI. 335. XXII. not. 322. comm. 402. XXIII. 334. 346. XXIV. 7. 165. 316. 570. 578. To. IV. p. 179. Theog. I. not. 404. comm. 264. 393. 396. 533. 608. II. 93. 546. 782. 783. 813. 820. 821. 864. 867. III. 206. 424. IV. 307. 439. V.

not. 398. comm. 153. 338. 391. 429. 501. 880. 885. VI. 26. 155. 181. 183. VII. 139. VIII. 16. 369. 480. not. 412. 478. IX. 124. not. 97. X. 515. XI. 35. 6. not. 268. XII. 207. 280. 334. XIII. 203. 441. not. 558. XIV. 2. 231. 246. 279. not. 258. 275. XV. 18. 119. 189. 224. XVI. Supplem. ad 174. 763. XVII. Supplem. 550. XVIII. 39. 46. 50. 390. 419. 470. 506. 531. Supplem. ad 38. 399. 570. 572. XIX. not. 92. comm. 96. 99. 113. 116. 398. 407. Supplem. ad 240. 406. XX. not. 56. 64. 65. 154. comm. 227. XXI. not. 355. comm. 194. 388. 523. XXII. 126. 231. XXIII. 99. 160. 338. 623. 638. 679. 821. XXIV. 423. 544. 616. To. IV. p. 675. To. V. p. 699. To. VII. p. 230. 754. 761. To. VIII. p. 231. 234. 564. 763. 794. 795. 798. 814. 817. 824. 825. 827. Hesiodi fragmenta ex *Katalógous*, *Hiolais*, etc. II. 594. etc. XI. 682. 749. XIV. 200. To. III. p. XXII. To. VII. p. 288. lib. XVI. 234. XVII. 386. lib. XVIII. 570. XX. 342. XXIII. not. 629. 633. 639. de Iphiclio XX. 227. Hesioda confusa videntur cum Homericis I. 400. 608. cf. II. 496. 507. 527. IV. 17. Hesychius To. III. p. LXXXV. CVIII. lib. I. 3. 4. 20. 22. 37. 31. pl. I. 32. 39. 41. 45. 47. 50. 51. 53. 56. 57. 65. 66. 68. 77. 103. 105. 106. 108. 113. 114. 116. 120. 124. 129. 131. 142. 146. 149. 151. 159. 165. 171. 186. 189. 191. 223. 223. 234. 235. 239. 248. 250. 254. 260. 263. 273. 278. 291. 292. 308. 316. 323. not. 334. comm. 342. 343. 359. 569. 339. 405. 423. 434. 445. 454. 466. 467. 471. 477. 481. 482. 488. 492. 498. 517. 529. 531. 554. 553. 561. 564. 567. 569. 570. 572. 579. 580. 581. 582. 584. 591. 594. 597. 600. 606. 607. 608. To. IV. p. 190. lib. II. 2. 6. 12. not. 15. com. 73. 74. 87. 88. 93. 95. 99. 103. 117. 124. 128. 148. 150. 153. 154. 157. 170. 179. 190. 196. 205. 212. 218. 219. 235. 237. 246.

102 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

266. 267. 269. pl. I. 275. not. 282.
com. 285. 295. 308. 309. 314.
316. 318. 323. 340. 356. 362.
367. 380. 381. 389. 393. 398.
403. 404. 408. 412. 414. 415. 418.
426. 448. 461. 473. 526. 528.
543. 548. 579. 581. 584. 599.
600. 604. 617. 625. 654. 675.
684. 697. 729. 746. 765. 774.
777. 788. 794. 797. 851. 860.
867. pl. I. 868. 873. To. IV. p.
441. 442. lib. III. 13. 22. 39. 40.
43. 49. 56. 57. 59. 60. 80. 95.
107. 108. 126. 145. 149. 154.
178. 175. 180. 182. 183. 189.
211. 217. 218. 220. 240. 243.
244. 260. 268. 272. 292. 296.
316. 325. 336. 355. 357. 382.
385. 388. 406. 410. 416. 424.
436. 441. 448. 458. IV. 2. 3. 8.
11. 15. 20. 22. 24. 27. 32. 36. 42.
56. 63. 66. 77. 105. 110. 112. 117.
122. 126. 128. 132. 141. 151. 156.
171. 182. 191. 202. 214. 223.
228. 242. 251. 259. 260. 262.
277. 282. 294. 315. 324. 328.
334. 342. 343. 355. 359. 362.
363. 372. 381. 392. 410. 412. 419.
420. 426. 431. 432. 435. 437. 439.
449. 472. 483. 488. 499. 504. 508.
522. 534. 541. To. IV. p. 685.
687. lib. V. 5. 26. 31. 44. 49. 50.
53. 70. 89. 99. 100. 113. 117. 118.
126. 137. 140. 141. 155. 158. 166.
182. 190. 196. 213. 214. 216. 226.
233. 238. 245. 252. 272. 284. 287.
289. 291. 293. 297. 319. 322. 326.
333. 340. 343. 352. 357. 358. 371.
374. 377. 387. 393. 395. 403. 407.
412. 417. 424. 434. 437. 444. 448.
453. 460. 485. 486. 499. 501.
515. 525. 539. 548. 556. 566.
567. 585. 587. 597. 612. 613.
639. 648. 690. 697. 699. 707.
709. 721. 721. 728. 724. 725.
734. 737. 740. 743. 744. 747.
748. 752. 756. 761. 765. 770.
778. 800. 808. 812. 823. 830.
831. 834. 836. 838. 845. 856.
873. 875. 879. 886. 892. 894.
898. 902. 903. To. V. p. 173. lib.
VI. 1. 5. 24. 26. 44. 48. 61. 79.
86. 87. 90. 94. 111. 118. 125. 132.
134. 135. 167. 179. 181. 184. 189.
194. 195. 202. 211. 237. 243. 248.
250. 251. 253. 261. 264. 268. 270.
282. 296. 301. 320. 322. 325. 331.

336. 340. 344. 349. 373. 396.
401. 408. 412. 417. 422. 423.
433. 434. 442. 463. 469. 474.
480. 483. 490. 496. 504. 506.
509. 511. 513. 516. 517. 521.
523. VII. 12. 15. 26. 39. 41. 63.
75. 80. 85. 86. 134. 142. 147. 156.
196. 197. 198. 206. 212. 218. 217.
228. 231. 235. 238. 262. 289. 310.
332. 336. 338. 362. 380. 407. 410.
422. 425. 428. 433. 447. 449. 463.
VIII. 2. 8. 9. 14. 34. 41. 42. 66.
85. 94. 122. 133. 136. 143. 164.
166. 178. 192. 209. 217. 227.
240. 250. 266. 289. 297. 304.
311. 337. 340. 341. 352. 353.
361. 367. 369. 405. 437. 441.
474. 480. 512. 513. 517. 527.
IX. 2. 3. 4. 7. 15. 30. 56. 60. 63.
73. 102. 109. 116. 119. 120. 122.
123. 124. 125. 137. 141. 147.
150. 156. 160. 164. 165. 167.
169. 173. 180. 183. 194. 203.
206. 208. 214. 230. 241. 242.
246. 248. 309. 310. 311. 313.
320. 322. 323. 324. 327. 336.
364. 373. 394. 404. 408. 412.
433. 440. 443. 445. 446. 457.
462. 464. 463. 485. 487. 498.
512. 525. 530. 535. 536. 537.
538. 549. 557. 567. 575. 579.
589. 590. 617. 629. 642. 643.
657. 695. 696. To. V. p. 699.
lib. X. 7. 8. 15. 16. 24. 44. 48.
51. 65. 69. 79. 84. 85. 96. 127.
134. 135. 139. 153. 156. 159. 164.
173. 183. 212. 213. 216. 217.
221. 226. 252. 257. 258. 266.
290. 298. 304. 324. 335. 351.
353. 354. 355. 360. 361. 375.
383. 391. 394. 403. 460. 463. 466.
467. 475. 476. 480. 483. 485.
498. 515. 516. 521. 534. 544.
565. 573. 576. 577. To. VI. p.
111. 112. 113. lib. XI. 11. 24. 26.
39. 45. 50. 51. 52. 53. 69. 130.
187. 140. 156. 162. 165. 176. 243.
252. 256. 258. 270. 282. 302. 306.
307. 308. 318. 327. 334. 352. 354.
358. 365. 371. 385. 390. 430. 437.
461. 477. 494. 495. 503. 539. 547.
549. 553. 578. 595. 620. 627. 630.
639. 667. 673. 676. 684. 685. 700.
711. 728. 773. 792. 817. 844. XII.
5. 8. 22. 26. 33. 43. 46. 54. 66.
70. 71. 82. 105. III. 121. 124. 137.
147. 148. 156. 161. 163. 167. 177.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 109

178. 202. 213. 225. 240. 247.
 256. 258. 259. 277. 274. 283.
 301. 320. 326. 334. 353. 380.
 385. 431. 433. 438. 446. 462.
 468. XIII. 3. 5. 12. 17. 21. 27.
 41. 72. 75. 82. 97. 102. 103. 125.
 128. 137. 138. 153. 162. 199. 203.
 226. 238. 255. 257. 260. 276.
 231. 291. 293. 300. 301. 315.
 317. 340. 354. 374. 381. 388.
 389. 390. 391. 414. 431. 441.
 450. 456. 458. 473. 477. 484.
 498. 507. 515. 516. 543. 564.
 568. 612. 630. 707. 726. 756.
 772. 798. 824. 830. XIV. 7. 8.
 16. 25. 35. 37. 78. 86. 99. 101.
 104. 107. 103. 111. 117. 119. 142.
 163. 164. 167. 171. 180. 182.
 188. 184. 186. 208. 213. 214.
 216. 217. 219. 234. 241. 249.
 259. 273. 290. 294. 308. 332.
 333. 335. 372. 337. 406. 410. 465.
 521. XV. 4. 10. 14. 17. 21. 24.
 39. 82. 93. 153. 180. 194.
 198. 207. 223. 238. 241. 252.
 261. 272. 273. 309. 320. 344.
 364. 381. 389. 392. 410. 412.
 464. 467. 469. 470. 505. 512.
 520. 546. 598. 607. 626. 635.
 653. 676. 678. 681. 698. 709.
 713. 729. 730. 740. XVI. 31.
 47. 71. 94. 95. 100. 106. 117.
 120. 124. 126. 134. 149. 174.
 180. 183. 185. 188. 202. 224.
 234. 235. 243. 260. 298. 315.
 341. 352. 361. 374. 374. 375.
 379. 390. 392. 395. 407. 419.
 421. 423. 441. 442. 457. 459.
 468. 469. 470. 474. 475. 481.
 491. 494. 518. 549. 558. 574.
 589. 612. 642. 702. 703. 747.
 748. 775. 803. 822. 834. 836.
 856. 857. XVII. 4. 19. 20. 25.
 37. 47. 52. 54. 65. 66. 75. 76. 83.
 86. 105. 112. 135. 136. 143. 197.
 204. 210. 211. 213. 263. 268.
 295. 297. 321. 327. 330. 331.
 390. 424. 431. 437. 440. 469.
 481. 564. 572. pl. l. 577. 599. 637.
 676. 695. 748. 750. XVIII. 3. 9.
 13. 23. 25. 34. 54. 77. 93. 107.
 175. 178. 211. 219. 236. 264. 274.
 292. 301. 316. 319. 329. 357.
 376. 392. 401. 405. 410. 411.
 417. 421. 434. pl. l. 470. 471.
 477. 480. 484. 489. 501. 502.
 505. 512. 519. pl. l. 521. 525.
 523. 540. 541. 542. 546. pl. l.
 550. pl. l. 553. 560. 563. 571.
 573. 575. 576. 580. 584. 593.
 599. 604. XIX. 21. 25. 26. 27.
 43. 62. pl. l. 80. 87. 90. 95. 113.
 pl. l. 124. 133. 149. 150. 163. 179.
 189. 205. 209. 212. 218. 221. 222.
 223. 229. 233. 238. 261. 263. 267.
 284. 294. pl. l. 314. 342. 358.
 361. 337. 400. 401. 402. pl. l.
 411. To. VII. p. 769. lib. XX.
 com. 9. 27. 34. 38. 53. 59. 65. 70.
 72. 137. 145. 151. 154. 157. 166.
 171. 183. pl. l. 190. 193. 200. 204.
 207. 227. pl. l. 229. 234. 247. 277.
 278. 332. 362. 409. 424. 464.
 467. 471. pl. l. 478. 483. 490.
 492. XXI. 12. 31. 41. 70. pl. l.
 75. 80. 102. 110. 122. 123. 126.
 pl. l. 138. 156. 166. 167. 172.
 188. 190. 221. 244. 249. 252.
 259. pl. l. 260. 262. 271. 282.
 283. 303. 312. 319. pl. l. 321.
 323. 335. 337. 351. 356. 361.
 363. pl. l. 364. 369. 386. 394.
 395. 397. 398. 445. 455. 465.
 471. 473. 485. 495. 511. 534.
 541. 542. 553. 583. 599. XXII.
 2. 6. 19. 51. 67. 70. 80. 93. 113.
 123. 126. 127. 123. 140. 146. 153.
 221. 243. 254. 255. 257. 261.
 281. pl. l. 285. 301. 310. 322.
 325. 328. 346. 349. 354. 356.
 358. 376. 391. 411. 414. 425.
 428. 431. 447. 464. 469. bis. 475.
 476. 489. 490. 495. 496. 504.
 XXIII. 10. 16. 26. 26. 29. 30.
 34. 37. 62. 78. 81. 88. 90. 91.
 102. pl. l. 116. 119. pl. l. 126.
 135. 147. 160. 164. 169. 209.
 214. 223. 225. 227. 244. 246.
 252. 266. 270. 276. 281. 283.
 311. 316. 317. 318. 338. 332.
 338. 333. 413. 420. 422. 430.
 431. 436. 444. 468. 473. 475.
 481. 483. 495. pl. l. 500. 502.
 508. 523. 531. 574. 533. 603.
 604. 638. 643. 679. 638. 697.
 698. 702. 711. 726. 735. 758.
 760. 763. 826. 845. 851. 863.
 879. 885. 836. 891. XXIV.
 3. 24. 53. 65. 80. 81. 84.
 110. 117. 128. 134. 157.
 163. 190. 192. pl. l. 205.
 213. 228. 230. 239. 240. 253.
 268. 269. 270. 277. 293. 316.
 367. 409. 418. 419. 420. 450.

454. 510. 532. 540. 541. 570.
577. 647. 648. 649. 725. 758.
757. 795. 804.
- Hieronymi Rhodii comment.
histor. To. VIII. p. 470. lib. XV.
18. *ὑπομνήματα* XI. 1.
- Hippias Thasius II. 15. XXIII.
388.
- Hippocrates I. 271. 531. II.
218. 332. 526. To. IV. p. 444.
694. lib. III. 158. V. 586. 823.
XIII. 599. Suppl. ad VIII. 523.
828. lib. X. 577. XIV. 124. XVI.
503. Hippocratica scripta To. VIII.
p. 227. 229. H. Cons. 234. cf. lib.
XVIII. 371. XIX. 302.
- Hippostratus, (ὡς καὶ Σου-
κίας γενεαλογῶν) To. VIII. p. 311.
- Homerus To. I. praef. de indolo
poeseos Homericæ To. I. p.
XXXI. de subsidia studii in Ho-
mericis occupati To. III. a) de
editionibus Homeri p. III. b) de
codicibus p. XXXVI. c) de scho-
liis, lexicis et glossariis p. LIII.
d) subsidia nova hujus editionis
p. LXXXIII. cf. To. I. praef.
et ibid. LIX. e) de versionibus
To. III. p. CXIII. cf. Homerus
in Ind. Lat.
- Iliadis loci suspecti et spurii I.
I. 4. (et 3.) 21. 46. 65. 80. 95.
110. 115. 139. 147. 192. 195.
205. 225. 244. 295. 365. 372.
400. 424. 425. 433. 443. 467.
488. 492. 536. usque ad finem.
II. 10. 27. 76. 124. 130. 138.
143. 147. 156. 160. 192. 193.
206. 220. 231. 4. 252. 6. 262.
486. 528. 529. 30. 547. 553. 5.
579. 617. 14. 611. 669. 673.
5. 686. 94. 720. 724. 715.
788. 789. 791. 5. 807. III. 3. 5.
19. 20. 78. 144. 224. 276.
383. 452. 457. de 57 et 58. vid.
Supplem. To. IV. p. 695. lib. IV.
83. 195. 376. 543. V. 58. 64. 183.
187. 204. 249. 302. 337. 341.
377. 398. 424. 734. 805. 823.
893. 906. VI. 181. 386. 433. 39.
453. VII. 195. 223. 334. 437.
441. 482. VIII. 14. 25. 28.
139. 183. 371. 381. 396. 438.
535. 553. IX. 126. 148. 153. 257.
457. 543. 634. 88. 301. XII.
4. 23. 127. 175. 180. 450. XIII.
33. 115. 316. 322. XIV. 50. 135.
142. 148. 152. 154. 173. 208.
246. 269. 301 et 304. 317. 376.
451. 466. 500. 509. XV. 15. 18.
80. 33. 56. 73. 147. 8. 166.
7. 172. 332. 3. 212. 17.
225. 231. 235. 262. 265. 253.
378. 385. 499. 51. 460. 431.
562. 578. 618. 614. 668. 73.
712. XVI. 36. 45. 32. 93. 96.
97. 100. 140. 44. 237. 261.
272. 370. 371. 383. 402. 404.
432. 512. 523. 567. 639. 690.
752. 4. 847. XVII. 22. 30. 150.
151. 153. 163. 172. 191. comm.
ad 242. 251. 252. 260. 277. 577.
366. 683. 414. 420. 527. 9. 546.
comm. ad 603. 633. 739. 755.
(pars Περικλείας) XVIII. 1. 3. 16.
34. 39. 49. 149. 151. 185. 186.
200. 1. 210. 30. 236. 265. 356.
358. 444. 56. 483. 607. 635.
540. 600. XIX. 4. 77. 102. 125.
28. 185. 195. 98. 205. 9. 224.
235. 246. 250. 251. 255. 289.
317. 322. 24. 332. XXI. 21.
126. 130. 158. 194. 223. 290.
322. 3. 323. 331. (ubi *ἀδύνατον*
est: improbare) 344. 385. 383.
421. (418. 434). 453. 455. 464.
471. 475. 7. 562. 570. 594.
XXII. 31. 69. 125. 128. 162. 165.
182. 199. 301. 3. 329. 375. 393.
460. 487. 499 (ubi *ἀδύνατον* est:
improbare). XXIII. 21. 48. 49.
50. 176. 259. 61. 274. 360. 405.
479. 533. 537. 804. 806. 809.
817. 824. 825. XXIV. 6. 7. 8. 9.
21. 23. 28. 29. 45. 71. 72. 73. 86.
124. 130. 2. 205. 304. 335. 369.
423. 476. 514. 556. 3. 586. 538.
594. 614. 7. 720. 725. 765.
Odysseae quaedam editiones
To. III. p. VII. IX. X. XII.
XIII. XIV. XV. XVI. XIX.
XXI. XXII. XXIV. XXVI.
XXVII. XXVIII. XXIX. XXX.
XXXI. XXXIV. codd. XL. XCII.
Odysseae loci collati et correcti ex
lib.

Od. A.

I, not. 31. comm. 62. 66. 85. 105.
159. not. 160. 163. comm. 253.
273. 423. 555. To. IV. p. 178. lib.
II. 37. not. 93. comm. 154. 430.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 105

546. III. 156. 158. not. 148. 164. comm. IV. 16. 46. 350. 409. V. 70. 332. 491. not. 552. comm. 746. VI. 154. 160. 195. 242. 248. 356. 425. 446. 488. 490. 492. VII. 58. 103. 301. To. V. p. 403. lib. VIII. 441. 547. IX. 146. 225. 309. 353. not. 605. comm. 521. 578. 657. To. V. p. 693. 694. 701. 702. 706. lib. X. 57. 204. 214. 218. 403. 463. To. VI. p. 110. 112. lib. XI. 610. 648. not. 776. XII. 207. To. VI. p. 364. lib. XIII. 723. 734. XIV. 38. 104. 215. Supplem. ad X. 152. Supplem. ad XIV. 298. XV. 112. 163. 363. 393. 554. lib. XVIII. 392. XIX. 68. 84. 142. 174. To. VII. p. 747. 751. 752. Supplem. ad XVIII. 443. lib. XX. 17. 30. 299. 338. XXI. 126. 269. XXII. 263. 458. XXIII. 58. 514. 741. 745. To. VIII. p. 548. lib. XXIV. 172. 304. 334. 423. 527. 569. To. VIII. p. 805. 826.

Od. B.

I. 3. 14. 57. 105. 122. 193. 194. 410. 483. To. IV. p. 186. lib. II. not. 93. lib. III. 216. 279. IV. 182. 528. To. IV. p. 676. lib. V. 218. 422. 567. VI. 151. VII. 407. VIII. 400. To. V. p. 522. lib. IX. 146. 309. 322. 433. 464. 502. 514. To. V. 693. 694. lib. X. 251. 323. 332. 463. lib. XI. 347. XII. 207. 223. 334. 423. 444. XIII. 29. 301. 314. 335. not. 355. XIV. 280. XV. 128. Supplem. ad 15. cf. Supplem. ad 531. lib. XVI. 651. XVII. 202. 446. 572. To. VIII. p. 403. 414. lib. XVIII. 446. 473. 505. 506. XIX. 30. 105. 276. To. VII. p. 734. 740. 743. 744. 747. 754. 755. 757. 758. lib. XX. 4. XXI. 269. 281. 535. 563. XXII. 30. pl. I. 356. 513. XXIII. 567. To. VIII. p. 553. lib. XXIV. 8. 319. 765.

Od. F.

I. not. 31. comm. 117. 289. 294. 305. 464. 470. 471. 572. 583. To. IV. p. 179. 189. lib. II. 78. 361. 355. 377. III. 59. 183. 262. 282. 367. 410. not. 173. 175. 457. IV.

187. 235. 242. 315. 345. To. IV. p. 630. 681. lib. V. 43. 407. not. 541. comm. 567. 813. 905. To. V. 174. lib. VI. not. 158. comm. 152. 165. 260. 301. 447. VII. 53. 169. 316. VIII. 443. IX. 175. 194. 322. 323. 353. 456. 468. 493. 690. not. 605. To. V. p. 693. 701. 704. 705. Supplem. ad lib. V. 542. lib. X. 247. 251. XI. 685. XIII. 116. 144. XIV. 53. 114. 154. 485. XV. 119. XVI. 243. 272. XVII. 223. To. VII. p. 407. 415. lib. XVIII. 131. 182. 188. 504. 510. 591. 596. 602. XIX. 30. 91. 254. 299. 350. To. VII. p. 739. 742. 745. 751. 755. 756. 766. lib. XX. 131. 259. 478. pl. I. XXI. 39. 186. 221. 366. XXII. 100. 129. XXIII. 214. 385. XXIV. 253. 657.

Od. A.

I. 103. 141. 193. 273. 395. 473. 486. To. IV. p. 192. lib. II. 20. 264. 351. 581. 787. III. 39. 59. 205. 215. 219. 252. 387. 409. IV. 24. 423. To. IV. p. 667. 681. lib. V. 115. 356. 633. 709. 880. 905. VI. 133. 151. 174. 195. 239. 242. 349. 523. VII. 400. not. 111. To. V. p. 405. lib. VIII. 85. 233. 414. 485. 530. 544. IX. 67. 75. 155. 196. 225. 241. 260. 324. 413. 657. To. V. p. 693. 701. Supplem. ad lib. VIII. 316. ad lib. IX. 443. lib. X. 122. 576. XI. not. 115. 173. 270. 663. 690. 725. 766. XII. 303. 340.

Od. E.

I. 105. 153. 193. To. IV. p. 179. 191. lib. II. 447. 470. 506. III. not. 12. comm. 197. 367. 441. IV. 126. To. IV. p. 666. lib. V. not. 5. comm. 463. 698. To. V. p. 174. 175. lib. VI. not. 3. 517. comm. 130. 184. VII. not. 4. 118. comm. 53. 312. 421. To. V. p. 407. lib. VIII. 34. 51. 361. 441. 448. IX. 13. 75. 124. 393. 414. 446. 566. X. 101. 290. 351. 338. 391. 480. not. 513. XI. 187. 306. 347. 403. XII. 30. 237. 303. 347. XIII. 29. 103. 113. 257. 772. 773. XIV. 1.

196. 196. 225. 810. 398. Supplem.
ad X. 252. lib. XV. 10. 36. 49.
127. 171. 273. 410. 621. not. 679.
Supplem. ad 153. lib. XVI. 212.
374. 390. 395. 542. 737. XVII.
263. 264. pl. 1. 719. To. VII. p.
414. 415. lib. XVIII. 385. 386.
487. 542. 545. XIX. 27. 72. 183.
247. 258. 265. To. VII. p. 744.
745. 746. 747. 755. 759. 761. 762.
390. lib. XXI. 2. 190. 281. 345.
541. XXII. 255. 856. 475. XXIII.
30. 317. XXIV. 8. 83. 79. 165.
231. 249. 384. 340. 418. 630. To.
VIII. p. 833.

Od. Z,

I. not. 167. comm. 420. To. IV.
p. 178. 179. 183. lib. II. 125. 559.
751. III. not. 7. comm. 23. 126.
173. 419. IV. 137. V. 216. 448.
VI. 92. VIII. 435. IX. 75. 146.
464. To. V. p. 693. 700. lib. X.
44. 98. 500. 577. To. VI. p. 110.
lib. XI. 187. 462. 620. XII. 23.
XIII. 293. 316. Supplem. ad XIV.
167. lib. XV. 10. 631. XVI. 519.
688. XVII. 371. XVIII. 64. 434.
pl. 1. 550. XIX. 172. 255. To.
VII. p. 721. 741. 743. 746. 761.
Supplem. XVII. 51. lib. XX. 8.
XXI. 41. 250. XXII. 87. 153. 263.
XXIII. 61. 214. 244. 255. 712.
XXIV. 190. 514. 699.

Od. H.

I. 105. not. 170. comm. 270.
233. 315. 425. 471. 531. 603. To.
IV. p. 177. 189. lib. II. 138. 546.
To. IV. p. 677. lib. V. 6. not. 89.
comm. 109. VI. 149. 151. 195. 242.
349. VII. 6. 420. VIII. 139. 552.
IX. 123. 177. 413. 414. 468. To.
V. p. 694. 697. lib. XI. 35. 503.
773. XII. 33. XIII. 265. 363. XIV.
123. Supplem. ad XIII. 2. lib. XV.
30. XV. 240. not. 80. To. VII. p.
401. 414. 419. 546. 596. XIX. 124.
To. VII. p. 743. 745. 752. lib.
XX. 127. 181. 182. XXI. 7. 136.
XXII. 124. 356. XXIII. 90. 92.
223. 233. XXIV. 227. 649. 707.
To. VIII. p. 832.

Od. Θ.

I. not. 5. comm. 20. 128. 141.
393. 530. 555. 537. 594. 599. II.
3. 219. 271. 278. 330. 351. not.
384. comm. 525. 596. 599. 667.
III. not. 7. comm. 59. 100. 173.
IV. 362. not. 334. To. IV. p. 691.
lib. V. 89. 326. 341. 468. 567.
892. VI. 212. 355. 453. VII. 41.
267. 301. 316. 453. VIII. 104. 331.
IX. 67. not. 69. 112. 404. comm.
146. 182. 189. 346. 353. 425. 633.
675. 694. To. V. p. 693. 697. 701.
lib. X. 33. 252. 286. 515. 529. XI.
not. 775. XIII. 310. 315. 340. 723.
729. 734. not. 731. XIV. 40. 53.
215. 230. 233. 333. not. 170. Sup-
plem. ad XI. 313. 315. ad XIV.
167. lib. XV. not. 71. XVI. 123.
170. 669. XVII. 204. 705. XVIII.
39. 237. 344. 347. 376. 332. pl. 1.
392. 429. 571. XIX. 5. 30. 106.
331. 347. To. VII. p. 740. 745.
747. 752. 753. 764. 771. lib. XX.
34. 34. XXI. 75. 454. XXII. not.
379. 394. XXIII. 269. 300. 431.
547. 562. 621. 753. 826. 843. 839.
XXIV. 61. 261. 347. 527. 704. 753.
To. VIII. p. 793. 805. 826. 836.

Od. I,

I. 41. 48. 435. 528. To. IV. p.
178. 179. 184. 191. lib. II. 463.
611. 621. 632. 844. III. 13. 300.
337. IV. 187. 223. 435. To. 669. lib.
V. 49. 352. 642. not. 726. comm. 903.
VI. 43. 153. 174. 488. To. V. p. 405.
p. 421. lib. IX. 322. 393. 457. 493.
502. 535. To. V. p. 695. 701. 362.
435. 502. lib. XI. 53. 142. 704. XII.
239. 240. XIII. 225. 233. 612. 822.
XIV. 77. 108. 141. 133. 254. 308.
392. XV. 4. 193. 365. XVI. 173.
353. 384. 431. 531. 630. XVII. 43.
644. To. VII. p. 408. 410. lib.
XVIII. 63. 255. 341. 342. 410.
563. XIX. 407. To. VII. p. 733.
739. 742. 746. 747. 757. 763. Sup-
plem. ad XVI. 8. ad XVII. 564.
lib. XX. 254. XXI. 292. 332. 456.
XXII. 44. 129. 263. 279. 323. 329.
XXIII. 104. 266. 393. 721. 731.
XXIV. 5. 12. 63. 165. 418. 434.
556. 603.

Od. K.

I. 105. 173. 403. 532. 537. To.
IV. p. 179. lib. II. 271. 755. 805.
III. 206. 367. IV. 181. 350. 412.
233. 555. 749. 774. To. 174. lib.
VI. 26. 349. VII. 315. VIII. 164.
189. 441. IX. 128. 319. 336. 414.
457. 582. To. V. p. 695. 698. lib.
X. 7. 238. 290. 332. 449. 573. XI.
36. 547. 638. not. 623. XII. 54.
239. 340. XIV. 8. 84. 230. 466.
not. 386. Supplem. ad XIV. 227.
Supplem. ad XV. 29. lib. XVI.
264. 469. 481. XVII. 4. 221. 363.
694. To. VII. p. 410. lib. XVIII.
34. 50. 215. 351. XVIII. 446. 572.
XIX. 80. 68. 407. To. VII. p.
730. 743. 747. 755. 758. 761. Sup-
plem. ad XVIII. 514. lib. XX. 64.
138. 312. 483. XXI. 101. 279. 351.
651. XXII. 93. 337. 410. XXIII.
74. 119. 200. 698. XXIV. 352. To.
VIII. p. 767.

Od. A.

I. not. 4. comm. 5 bis. 15. 47.
not. 48. comm. 129. 163. 289. 351.
467. 513. To. IV. p. 183. 193. lib.
II. 520. 597. 714. 763. 768. III.
22. 144. 183. 196. 215. 242. 243.
287. 367. IV. 2. 190. V. not. 5.
comm. 53. 141. 337. 385. 404. 491.
598. 601. 638. 741. 813. 905. VI.
not. 194. comm. 195. 242. 303. 336.
349. 431. 465. 493. VII. not. 4.
comm. 70. 86. 333. VIII. 103. 233.
IX. 2. 102. 116. 241. 319. not.
411. 491. 580. comm. 435. 457.
514. 667. To. V. p. 693. 701. Sup-
plem. ad VIII. 316. lib. X. 324.
XI. not. 29. 452. comm. 127. 163.
658. 639. 691. XII. 43. 391. 436.
XIII. 29. 138. 456. 570. 661. XIV.
84. 506. not. 214. Supplem. ad XI.
639. ad XIV. 286. lib. XV. 432.
510. XVI. 548. 263. 279. 395. 557.
To. VII. p. 401. lib. XVIII. not.
117. comm. 191. 331. 351. 443.
506. XIX. 94. 95. 326. 331. 375.
To. VII. p. 730. 731. 741. 743.
Supplem. ad XVIII. 117. lib. XX.
not. 306. lib. XX. 17. 64. 336.
370. XXI. 71. 110. 326. 332. 455.
XXII. 231. 305. 353. XXIII. 71.

72. 408. 623. 703. XXIV. 49. 359.
543. 614.

Od. M.

I. 117. 461. 465. 523. II. 489. 802.
III. 211. IV. 174. To. IV. p. 669.
lib. V. not. 5. comm. 407. 444.
437. 312. VII. 67. 70. 198. 301.
not. 281. To. V. p. 403. lib. VIII.
135. VIII. 231. 441. 480. 527. 547.
IX. 7. 324. 414. 502. lib. X. 93.
463. XI. 2. 239. not. 371. XII. 54.
217. not. 385. XIII. 359. XIV. 25.
234. Supplem. ad XIII. 163. ad
XIV. 410. lib. XV. 4. 49. 423.
511. 513. 676. Suppl. ad 29. 103.
747. 322. XVII. 54. pl. l. To. VII.
p. 410. 414. 422. lib. XVIII. 222.
257. 410. 506. XIX. 228. 255.
398. To. VII. p. 740. 747. 754.
763. 766. Supplem. ad XVII. 54.
lib. XX. 229. XXI. 167. 252. 363.
XXII. 51. 141. 329. 379. 463. 427.
598. 731. XXIV. 31. 32. 108. 213.
540. 584. To. VIII. p. 33. 334.

Od. N.

I. 4. 24. 29. not. 31. comm. 39.
203. 435. 464. 531. 555. To. IV.
p. 183. lib. II. 74. 271. not. 305.
comm. 312. 615. III. 10. 28. 126.
279. IV. 112. 190. To. IV. p. 674.
676. 632. 903. VI. 26. 151. 493.
523. VII. 228. 316. To. p. 405.
lib. VIII. 73. 185. 189. 233. To.
V. p. 323. lib. IX. not. 133. comm.
258. 393. 594. 601. 657. To. V.
p. 702. lib. X. not. 279. comm.
290. XI. 53. 93. 192. 634. 695.
698. 704. XII. 54. 239. 444. XIII.
59. 316. 364. XV. 740. not. 517.
Supplem. ad 451. lib. XVII. 376.
535. XVIII. 521. XIX. 105. To.
VII. p. 734. 739. 740. 744. 746.
747. 749. 750. 755. 759. 763. lib.
XX. 245. 353. XXI. 71. 320. 541.
XXII. 231. 318. XXIII. 226. 313.
408. XXIV. 30. 117. 165. 201.
347. 359.

Od. E.

I. 5. 56. 99. not. 151. comm.
159. 170. 203. 226. 537. To. IV.
p. 179. lib. II. 56. 73. 37. not.

134. III. 23. 77. IV. 232. 249. 399.
463. 474. V. not. 5. 733. comm.
215. 388. 887. VI. 151. VII. 321.
To. V. p. 395. lib. VIII. 512. 582.
547. IX. 208. 219. 224. 246. 312.
414. 464. 502. 566. To. V. p. 700.
703. Supplem. ad VII. 233. lib. X.
7. 142. XI. 677. 678. XIV. 54. XV.
240. 498. Supplem. ad 125. lib. XVI.
128. 429. 481. To. VII. p. 233. 238.
XVII. 19. 226. 743. To. VII. p.
405. p. 408. lib. XVIII. not. 560.
comm. 100. 108. 493. 599. XIX.
not. 117. comm. 1. 222. 258. To.
VII. p. 730. 749. 754. 755. 760.
767. lib. XX. 232. 312. XXI. 40.
319. 456. XXII. 15. 253. 337. 391.
XXIII. 144. 291. 361. 652. 686.
XXIV. 17. 111. 374. 802.

Od. O.

I. 14. 25. 283. 308. To. IV. p.
179. 189. lib. II. 143. 591. III. 180.
387. IV. 3. 223. 399. To. IV. p.
666. lib. V. 143. 219. not. 541. VI.
242. 238. 292. VII. 135. VII. 411.
VIII. 189. IX. 146. 246. 696. To.
V. p. 697. 701. 706. lib. X. 159.
332. XI. 36. 140. 353. XII. 48. 330.
XIII. 316. not. 321. XIV. 84. 208.
Supplem. ad XIII. 337. lib. XVII.
225. 226. 708. To. VII. p. 407. 415.
lib. XIX. 5. 189. To. VII. p.
705. 742. 743. 749. 758. 769.
lib. XX. 183. 234. pl. I. 235. XXI.
not. 79. comm. 40. 187. 236. XXII.
91. 124. 253. 494. XXIII. 10. 71.
422. 500. 743. 785. 791. To. VII.
p. 548. lib. XXIV. 56. 190. 228.
425. To. VIII. p. 328.

Od. II

I. 83. 141. 270. 303. 528. 531.
533. To. IV. p. 179. 180. lib. II.
302. 342. 381. III. 206. 206. IV.
232. 359. To. IV. p. 630. lib. V.
638. VI. 79. 242. 463. 465. VI. 45.
VII. 62. 416. 432. VIII. 229. To.
V. p. 523. lib. IX. 7. 146. not. 404.
478. comm. 463. 484. 603. To. V.
p. 697. lib. X. 424. XI. 319. T. VI.
p. 363. XIII. 59. 315. 390. 485.
608. 729. XIV. 217. Suppl. ad 485.

lib. XVI. 197. 423. To. VII. p. 239.
415. lib. XVIII. 257. XIX. 4. 16.
62. 189. 262. To. VII. p. 736. 740.
741. 747. 767. Supplem. XVII. 31.
lib. XX. 31. XXI. 221. XXII. 453.
XXIII. 97. 479. XXIV. 100. 124.
369.

Od. P.

I. 14. not. 78. comm. 117. 131.
163. 247. 531. 597. To. IV. p. 178.
179. lib. II. not. 19. comm. 269.
III. 23. 45. 172. IV. 208. V. 397.
905. VI. 130. VII. 443. IX. 165.
not. 404. comm. 327. 336. 396.
578. To. V. p. 698. lib. X. 153.
247. XI. 69. 266. 308. XII. 274.
334. not. 329. XIII. 293. 723. XIV.
84. 457. XV. 10. 593. To. VII. p.
403. lib. XVIII. 100. 321. 392.
589. XIX. 232. 334. To. VII. p.
751. 744. 754. 758. 764. Supplem.
ad XVII. 147. 312. lib. XXI. not.
79. comm. 185. XXII. 221. 329.
494. 496. XXIV. 45. 161. 164.

Od. Σ.

I. 19. 48. 105. 253. 410. 471.
576. II. 269. 271. not. 232. III.
213. 351. 387. 392. IV. 154. 141.
399. V. 352. VI. 13. 123. VII. 103.
216. VIII. 553. IX. 141. not. 573.
comm. 572. XIII. 60. 657. 723.
XIV. 84. 170. 172. 181. 182. 133.
223. 359. XV. 86. 107. XVI. 272.
XVII. 446. 599. XVIII. not. 325.
comm. 434. pl. I. 473. XIX. 27.
To. VII. p. 736. 742. 749. 757. 759.
765. 766. lib. XX. 269. 269. XXI.
37. 122. 163. 363. 364. XXII. 85.
93. 354. XXIII. 635. 690. 709. 336.
XXIV. 1. 261. 522. 665. 763.

Od. T.

I. 465. 457. 554. 606. lib. II.
134. III. 39. 126. 130. 223. 260.
367. 391. IV. 190. 435. To. p. 702.
lib. V. 326. 523. 905. VI. 331. VII.
243. 313. 314. 315. 316. VIII. 243.
IX. 443. not. 455. 500. comm. X.
266. XI. not. 268. comm. 335. 792.
798. XII. 326. 391. XIII. 27. 307.

390. 406. 473. 728. XIV. 90. 463.
 XV. 240. 666. XVI. 177. 469. 803.
 To. VII. p. 283. lib. XVII. 37 bis.
 93. 135. 192. 213. 225. 298. 564. pl.
 I. XVIII. 257. 851. XIX. 4. 270.
 312. To. VII. p. 737. pl. I. 740.
 744. 753. 756. 760. 762. 771. lib.
 XX. 95. 259. 317. 424. 425. 456.
 To. VIII. p. 229. lib. XXII. 51.
 126. XXIII. 81. 388. 485. 632.
 721. XXIV. 31.

Od. T.

I. 81. 97. 105. 529. 599. II. 113.
 III. 23. 388. IV. 48. 190. 399. V.
 not. 21. VI. 346. VII. 482. VIII.
 not. 75. 853. comm. 483. To. V. p.
 703. lib. X. 466. XI. 269. 302.
 441. 704. XII. 274. 286. 431. XIII.
 707. not. 821. XIV. 154. 308. XV.
 10. To. VII. p. 232. 288. lib. XVII.
 134. 263. 446. 465. To. VII. p. 401.
 lib. XVIII. 104. 420. XIX. 26. 312.
 To. VII. p. 741. 745. 746. 753. 756.
 lib. XX. 30. 169. XXI. not. 79.
 comm. 195. 513. XXII. 251. XXIII.
 30. XXIV. 84. 314.

Od. Φ.

I. 34. 263. 471. 536. 583. 597. II.
 271. 518. 532. 591. 802. 287. IV.
 22. not. 105. comm. 112. 307. 357.
 424. 546. V. 656. not. 541. VI. 490.
 493. VII. not. 4. comm. 1. 238.
 VIII. 47. 352. To. V. p. 521. lib.
 IX. 75. 88. 175. To. V. p. 698.
 Supplem. ad lib. V. 339. 542. lib.
 X. 281. XI. 180. 334. 375. not. 635.
 comm. 689. 696. XII. 66. 416. XIII.
 293. XIV. 163. XV. 94. XVI. 463.
 XVII. 192. To. VII. p. 409. lib.
 XVIII. 34. 410. 501. XIX. 13. 140.
 To. VII. p. 707. 744. 745. 749. 760.
 Supplem. ad XIX. 298. lib. XXI.
 176. 177. 286. 563. XXII. 281. 305.
 379. XXIII. 8. 341. 432. 459. 652.
 802. 343. XXIV. 165. 235. 359. To.
 VIII. p. 330.

Od. X.

I. 47. 97. 159. To. IV. p. 132.
 lib. III. 102. 156. 359. IV. 11. To.

IV. p. 687. lib. V. 59. 109. 141.
 487. VI. 223. 263. VII. 81. VIII.
 103. 435. IX. not. 112. comm. 232.
 463. To. V. p. 699. lib. X. 159.
 433. 557. XII. 48. 72. 274. 286.
 334. 416. XIII. 121. 192. 388. XIV.
 36. 485. 506. 521. not. 30. XV. 18.
 147. XVI. 231. 297. XVII. 594.
 638. XVIII. 434. XX. 154. XXI.
 not. 6. XXII. 263. XXIII. 408.

Od. Ψ.

I. 39. 235. 261. To. IV. p. 178.
 179. 191. lib. II. 271. III. 89. 223.
 IV. 149. To. IV. p. 637. 704. lib.
 V. 256. 337. VI. 169. VII. not. 4.
 comm. 81. VIII. 143. 559. IX. 324.
 To. V. p. 693. 701. lib. X. 69. To.
 VI. p. 368. XIV. 141. 160. XV. 86.
 98. 147. To. V. p. 133. lib. XVI.
 185. 227. 531. XVII. 142. 237.
 XVIII. 12. 287. 417. 591. XIX.
 312. 361. To. VII. p. 705. 738.
 Supplem. ad XVI. 515. ad XVII.
 550. lib. XXII. 53. 268. 279. 356.
 XXIII. 423. XXIV. 239. 707. 720.
 To. VIII. p. 765.

Od. Ω.

I. not. 276. comm. 343. 603. II.
 not. 93. comm. 314. III. 23. not.
 109. comm. 125. 287. IV. not. 16.
 comm. 351. 353. To. IV. p. 702.
 lib. V. 141. 315. 326. not. 595.
 comm. 905. VI. not. 59. 394. comm.
 136. 195. 209. 222. VII. not. 4.
 comm. 420. To. V. p. 407. lib.
 VIII. 293. IX. 67. 89. 463. To. V.
 p. 693. lib. X. 48. 51. 223. 254. 403.
 483. XI. 785. not. 452. XII. 33. 32.
 XIII. 136. 390. not. 108. XIV. 84. 723.
 457. 506. XV. 86. 363. XVI. 185.
 776. 836. XVII. not. 643. 513. To.
 VII. p. 410. lib. XVIII. 493. 504.
 523. XIX. not. 24. To. VII. p. 735.
 740. 741. 763. lib. XX. 181. XXI.
 281. XXII. 53. 305. 362. 475. XXIII.
 not. 83. 92. comm. 74. 100. 135.
 258. 537. 854. 885. 616. 795.

Homerici hymni IX. not. 97.
 To. III. p. VII. X. XII. XIII.
 XIV. XV. XVI. XVII. lib. IX. 102.
 XIX. 332. XXII. 391. in Ven. III.
 not. 396. X. 391. XIV. 172. XVIII.
 H

110 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

401. XX. 234. 235. 307. To. VII. p. 402. in Apoll. I. 471. 473. 486. 567. 607. 611. II. 143. 498. 501. 506. 522. 591. 626. III. 231. IV. 77. V. 778. VIII. 284. not. 478. IX. not. 568. XI. 270. XII. 280. XIII. 21. 301. 359. 685. XV. not. 80. 453. XVIII. 395. XIX. 119. XX. 249. XXI. 366. XXIII. 30. 303. 317. XXIV. 544. 753. To. VIII. p. 779. in Merc. I. 583. 597. III. 453. IV. 5. IX. 589. X. 51. XV. not. 80. XVIII. 222. 570. XIX. 27. 242. in Cer. I. 529. 583. To. IV. p. 192. lib. II. 697. III. 410. pl. I. V. 509. XI. 536. XVIII. 382. XXIII. 186. in Vest. I. 583. in Nept. XX. 404. — liber de Homeri poesi et de vita Homeri vid. Hero-

dotus et Plutarchus. Fragmenta V. 595. XIX. 137. 360. 399. XX. 66. Homeridae To. VIII. p. 776. 793. et aq.

Horatius I. not. 8. III. 54. 151. 409. V. 892. VI. 131. VII. 327. IX. 2. 18. X. 98. XI. 67. 336. 831. not. 305. XII. 213. XIII. 59. not. 358. XIV. not. 434. XV. 553. XVII. 7. 42. 52. 228. XVIII. 9. 399. 571. XIX. 32. 165. 298. not. 209. XX. 26. 30. XXII. not. 126. comm. 359. XXIV. 130. 243. 532. To. VII. 721. 753. To. V. p. 304.

Hyginus II. 494. 689. 700. 702. 722. III. 144. V. 387. VII. not. 305. XIV. 146. Supplem. ad X. 266.

I.

Iacobi epistola XXIV. 775.
Iamblichus de vita Pythagorica XVII. 51.
Ibycus XXII. 23. To. VIII. p. 814. Rheginus lib. V. 6. cf. XI. 708. 750. Supplem. ad XIII. 517.
Inscriptio Heracleensis II. 316.
Herodis Attici II. 546. IX. 575. in Regillam XI. 807.
Iosephus XIV. 201.
Irenaeus XXIV. 327. 328.
Isocrates Paneg. To. VIII. p. 818. — lib. XXIII. 615. XXIV. 556.
Iulianus II. 101. 107. 448. 761.

768. IX. 203. 378. 383. 404. XIII. 29. 327. XVII. 279. XIX. 55. 56. 385. XX. 221. 379. 425. XXIV. 544. 664.

Iustini Coh. et Apol. I. 1. To. IV. p. 678. lib. VII. 99. Supplem. ad VI. 81. lib. VIII. 25. IX. 233. 493. XIII. 464. Supplem. ad XIV. 590. lib. XVI. 433. XVIII. 435. XIX. 224. Supplem. ibid. lib. XX. 67. XXII. 163. XXIV. 54.

Iustinus hist. XXI. 141.

Ixion (*ἐν τῷ πρὸς τὰς ἐξηγήσεις*) I. 424.

L.

Laurentius Philadelphien-
sis XXIV. 617.

Leptines quidam XXII. 397. —
XXIII. 731.

Lesbonax de figuris I. 262. 293.
363. 423. II. 10. 135. 136. 353.
III. 211. 276. V. 6. 245. 460.
774. 875. VII. 113. 333.

Leschei Ilias IX. not. 252. II.
comm. 552. 627. 722. III. 144.
205. 346. IX. 84. To. VIII. p.
777. Lescheus Lesbius p. 818.

Libanius I. 19. II. 24. 212. III.
204. XVIII. 324. XXII. 477. To.

VIII. p. 579. Lini, ab Apolline
occisi fabula XVIII. 576.

T. Livius II. 532. 533. 537. 614.
634. XIII. 729. XVI. 744. To.
VII. p. 239. lib. XX. 249. XXII.
325.

Longinus I. 139. IV. 442. V.
85. not. 770. XIII. 8. 27. 30. not.
15. XV. 346. 347. 348. 605. 624.
625. 628. 697. XVII. 645. XIX.
242. Supplem. ad XVIII. 376.
XX. 61. 62. 170.

Lucanus II. 756. XX. not. 165.
comm. 169.

Lucianus I. 523. 591. II. 1. 2. 56

108. 202. 203. 219. 246. 408. 468.
695. not. 41. III. 57. 65. 152.
156. 226. IV. not. 49. comm. IV.
20. 161. 262. V. 127. 128. 262.
423. VI. 112. 150. 164. 165. 170.
VII. 99. VIII. 7. 18. 103. 222.
282. 298. IX. 147. 160. 191. 215.
225. 312. 319. 320. 325. 414. 416.
557. X. 373. 447. XI. 163. 785.
XII. 243. XIII. 637. 663. 731.
XV. 137. XVI. 252. 617. 847.
848. XVII. 52. 170. XVIII. 117.
809. 494. 507. 590. 604. XX. 7.
227. 234. 247. 386. XXII. 159.
495. XXIII. 88. 90. 100. 724.
XXIV. 23. To. VIII. 568. 789.
797. 823.
Lucretius I. 316. II. not. 19.
V. not. 85. XIX. 362. XXI. 107.
XXIV. 525.
- Lycophron I. 400. 465. 506.
813. III. 70. 144. 445. V. 62. 448.
509. 586. 898. VI. 18. 252. 311.
VII. 212. IX. 378. 667. X. 460.
XI. 773. XIII. 1. 798. 824. XIV.
142. XVI. 259. 617. XXII. 359.
402. 469. XXIII. 92. 664. 679.
To. VIII. p. 580. lib. XXIV.
228. 251. 699.
- Lycurgus, oratio contra Leo-
cratem IX. 116. XV. 492. 497.
498. 499.
- Lycus Empiricus Supplem. ad
VI. 265.
- Lysanias Cyrenensis IX. 378.
- Lysias I. 97. II. 776. III. 213.
To. V. p. 175. Supplem. ad XIII.
289. fragm. To. VI. p. 645.

M.

- Macedonii Epigr. XXIV. 775.
- Macrobius I. 425. II. 12. 578.
594. IV. not. 422. comm. 101. 123.
To. IV. p. 681. lib. VI. 24. VIII.
47. Supplem. ad V. 749. lib. XII.
201. XIX. 221. XXI. 195. pl. I.
447. XXII. 209. 410. 411. XXIII.
763. To. VIII. p. 556. 575.
XXIV. 23. To. VIII. p. 799.
820.
- Μαγνητιά III. 184.
- Manilius XVIII. 489.
- Marcelli carmen in Regillam
XX. 95.
- Martialis IX. 203.
- Matronis parodiae XVI. 174. cf.
Parodia.
- Maximus Tyrinus I. 39. 50. 55.
197. 412. 527. II. 24. 113. 188.
196. 204. 212. 463. 495. 582.
632. 754. III. 40. IV. 146. 297.
450. V. 2. 128. 265. VI. 152.
234. VII. 179. 474. VIII. 7. 42.
94. 116. IX. 493. 537. 589. 604.
X. 13. 69. 243. XI. 515. 831.
XIII. 27. XIV. 30. Supplem. ad
XI. 831. lib. XV. 139. XVI. 433.
XVIII. 54. 490. XIX. 81. XX.
74. 214. 221. 303. XXI. 374.
XXII. 212. 262. 416. 495. XXIII.
838. XXIV. 528. Maximus περί
παράφρων XVIII. 494.
- Megaclides τὰ εἰς Ὀμήρον X.
274. XVI. 140. XXII. 36. 205.
To. VII. p. 821.
- Megasthenes To. IV. p. 694.
- Mela, Pomponius I. 366.
- Melanippides, Lyricus, ejus
Sphaero, Supplem. ad XVIII.
570.
- Menaechmus To. VIII. p. 795.
- Menander IX. 894. XV. 491.
XXI. 31. 390.
- Meneclides quidam To. VIII. p.
579.
- Menecrates II. 840. Milesius
IV. 94.
- Menogenes illustravit Catalo-
gum navium XXIII. libris. II.
494.
- Methodius To. V. p. 699.
- Metrocles XVIII. 392.
- Metrodorus Lampascenus ἐν
τῷ περί Ὀμήρον To. VIII. p.
576. pl. I. plures fucro ejusdem
nominis ibid. et 577.
- Mimnermus XI. 225. To. VII.
p. 713. Supplem. ad lib. XVI.
287. To. VIII. p. 795.
- Mnasalcae epigr. Supplem. IX. 3.
- Mnesimachus comicus XIV.
231. Supplem. ad XIV. 227.
- Moeris II. 701. III. 158. XI.
238. XII. 211. XIV. 219. XX.
200. XXIII. 113.

112 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- Moschus VIII. 85. X. 375. XIII. 636.
 Mosis scripta XIX. 242. eorum
 varietas To. VII. p. 756.
 Musaëus carmen de Hero III.
 406.
 Myro poetria VIII. 250.

N.

- Neoteles VIII. 823. (περὶ τῆς
 κατὰ τοὺς ἡρώων τοξείας) 825.
 XXIV. 110.
 Neoptolemus Parianus XIV.
 235.
 Nepos V. 576. XVI. 481.
 Nicander II. 219. 468. 506. 776.
 III. 152. 196. IV. 174. 359. V.
 898. 902. VII. 26. IX. 385. not.
 445. X. 457. XI. 773. XIII. 12.
 390. 105. 824. 495. XIV. 183.
 499. XV. 789. XVI. 642. XVII.
 25. 56. 143. XX. 227. 832. XXI.
 895. 495. XII. not. 93. comm.
 94. XXII. 441. comm. et not.
 XXIII. 34. 473. 726. XXIV. 420.
 Nicander Colophonius To. VIII.
 p. 824.
 Nicanor de interpunctione To.
 III. p. LXXXI. et LXXXII.
 Niciss IV. 212. 423. V. 633. IX.
 6. XXIV. 235.
 Nicostrates, Nicostratus Sup-
 plem. ad XIII. 20.
 Nonnus IV. 190. 219. 442. VI.
 145. XI. 238. XIII. 793. To. VI.
 p. 622. lib. XX. 170. XXIII.
 760.
 Nōctos XIX. 326. To. VIII. p.
 813. lib. II. 676. XI. 20.
 Numenius XX. 33.

O.

- Olympiodorus I. 249. V. 127.
 vita Platonis XVIII. 392.
 Onati Ἀμαθονικά III. 184.
 Onomacritus To. VIII. p. 811.
 Oppianus XIV. 40. XV. 24.
 XXIII. 102. 315. XXIV. 78. 79.
 Supplem. ad XVIII. 572.
 Origines in Celsum To. IV. p.
 637. bis.
 Orion περὶ ἐτυμολογιῶν X. 290.
 XI. 178.
 Orpheus I. 1. not. 71. 366. To.
 IV. p. 444. lib. III. 410. 416. V.
 555. VI. 134. 484. VIII. 530. X.
 408. XI. 390. 778. XIV. 246.
 XVII. 53. XVIII. 570. Suppl.
 ibid. XXII. 391. XXIII. 62.
 Ovidius I. not. 366. IX. not.
 531. I. comm. 205. 263. 264.
 745. III. 216. 217. V. 62. 413.
 VI. 35. VII. 443. To. V. p. 400.
 lib. VIII. 97. IX. 255. 523. 543.
 557. Supplem. ad VII. 247. lib.
 X. 457. Supplem. ad XIV. 317.
 lib. XVII. 719. XVIII. 486.
 XIX. 119. Supplem. ad XVI.
 867. lib. XX. 267. XXI. 351.
 XXII. 209. 359. XXIII. 10. 43.
 660. 683. XXIV. 15. 496. 544.
 602. Supplem. ad XXII. 397.

P.

- Palaephatus To. VIII. p. 578.
 lib. XXIV. 602.
 Pamphilus II. 557. XI. 658.
 Panyasis V. 385. 392. VI. 179.
 Heracleae (q. v. v.) auctor To.
 VIII. p. 813. fragm. p. 232.
 Παράλληλα opus Grammaticum To.
 IV. p. 704.
 Parianus XXIII. 481.
 Parmenides Eleates To. VIII.
 p. 233. cf. p. 779.
 Parmeniscus V. 638.
 Parodia I. 591. VI. 181. XXII.
 893. cf. Hegemo. et: Matron.
 versus Homericos παρῳδεῖ Lucianus
 XX. 7. Timonis par. XXII.
 893.
 Paroemiographi XXIII. 6.
 Paulus Aegineta περὶ βίων
 ἱεραίων XI. 514.
 Paullus Silent. V. 487.
 Pausanias I. 158. 205. 62. 314.
 607. II. 6. 101. 117. 143. 308.
 356. 479. 497. pl. I. 499. 502.
 503. 504. 505. 506. 507. 508.
 511. 517. 519. 520. 521. 522.

531. 533. 535. 552. 559. 564.
570. pl. I. 571. 672. 573. 575.
581. 582. 583. 84. 585. 591.
596. 603. 604. 605. 606. 608.
609. 610. 614. 615. 617. 620.
627. 633. 684. 729. 731. 733.
828. 877. T. IV. p. 440. lib.
III. 70. 144. 205. 445. IV. 2. 8.
194. V. 99. 143. 395. 397. 509.
545. 546. 709. VI. 92. 252. 257.
400. 457. not. 541. VII. 135.
138. 203. VIII. 366. 368. 369.
IX. 84. 144. 150. 381. 457. 557.
567. not. 381. 404. 498. X. 268.
XI. 244. 252. 258. not. 268.
291. XII. 80. 208. XIII. 1. 173.
301. 685. 718. XIV. 114. 231.
275. 279. 490. Supplem. ad XI.
699. XV. 36. 455. 517. XVI.
185. XVII. 70. 312. XVIII. 140.
332. To. VII. p. 519. lib. XVIII.
570. XIX. 3. 197. 266. 327. To.
VII. p. 717. Supplem. ad XVIII.
399. XX. 131. 404. 474. XXI.
195. pl. I. 446. XXII. 391. XXIII.
not. 629. 633. 637. comm. 142.
pl. I. 186. 353. 584. 585. 679.
683. 753. XXIV. 430. 609. 616.
To. VII. p. 795. 810. 824.
- Pausaniae Grammatici Lex.**
XXIII. 119. 753. 826.
- Perseis V. 733. 741. quid con-**
tinuerit hoc carmen I. 425.
- Petronius XIV. 347. Supplem.**
ad XI. 629.
- Phalaridis Ep. VIII. 524.**
- Phanias ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σι-**
νελίᾳ τυράννων XXIII. 513.
- Phanoclis elegi XI. 785.**
- Phavorinus II. 218. XX. 332.**
XXIV. 343.
- Phemius To. VIII. p. 305.**
- Pherecrates XVIII. 26.**
- Pherecydes II. 212. 377. V.**
125. 397. VI. 92. 153. VII. 135.
XI. 708. XIV. 256. Atheniensis
(in Historiis) II. 592. — Supplem.
ad VII. 9. 133. lib. XIII. 301.
XIV. 120. 121. XVI. 175. To.
VII. p. 539. lib. XIX. 53. 116.
Supplem. ad XVI. 718. XIX. 53.
XXIII. 86. Syrius To. VIII. p.
571. lib. XXIV. 251. 258. 343.
617. XXIII. 638. To. VIII. p.
779. p. 314.
- Phidias I. not. 529. comm. 528.**
unde divinum Iovis signum ad-
- umbravit. — de Minerva clipeo**
ornata To. VII. p. 519.
- Philemon III. 175. VI. 448. XIV.**
183. Cretensis II. 253. IV. 166.
— X. 152. comicus XXIV. 617.
— XXII. 93. XXIV. 304.
- Philetas II. 111. 269. XXI. 126.**
fragmentum a Kaysero omisum
XXI. 179. 252. XXII. 308.
- Philo XXI. 394.**
- Philochorus Atheniensis, de**
Homero tradidit To. VIII. p. 794.
821. Supplem. ad XVIII. 570.
- Philoponus ad Aristot. V. 319.**
XI. 404. To. VII. 414.
- Philostephanus VII. 86. X.**
334.
- Philostatorem opera To. III.**
p. LV. lib. I. comm. 80. 157. II.
412. II. 701. IV. 401. 450. VI.
127. IX. 313. 401. 586. 694. To.
IV. p. 630. 690. 700. lib. VIII.
185. XIII. 61. Supplem. ad XIV.
20. lib. X. 535. XI. 36. XXII. 13.
XXIII. 100. 660. To. VIII. p. 579.
XVIII. 478. 498. 507. 509. 523.
570. not. 569. XX. 7. XXIII. 772.
- Philoxenus V. 337. περὶ μονο-**
συλλάβων X. 290. — dramat. IX.
219. (ἐν τῷ περὶ ποσειδῶν) I.
231. II. 212. 269. V. 638. —
XXIV. 665. plures ejus libelli
XX. 471. — To. VII. p. 233.
- Phocion XXIII. 396.**
- Phocylides To. VIII. p. 795.**
- Rhoronidis locus XX. 72.**
- Photius To. VIII. p. 234. 579.**
To. VII. p. 237. lib. XVII. 52.
XXIII. 435.
- Phrynichus IV. 522. XIII. 564.**
ἐν Πλευρώνιαις IX. 567. — XXII.
490.
- Phurnutus I. 205. XV. 18. cf.**
Cornutus.
- Pindarus Olymp. I. 15. 80. 81.**
not. 170. comm. 400. 425. 459.
567. 575. 583. II. not. 93. 653.
comm. 135. 237. 275. 527.
531. 570. 604. 606. 639. 653.
656. 658. 661. 669. 670. 684.
839. 877. III. 126. 132. 410. IV.
16. 326. 437. To. IV. p. 632. 688.
bis. lib. V. comm. 148. 153. 358.
392. 397. 659. VI. 133. 153. 191.
200. 201. 349. 431. 479. VII. 171.
450. VIII. 404. 434. 480. 553.
IX. 601. Supplem. VIII. 478. XI

269. 708. XII. 820. XIII. 128.
826. Supplem. ad X. 585. ad
XV. 410. lib. XVIII. 207. 328.
419. XIX. 103. 181. 140. To.
VII. p. 592. 754. 770. Supplem.
ad XVIII. 126. 210. lib. XXI.
not. 448. XXII. 805. 510. XXIII.
868. 387. 479. 679. 885. XXIV.
149. 277. 848. 615. 640. 757.
Pyth. I. 149. not. 176. comm.
474. 580. 581. 588. II. 237. 484.
546. 648. 659. 711. 704. 731.
748. 776. III. 65. 196. 277. IV.
86. 219. 436. 588. 535. To. IV.
p. 702. lib. V. comm. 196. 253.
428. 723. 724. 774. 799. 800.
VI. 182. 152. 205. 800. VIII.
85. IX. 18. 141. 590. X. 44.
XI. 336. XII. 218. XIII. 88. 301.
359. Supplem. ad XIII. 212. XV.
207. XVII. 207. 226. 550. To.
VII. p. 707. 709. 720. lib. XXI.
270. XXII. 2. 106. 281. XXIII.
832. 879. XXIV. not. 584. comm.
49. 62. 528. 586. 611. 734. 757.
To. VIII. p. 858. Nem. To. IV.
p. 189. II. 564. 571. 572. 712.
768. III. 57. 248. IV. 51. 328.
409. V. 843. 531. 800. VI. 152.
216. IX. Suppl. VIII. 97. XI.
667. XII. 433. XIII. 281. 477.
636. 689. 729. XVI. 183. 315.
365. 457. XVII. 51. 207. 243.
481. 648. 719. XVIII. 809. 434.
XX. 147. XXI. 864. XXII. 805.
XXIII. 599. 680. 679. 783. XXIV.
not. 584. XXIV. 248. 615. To.
VIII. p. 777. 792. 794. Isth. I.
66. II. 160. 774. III. 367. 410.
IV. 585. To. p. 682. lib. V. 640.
VI. 194. VIII. 284. XI. 667.
Suppl. ad XIV. 350. 280. XXIII.
164. 828. XXIV. not. 584. comm.
60. To. VIII. p. 778. 795. 841.
Fragm. et de dialect. I. 268. V.
24. 337. XI. 480. Supplem. ad
X. 435. lib. XVI. 234. Suppl.
ad XVI. 170. lib. XXI. 22.
XXII. 51. 87. XXIII. 80. 361.
XXIV. 100. To. VIII. p. 233.
Pindarus Smyrnaeus To. VIII.
p. 824.
Pisander Camirensis, Heracleae
(q. v.) auctor To. VIII. p. 232.
777. 813.
Pittacus X. 249.
Pius Grammaticus XI. 100.
Plato. Phaedr. II. not. 805. I.
comm. 408. To. VIII. p. 793.
Protag. XXI. 308. XXIV. 328.
Lach. V. 223. VIII. 108. Charm.
III. 359. Euthyphr. XV. 658. XX.
83. Apol. Socr. XVI. 854. XVIII.
95. 93. 104. XXII. 126. Criton
IX. 368. Ion. XII. 200. 206.
Supplem. ad XI. 629. lib. XXII.
334. 336. 338. 339. To. VIII.
p. 576. 795. 796. 798. 799. lib.
XXIV. 80. 81. 82. Hippias pr.
IX. not. 307. I. comm. 163. IX.
308. 310. 313. 314. 357. 649.
650. To. VIII. p. 808. Hipparch.
To. VIII. p. 808. Alcib. II. To.
IV. p. 699. lib. V. 127. VIII.
547. Supplem. ad V. 128. Gorg.
VI. 211. XV. 187. XXII. 61.
Theaet. III. 172. VIII. 25. XIV.
201. To. VIII. p. 815. Cratyl.
I. 403. II. 420. VI. 157. 265.
401. VII. 79. IX. 641. 646. XIV.
201. 290. XX. 74. XXII. 506.
To. VIII. p. 574. 775. 787. So-
phist. VII. 243. Polit. IV. 94.
V. 838. Symp. I. 597. II. 71.
408. X. 224. 432. XI. 514. 785.
XV. 262. XVII. 32. 588. XVIII.
98. 100. XIX. 92. 93. Phaedr. I.
105. IV. 496. VIII. 13. XVI.
856. Phileb. IV. 453. Rep. I.
14. 18. 22. 28. 29. 32. 39. 131.
149. 225. 587. 589. II. 12. IV.
66. 93. 218. 412. 431. XI. 623.
629. XII. 296. 314. XVI. 432.
433. 747. 856. 857. not. ad XVIII.
869. comm. 22. 24. 54. XX. 33.
pl. I. XXII. 15. 20. 165. 168.
328. 362. 414. XXIII. 100. 103.
150. To. VIII. p. 568. 571. pl.
I. lib. XXIV. 10. 12. 66. 527.
528. To. VIII. p. 793. 815. 824.
841. Legg. VII. 61. XIV. 96. et
sq. XIX. 167. XX. not. 216.
comm. 218. pl. I. To. VIII. p.
798. Tim. I. 478. III. 217. IX.
363. XII. 466. XX. 20. Placius
Platonis XVII. 570. XVIII. 108.
109. XIX. 187. XX. 20. XXIV.
525. cf. XVI. 407. XX. 216.
Platonem poemata sua concre-
masse XVII. 263. cur XVIII.
392. Plato unde petierit tripli-
cem animam XVIII. 108. Plato-
nis vita Olympiodori v. h. v.
Plautus Cas. To. IV. p. 671.

Plinius H. N. I. 428. 501. 523. pl. I. II. 684. 755. 855. III. 3. IV. 141. not. 275. To. IV. p. 682. 686. 690. 691. 692. bis. 693. pl. I. 694. 696. 697. lib. V. not. 196. comm. 837. 902. Supplem. ad V. 196. 302. VI. not. 39. comm. 168. 235. Supplem. ad VII. 473. To. V. p. 808. To. VII. p. 519. lib. X. 265. XI. 546. 553. 831. XII. not. 239. comm. 19. XIV. 290. Supplem. ad XII. 330. XIII. 736. XIV. 348. XVI. 144. 224. XX. 166. not. 170. XXI. 345. To. VIII. p. 835. Supplem. ad XVII. 52. XVIII. 548. XXII. 444. XXIV. 81.

Plinius Epp. To. IV. p. 678.

Plutarchus Vit. Sol. II. 558. XVII. 263. Cleomen. I. 491. III. 172. IV. 431. To. IV. p. 696. Ag. IV. 431. XV. 657. Arat. IV. 702. XXII. 370. Alex. V. 340. XX. 1. 407. Thes. II. 542. 552. VI. 252. VII. 381. IX. 667. X. 304. XVIII. 590. Pomp. XI. 543. XV. 189. XXII. 207. Lycurg. To. VIII. p. 307. Pyrrh. I. 491. XII. 243. Camill. I. 408. Brut. I. 259. VI. 429. XVI. 849. Coriol. I. 55. 189. VI. 160. IX. 457. Galba VII. 355. Philopem. Supplem. ad XIX. 365. Demosth. XX. 467. Mar. II. 314. XVI. 128. Pelop. II. 363. de aud. poet. I. 5. 25. 90. 129. 163. 225. 349. 498. II. 139. 227. III. 276. 365. 441. IV. 84. 104. 306. 357. 401. 431. To. IV. p. 677. 686. lib. V. 352. 428. VI. 160. 443. VII. 215. 226. 231. 330. 358. VIII. 69. 198. IX. 69. 457. X. 324. XI. 90. 315. 542. XIII. 121. 354. 355. XIV. 187. 216. XV. 32. XVI. 857. To. VII. p. 234. lib. XVII. 142. 170. 171. 671. XIX. 224. 325. XX. 242. XXI. 331. XXII. 209. 210. 213. 257. 362. XXIII. 24. 474. 483. 570. 660. To. VIII. p. 569. 577. XXIV. 130. 525. 528. 560. 584. Princip. erud. X. 183. XIX. 242. de discrim. Adulat. V. 171. VIII. 234. de sera numinis vindicta XV. 642. XVI. 856. de Is. et Os. I. 264. II. 623. IV. 31. VIII. 22. Supplem. ad VI. 168. lib. XIII. 355. 810. XVIII. 107. Quaest. I.

185. 361. II. 55. 578. III. 423. IV. 8. V. 336. XI. 64. XV. 460. To. VII. p. 422. lib. XVI. 432. XVIII. 536. XIX. 325. XX. 147. XX. 325. XXIV. 100. 124. de Garrul. X. 457. de Erapud Delph. I. 70. Apothethegm. To. VIII. p. 818. Symposium I. 157. II. 363. 381. III. 69. 90. 101. 138. III. 255. 282. 308. 365. 367. 375. 450. 457. V. 424. VI. 142. VII. 12. 59. 324. IX. 69. 75. 208. 214. Supplem. ad VI. 265. lib. X. 545. XI. 6. 36. 573. 629. 847. XII. 311. XIV. 171. XXIII. 191. 231. 508. 504. 621. 634. de profect. virt. I. 1. XXIV. 30. de aere alien. I. 154. placit. philos. I. 103. IV. 75. XVII. 547. de util. ex host. I. 255. de tranquill. I. 335. 607. II. 111. III. 182. V. 484. VI. 142. X. 88. XVIII. 104. 105. de Mus. I. 472. 491. IX. 135. 187. 189. de nobil. II. 20. V. 545. XX. 205. 214. de invid. et od. sub f. II. 220. an seni resp. ger. II. 371. IX. 55. XIX. 165. de superstit. II. 414. XXII. 20. XXIV. 212. 604. III. 179. V. 340. IX. 325. X. 407. de glor. Ath. II. 547. de Socr. Gen. VII. 44. 53. adv. Colot. VII. 182. XVIII. 535. de virt. mor. V. 185. VII. 93. XIII. 184. XV. 262. XX. 110. de fort. Alex. II. 478. cf. 479. III. 179. V. 340. IX. 325. X. 407. de virt. Alex. XI. 265. Amator. II. 548. Suppl. ad VII. 122. lib. XIII. 131. de sollert. anim. II. 614. V. 85. 487. XVI. 407. XXIV. 80. 81. de exil. II. 625. V. 391. IX. 667. XXIV. 527. 544. de Pyth. orac. IV. 73. de def. orac. X. 394. XIV. 232. XV. 787. de facie lunae VIII. 13. IX. 212. XIV. 246. XX. 65. de sui laude IV. 371. VI. 127. IX. 323. XVI. 847. XXII. 379. XXIII. 670. de vitios. pud. XXIV. 45. Conviv. sept. Sap. IV. 462. V. 341. X. 249. de amor. prol. XI. 269. 270. XVII. 134. 446. de praecept. reip. ger. IV. 131. V. 800. VII. 358. IX. 443. XVII. 157. de cohib. ira V. 216. IX. 120. XV. 657. XVIII. 22. XXIV. 239. adv. Stoic. V. 441. VII. 13. de Stoic. XV. 109. de adulat. V. 800. VI. 326. 347. VII. 108. VIII. 232. IX. 109. 110. X. 243. 249. XI. 313. 653.

- XIII. 116. 118. XIV. 196. de amic. mult. III. 175. XXIII. 77. de frat. am. VI. 142. 227. X. 122. de consol. VI. 145. 486. 488. XI. 452. 480. XIV. 251. XVII. 7. XXI. 463. 464. 466. XXII. 56. 57. 60. 62. 65. 66. 69. XXIII. 222. XXIV. 210. 522. 524. 525. 528. 744. conjug. praecept. XIV. 205. de primo frigido XVII. 650. XXI. 344. Vit. Hom. Plutarcho tributa et Herodoto, q. voc. vid. cf. To. III. p. III. VII. pl. I. IX. lib. I. 469. II. 547. 553. V. 83. 788. VI. 30. Supplem. ad XV. 220. lib. IX. 64. X. 101. XII. 322. 328. 438. XVI. 386. XVIII. 12. Supplem. ad XIX. 105. lib. XX. 4. XXI. 335. 344. 389. XXIV. 23. 30. 129. 376. 720. 744. To. VII. p. 713. To. VIII. p. 783. 821. 822. 824. 827. lib. de Hom. poesi (idem et Herodoto tributa) II. 395. 426. 461. VI. 320. III. 2. 152. 214. IV. 217. 401. 452. 478. VII. 216. VIII. 455. XII. 322. IX. 818. 324. XI. 542. 557. XIV. 249. XVIII. 12. Poesis v. Ind. Lat. et Epica Poesis. Poetae Lat. min. IV. 36. XII. not. 239. Polemo III. 248. Polyaeus VI. 153. Polyidus To. III. p. CVI. (Polyides) *περί σημείων* lib. XXIV. 804. Pollux I. 597. III. 126. 141. 243. IV. 501. V. 539. 725. VI. 170. 236. 484. VII. 267. 438. 475. VIII. 69. 164. 324. 435. IX. 143. 414. 469. X. 154. 253. 304. 576. XI. 100. 385. 693. XIII. 888. 547. XIV. 176. 183. 200. 466. 499. XV. 309. 389. XVII. 52. 440. 577. XVIII. 504. 507. pl. I. 542. 550. 590. XX. 438. XXI. 259. 337. 362. 573. XXII. 25. 325. 328. 386. 391. 469. 494. XXIII. 119. 332. 426. 758. 760. 796. XXIV. 81. 190. 230. 231. 270. 272. 453. 852. 656. 720. Polybins I. 366. 528. II. 312. 352. III. 108. IV. 297. 437. V. 390. VI. 448. X. 224. To. V. p. 408. 518. XIII. 131. To. VII. p. 299. To. VIII. p. 233. 574. lib. XXII. 305. XXIII. 246. To. IV. p. 666. lib. VIII. 404. IX. 63. Polygnōti tabula I. 262. II. 517. 564. 626. 733. III. 144. V. 99. IX. 84. XI. 252. XIII. 173. XV. 455. XX. 474. XXIII. 651. Porphyrius Quaest. Hom. et al. To. III. p. LXIII. LXIV. LXXX. LXXXVII. CIII. CIV. To. IV. p. 172. 676. 679. 698. lib. I. not. 211. comm. 69. 103. 106. 250. 524. 526. 607. II. 1. 2. 6. 43. 52. 88. 89. 212. 293. 294. 308. 367. 423. 455. 554. 573. 627. 649. 806. 816. III. 105. 144. 166. 175. 441. III. 175. IV. 6. 43. 52. 186. 275. 277. 362. 457. To. IV. p. 172. 676. 679. 694. 695. 696. 697. 698. 703. lib. V. 137. 341. 385. 458. 458. 500. 586. 770. VI. 13. 172. 230. 252. 265. VII. 63. 836. 393. VIII. 1 et sq. 233. IX. 4. 5. 7. 813. XI. 155. 269. 303. XII. 281. 334. XIII. 41. 340. 470. XIV. 16. XV. 82. 598. 630. XVI. 127. 174. 374. 558. XVII. 51. 59. 98. 143. 263. XVIII. 98. 100. 309. 465. 489. 490. 509. XIX. 72. 76. 80. 221. XX. 269. 307. longum scholium servatum XXI. 126. 252. 363. XXII. 132. 143. 183. 350. 609. XXIII. 422. 504. XXIV. 1. 172. 192. To. VIII. p. 558. censentur *ἐπηγήματα* Porphyrii To. VIII. p. 556. cf. To. IV. p. 65. Scholia P. a quo edita XXIV. init. Posidippi Epigr. II. 824. XI. 101. Posidis epos *Ἀμαζονίς* et τὰ *Μαγνητικά* III. 184. Posidonius VI. 511. X. 158. XIII. 3. XV. 229. *περί φύσεως* Supplem. ad XII. 386. lib. XXII. 325. Posthomericæ XIX. 326. Priscianus II. 512. XIII. 5. To. VII. p. 710. 727. 729. 765. inf. Praxagoras nobilis medicus *ἐν τῇ Ἀνατομῇ* XXII. 325. Proclus II. 722. III. 70. 205. 243. IV. 94. V. 64. 838. IX. 667. Suppl. ad XI. 515. To. VIII. p. 324. 876. lib. XVI. 144. XVII. 719. XX. 33. 250. XXII. 359. Prodicus Supplem. XVI. 595. Propertius VI. 429. VI. not. 117. II. comm. 527. XVII. not. 53. Protagoras X. 224. Protogenes grammaticus XXII. 328. Psalmus XIX. 242.

Ptolemaeus I. 211. 396. 423. 465. II. 162. (ὁ ἐπιθέτης ἐν τῷ ᾧ περὶ Ἰλιάδος) 196. 363. 427. 592. 889. 877. ἐν τῷ περὶ τῆς συναλοιφῆς) 461. (ἐν τῷ περὶ τῶν παραλείμμενων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων) III. 250. XIX. 384. Ascalonita II. 662. III. 155. 198. IV. 212. 235. 452. V. 76. 138. 293. 837. IX. 608. To. IV. p. 703. To. V. p. 132. et mult. al. l.
Ptolemaeus Orosandae f. X. 292. (ἐν τῷ γ' τῶν Ὀμηρικῶν ὑποδείγματων) I. 120. — V. 690. (ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ χαρακτήρος) VIII. 389. — (περὶ τῆς ὀπλοποιίας) V. 136. — XVIII. pr.

Ptolemaeus Pindario XXI. 336. Supplem. ad 242.
Ptolemaeus Aristonici f. IV. 423.
Ptolemaeus Hephæstionis f. To. VIII. p. 579.
Pythagorica schola I. 103. — IV. 171. — Pythagoreus Teles v. h. v. Suppl. ad V. 749. — XV. 18. — Pythagoræ magister To. VIII. p. 808. — p. 814. — p. 570. lib. XXIV. 129. — Pythagoræ placita Supplem. ad XVI. 854. Scholæ Pythagoræ dialectus To. VIII. p. 234.
Pythocles grammaticus XXI. 18.

Q.

Quintilianus I. not. 1. 13. comm. 124. II. not. 110. comm. 193. 558. III. not. 156. comm. 213. 215. 216. 221. IV. 126. IX. 443. 523. XVI. 194. XVIII. 20. 411. To. VII. p. 711. lib. XXI. 196. 388. To. VIII. p. 834. lib. XXIV. 486. 556.
Quintus Smyrnaeus To. III. p. XL. lib. I. not. 37. 460. comm. 47. 148. 235. 425. 572. II. 212. 218. 220. 317. 579. 689. 701. 731.

854. III. 210. 146. 184. 205. IV. 158. 170. 439. To. IV. p. 185. 191. 192. 679. lib. V. 158. VI. 136. 145. 252. VII. 100. 235. VIII. 85. IX. 3. 437. X. 94. XI. 4. XII. 27. XIII. 41. XV. 119. 626. 628. XVI. 259. 792. XVII. 268. 478. XIX. 91. 302. XX. 490. XXI. 262. 361. XXII. 34. 209. 358. 359. 393. 489. XXIII. not. 741. comm. 92. 300. 315. 690. 754. XXIV. 163. To. VIII. p. 817.

R.

Rei rusticae Scriptores XVII. 53. XVIII. 576.
Rhianus auctor Heracleadis (q.

voc. vid.) XIX. 116. Supplem. ad XVIII. 23. lib. XXL 607. XXIII. 81. XXIV. 85. 534. et I. 97. 553.

S.

Sappho IX. 469. XIV. 241. Supplem. ad 298. To. IV. p. 684. To. VIII. p. 813. fragm. ap. Longin. To. VII. p. 710. — 720. lib. XX. 234.
Scholia in Aeschylum: II. 816. III. 276. IV. 517. To. IV. p. 688. lib. V. 226. 373. 586. VI. 92. 271. IX. 498. Supplem. ad VI. 87. To. VII. p. 237. in Anacr. XXI. 470. in Apollon. Rhod. I. not. 459. comm. 51. 292. 573. 594. To. IV. p. 185. lib. II. 426. 506. 508. 596. 603. 689. 681. 684. pl. I. 696. 730. 824. 823. 831. 840. 851. 852. 858.

354. III. 175. 410. IV. 56. 171. 363. 446. V. 37. 613. VI. 181. VIII. 203. 430. 481. IX. 649. XI. 682. XII. 400. XIII. 450. XIV. 137. XV. 167. 207. 676. XVI. 223. 456. XVIII. 333. XIX. 43. XX. 11. XXII. 370. XXIII. not. 633. in Aristoph. I. 1. 39. 70. 131. 135. 263. 357. 465. 570. II. 340. 461. 571. 742. 743. 756. 765. III. 185. 217. 336. 359. 383. IV. 5. 71. 223. 458. 695. V. 289. 499. 887. VI. 239. 261. VII. 353. VIII. 352. IX. 436. 694. X. 344. XI. 11. 21. 104. 176. 553. 639. 723.

- XII. 279. XIII. 180. 288. 354.
 498. XIV. 171. 290. XV. 46. 102.
 697. Supplem. ad XV. 103. lib.
 XVI. 147. XX. 157. XXI. 282.
 361. 366. XXII. 263. XXIII. 8.
 119. 144. 169. 255. 409. 485.
 XXIV. 90. 192. in Callimach. II.
 576. Didymi Scholia et Veterum
 To. III. p. XXIX. brevia p.
 LXII. *παλαιά* p. LXXII. de Schol.
 ineditis diss. Valckena lib. XVII.
 263. XVIII. 356. XX. 234. XXI.
 221. To. VII. p. 283. 285. Schol.
 in Euripidem I. 80. 81. 211. 269.
 381. II. 185. 493. 592. 855. To.
 IV. p. 440. inf. lib. III. 144.
 213. 220. 236. 368. IV. 140.
 458. To. IV. p. 682. 697. 708.
 lib. V. 62. 268. 445. 800. 830.
 VII. 111. 334. IX. 144. 498.
 Supplem. ad IX. 446. lib. X. 7.
 43. 224. 298. XI. 778. XV. 713.
 XVI. 360. XVIII. 367. XIX.
 292. XX. 7. 221. XXI. 237. XXII.
 469. XXIII. 256. 536. XXIV. 49.
 450. 604. 720. in Hom. Odyss.
 XXI. 156. in Hesiod. I. 240. II.
 788. V. 501. VIII. 474. XVI.
 422. in Lycophr. II. 508. 542.
 678. 701. 722. 733. 744. 748.
 756. 813. 868. III. 70. 188. 189.
 445. To. IV. p. 693. 696. lib.
 V. 394. 537. VI. 155. 248. 252.
 344. VIII. 66. IX. 144. 447. 451.
 455. 456. XI. 765. 769. 780. XII.
 208. To. VII. 717. lib. XVIII.
 219. in Nicand. IV. 174. V. 902.
 VI. 463. XVI. 747. XIX. 86.
 XXI. 495. in Pindar. I. 81. 37. 53.
 103. 151. 363. 400. 459. II. 160.
 220. 246. 353. 499. 504. 506. pl.
 I. 571. 572. 606. 639. 648. 656.
 659. 661. 669. 711. 731. 746. 768.
 776. 877. III. 65. 126. 182. 207.
 277. IV. 51. 320. 328. 436. 437.
 535. To. IV. p. 679. 702. lib. V.
 196. 253. 337. 358. 397. 428. 531.
 640. 723. 724. 774. 799. 800. VI.
 132. 152. 191. 194. 201. 205.
 216. 300. 484. VII. 198. VIII.
 560. IX. 249. X. 521. XI. 11. 20.
 244. 269. 532. 572. 647. 845. XII.
 244. XIII. 18. 301. 354. 374.
 663. 664. 731. XIV. 19. 174. 356.
 Supplem. ad XI. 515. lib. XV.
 23. 37. 189. 273. 305. 639. 640.
 XVI. 234. 630. XVII. 32. 56.
 XVIII. 419. 432. 482. 492. 496.
 XIX. 91. 131. 390. Supplem. ad
 XVI. 142. To. VII. 709. lib.
 XX. 235. 247. 258. 425. XXII.
 359. 360. 405. 469. XXIII. 142.
 519. XXIV. 528. 530. 640. To.
 VIII. p. 793. 794. 796. 797. 811.
 in Platon. III. 259. To. IV. p.
 681. 683. 691. Supplem. ad V.
 808. lib. XXI. 84. Scholia Se-
 nachirim vid. h. voc. Schol. in
 Sophocl. I. 131. 232. II. 93. 393.
 527. 528. 742. III. 296. 288.
 327. IV. 52. 404. 535. 539. To.
 IV. p. 690. lib. V. 255. 352.
 531. VI. 408. 413. 418. 429. IX.
 144. 312. 313. 322. 628. X. 3. 223.
 278. 352. XI. 241. 328. 676. XII.
 462. XIII. 517. 569. XV. 39.
 XVI. 234. To. VII. p. 237. 238.
 lib. XXI. 221. 237. 278. 485.
 XXII. 31. 424. XXIV. 54. 454.
 524. 725. in Theocr. I. 44. 344.
 II. 56. 147. 529. 594. 604. III.
 126. 184. To. IV. p. 690. VI.
 242. 468. VIII. 99. 483. IX.
 108. 530. 538. X. 2. XI. 69.
 104. XIII. 389. 493. 516. 793.
 XIV. 296. XVI. 459. XVIII.
 418. XIX. 362. XXII. 441. 469.
 XXIII. 116. 147. in Thucyd. I.
 61. 135. 255. 270. 576. 554. III.
 213. 450. V. 531. VI. 209. VIII.
 307. IX. 630. X. 401. XI. 704.
 XIV. 108. XVII. 330. XIX. 116.
 XX. 434. XXII. 410. XXIII. 633.
 Scriptores rei rusticae XXIII.
 760. 525.
 Soloncus I. 211. 381. III. 57. 343.
 Senachirim VII. 342. To. III.
 p. LXXV. lib. XIX. 218. 292.
 XXI. 76. XXII. 375. 507. XXIV.
 113.
 Seneca Ep. III. 221. — XVIII.
 600. XIX. 226. 365.
 Seneca Herc. Fur. V. 397. Troad. I.
 not. 37.
 Seneca Suas. V. 340. XXII. 393.
 Servius ad Aeneid. Tom. VII. p. 239.
 Sextus Empiricus I. 333. 537.
 II. 114. 135. 534. III. 156. IV.
 383. To. IV. p. 697. lib. VII. 99.
 IX. 186. 187. 188. XIV. 201. 216.
 347. XV. 18. 187. 201. XVI. 354.
 XVIII. 356. XX. 64. XXI. 163.
 XXII. 62. XXIII. 102. XXIV.
 64. — XI. 785. To. VIII. p. 577.

- Silius VII. 474. IX. 307. XXII. 358.
- Sillographus Timotheus q. voc. vid.
- Sillo, Abironus, Homericus vertit XXII. 893. cf. Abiron.
- Simonides II. 219. Supplem. ad XIII. 517. et ad XVIII. 399. Homeri interpretator in deperditis, lib. II. 872. — VI. 142. 145. — elegi VI. 146. — XI. 256. 553. — XIX. 226. XXI. 126. (p. 135.) XXIII. 281. 654. pl. I. XXIV. 5. 228. To. VIII. 282. 796. 814. 824.
- Socrates To. VIII. p. 573.
- Solonis de Homero merita To. VIII. p. 809. 810.
- Sopater XXIII. 726.
- Sophocles Ajax I. 4. 232. II. not. 182. comm. 626. 768. III. 278. V. 800. 815. VI. 264. 407. 413. 418. 429. 426. IX. not. 327. comm. 410. To. V. p. 703. Suppl. ad VII. 305. lib. IX. 254. XII. 87. XIII. 158. 237. XV. 561. XVII. 354. To. VII. p. 411. 418. lib. XX. 65. XXII. 397. 489. XXIII. 150. XXIV. 157. 536. 592. Elect. II. 537. III. 89. IV. 52. 585. To. IV. p. 669. lib. V. 255. VII. 180. IX. 88. 144. To. V. 695. 697. lib. XV. 128. XIX. 288. XX. 425. XXI. 26. XXIII. 288. 354. 362. 392. XXIV. 524. 551. Oed. R. I. 572. II. 54. 93. III. 59. To. IV. p. 690. lib. V. 352. 380. VI. 523. VIII. 441. IX. 183. X. 121. 224. 280. XI. 111. XIV. 261. XVI. 125. XVIII. 477. XXI. 163. To. VIII. p. 227. 797. 800. 815. lib. XXII. 294. XXIII. 427. 542. Antigona I. not. 460. II. comm. 393. V. not. 293. comm. 531. VI. 133. VII. 409. IX. 116. Supplem. ad 559. lib. X. 573. XIII. 796. XIV. 16. XV. 678. Oed. Col. I. 517. II. 581. III. 286. 288. IV. 404. To. IV. p. 687. lib. XVII. 104. To. VII. p. 420. Trachin. II. 527. 528. 541. 730. 742. IV. 539. To. IV. p. 703. lib. V. 255. VI. 407. X. 521. XIII. 147. XVI. 284. 235. 492. Supplem. ad XVIII. 443. lib. XIX. 292. XX. 70. Philoct. I. 131. II. 212. 393. 720. 722. 723. 724. IV. 464. To. IV. p. 686. 637. lib. IX. 312. 318. XI. 673. XIV. 230. XXIV. 531. 753. Fragm. XI. not. 557. Supplem. ad XV. 103. ex Epigonis et Thamyra, fabulis, II. 581. 595. e Tyro VI. 510. XIV. 40. Laoc. IV. 439. Alexand. V. 158. Creusa IX. 313. Meleag. IX. 567. 570. XIV. 393. Tereus XV. 705. Aethiopes XVII. 52. Troilus XIX. 95. XXIV. 256. Oenomaus XXII. 410.
- Sophrone XI. 385.
- Sosibius ὁ Λαρινός XI. 635.
- Sosigenes I. 91. 124.
- Sosippus, comedia XXIII. 1.
- Sotadis Ilias XXII. 133.
- Staphyli Γ. Θεσσαλικῶν XVI. 175.
- Stasinus carminis Cyprii auctor To. VIII. p. 777. 813. cf. lib. I. 5. To. IV. p. 671.
- Statius To. VIII. p. 838. cf. lib. IV. not. 889. 393. VII. not. 270. XIII. not. 18. IV. comm. 395. 409. VI. 510. Supplem. ad VII. 247. lib. XI. 4. 831. XXII. not. 470. XXIII. 690.
- Stephanus Bys. I. not. 365. comm. 39. 270. II. 461. pl. I. (Ἰδνικῶν auctor) 494. pl. I. 496. 498. 499. 500. 502. 504. 505. 506. 507. 508. 511. 519. 520. 521. 531. 537. 559. 562. 570. 581. 583. 584. 585. 591. 593. 594. 596. 608. 615. 617. 625. 633. 640. 647. 671. 676. 681. 696. 697. 712. 716. 729. 731. 735. 733. 743. 749. 813. 824. 828. 835. 840. 841. 849. 850. 851. 853. 854. 855. 856. 862. 868. 877. V. 44. 612. VI. 34. 35. VII. 135. VIII. 304. IX. 150. 395. 667. X. 268. XI. 682. XII. 218. XIII. 5. 12. 21. 301. XV. 71. To. VII. p. 283. 284. 287. pl. I. 288. pl. I. XVIII. 519. XX. 234. XXIII. 6. 500. XXIV. 545.
- Stesichorus Supplem. ad XV. 33. lib. II. 527. III. 144. V. 31. Supplem. VI. 507. To. VIII. p. 814. lib. XXI. 575. XXIII. 92. 654. pl. I. ejus patria et fragm. ibid.
- Stesimbrotus XV. 193. Tha-

- sius, historiens To. VIII. p. 571.
bis. 798. 821.
- Sthenelus VI. 257.
- Stobaeus I. 114. 423. 493. 527.
II. 24. 53. 196. 204. 671. III.
108. 172. To. IV. p. 681. 687.
VI. 146. 488. VII. 79. 86. 99.
VIII. 16. 18. 23. IX. 146. 488.
VII. 79. 86. 99. VIII. 16. 18. 23.
IX. 63. 159. 313. 408. 410. 414.
416. 475. 493. 495. 497. 589. lib.
X. 56. 470. XI. 514. not. 757.
XII. 243. 244. XIII. 279. XIV.
246. 283. 288. XV. 189. 201. 494.
623. 657. XVI. 386. 456. XVII.
424. 446. XVIII. 323. XIX. 93.
226. 228. XX. 242. XXI. 463.
464. XXII. 60. 62. 64. 135. 284.
XXIII. 9. 46. 65. 71. 73. 479.
XXIV. 46. 49. 525. 549. 550.
604.
- Strabo I. not. 13. 37. 45. 366.
comm. 3. 30. 34. 38. 39. 65. 268.
270. 366. 423. 424. 431. 432. 439.
527. 528. 594. II. not. 198. 461.
611. comm. 6. 77. 108. 144. 198.
298. 312. 336. 461. 494. pl. I.
496. 497. 498. 499. pl. I. 500. pl.
I. 502. 503. 504. 505. 506. 507.
pl. I. 508. pl. I. 511. 519. 520.
521. 522. 523. 531. 533. 535. 536.
542. 543. 546. 557. 558. 559. pl.
I. 562. 569. 570. pl. I. 573. 575.
581. 582. 584. 585. 591. pl. I.
592. 593. 594. 595. 596. 603. 606.
615. pl. I. 616. 617. 618. 625.
628. 631. 632. 633. 634. 635. 639.
640. 641. 645. 646. 647. 648. 649.
653. 656. 659. 661. 669. 670. 676.
pl. I. 678. 681. pl. I. 682. 683.
684. 689. 692. 695. 696. 697. 701.
711. 714. 716. 729. 730. 734. 738.
pl. I. 744. 748. pl. I. 754. 755. 756.
757. 783. 792. 793. 813. pl. I. 815.
819. 824. 828. 831. 835. 840. 842.
846. 849. 850. pl. I. 851. 852. 853.
854. 855. 856. pl. I. 858. 862. 864.
867. pl. I. 869. 877. pl. I. To. IV.
p. 441. 442. lib. III. 2. 4. 5. 8.
64. 184. 187. 188. 202. 221. 235.
363. 456. IV. 8. pl. I. 40. 52. 103.
163. 171. 319. 327. 426. 468. 500.
To. IV. p. 690. lib. V. 43. 44.
50. 113. 196. 222. 509. 545. 546.
612. 641. 642. 703. 709. VI. 4.
13. 31. 92. 145. 179. 184. 203. 203.
323. 395. 396. 414. 420. 431. 433;
457. VII. 135. 221. 337. 422.
VIII. 14. 47. 199. 203. 485. 488.
To. V. p. 518. lib. IX. 5. 7. 729.
141. 150. 153. 228. 352. 354. 381.
383. 404. 413. 448. 455. 474.
480. 525. 664. Supplem. ad VI.
309. lib. X. 209. 265. 268. 423.
439. XI. 166. 221. 306. 676.
681. 685. 697. 699. 710. 721.
725. 737. XII. 15. 19. 20. 239.
XIII. 3. 5. 12. 21. 301. 363. 450.
461. 631. 685. 700. 713. 792.
XIV. 36. 116. 200. 443. 444.
XV. 518. 531. XVI. 142. 233.
234. 235. 717. 750. To. VII. p.
504. lib. XVII. 301. XVIII. 256.
600. XIX. 193. 194. 195. 243.
297. 392. To. VII. p. 711. 713.
Supplem. ad XVI. 301. lib. XX.
51. 52. 83. 191. 214. 216. 218.
pl. I. 224. XX. 234. 307. 335. 390.
403. 404. pl. I. XXI. 84. 86. 87.
195. XXII. not. 479. comm. 148.
149. 162. 477. XXIII. 6. 631.
654. 748. To. VIII. p. 574. lib.
XXIV. not. 349. comm. 543. 545.
753. To. VIII. p. 787. phil. p.
794. 808. 819. 825. 834.
- Suetonius VII. 215. X. 246.
535. XXIII. 724. XXIV. 358.
369. pl. I.
- Suidas To. III. p. LXXXV. lib.
I. 27. 31. 41. 66. 77. 97. 99. 106.
113. 131. 140. 234. 240. 404. 426.
464. 470. 431. 564. 591. 606. 607.
II. 6. 93. 95. 99. 117. 148. 159.
213. 219. 273. 362. 480. 697. 759.
763. 765. 864. 867. III. 10. 64.
103. 108. 126. 163. 175. 272. 353.
359. 415. IV. 11. 22. 24. 43. 56.
100. 117. 126. 166. 372. 404. 436.
478. 522. 535. To. IV. p. 672.
573. 642. 635. 693. V. 31. 59. 125.
140. 178. 196. 289. 298. 387. 392.
449. 509. 523. 543. 543. 597. 693.
699. 707. 709. 724. 743. 749. 751.
VI. 24. 26. 87. 96. 138. 189. 248.
251. 264. 301. 320. 322. 434. 507.
VII. 63. 85. 93. 262. 267. 310.
346. 422. 471. 475. VIII. 122. 367.
411. 416. 461. 474. 512. IX. 14.
117. 119. 133. 157. 203. 213. 313.
322. 404. 406. 446. 498. 512. 530.
549. 601. 628. X. 48. 122. 251.
253. 335. 375. 383. 391. 485. 515.
XI. 11. 45. 69. 94. 115. 137. 176.
335. 390. 430. 592. 600. 639. 700.

XII. 63. 66. 178. XIII. 12. 103.
128. 136. 153. 203. 277. 281. 339.
354. 493. 517. XIV. 35. 37. 183.
214. 216. 249. 509. Supplem. ad
X. 7. lib. XV. 96. 103. 189. 193.
209. 229. 412. 512. 625. 678. 679.
697. 729. Supplem. ad XV. 103.
lib. XVI. 163. 183. 365. 392. 407.
630. 642. 745. 768. 856. To. VII.
p. 285. bis, 286. inf. 237. lib.
XVII. 87. 65. 86. 204. 327. 330.
390. 440. 564. 677. 694. 695.
XVIII. 80. 211. 236. 392. 429.
471. 478. 512. 540. 550. 567.
570. 593. 595. XVIII. 80. 211.
236. 392. 429. 471. 478. 512.
540. 550. 567. 570. 593. 595.
604. XIX. 1. 25. 26. 62. 80. 83.
87. 149. 163. 183. 209. 225. 229.

382. To. VII. p. 711. Supplem.
ad XVI. 174. ad XIX. 126. lib.
XX. 3. 9. 70. 84. 154. 157. 166.
XXI. 6. 7. 110. 151. 163. 221.
249. 260. 282. 319. 361. 363. 394.
439. 485. 490. 533. To. VIII. p.
231. lib. XXII. 13. 93. pl. I. 261.
318. 322. 356. 411. 412. 467. 495.
XXIII. 6. 30. 122. 135. 159. 160.
164. 209. 270. 332. 382. 393. 413.
422. 426. 485. 500. 574. 633. 759.
777. 885. XXIV. 1. 81. 90. 163.
165. 190. 367. 419. 420. 524. 544.
648. 720. 804. To. VIII. p. 811.
824. 843.
Synesius XXI. 281. 439. XXII.
390. 402.
Syntipas XXIV. 316.
Συνοθηκων carmen XXI. 575.

T.

Tacitus XIX. 302.
Tatianus VIII. 87. To. VIII. p.
571. 821. 823.
Teleclides comicus XVI. 718.
et Supplem. ibid.
Teles Pythagoreus IX. 475.
Telesarchus rerum Argolicarum
auctor XI. 639.
Terentianus To. VII. p. 752.
755. 759. 760 duob. l.
Terpander Antissaeus XXII. 391.
To. VIII. p. 813.
Tertullianus III. not. 122.
Thales To. VIII. p. 234. 814.
Theagenes I. 381. Rheginus
πρὸς Ὀμήρον XX. 68. To. VIII.
p. 571. pl. I. scripsit tempore Cam-
bysis p. 821.
Thebis vetus IV. not. 389. An-
timachi ibid. Luciani ibid. cf. An-
timachus.
Themistius I. 53. 103. 175. 260.
527. 528. II. 24. 344. 371. 382.
400. 875. III. 169. 182. VI. 48.
470. 479. VII. 5. 301. VIII. 224.
528. IX. 75. 109. 481. 604. X.
226. 280. 291. XIII. 102. XXIII.
315. XXIV. 259. 348.
Theoclytus XXI. 464.
Theocritus I. 56. 298. 470. 555.
583. II. 147. 219. 269. 594. 604.
III. 107. 126. 184. 211. 236. 410.
IV. 242. 307. 363. 433. 442. 480.
485. 488. To. IV. p. 690. 697.

lib. V. 289. 337. 707 VI. 268.
463. VII. 141. 156. 235. VIII.
448. IX. 333. 335. 530. 644. 649.
not. ad 97. lib. XI. not. 67.
comm. 69. 239. 632. 634. XIII.
450. 824. XIV. 110. 272. 294.
XV. 272. 493. VII. 136. 481. 550.
To. VII. p. 422. lib. XVIII. 56.
561. XIX. 15. pl. I. Theocritea
To. VII. p. 720. Theocriti dia-
lectus Dorica p. 720. 759. — lib.
XX. 163. 404. 425. XXI. 259. 351.
364. XXII. 93. 441. XXIII. 30.
81. 119. 603. 690. 760. XXIV.
124. 347. 496. 640.
Theocritus Chius V. 83.
Theodorus Gaza I. 257. 273.
XIII. 127. XIV. 472.
Theognis IX. not. 97. XVIII.
323. XXII. 350. farrago ex plu-
ribus To. VII. p. 720. To. VIII.
p. 232.
Theon. Progymn. II. 270.
Theophilus ad Autolycum XX.
214. 242.
Theophrastus I. 62. XI. 623.
634. XXI. 169. XXIII. 323.
Theopompus To. IV. p. 685.
lib. XII. 322. XXIV. 428. To.
VII. p. 587. (Philippicae histo-
riae) To. VIII. p. 328. citatur al
Scholiasta II. 135.
Theois epqs (v. poesis epica
III. 184. To. VIII. p. 816.

- Thomas Magister I. not. 114. II. 190. 264. 720. III. 367. IV. 123. To. IV. p. 686. lib. V. 46. 567. To. V. p. 176. lib. VI. 46. XI. 269. XII. 208. XV. 128. XVI. 148.
- Thrasylbulus τῶν μωθικῶν auctor To. VII. p. 287.
- Thucydides. I. 158. 541. 594. II. not. 842. comm. 107. 493. 494. 498. 507. 570. 581. 610. 633. 640. 684. pl. I. 846. 867. To. IV. p. 441. 443. lib. III. 160. 213. 259. IV. 371. 450. To. IV. p. 692. lib. V. 530. 531. VI. 209. 239. VII. 443. IX. 395. 667. X. 6°. 173. 207. 252. 577. XI. 233. XIII. 772. XIV. 37. XVIII. 509. XIX. 116. 166. XXII. 161. 410. 683. pl. I. To. VIII. p. 778.
- Tiberius de schemat. II. 284.
- Tibullus I. 607. IV. not. 48. V. 499. VI. not. 117. comm. 92. VII. 195. XV. 713. XX. not. 496. XXII. 82. XXIV. not. 296. comm. 710.
- Timaeus I. 518. II. 93. 300. IV. not. 144. V. 255. 552. VI. 463. VIII. 453. XI. 573. XII. 105. XIII. 564. 572. XVII. 65. 212. 550. XIX. 189. XX. 200. XXIII. 281. To. VIII. p. 569.
- Timarchus XXI. 122.
- Timo Phlianus Siftographus III. 152.
- Timodemus To. VIII. p. 794.
- Timogenes (παροργιστής) XVI. 150.
- Timotheus (dramat.) IX. 219.
- Titanomachia XX. 64. XXI. 385.
- Tragoediae leptae IX. 571.
- Trismegistus I. 527.
- Tryphiodorus To. IV. p. 191. lib. II. 148. 206. III. 205. 216. V. 487. 881. VI. 252. To. V. p. 399. p. 404. lib. VII. 262. VIII. 455. IX. 324. XII. not. 37. comm. 103. XIX. 348. XXI. 541. XXIII. 714.

*Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt
Lipsiae:*

- Aristophanis Nubes**, fabula nobilissima integrior edita auctore Carolo Reisigio, Thuringo. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr.
- Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 6 gr.
- * — Idem liber, charta membran. 1 Thlr. 16 gr.
- Aristophanis Comoediae** auctoritate libri praeclarissimi saeculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. Ixi Pars I. Supplementa Commentariorum, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.
- Etiam sub titulo:
- Commentarii in Aristophanis Comoedias**. Collegit, digessit, auxit Guil. Dindorfius. Vol. VIII Pars Ia. Supplementa Commentariorum. 8 maj. Charta script. 8 Thlr. 12 gr.
- * — Idem liber, charta belg. opt. 6 Thlr.
- Aristophanis Comoediae etc.** Vol. Xum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.
- Etiam sub titulo:
- Scholia graeca in Aristophanis Comoedias**. Edidit Guil. Dindorfius. Vol. Ium. 8 maj. Charta script. 8 Thlr. 20 gr.
- * — Idem liber, charta belg. opt. 6 Thlr. 16 gr.
- Aristophanis Pax**. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1820. Charta impress. 15 gr.
- Idem liber, charta script. gall. 18 gr.
- * — Idem liber, charta membran. 1 Thlr.
- Aristophanis Equites**. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1821. Charta impress. 15 gr.
- Idem liber, charta script. gall. 18 gr.
- * — Idem liber, charta membran. 1 Thlr.
- Aristotelis de arte poetica** librum denuo recensitum commentariis illustratum, recognitis Valettii, Hermanni, Tyrwhitti, Buhlii, Harlesii, Castelvetri, Robertelli aliorumque complurium editionibus edidit cum prolegomenis et notitiis indicibus Ern. Aug. Guil. Graefenhan. 8 maj. 1821. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr.
- Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 gr.
- * — Idem liber, charta membran. 2 Thlr.
- Benedicti, Traug. Fred.**, Observationes in septem Sophoclis Tragoedias. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr. 6 gr.
- Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.
- * — Idem liber, charta membran. 2 Thlr. 8 gr.
- Choerili, Samii**, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poesi aliisque Choerilis disseruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardauapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressoria. 1 Thlr. 6 gr.
- Idem liber, Charta scriptoria. 1 Thlr. 12 gr.
- Demosthenis Philippica I.** Olynthiacae III. et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 Thlr.
- Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 gr.

Göller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adiecit. Acced. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr.

— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 18 gr.

Hesychii, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de hominitus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis Constantinopolis, et Cardinalis Bessarionis epistola de educandis filiis Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scripta. Graece et Latine. Recognovit, notis Hadr. Junii, Henr. Stephani, Joa. Meursii. Petri Lambecii, Gisb. Cuperi, F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa. Conr. Orellius. Cum indicibus necesse. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr. 18 gr.

— Idem liber, charta script. 2 Thlr.

* — Idem liber, charta membr. 2 Thlr. 8 gr.

Phrynichi Eclôgae nominum et verborum Atticorum. Cum notis P. J. Nunnesii, D. Höschelii, J. Scaligeri et Conr. de Pauw partim integris partim contractis edidit, explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum Herodiani et notae, praefationes Nunnesii et Pauwii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de aoristis verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 Thlr. 12 gr.

— Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 8 gr.

* — Idem liber, charta membr. 6 Thlr.

Polybii editionis Schweighauseranae Supplementum, continens Aeneae, Tactici, Commentarium de toleranda obsidione ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is. Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incis. 8 maj. 1818. Charta script. 1 Thlr. 16 gr.

* — Idem liber, charta belg. opt. 2 Thlr. 12 gr.

Spitzner, M. Francisc., de versu Graecorum heroico, maxime Homérico. Acced. Ejusdem Mantissa observatt. crit. et grammat. in Quinti Smyrnaei Posthomericonum libros XIV et M. Frider. Traug. Fridemannii Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 16 gr.

— Idem liber, charta scriptor. 2 Thlr.

* — Idem liber, charta membr. (velin) 4 Thlr.

Spohn, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu CCXCVII aeo recentiore orta, quam Homérico. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 8 gr.

— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.

* — Idem liber, charta membr. (velin) 2 Thlr.

Theocriti Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Jac. Morel-
lii ad Harlesium et indices. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 Thlr. 16 gr.

— Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 12 gr.

— Idem liber, charta membr. 6 Thlr. 16 gr.

26

